

BURMESE
CLASSIC
COM

၂၀ ရာစုနှစ်
အမှတ်တံဆိပ်
ဝတ္ထုတိုများ
ပြသန်းစာ

- ၁၂။ နတ်မြင်းပျံ့ဖို့ မြူးကြွားကြွား
[ဂျိုဟန်ဘိုဂျား-နော်ဝေ]
- ၁၃။ မီးပူဇော်ပွဲ
[ကာရာဂျိုယ-ရှုမေးနီးယန်း]
- ၁၄။ ဥပါဒါန်
[ဒီမိထရီယို ဘိကလတ်စ်-ဂရို]
- ၁၅။ လူမမာစောင့်တစ်ဦး၏ ပြောချက်
[ဂျေ၊ အမ်၊ မာကာဒို ဒီအက်ဆစ်-ဘရာဇီး]
- ၁၆။ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၏ နာတာလူးပွဲ
[ဒီမိထရီအိဒန်နော့ပ်-ဘူလ်ဂေးရီးယား]
- ၁၇။ အိမ်နီးချင်း
[အန်တုန်ဂုစတပ်-ယူဂိုစလပ်]
- ၁၈။ ပျော်ပွဲစား
[လီဘင်-ဂျာမန် ရေဝတီ]
- ၁၉။ မမြင်ရသော အနာ
[ကာရိုလီကာစွဗာလူဒီ-ဟန်ဂေရီ]
- ၂၀။ ခွေးလေ
[ရိုမာဇာကီတိုဆန်-ဂျပန်]
- ၂၁။ ကျွန်တော့်ကြောင့်
[မ-ရာချ်အာနန်-အိဇီယ]
- ၂၂။ ချစ်ဒုက္ခက ပိုဆိုးပါသည်
[အဗ္ဗူလ္လာဟာမက် အယ်လာမင်-ဆူဒန်]
- ၂၃။ အယူလွဲသူ
[?]
- ၂၄။ အနားပြာမျဉ်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
[ဟိန်းဒရစ်ဘိုး-ဂျာမန်]
- ၂၅။ သွေးကြွေးနှင့် ထမင်းကြွေး
[ဆာဗက်ပိုတာ ကိုရိုး-ဆားဗီးယား]

၂၂၉

၂၄၅

၂၆၇

၂၈၁

၂၉၉

၃၁၃

၃၂၇

၃၃၉

၃၅၅

၃၆၅

၃၈၅

၃၉၇

၄၃၃

၄၄၃

စာရေးသူမှ စာဖတ်သူသို့

(၁)

သောစာပေ၌ ဝတ္ထုတိုသည် ရှေးအကျဆုံးသော အနုပညာပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးဟု အချို့သောပညာရှင်တို့က ဆိုကြသည်။ ရှေးဟောင်းအိဂျစ်စာပေမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပုံပြင်၊ ရှေးဟောင်းဂရိ စာပေမှ အီစ္စပ်၏ပုံပြင်၊ ဓမ္မသစ်ကျမ်းမှ သားဆိုးသားမိုက်၏ပုံပြင်၊ တာလမ္ပတ်ကျမ်းမှ ရေဝတီမိခင်၏ပုံပြင်၊ နိပါတ်တော်မှ ခြင်္သေ့ရေခြံသော မြည်း၏ပုံပြင်၊ ဟိတောပဒေသကျမ်းမှ မနုဿိအိုးထဲကျသော ငြိမ့်၏ပုံပြင်၊ ပါသျှပြည်မှ လှေသမားနှင့် ပုလဲကုန်သည်၏ပုံပြင်၊ အာရေဗျမှ စစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင် စသည်တို့သည် ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတို၏ ရှေ့ပြေးများ ဖြစ်သည်ဟု ၎င်းတို့က ယူဆကြသည်။ ဝတ္ထုတိုနှင့် နှိုင်းယှဉ်သော်၊ ကဗျာသည် နိဗ္ဗာနအရည်မျှသာရှိသေး၍ ဝတ္ထုရှည်သည် နိဗ္ဗိကလေး အရည်မျှသာ ရှိသေးသည်ဟုဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုတိုသည် အမြဲတမ်းတည်ရှိခဲ့သော်လည်း အခါခပ်သိမ်း ခေတ်စားခြင်းမရှိခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခေတ်တိမ်သည့် အခါများကို ကြုံခဲ့ရတတ်သည်ဟု ၎င်းတို့က ဆိုကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စာပေ၌ အယ်လီဇဘက်သင် ခေတ်သည် ပြဇာတ်ထွန်းကားခဲ့သည်။ ၁၈-ရာစုနှစ်သည် နိမ့်နိမ့်တစ်ကဗျာ ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဝိတိုရိယခေတ်၌ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ ထွန်းကားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဥရောပစာပေ၌ ဝတ္ထုတိုသည် ၁၈၈၀ ခုနှစ်လောက်မှစ၍ စာစစ်ခေတ်ဆန်းလာပြန်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုခေတ်တစ်ဝိုက်တွင် မဂ္ဂဇင်းများ ဆက်ထွက်လာကြသည်။ ဝတ္ထုတိုများကို မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြလာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဉာဏ်ပူဇော်စ ကောင်းကောင်းမပေးကြသေး။ ဥပမာ စာရေးသူရာကြီး

ထက်သန်စွမ်းစွမ်းသည် အင်္ဂလိပ်လူဝင်တွင် ထင်ရှားသည့်ဝတ္ထုတိုဆရာကြီးသည်။ သို့ရာတွင် အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ၎င်း၏ဝတ္ထုတိုများနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိခဲ့။ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်မှသာ ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာတွင် စံထားလောက်သူ တစ်ဦးဟု အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၀ ခု တစ်ဝိုက်လောက်ကျမှ ထင်ရှားသည့် စာရေးဆရာများသည် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခ တော်တော်များများ ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

[၂]

မကြာသေးမီ နှစ်များအတွင်းက စာပေပညာရှင် အသီးသီးက ဝတ္ထုတိုသဘောတရားများကို ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြသည်။ စာပေသဘောတရား ဆရာများက ဝတ္ထုတိုသည် ၁၉ ရာစု နှစ်ပေါ် ပစ္စည်းဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ရေးဟောင်းအီဂျစ်ပုံပြင်များနှင့် ဇာတကပုံပြင်များသည် ဝတ္ထုတိုမမည်သေး။ ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတိုဟု ဝိဝိဿာ ပေါ်လာခဲ့သည်မှာ မကြာသေး။ အဂ္ဂါ အလန်ပိုး၊ ဂီ၊ ဒီ၊ မောပက်ဆွန်း၊ ချက်ကော့ဗ်၊ အို-ဟင်နရီ စသူတို့သည် ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတို၏ ဖခင်များဟု ဆိုကြသည်။

ဝတ္ထုတိုနှင့် ပတ်သက်၍ စာပေပညာရှင်များက အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြသည်။ ၎င်းတို့အချင်းချင်း တူသည့်အချက်များလည်းရှိ၍၊ ကွဲလွဲသည့်အချက်များလည်း ရှိကြသည်။

ဝတ္ထုတိုသည် ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့် အတိုင်းအတွာတိုရမည်။ စာလုံး ၃၀၀၀ နှင့် ၄၀၀၀ကြား ရှိရမည်။ အကျယ်ချဲ့ခြင်းမပြုဘဲ ရုပ်ပုံတစ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲမြင်အောင်ပြရမည်။ တစ်မိမိမိမိကြည့်မှ မြင်ရသော ရုပ်ပုံမျိုးကို မပြဘဲ၊ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံနှင့် မြင်နိုင်သော ရုပ်ပုံမျိုးကို ပြရမည်။

ဤသည်တို့မှာ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့၏တူညီချက်များဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုတိုသည် မည်သည့်အကြောင်းကိုရေးမည်နည်း။ မည်သည့်အရာကို ဗဟိုပြု၍ ရေးမည်နည်းဆိုသည့် ပြဿနာတွင် ကွဲလွဲကြသည်။ ဤတွင် ဂိုဏ်းသုံးဂိုဏ်းပေါ်လာသည်။

ဝတ္ထုတိုသည် ဇာတ်ကောင်၏စရိုက်၊ ခံစားချက် စသည်တို့ကို အဓိကထား၍ ရေးရမည်ဟုဆိုသည်။ ဤဂိုဏ်းက အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ဟင်နရီ

ဟင်နရီ၊ ရုရှားစာရေးဆရာကြီးချက်ကော့ဗ်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများကို ထောက်ပြကာ၊ နှစ်တို့၏ အယူအဆကို ထူထောင်ကြသည်။ ဤအယူအဆကို ထူထောင်ရာ၌ ၎င်းတို့မကြာခဏ ကိုးကားကြသော ချက်ကော့ဗ်၏ဝတ္ထုမှာ “ကျောင်းဆရာမ” ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုတို၌ မာယာဆိုသည့် မိန်းမပျိုသည် တောက မူလတန်းကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမလုပ်သည်။ လုပ်သက် ၁၃ နှစ်ရှိပြီ။ ဆရာမမာယာသည် အမြဲတမ်းအလုပ်အတွက် သောက ရောက်နေရသည်။ ကျောင်းစောင့် ဒရဝန်က အလွန်ပျင်းသည်။ အသက်သာခိုသည်။ ကျောင်းတွင် ဆောင်းတွင်းအတွက် ထင်းလုံလုံလောက်လောက် ရှာမပေးသည့်အတွက် စိတ်ညစ်ရသည်။ ကိုယ့်ကျောင်းက အောင်ချက်ကောင်းပါမည်လောဟု စိတ်ပူရသည်။ ပညာအုပ်ကျောင်းစစ်လာလျှင် မည်သည့် မှတ်ချက်မျိုးရေးမည်နည်းဟု တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာမမာယာသည် ကျောင်းကိစ္စဖြင့် စိတ်မအား လူမအား ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်။ တစ်ရပ်တစ်ရွာတွင် သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ထိုအစ်ကိုထံသို့ပင် စာမရေးနိုင်။ သူ့တွင် အမေ၏ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံရှိသည်။ ထိုပုံကလေးပင် ကြေည့်အား။

တစ်ညနေ၌ ဆရာမ မာယာသည် မြို့သို့သွား၍ လခထုတ်ပြီးနောက် ရွာသို့ မြင်းလှည်းကလေးဖြင့် ပြန်လာသည်။ နွေဦးပေါက်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်က လှပသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာမမာယာသည် သဘာဝအလှကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ လမ်းတွင် အရက်မူးသမားတစ်ယောက်ကို ရထားတိုက်မိမည်လုပ်သဖြင့် ပို၍ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ ရွှေ့နားက ချောင်းရိုးကလေးတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ရထားသမား ဂရုမစိုက်သဖြင့် ရထားမှောက်မည် လုပ်သေးသည်။

ထိုစဉ် သူ ကျောင်းဆရာမလုပ်သည့် ရွာကလေးကို မြင်ရပြီ။ ဝင်လုဆဲနေခြည်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ ဘူတာထဲတွင် ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ မီးရထားတစ်စင်းရှိသည်။ ဆရာမမာယာ၏ မြင်းလှည်းလည်း သဲလမ်းကို မကူးနိုင်သေးဘဲ ရထားဖြတ်ပြီးအောင် စောင့်နေရသေးသည်။ ရပ်စောင့်နေတုန်း ဘူတာရုံစင်္ကြံတွင် သူ့အမေနှင့်တူသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကို ဆရာမ မာယာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာမ မာယာသည်

စိတ်ညစ်ညူးလျက် ကျောင်းဆရာမဘဝကို မေ့သွားကာ မော်စကိုက သူတို့အိမ်သို့ သွားအမှတ်ရလာသည်။ သူ့အဖေ၊ အမေနှင့် အစ်ကိုတို့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ငယ်ငယ်ကဘဝကို ပြန်၍ လွမ်းလာသည်။ “အမေ” ဟုပင် ယောင်ခေါ်မိသည်။ သူ့အဖေနှင့်အမေသည် ဘယ်တော့မျှမသေ။ သူ့အဖို့ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် ကျောင်းဆရာမဘဝသည် အိပ်မက်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ယခု အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာပြီ။ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးကာ ငယ်ငယ်ကဘဝကို ပြန်၍ စဉ်းစားမည်အပြု “ရွာရောက်ပြီဆရာမ” ဟူသော မြင်းလှည်းဆရာ၏အသံကို ကြားရသည်။ စိတ်ကူးပြယ်သွားပြန်ပြီ။ သံလမ်းကူးတံခါးပွင့်လာကာ မြင်းလှည်းရွာထဲသို့ မောင်းလာသည်။ ကျောင်းကို ပြန်ရောက်ရဦးတော့မည်။ အောင်ချက်ကောင်း ပါမည်လောဟု စိတ်ပူရဦးမည်။ စိတ်ညစ်စရာ ကျောင်းစောင့်ဒရပ်နှင့် တွေ့ရဦးမည်။

ဝတ္ထုသည် ဤမျှသာဖြစ်သည်။ လူ့သဘာဝအဖွဲ့၊ ဇာတ်ကောင်၏ ခံစားချက်ကို ရေးရမည်ဆိုသည်ကိုးက ချက်ကော့ခံ၏ထိုဝတ္ထုတိုကို စံပြကြ သည်။

ဒုတိယဂိုဏ်း၏အယူအဆကမူ ဝတ္ထုတိုဟူသည် လူ့သဘာဝကို ဖွဲ့ချိန် မရှိ။ ဖွဲ့စရာနေရာမရှိ။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ အခြေအနေတစ်ခု သို့မဟုတ် အဖြစ်အပျက်ထဲမှ ဇာတ်ကွက်ကလေးတစ်ခုကိုသာ ရေးရမည်ဟုဆိုကြသည်။ ဤဂိုဏ်းကို ခေါင်းဆောင်သူမှာ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဆန်းမားဆက်မွန် စသူတို့ဖြစ်သည်။

ဆန်းမားဆက်မွန်က ၎င်း၏ “ပတ်ဝန်းကျင်၏ သားကောင်များ” ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုတွင် ဤသို့ရေးသည်။

မကြာသေးမီက ဝတ္ထုတိုရေးနည်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။ စာရေးဆရာမ ရေးပြသွားတဲ့ တချို့ အချက်အလက်တွေဟာ အသုံးကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဓိကအချက်မှာ တော့ သူများနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူက ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရဲ့ အသက်ဟာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့စရိုက်ကို ဖွဲ့ရမယ်။ လူ့သဘာဝအဖွဲ့ကို တည်ဆောက်ရမယ်။ အဖြစ်အပျက် (ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း)ဟာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့စရိုက်ကို အသက်ဝင်လှုပ်ရှားအောင် ပို့ပေးသောအရာသာ

ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုသွားတယ်။ သူက ရှေးတုန်းကရှိခဲ့တဲ့ ပုံပြင်များဟာ အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုတွေပဲလို့ ပြောသွားတယ်။ ဥပမာအနေနဲ့ ဓမ္မသစ် ကျမ်းထဲက “သားဆိုးသားမိုက်” ပုံပြင်ကို ပြသွားတယ်။ စာရေးဆရာမရဲ့ စကားဟာ ရှေ့နောက်မညီဘူး။ ဝတ္ထုတိုဟာ လူ့သဘာဝကို ဖွဲ့ရမယ် လို့လည်း ပြောသေးရဲ့။ နောက်ကျတော့လည်း ဓမ္မသစ်ကျမ်းက “သားဆိုး သားမိုက်” ပုံပြင်ကိုလည်း ဥပမာပြသေးရဲ့ဆိုတော့ ရှေ့အဆိုနဲ့ နောက် ဥပမာဟာ လွဲနေတယ်။ “သားဆိုးသားမိုက်” ပုံပြင်ထဲမှာ လူ့သဘာဝ အဖွဲ့ဘယ်မှာပါလို့တုန်း။ “သားဆိုးသားမိုက်” ပုံပြင်ဟာ သင်ခန်းစာကို ပြောတဲ့ပုံ တစ်ပုံပဲ။ အဲဒီထဲက လူ့သဘာဝအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းဆကြည့်ရုံပဲ ကြည့်လို့ရတယ်။ သူ့အထဲမှာ မပါဘူး။ ဒါလောက်ဆို တော်ရောပေါ့။ ဝတ္ထုတို ဆရာဟာ “သားဆိုးသားမိုက်” ပုံပြင်လို ဝတ္ထုတိုမျိုးလောက်ကိုသာ ရေးနိုင်တော့ မပေါ့။ လူ့သဘာဝအဖွဲ့ ကို ဖွဲ့ပြဖို့ သူ့မှာ နေရာမရှိဘူး။ လူ့သဘာဝ အဖွဲ့ကို သဘောလောက် ပြောပြီး ဇာတ်လမ်းကို အဓိကထားပြောရတယ်။ ဝတ္ထုတိုဟာ ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။

ဤသည်မှာ ဒုတိယဂိုဏ်း၏အယူအဆဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့က လူ့သဘာဝ အဖွဲ့ကို မရေး။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို အဓိကထား၍ ရေးရမည်ဟု ဆိုကြ သည်။

တတိယဂိုဏ်း၏အယူအဆမှာ ဝတ္ထုတို၏အသက်သည် လူ့သဘာဝအဖွဲ့ လည်း မဟုတ်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်လည်း မဟုတ်။ အဖွဲ့အနွဲ့သာဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုအယူအဆကို ရှေ့နေလိုက်သူများမှာ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ကြီး အိပ်၊ အီး၊ ဘိတ်စ် စသူတို့ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကဝတ္ထုတိုသည် သဘာဝအဖွဲ့၊ လောကအဖွဲ့ကို ပေးနိုင်ရမည်။ အရေးအသားဟန်သည် အဓိကဟု ဆိုကြသည်။ ချုပ်၍ကြည့်လျှင် ဝတ္ထုတိုသဘောတရား၌ လူ့သဘာဝ အဖွဲ့ဂိုဏ်း၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဂိုဏ်းနှင့် အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့ဂိုဏ်းဟူ၍ ဂိုဏ်းသုံးဂိုဏ်း ခွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်သဘောအရမူ ဝတ္ထုတိုသည် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၏ အဓိက အပိုင်း၊ လူ့သဘာဝ၏ အစိတ်အပိုင်းကို ကွက်၍ မီးမောင်းထိုးဖော်ပြသည့်

စာတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုချင်သည်။

[၃]

ဤစာအုပ်၌ ၂၀-ရာစုနှစ် ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတို ၂၃ ပုဒ်ကို ဖော်ပြထားသည်။ ယခုဝတ္ထုများရေးသည့်နှစ်ကို အကုန်အစင်ရှာမတွေ့။ ထို့ကြောင့် ၂၀ရာစုနှစ် ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတိုများဆိုရာ၌ စာရေးသည့်နှစ်ကိုမယူ။ စာရေးဆရာတို့ မွေးဖွားကြီး ပြင်းသည် ကာလကို ကျန်တော်ယူသည်။ ဤတွင်လည်း အချို့စာရေးဆရာများမှာ ၁၉-ရာစုနှစ်ကုန်တွင် မွေးပြီး ၂၀ ရာစုနှစ်ထဲကျမှ ကွယ်လွန်သွားကြသည်။ ၎င်းတို့ကိုလည်း ၂၀-ရာစုနှစ်ထဲသို့ ထည့်သွင်းသွားသည်။

ယခု ရွေးချယ်ပြန်ဆိုသောဝတ္ထုတိုများတွင် အမျိုးအစား သုံးမျိုးပါသည်။

ပထမအမျိုးအစားမှာ လူရွှန်း၊ ဂေါ်ကီ၊ နမ်ဟာ၊ ဂါစီယာစသူတို့၏ တော်လှန်ရေး ဘဝသရုပ်ဖော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ဝတ္ထုများသည် တော်လှန်ရေး၏အကြောင်းကို ဖွဲ့ကြသည်။ စာဖတ်သူတို့အား တော်လှန်သော သူရဲကောင်းဝါဒ၊ တော်လှန်ရေးအားမာန်၊ တော်လှန်သော ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှုတို့ ရအောင် လှုံ့ဆော်ပေးသည်။

ဒုတိယ အမျိုးအစားမှာ အယ်ဘာတို မော်ရာဗီးယား၊ ဟိုင်းရစ်ဘိုးလ်၊ ယန်းပေါလ်ဆာတ် စသူတို့၏ ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏စာများသည် ဓနရှင် လူနေမှုစနစ်ကို သရုပ်ဖော်ကြသည်။ ဓနရှင် လူနေမှုစနစ်အောက်တွင် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသော ပညာတတ်၊ လမ်းစပျောက်နေသောလူငယ်၊ အဖိနှိပ် ခံနေရသော လယ်သမားစသူတို့၏သရုပ်ကို ရေးပြသည်။ ၎င်းတို့၏ စာပေများ သည် ဓနရှင်ဝေဖန်ရေး သရုပ်ဖော်စာပေများ ဖြစ်သည်။

တတိယအမျိုးအစားမှာ ဂျိမ်း ဂျွိုက်စ်၊ ရောဘတ်ဆန်၊ ဘို့ဂျား၊ စထရပ် စသူတို့၏ ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ဝတ္ထုတိုများသည် စိတ္တဗေဒဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသင့်သည်။ လူ၏အတွင်းစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်၊ လောဘစိတ်နှင့် မုဒိတာစိတ် စသည့် ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်အခြေအနေများကို ဖော်ပြကြသည်။ ဓနရှင် လူ့သဘာဝသဘောတရားကို ကိုင်စွဲ၍ ၎င်းတို့၏ ဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့ကြသည်။

ဤဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်ပြန်ဆိုရာတွင် စာအုပ် စာတမ်းများ ကူညီ

စိတ်ကူးမျိုး

ဤစာပေသည် မိတ်ဆွေများကိုလည်းကောင်း၊ “စာပေလောက” ထုတ်ဝေသူနှင့် အလုပ်သမား ရဲဘော်များကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

မြသန်းတင့်

၁၉၁၅ ခု၊ ဟပေါင်းလဆုတ် ၈ ရက်

၁၉၁၆ ခု၊ ဖော်လ ၁၅ ရက်

လူရွှန်း၏ မွေးရပ်မြေ

တရုတ်စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်း(၁၈၈၁-၁၉၃၆)၏ ဝတ္ထုတိုကို ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ လူရွှန်းသည် အစိုးရအမှုထမ်း အရာထမ်း ပညာတတ်မိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ ဖခင်သေပြီးနောက် ကျေးလက်ရှိ ဆွေမျိုးတစ်ဦးအိမ်တွင် သွားနေရင်း ကျေးလက်က ဆင်းရဲသားများ၏ သားသမီးများ ဆင်းရဲ ငတ်ပြတ်ကြပုံတို့ကို တွေ့မြင်လာခဲ့ရသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတွင် မတရားမှုများ၊ တစ်ဖက်စောင်းနင်း လုပ်မှုများကို တွေ့လာခဲ့ရသည်။

၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် လူရွှန်းသည် ဂျပန်ပြည်သို့သွား၍ ပညာသင်သည်။ တရုတ်ပြည်သူတို့ ရောဂါထူပြောချည့်နဲ့ကြသည်ကို မြင်သည်၌ တိုင်းပြည်အကျိုးကို တတ်နိုင်သည့်နည်းဖြင့် သယ်ပိုးမည်ဟု ယူဆကာ ဆေးပညာကို သင်ယူသည်။ ဂျပန်ပြည်တွင်ရှိစဉ် ရုရှား-ဂျပန်စစ်ပွဲ သတင်းကားတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါ၌ လူရွှန်း၏ ဘဝလမ်းကြောင်းသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုသတင်းကား၌ ရုရှားဘက်မှ ဝင်တိုက်ပေးသော တရုတ်အမျိုးသား တစ်ယောက်ကို ဂျပန်တို့ မိလားကာ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ကြပုံ၊ ထိုလူသတ်ပွဲကို တရုတ်အမျိုးသားများက စိမ်းမြေနပြေ ကြည့်နေကြပုံကို မြင်ရသည်။ ဤတွင် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အောက်ကျ နောက်ကျစိတ်ဓာတ်ကို လူရွှန်းသွား၍ သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်လူမျိုး၏စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်ဖို့လိုသည်။ စိတ်ဓာတ်ကို

ပြုပြင်လိုလျှင် ဆေးသိပ္ပံပညာဖြင့် မပြုပြင်နိုင်၊ စာပေဖြင့်သာ ပြုပြင်နိုင်သည်ဟု လူရွှန်းယူဆသည်။ သို့ဖြင့်လူရွှန်းသည် ဆေးပညာကို ဆက်မသင်တော့ဘဲ တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

လူရွှန်းသည် ၁၉၁၈ ခုနှင့် ၁၉၂၆ ခုနှစ်များအတွင်း၌ ဝတ္ထုတိုများ၊ စာတမ်းများ၊ ကဗျာများကို ရေးခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြား စာပေများကိုလည်း ဘာသာ ပြန်ခဲ့သည်။

ယခုဝတ္ထုတို၌ လူရွှန်းသည် ၂၀ ရာစုနှစ်အစ တရုတ်ပြည် ကျေးလက်ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်မှာ ယန်တူး ဆိုသည့် လယ်သမား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်ကို နယ်ချဲ့သမားများ ကျူးကျော် သွေးစုပ်လျက်ရှိသည်။ စစ်ဘုရင် များ၏ ပြည်တွင်းစစ်များ ဖြစ်ပွားနေချိန် ဖြစ်သည်။ တရုတ် ကျေးလက်သည် မြေရှင်ကြီးများ၏ သွေးစုပ်မှုကို ခံနေရချိန် ဖြစ်သည်။ လူရွှန်းသည် ဤဝတ္ထု၌ ပျက်စီးချွတ်ခြံကျနေသော တရုတ်ကျေးလက် ပစ္စည်းမဲ့တို့၏ဘဝကို တစ်စုံတစ်ရာစောင်း ဖော်ပြထားသည်။

*

မွေးရပ်မြေ

မိတ်ခိုက်တုန်ချမ်းသည် အအေးဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရင်း မိုင် ၇၀၀ ကျော်ဝေးသည့် ဘတ်မြို့သို့ ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့သည်။ မြို့မှ ကျွန်တော်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၂၀ ရှိပြီ။

ဆောင်းရက်တို့ ကုန်ခါနီးချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မြို့နှင့်နီးလာသည် နှစ်သို့ တစ်နေ့လုံး နှင်းဖွဲဖွဲစွေကာ ကောင်းကင်မှိုင်းအုံ့လျက် ရှိသည်။ မြေဩဇာလေသည် သင်္ဘောခန်းထဲသို့ ဝင်လာတတ်သည်။ ဝါးယင်းရွက်ကြားမှ နုပွင့်တိတ်ဆိတ်နေသော ရွာကလေးများကို တစ်ခါတစ်ရံ မြင်ရတတ်သည်။ နုနုပျော့ပျော့လှသော ဆိုက်လုံးဝမမြင်ရ။ ရွာငယ်များသည် အုံ့မှိုင်းသော၊ ဝါကျင့်သော ကောင်းကင်အောက်တွင် ထီးတည်းရှိနေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင်ပင်လျှင် လွမ်းရမလို၊ ဆွေးရမလို တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည်။

ကျွန်တော် အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး စိတ်ထဲတွင် စွဲလမ်းနေသည့်အိမ် ဘေတော့ပါတကား။

ကျွန်တော် အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး မြင်ယောင်နေသည့်အိမ်သည် ယခု ကျွန်တော်မြင်ရသည့်အိမ်နှင့် လားလားမျှမတူ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နေခဲ့သည့် အိမ်၏ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းပုံ၊ လှပသာယာပုံကို ပြန်ပြောပါဟု ဆိုလျှင်မူ ကျွန်တော် ပြန်မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်တွင် ပြောစရာစကားလုံး မရှိ။ ယခုမူ ကျွန်တော့်အိမ်သည် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ကျွန်တော်မှတ်မိထားသည့် အိမ်ပေါ် မဟုတ်တော့။

ထို့ကြောင့် အထင်နှင့်အမြင် ကွာနေသောအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော် စိတ်ကို ကျွန်တော်ဖြေရသည်။

“ငါ့အိမ်ဟာ နဂိုကတည်းက ဒီလိုပါပဲ။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ ခုလည်းဒီလိုပဲ။ ခုလည်း ငါထင်သလောက် အိမ်ကစိတ်ညစ်ညူးစရာ ကောင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောင်းနေတာက ငါ့အိမ် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့စိတ်တွေ။ ဒီတစ်ခေါက် တောပြန်တဲ့အခါမှာ ငါ့မှာ တိမ်သလားမနေတော့ဘူး။ အမြင်ရှင်းနေပြီ။ ဒါကြောင့် အိမ်အသွင်အပြင် ပြောင်းနေတယ် ထင်ရတာ”

ဤတစ်ကြိမ် ကျွန်တော်ပြန်လာခြင်းမှာ ကျွန်တော်အိမ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် နေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် နှစ်မကုန်မီ ဝယ်သူလက်သို့ လွှဲပေးရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့သောအိမ်ကို နှစ်သစ်မကူးမီ နှုတ်ဆက်ရဦးမည်။ ကျွန်တော်မိသားစုကို ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည့်မြို့သို့ ခေါ်ရဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့ အာရုဏ်တက်၌ ကျွန်တော်အိမ်ပေါက်ဝသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်သည်။ အိမ်မိုးပေါ်က ခြောက်သယောင်းလျက်ရှိသည့် သက်ကယ်စများသည် လေထဲတွင်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အိမ်က အိုမင်းလှပြီ။ ဤအိမ်ကို ကျွန်တော် ရောင်းရတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ သားချင်းများအနက် အချို့မှာ အိမ်ခွဲသွားကြပြီ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကြီးသည် အမြဲတမ်းလိုလို တိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်၌ အမေက အိမ်ပေါက်ဝမှ ကျွန်တော်ကို ထွက်ကြိုသည်။ အသက်ရှစ်နှစ်ရှိ ကျွန်တော်တူဟွန်အာက အမေနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

အမေက ကျွန်တော်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ဝမ်းသာသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ ဟန်ဆောင်နေမှန်ကို ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။ အမေက ကျွန်တော်ကို ခရီးပန်းသဖြင့် နားရန်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ပြောသည်။ အိမ်ပြောင်-ရေးကိစ္စကို တစ်ခွန်းမျှ မပြောသေး။ ကျွန်တော်ကို မမြင်ဖူးသေးသည့် ဟွန်အာက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်နေသည်။

ခဏကြာတော့မှ အိမ်ကိစ္စကို စကားပြောရသည်။ မြို့တွင် အခန်းငှားပြီး ကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အချို့ကိုလည်း ဝယ်ပြီးကြောင်း ကျွန်တော်က

အမေကိုပြောပြသည်။ နောက်ထပ်ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန်အတွက် အိမ်ဟောင်းက ခရီးဘာဂများကို ရောင်းချရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း အမေကို ပြောပြသည်။ အမေက ဤအချက်ကို သဘောတူသည်။ အချို့ပစ္စည်းကို ထုပ်ပိုးပြီးကြောင်း၊ ဆွေပြောင်းရန် မလွယ်သည့် ပရိဘောဂပစ္စည်း တစ်ဝက်လောက်ကိုမူ ရောင်းချပြီးကြောင်းဖြင့် အမေက ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် ကြွေးမြီနည်းနည်းပါးပါး သေရော ကျန်နေသေးသည်။

“အေးလေ တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည်တော့ နားဦးပေါ့။ ပြီး ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း လိုက်နှုတ်ဆက်ဦး။ ပြီးတော့ သွားကြတာပေါ့”

“သွားတာပေါ့ အမေ”

“ဪ...ယန်တူးတစ်ယောက်ကိုလည်း သွားနှုတ်ဆက်ပါဦးကွယ်။ အိမ်ရောက်တိုင်း မင်းကို တစ်မေးတည်းမေးရှာတယ်။ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတာ ခဏခဏပဲ။ မင်းရောက်မဲ့ ရက်ကိုတော့ သူပြောထားတာပဲ။ ဘယ်အချိန် ပေါက်လာမလဲမသိဘူး”

အမေစကားကို/နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့မျက်စိထဲတွင် အတိတ်က ချစ်ခင်လွှာတစ်ခုကို မြင်ယောင်လာသည်။

ပြာလုံသည့် ကောင်းကင်တွင် ရွှေလကြီးက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ဖင်လယ်သောင်စပ်က ဖြူးနေသည်။ သောင်စပ်တွင် ပယင်းရောင် ဖရဲခင်းများက အဆွတ်တခေါ်ကြီး ရှိနေကြသည်။ ဖရဲခင်းများ အလယ်၌ ၁၁ နှစ်၊ ၁၂ နှစ် သားရွယ် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၊ လည်တွင် ငွေဘယက်ဆွဲလျက် သူ့ခြင်ဆောက်ကြားတွင် လိမ့်နေသော ဖရဲသီးတစ်လုံးကို ကောက်ဆွတ်နေခြင်းဖြင့် ချီနေသည်။

ထိုသူငယ်မှာ ယန်တူးဖြစ်သည်။ ယန်တူးကို ကျွန်တော် စတွေ့ခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၃၀ ကျော်ပြီ။ ထိုစဉ်က ယန်တူးသည် ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော်သာရှိဦးမည်။ ကျွန်တော်အဖေလည်း မဆုံးသေး။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း အခုလောက် အရွယ်ရောက် မကျပ်တည်းသေး။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ကလည်း မိဘအလိုလိုက်၍ ချီဆုံးနေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရိုးရာပူဇော်ပွဲကို ဆွေမျိုးသားချင်းများ တစ်လှည့်စီ အတူအကျခံ၍ လုပ်လေ့ရှိရာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာလျှင် တစ်လှည့်စီ ကျွန်တော်

သည်။ ထိုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ယူ၍ ပူဇော်ပွဲကျင်းပရမည့်နှစ် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု အတွက် အထွတ်အမြတ်ထားသော နှစ်တစ်နှစ် ဖြစ်သည်။ နှစ်သစ်ပထမလတွင် ရိုးရာနတ်ရုပ်များကိုပင်ကာ ပူဇော်ပွဲများ လုပ်ရသည်။ ကန်တော့ပွဲပေးသည့် အုပ်များက အလွန်လှသည်။ လာ၍ ပူဇော်သူတွေ များတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကန်တော့ပွဲအုပ်တွေကို အပျောက်အရှ မရှိအောင် အစောင့်ထားရတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ပျံကျစာရင်းငှားတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ (ကျွန်တော်တို့နယ်တွင် စာရင်းငှား သုံးမျိုးရှိသည်။ နှစ်လုံးပေါက်လုပ်သူကို ချိန်ပြည့်စာရင်းငှား၊ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်သာလုပ်သူကို ချိန်ပိုင်းစာရင်းငှားနှင့် ကိုယ့်လယ်ကိုယ်လုပ်ပြီး နှစ်သစ်ကူးပူဇော်ပွဲများတွင်သာ လာလုပ်သူများကို ပျံကျစာရင်းငှားဟု ခေါ်ကြသည်။) ထို့ကြောင့် ရိုးရာပူဇော်ပွဲတွင် လူတစ်ယောက် တည်းဖြင့်မလုံလောက်။ ဤတွင် စာရင်းငှားက ကန်တော့ပွဲအုပ်များ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရန် သူ့သားယန်တူးကို ပို့လိုက်မည်ဟု အဖေကို ပြောသည်။

အဖေက သဘောတူသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်သည်ဖြစ် ခြင်း။ ယန်တူးအကြောင်းကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြားဖူးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဝါထပ်သည့်နှစ်တွင် မွေးသည်။ သူ့ဇာတာခွင်တွင် ဓာတ်ကြီးငါးပါးအနက် ပထဝီဓာတ်တစ်ပါး လိုနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့အဖေက သူ့ကို ယန်တူး(ပထဝီဓာတ်)ဟု မှည့်သည်။ ယန်တူးက ညွတ်ကွင်းထောင်ရာတွင် အလွန်တော်သည်။ ငှက်များ မကြာခဏ မိတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယန်တူးကို ခေါ်မည်ဆိုသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ပျော်သည်။

ကျွန်တော်သည် အတာကူးသည့်အခါကိုသာ စောင့်နေသည်။ အတာ ကူးလျှင် ယန်တူးလာမည် မဟုတ်လော။ နှစ်ကုန်၍အမေက ယန်တူးလာပြီဟု ပြောသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရပြေးလာခဲ့သည်။ ယန်တူးသည် မီးဖိုထဲတွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာက ပိုင်း၍ နီမြန်းသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်ပျော့ကလေးတစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ငွေဘယက်ကလေး ဆွဲထားသည်ကိုကြည့်လျှင် သူ့အဖေကသူ့ကို အလိုလိုက်ဟန် တူသည်။ ယန်တူးတစ်ယောက် ကျန်းမာအောင် အဆောင်သဘော ဆွဲပေးခြင်း

ဖြစ်သည်။ ယန်တူးက အရှက်အကြောက်ကြီးသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကို သာလျှင် ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ချည်း ကျန်ရစ်သည့် အခါ၌ ယန်တူးနှင့်ကျွန်တော် စကားလက်ဆုံကျကြသည်။ သို့ဖြင့် ချက်ချင်း ခိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောခဲ့ကြသည့် စကားများကို ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ယန်တူးပျော်နေသည်။ မြို့ရောက် သဖြင့် မမြင်ဖူးသည်များကို မြင်ရသည်ဟု ကျွန်တော်မှတ်မိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ငှက်ထောင်ခိုင်းသည်။

“ဟာ၊ မရဘူးဗျ” ယန်တူးက ပြောသည်။ “ညဦးပိုင်းမှာ နှင်းခါးကြီးကျမှ ငှက်ထောင်လို့ လွယ်တာ။ ကျုပ်တို့ တောမှာဆိုရင် နှင်းခါးကြီး ကျပြီးလို့ နှင်းတွေ ပွေးနေတော့ နှင်းတွေကိုရှင်း၊ မြေကြီးပြောင်ပြောင်ပေါ်မှာ ခြင်းကြား ကြီးကို တုတ်နဲ့ထောင်ထား၊ တောင်းအောက်ကို စပါးစေ့တွေပက်၊ ငှက်တွေလာ အစာကောက်တော့ ဘေးကနေပြီး ကြိုးကလေးနဲ့ တုတ်ကိုဆွဲချလိုက်ရော။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ငှက်တွေငှက်တွေ။ ခါလည်း ရတယ်။ တောကြက်လည်း ရတယ်။ ချိုးသိမ်းလည်း ရတယ်။ ငှက်တော်လည်းရတယ်”

ယန်တူးပြောသဖြင့် နှင်းခါးကြီးကျမည်ရက်ကို ကျွန်တော် မျှော်ရသည်။

“တကယ်ကတော့ ခုအချိန်က သိပ်ပြီး ငှက်ထောင်လို့ မကောင်းဘူးဗျ။ သိပ်အေးတယ်” ယန်တူးက တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။ “နေကျရင် ကျုပ်တို့ တောကိုလိုက်ခဲ့၊ နေ့လယ်ကျရင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ထွက်ပြီး ခရကောက်၊ ခရကလည်း စုံလို့ပဲ။ အစိမ်းရှိတယ်၊ အနီရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဝင်ကစွပ်လည်း ပေါတယ်။ ဂုံးခွံ ကလေးတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ညနေကျတော့ အဖေ့နဲ့ကျုပ် ခုခင်းထဲသွားမယ်။ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျ”

“ဖရဲသီးသူနီး သွားစောင့်တာလား”

“ဟင့်အင်း။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဖရဲသီးကို လူမနီးပါဘူး။ လမ်းသွားလို့ ဆုတ်ရင် တွေ့ရာဖရဲခင်းထဲဝင်ပြီး ဖရဲသီးဆွတ်စားတာပဲ။ ပိုင်ရှင်ကလည်း ဘာမှမပြောဘူး။ သိပ်ပေါတာပဲ။ ဖရဲခင်း သွားတာက ဖြူကောင်တို့၊ ရှဉ့်တို့၊ သူနီတို့ သွားစောင့်တာ။ ညလသာသာ ဖရဲခင်းထဲက ဝါးသံကြားပြီးဆိုရင် ဖြူကောင်တွေပြီသာ အောက်မေ့။ ကောက်ဆွဲကလေးကိုင်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး

ကပ်သွား”

ဖြူကောင်ဆိုသည်ကို ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ဘာမှန်းမသိသေး။ ယခုထိလည်း ကောင်းကောင်းမသိသေး။ သို့ရာတွင် ခွေးပေါက်စကလေးလို သတ္တဝါမျိုးဖြစ်မည်။ ကိုက်တတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

“အဲဒီ ဖြူကောင်က မကိုက်ဘူးလား”

“လက်ထဲမှာ ကောက်ဆွ ပါသားပဲ။ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ။ အနားရောက်သွားရင် ကောက်ဆွနဲ့လှမ်းရိုက်ရုံပဲ။ ဖြူကောင်က သိပ်ပါတယ်။ လူနားရောက်ရင် ဖြူဆူးတွေကိုချပြီး လုံးလုံးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ထားတယ်။ လုံခြုံထောက်ကြားထဲ အတင်း တီးဝင်လာတာပဲ။ ဖမ်းဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ လုံးထားရင် အမွေးတွေက သိပ်ချောတာပဲ”

လောက၌ ဤလိုအရာမျိုးတွေ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မသိဖူးခဲ့။ ပင်လယ်စပ်တွင် သက်တဲ့ရောင်လို ရောင်စုံလက်နေကြသည့် ခရုခွံများ၊ လသာသည့်ညများတွင် ဖြူကောင်ဝင်တတ်သော ဖရဲခင်းများ စသည်တို့ကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်ခါမျှမမြင်ဖူး။ ကျွန်တော်သိသည်မှာ ကုန်စိမ်းဆိုင်တွင် ရောင်းသည့် ဖရဲသီးများသာ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ ပင်လယ်ပိုင်းမှာ ငါးပျံတွေလည်းရှိတယ်။ ခြေနစ်ချောင်းနဲ့။ ဖားများလိုပဲ သိပ်ခုန်နိုင်တာပဲ။ ဒီရေတက်ပြီဆိုရင် ငါးပျံတွေ အများကြီးပါလာ တတ်တယ်”

ယန်တူး၏ ဦးနှောက်သည် ဤလို အထူးအဆန်း ဗဟုသုတတွေ သိုမှီးထားရာ ဘဏ္ဍာတိုက်ဖြစ်သည်။ ဤလို ဗဟုသုတမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် မရနိုင်။ ကျွန်တော်အသိုင်းအဝိုင်းက ဤအကြောင်းများကို နားမလည်။ ယန်တူးက အပြောကျယ်သော ပင်လယ်တွင် ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့က အိမ်တံတိုင်း၏ အထက်က ကောင်းကင်လောကကိုသာ မြင်ဖူးကြသူများ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယန်တူးနှင့် ကြာကြာမနေလိုက်ရ။ အတာကူးပြီးသည့် နောက်တွင် ယန်တူးတောသို့ ပြန်ရတော့သည်။ ထိုသောအခါ ကျွန်တော်ငိုသည်။ ယန်တူးလည်း မျက်ရည်တရွှပ်ရွှပ်ဖြင့် မီးဖိုထဲက မထွက်တော့။ သူ့အဖေ သွားခေါ်မှ မီးဖိုထဲတွင် ကုပ်နေရာမှ ထွက်လာသည်။ နောင်တွင် ယန်တူးက

ကျွန်တော့်ဖို့ ခရုခွံတစ်အိတ်နှင့် ငှက်တောင်လှလှ ကလေးများကို ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ထံ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လက်ဆောင်ပေးဖူးသည်။ သို့ရာတွင် လူကိုယ်တိုင်ကား နောက်ထပ် မတွေ့ကြတော့။

ယခု ယန်တူးအကြောင်းကို အမေ့ထဲမှ ကြားရသည့်အခါ၌ ငယ်ငယ်က အကြောင်းများသည် လျှပ်စီးလက်သလို လက်ခနဲ ပေါ်လာကြသည်။ ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့သော အိမ်သစ်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်သတိရသည်။

“ဟုတ်လား အမေ။ ခု ယန်တူးကော ဘယ်နှယ်လဲ”

ကျွန်တော်က အမေ့ကိုမေးသည်။

“ဓမ္မာများ ကျပ်တည်းပါတယ်ကွယ်” အမေကပြော၍ ပြတင်းမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ “ဟော အမေတို့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး လူတွေလာကြပြန်ပြီ။ တကယ်လည်း ဝယ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ လစ်ရင် လစ်သလို ဆွဲသွားကြတာ။ အမေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

အမေက အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အိမ်ပြင်မှ မိန်းမသံများကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တူ ဟွန်အာကို ခေါ်၍ သူနှင့်စကားပြောသည်။ စာရေးတတ်ပြီလော။ အိမ်ပြောင်းရမည်ဆို၍ ဝမ်းသာ သလော။

“ကျွန်တော်တို့က မီးရထားကြီးနဲ့ သွားမှာလား”

“ဒါပေါ့ကွ”

“ပြီးတော့ လှေနဲ့သွားရဦးမှာလား”

“ဒါပေါ့။ ပထမ လှေနဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးရမယ်”

“အလိုတော်။ မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ ပါလား”

စူးရှသည့် အသံတစ်သံကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ မော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် အသက် ၅၀ ခန့် အိမ်မကြီးတစ်ယောက် ခါးထောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့မေးရိုးကြီးများက ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းများက ပါးသည်။ ကွန်ပါသေတ္တာထဲက ကွန်ပါတစ်ချောင်းလို ခြေထောက်ကို ချဲကားရပ်ထားသဖြင့် ဘောင်းဘီဝတ်ထားကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“ငါ့ကို မှတ်မိရဲ့လား။ နင် ငယ်ငယ်တုန်းက ငါထိန်းလာခဲ့တာပဲ”
ကျွန်တော် ကြောင်နေသည်။ ထိုစဉ် အမေရောက်လာကာ

“ငါ့သားက အိမ်ပြန်မရောက်တာ ကြာပြီမဟုတ်လားအေ့။ ညည်းကို
ဘယ်မှတ်မိပါတော့မလဲ” အမေက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“ဟဲ့ လူလေး။ မင်း သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလား။ မျက်စောင်းထိုးအိမ်က
မရန်လေ။ တို့ဟူးရောင်းတဲ့ မရန်”

ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက လမ်းထိပ်တွင်
တို့ဟူး ရောင်းသည့် မရန်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့ကို တို့ဟူး
မရန်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က မရန်က မျက်နှာကို မှန်နေအောင် သုထား
သည်။ ထိုအခါ၌ သူ့မေးရိုးများသည် ယခုလောက် မကား။ နှုတ်ခမ်းများသည်
လည်း ယခုလောက်မပါးဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မြင်ရသော
မရန်၏ပုံမှာ တစ်ချိန်လုံးလုံး တို့ဟူးဆိုင်နေသော မရန်၏ပုံဖြစ်၍ ယခု
ကွန်ပါတစ်ချောင်းလို ခြေနှစ်ချောင်းကိုကား၍ ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၊
ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။ ထိုစဉ်က မရန်က ရုပ်ကလေးကလည်း
သနရပူရှိသည်။ မှန်နေအောင် ခြယ်သထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ တို့ဟူး
ဆိုင်တွင် လူစည်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ “ချာတိတ်”
မျှသာဖြစ်၍ သူ့ကို စိတ်ဝင်စား ရမှန်း မသိသေး။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကို
လုံးလုံးသတိမရတော့။ ယခု မရန်က ခြေနှစ်ချောင်းခွဲ၍ ရပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို
အထင်သေးသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့ကြည့်ပုံက နပိုလီယန်
အကြောင်းကို မကြားဖူးသော ပြင်သစ်တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ဂျော့ဝါရှင်တန်
နာမည်ကို မကြားဖူးသော အမေရိကန်တစ်ယောက်ကို ကြည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်လှောင်လှောင်မြှိုးကြည့်ရင်း

“ဘာလဲ။ နင် ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ မြို့ရောက်လို့
သွေးကြီးမွေးကြီးဖြစ်ပြီး တို့လိုတောသူတွေကို မသိတော့ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

“နင်တို့ပြောင်းတော့ အကြွင်းအကျန်လေးဘာလေး တောင်းရအောင်
လာတာဟေ့။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂလေး ဘာလေးပေါ့ဟယ်။ နင်တို့ မြို့ကျ

တော့ ဒါမျိုးတွေ သုံးလည်းသုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သယ်ရိုးရတာလည်း
တာဝန်ကြီးပါဘိသနဲ့။ နင်တို့လို သူဌေးတွေက ဒါမျိုးတွေ မသုံးပါဘူး။ တို့
ဆင်းရဲသားတွေသာ”

“သူဌေးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခုပစ္စည်းတွေ ပြန်ရောင်းပြီးမှ အသစ်ဝယ်နိုင်
မှာပါ”

“ဘာလဲ၊ နင်က ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်ဦးမလို့လား။ ဘယ်ကလာပြီး
သူဌေးမဟုတ်ရမှာလဲ။ မယားက သုံးယောက်။ အပြင်ထွက်ရင် လူရှစ်ယောက်
ခံတော့ဝေါနဲ့။ ဒါ သူဌေးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ။ မရှိချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ တစ်ချိန်တည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူများ သိပ်ကပ်စေးနေတာပဲ။ ...ကပ်စေးနေလာပြီဆိုရင်
ဒီကပ်ဆံလည်း သိပ်စုတော့တာပဲ”

မရန်ကပြောသည်။ မရန်သည် သည်တစ်ခွန်းသာပြောကာ လှည့်ထွက်
သွားသည်။ ပြန်အလှည့်တွင် အမေသုံးသည်လက်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ကာ
သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်သွားသည်။

ထိုရက်များတွင် ဆွေမျိုးများ ရောက်လာကာ နှုတ်ဆက်ကြသဖြင့်
ညည်းခံကောင်းပြောနေရသည်နှင့် အချိန်ကုန်နေသည်။ ဧည့်သည်ပါးသည့် အချိန်
လေးတွင် ထုပ်ပိုးစရာများကို ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းရသည်။ သို့ဖြင့် သုံးလေးရက်
အချိန်ကုန်သွားသည်။

တစ်ညနေတွင် ချမ်းချမ်းဖြင့် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထိုင်ဆောက်
နေခိုက် အိမ်ပေါက်ဝမှ ခြေသံကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ ထိုနောက် ရုတ်ခနဲထကာ
သူ့ကို ဆီးကြိုသည်။

ဧည့်သည်က တခြားသူမဟုတ် ယန်တူးဖြစ်သည်။ သူ့ကို ယန်တူးမှန်း
ချွတ်ချင်းသိလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး မြင်နေသည့်
ယန်တူးမဟုတ်တော့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ယခင်ကထက် နှစ်ဆမျှ ကြီးနေသည်။
သူ့မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းသည် ယခင်က နီမြန်းနေသည်။ ယခု ဖျော့တော့ဝါထိန်ကာ
ပျော့ပျော့ တွန့်နေပြီ။ ပင်လယ်ကမ်းစပ် လေတိုက်ထဲတွင် နေကုန်နေမိန့်
ထိုင်ရသော လယ်သမားများ ထုံးစံအတိုင်း သူ့မျက်လုံးများက သူ့အဖေ

မျက်လုံးများလို မျက်ကွင်းတွေနီရဲကာ ခပ်မိုမို ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် ဦးထုပ် ခပ်စုတ်စုတ်တစ်လုံးကို ဆောင်းသည်။ ခပ်ပါးပါး ဂွမ်းကပ်အင်္ကျီတစ်ထည် တည်းကို ဝတ်ထားသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ဆေးတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့လက်များသည် လည်း ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးသည့် နီနီရဲရဲ ဖောင်းဖောင်းကစ်ကစ် လက်ကလေးများ မဟုတ်တော့။ ကိုင်းပင်တစ်ပင်က အခေါက်လို ကြမ်းရှ ကွဲအက်နေပြီ။

ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ “ဟေ့-ယန်တူး” ဟု သာ အော်နိုင်တော့သည်။

ငယ်ငယ်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပုတီးစေ့သွန်ချလိုက်သလို ကျွန်တော်ပြောချင်သည်။ တောကြက်ထောင်သည့်အကြောင်း၊ ငါးပျံများ အကြောင်း၊ ခရုခွံများ၊ ဖြူကောင်များအကြောင်း စသည်တို့ကို ကျွန်တော်မေး ချင်သည်။ သို့ရာတွင် အာစေးထည့်ထားသလို ကျွန်တော်ပါးစပ်က စကား တစ်လုံးမျှမထွက်။

ယန်တူးက တွေတွေကြီး ရပ်နေသည်။ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း စသည့် ဝေဒနာများသည် သူ့မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်နေကြသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက တရွရွ လှုပ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် အသံထွက်မလာ။ အတန်ကြာမှ လှိုက်လှဲလေးစားစွာဖြင့်-

“ဆရာ” ဟု ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်ကြားကွင်း ကြေကွဲစရာ ထူထဲသည့် တံတိုင်းကြီး ခြားနေကြပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်သေး။

ယန်တူးက နောက်သို့လှည့်ကာ

“ဟဲ့-ငရုန် ဆရာကို ကန်တော့” ဟုဆိုကာ သူ့နောက်တွင် ပုန်းနေသည့် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို ရှေ့သို့တွန်းလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ခန့်က ယန်တူး၏ရုပ်မျိုး။ သို့ရာတွင် ယန်တူးထက်ပိုန်သည်။ အသာ ဖြူသည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ငွေဘယက်ကလေးတော့ မပါ။

“ဒါ ကျွန်တော့် အငယ်ဆုံးကောင်လေး ဆရာ” ယန်တူး က ပြောသည်။

“လူထဲသူထဲ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတော့ ကြောက်နေတယ်”

အမေက ဟွန်အာနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေသံကို ကြားဟန်တူသည်။

“အရိုးပေးလိုက်တဲ့စာ ရတယ်ခင်ဗျ” ယန်းတူးက ပြောသည်။ “ဆရာ ပြန်လာမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာခင်ဗျာ”

“အမလေး နင့် အစ်ကိုလေးကို ဒီလောက် ရိုသေမနေစမ်းပါနဲ့။ နင့်တို့ ကစားဖက်ပဲ” အမေက ရွှင်မြူးစွာ ပြောသည်။ “ငယ်ငယ်တုန်းကလို အစ်ကိုလေးလိုပဲခေါ်ပေါ့”

“ဟာ အရိုးကလည်းဗျာ၊ ရိုင်းရာကျနေမှာပေါ့။ ဟိုတုန်းက ကလေးဆို ဆရာ နားမလည်လို့ခေါ်တာ”

စကားပြောရင်း ယန်တူးက သူ့သားငယ်ကိုခေါ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့ခိုင်းသည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်က ရှက်သဖြင့် သူ့အဖေအနောက်တွင် တွယ်ကပ်နေသည်။

“ဪ...ငရုန်တဲ့လား”

အမေက မေးသည်။ “တို့က လူစိမ်းတွေဆိုတော့ ရှက်နေဟန်တူပါရဲ့။ ဟွန်အာရေ သွား သူနဲ့ကစားချေကြ”

ဟွန်အာက ယန်တူးနောက်တွင် ရပ်နေသည့် ငရုန်ကိုသွားခေါ်သည်။ ထိုအခါကျမှ ငရုန် ရှောရှောရှူရှူ ပါသွားသည်။ အမေက ယန်တူးကို ကုလား ဆိုင်းတွင် အထိုင်ခိုင်းသည်။ သို့ရာတွင် ယန်တူးက ရုတ်တရက်မထိုင်။ အတန်ကြာ တွေနေပြီးမှ မဝံ့မရဲဖြင့် ထိုင်သည်။ ထို့နောက် အရိုးရှည်ဆေးတံကြီးကို နံရံတွင် လှမ်းထောင်ကာ၊ လက်ထဲက အထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဆောင်းတွင်းကြီးဆိုတော့ လက်ဆောင်ပေးစရာ ဘာမှ ကောင်းကောင်း ဗွန်ဗွန် မရှိဘူး။ ရှိတဲ့ ပဲဆံကလေးပဲ ယူခဲ့ရတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့စီးပွားရေး အခြေအနေကို မေးသည့်တွင် ယန်တူးက ခေါင်းယမ်းကာ-

“မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုလေးရာ။ အိမ်ရှိလူကုန် အလုပ်လုပ်တာပဲ။ ငရုန်ထက် အငယ်ကောင်တောင် ဝင်လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မစားလောက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းလည်း မရှိပါဘူး။ ဟိုလူကလာ ဆက်ကြီးတောင်း။

ဒီလူကလာ ဆက်ကြေးတောင်းနဲ့၊ တောင်းသမျှပေးနေရတာပဲ။ တစ်ယောက်လာ ဥပဒေတစ်မျိုး၊ နောက်တစ်ယောက်က တစ်မျိုးနဲ့။ စပါးကလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ အထွက်သိပ်နည်းတယ်။ အထွက်ကောင်းပြန်တော့လည်း သွားရောင်းရင် ဟိုအခွန်ပေးရ ဒီအခွန်ပေးရနဲ့ လက်ထဲ ဘာမှမကျန်ပါဘူး။ မရောင်းပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်မှာ စားစရာမရှိ။”

ယန်တူးက ခေါင်းကို ယမ်းမြဲယမ်းနေသည်။ ပါးရေများ တွန့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်က အကြောအချင်များသည် လုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ခံစားချက်ကင်းနေသည်။ ယန်တူး၏ ဘဝသည် ခါးသီး နာကြည်းဖွယ် ကောင်းသည်မှာ ဘာမျှ အငြင်းထွက်စရာ မလို။ သို့ရာတွင် ယန်တူးသည် သူ့နာကြည်းမှုကို မဖော်ပြတတ်။ ခဏအကြာတွင် ယန်တူးသည် အရိုးရှည် ဆေးတံကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဖွာနေသည်။

အမေက သူနှင့် စကားပြောကြည့်သည့်အခါတွင် သူ့၌ အိမ်အလုပ်တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာသို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သိရသည်။ သူတို့ သားအဖ နံနက်စာ မစားရသေးသဖြင့် ထမင်းကြမ်းကြော် စားရန် မီးဖိုချောင်သို့ အမေက လွှတ်လိုက်သည်။

သူထွက်သွားသည့်အခါ၌ အမေနှင့်ကျွန်တော်သည် ယန်တူး၏ ဆင်းရဲမွဲတေလှသောအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းမိကြသည်။ သားသမီးများခြင်း၊ သရောခိုင်းခြင်း၊ အခွန်အတုတ်ကြီးလေးခြင်း၊ စားပြများ သောင်းကျန်းခြင်း၊ အရာရှိများနှင့် မြေရှင်များ မင်းမူခြင်းစသည့် အရာအားလုံးသည် ယန်တူး၏ အဆီအသားတို့ကို ဖြစ်ညှစ်ဝါးမျှပစ်ခဲ့ပြီ။ ယန်တူး၏ ဘဝသည် ကျပ်စည်း ထားသည့် အလောင်းကောင်အခြောက်လို ခန်းခြောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သယ်မသွားနိုင်သည့် ပစ္စည်းများကို ယန်တူးအား ပေးပစ်ခဲ့မည်ဟု အမေက ဆိုသည်။ သူကြိုက်ရာကို သူ ရွေးယူပစေတော့။

ထိုညနေတွင် ယန်တူးသည် သူလိုချင်သည့်ပစ္စည်းများကို ရွေးသည်။ စားပွဲရှည်နှစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်လေးလုံး၊ ဖယောင်းတိုင်တင်ခုံ၊ ဖယောင်းတိုင်များနှင့် ချိန်ခွင်တစ်လက်တို့ဖြစ်သည်။ မီးဖိုထဲက ပြာများကိုလည်း သူယူမည်ဟု ဆိုသည်။ (ကျွန်တော်တို့အရပ်တွင် ကောက်ရိုးကို မီးဆိုက်သည်။ ကောက်ရိုးပြာက သဲမြေတွင် မြေဩဇာ လုပ်၍ ကောင်းသည်။) ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းသွားသည့်

အခါတွင် ထိုပစ္စည်းများကို လှေဖြင့် လာတင်မည်ဟု ယန်တူးက ပြောသည်။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းစကား ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် လေးလေးနက်နက်မဟုတ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ယန်တူးတို့ သားအဖ ပြန်သွားကြသည်။

နောက်ကိုးရက် အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပြောင်းရန် ပြင်ကြသည်။ ပြောင်းမည့်နေ့ မနက်တွင် ယန်တူး နောက်တစ်ခေါက် ပေါက်လာပြန်သည်။ ထိုအကြိမ်တွင်မူ သူ့သား ငရှန် မပါလာတော့။ သူ့လှေကိုစောင့်ရန် ငါးနှစ်သမီးကလေးကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဤနေ့က ကျွန်တော်တို့ကလည်း အလုပ်များနေကြသဖြင့် စကားပြောချိန်မရ။ ဧည့်သည်တွေကလည်း ပြည်နေသည်။ အချို့က နှုတ်ဆက်ရန် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့က ပစ္စည်းယူရန် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကလည်း ထိုနှစ်ခုစလုံးအတွက် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မော်တော်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ချိန်တွင် ညနေစောင်းနေပြီ။ အိမ်တွင်ရှိသမျှ ပစ္စည်းအစုတ်အပြတ်၊ အကြီးအသေး၊ အကောင်းအဆိုး ဟူသမျှကို ရှင်းလင်းပြီးပြီ။

မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ စိမ်းညိုသော တောင်တန်းကြီးများသည် ဆည်းဆာတွင် မှုန်ပြာရီဝေလျက် ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဟွန်အာက မော်တော်ဦးခန်း ပြတင်းပေါက်ဝမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ကာ ရေးရေးမှုန်မှုန် မြင်ရသော ရှခင်းကို ငေးကြည့်လိုက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲဟင် ဦးလေး”

ဟွန်အာက ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ၊ ဟုတ်လား။ ပြောင်းပြီဆိုမှတော့ ဘာလို့ ပြန်လာဦးမှာလဲကွ”

“ငရှန်က သူတို့ရွာကို လာဦးလို့ ခေါ်ထားတယ် ဦးလေးရ”

ဟွန်အာက နက်ပြောင်သော မျက်လုံးများ အဖြူးသားဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။

အမေနှင့်ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းကြ။ နှစ်ယောက်သား ယန်တူး အကြောင်းကို ပြောမိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြောင်းတော့မည်ဟု ကြားကတည်းက တို့ဟူးသည် မရန်တစ်ယောက် အိမ်သို့နေ့တိုင်း ပေါက်လာတတ်ကြောင်း၊ တမြန်နေ့ကမူ ကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲက ပြာကျင်းကို မရန် လာတူး

ကြောင်း၊ ထိုပြာကျင်းထဲမှ ဆိုးပန်းကန်တစ်ဒါဇင်လောက်ရကြောင်း၊ ဤအရာများကို ယန်တူး ဂှက်ထားလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း၊ ယန်တူးသည် ပြာကျင်းလားတူးသည် အခါကျမှ ယန်တူးက ယူမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားဟန်ရှိကြောင်းဖြင့် မရန်က ပြောပြသည်ဟု အမေက ပြောပြသည်။ မရန်သည် ထိုအရာများကို တွေ့သည့်အခါတွင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ခွေးလှောင်ခွက်ကိုယူ၍ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ (ခွေးလှောင်ခွက်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အရပ်က မွေးမြူရေးသမားများ အသုံးပြုသည့်အရာဖြစ်သည်။ သစ်သားလှောင်အိမ်ကလေးဖြစ်၍ အထဲတွင် အစာထည့်ထားသည်။ ကြက်များက ခေါင်းဝင်၍ အစာကောက်နိုင်သော်လည်း ခွေးများက စားမာန်ထကာ ဟောင်နေတတ်သဖြင့် ခွေးလှောင်ခွက်ဟု ခေါ်ကြသည်။) ဤပန်းကန်ခွက်ယောက်များကိုယူ၍ မရန်အားရဝမ်းသာ ပြေးပုံကို ကျွန်တော် မြင်နေသည်။ သူ့ခြေထောက် သေးသေးကလေးများဖြင့် ဤမျှ မြန်မြန်ပြေးနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် အံ့သြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်သည် မြို့နှင့်ဝေးသည်ထက် ဝေးလာသည်။ ကျွန်တော့်မွေးရပ်မြေက တောင်များနှင့် မြစ်များလည်း အဝေးတွင် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ကျန်ရစ်ကြပြီ။ မွေးရပ်မြေမှ ခွဲခွာရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်း။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ ကျွန်တော့်ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းများနှင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ကွဲတပြားစီ ခွဲခြားပစ်လိုက်သည့် မမြင်နိုင်သော တံတိုင်းကြီးတစ်ခု ကာဆီးနေပြီဟုကား ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ဤသို့ တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသည်။ ဖရဲခင်းထဲက ငွေဘယက်ကလေး ဆွဲထားသည့် ကျွန်တော့် သူရဲကောင်းသည် ယခင်က ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ ပီပီသသကြီး ပေါ်လာတတ်သည်။ ယခု ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ရုတ်တရက် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ဤသည်ကို တွေးမိလျှင် ပို၍ ဝမ်းနည်းသည်။

အမေနှင့် ဟွန်အာက အိပ်ပျော်နေကြပြီ။

ကျွန်တော့်က အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲရင်း မော်တော်ဦးသို့ လာ၍ ရိုက်နေသည် လှိုင်းသံများကို နားထောင်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်လမ်းကို သွားနေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ယန်တူးကြားတွင် အတားအဆီးကြီးနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကလေးများကမူ တုညီချက်တွေ ရှိကြသေးသည်။ ယခုပင် ဟွန်အားသည် ငရုန်အကြောင်းကို ပြောနေသေးသည် မဟုတ်လော။ သူတို့ခေတ်ရောက်လျှင်

ကျွန်တော်တို့လို ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်။ သူတို့ကြားတွင် တံတိုင်းကြီး ခြားနေသည့် အဖြစ်မျိုးကို ခွင့်ပြုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မမျှော်လင့်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကိုလည်း ကျွန်တော့်လို မောင်းကျောက်တုံးဘဝသို့ မရောက်စေချင်။ ယန်တူးကိုလည်း မဖြစ်စေချင်။ အခြားသူများကဲ့သို့ သောက်စားပျော်ပါး၍ ပျက်စီးသည့် ဘဝမျိုးသို့ မရောက်စေချင်။ သူတို့ခေတ်သည် ခေတ်သစ်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ မကြုံဖူးသေးသော ဘဝသစ် ဖြစ်သင့်သည်။

ကျွန်တော်သည် မျှော်လင့်ချက်တွေကိုတွေးရင်း ရုတ်တရက် မောဟိုက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ငိုက်မြည်းစပြုလာသည်။ ပယင်းရောင်စိမ်းနေသော ပင်လယ်ကမ်းစပ်၊ ပြာလဲ့ ကြည်စင်သော ကောင်းကင်တွင် ထွန်းလင်းနေသော ရွှေလမင်း စသည်တို့ကို ကျွန်တော်မြင်ယောင်နေသည်။

မျှော်လင့်ချက်ဆိုသည်မှာ တကယ်ရှိသည်ဟု ပြောနိုင်သည့်အရာမျိုးလည်း မဟုတ်။ မရှိဟု ပြောနိုင်သည့်အရာလည်းမဟုတ်။ စင်စစ်မျှော်လင့်ချက်ဆိုသည်မှာ မြဲကြီးပေါ်က လမ်းကြောင်းများနှင့်တူသည်။ ပထမတုန်းက မြဲကြီးပေါ်တွင် လမ်းဟူ၍ ရှိသည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် လူများစွာ ဖြတ်သန်းသွားလာကြသည့် အခါ၌မူ မြဲကြီးပေါ်၌ လမ်းကြောင်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာရသည် မဟုတ်လော။

မျှော်လင့်ချက်ဆိုသည်မှာလည်း ထိုအတူဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

(Lu Hsun's My Old Home)

ကျိမ်းဂျွှက်၏ မအေတစ်ခု သမီးတစ်ခု

အိုင်းရစ်စာရေးဆရာ ကျိမ်းဂျွှက်စ် (၁၈၈၂-၁၉၄၁)၏ ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းဂျွှက်စ်သည် ပါရီ၊ ဇူးရစ်၊ သရီးယက်စသည် မြို့များ တွင် ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်လာကာ “ဒဗ္ဗလင် မြို့သူ မြို့သားများ” ဆိုသည့် အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုကလေးများကိုစု၍ ထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် မအေတစ်မြင်။ ထို့နောက်တွင် “ယူလီဆက်” စသော ဝတ္ထုကြီးများကို ရေးခဲ့သည်။

ဂျိမ်းဂျွှက်စ်သည် အင်္ဂလိပ်စာတွင် အရေးအသားသစ်ကို တီထွင် နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရေးဟန်သစ် တစ်ခုကိုလည်း တီထွင် ခဲ့သည်။ သူ၏ဝတ္ထုများသည် အများအားဖြင့် လူ့စရိုက် လူ့ စိတ္တဗေဒကို ဖော်ပြသည်။

ဤဝတ္ထု၌ သူတစ်ပါးသားသမီးကို ကျူးလွန်မိသည့်ဒုရန် ဒုက္ခရောက်ရပုံ။ ဘာသာတရားနှင့် သူကျူးလွန်သောအပြစ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် နှင့် ဟန်ကျပန်ကျ နေရသည်ဘဝနှင့် လူ့ အထင်သေးခံရခြင်း စသည် တို့ကြားတွင် ဗျာများနေသောဒုရန်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ဒုရန်နှင့် ကျူးလွန်သည့် ပေါ်လီသည် “ပျံတန်တန်” ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ မအေနှင့်ကျိတ်၍ တိုင်ပင်ကာ လူရီး လူအေးကြီး ဒုရန်ကို အမိဖမ်းသည်။ ပေါ်လီ၏ အမေမစ္စက်မွန်နီ ကလည်း တကယ့်မိန်းမလည်ကြီး ဖြစ်သည်။ သမီးကိုဒုရန်နှင့်

လွတ်ထားပြီး ဒူရန်ကို အမိဖမ်းရန် ချက်ကောင်းကိုစောင့်သည်။
ဒူရန် ကိုယ်လွန်ရန်မပြေးနိုင်အောင် သူ့ဘက်က အစစအရာရာ
ပြင်ဆင်ထားသည်။ အချက်ရပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒူရန်ကို
အမိဖမ်းလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏အိမ်တွင် ထမင်းလခ
ပေးစားနေသော လူအေးကြီးဒူရန်သည် သားအမိနှစ်ယောက်၏
ကျော့ကွင်းတွင် အစင်းသား မိရတော့သည်။ ဤမျှ တိုတောင်းသော
ဝတ္ထုကလေးတွင် ဒူရန်၊ ပေါ်လီနှင့် မစ္စက်မွန်နီတို့သုံးဦး၏
လူ့စရိုက်အဖွဲ့ကို ပီသစွာ ဖွဲ့ဆိုထားနိုင်သည်မှာ ဂျှိုက်စ်၏
အနုပညာဟုပင် ဆိုသင့်လှသည်။ ထိုမျှမက ဒဗ္ဗလင်မြို့က
အလတ်တန်းအောက်လွှာ လူတန်းစားများ၏သရုပ်ကိုလည်း
ပီပြင်စွာ ဖော်နိုင်သည်။

*

မအေတစ်ခု သမီးတစ်ခု

(၁)

မစ္စက်မွန်နီ၏အဖေသည် အမဲသားသည် ဖြစ်သည်။ မစ္စက်မွန်နီက ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ထိန်းချုပ်နိုင်သူဖြစ်၍ တစ်ခုခုကိုလုပ်မည်ဆိုလျှင် မရမနေ လုပ်တတ်သည်။
မစ္စက်မွန်နီသည် သူ့အဖေဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သည့်လူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။
ထို့နောက် နွေရာသီပန်းခြံအနီးတွင် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုယ်ပိုင်
အမဲသားဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယောက္ခမကြီး ဆုံးပြီး
သည်နောက်၌ မစ္စက်မွန်နီ၏ယောက္ခားသည် ဖောက်စပြုလာတော့သည်။ သူ့
ယောက္ခားက အရက်သောက်သည်။ ပိုက်ဆံသေတ္တာထဲက ရောင်းရသမျှကို
သုံးပစ်သည်။ အကြွေးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ သူ့ကို အရက်မသောက်ရန်၊
အသုံးအပြုန်းလျှော့ရန် သစ္စာဆိုခိုင်းသော်လည်း ဘာမျှမထူး။ မကြာမီ ပြန်သောက်
သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်တွေလာတုန်းလည်း မယားနှင့်ရန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်သည်။
တစ်ဆင့်ခံဖောက်သည်ဆိုက အမဲသားပုပ်များကို ဝယ်၍ လာတတ်သည်။
သို့ဖြင့် သူတို့လင်မယား စီးပွားပျက်ကြသည်။ တစ်ည၌မူ မွန်နီသည် သူ့
မယားကို အမဲသားခုတ်သည်စားဖြင့် လိုက်၍ မယားခမျာ အိမ်နီးချင်း အိမ်
တစ်အိမ်တွင် သွားအိပ်ရသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့လင်မယား မပေါင်းကြ
တော့။ မိန်းမက ဘုန်းကြီးထံသွားကာ ကွာခွင့် တောင်းသည်။ ကလေးစရိတ်
ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးရန်လည်းလျှောက်သည်။ မစ္စက်မွန်နီသည် သူ့ယောက္ခား
ထံ ပိုက်ဆံလည်းမပေးတော့၊ ချက်ပြုတ်၍လည်း မကျွေး၊ အိမ်ကိုလည်း
မလာမခံတော့။ ဤသို့ဖြင့် မွန်နီသည် ရဲဇာနတွင် သွား၍ အလုပ်ရှာသည်။

မွန်နီက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ခါးကိုင်ကိုင်၊ အရက်သမားဖြစ်သည်။ မျက်နှာကဖြူရောင်ရောင် မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့်ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးမွေ့ကလည်း ဖြူဆွတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးပေါ်၌ ခဲတ်ဖြင့် ဆိုးထားသလို သေးသေး မျှင်မျှင် ကလေးရှိသည်။ မျက်လုံးကလည်း သွေးကြောတွေပေါ်ကာ မျက်ထောင့်နီကြီး နှင့်ဖြစ်သည်။

မွန်နီသည် အလုပ်ရလျှော့ရငြား တစ်နေ့လုံး ရဲစာရေးအခန်းတွင် ထိုင်နေ တတ်သည်။ သူ့မယား မစွက်မွန်နီက အမသားဆိုင်ဖွင့်တုန်းက ကျန်သည့် လက်ကျန်ငွေကလေးဖြင့် ဟားဝပ်လမ်းတွင် အိမ်တစ်ဆောင်ငှားကာ ဘော်ဒါ လက်ခံသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေကောင်းသည်။ သူ့ဘော်ဒါ၌ လူအမြဲပြည့်နေ တတ်သည်။ လစ်ဗာပူနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း မန်သကွန်းမှ ခရီးသည်များ မကြာခဏ လာတည်းခိုတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတရံတွင်လည်း ဇာတ်ရုံများမှ ဆိုင်းသမားများ လာတည်းခိုတတ်ကြသည်။ အများအားဖြင့် သူ့ဘော်ဒါတွင် အမြဲနေသူများမှာ စာရေးများဖြစ်သည်။ မစွက်မွန်နီသည် သူ့ဘော်ဒါကို စည်းကမ်းတကျ ထိန်းနိုင်သည်။ လည်လည်းလည်သည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် အကြွေးထားရမည်ကို သိသည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံရမည်ကို နားလည်သည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် စလိုက်စရာ နေရမည်ကို သိသည်။ ဘော်ဒါတွင်နေသည့် လူငယ်များက သူ့ကို “အဒေါ်ကြီး”ဟု ခေါ်ကြသည်။

မစွက်မွန်နီ၏ ဘော်ဒါတွင်နေလျှင် ဘော်ဒါခေတ္တက တစ်ပတ်ကို ဆယ့်ငါးသျှိုလင် ပေးရသည်။ (ထိုအထဲတွင် ညစာနှင့်ကျွေးသည့် ဘိယာနှင့် စပျစ်ချဉ်အရက်ဖိုးပါ။) ဘော်ဒါနေသည့် လူငယ်များသည် ဝါသနာချင်း တူကြသည်။ အလုပ်အကိုင်လည်း တူကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘော်ဒါသို့ လာတည်းသူ လူစိမ်းများအကြောင်း၊ မြင်ပွဲတွင် မည်သည့်မြင် “ဖေးဘရိတ်”ဖြစ်ကြောင်း တို့ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ “အဒေါ်ကြီး”၏သား ဂျက်မွန်နီမှာ ဖလီလမ်းတွင် အရောင်းကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ စာရေးလုပ်သည်။ သူ့ကိုမူ ဘော်ဒါသမားများက သိပ်မကြိုက်ကြ။ သူက ရန်ဖြစ်တတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ဂျက်မွန်နီသည် စစ်သားတွေဆဲသည့် စကားလုံးများဖြင့် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဆဲတတ်သည်။

သန်းခေါင်သန်းလွဲကျမှ အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်သည်။ သူပြန်လာလျှင် ပြောစရာ တစ်ခုခုတော့ ပါလာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြင်းတစ် ပါလာတတ်သည်။ အဆိုကျော်တစ်ဦး ဟာဖြစ်သည်ဆိုသည့် သတင်းမျိုး ပါလာတတ်သည်။ ဒါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောတတ်သေးသည်။ ရယ်စရာ သီချင်းများကို လည်း ဆိုတတ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညဆိုလျှင် မစွက်မွန်နီ၏ ဧည့်ခန်း လူစုံ တတ်သည်။ ဇာတ်ရုံများက အဆိုကျော်များလည်း လာတတ်သည်။ ဝေါ်မိုလိုကာ စသည့်အကများကိုလည်း ကကြသည်။ တူရိယာ တီးသူက တီးသည်။ ဤအခါမျိုး၌ “အဒေါ်ကြီး”၏သမီး ပေါ်လီမွန်နီကလည်း သီချင်းဆိုတတ်သည်။

ပေါ်လီက သေးသေးသွယ်သွယ်၊ အသက် ၁၉ နှစ်ရှိပြီ။ ဆံပင်က ရွှေရောင်ပျော့ပျော့သန်းကာ ပါးစပ်ကျဉ်းကျဉ်း နှုတ်ခမ်းထူလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက အစိမ်းရောင်ရိပ်ရိပ်ကလေး ပြေးနေသည့် အပြာရောင်ဖြစ်သည်။ စကားပြောလျှင် မျက်လွှာကလေးပင့်ကာ မျက်လုံးကို လှန်ကြည့်၍ စကားပြော တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ပေါ်လီသည် မက်ဒိုနာ ရုပ်တုလို ကြည့်၍လှသည်။

အစတုန်းက “အဒေါ်ကြီး”သည် သူ့သမီးပေါ်လီကို ဂျုံစက်တစ်စက် တွင် လက်နှိပ်စက်စာရေးမ အလုပ်ခိုင်းသည်။ သို့ရာတွင် နာမည်ပျက်ရှိသည့် ရဲစာရေး၏ တပည့်တစ်ယောက်က သူ့သမီးကို ရည်းစားစကားပြောရန် ဂျုံစက်သို့ နေ့တိုင်းလာလာချောင်းတတ်သဖြင့် သမီးကို အလုပ်မှ ထွက်ခိုင်း လိုက်သည်။ အိမ်မှာပင် အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို လုပ်စေသည်။ ပေါ်လီက ခပ်သွက်သွက် ခပ်ပျံ့ပျံ့ဖြစ်၍ ဘော်ဒါ၌နေသည့် လူငယ်များကို ထိန်းရန်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ယောက်ျားလေးဆိုသည်ကလည်း သူတို့အနားတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်ဆိုလျှင် သဘောကျတတ်ကြသည်။

ပေါ်လီကလည်း ဘော်ဒါ၌နေသည့် လူငယ်များနှင့်ပရောပရည် ပြုလုပ် သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သမီးကို အပျင်းပြေလောက် သဘောထားကြောင်းကို ခုက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သည် မစွက်မွန်နီကလည်း သိသည်။ မည်သူကမျှ အတည်ပေါက်ကြံကြမည်မဟုတ်။ ဤလိုဖြင့် အချိန်ကုန်သွားသည်။ ထိုအတွင်း သူ့သမီးပေါ်လီနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်အကဲကိုကြည့်၍ သံသယဖြစ်လာသည်။ ညို့ကြောင့် သူ့သမီးကို လက်နှိပ်စက်စာရေးမ ပြန်လုပ်ဖို့ မစွက်မွန်နီ စိတ်ကူး ရသည်။ မစွက်မွန်နီသည် သူ့သမီး၏ အရိပ်အကဲကိုစောင့်ကြည့်ကာ ကျိတ်၍

စဉ်းစားသည်။

သူ့ကို အမေက အကဲခတ်နေကြောင်းကို ပေါ်လီကလည်း သိသည်။ သို့ရာတွင် အမေလုပ်သူက တစ်ခွန်းမျှမဟုတ်သောအခါ အမေကလည်း ကြည်ဖြူသည်ဟု ပေါ်လီယူဆသည်။ အမေနှင့်သမီးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်လည်းမပြောကြ၊ ဖွင့်၍လည်း မတိုင်ပင်ကြ။ ဘော်ဒါတွင်နေသည့် လူငယ်တွေ ကြားထဲတွင် ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်နေသည့်တိုင် မစွက်မွန်နီသည် ဤကိစ္စကို ကြားမဝင်။ မသိလိုက်မသိဘာသာနေသည်။ ဤအတွင်း ပေါ်လီ၏အမူအရာသည် ဆန်းပြားလာသည်။ လူငယ်၏အမူအရာကလည်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီဟုထင်သည့်အခါကျမှ မစွက်မွန်နီ ကြားဝင်သည်။ အမဲသားလှီးစားသည် အမဲသားတစ်ကို ဆက်ဆံသကဲ့သို့ မစွက်မွန်နီသည်လည်း လူမှုရေးပြဿနာများကို တိခန့်နေအောင် ကိုင်တွယ်သည်။

[၂]

ထိုနေ့မှာ နွေဦးပေါက်တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ နေရောင်က တောက်နေသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး နေသာမည့်နိမိတ်ဖြစ်သည်။ လေကလည်း တညင်းညင်းတိုက်နေသည်။ ဘော်ဒါဆောင်ရှိ ပြတင်းများအားလုံး ဖွင့်ထားသဖြင့် ဇာခန်းဆီးများသည် လေသွင်းထားသလို ဖောင်းနေကြသည်။ စိန့်ဂျော့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများကလည်း တဒင်ဒင်မြည်နေကြသည်။ ဝတ်တက်သူများသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့က ကွက်လပ်ကို ဖြတ်နေကြသည်။ တချို့တစ်ယောက်တည်း။ တချို့က ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်။ လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်များထဲက ကျမ်းစာအုပ်များသဖွယ် သူတို့အမူအရာကလည်း တည့်ငြိမ်သည်။ ဘော်ဒါတွင် နံနက်စာ ကျွေးပြီးပြီ။ စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန်များ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။ ပန်းကန်များထဲတွင် ကြက်ဥအနစ်ဖတ်များ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်ဆီများ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်အခေါက်ဖတ်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မစွက်မွန်နီသည် ကောက်ရိုးခင်းထားသည့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း အိမ်စေ့မေရီစားပွဲရှင်းနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကြာသပတေးနေ့တွင် ပေါင်မုန့်ပူတင်းဖုတ်ရန် စားပွဲပေါ်၌ကျန်နေသည့် ပေါင်မုန့်အပွဲများကိုစု၍ သိမ်းခိုင်းသည်။ ခဏကြာလျှင် စားပွဲရှင်းပြီးပြီ။ ပေါင်မုန့်အပွဲများကို စုသိမ်းပြီးပြီ။

ဝိတ်ကုသိုဗျ

သင်္ကြာခွက် နှင့် ထောပတ်ဘူးကို ကြောင်အိမ်ထဲ၌ လုံခြုံစွာ သိမ်းပြီးပြီ။ ထိုအခါကျတော့မှ မစွက်မွန်နီသည် မနေ့ညက သူ့သမီးပေါ်လီနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ကြသည့် စကားများကို ပြန်၍ စဉ်းစားချိန်ရတော့သည်။

သမီးကို မေးကြည့်ဟော့ သူထင်သည့်အတိုင်း မှန်နေပြီ။ မအေမေးပုံကလည်း ပွင့်လင်းသည်။ သမီးဖြေပုံကလည်း ခြောင်ကျသည်။ သို့ရာတွင် သားအိမ်နှစ်ယောက်စလုံး နည်းနည်းတော့ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်မိကြသည်။ အမေက အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်ရခြင်းမှာ သမီးထံက ဤသို့ဖြောင်ကျကျအဖြေမျိုး မကြားလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သမီးက ဖွင့်ပြောပြီးလျက်သားနှင့် အမေက သည်အတိုင်းကြည့်နေလျှင် သူပါ အလိုတူ အလိုပါဟု အထင်ခံရမည်စိုးသည်။ သမီးအမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်၌က ဤစကားမျိုးပြောလျှင် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မအေကွယ်ရာ၌ “ကမြင်းကြောဆွဲသည်”ဟု အထင်ခံရမည်စိုးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံတိတ်သွားပြီ။ ထိုအခါကျမှ မစွက်မွန်နီသည် ကြောင်အိမ်ပေါ်က ဆောင်ရွေးထားသည့်နာရီကို အလိုအလျောက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ၁၁ နာရီထိုးပြီး၍ ၁၇ မိနစ်လွန်နေပြီ။ သူ့သမီးနှင့် ကျူးလွန်သူဒုရန်ကို သွားတွေ့ရမည်။ ၁၂ နာရီမထိုးခင် မာလာ ဘာရီလမ်းက တရားရုံးကိုသွားရမည်။ အချိန်ရှိသေးသည်။ ဤပွဲတွင် သူနိုင်မည်ဟု မစွက်မွန်နီ စိတ်ချသည်။ လူများစု၏ ထင်မြင်ချက်က သူ့ဘက်မှာရှိသည်။ စင်စစ်သူသည် သမီးရှင်မဟုတ်လော။

သူသည် ဒုရန်ကို သူ့အိမ်၌ နေခွင့်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ယခု ဒုရန်သည် သူသဘောကောင်းသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူသွားပြီ။ ဒုရန်သည် ငယ်တော့သည့်အရွယ်မဟုတ်။ အသက် ၃၀ ကျော် ၃၅ နှစ်ထံသို့ ရောက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် လူငယ်မို့ မိုက်မှားမိပါသည်ဟု သုချေရန်လည်း ယုတ္တိမရှိ။ စာမတတ်ပေမတတ်၍ ဖြစ်သည်ဟု ပြောရန်ကလည်း သူသည် လောကအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ နောကျေနေပြီ။ ဒုရန်သည် သူ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးကို မုန့်ပေး၍ ကြိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤမျှဆိုလျှင် ဒုရန် ရုန်း၍မထွက်နိုင်၊ အစင်းသားမိနေပြီ။ သူ့ထံက မည်သည့်လျှော်ကြေးမျိုး တောင်းရမည်နည်း ဆိုသည့် ပြဿနာ

ဝိတ်ကုသိုဗျ

တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

ဤလိုကိစ္စမျိုးတွင် လျော်ကြေးမတောင်း၍မဖြစ်၊ လျော်ကြေးရအောင် တောင်းရမည်။ ယောက်ျားသားက ကိစ္စမရှိ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြောရကြပြီးလျှင် ငြိမ်းမပျက်နေ၍ရသည်။ မိန်းကလေးက ဤသို့မဟုတ်၊ အထုပ်အထည်ကျန်ရစ်မည်၊ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း ဖြစ်ရမည်။ အချို့သမီးရှင် များကမူ ဤလိုကိစ္စမျိုးတွင် ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးရလျှင် ကျေအေးလိုက်ကြ သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကို သူတွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် မစွက်မွန်နီက ဤသို့ပြီးနိုင် ရိုးလား။ သမီးအပျိုရည်ပျက်သည့်အတွက် သူလိုချင်သည့် လျော်ကြေးမှာ တစ်ခုတည်းသာဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ တင့်တောင့် တင့်တယ် လက်ထပ်ယူရေးဖြစ်သည်။ မစွက်မွန်နီသည် ဤသို့ ဘက်စုံစဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ မေရီကို အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ ဒုရန်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် စကားပြောစရာရှိသည်ဟု ပြောရန်လည်း မှာလိုက်သည်။ သူ့ဘက်က ဧကန္တ နိုင်ရမည်ဟု မစွက်မွန်နီ ယုံကြည်သည်။

ဒုရန်က လူတည်လူအေးဖြစ်သည်။ အခြားလူငယ်များကို ဟောဟော ရမ်းရမ်းမဟုတ်။ အာမကျယ်။ အကယ်၍သာ သူ့သမီးသည် ဒုရန်နှင့် မဟုတ်ဘဲ ရှိရန်တို့လို၊ လိယွန်တို့လိုလူစားနှင့် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် တစ်မျိုး စဉ်းစားရလိမ့်မည်။ ပြဿနာမှာ ခက်လိမ့်မည်။ ယခု ဒုရန်ကမူ ဤအစားထဲက မဟုတ်။ ဒုရန်သည် ထိုကိစ္စမျိုးကို လူသိခံနိုင်မည့် လူစားမဟုတ်။ ယခုပင် ဤကိစ္စကို ဆော်ဒါနေသူတွေ အကုန်သိနေကြပြီ။ တချို့ကလည်း သာသာထိုးထိုး ကလေး ချဲ့ကားပြောနေကြသည်။ ဒုရန်သည် ဗရင်ဂျီဘာသာဝင် ဝိုင်အရက် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ ၁၃ နှစ်ရှိပြီ။ ဤလိုကိစ္စမျိုး လူသိရှင်ကြားဖြစ်လျှင် အလုပ်ပင်လျှင် ပြတ်ကောင်းပြတ်သွားနိုင်သည်။ အကယ်၍ သူ့အစီအမံကို လိုက်နာမည်ဆိုလျှင်မူ အားလုံး အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ဒုရန်က လခလည်း ကောင်းသည်။ စုပြီး ဆောင်းပြီးကလေးလည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

နာရီဝက်နီးပါး ကြာသွားပြီ။ မစွက်မွန်နီသည် မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူ့မျက်နှာကို နံရံကမှန်ထဲတွင် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြတ်သားတင်းမာသည့် သူ့မျက်နှာထားကို သူ့ပြန်မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျေနပ်အားရသွားသည်။

သမီးတစ်ယောက်အတွက် လင်ကောင်းကောင်းတစ်ယောက်ကို အမိဖမ်းမပေးနိုင် သောသမီးရှင်အချို့ကို သူသတိရသည်။

ဤတနင်္ဂနွေနေ့ တစ်မနက်လုံး ဒုရန်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ယနေ့ မနက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ကြိုးစားပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် လက်တွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံးလက်လျှောလိုက်ရသည်။ သုံးရက်စာ ငိုနေပြီဖြစ်သော နီကျင့်ကျင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများက သူ့မေးကို အနားကွပ်ထား ကြသည်။ ရေငွေသန်းလာသဖြင့် သူ့မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ ကို ထုတ်ကာ မကြာခဏ သုတ်ပေးရသည်။ မနေ့ညက ဗရင်ဂျီ ဘုန်းတော်ကြီး ထံတွင် အပြစ်ကို ဝန်ခံချက်ပေးကာ သိလဆေးခဲ့ရသည်။ ဤအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း သူ့စိတ် ထိခိုက်ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက် ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်ကြသည်ကိုစွဲကို အသေးစိတ်မေးသည့်အခါတွင် ပြန်ပြောရ သည်မှာ ရှက်စရာကောင်းသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးထံ သိလဆေးပြီးသည့်အဆုံး၌ သူ့အပြစ်သည် သူထင်သည်ထက် ကြီးလေးကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ လျော်ကြေး ပေးခြင်းဖြင့် အပြစ်မှ လွတ်မည်ထွက်ပေါက်ကလေးတစ်ခု ရှိသေး၍တော်သေး သည်ဟုပင် အောက်မေ့ရသေးသည်။ ယခုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ။ လက်ထပ်ယူမည်လော၊ ရှောင်ပြေးမည်လော၊ ဒုရန် ဘာလုပ်ရ မည်နည်း။ ဤအဖြစ်မျိုးကို သူ မျက်နှာပြောင်မတိုက်ရဲ။ မကြာခင် သူတို့ကိစ္စသည် ဖုံးမရ ဖိမရဖြင့် အုတ်အော်ဆောင်းတင်း ဖြစ်တော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဤသတင်းကို သူ့အလုပ်ရှင်ကလည်း မကြားဘဲနေမည်မဟုတ်။ ဒဗ္ဗလင်မြို့က အကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်သိကြသည်။ သူ့အလုပ်ရှင် မစ္စတာလီယိုနာဒ်က “မစ္စတာဒုရန်ကို ငါ့ဆီခဏ လွှတ်လိုက်စမ်းဟေ့”ဟု အသံအက်အက်ဖြင့် ပြောသံကို သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ကြားယောင်နေသည်။ ဤအသံကြောင့် သူ့နှလုံးသည် လည်ပင်းတွင် လာ၍ တစ်ဆို့နေသည်ဟု သူ ခံစားရသည်။

သွားပြီ။ သူတစ်သက်လုံး အလုပ်တွင် နာမည်ကောင်းရခဲ့သမျှ တစ်ချက် ကလေးဖြင့်သွားပြီ။ သူ့အလုပ်ကြိုးစားခဲ့သမျှ၊ ဝီရိယကောင်းခဲ့သမျှတို့သည် အဟောသိက် ဖြစ်ကြရပြီ။ မှန်သည်။ သူသည် လူငယ်တစ်ဦးပီပီ ပေခွဲတေခွဲ သည်များရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်နိုင်စွမ်းရှိသူဟု ကြားခဲ့

ဖူးသည်။ ဘုရားသခင်ဆိုသည်ကို မယုံကြည်ဟု အရက်ဆိုင်များထဲတွင် မူးမူးနှင့် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ဤသို့ မဟုတ်တော့ပြီ။ အရွယ်ကလေး ထောက်လာပြီ။ ခုရန်သည် လွတ်လပ်သော တွေးခေါ်မှုကို အသားပေးသည်။

“ရှေးနိုး” သတင်းစာကို ဝယ်ဖတ်လေ့ရှိသော်လည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မှန်မှန်တက်သည်။ တစ်နှစ်ကို ဆယ်ပုံပုံလျှင် ကိုးပုံလောက်က အသောက်အစား အပျော်အပါးမရှိ။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေသည်။ ခုရန်တွင် အိုးနှင့်အိမ်နှင့် အခြေတကျ နေရန် ငွေလေးကြေးလေးလည်း အတော်အတန်စုဆောင်းမိပြီ။ ယခု အမဲသား သည်သမီးနှင့်တော့ လားလားမှမဖြစ်နိုင်။ သူ့ဘက်က ဆွေမျိုးများက သူ့မိန်းမကို အထင်သေးကြလိမ့်မည်။ ပထမဆုံး သူ့ဘက်က နာမည်ပျက်ရှိသော သူ့အဖေကို လက်ညှိုးထိုးကြမည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း နာမည်ပျက်စပြုနေသော သူ့အမေ၏ ဘော်ဒါဆောင်ကို မေးငေါ့ကြလိမ့်မည်။ သူ “အမဲဖမ်း” ခံရပြီဟု ခုရန် သတိထားမိသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေက သူ့အကြောင်းကို ပြောကာ ရယ်ကြလိမ့်မည်။ ပေါ်လီက အောက်တန်းကျသည်။ သဒ္ဒါကိုမျှ မှန်အောင် မပြောတတ်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်၌က ပေါ်လီကို တကယ်ချစ်သည်ဆိုလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။ သဒ္ဒါမမှန်ခြင်းသည် ဘာအရေးနည်း။ သို့ရာတွင် ယခုတိုင် ခုရန် သည် ပေါ်လီကို ချစ်သလော မုန်းသလောဟု စဉ်းစား၍မရသေး။ သူ့အပေါ်၌ အညာလွယ်ခဲ့သည့် ပေါ်လီအပေါ် မည်သို့ သဘောထားရမည်ဟု သူ မစဉ်း စားတတ်သေး။ စင်စစ် ဤကိစ္စတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။ သူ့ပကတိဉာဏ်က ပေါ်လီကို လက်မထပ်ရန်၊ ရှောင်ပြေးရန် တောင်းဆိုနေသည်။ မိန်းမယူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘဝတုန်းပြီဟု အသိဉာဏ်က ပြောသည်။

(၃)

ခုရန်သည် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကိုဝတ်ထားကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေတုန်း ပေါ်လီက တံခါးကို အသာခေါက်၍ ဝင်လာသည်။ ပေါ်လီက သူ့အမေကို အကုန်ဖွင့်ပြောလိုက်ကြောင်း၊ ယနေ့နံနက် သူ့အမေက သူ့ကိုဖွင့်မေးလိမ့်မည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ ပေါ်လီက ငို၍ ခုရန်၏လည်ပင်းကို ဖက်လိုက် သည်။

“ပေါ်လီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ ပေါ်လီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ပေါ်လီက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေချင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ခုရန်က သူ့ကိုမငိုရန် နှစ်သိမ့်သည်။ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြောက်ဖို့အကြောင်း အားပေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အားမရှိလှ။ ပေါ်လီ၏ ဖိုလှိုက်သောရင်သည် သူ့ရင်ဘတ်ကို လာထိသည်။

စင်စစ် သည်အဖြစ်ရောက်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့အဖြစ်မဟုတ်။ လူပျိုကြီးများ၌ ထူးဆန်း၍ မမှေတတ်သော မှတ်ဉာဏ်မျိုးရှိသည့်အလျောက် သူနှင့်ပေါ်လီ စတွေ့စတုန်းကအဖြစ်ကို သူ ယခုတိုင် သတိရသေးသည်။ ပေါ်လီက ပွတ်သီး ပွတ်သပ်လာလုပ်ပုံ၊ သူ့ကိုယ်က မွေးကြိုင်နေပုံ၊ သူ့လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် သူ့ကို လာကလိပုံတို့ကို သူ အမှတ်ရသည်။ တစ်ညတွင် အိပ်တော့မည်ဟု အဝတ်အစားလဲနေစဉ် ပေါ်လီက သူ့တံခါးကို မရဲတရဲလာခေါက်သည်။ သူ့အခန်းကဖယောင်းတိုင် လေတိုက်၍ ငြိမ်းသွားသဖြင့် ခုရန်အခန်းက ဖယောင်းတိုင်မှ မီးကူးချင်၍ဆိုသည်။ ထိုညက ပေါ်လီ ရေချိုးထားသည်။ ဖန်းပွင့်လေးတွေ ဖော်ထားသည့် ဖလန်နယ် ညဝတ်အင်္ကျီ ပွပ္ဖကို ဝတ်ထားသည်။ သိုးမွေးခြေညှပ်ဖိနပ်မှ ဖြူမွေးသော ခြေထောက်များသည် ဝင်းလက်နေကြသည်။ အေးကြိုင်နေသော အရေပြားအောက်က သွေးများသည်ပင် နီမြန်း တောက်ပလျက် ရှိသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးကူးနေစဉ် သူ့လက်နှင့် လက်ကောက်ဝတ်များဆီက ခရမွေးနံ့သည် သင်းနေသည်။

ည သူ့အိမ်ပြန်နောက်ကျလျှင် ပေါ်လီကလာ၍ တံခါးဖွင့်ပေးတတ်သည်။ ညစာကို နွေးပေးတတ်သည်။ ပေါ်လီနှင့် နှစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ညစာစားရလျှင် ခုရန်သည် သူ့စားနေသည့် ဟင်းလျာတွေကိုပင် မမှတ်မိတော့။ လေပြင်းသည့်ည၊ ဣသိဥတု အေးသည့်ညဆိုလျှင် သူ့အတွက် ပေါ်လီက အရက်ကလေးတစ်ခွက် တလေကိုလည်း အသင့်ချထားတတ်သေးသည်။ ဤလိုနေရလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု ခုရန် တွေးခဲ့ဖူးသည်။

ညစာစားပြီးလျှင် လက်တွင် ဖယောင်းတိုင်ကိုယ်စီကိုင်ကာ သူတို့နှစ် ယောက်သား လှေကားကို ခြေများထောက်၍ တက်လာခဲ့ကြသည်။ တတိယ ထပ်သို့ရောက်လျှင် မခွဲချင်ခွဲချင်ဖြင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နမ်းကြသည်။ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ပေါ်လီ၏ မျက်လုံးများ၊

သူ့ကို ပွတ်သပ်နေသော ပေါ်လီ၏လက်ချောင်းများ၊ သူ့အဖြစ်များကို သူ မြင်ယောင် ကြားယောင်လာသည်။

သို့ရာတွင် ငန်းဖမ်းသည်မှာ ခဏမျှသာကြာသည်။ မည်သို့ စဉ်းစား မည်နည်းဟူသော ပေါ်လီ၏မေးခွန်းသည် သူ့နားထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။ လူပျိုကြီး၏အသိစိတ်က သူ့ကို ရပ်တန်းကရပ်ရန်တားသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ကျူးလွန်မိခဲ့ပြီ။ ဤအပြစ်အတွက် တန်ရာတန်ဖိုး လျော်ကြေးမျိုးကို ပေးရမည်ဟု သူ့ဂုဏ်သိက္ခာက သူ့ကို ပြောနေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်နေစဉ် မေရီရောက် လာကာ မစ္စကိမွန်နီက သူ့ကို တွေ့လိုကြောင်း၊ ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလာရန် မှာလိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဒူရန်သည် မတ်တတ်ထကာ ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် ခွန်အားမရှိတော့။ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ပေါ်လီအနီးသို့ သွားကာ နှစ်သိမ့်အားပေးသည်။ အဆင်ပြေသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စိုးရိမ်ဖို့ မလိုကြောင်းပြောပြသည်။ ပေါ်လီက ခုတင်ပေါ်တွင် တရှပ်ရှပ်ငို၍ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ လှေကားကိုဆင်းရင်း သူ့မျက်မှန်တွင် အခိုးတွေ့ရိုက်သဖြင့် မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ သုတ်ရသေးသည်။ ဒူရန်သည် ခေါင်မိုးပေါ် တက်ကာ ဤကိစ္စကို မကြားရသည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ ၄က်ကလေးလို ပျံသွားလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ ခွန်အားတစ်ခုက လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း အဆင်းခိုင်းနေသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အဒေါ်ကြီး၏တင်းမာသော မျက်နှာများကို မြင်ယောင်နေသည်။

လှေကားအောက်ဆုံးထစ် အရောက်တွင် အရက်နှစ်ပုလင်းကို ပိုက်၍ မီးဖိုခန်းဘက်ဆီမှ ထွက်လာသော ဂျက်မွန်နီနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝတ်ကျောတမ်းကျော နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဒူရန်၏ မျက်လုံးများသည် ဂျက်မွန်နီ၏ထူအမ်းအမ်း ခွေးဘီလူးမျက်နှာကြီးနှင့် တုတ်ခိုင် သန်မာသော လက်မောင်းအိုးကြီးနှစ်ဖက်ကို တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှ စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ လှေကားရင်းသို့ ရောက်လျှင် သူ့အား ခပ်တည်တည် လှမ်းကြည့် နေသော ဂျက်မွန်နီကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ချက်ချင်း ပေါ်လီနှင့် ကြိုက်နေသော လန်ဒန်သား “အဆိုကျော်”

တစ်ယောက်ကို ဒူရန် သွားသတိရမိသည်။ ထိုညက အဆိုတော်သည် သူ့ အဆက်ပေါ်လီထံ ပြန်လာကာ နှစ်ယောက်သား အလွမ်းသယ်ကြသည်။ ဤတွင် ဂျက်မွန်နီရောက်လာကာ ဒေါသပုန်ထသဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်း၍ဖျောင်းဖျ ကြရသည်။ “အဆိုကျော်”၏မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့။ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီ။ ရိုးရိုးတန်းတန်း အလည်လာခြင်းပါဟု ရှင်းပြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျက်မွန်နီက အော်မြဲအော်သည်။ သူ့နှုမကို ယီးတီးယားတား လာလုပ်သူ မှန်သမျှကို သွားကျိုးအောင် ထိုးမည်ဟု ကြိမ်းသည်။ တကယ်လည်း လုပ်သည်။

(၄)

ပေါ်လီသည် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ငိုကျန်ရစ်သည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်ကိုသုတ်၍ မှန်ရှေ့၌ရပ်သည်။ မျက်နှာသုတ်ပင်၊ ထောင့်စွန်းကို ဆက်ရားတွင်ထည့်၍ နှစ်ပြီးနောက် မျက်လုံးကို သုတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ခုန့်ထဲတွင် ဘေးစောင်းကြည့်ရင်း နားရွက်အထက်က ဆံညပ်ကိုပြင်ညပ်သည်။ နောက် ခုတင်ခြေရင်းတွင် သွားထိုင်နေသည်။ ပေါ်လီသည် ခေါင်းအုံးများကို အဘန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ ခေါင်းအုံးများကို မြင်သည့်အခါ၌ ကြည့်နူး နှယ်ကောင်းသော သူတို့နှစ်ဦး၏ တိတ်တခိုးအချစ်စခန်းဖွင့်ပုံများကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ ပေါ်လီသည် အေးစက်နေသော သံခုတင်ပေါင်တွင် ကုပ်ကို မှေး၍မှီရင်း ကြည့်နူးစရာများကို တသိမ့်သိမ့်တွေ့နေသည်။ ယခု ပေါ်လီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့် အရိပ်အယောင်များ မရှိတော့ပြီ။

ပေါ်လီသည် ရွှင်လန်းစိတ်ရှည်စွာ စောင့်သည်။ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်း မရှိတော့။ သူ့စိတ်ကူးများသည် မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် ကြည့်နူးစရာ အရာဝတ်ကို ရောက်နေသည်။ သူ့အနာဂတ်စိတ်ကူးကမ္ဘာသည် တောက်ပထိန် လင်းလျက် ရှိခြင်းကြောင့် သူငေးစိုက် ကြည့်ရှုနေသည့် ခေါင်းအုံးဖြူဖြူများကို လည်း မမြင်တော့။ တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း သတိမရတော့။

နောက်ဆုံး၌ သူ့အမေ၏ ခေါ်သံကို ပေါ်လီကြားရသည်။ ပေါ်လီသည် ခက်ခဲတတ်ယကာ လှေကားထိပ်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

“ပေါ်လီရေ ပေါ်လီ”

“လာပြီ မေမေ”

“အောက်ထပ်ကို ခဏလာခဲ့ဦး သမီးရေ။ ဟောဒီက မစွတာဒူရန်က
သမီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

ထိုအခါ၌ ပေါ်လီသည် သူစောင့်ဆိုင်းနေသောအရာကို ပြန်၍ သတိရပြီ။

(James Joyce's The Boarding House)

ဟိုင်းရစ်ချ်ဘိုးလ်၏ ခေါ်မလ၏ရာဂူ

ဂျာမန် စာရေးဆရာကြီး ဟိုင်းရစ်ချ်ဘိုးလ် (၁၉၁၇-)
၏ ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ဘိုးလ်သည် အသက် ၃၀ ကျမှ စာပေ
လောကသို့ ခြေစုံပစ် ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာအဖြစ်
အသက်မမွေးမီ ဂျာမန်စစ်တပ်ထဲတွင် ၈ နှစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။
အလုပ်သမား လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ စာအုပ်ဆိုင် အရောင်းစာရေး
လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောင်တွင် “အာဒမ်၊ အသင် ဘယ်မှာလဲ” စသည့်
ဝတ္ထုကြီးများကို ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် စာပေဆုဘယ်လ်ဆု
ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

ယခုဝတ္ထု၌ ဂျာမန် လယ်သမားတို့၏ ဘဝကို ဘိုးလ်
ဖော်ပြထားပုံမှာ ကရုဏာသက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ ပရပ်ရှား သက်ဦး
ဆံပိုင်စနစ်နှင့် ပရပ်ရှား မြေရှင်ကြီးစနစ်က ဂျာမန်လယ်သမားများ
အား သွေးစုပ်ပုံ၊ မတရားလုပ်ပုံကို ဖော်ပြထားပုံမှာ အသေးစိတ်ရုံမျှ
မက ဖုတ်စပ်သေချာသည်။ ဘိုးလ်၏ဝတ္ထုသည် ဂျာမန်လူမျိုးတို့၏
ဖုတ်စပ်သေချာမှု၊ တိကျမှုကို မီးမောင်းထိုးပြသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဂျာမန်လယ်သမားတို့ထံမှ မြေရှင်များက အလေးခိုး၍
ဝယ်ပုံ၊ ဂျာမန်လယ်သမားများအား မြေရှင်များက လိမ်ပုံ၊ ၎င်းတို့ကို
ပရပ်ရှား သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်က လက်နက်များဖြင့် အကာအကွယ်
ပေးပုံ၊ ဂျာမန်လယ်သမားအချို့ မတရားမှုကို ခုခံဆန့်ကျင်ကြပုံ
တို့မှာ အားတက်ဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ သနားစရာလည်း
ကောင်းသည်။ “မြေရှင်တို့သည် တရားမျှတမှုကို တစ်ဆယ်သား

ခိုးယူသည်”ဟု ဘိုးလံက မြေရှင်များကို စွပ်စွဲလိုက်သည်။

ဤဝတ္ထုတိုသည် ဘိုးလံက ပရပ်ရှား သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်နှင့် ပရပ်ရှား မြေရှင်ကြီးစနစ်ကို တိုက်ခိုက်ဝေဖန်လိုက်သော ပြင်းထန်သည့် စွဲချက်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟုပင် ပြောနိုင်သည်။

ဒေါ်လင်း ရာဇ

(၁)

အဘိုး၏ရွာက ရွာသားများသည် အများအားဖြင့် ဂုံလျှော်စက်ရုံက အလုပ်သမားများဖြစ်ကြသည်။ ဂုံလျှော်မျှင် အစအနများမှ ဖုန်မှုန့်တွေကို သူတို့ ရှူရှိုက်ခဲ့သည်မှာ မျိုးဆက်ငါးဆက်လောက်ရှိသွားပြီ။ ထိုဖုန်မှုန့်များကြောင့် သူတို့အသက်တိုခဲ့ကြရသည်။ သူတို့သည် စိတ်ရှည်ကြသော်လည်း အေးချမ်းကြသည်။ ဆိတ်နို့ဒိန်ခဲနှင့် အာလူးကိုစားကာ တင်းတိမ်ရောင်ရဲကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညစာအလိုငှာ ယုန်ရိုက်ကြသည်။ ညဦးဦးယံများ၌ အိမ်ဦးခန်းတွင်ထိုင်ကာ ခိုင်းငင်ကြသည်။ ချည်ဆိုးကြသည်။ ဇီယာနဲ့သင်းသည် လက်ဖက်ရည်ကလေး ဆောက်ရင်း တေးဆိုကြ၊ ကကြဖြင့် သူတို့ဘဝသည် ချမ်းမြေ့လှသည်။ ဆတ်မမီတော့သည့် စက်များတွင် တစ်နေ့လုံး လျှော်ခဲ့ကြသည်။ မီးဖိုမှထွက်သည့် အပူငွေ့နှင့် ဖုန်မှုန့်တို့ကို ကာကွယ်စရာဆို၍ ဘာမျှမရှိကြ။ အိမ်ဦးခန်းတွင် ခဲအိုဖဲအိုများ အိပ်လေ့ရှိသည့် သေတ္တာခုတင်ကြီးများ ရှိကြသည်။ ကလေးများကမူ အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ခုံရည်များဖြင့် အိပ်လေ့ရှိကြသည်။ နံနက်လင်းလျှင် အိမ်ဦးခန်းသည် ဟင်းချိုပူပူ အနံ့မွှေးနေတတ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် နှာမြီးဟင်းချို မျက်တတ်သည်။ အခါကြီးရက်ကြီးများ၌ အမေက ပြီးတုန်းပြီးတုန်းဖြင့်ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ နို့လိုက်ထည့်ပေးသည့်အခါတွင် ကလေးများ၏ မျက်နှာသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် နီရဲနေတတ်သည်။ အမေကလည်း မည်းနက်သော ကော်ဖီကို တဖြည်းဖြည်း အရောင်ဖြူလာအောင်၊ နောက်ဆုံး၌ သမီးလေး၏ ဈာန်ဆံမြီးဆံပင် နီနီရောင်ကလေးပေါက်လာသည်ထိအောင် နို့ကို အားပါးတရ

ငဲ့ပေးတတ်သည်။

အဖေအမေတို့ အလုပ်သွားကြသည့်အခါ၌ ကလေးများက အိမ်မှ ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ဦးခန်းကို တံမြက်စည်းလည်း သူက လှည်းသည်။ မီးဖိုချောင်သိုဝင်၍ ရှင်းသူက ရှင်းသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးသူကဆေးသည်။ အာလူးအခွံ သင်သူက သင်သည်။ အာလူးက ဈေးကြီး သည်။ ထိုကြောင့် အလေအလွင့်များသည်။ နမောနမဲ့နိုင်သည်ဟု အဆူမခံရအောင် ဂရုတစိုက် အခွံသင်ရသည်။

ကျောင်းဆင်းလာလျှင် ကလေးတို့တစ်သိုက် တောထဲသို့ထွက်၍ မှီရာ ကြသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ရာသီပေါ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ကို ခူးကြသည်။ နွေရာသီ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းမှာ ရိုးပြတ်ရိတ်ပြီးလျှင်လည်း ဆေးဖက်ဝင် အသီးအရွက်များကို လိုက်ခူးကြသည်။ ဘယဆေးဝင် အသီးအတွက် တစ်ပိဿာဆိုလျှင် တစ်မူးဖြင့် ဘယဆေးဆိုင်သို့ သွင်းသည်။ ဘယဆေးဆိုင်က သွေးလေ ချောက်ချားတတ်သည့် မိန်းမကြီးများကို တစ်ကျပ်ဖြင့် ပြန်ရောင်းသည်။ မှီက ထိုထက် ဈေးကောင်းသည်။ မှီတစ်ပိဿာကို ငါးမူးဖြင့် ကုန်စိမ်းသည်ထံသို့ သွင်းသည်။ ကုန်စိမ်းသည်က နှစ်ကျပ်မျှဖြင့် ပြန်ရောင်းသည်။ စိစွတ်ထိုင်းမှိုင်း သောမြေ၌ မှီကျင်းတို့ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင်ပေါ်သည့် ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီမျိုး ဆိုလျှင် ကလေးတို့တစ်သိုက်သည် တောနက်ထဲသို့ရောက်အောင် ဝင်ကြသည်။ ကိုယ့်ကျင်းနှင့်ကိုယ် မှီနတ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ကိုယ့်မှီကျင်းနေရာကို သားမြေး မြစ်အထိ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကျိတ်၍ အမွေပေးခဲ့ကြသည်။

အဘိုးတို့ရွာက ဂုံလျှော်ခွဲစက် များကို ဦးဗလတို့ မိသားစု ပိုင်သည်။ သစ်တောများကိုလည်း သူတို့ပင်ပိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဘိုး၏ ရွာတွင် တိုက်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း ပိုင်သေးသည်။ တိုက်ဘေး နားခြံနှင့်ကပ်လျက် တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခန်းရှိသည်။ တိုက်ကြီးတွင် ဦးဗလ၏ နီး ဒေါ်ဗလသည် ရွာသူရွာသားများ လာရောင်းကြသည့်မှီများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ ဘယ ဆေးဖက်ဝင် အသီးအရွက်များကို ထိုတိုက်ခန်းကလေးထဲတွင် လက်ခံထားသည်။ ချိန်တွယ်ခြင်းပြုသည်။ ဤတိုက်ခန်းကလေးအလယ်ကောင် စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် မူ ရာဇတစ်ခု တင်ထားသည်။ ရာဇက တော်တော်ဟောင်းနေပြီ။ ရွှေရောင်သုတ် ထားပြီးအချို့နေရာတွင် ဆေးခြယ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အဘိုး၏ ဘိုးဘေး

များသည် ဤရာဇုရှေ့တွင်ရပ်ကာ မှီခြင်းများ၊ ဘယဆေးဘက်ဝင် အရွက်အပင် များ ထည့်ထားသည့် စက္ကူအိတ်များအား ချိန်တွယ်နေပုံ၊ အလေးချိန် မည်မျှ ဖြစ်ပုံတို့ကို ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ဗလကရာဇုအောင် ဆီက မျဉ်းကြောင်းအနက်ကလေးပေါ်တွင် ချိန်ခွင်ညာမငြိမ်မီ မှီများ၊ ဘယ ဆေးဖက်ဝင် အရွက်များကို ချိန်ခွင်ထဲသို့ ထည့်သည်။ စင်စစ် ရာဇုဘောင်ပေါ်က အနက်ရောင်မျဉ်းကြောင်းကလေးသည် ရောင်းသူရွာသားများနှင့် ဝယ်သူ ဆီဗလတို့ အကြားတွင် အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးသည့် မျဉ်းကြောင်း ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုမျဉ်းကြောင်းကလေးကို နှစ်တိုင်းပြန်၍ ရေးဆွဲရသည်။ ဆီဗလသည် ချိန်ခွင်ညာမငြိမ်မီ ချိန်စရာ ပစ္စည်းများကို ခပ်သုတ်သုတ် ချိန်ပြီးနောက် သားရေဖုံး စာအုပ်ထူထူကြီးကိုဖွင့်ကာ အချိန်အတွယ်တို့ကို ခုတ်သည်။ မူးစေမတ်စေ ငါးမူးစေ စသည်တို့ဖြင့် ငွေချေသည်။ ဒင်္ဂါးပြားဖြင့် ခွေချေသည့်အခါဟူ၍ကား အလွန်အလွန်ရှားသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ငယ်ငယ် တုန်းကဆိုလျှင် စားပွဲပေါ်တွင် ချိုချဉ်များထည့်ထားသည့် ဖန်ပုလင်းတစ်လုံး နှိမ့်သည်။ တစ်ပိဿာလျှင် တစ်ကျပ်လောက်ပေးရသည့် အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ စိတ်လက် ကြည်ကြည်သာသာရှိသည့်အခါများ၌ ဒေါ်ဗလသည် ချိုချဉ်တစ်ဆုပ် ကို နှိုက်၍ ကလေးများကို တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ဝေပေးတတ်သည်။ ထိုအခါ၌ သူတို့မျက်နှာများသည် အခါကြီးရက်ကြီးတွင် အမေက ကော်ဖီခွက် ထဲသို့ နို့များများ ထည့်ပေးတုန်းကလို ရွှင်လန်းနေကြသည်။

ထိုစဉ်က ဒေါ်ဗလတို့က တစ်ရွာလုံးသို့ ထုတ်ပြန်ထားသည့် ဥပဒေ တစ်ရပ်ရှိသည်။ ထိုဥပဒေမှာ အခြားမဟုတ်။ တစ်ရွာလုံး မည်သူ့အိမ်တွင်မျှ ရာဇု(ချိန်ခွင်) မထားရဟူသော ပညတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဤဥပဒေအတည်ဖြစ် သည်မှာ ကြာပြီ။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အတည်ဖြစ်ခဲ့သော ဥပဒေဖြစ်၍ ထို ဥပဒေ တရားသည်၊ မတရားသည်ကိုလည်း မစဉ်းစားကြတော့။ ထိုဥပဒေ နည်းသို့ပေါ်ပေါက်လာသည်ကိုလည်း မစဉ်းစားကြတော့။ ထိုဥပဒေသည် ယခုတိုင်အတည်ဖြစ်ကာ ၎င်းကိုယခုတိုင် လိုက်နာနေကြရသည်။ ဤဥပဒေကို ချိုးဖောက်သူကို ဂုံလျှော်ခွဲစက်မှ ထုတ်ပစ်သည်။ ထိုသူထံမှ မှီလည်းမဝယ်တော့။ ဘယဆေးဖက်ဝင် အပင်အရွက်လည်း မဝယ်တော့။ ဖောက်သည်အဖြစ်မှ စာရင်းဖျက်လိုက်တော့သည်။ ဒေါ်ဗလတို့ ဩဇာသည် ရွာနီးချင်းခပ်အထိ

ပျံ့နှံ့သည်။ သူတို့မဝယ်လျှင် ရွာနီးချုပ်စပ်ကလည်း မဝယ်ကြတော့။ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် အလုပ်ပင် ရှာမရတော့။ ကျွန်တော်အဘိုး၏ ဘိုးဘေးများ ကလေးတုန်းက မှီနုတ်ကာ ထိုမှီများကို ဒေါ်ဗလတို့ထံ ဖောက်သည်သွင်းခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ဗလတို့က ထိုမှီများကို ပရပ်မြို့သို့ပို့သည်။ ပရပ်မြို့က လူကုတ်များက မှီများဖြင့် အသားကင်များကို တစ်ရာသီ နှစ်ရာသီ ခံအောင် စီမံကြသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အခြောက်လှန်းကြသည်။ ထိုအခါကစ၍ ဒေါ်ဗလတို့တိုက်က ချမှတ်ထားသည့် ဥပဒေကို မည်သူမျှ ချိုးဖောက်ရန် မစဉ်းစားခဲ့ကြ။ ဂျုံမှုန့်ဆိုလျှင် ခွက်ဖြင့်ခြင်သည်။ ဥဆိုလျှင် အလုံးလိုက်ရေတွက်သည်။ ခွဲပြီးသား ဂုံလျှော်ဆိုလျှင် ကိုက်တံဖြင့် တိုင်းသည်။ ထိုသူတို့အနက် ဟောင်းနွမ်း၍ ရွှေရည်သုတ်ထားသည့် ရာဇုကြီးသည် မတိကျဟူ၍ မည်သူမျှမပြောကြ။ ထိုရွာငယ်မှ မျိုးဆက်ပေါင်းငါးဆက်သည် ကလေးတို့ဘာသာဘာဝ သူတို့အားတက်သရော ရှာဖွေခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ရာဇုပေါင်ပေါ်က ချိန်ခွင်ညှာမျဉ်းကြောင်းမည်းမည်း၊ ကလေးကို ယုံ၍ ပုံအပ်ခဲ့ကြရသည်။

အဘိုးတို့ရွာက အေးချမ်းသော ရွာသူရွာသားထဲတွင် စုန်းပြူးများ၊ ဒေါ်ဗလတို့၏ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သူများ မရှိမဟုတ်။ ရှိသလောက်ရှိသည်။ ဥပမာ လျှော်ခွံရံထဲ၌ တစ်လလုပ်ရသည့် လုဖ်မမျိုးလောက်ကို တစ်ညတည်းဖြင့် အပြီးရရှိသူများရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည်လည်း ရာဇုတစ်လက်လောက်ကို ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရကြ။ ဒေါ်ဗလတို့ရာဇုကြီး သစ္စာရှိမရှိကို စမ်းသပ်ရန် ပထမဆုံး စိတ်ကူးရသူမှာ ကျွန်တော်အဘိုးဖြစ်သည်။ တိုက်ကြီးတာကြီးနှင့် နေ၍ ရထားနှစ်စီးထားနိုင်သူ။ ရွာက သူငယ်တစ်ယောက်ကို ပရပ်မြို့က ကျမ်းစာပြုကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့သူ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းကျွေးနိုင်သူ။ ဘုရင်က သူကောင်းဘွဲ့ ပေးခြင်းခံရကာ နှစ်သစ်ကူးတိုင်း ရထားကြီးဖြင့်လာတတ်သော ခရိုင်ရဲဝန်ကြီးကိုခဉ်ခံသူ။ ဒေါ်ဗလတို့လို ကြေးရတတ် လူချမ်းသာတို့ကို အာခံသည်မှာ နယ်နယ်သတ္တိမဟုတ်။

(၂)

ကျွန်တော်အဘိုးသည် ငယ်ငယ်က လူရည်လည်သည်။ အလုပ်လည်း ကြိုးစားသည်။ သူက တောနက်သို့ရောက်အောင် သွားရသည်။ တစ္ဆေခြောက်

သည်ဟု နာမည်ကြီးသော ချုံကြီး၊ သိုက်ရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ချုံကြီး ထဲသို့လည်း ဝင်ရဲသည်။ ကျွန်တော်အဘိုးက တစ္ဆေလည်းမကြောက်တတ်။ ဥစ္စာကောင်းကိုလည်း မကြောက်တတ်။ ချုံကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ကာ မှီတွေကို တစ်ထမ်းကြီးရအောင် နုတ်လာတတ်သည်။ အလွန်ရှားပါးသည့် မှီအုန်းနက်ကို ရလျှင် ဒေါ်ဗလက တစ်ပိဿာကို ငါးမူးအထိ ပေးတတ်သည်။ အဘိုးသည် ဒေါ်ဗလတိုက်သို့ ဖောက်သည်သွင်းသမျှကို ပြက္ခဒိန်ဟောင်းလွတ် တစ်ရွက် ပေါ်၌ မှတ်ထားတတ်သည်။ ဒေါ်ဗလတိုက်သို့ သွင်းသမျှ မှီနှင့် ဘယဆေးပင်များကို လက်ယာဘက်တွင်မှတ်ကာ လက်ဝဲဘက်တွင်မူ ဒေါ်ဗလတို့ထံမှ ရသမျှကို မပီမသ ကလေးလက်ရေဖြင့် မှတ်သည်။ အဘိုးသည် ၇ နှစ်သားမှ ၁၂ နှစ်သားအထိ သူရသမျှ ဝင်ငွေကို မှတ်သားထားသည်။ အဘိုး ၁၂ နှစ်သားဖြစ်သည့် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၌ ဒေါ်ဗလတို့ ဘုရင်၏ အမှုထမ်းကောင်းဘွဲ့ ရသဖြင့် တစ်ရွာလုံးကို တစ်အိမ်လျှင် ဘရာဇီးကော်ဖီစစ် အဝက်သားစိဝေသည်။ ယောက်ျားများအတွက်မူ ဘီယာကြိုက်သလောက်တိုက်သည်။ ဆေးရွက်ကြီးများလည်း ဝေသည်။ ထိုနှစ်က ဒေါ်ဗလတို့တိုက်တွင် စားသောက်ပွဲကြီးတွေ တခြိမ့်ခြိမ့်ကျင်းပသည်။ အလှူပွဲသို့လာသည့် မြင်းရထားများမှာ ဒေါ်ဗလတို့တိုက်သို့သွားသည့် ပေါ်ပလာပင်တန်း တစ်လျှောက်တွင် ပြည့်နေသည်။

အလှူပွဲမတိုင်ခင်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ဗလက ရာဇုထားသည့် အခန်းကလေးထဲတွင် ရွာရှိလူကုန် ကော်ဖီမုန့်ဝေသည်။

အဘိုးသည် ညနေကျောင်းဆင်းသည်နှင့် အိမ်နီးချင်း သုံးအိမ်နှင့် သူ့အိမ်ထောင်ပေါင်း အိမ်ထောင်လေးအိမ်ထောင်အတွက် ဒေါ်ဗလတို့တိုက်သို့ ကော်ဖီမုန့် သွာ ယူရသည်။ ဤအကြောင်းကို အဘိုးက မကြာခဏ ပြောပြတတ်သည်။ ထိုနေ့မှာ မှတ်မှတ်ရရ ရှင်ကော်ဖီဒက်စတာ၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ မကြာခင် နှစ်သစ်ကူးတော့မည်။ ကိုယ့်အိမ်တွင်ကိုယ် အိမ်ဦးနှုန်းကို ပြင်ဆင် မှမ်းမဲသူ၊ မုန့်ဖုတ်သူများစသည့်ဖြင့် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရုပ်နေကြသည်။ အိမ်ရှိကလေးများကလည်း နှစ်သစ်ကူးအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည်။ ဘစ်အိမ်ထောင်လျှင် ကော်ဖီအဝက်သားရပါမည့်အရေး ကလေးလေးယောက် လွှတ်ရလျှင် အလုပ်မတွင်ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကို လေးအိမ်ကိုယ်စား

ကော်ဖီမှုန့်ယူ လွှတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဗလတို့တိုက်က ရာဇဇနန်းထဲရောက်လျှင် အဘိုးက ခုံကျဉ်းကျဉ်းလေး တစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်သည်။ ဒေါ်ဗလတို့တိုက် အခိုင်းအစေ မိန်းမကြီးက ကော်ဖီမှုန့်ထုပ်ကလေး လေးထုပ်ကို ယူလာကာ တစ်ထုပ်ကို အဝက်သားစီ ချိန်ထည့်သည်။ မိန်းမကြီးက ကော်ဖီမှုန့်ချိန်နေစဉ် ချိန်ခွင်ဘယ်ဘက်ခွက်ထဲ၌ ငါးဆယ်သား အလေးတစ်လုံး ထည့်ထားသည်ကို အဘိုးမြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်က အနီးတွင် ဒေါ်ဗလမရှိ၊ အလှူအတွက် အလုပ်များနေသည်။ မိန်းမကြီးက အဘိုးကို ချိုချည်ပေးရန် ဖန်ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖန်ပုလင်း ထဲတွင် ချိုချည်မရှိတော့။ ကုန်နေပြီ။ ဒေါ်ဗလသည် ကလေးတွေကို ဝေပေးဖို့ ဤဖန်ပုလင်းထဲတွင် တစ်နှစ်လျှင် ချိုချည်တစ်ပိဿာလောက် ထည့်ထားတတ် သည်။

“ဟောတော် ကုန်နေပြီ၊ နေဦး ငါ ချိုချည် သွားထည့်လိုက်ဦးမယ်”

မိန်းမကြီးက ရယ်ရယ်မောမောပြော၍ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်အဘိုး က ရာဇဇနားတွင် မတ်တတ်ကျန်ရစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အဝက်သားစီ ထုပ်ထားသော ကော်ဖီမှုန့်လေးထုပ်ရှိသည်။ ရာဇ ဘယ်ဘက်ခွက်ပေါ်တွင် ငါးဆယ်သားအလေးတစ်လုံး ရှိသည်။

အဘိုးက လက်ထဲက အဝက်သားထုပ် ကော်ဖီထုပ်လေးထုပ်ကို ညာဘက် ချိန်ခွင်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ကြည့်သည်။ ကော်ဖီမှုန့်လေးထုပ်က ငါးဆယ် သားမပြည့်။ ချိန်ခွင်လျှာသည် အလေးဘက်မှာ စောင်းနေသည်။ ငါးဆယ်သား ရှိရမည့် ကော်ဖီမှုန့်ထုပ်လေးထုပ် ထည့်ထားသည့်ချိန်ခွင်ခွက်သည် ဇောက်ထိုးကြီး တက်နေသည်။

အဘိုး၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ဥစ္စာစောင့်ရှိသည်ဆိုသော ချုံကြီးထဲသို့ဝင်၍ မှီကျင်းရှာစဉ်ကထက်ပင် သူ့နှလုံးသည် ပို၍ ခုန်နေသည်။

အဘိုးက အိတ်ထဲသို့ စမ်းကြည့်သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် အမေ၏ မုန်လာခင်းကို စာကလေးအုပ်ကျလျှင် ပစ်ဖို့ဆိုပြီး လိုလိုမည်မည် အမြဲဆောင် ထားသည့် လောက်စာလုံးကြီးတွေရှိသည်။ ချိန်ခွင်လျှာညီအောင် ကော်ဖီမှုန့်ထုပ် ထည့်ထားသည့် ချိန်ခွင်ခွက်ထဲသို့ လောက်စာလုံးသုံးလုံး ထည့်ကြည့်သည်။ ငါးဆယ်သားမပြည့်သေး။ လေးလုံး၊ ငါးလုံးအထိ ထည့်တော့မှ ချိန်ခွင်လျှာသည်

အပေါ်တက်လာကာ ကြက်ပေါင်ကိုက်ဖြစ်နေသည်။

အဘိုးက ချိန်ခွင်ခွက်ထဲက ကော်ဖီမှုန့်ထုပ် လေးထုပ်ကို ယူသည်။ ထို့နောက် လောက်စာလုံးငါးလုံးကို သူ လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကလေး ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးက တစ်နှစ်လုံးဝေမည် ချိုချည်တစ်ပိဿာကို ယူလာကာ ဖန်ပုလင်းထဲသို့ တကျောက်ကျောက် သွန်ထည့်နေသည်။ အဘိုး၏ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်ကို မိန်းမကြီး သတိထားလိုက်မိသည်။

၁၂ နှစ်သားသာ ရှိသေးသည့် အဘိုးက ကော်ဖီမှုန့် သုံးထုပ်ကိုသာ ယူသည်။ တစ်ထုပ်ကိုမယူ။ ထို့နောက် မိန်းမကြီး လှမ်းပေးလိုက်သော ချိုချည်လေး ငါးလုံးကို ကြမ်းပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်ကာ ခြေထောက်နှင့် နင်းပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါ်ဗလကို တွေ့ချင်တယ်”

“အလိုတော်၊ ဒေါ်ဗလကို၊ ဘာကိစ္စ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဗလနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

သို့ရာတွင် ဘယ်မှာတွေ့ရမည်နည်း။ မိန်းမကြီးက အဘိုး၏အပြုအမူကို ကြည့်၍ရယ်သည်။

အဘိုးသည် မှောင်ကြီးမည်းကြီးတွင် ရွာထဲသို့ ပြန်လာကာ အိမ်နီးချင်း တို့က လူကြိုမှာလိုက်သည့် ကော်ဖီမှုန့်သုံးထုပ်ကို လိုက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆျာလင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ သွားဦးမည်ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အဘိုးသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ တကယ်သွားခြင်း မဟုတ်။ သူ့လွယ်အိတ်ထဲတွင် လောက်စာလုံးငါးလုံး ပါလာခဲ့သည်။ ရွာထဲ၌ ချိန်ခွင်ရှိမည့်ဟု ထင်သော အိမ်များကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ သူတို့ရွာထဲ၌ လည်းကောင်း၊ ကပ်ရပ် ရွာနှစ်ရွာတွင်လည်းကောင်း ချိန်ခွင်ဆို၍ တစ်လက်မျှ မရှိကြောင်းကို အဘိုးသိပြီးဖြစ်သည်။ အဘိုးသည် ရွာနှစ်ရွာကိုဖြတ်ကာ နှစ်နာရီလောက် လျှောက်တော့မှ ခိုင်မဟိန်းဆိုသည့် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်သည်။ ထိုမြို့ကလေးတွင် ဟိုးနှစ်ဆိုသည့် ဘယဆေးဆိုင်ရှင်တစ်ဦး ရှိသည်။

ဟိုးနှစ်က ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသော ၁၂ နှစ်ရွယ် သူငယ်ကလေးကို ဘဲခါးဖွင့်ပေးသည်။ မုန့်ဖုတ်သည့်အနံ့သည် တစ်အိမ်လုံး သင်းနေသည်။

ဟိုးနစ်၏ ပါးစပ်မှလည်း အရက်နံ့ရသည်။ ဟိုးနစ်က သူ့ပါးစောင် ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခံထားရင်း အဘိုး၏ အေးစက်လျက်ရှိသော လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဘာလဲဟေ့၊ အဖေကြီး ရင်ကျပ်ပြန်ပြီလား” ဟု ဟိုးနစ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဆေးလာဝယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျွန်တော်...”

အဘိုးက လွယ်အိတ်က ရှုံ့ကြိုးကလေးကိုဆွဲကာ လောက်စာလုံး ငါးလုံးကို ထုတ်သည်။ “ဒီလောက်စာလုံးတွေကို ချိန်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

အဘိုးက ဟိုးနစ်၏မျက်နှာကို မဝံ့မရဲဖြင့် ကြည့်သည်။ ဟိုးနစ်က ဘာမျှမပြော။ သူ့ကို စိတ်လည်းမဆိုး။ မေးခွန်းလည်းမမေး။ သည်တော့မှ အဘိုးက

“ချိန်ခွင်ချိန်တိုင်း ဟောဒီလောက်စာလုံး ငါးလုံးစာ အမြဲကွာတယ်” ဟု အဘိုးကပြောသည်။

နွေးထွေးသည့် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါကျမှ သူ့ခြေထောက် များ ခိုခွံလျက်ရှိသည်ကို အဘိုး သတိပြုမိတော့သည်။ နှင်းပွင့်များသည် ဆက်ပြနေသော သူ့ဖိနပ်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာကြသည်။ တောကိုဖြတ်ခဲ့စဉ်ကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ နှင်းတွေတဖြောက်ဖြောက်ကျခဲ့သည်။ ယခု နှင်းခဲများသည် အရည်ပျော်ကာ ကိုယ်ပေါ်သို့ စီးလာကြသည်။

အဘိုး ဆာလှပြီ။ မောလည်း မောလှပြီ။ ဒေါ်ဗလတို့တိုက်က ချိန်ခွင်ဖြင့် ဒေါ်ဗလတို့ အလေးခိုးသဖြင့် သူတို့ ဆုံးရှုံးနစ်နာခဲ့ရသော မှီပွင့်များ၊ ဘယ ဆေးပင်များ၊ အသီးအရွက်များကို တွေး၍ နှမြောမဆုံးဖြစ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုမိသည်။ တစ်ခါရောင်တိုင်း သူ့ဘက်က လောက်စာလုံးငါးလုံးစာ အပိုပေး ခဲ့ရသည်။

ဟိုးနစ်က လောက်စာလုံးငါးလုံးကို ကိုင်ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းပြကာ သူ့မိန်းမကို လှမ်းခေါ်သည်။

အဘိုးသည် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အလေးခိုးခံရသည်ကို တွေး၍ ဝမ်းနည်း သည်။ နာကြည်းသည်။ ပတရား အလုပ်ခံရလေခြင်းဟု တွေးကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုသည်။ အဘိုး၏ မိဘဘိုးဘေးများ စသည့်ဆွေစဉ်မျိုးဆက်အားလုံးသည် ဒေါ်ဗလတို့တိုက်တွင် မှီများ၊ ဘယဆေးပင်များကို ဖောက်သည်သွင်းခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ဗလ၏ မိဘများသည်လည်း ဤချိန်ခွင်နှင့် ဤအလေးကိုပင် သုံးခဲ့ကြသည်။

အဘိုးသည် အပြောကိုမျှမစောင့်နိုင်။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချသည်။

ဟိုးနစ်၏ဇနီးကကျွေးသော မုန့်ပူပူနွေးနွေးနှင့် ကော်ဖီပူပူကိုလည်း သတိမထားမိ။ ဟိုးနစ်က လောက်စာလုံးလေး ငါးလုံးကို လက်ထဲတွင်လှုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုင်ခန်း တွင်းမှ ထွက်လာသည့်အခါကျမှ အငိုရပ်တော့သည်။

“တစ်ဆယ်သားရှိတယ်” ဟု ဟိုးနစ်က သူ့မိန်းမဘက်သို့လှည့်၍ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

အဘိုးသည် နှစ်နာရီလုံးလုံး တောကြီးကိုဖြတ်၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက် ထာသည်။ အိမ်ရောက်သည့်အခါတွင် အရိုက်ခံရသေးသည်။ ဒေါ်ဗလတို့ တိုက်က ဝေသည့် ကော်ဖီမုန့်ထုပ်ကို မေးသည့်အခါတွင် အဘိုးက ဘာမျှ ဖြန်မပြော။ ဒေါ်ဗလတို့တိုက်သို့ သူ့ဖောက်သည်သွင်းသည့် စာရင်းများကို ဆရာမှတ်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် တစ်ညနေလုံး ဂဏန်းတွက်နေသည်။ ညသန်းခေါင်ရောက်သည့်အခါ၌ ဒေါ်ဗလတိုက်ဘက်ဆီမှ နှစ်သစ်ကူး အထိမ်း အမှတ်အဖြစ် ဝါးပိုးအမြောက်ဖောက်သံ ကြားရသည်။

တစ်ရွာလုံးဆူညံနေသည်။ ကုလားတက်ခေါက်သံများ နေရာအနှံ့အပြား ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးက အဘိုးကို ပွေ့ဖက်၍ နှစ်သစ်ကူး ဆုတောင်းနှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် အဘိုးက-

“ဒေါ်ဗလတို့ဆီမှာ ကျွန်တော့်အကြွေး ဆယ်ရှစ်ကျပ်နဲ့ ခြောက်မူးရှိတယ်” ဟု ပြောပြသည်။

အဘိုးသည် သူ့အကြွေးကိုသာမက ဒေါ်ဗလတိုက်သို့ ဖောက်သည်သွင်း ကြသည့် ရွာထဲရှိ အခြားကလေးများ ရရန်ရှိသည့် အကြွေးများ၊ မှီရှာ၍ အများကြီး ရလေ့ရှိသည့် သူ့အစ်ကို ဖရစ်၏ရရန်ရှိသည့် အကြွေးများ၊ သူ့အစ်မ လှိုင်မိလျာ ရရန်ရှိသည့် အကြွေးများကို စဉ်းစားမိသည်။ ထိုမျှမက သူတို့မမွေးခင်ကတည်းက မှီရှာ၊ ဆေးမြစ်တူး၍ ဒေါ်ဗလတို့တိုက်သို့ ဖောက်သည် သွင်းခဲ့ကြသော ရာပေါင်းများစွာသော ကလေးများ ရရန်ရှိသည့် ကြွေးများကိုလည်း စဉ်းစားသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အဘိုးမငိုတော့။ သူ့တွေ့ရှိချက်ကို မိဘများနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်သိုက်အား ပြောပြလိုက်သည်။

(၃)

နှစ်သစ်ကူးနေ့တွင် ဒေါ်ဗလတို့မိသားစု ကျောင်းသို့သွား၍ သီလယူကြသည်။ သူတို့ရသည့် သူကောင်းမျိုး တံဆိပ်အဆောင်အယောင်ထွေကို ရထားတွင် တပ်ဆင်ထားသည်။ သူတို့တံဆိပ်က အပြာနှင့်ရွှေရောင်နောက်ခံတွင် ဘီလူးကြီး တစ်ကောင် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေသည့် တံဆိပ်ဖြစ်သည်။

နှစ်သစ်ကူးနေ့ ရွာဦးကျောင်းသို့ သီလယူသွားသည့်အခါ၌ ရွာသားများက ဖျော့တော့တင်းမာသော မျက်နှာထားများဖြင့် သူတို့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူတို့အထင်က သူတို့သူကောင်းသွဲ့ ရသဖြင့် ရွာသားများ ဝမ်းသာကြလိမ့်မည်။ ပန်းကုံးတွေ စွပ်ကြလိမ့်မည်။ ကန်တော့ပွဲတွေ လုပ်ကြ လိမ့်မည်။ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ဖြတ်သွားသည့်အခါ၌ တစ်ရွာလုံး သုသာန်လို တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဖြူရော်သော မျက်နှာများကို ဆောင်သည့် ရွာသားများသည် မကျေမချမ်းနိုင်သော အမူအရာ မျိုးဖြင့် သူတို့ကို ခိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သီလပေးသည့်အခါတွင် ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ကလည်း သူ့ဒကာ ဒကာမများ တစ်မူထူးနေပုံကို သတိထားမိသည်။ ခါတိုင်းက ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးသော သူ့ဒကာ ဒကာမများသည် ယနေ့ တင်းမာ ခက်ထန်သော မျက်နှာထားများကို ဆောင်ထားကြခြင်းကို ဆရာတော် သတိပြုမိသည်။ ဆရာတော်သည် သီလကိုဖြောင့်ဖြောင့်မပေးနိုင်၊ သီလပေးပြီး နောက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေစိုရွှံနေသည်။

သီလယူပြီး၍ ဒေါ်ဗလတို့အိမ်သားများ ပြန်မည်ပြုသည့်အခါတွင်လည်း ရွာသားများသည် နှုတ်ဆက်စကားမဆိုကြ။ အေးစက်တင်းမာသော မျက်နှာ များဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်သာနေကြသည်။

အသက်ခပ်ရွယ်ရွယ်သာ ရှိသေးသည့် ဒေါ်ဗလသည် ကလေးများအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်သည်။ ကလေးသိုက်ထဲတွင် မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် ရပ်နေသော ကျွန်တော့်အဘိုးကို သွားမြင်သည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး နင် ဘာဖြစ်လို့ နင့်အမေဖို့ ကော်ဖီမှုန့်ထုပ် ယူ မသွားတာလဲ” ဟု လှမ်း၍မေးသည်။

“ယူစရာမလိုပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားဆီက နောက်ထပ် ကော်ဖီ ငါးပိသားဖိုး တောင် ရစရာရှိသေးတယ်” ဟု ဆိုကာ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ လောက်စာလုံး

ငါးလုံးကိုထုတ်ပြသည်။ “ဟောဒီ လောက်စလုံးငါလုံးဟာ တစ်ဆယ်သား လေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ချိန်ခွင်မှာ ငါးဆယ်သားချိန်တိုင်း ကျွန်တော်တို့က တစ်ဆယ်သား ပိုပိုပေးခဲ့ရတယ်”

ဒေါ်ဗလက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်မိ ရွာသားများက “အို အဖ ဘုရား သခင်၊ ကမ္ဘာ၏ တရားမျှတမှုသည် အရှင့်ကိုသတ်ခဲ့ပြီ” ဟူသော မွေသီချင်းကို ကောက်ဆိုကြသည်။

ဒေါ်ဗလတို့ တိုက်သားများ ကျောင်းသို့ သွားနေချိန်၌ ရွာသားတစ် သောက်က သူတို့တိုက်က ရာဇုခန်းထဲဝင်ကာ ရာဇုကိုခိုးလာခဲ့သည်။ ဤမျှမက ရွာသားများထဲမှ ဒေါ်ဗလတို့ ဝယ်ထားသမျှသောမှိုများ ဘယဆေးပင်များ စသည်တို့ မှတ်ထားသည့် သားရေဖုံး စာရင်းစာအုပ်ကြီးကိုလည်း ခိုးလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက ရွာသားများသည် သူတို့အိမ်ဦးခန်းက ဘိုးဘေးများ မှတ်ခဲ့သော ဒေါ်ဗလတို့ထံ အရောင်းစာရင်းများကိုရှာကာ ငါးဆယ်သားရောင်းတိုင်း တစ်ဆယ်သား ပေါင်းထည့်ကြသည်။ အားလုံး ပေါင်းလိုက်သောအခါ ဒေါ်ဗလတို့ ထဲတွင် သူတို့ရစရာကြွေးများသည် ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပြီ။

သို့ရာတွင် တွက်၍ မပြီးကြသေး။ နောက်ထပ်များစွာ ကျန်သေးသည်။ ထိုစဉ်တွင် ရဲဌာနမှ ရဲများရောက်လာကာ ရွာကိုဝိုင်းကြသည်။ ထွက်ပြေးသူကို ဆနက်ဖြင့် ပစ်ကြသည်။ ဒေါ်ဗလ၏ ရာဇုနှင့် စာရင်းစာအုပ်ကို သိမ်းကြသည်။ အဘိုး၏အစ်မ လဒ်မီလျာသည် ထိုရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ဖြစ်ချိန်တွင် သေနတ်မှန်၍ ဆဲခဲ့ရသည်။ ရွာသားအချို့ ဒဏ်ရာရ၍ ရဲသားတစ်ယောက် ဓားထိုးခံရသည်။

ထိုကိစ္စသည် အဘိုးတို့ရွာတွင် မရပ်။ ဘားနောနှင့် ဘလန်ဂေါစသည် ရွာနှစ်ရွာသို့လည်း ကူးစက်သည်။ ဒေါ်ဗလတို့၏ လျှော်ခွဲစက်များကို တစ်ပတ် ဆောက် ပိတ်ထားရသည်။ ဤမျှနှင့် ကိစ္စမပြီးသေး။ ရဲများရောက်လာကာ ရွာသူရွာသားများကို ထောင်ချမည်ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။ ဒေါ်ဗလတို့က ရွာဦး ကျောင်း ဆရာတော်ကို ခြိမ်းခြောက်ကာ ရွာလယ်ကျောင်းတွင် သူတို့ရာဇု နှံ့ကြောင်း အပြခိုင်းသည်။ ရွာသားများက လျှော်ခွဲစက်ရုံသို့ အလုပ်ပြန်ဆင်း သော်လည်း ဆရာတော်က ရာဇုမှန်ကြောင်း သက်သေထူပြရာ ရွာလယ်ကျောင်း သို့မူ တစ်ယောက်မျှ မသွားကြ။

ရွာလယ်ကျောင်းတွင် ရာဇုကြီးကို ကိုင်ကာ အလေးတွေ ကော်ဖီမှုန့်ထုပ်

တွေနှင့် ဆရာတော်တစ်ပါးတည်းသာ ရှိတော်မူသည်။

ကလေးများသည် ထုံးစံအတိုင်း မှီနုတ်ခြင်း၊ ဘယဆေးပင်ရှာခြင်းတို့ကို ပြုကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ရွာဦးကျောင်းသို့ ဒေါ်ဗလတို့ လာသည်နှင့် “အို အဖဘုရားသခင်၊ ကမ္ဘာ၏တရားမျှတမှုတို့သည် ကိုယ်တော်ကို သတ်ခဲ့ပြီ” ဟူသော ဓမ္မတေးကိုဆိုလေ့ရှိကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခရိုင်ရဲဝန်က ဤဓမ္မသီချင်းကို မဆိုရဟု မောင်းခတ်၍ အမိန့်ထုတ်ယူရသည်။

အဘိုး၏ မိဘများသည် ရွာကိုလည်းကောင်း၊ သမီးငယ်၏ သချိုင်းကိုလည်းကောင်း စွန့်ခွာလာခဲ့ကြကာ အရပ်တကာလှည့်၍ တောင်းရက်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေး ခဲ့ကြရသည်။ သူတို့ရွာတွင် မနေလိုကြတော့။ တရားမျှတမှုဟူသော ချိန်ခွင်ညာသည် လူချမ်းသာတို့ဘက်က အသာပေးလေ့ရှိခြင်းကို သူတို့မြင်ရသည့် အခါတွင် သူတို့ရင်နာရသောကြောင့် ရွာကို စွန့်ခွာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောလမ်းများပေါ်တွင် တအိအိသွားနေသည့် အဘိုးတို့ လှည်းတန်းနောက်တွင် ဆိတ်ပိန်ပိန်ကလေးတစ်ကောင် ပါလာတတ်သည်။

အဘိုးတို့ လှည်းတန်းအနီးသို့ ဖြတ်သွားတိုင်း “အို အဘဘုရားသခင်၊ ကမ္ဘာ၏ တရားမျှတမှုသည် ကိုယ်တော်ကို သတ်ခဲ့ပြီ” ဆိုသည့် ဓမ္မသီချင်းကို ကြားရတတ်သည်။

နားထောင်လိုသူရှိသည်ဆိုလျှင် အဘိုးတို့တစ်သိုက်သည် တရားမျှတမှုကို အမြဲတမ်း တစ်ဆယ်သားခိုးယူတတ်သည့် ဒေါ်ဗလတို့ အကြောင်းကို မမောတမ်း ပြောပြတတ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် နားထောင်လိုသူဆို၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။

(Heinrich Boll's The Weighing Machine)

အာစကိုင်း ကောလိပ်ဝဲလ်၏ စုအတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင်

အောက်ပါဝတ္ထုမှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး အာစကိုင်း ကောလိပ်ဝဲ၏ ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည် ဈေးဆိုင်များနှင့် ဈေးရောင်းသူများ၏ အကြောင်းကို ဤဝတ္ထုတိုတွင် တွေ့နိုင်သည်။ ကောလိပ်ဝဲသည် ဤဝတ္ထုတို၌ ဈေးရောင်းသူတို့ ဈေးဝယ်ကို မြူဆွယ်ကြပုံ၊ သူတို့ပစ္စည်း ရောင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဈေးဝယ်သူကို ပမာမခန့် လုပ်တတ်ပုံ၊ ဈေးဆိုင်ရှင်များ၏ “ဘုရားပြီး ငြိမ်းဖျက်” လုပ်တတ်ပုံတို့ကို ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြူးမြူး ရေးထားသည်။ ကောလိပ်ဝဲ၏ခပ်မြူးမြူး ခပ်သွက်သွက် ခပ်ဆတ်ဆတ် အရေးအသားကို ရအောင် တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ထားပါသည်။

ကောလိပ်ဝဲ(၁၉၀၃-)ကို ထင်ရှားသော မျက်မှောက်ခေတ် စာရေးဆရာကြီးများက ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာကို ကောင်းစွာနိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများစွာ၌ ဝတ္ထုတိုများစွာကို ရေးခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတိုများအပြင် “ဂေါ်ဒ်လစ်တဲ အေကား” “တိုဘက်ကိုးရတ်ဒ်” စသော ဝတ္ထုကြီးများကိုလည်း ရေးခဲ့သေးသည်။

ကောလိပ်ဝဲသည် သူ့ဝတ္ထုများကို အမေရိကန်ပြည် တောင်ပိုင်းကို နောက်ခံကားထား၍ ရေးခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုများ၌

နီဂရီးများ၊ ဆေးရွက်စိုက်သူများ၊ လယ်သမားများ၊ မိန်းမပျက်များ၊
ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်များ စသည့် အောက်ဆုံးလွှာနှင့် အလတ်
တန်းလွှာ အောက်လွှာ လူတန်းစားများသည် ဇာတ်ဆောင်များ
ဖြစ်လာကြသည်။ ဤဝတ္ထု၌ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ လူလတ်တန်းစား
အိမ်ထောင်စုကလေးတစ်ခုကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။

စုအတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင်

(၁)

မောင်မောင် နေ့ကို သူမမေ့။ ဘယ်နေ့နိုင်ပါ့မလဲ။ မနက်အလုပ်သွားခါနီးတုန်း
စုက သူ့ကို စောစောပြန်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်သည် မဟုတ်လား။ ယနေ့ညတွင်
ညှပ်ခွဲပွဲလုပ်မည်။ နေ့ညှပ်ခွဲအမီ ရေမိုးချိုးချိန်၊ အဝတ်အစားလဲချိန်ရအောင်
စောစော ပြန်ခဲ့ရမည်ဟု စုက တဖွဖွပြောလိုက်သည်။ စုက သူ့မွေးနေ့ပါတီသို့
ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်သိုက်ကို ဖိတ်ထားသည်။ မွေးနေ့ပါတီကို ညနေ
ခြောက်နာရီခွဲတွင် ကော့တေးလ်တိုက်၍ စမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့
အလုပ်မှ စောစောပြန်ပြီး ငါးနာရီခွဲထက် နောက်မကျဘဲ အိမ်ကို အရောက်ပြန်ခဲ့
မည်ဟု သူ ကတိပေးခဲ့သည်။

“မောင်ကို တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ ဒါပဲ” စုက သူ့ကို
တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။ “မောင် ဒီနေ့ ဒီပြင်သွားချင်ရာ
သွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ရုံးဆင်းတော့မှ တာရာဗစ်ရိပ်သာလမ်းမက အပေါ်စား
ခတိုး ဆိုင်တွေက ပစ္စည်းတွေကိုတော့ လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်မလာခဲ့နဲ့။
အဲဒီ အပေါ်စားဆိုင်တွေက ဈေးဝယ်နေတုန်း အစောင့်ခိုင်း၊ ဝိစကီကလေး
အုတ် တိုက်ပြီး ဧည့်ခံတာကို မက်မနေနဲ့။ ပစ္စည်းတွေက သိပ်ကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ အရက် ကလေး မူးအောင်တိုက်၊ မူးလည်းမူးရော အပေါ်စားပစ္စည်း
တွေကို နွားမရွံ့ပိတ် ရောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီဆိုင်က ပစ္စည်းမျိုးတွေတော့
မကြိုက်ဘူး။ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်မလာခဲ့နဲ့။ မနှစ်က စုမွေးနေ့တုန်းကလည်း
သူ အဲဒီဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ ဝင်ဝယ်ရင်း အရက်မူးလို့ လမ်းမှာ ပုလိပ်ဖမ်းခံရပြီးပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ သတင်းစာတွေထဲမှာ သူ့ဓာတ်ပုံကြီးနဲ့။ ဓာတ်ပုံထဲမှာလည်း စပ်ပြီပြန် မရက်တဲ့အတိုင်း။ ဒီနှစ် ဒီမျိုးထပ်ဖြစ်လာရင်တော့ စုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ကို သူ ဒီလိုပဲ အရက်တွေမူးပြီး ကျင်းပတယ်လို့ လူတွေက ထင်ကြတော့မှာ။ သူကလည်း စုံတစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အသက်ကြီး လာတာကို ဝမ်းသာမှာပါ။

“ဒီမှာ စု စိတ်ချ၊ အဲဒီဆိုင်တွေဘက်ကို မောင်မသွားဘူး။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း ငါ့မိန်းမက သေသေချာချာ မှာလိုက်ပါလားလို့ သတိထားပြီး သွားမှာ”

သူက စုကို အလေးအနက် ကတိပေးခဲ့သည်။ စုက သူ့ကို မယုံသလိုဖြစ် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ဒါတွင် မကဘူး။ မောင်က စုမွေးနေ့ကျင်းပတိုင်း စုအသက်ကို တစ်နှစ်ထပ်မတိုးဘဲ၊ တစ်နှစ်ထပ်နုတ်တယ်စုရ။ မွေးနေ့လုပ်တိုင်း တစ်နှစ်တစ်နှစ် ပိုငယ်သွားတယ်လို့ပဲထင်တာ။ ဒါကြောင့် မောင်မယားရဲ့ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပဖို့ မောင်အမြဲ လှုံ့ဆော်နေတာပေါ့။ ကဲ-ဒီတစ်ခါ မွေးနေ့ကျင်းပရင် စုဘယ်နှစ်နှစ်အထိ ပြန်ငယ်သွားပြီမှတ်သလဲ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ပြန်ဖြစ် သွားပြီစုရ။ နောက်တစ်နှစ် မွေးနေ့လုပ်ရင် ဆယ့်ငါးနှစ်သမီး မဟုတ်ဘူးလားစု”

“တော်ပါ ပိုမနေစမ်းပါနဲ့” စုက မူနဲ့လိုက်သည်။ “စုအသက် နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှိသွားပြီဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ရုပ်လည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့”

ရုံးမှ နေ့လယ်အားလပ်ချိန်ဆင်းတော့ စုအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေးသည်။ မွေးနေ့ပါတီသို့ လာမည့်နည်းလမ်းများရှေ့တွင် ကိုယ့်မယား ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရခြင်းသည် လင်မယားအချစ်ကိုလည်း ပေါ်လွင် လေးနက်စေသည်။ လင်နှင့် မယားကြားတွင် တယုတယ ရှိပုံကို ဖော်ပြရာလည်း ရောက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အချိန်ကြာကြာ ထိုင်လိုက်မိသည့်အတွက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စုဖို့ လက်ဆောင်ဝယ်ချိန် မရလိုက်။ နှစ်နာရီခွဲတွင် ရုံးသို့အရောက် ကမန်းကတန်း ပြန်ရသည်။ ယနေ့ညနေ ရုံးစောစောဆင်း၍ စုဖို့ လက်ဆောင်ဝယ်ရန်ဟု စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်တွင် ရေးမှတ်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

ရုံးဆင်း၍ တာရာဗစ် ဂိပ်သာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် သူလျှောက်လာ

သည့်အခါတွင် လေးနာရီခွဲတိတိ ရှိလေပြီ။ သူသည် လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့ပြီး ရုံးချိန်တွင် သူ့ကားရပ်ထားသည့် နေရာသို့ လာခဲ့သည်။ ဂိပ်သာလမ်းမကြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆိုင်ငယ်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်ငယ်များကို စုက အပေါစားပစ္စည်းများ ရောင်းသည့်ဆိုင်ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ထိုဆိုင်များတွင် လက်အိတ်များ၊ ဖိနပ်များ၊ မိန်းမဝတ် အသုံးအဆောင်များများကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ စုနှင့် အနေတော်ဝတ်နိုင် သော ဝတ်စုံတစ်စုံကို သူဝယ်ချင်သည်။ အိမ်ရောက်မှ မကိုက်၍ ပြန်လဲရသည့် အဖြစ်မျိုးကို သူမကြိုက်။ သူသည် ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင် ပြတင်းများကိုပင် ကြည့်။ ရတနာဆိုင်ထဲသို့ဝင်မိလျှင် ပစ္စည်းတွေက အရည်အသွေး ကောင်းသ လောက်ဈေးကြီးသည်။ သို့ရာတွင် မယားအလှဖို့ဆိုတော့ ဝယ်ချင်သည်။ ဝယ်ဖြစ်လျှင် သူ့နဂိုမှန်းထားသည့်ငွေထက် အကုန်အကျများမည်။ သူမှန်း ထားသည်က တစ်ရာလေးငါးဆယ်တန်လောက်။

မော်တော်ကားရပ်ထားရာ အနီးတွင် စတိုးဆိုင်တစ်ခုကို သူ သတိပြု ခဲ့သည်။ ဆိုင်မှန်ပြတင်းတွင် လှလှပပ ခင်းကျင်းပြထားသည့် မိန်းမဝတ် အောက်ခံ တစ်ထည်ကို သူမြင်သည်။ စုကတော့ သည်လိုဆိုင်မျိုးက ဝယ်သည်ကို ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မည်။ သို့ရာတွင် အချိန်မရှိတော့။ အိမ်သို့ ငါးနာရီခွဲအရောက် ပြန်ရဦးမည်။

သူသည် ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဈေးဝယ်မည့်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ တန်းစီမစောင့်ရတဲ့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချ ဈေးဝယ်နိုင်မည့် ဆိုင်မျိုးကို ဝင်မိသည့်အတွက် ဝမ်းသာသလိုပင် ဖြစ်မိသေးသည်။ ခပ်တောင့်တောင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုင်နောက်ခန်းမှ ခပ်ပြုံးပြုံးထွက်လာသည်။

“မင်္ဂလာရှိသောနေ့ပါရှင်” ဆိုင်မှ အရောင်းစာရေးမက ရဲတင်းသွက် ထက်စွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ” သူသည် သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ မိန်းမ အသုံးအဆောင်များကိုကြည့်ကာ ရှိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မက ဆိုင်ရှင်ပါ၊ နာမည်က မစ္စဂါးထရပ်ပါ” အမျိုးသမီးက ဆိုသည်။ “ဘာပစ္စည်း လိုချင်ပါသလဲရှင်၊ နောက်ဆုံးပေါ် မိန်းမဝတ် အသုံး

အဆောင် အကုန်ရှိပါတယ်။ စိတ်ချလက်ချကြည့်ပါ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဘာလက်ဆောင်ပေးရ ကောင်းမလဲလို့ လိုက်ကြည့်နေတာပါ” သူက တိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုပြောသည်။ “ဒီနေ့ ကျွန်တော့် မိန်းမမွေးနေ့ပါ။ အတိုင်းတွေတာတွေ မယူဘဲ အဆင်သင့် ဝတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလောက် လိုချင်လို့ပါ။ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ခပ်မြန်မြန် ရှာပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်” အမျိုးသမီးက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ “ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီဘက်ကို ကြွပါရှင် ‘လျှပ်တစ်ပြက်’ အတွင်းမှာ ရပါစေမယ်။ ခဏကလေးကြာရင် အိမ်ကို ပြန်ရဲ့ပါပဲ”

အမျိုးသမီးက ကန့်လန့်ကာ ကာထားသည့် နောက်ဘက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် လိုက်သွားရသည်။ ကတ္တီပါ ကန့်လန့်ကာ အနက်ကြီးဆီးသည့် အနားသို့ရောက်လျှင် အမျိုးသမီးက ရပ်လိုက်၏။

“ဒါထက် ရှင်အမျိုးသမီးက ရင်သိပ်မကြီးပါဘူးနော်၊ သာမန်လောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား” အမျိုးသမီးက ထိတ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက် တစ်ရပ်ကို မေးသည့်နှယ်နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံကလေးဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ သာမန်လောက်ပါပဲ” သူက ခုထားသော အမျိုးသမီး၏ အဖုအဖောင်းတွေကို တစ်ချက်မျှကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ယမ်းကာ “သာမန်ဆိုပေမဲ့ ဒီက အစ်မကြီး သာမန်လောက်တော့ မရှိတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“အို အို ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်မမှန်းလို့ရပါပြီ” အမျိုးသမီးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကန့်လန့်ကာကို ဖယ်လိုက်ကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်လာရန် ခေါ်သည်။ “ဒီပြင် ခေတ်ဆန်ဆန် ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိပါတယ်ရှင်၊ စိတ်ချလက်ချ ဝယ်နိုင်ပါတယ်”

“သိပ်ဈေးကြီးတာတွေလည်း မလိုချင်ဘူးခင်ဗျ” သူက စကားလုံးကို ရွေး၍ ပြောသည်။ “အလွန်ဆုံး တစ်ရာလေးငါးဆယ်တန်လောက်ပေါ့”

“အို ခုကတည်းက ဈေးကြီးတာ မကြီးတာတွေကို စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဦးရှင်၊ ပစ္စည်းကို အရင်ကြည့်ပါဦး” အမျိုးသမီးက သူ့စကားကို ကန့်ကွက်သယောင် ပြောသည်။ “တန်ဖိုးက အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဆောင် ပစ္စည်းက ဘယ်လောက်အသုံးဝင်တယ်မဝင်ဘူး ဆိုတဲ့အချက်က ပဓာနပါ။

မဟုတ်ဘူးလား”

သူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် တောက်ပသားနားစွာ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည်။ ကြမ်းခင်းကော်စောထူကြီးမှာ ပန်းရောင်နုနု၊ ကုလားထိုင်နှင့် နှစ်ယောက်ထိုင် ထိုင်ဖုံများက ပန်းရောင်ရင့်ရင့်၊ နံရံက ပန်းရောင်မနုမရင့်၊ ခပ်မိုန်မိုန် မီးရောင်က မျက်နှာကြက်တွင် ပန်းနုရောင်ချွန်တွေ ကြွထားသလို လင်းနေသည်။

“ရှင်မိန်းမက ဂရုတစိုက် အလှပြင်လေ့ရှိတယ်နော်” အမျိုးသမီးက လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို မေးသလို ခပ်တိုးတိုးမေးပြန်သည်။ “ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါလေ၊ သူက အရောင်နုနုကလေးတွေ၊ လွင်လွင်ကလေးတွေကို ကြိုက်တတ်သလားလို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူက အရောင်နုနု အဆင်လှလှကလေးတွေကို သဘောကျတယ်” သူက ဂုဏ်ယူ၍ပြောသည်။

“အို ဟုတ်လား” အမျိုးသမီးက သက်ပြင်းချ၍ပြောသည်။ “ကဲ ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါနော်၊ ရှင်ကြိုက်တဲ့ အဆင်အသွေးကို ရွေးနိုင်အောင် ‘လျှပ်တစ်ပြက်’ အတွင်း ကျွန်မ အပြခိုင်းပေးပါမယ်။ ကျွန်မဆိုက်က ရောင်းတဲ့ အဝတ်အစားဆိုရင် ခြင်္သေ့တံတားကြည့်ပြီးမှ ရောင်းတယ်ရှင်။ လူကိုယ်တိုင် ခါးမှာ ဝတ်ထားတာ မြင်ရတော့ ပိုပြီး စိတ်ကြိုက်ရွေးနိုင်တာပေါ့”

မစ္စဂါးထရသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သိပ်မကြာခင်၊ ငွေဇန်းတစ်ခုတွင် ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်ကိုထည့်၍ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် နောက်မှီမြင့်မြင့်နှင့် ကုလားထိုင်ဘေးက စားပွဲပေါ်တွင် ငွေဇန်းကို တင်ကာ ဝီစကီကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွှဲလိုက်သည်။

“ကဲ-ဒီမှာ ထိုင်ပါဦးရှင်” အမျိုးသမီးက ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ “ယောက်ျားတွေ ဈေးဝယ်လာရင် ကျွန်မဆိုက်က ဒီလိုပဲ ဧည့်ဝတ်ပြုနေကျပါ။ ယောက်ျားတွေက ဒီလို အသေးအဖွဲကအစ ဂရုစိုက်တာလေးတွေကို သဘောကျတတ်တယ်လေ။ ကြိုက်သလောက် သုံးဆောင်ပါနော် အားမနာပါနဲ့”

အမျိုးသမီးသည် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြန်သည်။ သူသည် အဖွဲ့သား ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးနာရီ ဖြစ်နေပြီ။ စုရောက်လာပြီး သူဈေးဝယ်နေပုံကို မြင်ပါက မည်သို့ပြောမည်နည်း။

သို့ရာတွင် သူ့လက်သည် ဖန်ခွက်ဆီသို့ လှမ်းမီလျက်သားဖြစ်ကာ ဖန်ခွက်ထဲက ဝိစကီကို သောက်ချလိုက်သည်။ အတန်ကြာသွားသည်။ ထိုင်စောင့်ရမည့်အတူတူ နောက်တစ်ခွက်သောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ခွက်သောက်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်မည်အပြု အနက်ရောင် ကတ္တီပါ ခန်းဆီးသည် ဟ၊လာကာ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သွယ်သွယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မိန်းမပျိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သဖြင့် သူကလည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ကိုမှီ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှ လုပ်လဲ့လုပ်လီ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် မိန်းမပျိုကို ငေးကြည့်နေသည်။ အခန်းအစွန်သို့ ရောက်လျှင် မိန်းမပျိုသည် လုပ်လီလုပ်လဲ့ ပြန်လျှောက်လာကာ သူ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ရောက်လာသည်။ မိန်းမပျို၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ပေါင်ရင်းလောက်သာရှည်သော အနီရဲရဲ ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။

“ဒီပုံမျိုးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ သဘောကျပါသလား” မိန်းမပျိုက သူ့ရှေ့တွင် ကိုယ်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်ပြသည်။ ဂါဝန်ကို ဝယ်သူက အနီးကပ် သေသေချာချာ ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။

“ခါက ကျွန်မတို့ဆိုင်ကချုပ်တဲ့ ‘လျှပ်တစ်ပြက် ဂါဝန်လေ’ မိန်းမပျိုက ရှင်းပြသည်။ ဘယ်အမျိုးသမီးဝတ်ဝတ် အောက်က ခုတာတွေ ဘာတွေ မလိုတော့ဘူး အစ်ကိုရဲ့။ ပုံစံအသစ်။ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဒီဆိုင်ကို ယောက်ျားတွေ လာဝယ်တာ မနည်းတော့ဘူး။ အစ်ကိုမိန်းမက ညီမတို့ အလုံးအရပ်လောက်ပဲနော် ညီမအရပ်က (-)ရှိတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ညီမ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လောက်ပဲ” သူက စဉ်းစားရင်းပြောသည်။ ထိုနောက် ဝိစကီကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ ညီမရဲ့ အလုံးအပေါက်မျိုး”

“ဒီအင်္ကျီက သိပ်ပေါ်ပြုလာဖြစ်တာ အစ်ကိုရဲ့” မိန်းမပျိုက ဂါဝန်ကို ခါးတွင် တင်းအောင်ဆွဲရစ်ရင်း ပြောသည်။ မစ္စဂါးထရုက ဒီအင်္ကျီကို လျှပ်တစ်ပြက် အင်္ကျီတဲ့လေ။ နာမည်ပေးထားတာ။ ဝတ်ရင်လည်း ‘လျှပ်တစ်ပြက်’ အတွင်း ဝတ်နိုင်တယ်၊ ချွတ်ရင်လည်း ‘လျှပ်တစ်ပြက်’ အတွင်း ချွတ်နိုင်တယ်တဲ့။ အစ်ကိုမိန်းမနဲ့ဆိုရင် သိပ်လိုက်မှာပဲနော်”

“အို သိပ်လိုက်” သူက ပြုံး၍ ပြောသည်။

သူသည် မိန်းမပျိုက ခပ်ဝေးဝေးသို့ ဆုတ်သွားသည်အထိ မျက်တောင် မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီပြင်ပုံစံကို ကြည့်ချင်သေးလား အစ်ကို၊ ပုံအမျိုးမျိုးကို မြင်ရတော့ ခိုက်ကြိုက်ရွေးနိုင်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား အစ်ကို” မိန်းမပျိုက ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့” သူက မိန်းမပျိုကို ပြုံးပြီးကြီးကြည့်၍ ပြောသည်။

မိန်းမပျိုသည် ကန့်လန့်ကာနောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မိန်းမပျိုဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဝိစကီတစ်ခွက်ကိုငဲ့ကာ တစ်ချက်တည်း မော့ချလိုက်ပြန်သည်။ ဖန်ခွက်ကို ငွေဗန်းထဲသို့ ထည့်မည် အပြု ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီး ထွက်လာသည်။

“မစ္စဂါးထရု ရယ်လေ” အမျိုးသမီးက မျက်စကလေးချီ၍ ပြောလိုက်သည်။ “ဂျင်းနက်က ရှင်ကို ဂရုတစိုက် ဝတ်ပြန်လားလို့ ‘လျှပ်တစ်ပြက်’ လောက် လာကြည့်တာ”

သူက အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းပျက်ရန်ကောဟု ဆိုသည့်နှယ် ချက်မှောင်ကုတ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “ကျွန်မတို့ဆိုင်က နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံကလေးတွေကို ပြရအောင် ‘လျှပ်တစ်ပြက်’ အတွင်း ဂျင်းနက်ရောက်လာ လိမ့်မယ်နော်၊ ဆိုင်ပိတ်ချိန်တော့လွန်နေပြီ။ အပြင်က ကံခါးတောင် ပိတ်လိုက် ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဈေးဝယ်မဲ့သူ မလာတော့ ပိုပြီး စိတ်အေးလက်အေး ရွေးနိုင်တာပေါ့ရှင်။ ကဲ နောက်ထပ် သုံးဆောင်ပါဦးနော်၊ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့”

အမျိုးသမီး ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် စိတ်ပျက်လက် ပျက်ဖြင့် နာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးနာရီ ခွဲနေပြီဟု တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဝိစကီတစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ယခုအချိန်၌ သူသည် ထွေစပြုလာလေပြီ။ ဝိစကီ ဘယ်နှစ်ခွက်သောက်ပြီးပြီဟု သိတော့။ စု ရောက်လာ၍ သူ့ကိုမြင်လျှင် မည်သို့ပြောမည်မသိ။ သူသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်ကာ အနက်ရောင်ကတ္တီပါ ခန်းဆီးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် မိန်းမပျိုသည် နောက်တစ်ဖန် ထွက်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ မိန်းမပျိုသည် စောစောကထက် ကျပ်၍ စောစောကထက် တိုသော ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။ မိန်းမပျိုက လုပ်လဲ့လုပ်လီ လျှောက်လာသော

အခါ၌ သူသည် အားမလို အားမရဖြစ်ကာ တင်မီးကို ကုလားထိုင်စွန်းသို့ ရွှေ့၍ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုက ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ပြသည့်အခါတွင် ယခင်ကထက် ပို၍လှ ပို၍ ကျက်သရေရှိနေသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။ သူသည် မိန်းမပျိုကိုယ်မှ မျက်လုံးကို မခွာဘဲ ငွေလင်ပန်းထဲက ဖန်ခွက်ကို လက်ဖြင့်စမ်း၍ ယူသည်။ ဖန်ခွက်ကို စမ်းတွေ့၍ သောက်ရန်ပါးစပ်နားသို့ တော့လိုက်သောအခါ၌ ဖန်ခွက်ထဲတွင် အရက်တစ်စက်မျှ ငှဲ့ပြီးသားမရှိတော့ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မိန်းမပျို မမြင်အောင် ဖန်ခွက်ကို လင်ပန်းပေါ်သို့ မသိမသာ ပြန်ထားလိုက်သည်။

“အဲဒါက ဘာလဲဟင်၊ ဘာခေါ်သလဲ” သူက မိန်းမပျိုကို မျက်တောင် မခတ် ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဟင် အစ်ကိုကလည်း လုပ်ပြီ၊ သိရက်သားနဲ့” မိန်းမပျိုက ညှို့ယူသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြောသည်။ “လက်ထိုးစာနက်နဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ကိုကိုမကြည့်ရဲ” ဆိုတဲ့ အင်္ကျီလေ အစ်ကိုရဲ့။ သိပ်လှပြီး သိပ်ကြည့်လိုတော့ ကောင်းတယ်နော်”

“အို အလွန်လှ အလွန်ကြည့်လိုကောင်း၊ ညီမနဲ့ကျတော့ ပိုပြီးတောင် ကြည့်လို့ ကောင်းသေး” သူက မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးသည်။

“အစ်ကို့ဇနီးကတော့ သိပ်သဘောကျမှာပဲနော်”

“အစ်ကို့ မိန်းမမှာ ဒီလိုအင်္ကျီမျိုး မရှိဘူးထင်တယ်” သူက ခေါင်းယမ်း၍ ပြောသည်။ “ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အစ်ကို့ကိုတော့ ဝတ်မပြဖူးသေးဘူး။ မရှိ သေးဘူး ဆိုရင်လည်း ဒါမျိုး တစ်ထည်တော့ ဝယ်ပေးရမယ်”

“အို အစ်ကို့မိန်းမက သိပ်ကြိုက်မှာ သေချာတယ်။ အစ်ကိုကလည်း ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။”

သူ၏ လက်သည် အိတ်ကပ်ဆီသို့ရောက်သွားသည်။ “ဘယ်လောက်လဲ”

“ညီမလည်း ကောင်းကောင်းမသိဘူး” မိန်းမပျိုက အနက်ရောင်ကတ္တီပါ ခန်းဆီးဘက်သို့လှည့်သည်။ “ညီမက ဒီမှာ စံပြမယ် လုပ်ပြရုံပါ။ ဈေးနှုန်းတွေ ဘာတွေကတော့ မစွဲပါးထရုမှ သိမှာ။ အစ်ကို ခဏစောင့်ဦးလေ”

သူက ရုတ်တရက်ထ၍ မိန်းမပျိုလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မမီတော့။ မိန်းမပျိုသည် ကတ္တီပါခန်းဆီး နောက်ကွယ်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ ခန်းဆီးကြားမှ မစွဲပါးထရု ချက်ချင်းပေါ်လာကာ အခန်းထဲသို့

ဝင်လာသည်။

မစွဲပါးထရုက သူ့ကို လက်ကမ်းပေးရင်း-

“ဈေးနှုန်းကတော့ သုံးရာငါးဆယ်ပါ။ သိပ်လှတဲ့ အင်္ကျီလေးနော် ရှင် မိန်းမတော့ သိပ်သဘောကျမှာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအင်္ကျီကိုပဲယူမယ်” သူက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။ သူ့အသံသည် ကျယ်သွားသည်။ “ကဲ ဘယ်မလဲ”

“ရပါတယ်ရှင်” အမျိုးသမီး၏လက်သည် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ “သုံးရာ ငါးဆယ်နော်”

သူသည် ပိုက်ဆံကို ခပ်သွက်သွက်ရေပြီးနောက် ပေးလိုက်သည်။ မစွဲပါးထရုက နောက်သို့ဆုတ်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူသည် ငွေလင်ပန်း တင်ထားသည့် စားပွဲနားသို့သွားကာ ဝိစင်္ကီတစ်ခွက်ကို တုန်တုန် ထင်ယင်ဖြင့်ငဲ့သည်။ ဝိစင်္ကီတစ်ခွက် ကုန်သွားသည်အခါ၌ အမျိုးသမီးသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်ကာ သူ့အနားသို့ ရောက်နေလေပြီ။ အမျိုးသမီးက အထုပ်ကို သူ့လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒီအပေါက်ကထွက်” အမျိုးသမီးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောကာ သူ့ကို တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ခဏလေးပါ” သူက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ခဏ လောက် နေချင်သေးလို့ပါ။ စောစောက အမျိုးသမီးနဲ့”

“ခြောက်နာရီ ထိုးပြီရှင်။ ဆိုင်ပိတ်ချိန်တောင် လွန်နေပြီ” အမျိုးသမီးက ခပ်မာမာပြောကာ သူ့ကို အပြင်သို့ တွန်းထုတ်နေသည်။ “ကဲ အေးအေး ဆေးဆေးကြွ”

တံခါးမကြီးနားသို့ အရောက်တွင် အမျိုးသမီးက သူ့ကို တစ်ချက် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူသည် ဆိုင်ပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆိုင်တံခါးသည် ဂျိန်းခနဲမြည်၍ ပိတ်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲက ဈေးလည်း ငြိမ်းသွားသည်။ ဆိုင်ဝက မှန်သေတ္တာသည်လည်း ကန့်လန့်ကာဖြင့် ဆွဲနဲ့ငြိ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဆိုင်မှန်တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ကြည့်သည်။ တံခါးကို တွန်းကြည့်သည် မရ။ ထို့ကြောင့် မှန်တံခါးထူထူကြီးကို တဖော့ တဖန်ဖြင့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့ မှန်နံရံသည် တုန်ခါသွားသည်။

“ဗျူး အထဲကို ကျုပ်ခဏဝင်စရာရှိတယ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ဗျူး တံခါးဖွင့်ပါ”

သူက အပြင်ဘက်က အော်သည်။

အထဲမှ ဘာသံမျှမကြားရ။ သူသည် မှန်တံခါးကို တဘုန်းဘုန်း မြည်အောင် ကန်ဖွင့်နေသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လမ်းသွားလမ်းလာများသည် ဝိုင်းအုံ့လာကာ သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာသော် သူ့အနီးတွင် လူအုပ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

သူက တံခါးကို တဘုန်းဘုန်းမြည်အောင် ကန်ဖြို။ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရဲကား တစ်စီး ထိုးဆိုက်ကာ ရဲသားနှစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာပြီး သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကိုယ့်လူ၊ လိုက်ခဲ” ရဲသားတစ်ဦးက ဆိုသည်။ “ဒီစတိုးဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းတိုင်ထားတယ်။ လူတစ်ယောက် အရက်မူးပြီး သူ့ဆိုင်မှန်တံခါးကို ရိုက်ခွဲနေတယ်တဲ့။ လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူကိုး။ ကဲ ကဲ ကားပေါ်တက်”

သူ့လက်ထဲက အထုပ်ကလေးသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ရဲသားတစ်ဦးက အထုပ်ကိုကောက်ကာ မသင်္ကာသလို ကြည့်သည်။

“ဒါက ဘာထုပ်လဲ၊ ဒီဆိုင်က ဝယ်တာလား”

သူက မည်သို့မျှ အဖြေမပေးမီ အခြားရဲသားတစ်ဦးက သူ့ကို ဆွဲလှည့်ကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“အဲမယ် မနှစ်က ဒီနေရာမှာ မူးပြီး ရမ်းနေလို့ ရဲဌာနကို ရောက်လာတာ ကိုယ့်လူပဲ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ့်လူပုံကြီး မနက်ကျတော့ သတင်းစာတွေထဲ ပါလာတာ မမှတ်မိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ မနှစ်ကလည်း ဒီနားက စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်ပြီး ခုလိုမူးပြီး ရမ်းဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကလည်း ကိုယ့်လူမိန်းမရဲ့ မွေးနေ့ဆို။ ဘာလဲ ကိုယ့်လူက မိန်းမမွေးနေ့ကို အချုပ်ခန်းထဲမှာချည်း ကျင်းပချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျူး။ ကျုပ်မိန်းမမွေးနေ့” သူက ပြုံးဖြိုးဖြိုး ရဲကားဆီသို့ အသာတကြည် လိုက်သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။ “ဘာလဲဗျူး။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကိုယ့်မိန်းမ မွေးနေ့လေး လုပ်တာမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မလုပ်ရတော့ဘူးလား”

(Erskine Caldwell's A Gift For Susie)

နာမ်ဟာ၏ မိဖေ

ဗီယက်နမ် အမျိုးသားစာရေးဆရာ နာမ်ဟာ၏ ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။ ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးနှင့် ဗီယက်နမ်နှစ်ပြည် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေး တွင် ဗီယက်နမ် မိခင်တစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံကို ရေးခြယ်ပြရာ၌ ပီပြင် သည်ဟု ဆိုသင့်သည်။

ဗီယက်နမ် ဗုဒ္ဓဘာသာကို လွှမ်းမိုးသောလူတို့၏ နှလုံးထဲမှ ဟုတ်ပြန်များကို ရေးခြယ်ပြသည့် ဝတ္ထု၊ ကဗျာစာသည် တို့ကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ အာရှ၊ အာဖရိကနှင့် လက်တင် အမေရိကပြည်သူများ၏ တိုက်ပွဲများကို စာပေဖြင့် ထင်ဟပ်ဖော် ပြကြသည်။ ဤသည်မှာ ၂၀ ရာစုနှစ် စာပေ၏ ထူးခြားချက် တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဤဝတ္ထု၌ တန်တောဘအမည်ရှိ ဗီယက်နမ်အမျိုးသမီးသည် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲတွင် လင်လည်း ဆုံးခဲ့ရသည်။ သားကြီးလည်း ဆုံးခဲ့ရသည်။ သားငယ်လည်း ဆုံးခဲ့ရသည်။ သူ့တွင် လူမမည် သမီးတစ်ယောက်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ သမားရိုးကျအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် တန်တောဘ၏ ဇာတ်လမ်းသည် “ပဋာစာရီ” ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် စာရေးဆရာသည် ဤသို့ဆုံးရှုံးမှုများထဲမှ မျှော်လင့်ချက်ကို ပေးသည်။ သူ့တွင် လင်ရောသားများပါ ဆုံးရှုံးခဲ့သော်လည်း တန်တောဘ၌ သမီး လူမမည်ရှိသေးသည်။

ဤလူမမည် သမီးငယ်သည် သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကိုများ တိုက်ခဲ့သောတိုက်ပွဲကို ဆက်တိုက်လိမ့်ဦးမည်ဟု စာရေးဆရာက မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။ တော်လှန်စစ်၏ ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှုနှင့် တော်လှန်သော သူရဲကောင်းဝါဒတို့ကို ရေးခြယ်ပြသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

*

ပိမေ

တန်တောဘက ဝါးတံခါးကိုကပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။ သူ့သား၏ အသက်ရှူသံကို သူကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ တန်တောဘသည် တံခါးကို အသာတွန်းလိုက်သည်။

“ဖိုးမင်းလား”

“ဟုတ်တယ် အမေ”

တံခါးကြားမှ အရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ဖိုးမင်းက ဓာတ်မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်သည်။ ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေသော မီးရောင်ထဲတွင် အမေသည် သူရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား အခန်းကို မြင်ရသည်။ ဤအခန်းထဲတွင် သူ့သားကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အမေအားရှိသွားသည်။ သားကြီးရှိနေသဖြင့် မှောင်မည်းသောည၌ သူ့အိမ်ကလေးသည် ဤမျှလောက် ခြောက်ကပ်ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိတော့ဟု အမေခံစားမိသည်။

အမေက သူ့သားကြီး၏ တောင့်တင်းသော ပခုံးများနှင့် ကြုံနိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်မျှကြည့်သည်။

“ဆာလာသလား”

“ဟင့်အင်း မဆာပါဘူး အမေရ” ဖိုးမင်းက ပြန်ဖြေသည်။ ပြီးမှ အသံကို နှိမ့်လိုက်ပြီး “ဘာသတင်း ထူးသေးသလဲ အမေ”

အမေက သူ့နားသို့ကပ်၍ ဝှိုးတိုးပြောနေသည်။ ဖိုးမင်းက နားထောင်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်နေသည်။ ခဏကြာမှ အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်-

“ဒီနေ့ စစ်သားတစ်ယောက် ပေါက်လာတယ်။ ငတုန်းနဲ့ စကားများ

သွားကြတယ်”

“တော်တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်သလား”

“သိပ်တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ပါဘူး။ စစ်သားက မင်းညီရဲ့ စက်ဘီးကို သူမရှိတုန်း ယူသွားတယ်လေ။ ပြန်လာဖို့တော့ ငတိုးက ခြံတဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ငတိုးက “ယူတဲ့နေရာပြန်ထားပါ” လို့ ပြောရာက စစ်သားနဲ့ စကားများကြတာပဲ။ နောက်တော့ စစ်သားက စက်သေနတ်ကို ထုတ်ချိန်တယ်။ ငတိုးကလည်း “ပစ်ချင်ပစ်ဆိုပြီး ရင်ဘတ်ကော့ပေးတယ်။ အမေဖြင့် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်လို့ကွယ်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ငတိုးစိတ်ဆိုးနေမှန်း သိတော့ ကြေးစားစစ်သားက လျှော့သွားတယ်”

အမေက သူ့သမီးငယ်အိပ်သည့် ခုတင်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ညီက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း အမေရ၊ ဒီလိုမှပေါ့”

ဖိုးမင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြီးသည်။

“မင်းညီကို မင်းနဲ့အတူ မြေအောက်လုပ်ငန်း လုပ်ဖို့ ခေါ်သွားပါလား”

အမေက ဖိုးမင်းကို လှမ်းပြောသည်။

ဖိုးမင်းက ခဏကြာမျှ စဉ်းစားကာ အမေ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အချိန်မရောက်သေးဘူး အမေ။ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်တာထက် ဒီမှာ နေတာက ပိုပြီး အသုံးကျတယ်”

အမေက ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော သားငယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အမေတော့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်တယ်။ ဒီမှာနေရင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အမမ်းခံရမလား၊ အသတ်ပဲ ခံရမလားမသိဘူး”

ဖိုးမင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ရှောက်ပြီး တိုက်ပွဲတွေ ဆက်တိုက်ရဆုံးမယ်အမေ။ တခြားလမ်းမရှိဘူး။ လမ်းခုလတ်တင် ရပ်နေလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို အပြတ်ရှင်းရှင်းရှင်း၊ မရှင်းရှင်း သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အပြတ်ရှင်းမှာပဲ။ ငတိုး သူ့အလုပ်ကို သူ နားလည်ပါတယ်အမေ။ စိတ်မပူပါနဲ့ အာရုဏ်တောင်လာတော့မယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မှပဲ။ ရွာမှာ စစ်သားဦး

ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ လက်နက်ဘယ်လောက်ပါသလဲဆိုတာ သတင်းပို့နေရအမေ။ မမေ့ပါနဲ့။ သွားမယ်အမေ”

ဖိုးမင်း၏ခြေသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားသည်။ နောက်ဆုံး သူ့ခြေသံများသည် အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အမေသည် တဲတဲခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် သမီးအထွေးဆုံး မိမေကိုယ်ပေါ်သို့ စောင့်ကို ဖြန့်၍ ခြုံပေးလိုက်သည်။ မိမေသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် အမေသည် နံရံကိုမှီကာ ဒူးကိုလက်ဖြင့်ပိုက်၍ ဆိုင်ရင်း တံနံရံပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်မိသည်။ ယခု အမေ၏တံသည် ပို၍ ကြီးသွားကာ ပို၍ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသယောင် ထင်ရသည်။

အပြင်ဘက်တွင် လေသည် တဝီဝီအော်၍ တိုက်နေသည်။ လေသည် ဝင်လယ်ဘက်မှ တိုက်လာပြီးနောက် သစ်တောများကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ဆိုမှတစ်ဖန် လယ်တောများကိုဖြတ်ကာ “သေနင်္ဂဗျူဟာ” ရွာကလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လေတိုက်သဖြင့် သွပ်မိုးများသည် တဖြန်းဖြန်း ခိုက်နေကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခွေးဟောင်သံများနှင့် စက်သေနတ် ဖစ်သံများကို ကြားနေရသည်။

အမေသည် သားကြီးဖိုးမင်းအကြောင်းကို တွေးမိသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ့သားကြီး ဖိုးမင်းသည် ကွေ့ကောက်လျက်ရှိသော လမ်းကလေးအတိုင်း တောစပ်သို့ ရောက်နေတော့မည်။ အမေသည် သူ့သားသွားလေ့ရှိသည့် တောလမ်းတစ်လျှောက်က ကမူတိုင်း၊ ချုံဖတ်တိုင်းကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ သူ့သားနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ပုံကိုလည်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။

ဖိုးမင်းလမ်းလျှောက်ပုံက မြန်သည်။ သွက်သည်။ ဖိုးတိုးလမ်းလျှောက်ပုံက နှေးကွေးသည်။ မြိမြိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏စရိုက်များကလည်း ခြားနားကြသည်။ ဖိုးမင်းက ပျော့ပျောင်းသည်။ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံတတ်သည်။ ဖိုးတိုးက စကားနည်းသည်။ ခေါင်းမာသည်။ တစ်ခါတုန်းက ကျောင်းတွင်ဖိုးတိုးသည် ဇာတိကိဗိုလ်သားကို ရိုက်သဖြင့် စစ်သားတို့က ဖမ်းသွားကြသည်။ အမေက လိုက်တောင်းပန်သဖြင့် ပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြအောက်လုပ်ငန်း လုပ်နေသော သူ့အစ်ကို ဖိုးမင်းနှင့် ဆက်သည်ဆိုပြီး
ဒုတိယအကြိမ် အဖမ်းခံရပြန်သည်။

“ချမ်းသာပေးပါ ဗိုလ်ကြီးတို့ရယ်။ ကလေးက ဘာမှ နားမလည်သေးလို့
လုပ်မိတာပါ” အမေက ဆိုင်ရာ ရဲအရာရှိကို တောင်းပန်သည်။

“အို ဒီမိန်းမကြီး သိပ်ပလီပလာ ပြောမနေနဲ့။ ဒီကောင်လေးက
ဗီယက်ကောင်း။ ကျုပ်တို့ သိတယ်။ တောက် ဒီလောက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့
ဗီယက်ကောင်း လုပ်ချင်တဲ့ကောင် ခေါင်းကို ပုဆိန်နဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ခရိုင်ရဲအရာရှိက အမေကို ကြိမ်းသည်။

အမေက တောင်းပန်သည်။ ခရိုင်ရဲအရာရှိက ဖိုးတိုးကို သူ့ဆီ
အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ၌၊ ဖိုးတိုးကို မျက်ထောင့်နီ
ကြီးဖြင့် အငြိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမေက ကြားထဲက ဝင်၍
တောင်းပန်သည့်တိုင် ဖိုးတိုးက ဘာမျှမပြော။ လက်ပြန်ကြီး တုပ်ခံထားရရင်းက
ရဲအရာရှိကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည်။

“ခရိုင်ရဲဝန်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မသားကို ခွင့်လွှတ်ပါရင်။ ကျွန်မသားဟာ
ခုမှ အသက် ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ဘာမှနားလည်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းမာလို့သာ မာနေတာပါ”

ခရိုင်ရဲဝန်က လှောင်ရယ်ရယ်ကာ-

“အဘွားကြီးက တော်တော် သနားအောင် ပြောတတ်သားပဲ။ ရှေ့နေ
လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားမွေးထားတဲ့သားပဲဗျ။ သူ့အကြောင်း ခင်ဗျား
ဘာဖြစ်လို့ မသိဘဲ နေရမလဲ။ ခင်ဗျားကပါ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်
ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားသားကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးနော်။ အေးလေ
ခင်ဗျားလည်း အတူတူပဲနေမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်။
သိလား။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ဗီယက်ကောင်းချည်းပဲ။ အဖေရော၊ အမေရော၊
သားအကြီးရော၊ ခု ဒီကောင်ရော။ အကုန်လုံး ဗီယက်ကောင်းချည်းပဲ။ အင်း
ဒီလိုသားမျိုးတွေချည်း မွေးလည်း မွေးတတ်ပါဗျာ၊ ၁၅ နှစ်သားမို့လို့ ဘာမှ
နားမလည်သေးပါဘူးတဲ့။ ခင်ဗျားပြောတိုင်း ကျုပ်တို့က ယုံရမယ်ဆိုပါတော့
ဟုတ်လား။ ဒီကောင်ဟာ တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်တို့အားလုံးကို သတ်မဲ့ကောင်ဗျာ၊
ကျုပ်တို့အားလုံးကို သတ်မဲ့ကောင်။ ကဲ ကောင်းပြီ။ ဒီတစ်ချိန်တော့ ခင်ဗျား

သားကို လွှတ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ခရိုင်ရဲအရာရှိသည် ဖိုးတိုးဘက်သို့လှည့်၍ မိန့်ခွန်းခြွေပြန်သည်။

“ဟေ့ ခွေးမသားလေး။ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ မသက်သာဘူး
မောင်။ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

ရဲအရာရှိက ဖိုးတိုး၏ နားရွက်ကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
ဖိုးတိုးက အဆွဲမခံ။

“ကျုပ်ကို မထိပါနဲ့ဗျ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

သို့ရာတွင် အမေသည် နောက်ထပ် အပြောမခံတော့။ သူ့သားငယ်
ဖိုးတိုးကို ရဲဌာန အပြင်ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်လာခဲ့ပြီးပြီ။

ဖိုးတိုးက နည်းနည်းမျှ ဆတ်ဆတ်ထိခံသူ မဟုတ်။ ရဲအရာရှိက
ဖိုးတိုးသည် မွေးလာကတည်းက ဗီယက်ကောင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။
ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရဲအရာရှိ၏ စကားသည် မှန်ကောင်းမှန်နေမည်လော
မပြောတတ်။ အမေ၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့
စီးကျလာကြသည်။

အမေသည် အဖေကိုပြေး၍ သတိရသည်။ ငတိုးတို့အဖေသည်တော်လှန်
ရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ငိုဒင်ဇင်၏ ဖိနှိပ်မှုကို မခံမရပ်နိုင်သဖြင့်
ဗုန်ကန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု ငတိုး အဖေအကြောင်းကို မကြားရသည်မှာ ၁၀
နှစ်ကျော် သွားပြီ။ တချို့ကလည်း နယ်စပ်တွင်အသတ်ခံရပြီဟု ပြောကြသည်။
အဖေက သူ့ကိုယ်စား သားသမီးသုံးယောက် ထားပစ်ခဲ့သည်။ အမေသည်
သည်သားသမီး သုံးယောက်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရှာဖွေကျွေးခဲ့ရသည်။
သူ့သားသမီးသုံးယောက်ကို အမေ ချစ်သည်။ လမ်းမှန်ကိုရောက်အောင်
လူတစ်စု ထိန်းကျောင်းသည်။ အမေသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တုတ်ခိုင်လာသော
သူ့သားသမီးသုံးယောက်၏ ခြေထောက်များ၊ လက်မောင်းအိုးများကို စမ်းသပ်
ဆပ်နယ်ကြည့်သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မာကျစ်လာသော သားသုံးယောက်၏
ကြွက်သားများကို ဖြစ်ညစ်ကြည့်သည်။ သန်မာထွားကျိုင်းလာသော သားသမီး
သုံးယောက်ကို ကြည့်၍ အမေ ပီတိဖြစ်ရသည်။

သို့ရာတွင် သားသုံးယောက် ကြီးပြင်းလာကြသည်နှင့်အမျှ အမေ၌

စိုးရိမ်စရာတွေ ပိုလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သားကြီး ဖိုးမင်းသည် ကျောင်းပြန်နောက်ကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်လာ တတ်သည်။ သူတို့ တံအိမ်ကလေးတွင် စစ်သားတွေ လာစခန်းချသည့်အခါ မျိုးတွင် ဖိုးမင်းသည် အိမ်သို့ ရက်ပေါင်းများစွာ ပြန်မလာတော့။ ဤအခါမျိုး တွင် အမေသည် သူ့သားကြီး ဖိုးမင်းအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ဖြူ ဖြစ်ရသည်။

ဖိုးမင်းသည် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ယောက်ျားပီသသည့် လူကြီးကလေး ဖြစ်လာပြီ။

သည်တော့ အမေသည် သူ့သားကြီးကို စစ်တပ်က စစ်ထဲဆွဲမည်ကို တွေး၍ စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်တပ်က စစ်ထဲ ဆွဲမသွင်းနိုင်စေရန် အမေသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွာတစ်ရွာရှိ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်အိမ်သို့ ဖိုးမင်းကို ပို့ထားသည်။ ဤအိမ်တွင် လက်မှုပညာကလေးအစ သင်စေသည်။ ရှောင်၍ မရသည့်တစ်နေ့တွင် တောထဲက “သူတို့ရဲဘော်”များထံ ပို့မည်ဟု အမေမိတ်ကူး ထားသည်။

သို့ရာတွင် အမေ စိတ်ကူးနောက်ကျသည်။ ဖိုးမင်းက သူ့အား အဆက်အသွယ်ရနေပြီ။ ဖိုးမင်းက ပြောကံကျားများနှင့် ဆက်မိကာ သူတို့၏ အင်္ကျီများကို ချုပ်ပေးသည်။ သူတို့အတွက် ဆေးပစ္စည်း ဝယ်ပေးသည်။ တစ်ညတွင်မူ ဖိုးမင်းသည် အိမ်သို့ ရုတ်တရက် ပေါက်လာသည်။

“အမေ ကျွန်တော်ဟိုဘက်ကို သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော်သွားဖို့ လိုနေပြီ”

ဖိုးမင်းက ခပ်တိုတိုပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဖိုးမင်းတစ်ယောက် ပြောကံကျားတပ်သားကြီး ဖြစ်တော့မည်။ ရွာထဲက လူရှုပ်လူပွေများကို အပြစ်ပေးတော့မည်။ ငိုဒင်မင်၏ လက်မရွံ့များကို ခံတိုက်တော့မည်။ ယန်းကီးတို့ကို ခံတိုက်တော့မည်။

ဖိုးမင်းက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အမေအား ပြောပြမှသာ လွယ်လွန်းလှသည်။ တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ ခေတ္တခဏ လမ်းလျှောက်သွားဦးမည်ဟု ပြောသလို အေးဆေးလွန်းလှသည်။ အမေကလည်း ဖိုးမင်း၏စကားကို အလွယ်တကူ နားလည်လိုက်သည်။ အံ့သြခြင်း မဖြစ်။ ဤသို့သွားဖို့ လိုအပ်သည်ဟုပင် စိတ်ထဲက ဝိုးတိုးဝါးတား အောက်မေ့မိလိုက်သေးသည်။

ဖိုးမင်းထွက်သွားသည့် နောက်တွင်မူ အမေသည် သူ့ပန်းပေါ်တွင် ဆမ်းထားရသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ကျသွားသလို ပေါ့ပါးသွားသည်။

ယခု ဖိုးတိုးအလှည့် ရောက်ပြန်ပြီ။

ဖိုးတိုးသည် ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်သားလောက် ရောက်ကတည်းက ရုပ်သေး စစ်သားမြင်လျှင် ခါးခါးသီးသီးမုန်းသည်။ သူ့ပခုံး၊ သို့မဟုတ် ခေါင်းကို စစ်သားတွေက တရင်းတနီးကိုင်လျှင် သိပ်မကြိုက်ချင်။ ယခုမူ ဖိုးတိုးသည် ရုပ်သေးတပ်သားများကို တကယ်ပင် ရှောင်နေရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ရုပ်သေးတပ်သားတွေကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖိုးတိုးသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ နာရီပေါင်းများ မှာ ထိုင်နေတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် အမေသည်လည်း အိမ်မှကိစ္စများကို လုပ်ချင်မိတတ် မရှိတော့။ ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ချကာ ဖိုးတိုး၏ထက်မြက်သည့် မျက်နှာ လည်းကောင်း၊ ဆံပင်များကိုလည်းကောင်း၊ မျက်ခုံး မျက်လုံး နှာတံနှင့် ခါးစပ်တို့ကိုလည်းကောင်း စေ့စေ့ကြည့်နေတတ်သည်။ ဖိုးတိုး၏ မျက်လုံးများ နောက်ကွယ်တွင် မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု အမေဉာဏ်မှီသမျှ စဉ်းစားသည်။ ဖိုးတိုး စဉ်းစားစိတ်ကူးသမျှသည် မှန်လိုမိမည်ဟုလည်း အမေ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ထားသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အမေသည် မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ ခပ်တိုးတိုးညည်းမိသည်။

“ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲသားရယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မစော ခါနဲ့။” ငါ့သားက ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးပါတယ်”ဟု ဆိုမိသည်။

သို့ရာတွင် ရှောင်၍မရ။ တစ်နေ့တွင် ရုပ်သေးတပ်များ သူတို့ ရွာကလေးသို့လာ၍ ခန်းချကြသည်။ ထိုနေ့က ဖိုးတိုးကျောင်းမတက်။ ညနေဘက် ကြေးစား ဇော်တပ်များ ရွာမှထွက်ခါနီးတွင်မူ ဖိုးတိုးတစ်ယောက် အိမ်မှပျောက်သွားသည်။ ညနေ ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်လောက်တွင်မူလက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲ သံနှင့် တရစပ် ပစ်ခတ်လိုက်သော စက်သေနတ်သံများကြောင့် အမေလန့် သွားသည်။ ထိုညက ဖိုးတိုးသည် အိမ်သို့ ညဉ့်နက်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက လင်းထိန်တောက်ပလျက်ရှိသည်။

“အမေ၊ အမေ။ ကျွန်တော် လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာ၊ စစ်သား

နှစ်ယောက် ကျသွားတယ်ဗျ။ တောက် လက်က သိပ်မသန်တော့ ဝေးဝေးရောက် အောင် မပစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ဝေးဝေးပစ်နိုင်ရင် ဒီထက်ပိုထိမှာ”

ဖိုးတိုးက အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ပြောသည်။

ဖိုးတိုး၏သတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ရောက်နေ သည့် အငယ်ဆုံးသမီး မိမေကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ပြေးထွက်လာကာ ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် မိမေက သူ့အစ်ကိုကို အပြစ် တင်သည်။

“အစ်ကို ပုန်းနေတဲ့နေရာက သိပ်မကောင်းဘူး။ နောက် နေရာကောင်း တစ်ခု ကျွန်မတွေ့ထားတယ်။ အဲဒီနေရာက ကျော်ပစ်ရင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ကည်းနဲ့ အနည်းဆုံး ငါးယောက်လောက်တော့ သေအောင်ပစ်လို့ရတယ်”

အမေက ဝင်ရှုပ်ရကောင်းလားဟု သမီးငယ်ကို လက်ညှိုးထောင်၍ သတိပေးသည်။

“သွား၊ မီးဖိုထဲသွား။ မဆိုတာ ဝင်မရှုပ်နဲ့”

မိမေက မကျေမနပ်ဖြင့် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အမေသည် သက်ပြင်းချကာ သူ့သားငယ်ဖိုးတိုးကိုကြည့်သည်။ ဖိုးတိုး စကားတွေကို လမ်းမက ကြားမည်လောဟု အမေစိုးရိမ်သည်။ သို့ရာတွင် အမေ မတားဖြစ်။ မတားရက်။

“သွား သွား ငါ့သား ဆာလာရောပေါ့၊ မီးဖိုထဲ သွားစားချည်”

ဖိုးတိုးက ခေတ္တမျှရပ်ကာ လက်မောင်းများကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်ပြုရင်း-

“ဒီလက်မောင်းတွေ သန်လာအောင် လုပ်ရမယ် အမေရ။ နောက်တစ်ခါ ကျရင် အနားရောက်အောင် ဝမ်းလျှာထိုး ကပ်သွားရမယ်။ မိမေပြောတဲ့နေရာကို လည်း သေသေချာချာ မေးထားရဦးမယ်”

ထမင်းစားပြီးနောက် ဖိုးတိုးက ထလာကာ-

“အမေ ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားချည်ဦးမယ်။ သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်ရောက်ချင်လည်း ရောက်မယ်။ သိပ်စိတ်ပူမနေနဲ့”

အမေသည် သူ့သားကို တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်သည်။ ဘာမျှမပြောမိ။ ပြောချိန်လည်းမရလိုက်။ ဖိုးတိုးက အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီ။ စင်စစ် ဖိုးတိုးသည် အမေထံ ခွင့်တောင်းနေခြင်းမဟုတ်။ အသိပေးရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပြောက်ကျား

တပ်သို့ဝင်လိုလျှင် မည်သည့်အခါမျှ တားဆီးပိတ်ပင်မည် မဟုတ်ဟူ၍လည်း ဖိုးတိုးယုံကြည်သည်။

အမေသည် ခုတင်ပေါ်တွင် လူးလိုက် လိုမ့်လိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်ရသည်။ အိပ်၍မရ။ မျက်လုံးတွေက ကြောင်နေသည်။ တစ်နေကုန် အနားမနေရ။ ရွာရိုးအနံ့သွားကာ ရှိသည့်ဆန်ကလေးတွေ၊ ကန်စွန်းဥကလေးတွေကို ရွက်ရ သည်။ ညကျမှသာ စဉ်းစားချိန်ရသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အတွေး များသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် လေပွေတိုက်သလို ပေါ်လာကြသည်။ အတွေးတွေ ချာချာ လည်နေသည်။ အတွေးဝက်ပါထဲက ထွက်၍မရ။ လင်းအားကြီးလောက် တွင်မူ အတွေးဝက်ပါမှ ထွက်ရာလမ်းကိုတွေ့ပြီ။ ထိုလမ်းသည် တောက်ပ ပြောင်လက်နေသည်။ ထိုလမ်းသည် သူ့ခင်ပွန်းသည် လျှောက်ခဲ့၍ ယခု သူ့သားများ လျှောက်နေသောလမ်းဖြစ်သည်။ မားမားရပ်နေသော သူတို့အရိပ် ချားကို အမေမြင်ယောင်မိသည်။ သူတို့အသံများသည် အမေနှားထဲတွင် ခဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။

ဝမ်းသာကြည်နူးသဖြင့် အမေမျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

သူ့စိတ်မျက်စိထဲတွင် သူတို့လျှောက်သောလမ်းကို လျှောက်နေသည်။ ညတွင် သူတို့ ပြန်လာမည့်အချိန်ကို အမေစောင့်နေတတ်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက် ရွပ်တိုက်ပြေးလွှားသံ၊ သစ်ကိုင်းခြောက် မြည်သံကိုကြားလျှင် အမေသည် ဘဲခါးဝဆီသို့ အလိုလိုရောက်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

တစ်ညတွင်မူ ဖိုးတိုးသည် ခါတိုင်းထက် နောက်ကျ၍ အိမ်သို့ပြန်လာ သည်။ ဖိုးတိုးက ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အမေက သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဖိုးတိုးပြောမည့်စကားကို စောင့်နားထောင်သည်။ ဖိုးတိုး ခါတိုင်းလို မသွက်။ နှုတ်လေးနေသည်။ ဤသည်ကို အမေ ချက်ချင်း ရိပ်မိသည်။

“သား ဘာဖြစ်လာသလဲဟင်။ ဒီနေ့ ဘာထူးသလဲ”

ဖိုးတိုးက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကိုချပြီး၊ အမေ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ အမေ့ကို သတင်းနှစ်ခုပြောစရာရှိတယ်။ တစ်ခုက သတင်း ဆောင်း။ တစ်ခုက သတင်းဆိုး”

အမေက ဖိုးတိုး၏ပခုံးကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ရန်သူကို လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ပြည်သူ့
တော်လှန်ရေး လူငယ်အဖွဲ့က အဖွဲ့ဝင်ခွင့် ပြုလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား။ နောက်သတင်းတစ်ခုကကော”

ဖိုးတိုးက အမေ၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးနောက်၊ အမေ့ဘက်သို့
လှည့်ကြည့်သည်။ အမေ၏ဝိညာဉ်ကို ထိုးဖောက်ကြည့်နေသလော မပြောတတ်။

“အမေ မငိုနဲ့နော်”

ဖိုးတိုးက ပြတ်သားသည့်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာလဲ။ ဖိုးမင်းအကြောင်းလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ အစ်ကို့ကို ရန်သူလေယာဉ်က လိုက်ပစ်တယ်။
အစ်ကိုက လေယာဉ်ပျံကို ပြန်ပြီးပစ်ချလို့ လေယာဉ်မီးလောင်ပြီး ပျက်ကျ
သွားတယ်။ အစ်ကိုလည်း ကျသွားတယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

အမေက အသံထွက်မငိုမိရန် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်မိသည်။

“မငိုပါနဲ့အမေ။ အစ်ကိုအတွက် ကျွန်တော် လက်စားချေပါမယ်။
အခု မငိုပါနဲ့ဦး။ အမေ့ငိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်နှစ်ခြမ်း
တစ်ပြည်တည်း ပြန်ပေါင်းမိတဲ့အခါကျမှ ငိုပါ။ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့
လက်စားချေရဦးမယ်။ ခု မငိုပါနဲ့ဦး”

အမေက သူ့သားကြီး ဖိုးမင်းအတွက် မျက်ရည်မကျဘဲ မနေနိုင်။
ဖိုးတိုးကမူ တိုင်းပြည်နှစ်ခြမ်း ပြန်ပေါင်းမိသည့်အခါကျမှ ငိုပါဟုပြောသည်။
မှန်သည်။ ဖိုးတိုးဆန္ဒကို အမေ နားလည်သည်။ ဖိုးတိုးစကားတွင် ဘာမှ
နားမလည်စရာ မရှိ။

အမေ မျက်ရည်များကို သုတ်သည်။

အမေမငိုတော့။ မျက်ရည်များက အလိုလို ခန်းခြောက်သွားခြင်းလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုနေ့ကစ၍ ဖိုးတိုးလည်း ကျောင်းမတက်တော့။

“ကျွန်တော်တို့ပြည်သူတွေကို၊ ဇော်ကားနေတာတွေကို ကျွန်တော်
မခံနိုင်ဘူး အမေ။ မခံနိုင်လို့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ချုပ်တည်း
နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကျရင် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ထဲ

ဆွဲသွင်းကြလိမ့်မယ်။ တိုင်းပြည်နှစ်ခြမ်း ပြန်ပေါင်းမိကာမှ ကျွန်တော် ပညာ
ဆက်သင်တော့မယ်”

ဖိုးတိုးပြောသည့်စကားသည် မှန်သည်။ ဤသည်ကို အမေ ကောင်း
ကောင်းသိသည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းမတက်ဘဲ အိမ်တွင် ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ
ဆိုင်းနေ၍မဖြစ်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အန္တရာယ်ကြီးသည်။ စစ်သားများက သူတို့ရွာသို့
အတိုင်းလာလေ့ရှိသည်။ သူ့သားငယ်ဖိုးတိုးကို စစ်တပ်ထဲ ဆွဲမသွင်းအောင်
သူ ကာကွယ်နိုင်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အမေ နေ့ရောညရော ဖိုးတိုးပြဿနာကို
ဧည့်စားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခုကို ရသည်။

“ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ဒီမှာနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊
အန္တရာယ်များမယ်။ ပြောက်ကျားတွေဆီ သွားနေပါလား”

အမေက ပြောသည်။

ဖိုးတိုးက ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို လှမ်းမေးပြီးပြီ အမေ။ သူတို့က သဘော
တူဘူး။ ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတာက ပိုပြီး အသုံးဝင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်မရှိရင်
ဒီရွာမှာ ရဲဘော်တွေအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးတဲ့လူ ဘယ်မှာ ရှိပါတော့မလဲ”

ဖိုးတိုးစကားက ယုတ္တိရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမေ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်
တော့။ သူတို့သားအမိသည် ဤအကြောင်းကိုလည်း နောက်ထပ် မပြောမိ
တော့။ ဖိုးတိုးသည် သူလုပ်ရမည့် အလုပ်ကို သိသည်။ သူနေရမည့်
အရာကို သိသည်။ သို့ရာတွင် အမေက သူ့သားကို စိတ်မချ။ အမေသည်
သူ့သားအတွက် ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားထံတွင် ဆုတောင်းသည်။

အမေ့ကို သံယောဇဉ်ရှိသည့် ရွာကလူများလည်း အိပ်မပျော်ကြ။
သူတို့သေနင်္ဂဗျူဟာ ရွာထိပ်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှိသည့် ကင်းစခန်းနှစ်ခုသည်
သူတို့ကို ပိတ်လှောင်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာကြို နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ကြသည်။ ညအချိန် စစ်တပ်များထွက်
သွားသည်အခါ၌ ပြောက်ကျားများသည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာကြကာ တရားဟောကြ
သည်။ အစည်းအဝေးများ ကျင်းပကြသည်။ သစ္စာဖောက်များကို လိုက်ရှာကြ
သည်။ စစ်သားများက ပျောက်ကြားများ၏ နေရာများသို့ သွားချောင်းကြပြီး
ပျောက်ကြားများက စစ်သားများ ဆုတ်သွားသည့် သေနင်္ဂဗျူဟာ ရွာများထဲသို့

ဝင်လာကြသည်။ လမ်းများ၊ ခြံများထဲတွင် အမြောက်ဆန်၊ ကျည်ဆန်တွေ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသည်။ ရန်သူ၏အမြောက်သံများနှင့် ပြောက်ကျားများ၏ သေနတ်သံများသည် ရောထွေးနေကြသည်။

တစ်နေ့တွင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲသည် ရွာသို့ ခေတ္တဝင်လာပြီးနောက် မွန်းတည့် လောက်တွင် ထွက်သွားကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ညနေစောင်းမှ ထွက်သွား လေ့ရှိသည်။ သူတို့ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ရွာလယ်ခေါင် လမ်းမပေါ်တွင် မုန့်သည်မိန်းမတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ယင်းမှာ ပြည့်တန်ဆာတစ်ဦးဖြစ်၍ ပုလိပ်သတင်းပေး တစ်ယောက်ဟုလည်း နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။

ဖိုးတိုးသည် ထိုမိန်းမကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာခဲ့သည်။ အနီးရောက် သည်တွင်မှ ရှေ့မှ ဆီးပိတ်၍ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲက လက်ပစ်ဗုံးကို ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထွက်ပြေးမယ်တော့စိတ်မကူးနဲ့။ ခင်ဗျား မုန့်ဗန်းချပြီး ကျုပ်နဲ့ လိုက်နဲ့”

မိန်းမ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ အသံကလည်းတုန် နေသည်။

“ဘယ်လိုက်ရမှာလဲ”

ဖိုးတိုးက တောစပ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ သူ့နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်သည် ကဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ပြောက်ကျားများက ထိုမိန်းမကို လိုချင် နေသည်မှာကြာပြီ။ ဖိုးတိုးက ယခု ထိုမိန်းမကို အမှတ်မထင် သွားတွေ့ ရာထဲ သူ့ဘာသာဆုံးဖြတ်ကာ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်သားများ အစောကြီး ထွက်သွားပြီး ထိုမိန်းမ ချက်ချင်းပေါက်လာသည့် အကြောင်းရင်းကို ဖိုးတိုး မတွေးမိ။

တောစပ်သို့ အရောက်တွင် ထိုမိန်းမ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ဖိုးတိုး ကလည်း သတိထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးတိုးက လက်ပစ်ဗုံး အပ်ထဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နင် ငါ့ကို ဘာကိစ္စ ဖမ်းလာတာလဲ ဟင်။ ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ မိန်းမက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်ချုံထဲက အော်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟိတ်၊ လက်မြှောက်”

စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက်ထွက်လာသည်။ ခြေထောက်ကို ထိမှန် သဖြင့် ဖိုးတိုးလဲကျသွားသည်။ လက်ထဲကမူ လက်ပစ်ဗုံးကို ဆုပ်မြဲ ဆုပ်ထား သည်။ ဖိုးတိုးသေပြီဟု ယူဆကာ စစ်သားများက အနားသို့ကပ်လာကြသည်။ လက်ပစ်ဗုံးသည် ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲကာ စစ်သားငါးယောက် လဲကျသွားသည်။ ချို့က ဖိုးတိုးကိုပစ်၍ ဝိုင်းဖမ်းကြသည်။ ထိုနောက် စုံစွတ်နေသော အခန်း တိုင်းကလေးထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်ကြသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက် တစ်ဖက် သွင်သွင် ကျိုးသွားပြီ။ ဝင်လုဆဲ နေရောင်သည် တံခါးကြားမှ ဝင်လာသည်။ သွေးဖြင့် စွန်းပေနေသည့် သူ့ရုပ်အင်္ကျီသည် နေရောင်ကြောင့် ချိုနီလျက် ရှိသည်။

ဖိုးတိုးသည် ဗီယက်နမ် သူရဲကောင်း ငှာယင်ဗန်ထရွှိုင်းဝတ်သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို သွား၍ မြင်ယောင်မိသည်။ ငှာယင်ဗန်ထရွှိုင်းသည် အဖြူ ဝတ်စုံဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ သေနတ်သမားတို့၏ရှေ့တွင် ရဲရဲရင့်ရင့်ရပ်၍ အသေခံ သွားခဲ့သည်။ သူ့အဖြူရောင်သည် အနီရောင်စွန်းခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံတော်အလံလို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဖိုးတိုးသည် ဤသို့တွေးရင်း သူ့ကို ညှဉ်းပန်းလျက်ရှိသူ၏ မေးခွန်း ကိုလည်း မဖြေ။ သူတို့ကိုလည်း မကြည့်။

“ဟေ့ ခွေးမသား။ ဘာဖြစ်လို့ မဖြေတာလဲ”

ဖိုးတိုးက စိတ်တိုလာကာ အော်လိုက်သည်။

“ကျုပ် အပေ့နဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ် မဟုတ်ပါဘူး။”

“မင်းကိုယ်မင်း ပျော်ပွဲစားထွက်လာတယ်များ အောက်မေ့နေသလား”

သူတို့ ညှဉ်းပန်းသူတစ်ဦးက မေးသည်။

ရိုက်နက်အကျိုးမထူးသည်ကို တွေ့ရသည်၌ အနုနည်းကို သုံးလာကြ သည်။ ဆေးရုံသို့ပို့၍ ကောင်းကောင်းထားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောက်ကျား များ၏လုပ်ရှားမှုများကို သတင်းပေးလျှင် ကျောင်းပြန်ထားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြသည်။

ဖိုးတိုးက တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဆွယ်မနေနဲ့။ ကျုပ်ကလေး မဟုတ်ဘူး”

ဤတွင် သူ့ကို ရိုက်ကြပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးတိုးထံမှ လိုချင်သည့် အဖြေမရ။ ခဏကြာတော့ ဖိုးတိုးသည် သတိမေ့မြောသွားပြန်သည်။

လင်းအားကြီးတွင် သူ့ထံသို့ ခရိုင်ရဲအရာရှိကြီး ဂိုက်ဆိုက်အပြည့်ဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် ဖိုးတိုးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖိုးတိုးက သတိရစပြုလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းပြင်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေသည်။

ခရိုင်ရဲအရာရှိက ချောင်းဟန်ကာ-

“ခွေးသား ဗီယက်ကောင်း၊ ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီ ဟုတ်လား။ အေးမင်းက တို့ကို အပြတ်မရှင်းနိုင်ရင် တို့က မင်းကိုအပြတ်ရှင်းရမှာပေါ့ကွာ။ ဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါ မင်းအမေကြီးလာပြီး တောင်းပန်လို့လည်း အပိုပ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ”

ဖိုးတိုးက ပြန်ပြောသည်။

“ပြော၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်မလဲ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားလို သစ္စာဖောက်မဟုတ်ဘူး”

“အဲမယ်၊ ဖွယ်လာတဲ့ ကောင်ပါလား။ ဟေ့ ကြိမ်တစ်ချောင်း ပေးစမ်းဟေ့”

သူက ဖိုးတိုးလက်မောင်းက အနာထဲသို့ တုတ်ဖျားကိုထိုးကာ လှည့်လှည့်၍မွေသည်။

“ဘယ်မလဲ ပြော”

ရဲအရာရှိက မောဟိုက်သံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများက နီရဲနေသည်။

ဖိုးတိုးက အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။ ထိုနောက် ချက်ခြင်း တဟားဟားဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ရယ်သံကြီးက ထူးဆန်းသည့် ရယ်သံကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေသူများအား အံ့သြထိတ်လန့်သွားစေသည့် လူလွန်မသား၏ ရယ်သံကြီးဖြစ်သည်။

သူ့ရယ်သံရပ်သွားတော့မှ ခရိုင်ရဲအရာရှိက ထိုင်ရာမှထသည်။

ဖိုးတိုးခန္ဓာကိုယ်တွင် အသက်မရှိတော့။

*

မှိန်ပျော့ပျော့မီးရောင်အောက်၌ အမေသည် သူထိုင်နေကျ နေရာကလေးမှာပင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ အပြင်ဘက် ညအမှောင်ထဲ၌ လေသည် တနှိမ့်နှိမ့်အော်၍တိုက်နေသည်။ ခေါင်မိုးက သွပ်ပြားချင်း ရိုက်သံသည် တဖျန်းဖျန်း ခြည်လျက် ရှိသည်။ အဝေးရှိ ကင်းစခန်းနှစ်ခုမှ စက်သေနတ်သံများသည် တဒက်ဒက် မြည်နေကြသည်။ ရန်သူက ကြောက်ကြောက်နှင့်ပစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖိုးတိုးသေပြီးနောက်၌ ပြောက်ကျားများက မကြာခဏဝင်တိုက်ကြသည်။ “ဆေနက်ဗျူဟာရွာ” အများအပြားကို ကယ်တင်ခဲ့ကြသည်။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အမေသည် အတွေးထဲတွင် ချာချာလည်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အတွေးဝက်ပါ၏နောက်ဆုံး၌ တောက်ပသည့်လမ်းတစ်လမ်းကိုတော့ ဆွဲမြဲဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းသည် သူ့လင်နှင့်သူ့သား နှစ်ယောက် လျှောက်ခဲ့သော လမ်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုတွေ့၍ အမေကြည်နူးရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ငြိမ်မလာတော့ပြီဟု တွေးမိပြန်သောအခါ သူ့အသည်းနုလုံးများသည် ဖျစ်ညှစ်ထားသကဲ့သို့ နာကျင်ခြင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ သို့စဉ်းစားမိသည့်အခါတွင် အမေသည် ရင်ထဲတွင်နာကျင်ရသည်။ မငိုမိအောင် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထားမိသည်။

ထိုစဉ် တံခါးသည် ကျိခနဲမြည်၍ ပွင့်လာကာ အထဲသို့ဝင်လာသော မိမိထွေး မိမေကို တွေ့ရသည်။

အမေသည် သမီးထွေး မိမေကို မေ့လျော့နေမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ မိမေသည် အသက် ၁၁ နှစ်မျှ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မိမေကို သူမေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမေက အမေအနီးတွင် လာထိုင်သည်။ ထိုနောက် အမေအနားက မိမေပေါ်တွင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို တင်ထားလိုက်သည်။

မိမေက အမေကို ဖက်ထားလိုက်ရာက-

“မငိုပါနဲ့ အမေ။ မိမေတို့ တိုင်းပြည်နှစ်ခြမ်း ပြန်ပေါင်းမိတော့မှ နေပါ။ ခု မငိုပါနဲ့နီ”

မိမေအသံသည် သူ့အစ်ကို ဖိုးတိုး၏အသံကဲ့သို့ ခိုင်မာသည်။ ပြတ်သားသည်။ အမေက မိမေခေါင်းကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။

“သမီး ဆံပင်က တိုတိုကလေးရှိသေးတယ်။ တကယ်ကတော့ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု အမေက စိတ်ထဲက ရွတ်မိသည်။

အမေသည် မွေးသည့်နေ့တုန်းက မိမေကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သလို ယခုလည်း သူ့သမီးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ တကယ်၌ အမေအဖို့ ယနေ့တွင် သမီးကလေးတစ်ယောက် ထပ်၍မွေးပြန်ပြီ။

အမေအငိုရပ်သည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ မိမေသည် လက်ပစ်ဗုံးကို သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသော လက်ကလေးများဖြင့် ကိုင်လိုက်ရင်း-

“ဒီလက်ပစ်ဗုံးက အစ်ကိုတိုးရဲ့ လက်ပစ်ဗုံးအမေရဲ့။ ဒီလက်ပစ်ဗုံးကို သိမ်းထားရမယ်။ ပြောက်ကျားရဲဘော်တွေဆီကလည်း နောက်ထပ် တောင်းရ အုံးမယ်။ အစ်ကိုအတွက်ရော၊ လက်စားချေရဦးမယ်။ ရဲဘော်တွေ အတွက်ရော လက်စားချေရမယ်”

အမေသည် မိမေကိုဖက်၍ သူ့လက်ထဲက လက်ပစ်ဗုံးကို ယူလိုက်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးကို ကိုင်ဖူးခြင်းမှာ အမေတစ်သက်တွင် ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်ဖြစ်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးကို ကိုင်ထားရင်း သူ့လက်ဖဝါးတွင် သွေးလုံးသည် တဒိတ်ဒိတ် လာတိုးနေသည်။

အမေက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ့သမီးလေးနဲ့ ငါ့သားတွေ ရှိသေးတယ်”

အဝေးမှ လက်ပစ်ဗုံးများ ပေါက်ကွဲသံသည် ညဏ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

(Nam Ha's Tan Te Ba And Her Children)

အယ်ဗာတို မော်ရာဗီးယား၏ မြို့တော်ရောမ

အီတလီစာရေးဆရာကြီး အယ်ဗာတို မော်ရာဗီးယား (၁၉၀၇-)၏ ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ လန်ဒန်နှင့် ရောမသတင်းစာ များတွင် သတင်းထောက် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ အီတလီပြည်တွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒ ကြီးစိုးလာသည့်အခါ၌ သူ့စာပေများကို ဖက်ဆစ် တို့က ပိတ်ပစ်ခဲ့သည်။ အီတလီကို ဂျာမန်တို့ ဝင်ရောက်သည့် အခါတွင် တောတောင်များထဲသို့ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ခဲ့ရသည်။ အီတလီပြည်တွင် ရှေ့တန်း အရောက်ဆုံးသော စာရေးဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ယခုဝတ္ထု၌ ရောမမြို့တော်က လူလေလူလွင့်များအကြောင်း ကို ဖော်ပြ ထားသည်။ တစ်ယောက်က ဖိနပ်စီးစရာမရှိသဖြင့် ဖိနပ်တစ်ရပ် လိုချင်သည်။ တစ်ယောက်က စားစရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ပန်းခြံထောင့်တစ်ခုထဲ သွားကာ ချိန်းတွေ ကြသည်။ သမီးရည်းစားတစ်တွဲကို ဝင်လှကြသည်။ ဝေစုခွဲကြ သည်။ ဖိနပ်လိုသူက ဖိနပ်ရသည်။ သို့ရာတွင် အခြားတစ်ယောက် က စားစရာမရှိ၍ ထောင်ထဲ သွားနေချင်သဖြင့် လူခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပုလိပ်အဖမ်းခံရကာ ထောင်ထဲရောက်သွား ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ရောမမြို့က လူလေလူလွင့် နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်နည်းဖြင့်ကိုယ် ပြဿနာကို ရှင်းကြသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဓနရှင် လူနေမှုစနစ်အောက်တွင် အကျင့် စာရိတ္တပျက်နေသော လူလေလူလွင့်များအကြောင်းကို ဖော်ပြသော

သည်။ မော်ရာဇီးယားသည် ဓနရှင်စနစ်အောက်က အနိဋ္ဌာရုံများကို
ဖော်ပြရာတွင် သရုပ်ပေါ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူ၏
စာပေများသည် ဓနရှင်ဘဝသရုပ်ဖော် စာပေများ ဖြစ်သည်ဟု
ဝေဖန်ရေးဆရာများက ယူဆကြသည်။

•

ဗြူတော်ရောမ

ဗြူတော် ဖိနပ်သစ်တစ်ရန် လိုချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ တစ်နေ့လုံး ထိုဖိနပ်
အကြောင်းကို စိတ်ကူးနေမိသည်။ ကျွန်တော်နေသည့် အခန်းမှာ မြေတိုက်ခန်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းကလေးထဲက ခုတင်တစ်လုံးကို တစ်လလျှင် လိုင်ယာဌေး
တစ်ရာဖြင့် အစောင့်ထံက ကျွန်တော် ငှားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်တွင်
ဖိနပ်စီးစရာ လုံးဝမရှိတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်တွင် အမေရိကန်ခရီးသည်တွေက
ဆေးထားသည့် ဖိနပ်တစ်ရန်တော့ ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဖိနပ်ကပေါ့သည်။
သားရေပါးသည်။ ယခုအချိန်တွင် ခွာမရှိတော့။ ထိုအထဲတွင် တစ်ဖက်က
ဆက်ပြီကာ ခြေသန်းထွက်နေပြီ။ တစ်ဖက်က ကျယ်ထွက်ကာ၊ ကွင်းထိုးဖိနပ်
ဦးရသလို ဘတ်လတ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်သည် မှောင်ခိုဈေးထဲတွင်
တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးတွေ ရောင်းသည်။ မှောင်ခိုဈေးတန်းတွင် သူများ၏
အထုပ်အပိုးကလေးများ သယ်ပေးသည်။ သည်ကပစ္စည်း ဟိုယူရောင်း၊ ဟိုက
ဈေးသုံး သည်ယူရောင်း စသည့် ကော်မရှင်စားလုပ်သည်။ သည်နည်းဖြင့်
ကျွန်တော့် အငတ်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဖိနပ် ဝယ်လောက်အောင်
စုမိ ဆောင်းမိမရှိ။ ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ဆိုလျှင် လိုင်ယာ ထောင်နှင့်ချီ၍ စုရမည်။
ဖိနပ်တစ်ရန်သည် ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေခြောက်သလို ခြောက်နေသည်။ မျက်စိ
ထဲတွင် ဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်ကို အမြဲတမ်း မြင်ယောင်နေသည်။ ဖိနပ်သစ်တစ်ရန်
လောက်ကိုမျှ မရလျှင် သေရတော့မလောက်ပင် ထင်မိသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ဖိနပ်သစ်ကလေးတစ်ရန်မျှ မစီးနိုင်ရကောင်းလောဟု စိတ်ပျက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်သေချင်လောက်သည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ လမ်းထွက်လျှင်လည်း လူတကာ

ခြေထောက်များကိုသာ ဂရုတစိုက် ကြည့်မိသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ သွားဝေးတတ်သည်။ အလှပြထားသော ဖိနပ်များ၊ ဖိနပ်ရှည်ကြီးများကို တအံ့တသြ ဝေးကြည့်မိသည်။ ၎င်းတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် အရောင်အသွေးနှင့် ဈေးနှုန်းများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ဖိနပ်ကို ရွေးထုတ်နေမိသည်။ မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် လိုရူဆို ဆိုသည့် လူ တစ်ယောက်နှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လို လူလေ လူလွင့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်လို ခုတင်ငှားအိပ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်များက ထူထပ်၍ လှိုင်းတွန့်လို ကွေ့ကောက်နေကြသည်။ ကိုယ်လုံးတောင့်သည်။ ကျွန်တော့်လောက်တော့ အရပ်မရှည်။ သူ့တွင် အောက်က ခွာနှစ်ထပ်ခံ သံခွာရိုက်၍ ဇာတတ်သည့် အကောင်းစား သားရေဖိနပ်ရှည် တစ်ရန်ရှိသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မဟာမိတ်စစ်ဗိုလ်များ စီးလေ့ရှိသည့် ဖိနပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သည် ဖိနပ်ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်ရသည်။ စင်စစ် သည်ဖိနပ်မှာ သူနှင့်မကိုက်။ ဖိနပ်က ကြီးနေသည်။ မနက်လင်းလျှင် ဖိနပ်ဦးထဲကို သတင်းစာစက္ကူတွေ သွတ်ပြီးမှ သည်ဖိနပ်ကို စီးရသည်။ ကျွန်တော်နှင့်မူ ဖိနပ်က အတော်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ထက်အရပ်မြင့်၍ သူ့ထက် ခြေထောက်ကြီးသဖြင့် ကျွန်တော်စီးလိုက်လျှင် လက်စွပ်အိတ် စွပ်ထားသလို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။ လာရူဆိုကလည်း ပစ္စည်းတစ်ခု လိုချင်နေ နေသည်။ သူလိုချင်သည်က သိုးကျောင်းသားမှတ်သည့် ပလွေတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူက ကောင်းကောင်းပလွေမှုတ်တတ်သည်။ မြို့တော်ရောမသို့ မလာမီ သူသည် တောင်ရိုးပေါ်တွင် သိုးကျောင်းသားများနှင့် အတူနေခဲ့ဖူးသည်။ သူက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကျစ်သည်။ ဆံပင်ကောင်းသည်။ မျက်လုံးပြာသည်။ မဟာမိတ်စစ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးထဲသို့ သွင်း၍ ဝတ်ထားသော မဟာမိတ် စစ်ကောင်းဘီရှည်ကြီးဝတ်၍ အပေါ်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကိုဝတ်ပြီး ပလွေတစ်စင်း ကိုင်ကာ ပျော်ပွဲစားရုံများသို့ သွား၍ သိုးကျောင်းသား သီချင်းများဆိုမည်။ သည်လိုဆီလျှင် ဝင်ငွေကောင်းနိုင်သည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ သိုးကျောင်းသားများနှင့် နေခဲ့တုန့် လည်း သီချင်းများရခဲ့သည်။ အမေရိကန်စစ်သားများ၏ ဆက်သွယ် အဖြစ် လုပ်ခဲ့စဉ်ကလည်း သိုးကျောင်းသား သီချင်းများ ရခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က သိုးကျောင်းသား ပလွေက ဈေးကြီးသည်။ ဖိနပ်တစ်ရန်

လောက် ဈေးရှိသည်။ ဖိနပ်တစ်ရန် ဈေးထက်ပင် ပိုသည့်အခါ ပိုတတ်သေး သည်။ လာရူဆိုသည် ကျွန်တော့်လို ကျပန်းအလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံပိုသည်ဟု ခေါ်။ မရစားစားဖြစ်သည်။ သူက ပလွေရူးရူး၍ ကျွန်တော်က ဖိနပ်ရူး ရူးနေ ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ကြည့်၍ မညိုကြရဘဲ စာချုပ်တစ်ခုကို ချုပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြသည်။ အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော်က ဖိနပ်ကြောင်း ပြော၍၊ သူက ပလွေအကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စကားအဖြစ် သာရှိသည်။ စင်စစ်၌ ကျွန်တော်လည်း ဖိနပ်ရအောင် မတတ်နိုင်။ သူလည်း ပလွေမရ။

နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချကြသည်။ တိတိကျကျပြောရလျှင် ကျွန်တော်ကစ၍ အဆိုသွင်းခြင်းဖြစ်၍ လာရူဆိုက ဆောက်ခံခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးရည်းစားများ ချိန်းတွေ့လေ့ရှိကြသော ဘော်ဂီပန်းခြံ သေည့်နေရာများသို့ သွားကြသည်။ နှစ်ယောက် ချစ်တင်း နီးနှောရန် ချောင် ကောင်းကောင်း ရှာနေကြသော စုံတွဲတစ်တွဲလောက်ကို ချောင်းဖမ်းမည်။

သို့ရာတွင် လာရူဆိုက သွေးဆိုးသည် ဖြစ်သည်။ ပုံပန်းက ရိုးအအ ဆိုးကျောင်းသားပုံ ထွက်နေသော်လည်း သွေးဆူတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဆိုကို တင်သွင်းလိုက် တာ ရှိသေး။ သူက အားတက်သရော ထောက်ခံကာ သမီးရည်းစားစုံတွဲကို “ဆော်လဘန်တေ”ပစ်မည်ဟု အားပါးတရ ပြောသည်။ သို့ပြောရင်း တစ်ချီတွင်မူ စိတ်ပါလာကာ ကျွန်တော်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကော်လာကိုဆွဲပြီး သူ့စပန်နာကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရိုက်ဟန်လုပ်ပြသည်။

“ငနဲရော ငနဲမရော ဟောဒီလို၊ ဟောဒီလို၊ ဟောဒီလို ဆော်လဘန် ဆာပစ်လိုက်မယ်”

လာရူဆိုက ဟန်အမူအရာလုပ်ပြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်စိတ်လက် မကြည်မလင် ဖြစ်နေသည်။ စစ်အတွင်းက ကျွန်တော်တို့ရွာကို ဖုံးကြံသည်။ ထိုစဉ်က ဖုံးဒဏ်ထိထားသော ကျွန်တော့် အိမ်အောက်က မြေတိုက်ထဲတွင် နေနေနှင့် တစ်ညလုံး ပုန်းနေခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်းလိုလို ပါးတစ်ခြမ်းရွဲ့ရွဲ့ သွားတတ်သည်။ စိတ်ထိခိုက်လွယ်သည်။ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က

လာရူဆိုကို ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ လာရူဆိုသည် အခန်းနံရံဘေးသို့ ဒဿိဒဿိုင် ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါ့မထိနဲ့ကွ။ ဒီတစ်ခါလုပ်ရင်ဘော့ မင်းလက်ထဲက စပန်နာကြီးနဲ့အပြီး ဆော်ပလဘန်လန်တေလိုက်မှာ”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“အလကားကောင် ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ နွားသာသာပဲ ရှိတယ်။ သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုတာ လူမသိ သူမသိ ချိန်းတွေ့တာကွ။ လူသိ ခံရရင် အိမ်မှာချိန်းပြီး တွေ့မှာပေါ့။ သူတို့ကို ချောင်းဖမ်းတာ ဆော်ဘလန်တေဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငွေညှစ်ရအောင် လုပ်တာ။ လူသိမှာစိုးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း တိုင်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ အပျိုဆိုရင်လည်း အမေကို တိုင်ရဲဘူး။ အအိုဆိုရင်လည်း လင်ကို ပြန်မတိုင်ရဲဘူး။ တို့က ဆော်လဘန်တေရင် သတင်းစာတွေထဲပါကုန်ပြီး လူတွေသိကုန်မှာပေါ့။ နောက်ဆုံး ကိုယ်ပဲ အဖမ်းခံရမှာပေါ့။ ခု တို့ လုပ်ရ မှာက အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ စုံထောက်ဟန် ဆောင်ရမယ်။ စုံထောက်ဟန် ဆောင်ပြီး အများပြည်သူဆိုင်ရာ ပန်းခြံထဲမှာ ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်နေတယ်။ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တယ်ဆိုပြီး ဝင်ဖမ်းပြီးတော့ ငွေတောင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရုံပဲ”

လာရူဆိုသည် ထုံထိုင်းသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အကြံအစည်ကို ကြားရ သည့်အခါ၌ လာရူဆိုသည် ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကြားမှ ပြာလွဲဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“အို ဒီအတိုင်း ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် တစ်နေ့ ပေါ်ချင် ပေါ်နေဦးမယ်။ တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုန်းလုပ်လိုက်တော့ မပေါ်တော့ဘူးပေါ့။ သေသောသူ စကားမပြောတဲ့”

လာရူဆိုက သည်စကားများကို အေးစက်စက်ဖြင့်ပြောသည်။ ကြက်တူ မွေးတစ်ကောင်ကို သင်ပေးထားသလို ပြောသည်။ သည်စကားပုံကို သူဘယ်က ကြားဖူးလာသည့် မသိ။

“အသာနေစမ်းပါကွ။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်စမ်းပါ။ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

လာရူဆိုက နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စီမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

ချိန်းသည်နေ့ညနေတွင် ဘော်ဂီပန်းခြံသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်။ လာရူဆိုက သူ့စန်နာကြီးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်လာသည်။ ကျွန်တော့်အိတ် ထဲတွင် ဂျာမန်ပစ္စတိုကြီးတစ်လက် ပါလာသည်။ သည်ပစ္စတိုက သူများက ရောင်းဖို့ အပ်ထားသည့် ပစ္စတိုဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုထိ ရောင်းမစွဲသေး။ ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည်လွယ်လွယ်နှင့် အောင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စတိုထဲက ကျည်ဆန်တွေကို ထုတ်လာခဲ့သည်။ အကယ်၍ ပစ်လားခတ်လား ဆုပ်ရန် လိုအပ်လျှင်လည်း ပစ္စတိုကြီးကို တစ်ခါတည်း ပစ်ခဲ့တော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စက်ဘီးစီးသော လမ်းဘေးက ရိပ်သာ ဆမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုင်ခုံများတွင် စုံတွဲတွေအပြည့်၊ ဆမ်းမကြီးပေါ်မှာလို ဓာတ်မီးတိုင်မီးရောင်တွေက ထိန်နေသည်။ လူတွေက ညဟို ဖြတ်နေကြသည်။ ထိုရိပ်သာလမ်းမကြီးမှ ဖွဲထွက်ကာ ဘော်ဂီပန်းခြံထဲတွင် အမှောင်ဆုံး၊ ချောင်အကျဆုံး နေရာတစ်ခုသို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြသည်။ သမီးရည်းစား စုံတွဲတွေက ထိုနေရာကလေးကို သဘောကျကြသည်။ ထိုနေရာ ကလေးက ပိယာဇာဒဲ ပိုပိုလိုခေါ်သည့် ရပ်ကွက်နှင့်လည်း နီးသည်။

ထိုနေရာကလေးက မှောင်သည်။ သစ်ပင်များကအုပ်ဆိုင်နေကြသည်။ ဆမ်းဓာတ်မီးတိုင်ကလည်း ခပ်ကျဲကျဲ။ ခုံတန်းလျားများပေါ်တွင် သမီးရည်းစား စုံတွဲတွေ ပြည့်နေသည်။ ရေပင် မရေနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခုံတန်းကလေး တစ်ခု ဆည်းပေါ်မှာပင် သမီးရည်းစားအတွဲနှစ်တွဲ ကတ်သီးကတ်သတ် ထိုင်နေကြသည်။ ငါ့အတွဲနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဘေးက အတွဲကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ခြောင်ပြောင်ပင် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေကြသည်။ ဘေးက အတွဲကိုလည်း မရှက်။ ဘေးက အတွဲကလည်း ကိုယ်လို ဘဝတူချင်း မဟုတ်လော။

သည်စုံတွဲတွေ မြင်တော့ လာရူဆို လာရင်းကိစ္စကို မေ့သွားပြီ။ လာရူဆိုက စိတ်ပြောင်းလွယ်သည်။ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးဆိုသည့် အားထဲက ဖြစ်သည်။ သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေ ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်နေသည်ကို မြင်သည့် သူက သက်ပြင်းကြီးချသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင် တောက် မျက်နှာတွင် အားကျသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“ဟေ့ ငါလည်း လူငယ်ရှိသေးတာပဲကွ။ စုံတွဲတွေ နန်းနေတာ

မြင်ရတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ။ တောက် ရောမမှာမဟုတ်ဘဲ တောမှာသာဆိုရင် ငန့်ကိုရိုက်ပြီး ငန့်မကို ဝင်ဆွဲမှာပဲ”

လာရူဆိုက ကျွန်တော်နှင့် ခပ်ဝေးဝေး လမ်းလယ်ကောင်က လျှောက် လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ဘေးက အတွဲတွေကို “ခေါ်တော” ကြည့် ကြည့်လာသည်။ နွားကြီးတစ်ကောင်လို နီရဲကြီးမားသည့် လျှာကြီးဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို တဖျပ်ဖျပ်မြည်အောင် လျက်လာသည်။

လာရူဆိုက သူတစ်ဦးတည်းကြည့်ရုံမျှမက ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြည့်နေ ချင်သည်။

“ဟေ့ဟောင် သိပ်ငန့်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စကို ကိုယ်စဉ်းစား၊ ပလွေတစ်စင်း ဝယ်ရအောင် လာတာမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မေးသည်။ သူက စုံတွဲတစ်တွဲကို သမင်လည်ဖြန့် လှည့်ကြည့်ရင်း-

“ပလွေမလိုချင်တော့ဘူး။ ငန့်မတစ်ယောက်ပဲ လိုချင်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်ကောင်မ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ဟိုငန့်မမျိုးဆိုရင် ဇိမ်ပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ခေါ်လာသေးလဲကွ။ မင်းစပန်နာကြီးလည်း ဘာလို့ ယူလာရသေးလဲ”

ကျွန်တော်ကပြောသည်။

“အစက ဒီလိုမှန်း မသိလို့ပေါ့ကွ။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဘယ်ယူခဲ့ပါ့မလဲ”

လာရူဆိုက သည်လို လွယ်လွယ်ပြောတတ်သည်။ မိနစ်နှင့်အတူ စိတ်ပြောင်းတတ်သည်။

ပန်းခြံထောင့်နားက အမှောင်ထဲတွင် ဖြူဖွေးနေသော မိန်းမခြေထောက် တစ်စုံကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နမ်းနေသော စုံတွဲများလည်း ရှိသည်။ သည်လောက်မြင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် လာရူဆို မရိုးမရွ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့လိုမဟုတ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်ပြီဆိုလျှင် သည်ပစ္စည်း မရမချင်၊ အခြားဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။ ယခု ကျွန်တော် ဖိနပ်သစ်တစ်စုံ လိုချင်သည်။ ယနေ့ညတွင် ထိုဖိနပ်သစ်ကို မရရအောင် ယူမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပန်းခြံထောင့်က ချောင်ကလေးထဲတွင် တင်

လုံး အချိန်ဖြုန်းကြသည်။ ပန်းခြံထဲက လမ်းကလေးတွေတစ်လျှောက်အနှံ့ သွားကြသည်။ ထိုင်ခုံတစ်ခုံပြီးတစ်ခုံ ရွှေ့ထိုင်ကြသည်။ သစ်ပင်ရိပ်များအောက် ကျောက်ဖြူသား ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်တုများကို တစ်ရုပ်ပြီးတစ်ရုပ် လျှောက် ကြည့်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အခွင့်မသာ။ အနားတွင် သမီးရည်းစား စုံတွဲတွေ ရှိနေသဖြင့် အလုပ်လုပ်ဖို့ အခြေအနေ မပေး။ တစ်တွဲကို ဖမ်းချင်လျှင် အနီးရှိအခြားအတွဲများက မြင်ကုန်မည်။

ခဏကြာတော့ လာရူဆိုသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း လာရင်းကိစ္စကို ဆွဲသွားကာ အခြားသို့ အာရုံပြောင်းသွားပြန်သည်။ စောစောက သမီးရည်းစား စုံတွဲတွေကို အားကျကာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို တောင့်တသည်။ သူ့ မဟုတ်တော့။ ကျောက်ဖြူသား ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်တုတွေကို အားကျနေ ပြန်ပြီ။

“ဒီကျောက်ရုပ်တုတွေက ဘယ်သူ့ကျောက်ရုပ်တွေလဲ” လာရူဆိုက မေးသည်။

“မင်း တော်တော်တုန်းတဲ့ကောင်၊ မှတ်ထား။ အဲဒီကျောက်ရုပ်တွေက အိုလ်ကျော်ကြီးတွေရဲ့ ကျောက်ရုပ်တွေ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေကို အမှတ်တရ သဘောနဲ့ ကျောက်ရုပ်တွေ ထုထားတာ”

လာရူဆိုက ကျောက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်နား ကပ်သွားသည်။

“ဟေ့ ဒီကျောက်ရုပ်က မိန်းမရုပ်ပါလား”

“အဲဒီ မိန်းမက ထင်ရှားတဲ့မိန်းမ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။ လာရူဆိုက သဘောပေါက်ပုံမရ။ ထို့ကြောင့် သိပ်မေးပြန်သည်။

“ငါလည်း သူတို့လို ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးဖြစ်ရင် ငါ့ကိုလည်း ကျောက်ရုပ်ထုထားမဟာပေါ့”

“ဒါပေါ့။ သူတို့လို ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးဖြစ်ရင် မင်းကိုလည်း ကျောက်ရုပ်ထုထားမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း။ မင်းလိုကောင် ကလေး ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ဖြစ်မှာ”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ။ ဥပမာ ငါဟာ ရောမမြို့က လူသတ် သမားကြီး ဆိုပါတော့။ ငါက လူတွေကို လိုက်သတ်မယ်။ သတင်းစာတွေက

အကျယ်တဝင့် ရေးကြမယ်။ ငါ့ကို ပုလိပ်လည်း လိုက်ဖမ်းလို့ မခံဘူးဆိုပါတော့။
အဲဒီအခါမျိုးကျရင် ငါ့ကျောက်ရုပ်ကို ထုထားကြမှာပေါ့”

သည်ကောင်ရူးပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် မရယ်ချင် ရယ်ချင် ရယ်သည်။
သူ့ကိုယ်သူ “ရောမမြို့က လူသတ်သမားကြီး” ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟူသော
စိတ်ကူးဘယ်ကရဲခဲကြောင်းကို ကျွန်တော်သိသည်။ တစ်လောကတွင် ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက် “ချီကာဂိုမြို့က လူသတ်သမားကြီး” ဆိုသည့် ဇာတ်ကားကို
ကြည့်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

“ဟကောင်၊ လူသတ်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ ငတ်းရ။
ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ဆိုတာ လူတွေကို သတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာလုပ်တဲ့ လူတွေလဲ”

“စာပေတွေ ဘာတွေကိုရေးတဲ့လူတွေ”

ကျွန်တော့်စကားများကို လာရူဆို ကြိုက်ပုံမရ။ သူက စာဆို၍ သေစာ
ရှင်စာလောက်ကိုမျှ ရေးတတ်သူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူက အားမလျှော့သေး။

“အို ဒါတွေ ငါ နာမလည်ဘူးဟေ့။ ငါ့ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ရှိအောင်
လုပ်ချင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ရှိအောင် လုပ်ရမယ်။
ငါ့ကျောက်ရုပ်သာရှိရင် လူတွေက ငါ့ကို အမြဲသတ်ရနေကြမှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် မတန်မရာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ကွာ။ တိတ်စမ်း။ မင်း
အစား ငါ့ရှက်တယ်။ မင်းကို ငါ ရှင်းပြမနေနိုင်ဘူး။ အချိန်ကုန်တယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲ အနံ့လျှောက်သွားကြသည်။
ထိုနောက် ပင်စီယို ကျောက်ကမ်းပါးကြီးထိပ်သို့ သွားကြသည်။ ကျောက်ကမ်းပါး
ထိပ်တွင် မော်တော်ကား သုံးလေးစင်း ရပ်ထားသည်။ မော်တော်ကားပေါ်မှ
လူအချို့ အောက်သို့ဆင်းကာ ကျောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ နေ၍ ရောမမြို့ကြီး၏
ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကျောက်
ကမ်းပါးထိပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ ရပ်ကြည့်လျှင် ရောမမြို့ကြီး တစ်မြို့လုံးကို
စီး၍ မြင်နေရသည်။ ကျောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ မိုး၍ကြည့်ရလျှင် ရောမမြို့ကြီးသည်
မီးပေးများသွားသော သစ်သီးမှန်ဝိုင်းကြီးနှင့်တူသည်။ သစ်သီးမှန်ဝိုင်းကြီး
ဖုတ်၍ မီးပေးများသည့်အခါ၌ မှန်သည် ကွဲအက်သွားသည်။ အက်ကြောင်းထဲတွင်

တောက်လိုက်၍လာသည်။ မြို့တော်ရောမက လင်းထိန်နေသော လမ်းကြား
များသည် သစ်သီးမှန်ဝိုင်းက အက်ကြောင်းများနှင့် တူသည်။

ထိုနေ့ညက လမသာ။ သို့ရာတွင် ကောင်းကင်က ကြည်လင်သည်။
ကြယ်ရောင်ပြက်နေသော ကောင်းကင်နောက်ခံသည် အထင်းသားပေါ်နေသည့်
နီနီပိတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ငါသာ ရောမမြို့က လူသတ်သမားကြီးဖြစ်ရင်
ဟောဒီအိမ်တွေထဲက လူတွေဟာ ငါ့အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေကြမှာပဲ။
ငါ့ကို အမြဲတမ်းတွေးပြီး ငါ့ကို ကြောက်နေမှာပဲ။ ပြီးတော့”

လာရူဆိုက ရောမမြို့ကြီးတစ်မြို့လုံးကို ခြိမ်းခြောက်လိုသည့်နှယ် လက်ကို
ဆွဲယမ်းပြလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ညဆိုရင် ထွက်ပြီး လူသတ်မယ်။ ဘယ်သူမှ ရှာလို့မတွေ့
အောင် ပုန်းနေမယ်”

“တော်တော် တုံးလှချည်လား။ မင်းကို နောက် အမေရိကန်ရပ်ရှင်တွေ
ပြလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အမေရိကန် လူဆိုးတွေက စက်သေနတ်တွေ မော်တော်ကား
တွေရှိတယ်။ ဂိုဏ်းကြီးတွေ ဖွဲ့ထားတာ။ သူတို့ဆိုးတယ်ဆိုတာ တကယ်ဆိုးတာ။
မင်းကဘယ်လိုကောင်တုန်း၊ ဒီနီချည်စားပြီးတော့ ကြီးလာရတဲ့ သိုးကျောင်းသား။
မင်းအိတ်ထဲမှာ သေနတ် မရှိဘူး။ စပန်နာပဲရှိတယ်”

လာရူဆို ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူ့အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွား
တန် တူသည်။

“ကြည့်စမ်းကွာ ဒီပေါ်ကနေကြည့်ရင် ရောမမြို့ကြီးက သိပ်လှတာ၊
မင်းပြောတာ ငါနားလည်ပါပြီ။ ဒီနေ့ညနေ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးကွာ။
အိပ်ပြန်ပြီး အိပ်ကြမယ်”

“ဘာကွ”

“အိမ်ပြန်မယ်လေ။ မင်းက အခု သွေးအေးသွားပြီ။ ကြောက်လည်း
ကြောက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

လာရူဆို ဒီလိုလုပ်ပေါင်းများပြီ။ သူ့စိတ်က အပြောင်းအလဲမြန်သည်။
အခုနီးက ကောင်းပြီကောင်းရဲ့ပြောပြီး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ အဖူးရှူး
သွေးတတ်သည်။ ထိုမျှမက အလုပ်မဖြစ်ရကောင်းလားဟု ကျွန်တော့်ကို

အပြစ်တင်တတ်သည်။ သူ့ရဲဘောနည်းသည်ဟု ဆိုတတ်သည်။

“အေးကွာ ကြောက် မကြောက် သိရအောင် အကြောင်းပြရဦးမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ဖြူသား ခင်းထားသည့် စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စင်္ကြံတစ်လျှောက်က မှောင်နေသည်။ မူရီတော်တို့ လမ်းကို ဆီးမြင့်နေရသည်။ သည်နားတစ်ဝိုက်က ထိုင်ခုံများတွင်လည်း သမီး ရည်းစား စုံတွဲတွေပြည့်နေသည်။ သည်နေရာတွင် အလုပ်လုပ်၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ဆက်လျှောက်လာရာ လာရူဆိုကို ကျွန်တော်က မျက်ရိပ်ပြသည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် စုံတွဲတစ်တွဲကို ကျွန်တော်တို့တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာက တကယ် မှန်သည်။ လူသူမရှိ။ အလုပ်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် မြင်းစီးပုလိပ်နှစ်ယောက် လာသဖြင့် သမီးရည်းစား စုံတွဲတစ်နေရာတွင် ပုန်းနေကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စင်္ကြံ အတိုင်း လျှောက်လာသည့်အခါတွင် မူရီတော်တို့တံတားကို ဆီးမြင့်ရသည့် ပန်းခြံထောင့်သို့ ရောက်လာသည်။ သည်နေရာတွင် ပန်းပေါင်းကူး မုခ်ဦးလေး တစ်ခုရှိ၏။ ပန်းရံများရှိ၍ ဆားပတ်ပတ်လည်တွင် သံဆူးကြိုးများ ကာထားသည်။ တစ်ဖက်တွင် အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားသည့် သစ်သားတံခါးလေးတစ်ခု ရှိ၏။ သည်နေရာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ မသိဘဲ ရှိပါ့မလား။ သူများအခန်းတွင် ခုတင်ငှား၍ အိပ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် သည်ပန်းပေါင်းကူး အောက်တွင် မကြာခဏ ကျွန်တော်လာအိပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပန်းပေါင်းကူးအောက် တွင် သစ်ပင်စိုက်ရန် မှန်တွေကာထားသည်။ အထဲတွင် ပန်းခြံသုံးပစ္စည်းများ၊ ပန်းအိုးများ၊ ကလေးတွေ ဆော့သဖြင့် ခြေကျိုးလက်ကျိုး နှာခေါင်းကျိုး ဖြစ်နေသော ကျောက်ရုပ်များ သိမ်းထားတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကမ်းပါးအစွန်းတွင်ထိုင်ကြသည်။ လာရူဆိုက ကျောက်ကမ်းပါးထိပ် စင်္ကြံ လက်ရန်းတွင် ထိုင်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ လက်ရန်းပေါ်မှ လိမ်ကျ မသွားအောင် ကိုယ်ကို ဟန်၍ ထိုင်ရင်း စီးကရက်ကို ဂိုက်ပေး၍ သောက်သည်။ သည်တုန်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သည်ကောင်ကို ကျွန်တော်ချဉ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ လက်ရန်းပေါ်ကအောက်သို့ တွန်းချလိုက်ရမည်လောဟု စိတ်ကူးမိသည်။ ကျွန်တော်တွန်းချလိုက်လျှင် သည်ကောင် မသက်သာ။ ပေတစ်ရာငါးဆယ်လောက် မြင့်သည့် ကျောက်ကမ်းပါး

မှ အောက်ကမိုရီတော်တို့လမ်းပေါ်သို့ ကျသွားမည်။ လမ်းပေါ်က ပလက်ဖောင်း ခေါ်တွင် ကြက်ဥကလေးတစ်လုံး ရိုက်ခွဲလိုက်သလို စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွား ခုတော့မည်။ သည်လို တွန်းချပြီးနောက် အိမ်ပြန်ပြေးကာ ကျွန်တော် သွားရည်ကျနေသော သူ့ဖိနပ်အသစ်ကို ယူမည်။

စောစောတုန်းက ကျွန်တော်သူ့ကိုမုန်း၍ သတ်ချင်စိတ်ပေါ်သည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ထင်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ့်အကြောင်းရင်းက နန်း၍မဟုတ်။ သူ့ဖိနပ်များကို လိုချင်၍ဖြစ်သည်။ သည်ဖိနပ်အသစ် တစ်ရန် ကိုသာ ရမည်ဆိုလျှင် လာရူဆိုသာမက မည်သူ့ကိုမဆို ကျွန်တော်သတ်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ပန်းခြံထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရန် အကွက်ကောင်းကို လိုက်ရှာရသည်မှာ သည်းမောပြီ။ သည်ကောင်ကလည်း စိတ်တည်ငြိမ်သည်မဟုတ်။ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး လုပ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်တိုနေသည်။ ကျွန်တော် တကယ် တွန်းချမည်အပြု ကျွန်တော်တို့နောက်က ဖြတ်သွားသော အရိပ်နှစ်ခုကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အရိပ်နှစ်ခုက ပူးကပ်နေသည်။ သမီးရည်းစား စုံတွဲတစ်တွဲဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက် သွားကြသည်။ ယောက်ျားက မိန်းမထက် အရပ်ပိုသည်။ မှောင်နေသဖြင့် သူတို့မျက်နှာများကို မသည်းကွဲ။ ခြံပေါက်ဝ အရောက်တွင် အမျိုးသမီးက ငြင်းသည်။ အမျိုးသားက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“အထဲကို သွားမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း မှောင်တယ်”

“မှောင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

နောက်ဆုံးတော့ အမျိုးသမီးက သဘောတူလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တံခါးကိုဖွင့်ကာ ပန်းပင်များပျိုးသည့် မှန်ကာ ပန်းရုံထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က လာရူဆိုလို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်နှယ်လဲ။ အကွက်တော့ပေါ်ပြီ၊ ငနဲနဲ့ ငနဲမ နန်းရုံထဲဝင်သွားကြပြီ။ တို့က ပုလိပ်ယောင်ဆောင်မယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ ချိန်းတွေ့တဲ့ အတွက် ငွေညှစ်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

လာရူဆိုက စီးကရက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး လက်ရန်းပေါ် ထိုင်နေရာက

ခုန်ချလိုက်သည်။

“လုပ်လေ သဘောပဲ။ ငါကတော့ ငနဲမကိုပဲ လိုချင်တယ်”

ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာကွ”

“မင်းက ငနဲဆီ ငွေညစ်လေ။ ငါက ငနဲမကိုဝင်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားမှာပဲ။ ငါက ပိုက်ဆံလည်း မလိုချင်ဘူး”

သည်ကောင်အကြံကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းရှူးသလား။ တို့က ပုလိပ်ဟန်ဆောင်ရမှာကွ။ ပုလိပ်က ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်မလား”

“အို ဒါတွေ နားမလည်ဘူးကွ။ ငါကဟော့ ဆွဲမှာပဲ”

လာရုံဆိုက ထူးဆန်းသော အသံအစ်အစ်ဖြင့် ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်မမြင်ရသော်လည်း သူတကယ် ပြောနေကြောင်း သူ့အသံကိုထောက်၍ သိနိုင်သည်။

“တော်ပြီကွာ၊ ဒီလိုဆိုလည်း ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရမှာလဲ”

“အို မလုပ်ဘူးဆို မလုပ်ဘူးကွာ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဒီလို အနိုင်ကျင့်တာတော့ ငါ သဘောမတူဘူး”

“တကယ်လို့ ငါ့ဘာသာ ငါလုပ်ရင်ကော”

“လုပ်ရင် မင်းခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်မှာပေါ့၊ လုပ်ရဲ လုပ်ကြည့်ပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ဖြူသား လက်ရန်းနားတွင် ရပ်၍ ကျိတ်ရန်ဖြစ်နေသည်။

“မင်းက လူကြောက်ပဲ”

“မင်းက လူငနား”

ကျွန်တော်က သူ့အကြံအစည်ကို အကြောက်အကန် တားမြစ်သည့် အခါ၌ လာရုံဆိုက စိတ်တိုပေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ငါ အမျိုးသမီးကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသားကိုတော့ တစ်ချို့တည်း အသေဆော်လိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရမှာလဲကွ”

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကောင်းမလေးကို ဆွဲချင်ဆွဲ

မဟုတ် အမျိုးသားကို အသေဆော်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အငြင်းပွားနေသည်နှင့် အချိန်အတော် ထွင်းသွားသည်။ သည်လို အခွင့်ကောင်းကို ရဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်။

ညီတစ်ကြိမ်မှ မလုပ်လျှင် နောင် ရတော့မည် မဟုတ်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင် လိုအပ်မှလုပ်၊ တကယ်လို့ လိုအပ်တယ်ထင်ရင် ဒီလို အချက်ပြလိုက်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ မင်းက ဝင်ချ”

ကျွန်တော်က နဖူးကို လက်ဖြင့်သပ်ပြလိုက်သည်။

လာရုံဆိုသည် စဉ်းစားဉာဏ်မရှိ၍လော မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်အဆိုကို လွယ်တကူ လက်ခံလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အချက်မပြမချင်း ဘာမျှမလုပ်

သူ့ထံ ကတိတောင်းလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အေးကိုဖွင့်ကာ မှန်ကာ ပန်းရုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

စကြိုလက်ရန်းနားတွင် ကလေးစီး ဓာတ်ရထားငယ်ကလေးတစ်ခု ရှိ၏။ နေ့လယ်တွင် ဖြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် ဆွဲကာ ကလေးများကို ပန်းခြံပတ်၍

ဝင်းပို့သည်။ လက်ရန်းနှင့် ပန်းရုံတံခါးအနီးတွင် ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင် ရှိသည်။ ဓာတ်တိုင်က မီးရောင်သည် မှန်သားကို ဖောက်ထွင်းကာ ပန်းရုံထဲသို့

အလင်းမှန်ဝါးဖြာကျနေသည်။ ပန်းရုံထဲတွင် အရွယ်အစားကိုလိုက်၍ ပန်းအိုးများ သပ်စွာ စီထားသည်။ ပန်းအိုးများနောက်တွင် ကျိုးပဲ့နေသဖြင့် ပြင်ဆင်ရန်

အားထားသော ကိုယ်တစ်ပိုင်းကျောက်ရုပ်တုများ ရှိသည်။ ဖြူးဖွေး၍မလှုပ်မယှက် နေသော ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်တုများသည် မြေကြီးထဲမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်

လာသောလူများသဖွယ် အကြည့်ရ ဆိုးနေသည်။ အထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက် သည့်အခါ၌ စောစောက ဝင်သွားသည့်အတွက် ဂျာမတွေ့။ ခဏကြာတော့မှ

ကျွန်တော်တို့ ပန်းရုံထောင့် မိုးမိုးမှောင်မှောင်ထဲတွင် သူတို့ကို သွားတွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမှောင်ထဲရောက်နေကြ၏။ အမျိုးသမီးက မတ်တတ်

နေ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“ဟေ့၊ အထဲက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

အမျိုးသားက ချက်ချင်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ အမျိုးသမီးက

ကျွန်တော်တို့ မြင်မည်စိုးသဖြင့် ချောင်ထဲတွင် ရပ်နေ၏။

အမျိုးသားက အရပ်ပုပု အသက်သိပ်မကြီးသေး။ ခေါင်းကြီးကြီး ကုပ်တိုတို၊ မျက်နှာက ဟေသွပ်သွပ် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းထော်ထော်။

ကြည့်ရသည်မှာ သတ္တိရှိပုံရသည်။ ရုပ်ကတော့မဖြောင့်။ ကျွန်တော့် မျက်စိများသည် သူ့ခြေထောက်ဆီသို့ ရောက်သွားကာ သူ့ဖိနပ်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖိနပ်ကအသစ်၊ ကျွန်တော်ကြိုက်သည့် အမေရိကန်ပုံစံ၊ အောက်က ရာဘာခုံတပ်၍ ချုပ်ရိုးပျောက် ချုပ်ထားသော ဖိနပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူက ထိတ်လန့်ပုံမပေါ် ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ မျက်နှာကို ခါတိုင်းထက် ရှုံ့မဲ့ထားလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်တို့ ပုလိပ်တွေပဲ၊ အများပြည်သူဆိုင်ရာ ပန်းခြံထဲမှာ ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ခြင်း မပြုရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။ ဥပဒေအရ အရေးယူရ လိမ့်မယ်။ ကဲ အမျိုးသမီး ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ ပုန်းမနေပါနဲ့။”

အမျိုးသမီးက ထွက်လာကာ အမျိုးသားဘေးတွင် ရပ်သည်။ ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း အမျိုးသမီးက အမျိုးသားထက် အရပ်မြင့်သည်။ သူ့အတွင်း အင်္ကျီက ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်၍ ခေါင်းလောင်းဝပုံ အင်္ကျီက ခြေကျင်းဝတ်ပေါ်အထိ ဝဲနေသည်။ အမျိုးသမီးက မက်ဒိုနာရပ်တု၏မျက်နှာမျိုး။ ရှည်လျား နက်မှောင် သောဆံပင်၊ ကြီးမားနက်မှောင်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်၍လှသည်။ သူ့မျက်နှာက လိမ်းခြယ်ထားခြင်းမရှိ။ တည်ကြည်သည်။ ကိုယ်တိုင်သာ မမြင်ရလျှင် သည်ရပ်ရည်မျိုးနှင့်မိန်းကလေးကို သည်လိုနေရာမျိုးတွင် ချိန်းတွေ့ လိမ့်မည်အစားဟု မည်သူကမျှ ထင်မည်မဟုတ်။

“အများပြည်သူဆိုင်ရာ ပန်းခြံတွေထဲမှာ ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်တာမျိုး မလုပ်ရဘူးဆိုတာ မမသိတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ပုလိပ်ဟန်ပါပါဖြင့် အမျိုးသမီးဘက်လှည့်၍ ပြောလိုက် သည်။

“အစ်မလို မိကောင်းဖခင် သားသမီးမျိုးက မကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေလို ပန်းခြံထဲလာပြီး ချိန်းတွေ့နေတာ မကောင်းပါဘူး”

အမျိုးသမီးက တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်အပြုတွင် အမျိုးသားက မျက်ရိပ်ဖြင့်

ဘေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍ ပမာမခန့်အသံမျိုးဖြင့် လိုက်သည်။

“ဪ ကျုပ်တို့က ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေတယ် ဆိုပါတော့။ ကဲ ဒါဖြင့် ကိုယ့်လူတို့ အထောက်အထား ပြစမ်းပါဦး”

“ဘာအထောက်အထားလဲ”

“ပုလိပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထားပေါ့”

သည်ငနဲသည် ပုလိပ်ဘက်ကလောဟု ကျွန်တော် သံသယရှိချင်လာ သည်။ ကျွန်တော်သည် ကံဆိုးသူဖြစ်သည်အလျောက် ယခုလည်း ဘက်ပေါက်တိုးနေပြန်ပြီ။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ သိပ်စကားများမနေနဲ့။ ဥပဒေအရ ဒဏ်ရိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ”

“ဘာ ဒဏ်ရိုက်မယ် ဟုတ်လား”

သူက ရှေ့နေမေးခွန်းထုတ်သလို ဖျတ်ကနဲ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဦးကို နည်းနည်းကလေးမှ ကြောက်ပုံမရ။

“ဒါလားကွ ပုလိပ်ရုပ်၊ တစ်ယောက်က အင်္ကျီစုတ်နဲ့၊ တစ်ယောက်က ခြေစုတ်နဲ့၊ ဘယ်လိုကောင်းစားများ အောက်မေ့လို့လဲ”

သူက ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကိုကြည့်၍ ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကလည်း သူပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောစရာ၊ စုတ်ပြတ်နေပြီ။ ပုံပျက်နေပြီ။ သည်ကိုက်မျိုးကြီး ကို ကြည့်၍ ပုလိပ်ဟုပြောလျှင် ဘယ်သူမျှ ယုံကြည်မဟုတ်။ သည်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်တိုလာသည်။

ကျွန်တော်က မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲက ပစ္စုတိုကိုထုတ်၍ အမျိုးသား၏ ဦးကိုထောက်လိုက်သည်။

“ကဲ ကိုယ့်လူ ပုလိပ်ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား သိပ်စကားရှည် မနေနဲ့။ ပါတဲ့ပစ္စည်း အကုန်ထုတ်။ သိပ်အာချောင်မနေနဲ့”

သည်အချိန်တွင် လာရူဆိုက ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရပ်နေသည်။ အကားတစ်ခွန်းမျှမဟ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့် သည်။ ကျွန်တော် တကယ်လုပ်နေပြီဆိုသောအခါ သူလည်း သတိရသောဟန်

တူသည်။

“ဟေ့လူ သိပ်စကားများမနေနဲ့။ ပါတာပေး။ ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်လို့လဲ”

သူက သူ့စပန်နာကြီးကို အမျိုးသား၏မျက်နှာရှေ့တွင် တစ်ဝဲလုပ်ရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် သူလုပ်ပုံကိုမြင်ရသည့်အခါတွင် သာ၍ စိတ်ပျက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးက စပန်နာကြီးကို မြင်သည့်အခါတွင် ရုတ်တရက် လန့်အော်လိုက်သည်။

“အစ်မ သိပ်မကြောက်ပါနဲ့။ ဒီကောင်က အလကားကောင်ပါ။ အစ်မ ဟိုထောင့်ထဲမှာ သွားပြီး ထိုင်နေပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်ပါမယ်။ ဟေ့ကောင် မင်းစပန်နာကြီး အသာထားလိုက်စမ်းကွာ။ ကဲ ကိုယ့်လူ လုပ်ဗျာ။ အချိန် သိပ်မရှိဘူး”

ကျွန်တော်က အမျိုးသားဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသားက “ပုံမလာ”သော်လည်း သတ္တိတော့ ကောင်းသည့် ကျွန်တော်က သူ့ရင်ဝကို သေနတ်ဖြင့် ထောက်ထားသည့်တိုင် ကြောက်ဟန်မပြု ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက သားရေအိတ်ကို ကြွေရေရ ဆွဲထုတ်နေသည်။

“ရော”

ကျွန်တော်က သားရေအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး၊ ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်မိသလောက်ဆိုလျှင်၊ ပိုက်ဆံများများစားစား ပါဟန်မတူ။

“ကဲ နာရီရော ချွတ်လိုက် ဦး”

သူက နာရီကိုချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ရော”

နာရီက သံမဏိအိမ်ဖြင့် လုပ်ထားသည်။ အဖိုးတန်ကြီးမဟုတ်။

“ဖောင်တိန်ရော ပေး”

ဖောင်တိန်ကတော့ အမျိုးကောင်း၊ အမေရိကန်လုပ် ဖောင်တိန်ဖြစ်သည့် လက်ကိုင်သည့် နေရာအောက်တွင် ကလောင်သွား မြှုပ်ထားသည့် ဖောင်တိန်မျိုး သူ့ထဲတွင် နောက်ထပ် ပေးစရာမရှိတော့။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး မျက်စိကျွေး

သည့် ဖိနပ်သာ ကျန်တော့သည်။

“ကဲ ဘာပေးရဦးမလဲ”

သူက ခပ်လှောင်လှောင်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မဆိုင်းမတွ အပြေးပေးလိုက်သည်။

“ဖိနပ်ပေးဦး”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ငနဲက ရှောရှောရှူရှူမဟုတ်၊ အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။

“ဖိနပ်တော့ မပေးနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်ကလည်း မအောင်နိုင်တော့။ “ပုံမလာ”သော သူ့မျက်နှာကြီး ခြင်စကတည်းက ထိုးချင်နေပြီ။ ကျွန်တော်ထိုးလိုက်လျှင် သူမည်သို့ တုံ့ပြန် နေည်နည်း၊ ကျွန်တော် မည်သို့ ခံစားရမည်နည်း၊ သည်အတွက်ကို ကျွန်တော် သိချင်နေသည်။

“ကိုယ့်လူ သိပ်စကားများမနေနဲ့ ချွတ်မှာချွတ်စမ်း”

ကျွန်တော်က အားနေသည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ထိုးလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ထားသည်။

“ဂျီနို သူတို့တောင်းသမျှ ပေးလိုက်စမ်းပါ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမျိုးသမီးက လှမ်းပြောသည်။ အမျိုးသားက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း ကိုက်ထားရင်း-

“ကောင်းပြီ လိုချင်ရင် ပေးမယ်”

သူက ကုန်း၍ ဖိနပ်ချွတ်သည်။ ဖိနပ်ကို တစ်ဖက်စီ ချွတ်ရင်း သူ့ပစ္စည်းကိုသူ နှမြောနေပုံရသည်။ သူ့ဖိနပ်သူ ခုံမက်ပုံရသည်။ ဖိနပ်ချွတ်မှ နေသားက ပို၍ ပုသွားသည်။ လာရူဆိုလောက်ပင် မရှည်ချင်။ အရပ် ထွက်လာအောင် ခွာထူထူနှင့် ဖိနပ်ကို ဝယ်စီးခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သည်တုန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာပေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငနဲက ဖိနပ်မပါ၊ ခြေအိတ်အတိုင်းသာ စွပ်လျက်ရပ်ရင်း။

“ကဲ- ဘာလိုချင်သေးသလဲ။ အင်္ကျီကော ချွတ်ပေးရဦးမလား” သည်တုန်းက ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်တွင် ပစ္စည်းကို ကိုင်ထားပြီး

အခြားတစ်ဖက်တွင် သူချွတ်ပေးသော ဖိနပ်ကိုကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ထပ် မလိုတော့ဟု ပြောမည်အပြု ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ကိစ္စက ကျွန်တော့်နဖူးက ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်ကိစ္စ။ ကျွန်တော့် နဖူးသည် တစ်ခုခုနှင့် ပွတ်နေသည့်နယ် ယားလာသည်။

အခြားမဟုတ်။ မှန်ကပ်ပန်းရုံအမှီးတွင် အိမ်ဖွဲ့နေသည့် ပင့်ကူ သေးသေး ကလေးတစ်ကောင် လျှောဆင်းလာကာ ကျွန်တော့်နဖူးပေါ် လျှောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်။ သည်တွင် ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့်နဖူးကို ပွတ်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် ခပ်ထုံထုံ လာရုံဆိုက ကျွန်တော် အချက်ပေးပြီး အထင်ဖြင့် ငနဲ၏ နောက်စေ့ကို စပန်နာကြီးဖြင့် ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ အုတ်ခဲတစ်ခဲကို ရိုက်ခွဲလိုက်သလို ဖြောင်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ အမျိုးသားသည် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆွဲကာ လဲကျသွားသည်။ မြေကြီးပေါ် ရောက်တော့ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နှင့် မျက်ဖြူလန်နေပြီ။

အမျိုးသမီးက အလန့်တကြားအော်ကာ ပန်းရုံအောက်မှ ထပြေးလာကာ အမျိုးသားကို ကိုင်လှုပ်၍ ခေါ်နေသည်။

လာရုံဆို မည်မျှထုံသည်ကို ကျွန်တော် မပြောချင်တော့ပြီ။ လာရုံဆိုသည် မျှနှင့် အားရသေးဟန်မတူ။ အမျိုးသားဘေးတွင် ခူးထောက်၍ ကိုင်လှုပ် နေသော အမျိုးသမီးကိုပါ စပန်နာကြီးနှင့် ရွယ်ထားကာ ရိုက်ရတော့မည်လော ဟု ကျွန်တော့်ကို မျက်ရိပ်ပြမေးနေသည်။

“ဟေ့ဟောင် ရူးသလား။ လာ မြန်မြန်”

ကျွန်တော်က အော်ခေါ်တော့မှ လိုက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

ရိပ်သာလမ်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်က-

“ဟေ့ကောင် ခပ်တည်တည်သွား။ မပြေးနဲ့။ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတဲ့ ပုံမျိုး၊ မင်းလုပ်လိုက်ရင် သောက်ရမ်းချည်းပဲ”

လာရုံဆိုက ခြေလှမ်းကို နှေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လမ်းသွားရင်း လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသည့် ဖိနပ်ကို မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။

“မင်း တော်တော်တုတ်ကောင်။ ဘာဖြစ်လို့ ငနဲကို စပန်နာကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်လာလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“မင်းက အချက်ပြတာကိုး”

“ဘယ်က အချက်ပြရမှာလဲကွ။ နဖူးပေါ်ကို ပင့်ကူဆင်းလာလို့ နဖူးကိုပွတ်လိုက်တာ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲကွ။ နဖူးကို လက်နဲ့ပွတ်လိုက်တော့ အချက်ပေးတာပဲ ဆိုပြီး ငါ့လည်း ရိုက်ချလိုက်တာပေါ့”

ကျွန်တော် သည်ကောင်ကို စိတ်ဆိုးလိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိတော့။ သည်စေ့ကိုသာ ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“အလကားကောင် ငတုံး။ သောက်ရမ်းချည်းပဲ၊ သေများသေနေရစ်ခဲ့ လား မသိဘူး”

လာရုံဆိုက သူ့သိက္ခာကို စော်ကားသည်ဟု ထင်သလော မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်ကို ဖြေရှင်းချက် ပြန်ပေးသည်။

“သေမှာမဟုတ်ပါဘူးကွ။ စပန်နာ လက်ကိုင်ဘက်က ရိုက်တာပါ။ အသေသတ်ချင်ရင် အဖျားနဲ့ ရိုက်ပစ်ခဲ့မှာပေါ့”

သည်ကောင်ကို ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောလိုတော့။ စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် -တဇော်ဇော် ရွဲ့နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်ကျသွားရန် ကျွန်တော့်ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားရသည်။

“ငနဲမက အဖြောင့်ဆရာ။ ငါဝင်ဆွဲမလိုတောင် စိတ်ကူးသေးတယ်။ ငါ့ဆွဲရင်လည်း ကောင်မကတော့ လိုက်လာမှာပဲ။ မဆွဲခဲ့မိတာ နာသကွာတောက်”

လာရုံဆိုက မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောလာသည်။ အမျိုးသမီးကို ဝင်ဆွဲပြီး အယ်လိုဘယ်ညာစသဖြင့် အားပါးတရပြောလာသည်။

“ဟေ့ကောင် တော်ကွာ။ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ပြောမနေစမ်းနဲ့”

“ကျွန်တော်က ဟန့်လိုက်တော့မှ လာရုံဆို အပြောရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မလန်ပင်နီယို ရပ်ကွက်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ သည်။ မြစ်ကမ်းအတိုင်းလျှောက် တံတားကိုဖြတ်ပြီး လစ်ဘာတေ ကျောက်ရုပ် ဆားတွင် နားကြသည်။

သည်နေရာတစ်ဝိုက်က သစ်ပင်အုပ်များအောက်၌ ထိုင်ခုံတန်းများ ခြံသည်။ အနီးတွင် မည်သူမျှမရှိ။ နှင်းတို့ တဝေဝေကျစပြုပြီ။

“ဒီနား ခဏထိုင်မယ်ဟေ့။ ဘယ်လောက်ဖိုးလောက်ရခဲ့သလဲ မသိဘူး။
ငါလည်း ဖိနပ်ကို စမ်းစီးကြည့်ရဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်လိုက်ကြသည်။ သားရေ
အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ လိုင်ယာနှစ်ထောင်သာ တွေ့ရသည်။ ထိုငွေကို
ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲယူကြသည်။

“တကယ်က မင်းကို ဘာမှတောင် ဝေစုပေးဖို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ငါ မတရား မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းက သားရေအိတ်နဲ့
နာရီကိုယူ။ ငါက ဖိနပ်နဲ့ ဖောင်တိန်ကို ယူမယ် ဟုတ်ပလား။”

လာရူဆိုက ချက်ချင်း ကန့်ကွက်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီလိုတော့ မတရားမလုပ်နဲ့မောင်။ အားလုံးတစ်ဝက်စီပဲ”

“ဟ မင်း လုပ်လာပုံကိုလည်းကြည့်ဦး။ တကယ်က တစ်ပြားမှတောင်
မရသင့်ဘူး”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အငြင်းအခုံဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
သဘောတူညီချက်တစ်ခု ရသည်။ ကျွန်တော်က ဖိနပ်ကိုယူမည်။ သားရေအိတ်
ဖောင်တိန်နှင့် လက်ပတ်နာရီကို သူယူမည်။

“နေပါဦး မင်းက ဒီ ဖောင်တိန်နဲ့ ဘာလုပ်မှာတုန်း။ စာတစ်လုံးမှ
မရေးတတ်တာ”

“အဲမယ် ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်။ ငါလည်း မူလတန်းကျောင်းလောက်
တော့ နေခဲ့ဖူးပါသေးတယ်ကွ။ ဒီဖောင်တိန်ကို ငါမသုံးတော့ကော ကိုလိုနာ
ရပ်ကွက်ကို သွားရောင်းရင် ရတာပဲ”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်လက်လျှော့လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်စုတ်
ကိုလွှင့်ပစ်ပြီး ဖိနပ်သစ်ကို စီးချင်လှပြီ။ ထိုမျှမက ငြင်းရ ခုံရလွန်းသဖြင့်
ငြီးငွေ့နေပြီ။ အာရုံကြောတွေ အလုပ်လုပ်ရလွန်းသဖြင့် ဗိုက်နာလာပြီ။

ကျွန်တော်က ဖိနပ်ဟောင်းကိုချွတ်ကာ ရလာသည့် ဖိနပ်သစ်ကို
စီးကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။
ဖိနပ်က ကျွန်တော်နှင့်မကိုက်။ ငယ်နေပြီ။ လောကကြီးတွင် ပြင်၍မရသောအရာ
ဟူ၍မရှိ။ ပျက်လျှင် ပြင်၍ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိနပ် သေးသေး
ကလေးကို ကြီးအောင်လုပ်ဖို့ ကိစ္စကတော့ ရနိုင်ကောင်းသည့် အရာမဟုတ်။

“ဟေ့ကောင် ဖိနပ်က ငါနဲ့ငယ်နေတယ်ကွ မင်းနဲ့တော့ ကိုက်မှာပဲ၊
ဖိနပ်ချင်းလဲမလား။ မင်း ဖိနပ်ရှည်ကြီးက မင်းနဲ့ ကြီးနေတယ်။ ငါ့ဖိနပ်က
အကောင်းစား အသစ်ကြီး ရှိသေးတယ်”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ လာရူဆိုက အသာစီးရပြီးဆိုသည့် သဘောဖြင့်
လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။

“တော်တော်တုံးတဲ့ကောင်ပဲ။ ငါတုံးတယ်ဆိုပေမဲ့ မင်းလောက်တော့
တုံးသေးဘူးကွ။ မှတ်ထား”

သူက ကျွန်တော့်ကို နှိမ်သည်။

“ငါက ဘာတုံးလို့လဲ”

“အိမ်ပြန် အိပ်မယ်၊ ညဉ့်နက်လှပြီ”

သူက သူဝေစုရသည့် လက်ပတ်နာရီကို ခပ်ကြွားကြွား မြှောက်ကြည့်

တာ-

“ငါ့နာရီက ၁၁ နာရီခွဲနေပြီ။ မင်းနာရီကော”

ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောတော့။ ဖိနပ်ကို မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်၍
သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဓာတ်ရထားစီး၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တစ်လမ်း
ဆုံး ကဆိုးသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို တွေးလာခဲ့သည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင်
လာရူဆိုဆီက ဖိနပ်ကို ရအောင်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့
လုပ်ရမည်နည်း။

ဓာတ်ရထားကဆင်း၍ တန်းလျားအိပ်ခန်း ပြန်ရောက်လာကြသည့်အခါ၌
ဖိနပ်ချင်းလဲဖို့ကိစ္စကို ထပ်၍ဆွေးနွေးကြည့်သည်။ မရနိုင်သည့်အဆုံး သူ့ကို
အောက်ကျို့ ရသည်။

“လုပ်ပါကွာ ငါ့အဖို့ အသုံးလိုလိုပါ။ မင်းနဲ့လည်းကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”
ဆိုသလိုချင်းစာဖို့ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ခန့်ဂျီယိုဖန်ဒို ရပ်ကွက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။
ဆန်းတွင် လူရှင်းနေပြီ။ သူက ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်အောက်တွင် ရပ်ကာ
အခြောက်ကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ်ကာ သူ့ဖိနပ်ကိုရှိုးပြနေသည်။ ကျွန်တော်
အပြင်းအောင် ဆွပေးနေသလော့ မပြောတတ်။

“တော်တော်စီးလို့ ကောင်းတဲ့ဖိနပ်ပဲ။ ဟေ့ကောင် တကယ်လိုချင်သလားကွ။ ဒါပေမဲ့ဆောရီးပဲကွာ။ စိတ်တော့မရှိနဲ့။ ဖိနပ်ကလေးက စီးလို့ကောင်းတော့ နှမြောလွန်းလို့။”

သူက ကျွန်တော်ခံပြင်းအောင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လည်ချောင်းသံဖြင့် ညည်းနေသည်။ စင်စစ် သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကို လှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့် ပစ္စတိုထဲတွင် ကျည်ဆန်သာရှိလျှင် သည်ကောင်ကို ပစ်ထည့်လိုက်မိမည်ဟု ထင်သည်။ ဖိနပ် ကြောင့်မဟုတ်။ သည်ကောင်လုပ်ပုံကို ခံပြင်းလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိပ်သည့် မြေတိုက်ခန်းသို့ပြန်ရောက်ကြသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ခေါက်လိုက်သည့်အခါ၌ ဒရဝမ်က ထုံးစံအတိုင်း ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မြေတိုက်အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မြေတိုက်ထဲတွင် အိပ်စင်ငါးလုံးရှိသည်။ ထိပ်ဆုံးသုံးလုံးတွင် ဒရဝမ်နှင့် သူ့သားနှစ်ယောက်အိပ်သည်။ သူ့သားတွေက ကျွန်တော်တို့နှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိသေးသည်။ ကျန်အိပ်စင်နှစ်လုံးတွင် လာရူဆိုနှင့် ကျွန်တော်တို့အိပ်ကြသည်။ ဒရဝမ်က အိပ်စင်နေရာခံတောင်းပြီး မီးမှိုက်ကာ ပြန်အိပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မှောင်ကြီးထဲတွင်စမ်းကာ ကိုယ့်အိပ်စင်ဆီလာခဲ့ကြသည်။

အိပ်စင်ပေါ်ရောက်၍ လဲပြီး စောင်ခြုံလိုက်သည်နှင့် ဖိနပ်ကိစ္စ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

လာရူဆိုသည် အဝတ်အစားတွေကို မချွတ်ဘဲ အိပ်သော်လည်း ဖိနပ်ကို ချွတ်ထားတတ်သည်။ အိပ်စင်နှစ်ခုကြားက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သူ့ဖိနပ်ချွတ်ထားတတ်သည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။

အမှောင်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ်ထကာ၊ သူ့ဖိနပ်များကို ကောက်ဖွပ်မည်။ ကျွန်တော့် ဖိနပ်နှင့် လဲယူမည်။ ထိုနောက် အိမ်သာသွားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အပြင်သို့ ထွက်မည်။ အိမ်သာက အပြင်မှာရှိသည်။

သည်အကြိမ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ လာရူဆိုနှင့် ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့။ လာရူဆိုသည် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ သူနှင့် လမ်းခွဲမှဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်ပါ အမှုပတ်တော့မည်။

လာရူဆိုက ကျွန်တော်၏နာမည်ရင်းကို မသိ။ ပထမနာမည်ကိုသာ သိသည်။ သူအဖမ်းခံရလျှင် ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဖော်နိုင်မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်စင်ပေါ်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။ ထို့နောက် အသား၍ သူ့ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို ကောက်စွပ်သည်။ ဖိနပ်ကြီးတပ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှတအားရိုက်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကိုယ်ကိုတိမ်းလိုက်သဖြင့် ရိုက်ချက်က ခေါင်းကိုမထိ။ နားရွက်ကိုပွတ်၍ထိကာ ပခုံးပေါ်သို့ ကျလာသည်။

ကျွန်တော့်ကိုရိုက်သူမှာ အခြားသူမဟုတ် လာရူဆိုဖြစ်သည်။ မှောင်ထဲတွင် မှောင်းကာ သူ့စပန်နာကြီးနှင့် ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မှောင်ထဲတွင် မမြင်မစမ်းဖြင့် သူ့ကိုရန်အုပ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ကြမ်းပေါ်သို့ ထိခံသွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်သံများကြောင့် အစောင့်ဒရဝမ်နှင့် သူ့သားနှစ်ယောက် နိုးလာကာ မီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က “လူသတ်နေပါတယ်ဗျို့၊ လူသတ်နေပါတယ်”ဟု သံကုန်တစ်သည်။ လာရူဆိုက “သူခိုး၊ သူခိုး”ဟု အော်သည်။ သူတို့ကလည်း ဆူညံစွာ အော်ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လူချင်းခွဲရန် ကြိုးစားကြသည်။

သည်တွင် လာရူဆိုက ဒရဝမ်ကို စပန်နာဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဇိတ်ဆတ်သည့် ဒရဝမ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ကောက်၍ လာရူဆိုကို နှိပ်သည်။ လာရူဆို အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားကာ စပန်နာကြီး အရမ်းရမ်းဖြင့် “သတ္တိရှိရင်လာခဲ့လေ။ အကုန်လုံးကို သတ်ပစ်မယ်။ လာကြလေ။ အမှတ်နေသလဲ။ ရောမလူသတ်သမားကွ။ ဘာမှတ်သလဲ”ဟုအော်လျက်ရှိသည်။

လာရူဆိုသည် အရူးလိုဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာက နီ၍ မျက်လုံးကြီး ချွေးက ပြူးထွက်နေသည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်လည်း ဒေါသသိပ်ထွက်

နေပြီ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မစဉ်းစားနိုင်တော့။

“ဒီကောင်ဟာ လူသတ်သမားဗျ။ စောစောတုန်းက လူတစ်ယောက်ကို သတ်လာခဲ့တဲ့ လူသတ်သမား။”

ကျွန်တော်က အော်သည်။

အတိုချုံးရလျှင် ကျွန်တော်တို့က ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေသော လာရူဆိုကို ဝိုင်းချုပ်ထားကြပြီး ဒရဝမ်သားတစ်ယောက်က ပုလိပ်ကိုသွားခေါ်သည်။ ကျွန်တော့် ဆီက တစ်စွန်းတစ်စ၊ သူ့ဆီက တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လာသဖြင့် ပန်းခြံထဲတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စ ဘူးပေါ်သလိုပေါ်လာကာ ပုလိပ်က နှစ်ယောက်စလုံးကိုဖမ်းသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပုလိပ်ဌာနသို့ပါသွားပြီး ပုလိပ်က တစ်နေရာသို့ တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်ပြီးနောက်၊ ဘော်ဂီ ပန်းခြံထဲက ကိစ္စကို တိုင်ချက် ဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စတွင် ကျွန်တော်မပါ။ လာရူဆို ကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ လာရူဆိုက တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့။

“တော်တော်လည်း ဟုတ်တဲ့ကောင်တွေပဲကွာ၊ ဟင် လုလည်း လုသေး တယ်။ လူသတ်မလို့လည်း လုပ်သေးတယ်”

ပုလိပ်အရာရှိကဆိုသည်။ လာရူဆို ဆိုသည့်ကောင်သည် တော်တော်စိတ် ပျက်ဖို့ကောင်းသည့်ကောင်ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ လာရူဆိုသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင်ကာ-

“မနက်ဖြန် ဘာနေလဲဗျ”ဟု မေးသည်။ သောကြာနေ့ဖြစ်ကြောင်း ပုလိပ်အရာရှိက ပြောသည်။ သည်တွင် လာရူဆိုသည် လက်နှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ ပွတ်ကာ-

“အား ဟန်လိုက်လေကွာ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရယ်ဂျီနာကိုလီ ထောင်မှာ အသားပြုတ်ကျွေးတဲ့နေ့ပဲ”

သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကို ပြောတုန်းက ထောင်တစ်ခါမှ မကျဖူးဘူးဟု ပြောသည်။ ယခု အလိမ်ပေါ်ပြီ။ ထောင်မှာ ဘယ်နေ့ဘာကျွေးဆိုသည်က အသိနေသည့် “လက်ကောက်”ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခြေ ထောက်တွင် လာရူဆို၏ဖိနပ် စွပ်လျက်ရှိသေးသည်။

ဘာပြောပြော ကျွန်တော်လိုချင်သည့် အရာကိုတော့ ကျွန်တော်ရလိုက်ပြီ။

(Alberto Moravia's Terror of Rome)

အာသာမောရစွဆန်၏ မကြင်နာဘယ့်တွက်စိမ်း

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး အာသာမောရစွဆန် (၁၈၆၃-၁၉၅၄)၏ ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စာအရေးနည်းသော်လည်း ရေးသ လောက်သူ စာများကို လူကြိုက်ကြသည်။ အများအားဖြင့် လန်ဒန် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များကို နောက်ခံထား၍ ရေးလေ့ရှိသည်။

ဤဝတ္ထု၌ လက်သမားဆရာဆင်မွန် မိန်းမကြောက်ရပုံ၊ သူ့မိန်းမ ဆင်မွန်ကို မည်မျှဇီဇာကြောင်ပုံတို့ကို တွေ့နိုင်သည်။ ဆင်မွန်မိန်းမ သူ့ယောက်ျားကို ချစ်ပုံသည် ကြောက်စရာပင် ကောင်းသည်။ ဆင်မွန်ခမျာ သူ့မိန်းမကြီးဆွဲသမျှ က၊ ရရာသည်။ တစ်နေ့တွင် လက်သမားဆရာ ဆင်မွန်ထံ သူ့မိန်းမ၏ အရင် ယောက်ျားဟောင်း ပေါက်လာသည်။ အရင်ယောက်ျားနှင့် နောက် ယောက်ျား သူတို့မိန်းမအကြောင်း ပြောကြသည်။ ထိုစဉ် ထိုမိန်းမကို ကြောက်သဖြင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံး ထွက်ပြေးကြသည်။

မောရစွဆန်သည် ဤဝတ္ထု၌ မိန်းမတို့၏ စိတ္တဗေဒနှင့် မိန်းမအနိုင်ခံရသော ယောက်ျားတို့၏ စိတ္တဗေဒကို အနုစိတ်ရေးပြ သည်။ ဆင်မွန်ကို သနားရမလို၊ ပြီးရမလိုဖြစ်အောင် ရေးပြသွား သည်။

မကြင်နာ ဘယ့်တွက်စိမ်း

ဆွန်တစ်ယောက် သူ့မယားကို ပစ်သွားသည် ကိစ္စသည် အိမ်နီးချင်း
သောင်းအသင်းများအဖို့ နားလည်ရခက်သည့် ပဟေဠိကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။
ဆွန်သည် စံပြ လင်တော် လင်ကောင်းတစ်ယောက်ဟု အခြားမိန်းမများက
ဆင်ခြင်ကြသည်။ သူ့မိန်းမ မစွက်ဆင်မွန်သည်လည်း လင်ကို အိမ်ဦးနတ်သဖွယ်
ချီးမွမ်းသော မယားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မစွက်ဆင်မွန်သည် သူ့
ယောက်ျား မစွတာဆင်မွန်ကို ပြုစုရာ၌ ကျွန်မတစ်ယောက်က သခင်ကို ပြုစု
သည့်နည်းပြုစုသည်။ လင်ယောက်ျားကို ပြုစုရာ၌ မစွက်ဆင်မွန်သည် အဘက်ဘက်
သို့လေသေးမရှိရအောင် ပြုစုသည်ဟု တစ်လမ်းလုံးရှိ မိန်းမတိုင်းက အသိ
ပေးတတ်ပြုကြရသည်။ ယခု သူ့ အပြုအစုကောင်းသည့်အတွက် ရလဒ်အဖြစ်
ယောက်ျားက စွန့်သွားပြီ။ သူ့ယောက်ျား မစွတာဆင်မွန်သည်ပင်လျှင်
ဆိတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီလော မပြောနိုင်။

မစွက်ဆင်မွန်သည် မုဆိုးမဖြစ်သည်။ မစွတာဆင်မွန်နှင့် လက်မထပ်
တူနဲ့က မစွတာဖို့ ဆိုသူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဖို့က ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော
တစ်စင်းတွင် စက်ဆရာလုပ်သဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင်သာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိသည်။
မစွတာဖို့တို့ သင်္ဘောသည် အာဖရိကတိုက်နားက ဂွတ်ဟုတ်အင်အနီးတွင်
တည်ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက်မျှ အသက်ရှင် မကျန်ရစ်ခဲ့။ မုဆိုးမအဖြစ်
ကျွန်ုပ်တို့ခံခဲ့ရသည့် မစွက်ဖို့ကမူ ပင်လယ်ကို မလိုက်ပါနှင့်ဆိုလျက်နှင့် တစ်ဇွတ်ထိုး
သွားကြောင့် ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်းပေါ်တွင်
တည်ငြိမ်ဆရာ လုပ်နိုင်ပါလျက် သင်္ဘောစက်ခန်းထဲတွင်သာ စက်ဆရာလုပ်သည့်

အတွက် ဤအဖြစ်မျိုး ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ သေချင်၍ ကြံ့မာငင်သည်ဟု ယူဆသည်။ မစ္စတာဖိုးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ ၁၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့တွင် သားသမီး မထွန်းကားခဲ့။ ယခု မစ္စတာဆင်မွန်နှင့်လည်း သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မရသေး။

မစ္စတာဆင်မွန်ဘက်က ကြည့်လျှင် ဤလို မိန်းမမျိုးကို ရသည့်အတွက် သူမယားရ ကံကောင်းသည်ဟု သူထင်သည်။ ဆင်မွန်က လက်သမားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူကအသည်း ခပ်နံနံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ချက်ချက်ချာချာ လူရည်လည်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သည်။ ယခု မိန်းမနှင့်သာ မရလျှင် ဆင်မွန် ဘယ်အခြေအနေရောက်မည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ ဆင်မွန်က လူအေးသဘောကောင်းဖြစ်သည်။ နှုတ်နှာက သူငယ်လေးတစ် ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ကျင်စွယ်ကလေး ကျိုးတိုးကျဲတံနှင့် ဖြစ်သည်။ အသောက်အစား အပျော်အပါးဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ (အိမ်ထောင်ကျပြီး သည့်နောက်တွင်မူ ဆေးတံကိုမသောက်တော့။) သူ့မယား မစ္စကဆင်မွန်ကလည်း သူ့ကို ကုသလိုရသည့် အကျင့်ကလေးတွေရလာအောင် ဓာတ်ကူးပေးသည်။ ဆင်မွန်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် ဦးထုပ်ခပ်မြင့်မြင့်တစ်လုံးကိုဆောင်း၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားတတ်နေပြီ။ တစ်ပတ်တွင် သူ့မိန်းမက အသုံးစရိတ် အဖြစ် တစ်ပဲနီ ထုတ်ပေးသည်ကိုပင် မသုံး။ အိတ်ထဲ ထည့်သွားကာ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းက အလှူခံသေတ္တာထဲသို့ ထည့်တတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှ ပြန်လာလျှင် သူ့ဇနီး၏ သွန်သင်ချက်အရ သူ၏ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံကို ဂရုတစိုက်ချွတ်ကာ သတိကြီးစွာထား၍ ဝက်မင်ဘီးဖြင့် တိုက်တတ် သည်။ စနေနေ့ညပိုင်းဆိုလျှင် ခက်ရင်းများ၊ ဓားများ၊ ဖိနပ်များ၊ လက်ဖက်ရည် ကရားများ၊ ပြတင်းပေါက်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဂရုတစိုက် ဆေးကြော ပွတ်တိုက်တတ်သည်။ အင်္ဂါနေ့ညနေများတွင် အဝတ်အစားများကို ပင်မင်းဆိုင်သို့ သွား၍ အပ်သည်။ စနေနေ့ညများတွင်မူ ဇနီးသည် မစ္စကဆင်မွန် ဈေးဝယ်ထွက် ရာသို့ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ကာ အထုပ်အပိုး ဝန်စည်စလယ်များကို လိုက်ဆွဲရသည်။

သူ့မယား မစ္စကဆင်မွန်၏အရည်အချင်းများကလည်း ပြော၍ ကုန်နီ နှယ်မရှိ။ မစ္စကဆင်မွန်သည် အိမ်တွင်းမှုတွင် အလွန်အစီအမံကောင်းသူ

ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်လျှင် သုံးဆယ့်ခြောက်သျှိလင်မှ သုံးဆယ့်ရှစ်သျှိလင်အထိ ရသော သူ့ယောက်ျား၏လခကို စီးသည့်ရေ ဆည်သည်ကန်သင်းဆိုရလောက် ဆောင် အကျိုးရှိရှိ ဝေဖန်သုံးစွဲတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမ၌ ငွေမည်မျှ ခံနိုင်ဆောင်မိရှိသည်ကို ဆင်မွန်ကိုယ်တိုင်ပင် မတွေးတတ်။ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် အနေဖြင့် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းပုံမှာလည်း မြင်သူတကာတို့က ဩဇာရလောက်သည်။ မစ္စကဆင်မွန်သည် သူ့ယောက်ျားအလုပ်မှ ပြန်လာလျှင် အိမ်ဝမှ ထွက်ကြိုသည်။ ဆင်မွန်က အိမ်ဝတွင် ထိုင်ကာ အပြင်က စီးလာသည့် ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို ချွတ်၍ အိမ်တွင်းစီး ဖိနပ်ကလေးကို လဲစီးရသည်။ အေးစက်လျက်ရှိသည့် သမန်တလင်း ပေါ်တွင် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးရပ်ကာ ဖိနပ်များကို တစ်ဖက်ပြီး တစ်ဖက်လဲရသည်။ ဤသည်မှာ စကြိုလမ်းကြားနှင့် အပေါက်ဝကကြမ်းပြင်ကို ဆောက်ထပ်ကာ အိမ်ရှင်မနှင့် မစ္စကဆင်မွန်တို့ကိုယ်တိုင် တစ်လှည့်စီ တိုက်ထားရသည့်အတွက် ကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ လှေကားတွင် ခင်းထားသည့် ကော်စောကို သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံဖြင့် စိုက်ဝယ်ထားရသည့်အတွက်ကြောင့် သည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စကဆင်မွန်က ဖိနပ်ကိုအပေါက်ဝတွင်လဲ၍ မီးရန်အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ အလုပ်မှအပြန်တွင် ဆင်မွန်က “ကိုယ်လက် သန့်စင်”လေ့ရှိသည်။ ဤကိစ္စ၌ လည်း မစ္စကဆင်မွန်ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ကြီးကြပ်သည်။ သူ့နံရံများကိုဆပ်ပြာ မြှုပ်များ၊ ရေများမစင်စေရန်ဖြစ်သည်။ သူက ဤလိုဂရုတစိုက် ကြီးကြပ် ပါလျက်နှင့် နံရံတွင် ဆပ်ပြာမြှုပ်အစက်ကလေး ဆစ်စက် တွေ့ပြီဆိုလျှင်တော့ ဆင်မွန်ခံပေရော၊ ပြောမဆုံးတော့ပြီ။ မကြာခဏ သူ့ပါလျက်နှင့် ဤမျှအမှတ် အသားနည်းရသလော၊ သူများအပင်ပန်းခံ၍ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောထားသည်ကို အားမနာရကောင်းလော၊ ကိုယ်ချင်းမစာ ဆတ်ကောင်းလောဟု မဆုံးနိုင်အောင် ဖြည့်တွန်တောက်တီးခြင်း ပြုသည်။ အိမ်ထောင်ကျစတုန်းက မစ္စကဆင်မွန်သည် သူ့ယောက်ျားကို အသင့်ချုပ်ပြီး အထည်ဆိုင်သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့သည်။ အသွေးအရောင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆွေးပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်။ အဝတ်အစားရွေးရာတွင် ယောက်ျားများသည် အလွန်တုံးသော “ငတုံး”များ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်တွေ “ချ”လိုက်လျှင် “ခဲခဲ”ရသည်ဟု မစ္စကဆင်မွန် ယူဆသည်။ သို့ရာတွင် ဆောက်တွင်မူ မစ္စကဆင်မွန်သည် သူ့ယောက်ျားကို ဤမျှလောက်ဂရုတစိုက်

ပြုစုယူယာရုံမျှဖြင့် မတင်းတိမ်တော့။ သူတို့လမ်းထိပ်တွင် စက်ဆိုင်ကပိုသော အထည်စ အပြတ်ကလေးများကို လူတစ်ယောက်ရောင်းနေ သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် သူ့ယောက်ျားအတွက် ဝတ်စုံကို သူကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးမည်ဟု ချက်ချင်း အကြံပေါက်သည်။ စိတ်ကူးပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထွေအထူး မစဉ်းစားတော့ဘဲ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်တတ်ခြင်းမှာ မစွက်ဆင်မွန်၏ အရည်အချင်း ကောင်းများစွာအနက် တစ်ခုဖြစ်ရာ ထိုနေ့ညနေ၌ပင်လျှင် မစွက်ဆင်မွန်သည် ဝတ်စုံကောင်းတစ်ထည်မှ ပုံစံကိုယူ၍ အရောင်အမျိုးမျိုးရှိသော ဇင်စများကိုစပ်ကာ အပ်ချုပ်သည် အကျော်အမော်တို့ လက်မှိုင်ချရလောက်သည့် ဝတ်စုံတစ်ထည်ကို ချုပ်သည်။ မစွက်ဆင်မွန်ချုပ်သည့် ဝတ်စုံသည် တနင်္ဂနွေနေ့ တွင် လက်စသတ်သည်။ သူ့ယောက်ျားဆင်မွန်သည် ဇနီးသည်၏လက်ရာကို မြင်သည်၌ များစွာအံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေသနေသည်။ ဇနီးသည်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ အပ်ချုပ်သည် အကျော်အမော်တို့ လက်မှိုင်ချရသော ထိုဝတ်စုံကိုဝတ်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားရသည်။ ပထမတွင် ဆင်မွန်သည် သူ့အဖြစ်ကိုသူ ကောင်းကောင်း မရိပ်စားမိသေး။ သို့ရာတွင် ခဏကြာသည့်အခါ၌ အနေရ အထိုင်ရခက်လာသည်။ ဘောင်းဘီကကျဉ်း၍ ခြေသလုံးကို ပတ်တီး စည်းထားသလို ဖြစ်နေပြီး၊ ခြေကျင်းဝတ်တွင် အဝကျယ်ကာ ဖောင့်ပေါ်သို့ ဘတ်လတ်ကြီး ဝဲကျနေသည်။ ထိုင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဘောင်းဘီက ချုပ်ရိုးရာမျှ ခေါက်ရိုးရာများက ဖုံး၍ဖိ၍မရအောင်ပေါ်လာကြသည်။ အတွင်းခံ ခါးပြတ်အင်္ကျီ ကော်လာက ဂုတ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ယားကျိကျိဖြင့် အခဲရခက်သည်။ သို့ရာတွင် ကုတ်အင်္ကျီကော်လာက လက်ဝဲဘက်ပန်းမှသည် လက်ယာဘက်ပန်းအထိ တန်းတန်းကြီးထောင်နေသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီကြီးက ထိုင်လိုက်လျှင် ခါးအောက်ပေါင် လယ်အထိ ရက်ရက်ရောရောကြီး ပုံကွနေသည်။ မကြာခဏဝတ်ဖန်များသောကြောင့် မသက်မသာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းဖြစ်နေရ ခြင်းကို ကျင့်သားရသွား ပြုဖြစ်သော်လည်း လက်သမားဆိုင်က သူ့မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများက နောက်ကြ ပြောင်ကြသည်ကိုမူ ရှက်သလိုလိုတော့ရှိသည်။ ထိုအတွင်း သူ့ဇနီး မစွက်ဆင်မွန် ကလည်း တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် မရိုးရအောင် ပုံဆန်းတွေချုပ်ပေးသည်။ အစပထမတွင် မချုပ်တတ် ချုပ်တတ်ဖြင့် ဖြစ်ကတတ် ဆန်းဖြစ်နေသောအင်္ကျီပုံကို မစွက်ဆင်မွန်က သူတစ်ဦးတည်းမူပိုင်အဖြစ်

“ရေစူကြီ” လုပ်ထားသည့်နှယ် အမြဲတမ်း ထိုပုံစံကို အတည်ပြုလိုက်သည်။ ထိုမျှမက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကွဲပြား အောင်ဆိုကာ ထပ်တွန့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဆင်မွန်ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်စုံအင်္ကျီ တို့သည် တစ်ထည်ထက်တစ်ထည် ပို၍အချိုးမကျ ဖြစ်လာသည်။ ပို၍ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်လာသည်။ ဆင်မွန်က သူ့ဇနီးကို ထိုမျှအလုပ်လုပ်ဖို့ မသင့်ကြောင်း၊ ပင်ပန်းကြောင်း၊ အပ်ချုပ်ခြင်းသည် မျက်စိကို ထိခိုက်လှ ကြောင်း၊ မိုင်အင်းလမ်းတွင် အပ်ချုပ်ဆိုင်သစ်တစ်ခု ခွင့်ထားကြောင်း ဈေးပေါ လှကြောင်းဖြင့် စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောပါသေးသည်။ (ဆင်မွန်သည် ဇနီးကို စောင်းပါးရိပ်ခြည်လောက်တော့ ပြောရုံပါသည်။)

ထိုဆိုင်၌...

ဆင်မွန် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ သူ့မိန်းမ သူ့ကို ဟန့်လိုက် သည်။

“ဩ... ကိုယ့်မိန်းမကို တော်တော်ငဲ့ညှာရှာသားပဲ။ ပင်ပန်းတာ မကြည့် ရက်ဘူး ဆိုပါလား။ တော်စမ်းပါ ဆင်မွန်ရယ်။ ရှင့်အကြောင်း ဆီရင် ခက်မယ်။ ကိုယ့်မိန်းမက ချုပ်ပေးတာတော့ ဂျီးလေးဂျလေးနဲ့ ထုပ်တယ်။ အပေါ်စား စက်ဆိုင်တွေက သူ့ကို ညှာရောင်းလိုက်တာတွေကိုတော့ ဈေးကြီး ပေးဝတ်မယ် ဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံကို ရေထဲလွှင့်ပစ်မတဲ့ ဟုတ်လား။ ကျုပ်ကဖြင့် တစ်ပြားစုမိလည်း နည်းသလားဟုဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်အပင်ပန်းခံ ချုပ်ပေးနေတာ။ လူကို ကျွန်မကြီးကျလို့။ ကျုပ်ရဲ့စေတနာကို ဝေဒနာလိုထင်ရင် ထုပ်ပေးနေ လို့လည်း အပိုနေမှာပဲ။ မလုပ်ရလည်း ကြိုက်ပ ကြိုက်ပ။ ဆိပ်ရာထဲ တစ်နေကုန် အိပ်နေ လိုက်ရုံပေါ့။ သာတောင် ငြိမ်းသေး။”

မစွက်ဆင်မွန်က ဟောက်သည်။ ထိုနောက်တွင်မူ ဆင်မွန်သည် သူ့ဇနီး ပင်ပန်းမည်စိုးကြောင်း တစ်ခွန်းမျှမပြောရဲတော့။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ဆွဲခေါ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆံပင်ညှပ်ပေးသည့်အခါတွင်လည်း ဘာမျှမပြောတော့။ အသာငြိမ်ခံနေလိုက်တော့သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ကြာညောင်းလာ ခဲ့သည်။

တစ်ညနေတွင်မူ မစွက်ဆင်မွန်က ဈေးဝယ်ထွက်ဦးမည်ဆိုကာ လက်ဆွဲ ခြင်းတစ်လုံးဆွဲ၍ ထွက်သွားသည်။ ဆင်မွန်က အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆင်မွန်သည် သူတို့လင်မယားသောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်စားပွဲကို ရှင်းသည်။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များကို ဆေးသည်။ ထို့နောက် သူ့မိန်းမ ယနေ့ချုပ်ပြီး သွား၍ တန်းပေါ်တွင် လှန်းထားသည့် ဘောင်းဘီကိုကြည့်ရင်း “ဘောင်းဘီ ကမ္မဋ္ဌာန်း”ကို စီးဖျန်းသည်။ ဘောင်းဘီက သူ ဒေါမနသဖြစ်နေသည်ကို မသိ။ ကြိုးတန်းပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာရှိသည်။ ခြေထောက်ကတို၍ ခါးကျက ရှည်သည်။ ယခင်ကပုံစံများထက် ပိုထူးပြီး ပို၍ ပုံပျက်သည်။

သို့ ဘောင်းဘီကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေသည့်ကြားထဲက သူ့ရင်ထဲကဘီလူးသည် လူးလွန်လာသည်။ သူ့ဇနီးသည် သူ့ကို ပြုစုယူယသည်မှာမှန်ပါ၏။ ဘောင်းဘီ အင်္ကျီတို့ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ချုပ်ပေးသည်မှာလည်း ဟုတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီး၏ ကျေးဇူးသည် ကြီးလှပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရက်လှပြီ။ သူ့နောက်ဆုံးပေါ် ဘောင်းဘီဖက်ရှင်ကိုကြည့်၍ လက်သမားဆိုင်က အပေါင်းအသင်းများက သူ့ကို လှောင်ကြပြောင်ကြဦးမည်ကို ရင်ထဲက ဘီလူးက မခံနိုင်ပြီ။ “သွား ဒီဘောင်းဘီကြီးကို အမှိုက်ပုံးထဲ သွားထည့်ဗျာ။ ဒီလောက်ပုံပျက်နေတဲ့ ဘောင်းဘီ အမှိုက်ပုံးနဲ့ပဲတော်တယ်”ဟု ရင်ထဲက ဘီလူးက တိုက်တွန်းသည်။

ဆင်မွန်သည် သူ့မယား၏စေတနာကို ပြစ်မှားရမည်လောဟု ချက်ချင်း သတိရကာ လှည့်ထွက်လာသည်။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သူ ဤအနားတွင် ကြာကြာရပ်နေလျှင် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးတို့၏ တိုက်တွန်းမှုကို ရှောင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အာရုံပြောင်းသည့်အနေဖြင့် ဆေးပြီးသား လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်တွေကို ပြန်ဆေးရမည်လားဟု တွေးမိသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဖေးမီးဖို ချောင်ဘက်သို့ လှည့်ဝင်မည်ပြုသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးပွင့်နေသည်ကို ဆင်မွန်မြင်လိုက်သည်။ အိမ်အောက်ထပ်က ကလေးတစ်ယောက်ယောက် ဖွင့်လိမ့်မည် ထင်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်နေခြင်းကို သူ့ဇနီးက နည်းနည်းမျှ မကြိုက်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကို ဖွင့်ထားခြင်းသည် အောက်တန်းစားဆန်သည်ဟု သူ့မိန်းမက ယူဆသည်။ သူ့မိန်းမ ပြန်လာ၍ တံခါးပွင့်လျက်သားတွေ့လျှင် လောင်မီးကျတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်မွန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တံခါးရွက်ကို ပြန်စေ့မည်အပြုတွင် လမ်းမဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

အိမ်ရှေ့လမ်းဘေးစင်္ကြံတွင် လူတစ်ယောက် မယောင်မလည်ရပ်ကာ တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို ဆင်မွန်မြင်လိုက်သည်။ ထိုလူ၏ မျက်နှာက

လောင်သဖြင့် ညိုနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို စလွယ်သိုင်းမတပ်သည့် ပြာရောင် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ထိပ်၌ ချွေး ပန်းပွားကလေးတပ်ထားသည့် ကြက်လျှာဦးထုပ်ကို တပ်ထားသည်။ ဆော့သားများ ကုန်းပေါ်တက်သည့်အခါတွင် ဆောင်းသည့် ဦးထုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် တံခါးဝနားသို့ တိုးလာပြီး

“မစွက်ဖို့ ရှိသလား”

ဆင်မွန်သည် ထိုလူကို ငါးစက္ကန့်လောက်ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။

“ဗျာ”

“ဟိုတုန်းကတော့ မစွက်ဖို့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခုတော့ မစွက်ဆင်မွန်ပေါ့

အဲဒါ သူ အိမ်မှာရှိသလားလို့ပါ”

ထိုလူက အိမ်ထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ထိုလူ၏ ကြည့်ရှုပုံကို ဆင်မွန်မကြိုက်။ နားလည်းမလည်။

“မရှိဘူးဗျာ အပြင်သွားတယ်”

“ခင်ဗျားက သူ့ယောက်ျားလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုလူက ပါးစောင်တွင် ခဲထားသည့် ဆေးတံကို ချွတ်ပြီးနောက် သွားပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အား... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက သူ့ယောက်ျားကိုး။ အင်း သဘောကျတဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါပဲ”

ထိုလူကပြောရင်း ထပ်ပြုံးပြန်သည်။ ဆင်မွန်က ဘာမျှ မပြောဘဲ တံခါးကို ပိတ်တော့မည်ပြုသည့်အခါကျမှ ထိုလူက တံခါးခါးပန်းပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်တင်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တံခါးပေါင်ကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ မိတ်ဆွေကြီးရ။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားတစ်ခွန်းနစ်ခွန်း ပြောချင်လို့ပါ။ ယောက်ျားချင်းပြောတဲ့ စကားမျိုးပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ခပ်တည်တည်ပြောသည်။

ဆင်မွန် စိတ်တိုလာသည်။ သို့ရာတွင် တံခါးကပိတ်၍မရ။ ထို့ကြောင့် ပြောချင်ဘဲ ပြောရတော့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်ကလဲ”

“ခင်ဗျားက ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မိတ်ဆက်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား” ထိုလူက သူ့ကိုသူ နှိမ့်ချဟန် ခပ်လှောင်လှောင် အမူအရာဖြင့် ဦးထုပ်စွန်းကို လက်နှင့်ထိလိုက်သည်။ “ကျုပ်က သူ့အရင် ယောက်ျား ဘော့ဖို့ပါ။ သေရွာက ပြန်လာတယ် ဆိုပါစို့ဗျာ။ ငါးနှစ်လုံးလုံး ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေပြီးမှ ခု ပြန်ပေါ်လာရတယ်ဆိုပါတော့၊ ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲ”

သူပြောနေသည့်အတွင်း၌ ဆင်မွန်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်နေသည်။ သူ့အောက်မေးသည် အောက်သို့ကျသည်ထက် ကျသွားသည်။ ထိုနောက် ဆင်မွန်သည် ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်ဖွလိုက်ရင်း ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်သည်။ ထိုနောက် မျက်နှာကြက်က မီးသီးကို ကြည့်သည်။ ထိုနောက် လမ်းမဘက်သို့ ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဧည့်သည်ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ပြောစရာ ရှာမတွေ့။

“ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ။ ဒီတော့ ပြောစရာရှိရင် ယောက်ျားချင်း ပြောကြရအောင်ဗျာ”

ထိုလူက ထပ်ပြောသည်။

ဆင်မွန်သည် သူ့ပါးစပ်ကို တဖြည်းဖြည်းပြန်ပိတ်သည်။ ထိုနောက် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ် ထိုလူကို အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ လက်ဖြင့် ဆံပင်ကိုဖွဆဲ။ ထိုအချိန်၌ ဆင်မွန်ခေါင်းထဲရှိ အရာအားလုံးတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားကာ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးက လူးလွန့်လာပြန်ပြီ။ ကောင်းပြီ။ ထိုသူသည် သူပြောသည့်အတိုင်း ဖို့ဖြစ်သည်ဆိုပါစို့။ သူ့မယားကို ပြန်တောင်းသည် ဆိုပါစို့။ သူ ထိုအတိုင်း အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မည်လား။ လက်မြောက်ရတော့မည်လော။ ဆင်မွန်သည် သူ့မိန်းမချုပ်ပေးသော ဘောင်းဘီများကို သတိရသည်။ ပန်းကန်ဆေးရခြင်း၊ မီးပူတိုက်ရခြင်း၊ ဓားသွေး ခက်ရင်းသွေး ပြတင်းပေါက်တွေကို ပွတ်တိုက်ရခြင်း စသည်တို့ကို ပြန်သတိရသည်။ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည် အရပ်ကားများသဖွယ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

လှေကားပေါ် အရောက်တွင် ဖို့က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ ခပ်အက်အက်အသံဖြင့်-

“ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်လာမှာလဲ”

“တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာမယ် ထင်တာပဲ” ဆင်မွန်က ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်ထဲတွင်မူ စောစောက မေးခွန်းများကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ နေမိသည်။ ဆင်မွန်က ဧည့်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ဖို့က ဧည့်ခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“အလို ခင်ဗျားတို့က တော်တော်မိမိကျနေတာကိုး။ ဟောဒီ ကုလားထိုင် ဆွန့် ဒါတွေက” ဖို့က ဆေးတံကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဆေးတံရိုးဖြင့် ညွှန်ပြသည်။ “ကျုပ်မိန်းမ ဟာတွေဗျ။ အေးလေယောက်ျားချင်း ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်ဟာ ဆိုပါစို့”

ဖို့က ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ အကျထိုင်ချကာ ဆေးတံကို ဖွာနေသည်။

“ဒီတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောနစ်လို့ သေပြီဆိုတဲ့ ဘော့ဖို့ ပြန်လာပြီလေဗျာ။ သင်္ဘောနစ်တယ် ဆိုတာကတော့ အမှန်ပဲဗျ။ ကျုပ်ဟာ မသေလို့ ကျန်ခဲ့တာ။ ဂျာမန် သင်္ဘောတစ်စင်းကတွေ့လို့ ကျုပ်ကို ကယ်ပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့လည်း ရုတ်တရက် ပြန်လို့ မရတော့လို့ပဲ ကလေးဘာလေး ရှာလုပ်ရသေးတာပေါ့ဗျာ” သူက ဆင်မွန်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။ “ကဲ ခုတော့ ကျုပ်မိန်းမဆီ ကျုပ် ပြန်လာပြီဗျ”

“သူ သူက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆေးလိပ်သောက်တာ မကြိုက်ဘူးဗျ”

ဆင်မွန်က မိန်းမဩဇာနာခံနေကျ အကျင့်ပါနေသည့်အတွက် ဆေးတံကြီး အကားကား လုပ်နေသော ဖို့ကို ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်မိန်းမက မကြိုက်ဘူး” ဖို့က အိမ်ထဲတွင်ခံထားသည့် ဆေးတံကိုချွတ်ကာ လက်ထဲတွင် အုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ “ကျုပ်မိန်းမအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ အထက် နေစမ်းပါဦး။ ကျုပ်မိန်းမကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ခင်ဗျားကို ခြောက်စင်းပေါက်တွေ ဖုန်သုတ်ခိုင်းသေးသလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့။ တစ်ခါတလေတော့ သူ့ကို ကူလုပ်ရတာပေါ့”

ဆင်မွန်က မသက်မသာ ဝန်ခံချက်ပေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဖြင့် ဓားတွေ၊ ဇွန်း ခက်ရင်းတွေ၊ ရေဒွေးကရား

တွေကိုလည်း တိုက်ရမှာပေါ့... အလို”

ဖိုက ရုတ်တရက်ထကာ ဆင်မွန်၏ခေါင်းကို နောက်မှနေ၍ ကြည့်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားခေါင်းကိုလည်း ဆံပင်ညှပ်ပေးတယ် ထင်တယ်။ သေလိုက်ပါတော့ဗျာ။ သူ့အရင်တုန်းကလို လုပ်နေတုန်းပါပဲလား။”

ဖိုသည် မျက်နှာနီရဲနေသော ဆင်မွန်ကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် ချိတ်တွင်တွဲလောင်းကျနေသည့် ဘောင်းဘီခြေထောက် တစ်ဖက်ကို မကြည့်လိုက်ပြီ။

“ဟင် ဒီဘောင်းဘီကလည်း သူ ချုပ်ပေးတာပဲ ထင်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုပုံမျိုးကို သူပဲ ချုပ်တတ်တယ်။ ဒီပြင်ဘယ်သူမှ မချုပ်တတ်ဖူး။ ကန္တ သူ ချုပ်ပေးတာပါ။ သေချာပါတယ်။”

ဆင်မွန်ရင်ထဲက မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကမူ သောင်းကျန်းလှပြီ။ ဖိုက သူ့မိန်းမကို သူပြန်ခေါ်သွားလျှင် ဤဘောင်းဘီများကို သူဝတ်ရတော့မည် မဟုတ်။

“အင်း လက်စသတ်တော့ ကျုပ်မိန်းမက အရင်အချိုးအတိုင်းပါပဲလားနည်းနည်းလေးမှ မပြောင်းဘူး။”

မိမိ၏စခန်းသည် နိဗ္ဗိတံပြီဟု ဆင်မွန်သဘောပေါက်စပြုလာသည်။ သူ့မယား အချိုးပြောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မပြောင်းသည်ဖြစ်စေ သူနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း။ သူ့အလုပ်မဟုတ်။ စင်စစ် ဤမိန်းမသည် သူ့မယားမဟုတ်။ သူများမယားသာ မဟုတ်လော။ မိမိသည် ဤအတွက်ကို သိက္ခာရှိရှိ အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မည်။ ဗိုက်ထဲက မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရန် သူ့ကို တောင်းဆိုနေပြီ။

“ကဲ” ဖိုက ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည်။ “အချိန်သိပ်မရှိဘူးဗျာ ကိစ္စကို တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို ပြောရမှာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဘယ်လိုမှ မအောင်မေ့ပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အခွင့်အရေးကိုတော့ စကားပြောရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ရိုးပုံရိုးလက်လည်းရှိတယ်။ စိတ်သဘော ကောင်းလည်း ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အချင်းချင်းလည်း သင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိနေပြီ အခြေကျနေကြပြီ။ ဒီတော့”

ဖိုက ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

“ဒီတော့ ကျုပ်ပစ္စည်းကို ခိုးမှုနဲ့ လျော်ကြေးတောင်းရလိမ့်မယ်။”

သောကျားချင်း ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ငါးပေါင်လိုချင်တယ်။

“အခုတော့ မလျှော့နိုင်ဘူး။ တစ်ခွန်းပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဆင်မွန်တွင် ငါးပေါင် မပြောနှင့် ငါးပြားမျှမရှိ။

“ကျုပ်က အစက ဒီလိုမှန်း မသိလို့ ယူမိတာပါဗျာ။ လင်ကြီးငုတ်တုတ်

နဲ့ ကျုပ် ဘယ်ယူပါ့မလဲ။ ခုတော့ ကျုပ်ကလည်း စောင့်ရှောက်ထားရသေးတယ်။ လျော်ကြေးလည်း ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား။”

“ဒီလိုတော့မရဘူးလေ” ဖိုက ဆင်မွန်၏ လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ

တုတ်ခွဲလိုက်သည်။ “ကဲ နည်းနည်းလျှော့ပေးမယ်ဗျာ။ သုံးပေါင် သုံးပေါင် ခုတ်လား။ ဒါလောက်ကတော့ မျှတတယ်ထင်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း သင်္ဘောနဲ့

ပြန်ထွက်မယ်။ နောက် ပြန်ရောက်ချင်မှ ရောက်တော့မှာ။ လှိုင်းတွေ လေတွေထဲ

ကူးပြီး တစ်သက်လုံး ရှောင်ပေးမဲ့လူမျိုးကို ငွေလေးသုံးပေါင်လျော်ကြေးပေးရတာ

များပါဘူး။ ကျုပ်လည်း နောင်မှာ ဘာကိစ္စရှိရှိ မလာတော့ဘူး။ ကဲ သောကျား အချင်းချင်းပဲဗျာ။ သုံးပေါင်သာပေး။ ကျုပ်ရှောင်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်

ပဲ။ မတရားဘူးလား။”

“တရားပါတယ်။ တရားပါတယ်” ဆင်မွန်က ဇေဓဇေါနှင့် ပြန်ပြောသည်။ “ခင်ဗျားဘက်ကနေ ကြည့်ရင် တရားရုံ မကဘူး၊ သဘောထားကြီးရာ

လည်း ကျပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမျှလောက် မြင့်မြတ်တဲ့

ခင်ဗျားရဲ့ သဘောထားကြီးမှုကို ကျွန်တော် အခွင့်ကောင်း မယူချင်ပါဘူး။

ဒီတော့ ခင်ဗျားမိန်းမကို ခင်ဗျားပဲပြန်ယူပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ လင်မယားကြားထဲမှာ

ကျုပ် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့

အခွင့်အရေးကို ခင်ဗျားပြန်ယူပါ။ တကယ်တော့ ကျုပ်က ရှောင်ပေးသင့်တာပါ။

အောင်လည်း ရှောင်ပေးမှာပါ”

ဆင်မွန်က တံခါးဝဆီသို့ထွက်သည်။

“ဗျို့လူ နေဦး” ဖိုက လှမ်းအော်ကာ တံခါးဝမှ ဆီးရပ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်မြန်မြန် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဒီကနေဆင်း

သွားရင် ဘယ်သွားမလဲ။ သွားစရာမရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားကို ပြုစုမဲ့လူလည်း

မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားဆင်းရဲမှာပေါ့။ ကဲဗျာ ရှုပ်တယ် နှစ်ပေါင်ပဲ ပေးတော့။

ဒီကြာပါတယ်လေ။ တစ်ပေါင်ပဲ ပေးတော့။ ယောက်ျားချင်းပဲဗျာ။ ကျုပ်လည်း

ဒီလောက်မက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ပေါင်လောက်တော့ ခင်ဗျားလည်း ရှာလို့ လွယ်ပါတယ်။ ဒီတိုင်ကပ်နာရီကြီး ပေါင်လိုက်ရင်တောင် တစ်ပေါင်တော့ ရပါတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဒီလိုဆိုရင်”

ထိုစဉ် အောက်ထပ်မှ တံခါးနှစ်ချက်ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်၏ထုံးစံမှာ တံခါးနှစ်ချက်ခေါက်လျှင် အပေါ်ထပ်တွင်နေသူ ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဖိုက စိုးရိမ်သံဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

“ကျုပ်သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ဆင်မွန်က ပြောပြောဆိုဆို အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

တံခါးမကြီးဖွင့်သံကို အပေါ်ထပ်မှ ဖို ကြားနေရသည်။ ဖိုသည် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်လမ်းမပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်ထပ် လမ်းမတွင် မိန်းမဆောင်း ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။ ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် ခေါင်းသည်အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ထိုနောက် အိမ်အောက် ထပ်မှ သူကြားဖူးနေကျ မိန်းမသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဦးထုပ်မပါ ဘာမပါနဲ့။ ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ” မိန်းမသံက ခပ်တင်းတင်းမေးသည်။

“ဒီနားလေးတင်၊ ဒီနားလေးတင်။ အိမ်ပေါ်မှာ မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

ဆင်မွန်ကဖြေသည်။ မှောင်ရီဖျိုးဖျာတွင် လမ်းမပေါ်၌ ခပ်သုတ်သုတ် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ဖိုမြင်လိုက်ရသည်။ အခြားသူမဟုတ်။ ဆင်မွန်ဖြစ်သည်။

ဖိုသည် သုံးလှမ်းဖြင့် လှေကားထစ်များကို ကျော်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့မိန်းမသည် တံခါးမကြီးတွင်ရပ်ရင်း ဆင်မွန်ကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဖိုသည် နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်သည်။ ထိုပြတင်းပေါက်မှ အောက်ထပ် ရေချိုးခန်းအမှီးပေါ်သို့ လျှောဆင်းသည်။ ထိုနောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ချသည်။ တစ်ဖန် ဝင်းခြံထိ ၁၃ရောသောပါး ကျော်ချကာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ကို

စိတ်ကူးချီချီ

ညီသူမျှ မမြင်လိုက်ကြ။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် မယားမျက်စိရှေ့မှာပင် မယားကို စွန့်ပစ်ထွက်ပြေး သော ဆင်မွန်ကို အိမ်နားနီးချင်းများက တအံ့တသြဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ဟူသတတ်။

[Author Morrison's That Brute Simmon]

*

ယန်းပေါလ်ဆုတ်၏ နာမည်ကြီးအောင်လုပ်နည်း

ပြင်သစ် စာရေးဆရာကြီး ယန်းပေါလ်ဆုတ် (၁၉၀၅-) ၏ ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဆုတ်သည် ခေတ်သစ် အဘိဓမ္မာဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်သော “ဘုရားမဲ့ဘဝ ပဓာနဝါဒ” ဂိုဏ်းကို ထူထောင်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုဂိုဏ်း၏ဝါဒမှာ “လူသည် မိမိအတွက်ဖြစ်လာရသော သတ္တဝါ” ဖြစ်သည် ဟူသည့် ဝါဒဖြစ်သည်။ လူသည် ပြင်ပ ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် သီးခြားကင်းလွတ် ရပ်တည်နေသည်ဟု ယူဆသည်။ ဆုတ်၏အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်ဗေဒ အခြေခံမူမှာ “လူသည် သူကျင့်ကြံပြုမူသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရသည်” ဟူသောမူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆုတ်သည် သူ၏ “ဘဝ ပဓာန ဝါဒ” ကို မာ့စ်ဝါဒ အဘိဓမ္မာဖြင့် သက်သေထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် မာ့စ် ဝါဒီများက လက်မခံကြ။ သူ့ဝါဒကို စိတ်ဝါဒ တစ်မျိုးဟု ယူဆကြသည်။

ဆုတ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပြင်သစ် ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းအမည်မှာ “အိရိုစထရေးတပ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အိရိုစထရေးတပ်သည် ခေါမဒဏ္ဍာရီထဲက ဇာတ်ကောင် ဖြစ်သည်။ အိရိုစထရေးတပ်သည် နာမည်ကြီးချင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နာမည်ကြီးရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်တစ်ပါး ဖြစ်သော

အိမ်ဆပ် ဘုရားဝတ်ကျောင်းကြီးကို မီးတင်ဖို့သည်။ ဤတွင် နာမည်ကြီးသွားသည်။

ယခု ဝတ္ထု၌ ဇာတ်ကောင်သည် နာမည်ကြီးချင်သည်။ သို့ဖြင့် နာမည်ကြီးရန် နည်းလမ်းများ အမျိုးမျိုးရှာသည်။ စာရေးဆရာလုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ မအောင်မြင်။ အဘိဓမ္မာဆရာ လုပ်ရန် ကြိုးစားသည်လည်း အချည်းနှီး။ သို့ဖြင့် လူတွေကို လိုက်၍ ပစ်သတ်ရလျှင် နာမည်ကြီးမည်၊ သတင်းစာထဲ ပါမည်ဟု တွေးမိသည်။ သို့ဖြင့် ဤအတိုင်း လုပ်ကြည့်ရာ နောက်ဆုံးတွင် အဖမ်းခံရသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဆုတံဆိပ် ၁၀ ပမာနပါးကို အတိုချုပ်၍ ဖော်ပြသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသင့်သည်။ “လူသည် မိမိအတွက် ဖြစ်လာရသော သတ္တဝါ” ဖြစ်သည်ဟူသော ဆုတံဆိပ် အဘိဓမ္မာကို ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတ်လိုက်သည် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးက လက်ခံထားသော ကျင့်ဝတ်များကိုလည်း လက်မခံ။ လူနေမှုစနစ်အရ တည်ရှိနေသော တရားဥပဒေများ ကိုလည်း လက်မခံ။ လူနေမှုစနစ်အရ တည်ရှိနေသော တရားဥပဒေ များကိုလည်း လက်မခံ။ မိမိခံစားချက်နောက်ကိုသာ လိုက်သူ ဖြစ်သည်။ အတ္တလွန်ကဲသူ ဖြစ်သည်။

ဆုတံဆိပ်အဘိဓမ္မာသည် ဓနရှင်လူ့အဖွဲ့အစည်းကို စက် ဆုပ်စွဲမုန်းရာမှ လွဲမှားသော နည်းလမ်းများဖြင့် ဘဝကို ရုန်းထွက် သည့်အဘိဓမ္မာဖြစ်သည်။ စိတ်ပျက် ကုန်ခန်းနေသော ဓနရှင် ပညာတတ်တို့တွင် အများအားဖြင့် တွေ့ရတတ်သည့် အယူအဆမျိုး ဖြစ်သည်။

နာမည်ကြီးအောင်လုပ်နည်း

သူတို့ကြည့်ရင် အပေါ်စီးကကြည့်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မီးကိုမှိတ်ပြီး ပြတင်းဝမှာရပ်တယ်။ ကျွန်တော် သူတို့အပေါ်ကနေပြီး စီးကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ညည်းနည်းမှ သိကြပုံမရဘူး။ လူတွေဟာ ကိုယ့်ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်ကိုပဲ အာရုံပြုကြတယ်။ နောက်ကျောဘက်ကို သတိပြုတဲ့အခါလည်း တစ်ခါတလေ ဆော့ ရှိတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုပဲအာရုံပြု၊ အလွန်ဆုံးကြည့်ရင် ငါးပေ နှစ်လက်မလောက်ဆိုကိုပဲ လှမ်းကြည့်တတ်ကြတယ်။ ၇-ထပ်ရှိတဲ့ တိုက်ပေါ်က ကြည့်ရင် လူတစ်ယောက် ခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဘယ်လိုမြင်ရမလဲလို့ ဘယ်သူများ စဉ်းစားမိဖူးသလဲ။ သူတို့ခေါင်းပေါ်၊ နှုတ်ပေါ်ကို အဝတ်အစား တောက်တောက်ပပတွေ၊ အရောင်ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်တွေနဲ့ နံရံ သတိမေ့နေကြတယ်။ ကိုယ့်ကို အပေါ်စီးကနေ ကြည့်တဲ့အကြည့်ဟာ အကယ်တော့ လူ့အတွင်းစိတ်ရဲ့ မဟာရန်သူကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ အဟာရန်သူကြီးကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်ရမယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ လက်ထောက်ပြီး အောက်ကိုးကြည့်ရင် ကျွန်တော်ရယ်မိတယ်။ လူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်မှာ မတ်မတ်ရပ် တော့ကို အလွန်ဂုဏ်ယူလေ့ရှိတယ်။ ကဲ အပေါ်ကနေ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ တော့ မတ်မတ်ရပ်နေတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ပလက်ဖောင်း သီမှာ ပြားပြားကပ်ကပ်ကလေးဖြစ်နေပြီး၊ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဟာ ပခုံးနှစ်ဖက် ကြားက ထိုးထွက်လာပြီ မဟုတ်လား။

၇-ထပ်တိုက်က အခန်းကလေးတစ်ခန်း။ ဒီနေရာလေးမှာပဲ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းလုံး နေသွားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ လူဟာ စိတ်ဓာတ်ရေးအရ

အလွန်မြင့်မား ကြီးကျယ်တယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ထင်လာအောင် ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့ သင်္ကေတတွေနဲ့ အားတင်းယူရတယ်။ ကျားကန်ယူရတယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်နိုင်ရင် လူဟာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ရဲ့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာပေါ့။ ကောင်းပြီ။ မင်းမှာ လူတွေထက် သာလွန်မြင့်မားနေတဲ့အရာ ဘာရှိသလဲသို့ ခင်ဗျားတို့က မေးကောင်းမေးမယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခြားလူတွေထက် မြင့်မား သာလွန်တဲ့ အရာရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်ဟာ ၇-ထပ်တိုက်က အခန်းတစ်ခန်းမှာ နေရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူများတွေထက် သာလွန်တယ်။ မြင့်မားတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ လူတွေကို လေ့လာတယ်။ ဒါကြောင့် အလွန်မြင့်တဲ့ အဆောက်အုံကြီးတွေဖြစ်တဲ့ နော်တာဒိန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလို၊ အိမ်မျှော်စင်ကြီးလို၊ ဆာစရေ ဘိုးဝါး မျှော်စင်လို၊ ဒီလမ်းစရေလမ်းက ကျွန်တော်နေတဲ့ ၇-ထပ်တိုက်လို နေရာမျိုးကို သဘောကျတာပေါ့။ ဒီနေရာတွေဟာ ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့ သာလွန်မြင့်မားတဲ့အချက်ကို ထင်ရှားပြနေတဲ့ သင်္ကေတတွေပဲ။

တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းမပေါ်ကို ဆင်းသွားရတဲ့အခါတွေ ရှိမယ်။ ဥပမာ အလုပ်သွားရတာမျိုး။ လမ်းမပေါ်ကို ဒီလိုဆင်းသွားရတဲ့အခါ သိပ်အသက်ရှူကျပ်တာပဲ။ ၇-ထပ် တိုက်ပေါ်ကနေပြီး ပလက်ဖောင်းမှာ သွားနေတဲ့လူတွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင် လူတွေဟာ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေလို တရွရွနဲ့ ပိပ်သေးသေးကလေးတွေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်၌က လမ်းမပေါ် ရောက်သွား တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်လည်း သူတို့လို ဖြစ်သွားပြီလေ။ သူများကို ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး ပုရွက်ဆိတ်လို ထင်လို့ရတော့မလဲ။ တစ်ခါတလေ သူတို့နဲ့ လူချင်းထိပြီး တိုးဝှေ့သွားရသေးတယ်။ တစ်ခါတုန်းက လမ်းမပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်သေနေ တာကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတယ်။ မှောက်ရက်ကြီးလဲလို့။ သူ့ကို ဆွဲလှန်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးတွေ ရဲနေတယ်။ မျက်လုံးပြူးပြူး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ သွေးတွေ ချင်းချင်းနီနေတာကို မြင်ရတယ်။

“အို ဒါဘာမှ စိတ်ထိခိုက်စရာမဟုတ်ဘူး။ နံရံကို ဆေးဖိုဖိုသုတ်ထားတာ လောက်ရှိတာပဲ။ သူ့မျက်နှာကို ဆေးနီတွေသုတ်ထားတာပဲ။ ဒါပဲ မဟုတ် ဘူးလား။”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလိုပြောကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသာ အားတင်းရတယ်။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေဟာ ပျော့ခွေသွားပြီး ကျွန်တော်မေ့လဲသွားတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ခေါ်သွား။ နှာနှပ်ဆေးထိုးပေးကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို သတ်ပစ်ချင်လိုက်တာ။

တကယ်တော့ လူတွေက ကျွန်တော့်ရန်သူတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သေကြဘူး။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကရုဏာထားကြတယ်။ သူတို့သွားလာကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူတို့လို လူတစ်ယောက်ပဲ ထင်နေကြတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စမျှသိရင် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြမလား မသိဘူး။ နောက် တကလည်း ကျွန်တော် တကယ်အရိုက်ခံရတာပါပဲလေ။ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို သိသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း “ဖျော” လိုက်ကြတာ။ ဘူတာရုံထဲမှာ နေရာရကျော်လောက်ဝိုင်း “ဖျော” ကြတယ်။ မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ထိုး၊ ဆေးကိုဝိုင်းဆော်၊ လက်မောင်းကိုလိမ်ချိုး၊ ကျွန်တော်ဝတ်လာတဲ့ အဝတ်အစား တွေချွတ်ပစ်။ ကျွန်တော့်မျက်မှန်ကို လွှင့်ပစ်။ စုံလို့ပေါ့လေ။ မြေကြီးပေါ် ဆေးသက်ထောက်ပြီး မျက်မှန်ကို လိုက်ရှာနေတော့ လောင်ပြီး ဝိုင်းကန်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်ကြတော့မှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ကျွန်တော်က အလည်း မကောင်းဘူး။ ခုခံနိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို ခိုက်ရှာနေကြတာ အတော်ကြာပြီ။ လမ်းမမှာတွေ့ရင် ကျွန်တော်ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဘာမှ သိသလို ခပ်တည်တည်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ခိုင်းသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြောက်တယ်။ လူတွေကို ကျွန်တော် နီးနေတာဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ လေးနက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိပါတယ်။

လူတွေကို စတင်ပြီး မုန်းလာတဲ့နေ့က ကျွန်တော်ခြောက်လုံးပူးတစ်လက် သိလာတဲ့နေ့။ လူဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့အရာ၊ မြည်ဟိန်း အတတ်တဲ့အရာတစ်ခု ပါလာရင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘဝင်မြင့်ပြီး မြင့်မြင့်သမျှကို အနိုင်ကျင့်ချင်လာတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ခြောက်လုံးပူးကို ကျွန်တော်ယူသွားတတ်တယ်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ အသာထည့်ပြီး လမ်းလျှောက် သွားတာပါပဲ။ ထွေထွေထူးထူး မသွားပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ရိပ်သာလမ်းမကြီး

တွေဘက်ကို လျှောက်တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပူးဟာ ကဏန်းကြီးတစ်ကောင်လို ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီကို ဆွဲထားတယ်။ ဒါကြီးနဲ့ထိတိုင်း ကျွန်တော့်ပေါင်မှာ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်နဲ့ထိတော့ နွေးလာတယ်။ လမ်းလျှောက်ရတာကတော့ တောင့်တောင့်ကြီးပေါ့။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်လျှိုလိုက်တော့ အဲဒါကြီးထိ သွားစမ်းမိပြန်တယ်။ လမ်းမှာ မကြာမကြာ အိမ်သာဝင်ရတယ်။ အိမ်သာထဲ မှာလည်း လူရှုပ်တော့ သတိထားရတာပေါ့။ အိမ်သာထဲရောက်တော့ အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပူးကို ထုတ်လက်နဲ့ အပေါ့အလေးဆကြည့်လိုက်၊ အနက်ပြောက် ကလေးတွေ ခြယ်ထားတဲ့ သေနတ်ဒင်ကြည့်လိုက်၊ တစ်ဝက်မှိတ်ထားတဲ့ မျက်ခွံနဲ့တူ တဲ့ မောင်းကို ကြည့်လိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ကပ်လျက် အပေါ့အပါးကိစ္စ လုပ်နေသူကတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့လို အပေါ့အပါး စွန့်နေတယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီက ဘယ် ဒီလိုဟုတ်မလဲ။ ကျွန်တော်က လမ်းမကအိမ်သာတွေမှာ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုကိစ္စတွေ မလုပ် တတ်ဘူး။

လူတွေကိုလိုက်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်ရရင် ကောင်မလားလို့ တစ်ညမှာ ကျွန်တော်စိတ်ကူးရတယ်။ အဲဒီညက စနေနေ့ညကြီး။ အဲဒီညက လီဆိုတဲ့ ကောင်မတစ်ယောက် ထုတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူက အသားဖြူဖြူရယ်၊ မွန်ပါနာဆေရပ်ကွက်က ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့က ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်တယ်။

လဆန်းရင် ပထမ စနေနေ့တိုင်း ဂူကွီနေးဟိုတယ်ကို လီနဲ့အတူကျွန်တော် သွားလေ့ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ အချိန်ကုန် ပြန်လာတာချည်းပဲ။ ဒီနေ့ညကျတော့ လိုကို မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော် စောင့်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ မလာရင် နေထိုင်မကောင်းလို့ပဲလို့ ထင်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဇန်နဝါရီလဆိုတော့ တော်တော်အေးနေပြီ။ တော်တော် ပျင်းစရာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဒီနေ့ည ဘယ်လိုအပျင်းဖြေရမလဲဆိုတာ တွေးနေမိတယ်။ အိုဒက်ဆာရပ်ကွက်မှာ အသားညိုညိုနဲ့ ကောင်မတစ်ယောက်ရှိတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်က “အဆက်သစ်”လည်း သိပ်မရှာချင်ဘူး။

အချို့ ကောင်မတွေက တံခါးကြားမှာ လူမိုက်ခေါ် ဝှက်ထားတတ်ပြီး ပြန်ခါနီးမှာ ပါသမျှ ကလေးတွေကို လူလွှတ်တတ်တဲ့အတွက် သတိထားရတယ်။ နတ်ယုရံ ယူပြီး လူရိုက်မသွားရင်ဘဲ တော်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ညတော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်မယ် စိတ်ကူးတယ်။ ဒါကြောင့် အခန်းပြန်၊ ခြောက်လုံးပူး အိတ်ထဲထည့်ပြီး ထွက်လာတယ်။

ကောင်မအိမ် ရောက်လည်းရောက်ပြီ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာလည်း ခြောက်လုံးပူး ပါလာပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မကြောက်တော့ဘူးခင်ဗျ။ ကောင်မက အနီးကပ်ကြည့်တော့ သိပ်မစွဲဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်ခန်းမှာနေတဲ့ ရဲကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်။

ဟိုတယ်စတယ်လာရောက်တော့ ငါးထပ်မှာ အခန်းလွှတ် တစ်ခန်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ငါးထပ်ကို တက်လာတယ်။ ကောင်မက ဆံထဲဆိုတော့ အတက်မှာ ခဏခဏ နားရတယ်။ မေးလိုတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အပျော့ပေါ့။ ဗိုက်နည်းနည်းထွက်ပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တော့ နောက်ထပ် ငါးထပ်လောက်တက်ရလည်း ဘာအရေးလဲ။ ငါးထပ်လည်းရောက်ရော ကောင်မ က သူ့လက်ဝဲဘက်ရင်အုံကို လက်နဲ့ဖိပြီး တရှူးရှူးနဲ့ မောနေတယ်။ သော့က သူ့ဘယ်လက်ထဲမှာ။

“အမလေး တက်လိုက်ရတာ သေတော့မယ်” သူက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ သူ့လက်ထဲကသော့ကိုယူပြီး တံခါး နှိပ်တယ်။ ဘယ်လက်က အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပူးကို ဆုပ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲက ချပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကို ချိန်ထားတယ်။ အခန်းထဲရောက်လို့ မီးခလုတ်ကို နှိပ်တော့မှပဲ ခြောက်လုံးပူးကို လက်က လွှတ်တော့တယ်။ အခန်းက ဟာလာ ဆင်လင်း။ မျက်နှာသစ်တဲ့ ကြွေခုံပေါ်မှာ အစိမ်းရောင် ဆပ်ပြာတစ်တုံး ဆင်ထားတယ်။ လူတစ်ယောက်အတွက်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကပြုံးမိတယ်။ သူတို့ဆပ်ပြာခဲတွေ လက်သုတ်ပဝါတွေက ဘာလုပ်ဖို့တုန်း။ ကျွန်တော်က သူ့မှ လုပ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကောင်မက ကျွန်တော့်နောက်မှာရပ်ပြီး အတုတု ဟောဟောဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါမျိုးကိုပဲ သဘောကျတာ။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့လဲ” ကျွန်တော်က နောက်ကျောကို ဖို့ပြီး မေးတယ်။

“ရီနီ”

“ကဲ ရီ ဒါဖြင့် မြန်မြန်ကလေးလုပ်ကွာ။ ငါ စောင့်နေရတာကြာလှပြီ”

“ကြည့်လေ သူတော်တော် အပျင်းထူတယ်။ ဘာလဲ ကျွန်မက အကုန်လိုက်လုပ်ပေးရမှာလား”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်အနားတိုးလာပြီး ကုလားထိုင် လက်တင်ပေါ်ထဲ လှမ်းကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်အနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်မဲ့အလုပ် ကျွန်တော်အဖွဲ့နဲ့ခနဲထလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း ငါ မအိပ်ချင်ဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တကြည်ပြီး-

“မအိပ်ချင်ရင် ဘာလုပ်ချင်သေးလို့တုန်း”

“ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး။ ငါ့ကို လမ်းလျှောက်ပြ။ အခန်းပတ်ပြီး လျှောက်ဒါဆိုရင် တော်ပြီ”

ကောင်မက ပုံမကျ၊ ပန်းမကျ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြတယ်။ မိန်းမတွေအဖို့ လမ်းလျှောက်ရတာလောက် စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတာမျိုး မရှိဘူးထင်တယ်။ ခုံမြင့်ဖိနပ် စီးနေကျဆိုတော့ ဖုန်းကိုင်ချပြီး လမ်းလျှောက်နေကျ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကောင်မခါးဟာ ကုန်းနေပြီး လက်ကလည်း ယမ်းတမ်းယမ်းတမ်းနဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ မိမိကိုကျလို့ အဝတ်အစား အပြည့်နဲ့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်လို့။ လက်အိတ်တောင်မချွတ်ဘူးကြည့် ကောင်မဟာ ကျွန်တော့်အမိန့်နဲ့ လမ်းလျှောက်ပြနေရပြီ။ ကောင်မက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ပြိတ်တိဟန်မျိုးနဲ့ ပြုံးပြတယ်။

“မလှဘူးလား။ သဘောမကျဘူးလား”

“ဒါတွေ အသားခေါက်ထားစမ်းပါ”

“ဩ လက်စသတ်တော့ ရှင်က ကျွန်မကို အလျှောက်ခိုင်းနေတာပေါ့လေ”

သူက စိတ်တိုသွားပုံရတယ်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ထိုင်”

ကောင်မက အိပ်ယာပေါ်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စကား

မပြောကြဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြတယ်။ ကောင်မမဲ့ အသားက ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ကြက်သီးတွေထနေတယ်။ နံရံတစ်ဖက်က နှိုးစက်ဆေးတဲ့ နာရီရဲ့တစ်ချက်ချက်မြည်သံကိုတောင် ကြားရတယ်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က စကားတစ်ခွန်း ရုတ်တရက်ထွက်သွားတော့ ကောင်မက

“သေချင်းဆိုးကြီး”လို့ သွားစေ့ပြီး ပြန်ပြောတယ်။ သူ့မျက်နှာက ခွေးလို့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ရယ်နေတယ်။

“ကဲ သွားမယ်။ ဒီလောက်ကလေးကို ငွေငါးဆယ်ပေးတယ်ဆိုတော့ ခနည်းပါဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော့်အခန်းပြင် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကောင်မကတော့ အခန်းထဲမှာ တွန့်ရစ်လေရဲ့။ လက်တစ်ဖက်က ဘရာစီယာ။ လက်တစ်ဖက်က ငါးဆယ်ဆန်ကို ကိုင်လို့။ ကျွန်တော် ငွေငါးဆယ်ကုန်ရကျိုး နပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကောင်မ သိပ် အံ့သြနေပြီလေ။

“ငါလိုချင်တာဒါပဲ။ ငါ လူတွေကို တအံ့တကြည်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တယ်”

လှေကားပေါ်ဆင်းလာရင်း ကျွန်တော့်ဘာသာပြောမိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေတယ်။ ဟိုတယ်ခန်းထဲက အစိမ်းရောင် ဆပ်ပြာတုံးကလေးကို ယူလာပြီး အိမ်ရောက်တော့ ရေနွေးနဲ့အကြာကြီး တိုက်ပစ်တယ်။ ဆပ်ပြာဟာ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပါးပါးကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ အားရပါးရ စုပ်ထားတဲ့ စပ်ပြာချိုချို ကလေးလို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ညကျတော့ ဖြုန်းဆို အိပ်ရာက လန့်နိုးလာတယ်။ ခြောက်လုံးဖြူး ဆုတ်ပြတုန်းက ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့မျက်နှာထား၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် မြင်နေတယ်။ ခြေလှမ်းတိုင်း ကော့ထွက်လာတဲ့ သူ့ဝမ်းပိုက်စုစုကြီးကိုလည်း မြင်နေတယ်။

နာလိုက်လေကွာ။ တကယ်ဆို အဲဒီတုန်းကတည်းက သူ့ဗိုက်ကြီးထဲကို အပေါက်အပေါက်တွေ ဖြစ်သွားအောင် ခြောက်လုံးပူးနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်ရရင် အယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ နောက်သုံးလေးညအထိ သူ့ချက်တစ်ဝိုက်မှာ ကျည်ဆံပေါက်ကလေးခြောက်ခုကို မြင်ယောင်နေတယ်။

အဲဒီကတည်းက အိတ်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပူးမပါဘဲ အပြင်မထွက်တော့ဘူး။ အမ်းကျရင် ကိုယ့်ရှေ့က လျှောက်သွားနေတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပြီး ခုနေ

နောက်ကနေ ပစ်ထည့်လိုက်လို့ ရှေ့မှောက်လျက်သား လဲကျသွားတာကြည့်ရရင် တယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ တွေးမိတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ရှာတလက်ဇာတ်ရုံမှာ ပဒေသာကပွဲလုပ်လေ့ရှိတော့ ပွဲပြီးချိန်ဆိုရင် အဲဒီနားကို မကြာခဏ ရောက်လေ့ရှိတယ်။ ခြောက်နာရီလောက် ဆိုရင် ပွဲပြီးတဲ့ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာပြီး ဇာတ်ရုံအလုပ်သမားတွေဟာ မှန်တံခါးကြီးတွေကို ချိတ်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ လိုက်လိုက်ပိတ်ကြတယ်။

ကဲ စပါပြီခင်ဗျာ။ ဇာတ်ရုံထဲက လူတွေ တဖြည်းဖြည်းထွက်လာကြ တယ်။ မြေကြီးမှာ ခြေကျတယ်တောင် မထင်ရဘူး။ လူတွေဟာ ပြွတ်သိပ်လို့ တချို့လူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ရိုဝေဝေ။ တချို့ကလည်း ဟိုတွေးဒီတွေး။ တချို့ကလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ လမ်းမကြီးကို ခုမှ မြင်ဖူးသလိုလို့။ တချို့ကလည်း ဘုမသိဘမသိပြီးလို့။ ကမ္ဘာတစ်ခုက အခြားကမ္ဘာ တစ်ခုကို ရောက်လာကြပြီလေ။ ကျွန်တော်က အဲဒီတခြားကမ္ဘာကနေပြီး သူတို့ကိုစောင့်လို့။ ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ အသာလက်လျှိုပြီး သေနတ်ဒင်ကို တစ်အားဆုပ်ထားလိုက်တယ်။ ခဏလည်း ကြာရော ကျွန်တော် ဟာ သူတို့ကို သေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်နေတယ်။ တချို့က မြေဆေးတံကလေး ထောင်ထားရာက လဲကျသွား သလို လဲသွားကြတယ်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေတဲ့ လူအုပ်ဟာ ဇာတ်ရုံထဲ ဝင်ပြေးသူက ပြေးကြတယ်။ မှန်တံခါးတွေရိုက်ခွဲပြီး အထဲဝင်ပုန်းသူက ပုန်းကြတယ်။ တော်တော်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကစားနည်း ခင်ဗျ။ ကစားလည်း ပြီးရော ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်နေတာနဲ့ ဒူရီဟေးရဲ့ အရက်ဆိုင်ကို သွားပြီး ကော့ညက်တစ်လုံးလောက် သောက်ပစ်လိုက်ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေကို မပစ်ခဲ့ရသေးဘူး။ မိန်းမတွေကို ပစ်ရင် ကျောက်ကပ်လောက်ကို မှန်းပစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခြေသလုံး အသားပုံကို လှမ်းပစ်မယ်။ ဒါမှ ကသလိုဖြစ်ပြီး ကြည့်လို့ကောင်းမှာကိုး။

ခုထိတော့ ဒါဟာ စိတ်ကူးပဲရှိသေးတယ်။ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ ဒန်ဖာရိုရှေရီး ရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ သေနတ်ပစ်ကွင်းကိုသွားပြီး လေ့ကျင့်တယ်။ ကျွန်တော်က လက်သိပ်မတည့် လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လူပစ်ရတာယ်ဆိုတာ ပစ်မှတ် သိပ်ကောင်းတာပဲ။

အထူးသဖြင့် ကိုယ်က တစ်ဖက်သပ် ပစ်ရုံတော့ မပစ်ဘဲ ချိန်လွှဲနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် လူသိများပြီး နာမည်ကြီးအောင်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ရသေးတယ်။ ရုံးမှာ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းတွေ စုံတဲ့တစ်နေ့ကို ရွေးလိုက်တယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်ပိုင်းပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ လူတွေနဲ့ ထက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရတာကို သိပ်မသတိတာပဲ။ လူကို မခင်မင်တတ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က နှုတ်ဆက်ရင် လက်အိတ်ကို ချွတ်လိုက်သေးတယ်။ ချွတ်ပုံက လက်အိတ်ကို အဖျားကနေ အသာကလေးလှန်ပြီး လက်ချောင်း ကလေးတွေတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းကလေး ချွတ်တာခင်ဗျ။ ပြည့်ဖောင်း အတွန့်အစင်းတွေ ပြည့်နေတဲ့ လက်ဖဝါးကို မြင်ရတာ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ဆောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်အိတ်ကို အမြဲဝတ်တယ်။

တနင်္လာနေ့ဆိုရင် ရုံးမှာ သိပ်အလုပ်မလုပ်ကြဘူး။ လက်နှိပ်စက် စာရေးမက တစ်ပတ်စာ လခထုတ်ပေးဖို့ ပြေစာကို လက်မှတ်လာထိုးခိုင်း တတ်တယ်။ လီမေးရှားကတော့ လက်နှိပ်စက်စာရေးမနဲ့ နောက်နေတယ်။ သူ ထွက်သွားရင် စာရေးမရဲ့အလှကို အာပေါင်အာရင်း သန့်သန့်နဲ့ ပြောကြ ဆော့တာပဲ။ ပြီးတော့ (သမုဒ္ဒရာကို ပထမဆုံး တစ်ယောက်စီး လေယာဉ်နဲ့ ဖြတ်ကူးတဲ့ အမေရိကန် လေသူရဲ) လင်းဘတ်အကြောင်းလည်း ပြောတတ် ကြတယ်။

“ကျုပ်ကတော့ လူမည်း သူရဲကောင်းကိုပဲ သဘောကျတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“နီဂရိုးတွေကိုလား” တဲ့၊ မာဆေးက မေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ပဉ္စလက်တို့ မှော်အတတ်တို့ကိုပြတဲ့ လူမည်းတွေပါ။

“အဲဒီ ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကော သူ့လို အတ္တလန်တိတ်ကို ဖြတ်ရဲရဲ့လား”

“အဲဒီက ချဉ်တင်တင်နဲ့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သဘောကျတဲ့ လူမဲ့ သူရဲကောင်းမျိုး အကြောင်း ပြောပြတယ်။

“အို ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ သူက မင်းမဲ့ဝါဒီ” လီမေးရှားက ပြောတယ်။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းမဲ့ဝါဒီတွေမှာလည်း သူတို့နည်းနဲ့သူတို့

လူတွေကို ချစ်တတ်တာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ သူရဲကောင်းက မင်းမဲ့ဝါဒီ ဟုတ်ရင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတဲ့လူ”

“သူတို့အထဲမှာ မာဆေးက နည်းနည်းပညာတတ်တယ်။ ဒီတော့ သူက ဝင်ပြောတယ်။

“ဒီလောက်ပြောရင် ခင်ဗျားရဲ့စရိုက်ကို ကျုပ်ခန့်မှန်းလို့ရပြီ။ ခင်ဗျား ကိုးကွယ်တဲ့ သူရဲကောင်းက အီရိုစထရေးတပ်စ်ပဲဗျ။ သူက သိပ်နာမည်ကြီးချင် တော့ နာမည်ကြီးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ နည်းလမ်းရှာသတဲ့။ ဒီပြင် နည်းလမ်းတွေက သိပ်နာမည်မကြီးဘူး။ ဒီတော့ ကမ္ဘာအံ့ဖွယ် ၇ ပါးမှာ တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ အီဖီးဆပ်ဘုရားဝတ်ကျောင်းကို မီးတင်ရှို့သတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ကြီးအောင်လုပ်သတဲ့”

“အဲဒီ ဘုရားဝတ်ကျောင်းကို ဆောက်လှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကကော ဘယ်သူ တဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း သူ့နာမည်တော့ ကျုပ်မမှတ်မိဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ကျောင်းဆောက်လှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ မသိဘူး။ ကျောင်းကို မီးရှို့တဲ့လူတော့ သိတယ် ဟုတ်လား။ အင်း အီရိုစထရေးတပ်စ်ရဲ့ စိတ်ကူးလည်း သိပ်တော့ မဆိုးဘူးဗျ။ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်သားပဲ”

ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်း ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ အချိန်ကျတော့ ဒီစကားကို သူတို့သတိရကြလိမ့်မယ်လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ အီရိုစထရေးတပ်စ်ရဲ့အကြောင်းကို ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူး သေးတယ်။ အီရိုစထရေးတပ်စ်ရဲ့အကြောင်းကိုကြားတော့ ကျွန်တော် အားတက် လာတယ်။ ကြည့်လေ၊ အီရိုစထရေးတပ်စ် သေသွားတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင် ကျော်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ သူ့ရဲ့အမည်ကတော့ စိန်နက်တစ်လုံးလို တောက်နေတုန်းပဲ။ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။

ကျွန်တော့်ဘဝဟာ သိပ်ကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ အစတုန်းကတော့ လူ့ဘဝဟာ တိုတောင်းလှပါကလားဆိုပြီး ကြောက်ပေမယ့် ကြာတော့ နေသားကျသွားတယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ လူ့အသက်ဟာ တိုတိုကလေး

အလားလို့ သိလာတော့ အချိန်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်းဟာ ခွန်အားပြည့်ပြီး ဘဝမက်မောစရာ ဖြစ်လာတယ်။ လမ်းမပေါ်ကို ဆင်းသွားရင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာ နယ်ထဲမှာထူးဆန်းတဲ့ စွမ်းအားတစ်မျိုးနဲ့ ပြည့်လာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

ကျွန်တော့် အိတ်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပူး ပါတယ်လေ၊ ပေါက်ကွဲစေပြီး ဆယ်မြည်စေတတ်တဲ့ အရာလေ။ ဒါပေမဲ့ ခြောက်လုံးပူးကြောင့် ခွန်အားပြည့် တတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက အစွမ်းသတ္တိတစ်မျိုးကြောင့် ခွန်အားပြည့်လာတယ် ထင်ရတာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာလည်း ခြောက်လုံးပူးလို ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ်လား။ တော်ဝီဒီတစ်စင်း၊ ဗုံးတစ်လုံး၊ ဇုတ်လား။ ပေါက်ကွဲရမယ်၊ အသံမြည်ဟိန်းစေရမယ်။

ညစ်ညူးမည်းမှောင်တဲ့ ဘဝရဲ့အဆုံးမှာ ကျွန်တော်လည်း ပေါက်ကွဲ မယ်။ မဂ္ဂနီစီယမ်ဓာတ်သတ္တုလို ဝုန်းခနဲပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲပြီး ကြွေးတစ်ခုလုံး လျှပ်စီးလက်လိုက်သလို ဝင်းထိန် သွားစေရမယ် မဟုတ်လား။

ဒီအတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အလားတူအိပ်မက်မျိုးတွေကို ဆက်တိုက် ခံနေတယ်။ ကျွန်တော်က မင်းမဲ့ဝါဒီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ဗုံးဝှက်ပြီး ကျွန်တော် ရင်လားမဲ့လမ်းမှာစောင့်၊ အချိန်လည်းကျရော ဗုံးကပေါက်ကွဲပြီး ကျွန်တော် ကျား ဇာဘုရင်ရော၊ ရွှေစလွယ်တွေ ဆင်ထားတဲ့ သူ့ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်သုံး ထောက်ရော အကုန်လုံး ဗာလက ဈာန်ကြွ။ ကျွန်တော်လည်း နာမည်ကြီးဖြစ်ပြီး အဝင်ထဲပါသွားရော၊ သိပ်ဟုတ်။

ဒီလိုနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်တာ တစ်ပတ်လောက် ရုံးမတက်ဖြစ်ဘူး။ လမ်းမပေါ်လျှောက်၊ အခန်းထဲအောင်း၊ ကျွန်တော့်စိန်ကိန်းကို အကွက်ချတာနဲ့ အချိန်ကုန်တော့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အောက်တိုဘာလလည်းကုန်ရော ကျွန်တော်လည်း အသုတ်ထုတ်ခံရရော။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ စာတစ်စောင် ချပြီး အဲဒီစာကို မိတ္တူပေါင်း ၁၀၂ စောင် ကူးတယ်။ ကျွန်တော့်စာက ဒီလိုလေ-

အရာခင်ဗျား

ဆရာသည် နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာစာအုပ်များသည် ထောင်ချီ၍ ရောင်းနေရပါသည်။ ဤသို့

ဆရာစာအုပ်များ ရောင်းနေရခြင်းမှာ ဆရာ လက်ကိုင်ပြုသော မေတ္တာတရားကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် ပြည်သူများကို မေတ္တာရှေ့ထားပါသည်။ ဆရာ၏ အသွေးအသားထဲ၌ ဗြဟ္မစိုရ် တရား ကိန်းဝပ်လျက်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာသည် ကံထူးသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ဆရာသည် ရက်ရောဖော်ရွေ ပါသည်။ ဆရာသည် လူချင်းမသိသည့်တိုင် လူများကို စေတနာ ကရုဏာ ထားတတ်ပါသည်။ လူတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာ၊ လူ၏ခန္ဓာဗေဒ ပွဲ့စည်းပုံ၊ လူ၏ခြေထောက်များ လက်များ လှုပ်ရှားပုံတို့ကို ဆရာ နှစ်သက်ပါသည်။ လူ၏ လက်တစ်ဖက်တွင် လက်ငါးချောင်း နှင့်တကွ၊ လက်မ၏ အသုံးဝင်ပုံကို ဆရာ သဘောကျပါသည်။ လူတစ်ယောက်က ဆရာအား စားပွဲသို့လာ၍ လက်ဖက်ရည်ခွက် လာရောက်တည်ခင်းလျှင် ဆရာ ကျေနပ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လာရောက် တည်ခင်းသည့် အမူအရာ၌ လူ၏ ကရုဏာတရားသည် အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေ သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ဆရာ၏စာပေများ ထဲတွင် မကြာခဏ ကျွန်တော်ဖတ်ရပါသည်။ လူသည် မျောက်၏ လှုပ်ရှားမှုလောက် ပေါ့ပါးသွက်လက်ခြင်း မရှိသည့်တိုင် မျောက်ထက် အသိတရားများစွာပါသည် မဟုတ်ပါလား ဆရာ။

ဆရာသည် လူ၏အသွေးအသားကိုလည်း ချစ်ခင်ပါသည်။ အသိတရားဖြင့် ပြည့်ဝသော လူ၏အမူအရာ၊ လမ်းလျှောက်ဟန်၊ တောတိရစ္ဆာန်များကိုပင် ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်သည့် လူ၏အကြည့် တို့ကိုလည်း ဆရာ နှစ်သက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူ၏အကြောင်း ကို ရေးပြရာ၌ သင့်မြတ်လျော်ကန်သော စကားလုံးများကို ဆရာ အလွယ်တကူ ရွေးချယ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ခွန်အားရှိသော စကားလုံးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာစာအုပ်များ ထွက်သည်နှင့် အလှအယက် ဝယ်ကြပါသည်။ မိမိကျသော ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ဖတ်ကြပါသည်။ အဆင်

မပြေခြင်း၊ သူရဲဘောကြောင်ခြင်း၊ အလှည့်စားခံရခြင်း စသည်တို့ အကျုံးဝင်သော အချစ်အကြောင်းကို ဆရာရေးပြသည့်အတိုင်း တွေးတောစိတ်ကူးကြပါသည်။ ဆရာ၏ နောက်ဆုံးထုတ် စာအုပ် အကြောင်းကို အားပါးတရ ပြောကြပါသည်။ ကြီးမြတ်သော အလုပ်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် လောက၌ ဆရာကဲ့သို့ လူများကို ချစ်သော၊ မေတ္တာထားသော၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ပွားများသောပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိသ ကဲ့သို့လူများကို မုန်းတီးသော၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာသော လူမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုလူစားမျိုးသည် မည်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း ဆရာ သိချင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုလူစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူများကို စက်ဆုပ် မုန်းတီးလှသည့်အတွက် လူခြောက်ယောက်ကို သတ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် လူခြောက်ယောက်တည်း သာ သတ်မှတ်ထားသနည်းဟု ဆရာက မေးကောင်း မေးပါလိမ့် မည်။ ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော့်ခြောက်လုံးပူး၌ ကျည်ဆန်ခြောက် တောင့်သာ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရူးနမ်း စက်ဆုပ်ထိတ်လန့် ဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ဟု ထင်ပါသလားဆရာ။ မိုက်ရိုင်း စော်ကားသည့် အလုပ်ဟု ထင်ပါသလားဆရာ။ ကျွန်တော် လူတွေကို မချစ်နိုင်ပါဆရာ။ ယခုလို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဆရာ ထိတ်လန့် အံ့သြသွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဆရာက လူ၏အရည်အသွေးများကို ချစ်ခင် မြတ်နိုးသလောက် ကျွန်တော်က စက်ဆုပ်ရွံရှာပါသည်။ လူများ သည် ပါးစပ်က တစ်ခုခုကိုစားပြီး မျက်စိက ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်တတ်ကြရာ ထိုအပြုအမူကို ဆရာက ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်သလောက် ကျွန်တော် စက်ဆုပ်ပါသည်။ လူတွေက သတင်းစာကို ဘယ်လက်ကြီးဖြင့် ကိုင်ဖတ်တတ်ကြရာ ဤသို့ ဖတ်နေပုံကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်မုန်းပါသည်။ လူထမင်းစားတာကို ကြည့်ရခြင်းထက် တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက ဖျံအစာစားတာကို ကြည့်ရ

ခြင်းက ပို၍ ကြည်နူးစရာ ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ လူသည် မျက်နှာအမူအရာ လုပ်ပိုမှုအပ အခြား ဘာအတွက်မျှ အသုံးမဝင်ပါ။ ထမင်းစားသည့်အခါ၌ ပါးစပ်စေ့လိုက်လျှင် နှုတ်ခမ်းထောင့် အထက်သို့ တက်လိုက် အောက်သို့ဆင်းလိုက် ဖြစ်နေပုံကိုလည်း ကျွန်တော်မုန်းပါသည်။ ထမင်းစားတုန်း နှုတ်ခမ်းတွန့်သွားပုံကို ကြည့်ရခြင်းသည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်၊ အံ့အားသင့်လိုက် ဖြစ်နေပုံနှင့် တူပါသည်။ ဆရာကတော့ ဤအမူအရာကို သဘောကျပါလိမ့်မည်။ ဒါသည်ပင်လျှင် ဝိညာဉ်ကို စောင့်ကြပ်ခြင်း၊ အတ္တကို ပယ်ဖျက်ခြင်း ဟု ထင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စက်ဆုပ်ပါသည်။ မည်သည့်အတွက်ဟု အကြောင်းရှာမရပါ။ ဤအတိုင်း ခံစားခဲ့ရ ပါသည်။

ဤပြဿနာသည် အကြိုက်ချင်းကွဲပြားသည့် ကိစ္စတစ်ရပ် မျှသာဆိုလျှင် ဆရာထံ ကျွန်တော် ဤမျှလောက် စာရှည်ရှည်ရေး မည် မဟုတ်ပါ။ ယခုမူ အကြိုက်ချင်း ကွဲပြားသည့် ကိစ္စတစ်ရပ် မျှသာမကပါ။ ယခုတော့ လူတွေကို ချစ်သည် ပြောသူတို့က ကြီးမြတ်သူတွေဖြစ်နေပြီး မုန်းသည်ဟု ပြောတွေက ယုတ်ညံ့သူတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် ဤစာကို ရေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပုစွန်ကြော်ကို ကျွန်တော်ကြိုက်ချင်ကြိုက် မကြိုက်ချင်နေ၊ ဘယ်သူက ဘာမျှ မပြောပါ။ သို့ရာတွင် လူတွေကို မုန်းသည်ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်မှာ ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းသူ အဖြစ်သို့ အလိုလိုရောက်သွားကာ ဆေးဖော်ကြော့ဖက် မလုပ်ကြ တော့ပါ။ (ပုစွန်ကြော်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ရင် ဘာမှ အပြစ် မရှိသလို၊ လူတွေကို မုန်းရင်လည်း ကျွန်တော်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး မဟုတ်လားဆရာ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မမုန်းရတော့ ဘူးတဲ့လား။) ဒါကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါ။ လူ့ဘဝကို ချစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ တရားကို ဒီလိုပဲ လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားနိုင်သလား ဆရာ။ သူတို့က လူတွေကို ချစ်ဆိုတိုင်း ချစ်ရမှာလားဆရာ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုသည့် သဘောကို ဆရာ နားလည်လိမ့်မည်

ထင်ပါသည်။ တချို့နေရာတွေမှာ “လူ့သဘာဝ ဝါဒီမဟုတ်သူများ မဝင်ရ” လို့ ဆိုင်းဘုတ်တောင် တပ်ထားပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် ကတော့ ဇွတ်ဝင်တာပဲဆရာ။ ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး ဒီလိုလုပ်ခဲ့ တာ ပါပဲဆရာ။ ကျွန်တော့်အသက် ၃၃-နှစ် ရှိပါပြီ။ သူတို့က ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံးယုံကြည်လာတာကို စွန့်ရ တော့မှာလား ဆရာ။ လူတွေကို ချစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်မလား။ သူတို့အစွဲတွေကို ကျွန်တော် ချွတ်မလား။ တစ်ခုခုကိုတော့ ကျွန်တော် လုပ်ရတော့မယ်ဆရာ။

နောက်တစ်ခုက သူတို့က လူဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ တွေကို မတွေးဘဲ ဖြစ်သင့်တာတွေကို တွေးရမယ်လို့ ပြောသေး တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် မေးပါ့မယ်ဆရာ။ အတွေးနဲ့ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော့်နဲ့ အတွေးဟာ ဘယ်လိုလုပ် ခွဲခြားလို့ရမလဲဆရာ။ တကယ်တော့ အတွေးဟာလည်း အသွေးအသားလို ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ပစ္စည်းပဲမဟုတ်လား။ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ် ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးနဲ့ ခွဲထုတ်လို့ ရမလဲ။ ကျွန်တော် သုံးစွဲနေတဲ့ ပစ္စည်း ကိရိယာတွေလိုပေါ့။

ဥပမာ၊ ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ စကားလုံးတွေ ဆိုပါတော့ ဆရာ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် သီးခြားစကားကို ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ထွက်လာတော့ သူများ သုံးပြီးသား စကားတွေပဲ ထွက်လာတယ်။ ဒီစကားလုံး တွေဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အလိုလိုပေါ်လာပြီး ဒါတွေကိုပဲ သုံးလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ခုတောင် မလွဲသာလို့သာ ဆရာ့ဆီကို ဒီစကားလုံးတွေနဲ့ ရေးလိုက်ရတာ။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော့် သီးခြား စကားလုံးနဲ့ ကျွန်တော် ရေးချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရေး တာဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲလေ။ ဆရာလည်း လူတွေကို ချစ်ပါ။ မချစ်ရင် ဆရာကို ဝိုင်းပယ်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မကြာမီပါပဲ ခြောက်လုံးပူးနဲ့ လိုက်ပစ်မယ်။ ကဲ တော်လောက်ပြီ ဆရာ။ ဆရာဟာ ကျွန်တော်

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သူပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို ဆန့်တတ်နဲ့ ပစ်ဖောက်ပစ်လိုက်ရတာဟာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲဆိုတော့ ဆရာတော့ ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပစ်တဲ့လူတွေထဲမှာ ဆရာ မပါခဲ့ဘူးဆိုရင် ပေါလ်ဟီးလ် ဘတ်ဆိုတဲ့လူဟာ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး အဂ္ဂါကွဲနေရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူခြောက်ယောက်ကို ပစ်သတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို မနက်ဖြန် သတင်းစာထဲမှာ ဆရာတွေ ရပါလိမ့်မယ်။ သတင်းစာဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးတယ်ဆိုတာ ဆရာပိုသိပါလိမ့်မယ်။ သူတို့က “စိတ်ရူးပေါက်ပြီး” လိုက်ပစ်တယ်လို့ ရေးပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ရူးမထပါဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လုပ်မှာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို ဖော်ပြခွင့်ရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။

ပေါလ်ဟီးလ်ဘတ်

ဒီစာကို မိတ္တူ ၁၀၂ ခုကူးပြီး စာအိတ် ၁၀၂ အိတ်ထဲထည့်တယ်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ပြင်သစ်ပြည်က စာရေးဆရာ ၁၀၂ ယောက်ဆီကို လိပ်စာတပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ တံဆိပ်ခေါင်းစာအုပ် ၆ အုပ်နဲ့အတူ အံ့ဆွဲထဲထည့်ထားလိုက်ရတယ်။

နောက်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်အပြင်ကို သိပ်မသွားတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကျူးလွန်မဲ့ ရာဇဝတ်မှုကိုပဲ ကျွန်တော် တွေးနေတယ်။ မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ရပ်ဟာ တော်တော်ပြောင်းသွားတာ တွေ့လို့ ဝမ်းသာသေးတယ်။ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေဟာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားတော့မတတ်ပြူးကျယ်လာကြတယ်။ မျက်မှန်ရဲ့နောက်မှာ နက်မှောင်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့နေကြတယ်။ မျက်စိကို ပြိုဟန်ကွတ်တွေ ရွေ့ရှားသလို ရွေ့ရှားကြည့်တယ်။ အနုပညာရှင်တစ်ဦး သို့မဟုတ် လူသတ်သမားတစ်ဦးရဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေပါပဲ။ ဒီတုန်းမှာ သတင်းစာထဲက လူသတ်မှုတစ်ခုအကြောင်း ဖတ်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်မျက်နှာဟာ ပိုပြီး အသွင်ပြောင်းသွားတယ်။ အိမ်ဖော်မ ချောချော

ကလေးနှစ်ယောက် သူတို့အိမ်ရှင်မ နှစ်ဦးကိုသတ်ပြီး ပစ္စည်းယူသွားတဲ့အမှုလေ။ အဲဒီထဲက သူတို့ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်တော်သွားတွေ့တယ်။ လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ခြံနဲ့ မကျူးလွန်မိပုံတွေ။ မကျူးလွန်ခင်တုန်းက သူတို့မျက်နှာလေးတွေဟာ နေ့မရဲ ပွင့်စပြနေတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေလိုပဲ။ ကျန်းမာသန့်ရှင်းပြီး ရိုးသားပုံဆီကနေတယ်။ ဆံပင်ကလေးတွေကလည်း နဖူးပေါ်ဝဲလို့။ ကင်မရာကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ အင်္ကျီပုံစံတွေ၊ ဆံပင်ကောက်ပုံတွေ တူသလို သူတို့ရုပ်ချင်းလည်း တော်တော်ဆင်ကြတယ်။ ကျူးလွန်ပြီးရိုက်တဲ့ ပုံတွေမှာတော့ သူတို့ မျက်နှာတွေဟာ ပန်းပွင့်နဲ့ မတူဘဲ မီးလျှံလို တောက်နေကြတယ်။

သူတို့လည်ပင်းတွေကလည်း ကြိုးကွင်းစွပ်ချင်စရာကြီး။ မျက်နှာပေါ်က အရေးအစင်း၊ မျက်နှာအမူအရာတစ်ခုလုံးဟာ ကြောက်မန့်ခြင်းကို ဖော်ပြနေတယ်။ သူတို့အရေပြားပေါ်က အတွန့်အစင်းတွေ၊ ချွေးပေါက်တွေ အားလုံးနဲ့ တကွ သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာ လက်သန့် သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် လျှောက်သွားနေသလို ထင်ရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ နက်မှောင်ပြီး စူးရှခြင်းမရှိတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေနဲ့ တထေရာတည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ တောတာတစ်ချက်တော့ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို ငြိမ်လည်အောက်မေ့ ခံစားပုံချင်းကတော့ မတူကြဘူးခင်ဗျ။ “ကြည့်စမ်း၊ တော်တဆဖြစ်လာတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကြောင့် ဒီကောင်မလေးတွေရဲ့ မျက်နှာအမူအရာဟာ ဒီလောက်တောင်ပြောင်းသွားရင် သေသေချာချာ ကြံစည်ပြီးမှ ကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြောင့် ငါ့မျက်နှာဟာ ဒီထက် အမူအရာ ပြောင်းသွားနိုင်မှာပေါ့” လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျွန်တော်ပြောမိတယ်။

ဒီရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်လိုက်ရရင် လူသဘာဝရဲ့ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်မှုတွေ ပျောက်ရတော့မယ်လို့တွေးပြီး ကျွန်တော် ပျော်နေတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဒီလိုရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာဟာ ကောင်းမှကောင်းပါ့မလားလို့တွေးပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြံမိပါသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက သေနတ်ပြောင်းက ကျွန်တော့်ကို မကျူးလွန်ချင်ရင် နေလို့မရအောင် ကျွန်တော့်ကို တွန်းပို့နေတယ်လေ။

ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျူးလွန်တော့မယ်။ ကျွန်တော် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ဖို့အတွက် အိုဒက်ဆာလမ်းထိပ်ဟာ အကောင်းဆုံး

နေရာပဲ။ အဲဒီ လမ်းထိပ်မှာဆိုရင် ကျွန်တော် ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့ အလောင်းကောင်ကို ကောက်ရင်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတုန်း ကျွန်တော် လွတ်အောင် အသားကလေး ထွက်သွားနိုင်တယ်။ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတုန်း ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမယ်။ အဂ္ဂါကွီးနက် ရိပ်သာလမ်းမကို ဖြတ်ပြီး ဒီလန်ဗရေးလမ်းမဘက်ကို ချိုးမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်အခန်းကို စက္ကန့် ၃၀ အတွင်း ပြန်ရောက်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်မမ်းမဲ့ လူတွေက ဒီအချိန်မှာ အဂ္ဂါကွီးနက် ရိပ်သာလမ်းမ ပေါ်မှာ အလုပ်ရှုပ်တုန်း။ ကျွန်တော့်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြပြီလေ။ ခြေရာကောက်ဖို့ တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ခြေရာကို ကောက်မိသွားလို့ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင် ကျွန်တော့်ဆန်ကတဲ ကျည်ဆန်ထပ်ထည့် ကျွန်တော့်အာခေါင်ထဲ ပြောင်းငုံပြီး မောင်းဖြတ်ချလိုက်ရုံပဲ။

ဒီအတောအတွင်း မသေခင် ဖိမ်ကျကျနေပစ်လိုက်တယ်။ မနက်စာ ညစာကိုလည်း ဒါခင်လမ်းက ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို မှာထားတယ်။ ချိုင့်နဲ့ အခန်းကိုလာဖို့အောင် ဆိုင်ရှင်နဲ့ စီစဉ်ထားတယ်။ ထမင်းချိုင့်ပို့တဲ့ ကောင်းလေးက ခေါင်းလောင်းတီးတီးချင်း ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်မပေးသေးဘူး။ ခဏကြာတော့ တံခါးကို မဟတဟ ဖွင့်ပေးတယ်။ အငွေတထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ထမင်းဟင်းချိုင့်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။

အောက်တိုဘာလ ၂၇ ရက်နေ့ ညနေ ခြောက်နာရီကျတော့ ကျွန်တော် အိတ်ထဲမှာ ၁၇ ကျပ် ပြား ၅၀ ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သေနတ်နဲ့ စာရေးဆရာ တွေဆီပေးဖို့ စာတွေကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကျွန်တော် အောက်ဆင်းလာတယ်။ ကိစ္စပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်ဝင်နိုင်အောင် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်မပစ်ခဲ့ဘဲ စောင့်နေထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သိပ်တော့ နေကကောင်းလှဘူး။ လက်တွေ့က အေးစက်ပြီး ခေါင်းကိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း ကျိန်းနေတယ်။ လမ်းဘေးက စတိုးဆိုင်ကြီးတွေနဲ့ နက်ကိုလေး ဟိုတယ်ကြီးကို မြင်ရတယ်။ ခွဲတံတိုဘာတို့ ကျွန်တော် ဝယ်နေကျ စာရေးကိရိယာဆိုင်ကို မြင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး။ ဘားလမ်းပါလိမ့်မလဲလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ မွန်ပါနာဆေးရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တိုးဝှေ့ကြ၊ တွန်းကြ၊ ပခုံးစောင်းနဲ့တိုက်ကြ၊ တံတောင်နဲ့

သွားကြပေါ့။

ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့တွန်းထိုးတိုးဆွေးတဲ့အတိုင်း ပါသွားတယ်။ သူတို့လို တွန်းအားမရှိတော့ဘူး။ ခဏကြာတော့ လူအုပ်ကြီး အလယ်ကောင်မှာ ကျွန်တော်ရောက်နေတယ်။ လူအုပ်ထဲရောက်ပေမဲ့ တစ်ယောက်ထီးတည်း ခဏလုံ ငြိမ်းငွေ့ပြီး သိမ်ငယ်လာတယ်။ ဒီလူအုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုသာ အတံချင်ရင် လွယ်လွယ်ကလေးပဲ။ အိတ်ထဲမှာ ဆန်ကတဲကလည်း ရှိနေတော့ ကျွန်တော့်အကြံအစည်ကို သိများသိသွားသလားလို့လည်း စိုးရိမ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခက်ထန်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူတို့ အိတ်ထဲထည့်တွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်သတ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ သူတို့ပျော်ကြမှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆုတ်ပြီး ခေါင်းပေါ်မြွေကပ်ပစ် အေးကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရုပ်သေးရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ပေါ့လေ။ အကြောင့် ကျွန်တော် ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ဖို့ နောက်တစ်နေ့ အချိန်ရွှေ့ဆိုင် ချိတ်တာ ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ကူပိုဟိုတယ်ကို ချဉ်းပြီး ၆ ကျပ်နဲ့ ပြား ၈၀ ဖိုး စားပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ကျန်တဲ့ ပြား ၇၀ ကိုတော့ မြောင်းထဲကို ပစ်ချလိုက်တယ်။

အခန်းထဲမှာ သုံးရက်လုံးလုံး အောင်းပြီးနေလိုက်တယ်။ ဘာမှ မစားဘူး။ မီးလည်း မအိပ်ဘူး။ ပြတင်းခန်းဆီးတွေကိုလည်း ဆွဲချထားလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်နားတောင် မသွားဘူး။ မီးလည်း မထွန်းရဲဘူး။ တနင်္လာနေ့ကျတော့ ကျွန်တော် တံခါးခေါက်သံ ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အသက်တောင် မရှိဘဲ စောင့်နေတယ်။ နောက် အတန်ကြာတော့ ထပ်ခေါက်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ခြေဖျားထောက်ပြီး သော့ပေါက်က ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ အတန်နက်တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကြယ်သီးတစ်လုံးကို မြင်ရတယ်။ အပြင်ဘက်က လူတစ်ယောက် တံခါးကို နောက်တစ်ခါ ခေါက်ပြီးတော့ ထွက်သွားတယ်။ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ညကျတော့ အုန်းပင်တွေရယ်၊ စမ်းချောင်းတွေရယ်၊ အုန်းရိုးကျောင်းထိပ်ကို မိုးနေတဲ့ မရမ်းရောင် ကောင်းကင်ကြီးရယ် ဒါတွေကို ကျွန်တော် မက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဘိလပ်ရည်ကိုချည်း သောက်နေတော့ တော့ မဝတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းတော့ ဆာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အခန်းထဲမှာ ခဏလောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း တစ်နေ့တုန်းက ကျွန်တော်ထုတ်လာတဲ့

ကောင်မကို မျက်စိထဲ သွားမြင်ပြန်တယ်။ နေရာက ကျွန်တော်မွေးတဲ့ မြို့မိုင် ၆၀ လောက် ဝေးတဲ့ ကော်ဆေးနား ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာတဲ့။ ကောင်မထိုင်လို့။ ကျွန်တော်က ခြောက်လုံးပုန်းတော့ပြီး သူ့ကိုခူးထောက် ထိုင်ခိုင်းတယ်။ နောက် လေးဘက်တွားသွားခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တိုင်မှာ ကြိုးနဲ့တိုက် ကျွန်တော် ကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို ရှင်းပြပြီး (တစ်ကိုယ်လုံး ကျည်ဆန်ပါစေ့ ဆန်ခါပေါက်လိုဖြစ်အောင်) သေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ ဒီမူခင်းတွေ မြင်ပြီး စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတာနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို မနည်းငြိမ်အောင် လုပ်ယူရတယ်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အမှောင်ထဲမှာ မတုန်မလှုပ် ထိုင်လို့။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကုလားထိုင်နေ စားပွဲတွေက တကွီကွီမြည်နေတယ်။ မနက်ငါးနာရီထိုးပြီ။ ကျွန်တော် အခန်းထဲက ထွက်ချင်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ လူသွားလူလာရှိစပြုလာတော့ အောက်က မဆင်းရဲသေးဘူး။

မိုးထိန်ထိန် လင်းလာပြီ။ ဆာတော့ သိပ်မဆာတော့ဘူး။ ဒါတွေ ချွေးတွေ ထွက်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ရွှဲလို့ “သူအခန်းထဲမှာ တံခါးတွေပိတ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ သုံးရက်လုံးလုံး အိပ်လည်း မအိပ်၊ စားလည်း မစားဘူး။ လူတွေ တံခါးကို လာခေါက်တော့လည်း ဖွင့်မပေးဘူး။ မကြာခင် သူဟာ လမ်းမပေါ်ဆင်းပြီး လူသတိတော့မယ်” ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောနေမိတယ်။

ကျွန်တော် လန့်လာတယ်။ ညနေ ခြောက်နာရီထိုးတော့ ထမင်းဆာ လာပြန်ပြီ။ တော်တော်လည်း စိတ်တိုနေတယ်။ မှောင်ထဲ ထသွားတော့ ကုလားထိုင်တွေ ဘာတွေကို ဝင်တိုက်ကုန်တယ်။ ဒါကြောင့် ဧည့်ခန်း မီးဖိုခန်း၊ ရေချိုးခန်းက မီးတွေကို အကုန်လိုက်ဖွင့်ပစ်တယ်။ သံကုန်ဟစ်ပြီ သီချင်း အော်ဆိုပစ်တယ်။ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး လမ်းပေါ်ကို ဆင်းလာတယ်။ စာရေးဆရာတွေဆီပေးဖို့ စာတွေကို စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်ရတာကိုက နှစ်မိနစ် လောက်ကြာသွားတယ်။ စာအိတ် ဆယ်ခုစီ ထပ်ပြီး စာတိုက်ပုံးထဲထည့်တော့ တချို့စာအိတ်တွေ တွန့်ကြွေသွားရင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ စာတွေရ ထည့်ပြီးတော့ မွန်ပါနာဆေ ရိပ်သာလမ်းမအတိုင်း အိုဒက်ဆာ လမ်းထောင့် ရောက်အောင် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့

ချစ်ပြီး ကိုယ့်မျက်နှာကို မှန်ထဲကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ကြည့်ပြီး “ဘဲ ဒီနေ့ညတော့ အလုပ်စမယ်”လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အိုဒက်ဆာလမ်းမကြီးပေါ်က ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ချစ်ပြီး ကျွန်တော်စောင့်နေတယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနားက ဖြတ်လျှောက်သွားကြတယ်။ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ချိတ်လို့။

ချွေးတွေပြန်နေပေမဲ့ ချမ်းနေတယ်။ ခဏကြာတော့ လူသုံးယောက် သူ့ကလေးတစ်ယောက် တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘဲ လွန်သွားအောင် စောင့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်က ခြောက်တောင့်ဆိုတော့ လူမပြည့် သေးဘူးလေ။ လက်ဝဲအစွန်ဆုံးလူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ပြီး စုတ်သပ် ထိတ်တယ်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှဲပစ်လိုက်တယ်။

၇ နာရီ ၅ မိနစ်ကျတော့ အဂ္ဂါဂ္ဂီနေ့လမ်းမဘက်က လူနှစ်သိုက် ချီဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာကြတယ်။ ပထမအစုမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်။ သူတို့နောက်က အဘွားကြီးသုံး ယောက်။ ကျွန်တော် သူတို့နား တိုးသွားတော့ မိန်းမက မကျေနပ်သယောင်နဲ့ ကလေးကို သူ့အနားဆွဲဆွဲခေါ်လိုက်တယ်။ ယောက်ျားကတော့ “ဒီကောင်လေး ဘာ လမ်းသွားရင် ဒီလိုချည်းပဲ”လို့ လှမ်းပြောတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ဟာ သိပ်ခုန်နေတော့ လက်မောင်းတွေတောင် ကိုက်လာ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့တိုးပြီး သူတို့ရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်တယ်။ လက်က ဆောင်းဘီအိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပုန်း မောင်းပေါ်ကို ရောက်နေပြီ။

ယောက်ျားက ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်မိတဲ့အတွက် “ဆောရီး”လို့ ဆောင်းပန်တယ်။

ဒီနေ့ညအောက်ဆင်းလာတော့ ကျွန်တော် အခန်းတံခါး ပိတ်ခဲ့တာကို သွားသတိရပြီး ထင်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတံခါးကို ဖွင့်နေရရင် အဖိုးတန်တဲ့အချိန် ဆွေ ကုန်ရဦးမယ်။ ဒီလို စဉ်းစားနေတုန်း စောစောက လူသိုက်က ခပ်လှမ်း သွမ်းရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို မဝင်ချင်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရိပ်သာလမ်းမကြီးပေါ်က လူအုပ်ကြီးထဲမှာ သူတို့ သောက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နံရံတစ်ခုကိုမှီပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ နှစ်နာရီထိုးသွားသံ၊ ကိုးနာရီထိုးသွားသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်တယ်။

“ဒီလူတွေဟာ သေပြီးသားလူတွေ၊ ရှင်လျက် သေနေသူတွေ၊ သူတို့ ငါဘာကြောင့် သတ်နေဦးမလဲ” လို့ တွေးမိပြီး ရယ်ချင်လာတယ်။ ခွေးတစ်ကောင် ကျွန်တော့်အနားကို ကပ်လာပြီး ခြေထောက်ကို အနံ့ခံနေတယ်။

ဒီတုန်း လူဝဝကြီးတစ်ယောက် လျှောက်လာတာ တွေ့တော့ ပြန်၍ ကျွန်တော် သူ့နောက် ကပ်လိုက်သွားတယ်။ ဦးထုပ်နဲ့ အိုဗာကုတ်ကြီး အလိပ်လိပ် စုထွက်နေတဲ့ သူ့ကုတ်ပိုး နီတာရဲကြီးကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံက မြောက်ကြွကြွနဲ့။ အသက်ရှူသကဲ့သို့ ခပ်ပြင်းပြင်း ကြည့်ရတာကတော့ တော်တော်သန့်ပုံပဲ။ အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပူးကို ကျွန်တော် ထုတ်လိုက်တယ်။ သေနတ်က အေးစက် တောက်ပြောင်နေတယ်။ သေနတ်က ကျွန်တော် သိပ်စက်ဆုပ်တာပဲ။ ဒီသေနတ်နဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာတော့ မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သေနတ်ကိုတစ်လှည့်၊ သူ့ကုတ်ပိုးကြီး တစ်လှည့် ကြည့်နေတယ်။ ကုတ်ပိုးကြီးက အလိပ်လိပ်ဖြစ်ပြီး စုထွက်နေထော့ ပါးစပ်ကြီးတစ်ခု ဖြီးပြသလို ကျွန်တော့်ကို ငြိုးပြနေတယ်။ သေနတ်က ရေမြောင်းထဲ ပစ်ချလိုက်ရမလားလို့ တွေးလိုက်မိသေးတယ်။

ရှေ့က လူဝဝကြီးက ပြန်ခနဲလှည့်ပြီး မသင်္ကာသလို ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး-

“တစ်ဆိတ် မေးပါရစေဗျာ” လို့ ပြောတော့ ငနဲကြီးက မကြာသလို ကျွန်တော့်လက်တွေကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ “ဂါတေးလမ်းကို ဘယ်ကများ သွားရမလဲ” လို့ မေးတယ်။

သူ့မျက်နှာက ထူအမ်းအမ်း။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း တရွရွနဲ့ တုန်လို့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ သူက သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ဘက် လှမ်းလာထော့ ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်”

စကားမဆုံးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မအော်မိအောင် မနည်း သတိထားရတယ်။ ကျွန်တော် ငနဲကြီးမိုက်ကို သုံးချက်ဆက်ပြီး ပစ်ထည့် လိုက်တယ်။ ငနဲကြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ခွေးကျသွားတယ်။ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ရင်ကိုဖိလို့။

“အလကား ကောင်ကြီး၊ ပုပ်သိုးနေတဲ့ ကောင်ကြီး”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်လှည့်ပြီး ပြေးတော့တာပဲ။ ငနဲကြီး ချောင်းဆိုး သံကို ကြားရတယ်။ “ရန်ဖြစ်တယ်ထင်တယ်” လို့ ပြောသံလည်း ကြားရတယ်။ အဲဒီစကားမဆုံးခင် “လူသတ်သွားတယ်ဗျို့၊ လူသတ်သွားတယ်” ဆိုတဲ့ အော်သံ ကြားရတယ်။ ဒီအော်သံတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်မိ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအသံတွေဟာ မီးသတ်ကားက ဥဩသံလို အလွန် ကျက်သရေမရှိတဲ့ အသံဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်လန့်ကြောက်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်ဖြစ်ပြီး ခြေကုန်သုတ် ပြေးလာခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှားသွားပြီ။ အိုဒက်ဆာလမ်းအတိုင်း ပြေးပြီး အဂ္ဂါကွီနေး ရိပ်သာဘက်ကို ထွက်ရုံမဲ့အစား၊ ဘယ်မှ မကွေ့ဘဲ မွန်ပါနာဆေ ရိပ်သာလမ်းဆီကို ပြေးမိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ ပြန်ပြီး ရွှေ့ပြေးမယ် ဆိုပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ လူအုပ်ကြီးထဲရောက်နေပြီ။ မြဲမြဲတဲ့ မျက်နှာစားတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ (ဒီအုပ်မှာ ဦးထုပ်စိမ်းဆောင်းစားပြီး မိတ်ကပ်ထူထူလိမ်းထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးတယ်။) အဲဒီတုန်းမှာ အိုဒက်ဆာလမ်းတောက ကာ ကုတွေကလည်း “လူသတ်သွားတယ်ဗျို့၊ ဆီးဖမ်းကြပါ” လို့ အော်ပြီး ကျွန်တော် ဆောက်ကို ပြေးလိုက်လာကြတယ်။ ဒီတုန်း လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို အမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလူအုပ်ကြီး ဖိသတ်ပြီး ဆရာတစ်ယောက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သေနတ်နစ်ချက်ဖောက်လိုက် တယ်။ လူတွေက ထိတ်လန့်တာကြားအော်ပြီး တားရဲသွားကြတယ်။ ဒီတုန်း ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။ လက်ဖက်ရည် ဆောက်နေတဲ့ လူတွေလည်း ရုတ်ရုတ်သံဆဲ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဆီးမဖမ်းကြဘူး။ ကျွန်တော်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားဖွဲ့တွေ ဆီကဖြတ်ပြီး အိမ်သာထဲဝင် တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်သေနတ် ဆီမှာ ကျည်ဆန်တစ်ထောင် ကျန်သေးတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်အောင် ကြာသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဓားလွန်းလို့ အသက်မရှူနိုင်ဘူး။ အပြင်တက်မှာလည်း အသံတွေ တိတ်နေတယ်။ အသံ မကြားဘဲ တိတ်နေအောင် တိုင်မင်ထားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သေနတ်ဆို ကျက်လုံးတည်တည်ချိန်လိုက်တယ်။ မည်းနက် ဝိုင်းစက်နေတဲ့ သေနတ်ပြောင်ထု

မြင်ရတယ်။ ခဏကြာရင် ကျည်ဆန်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ် လောင်ကျွမ်းသွားတော့မယ်။ ကျွန်တော် သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လက်ကို အောက်ချပြီး ခဏနားစွင့်ကြည့်ပြန်တယ်။ ခဏကြာတော့ အသံတွေ ကြားရ ပြန်တယ်။ ခြေသံတွေကို ထောက်တော့ လူတော်တော်များပုံပဲ။ အပြင်ဘက်က တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ စကားပြောသံ ကြားရပြီး တိတ်သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မောလို့ ဟောဟဲလိုက်နေပြီ။ ကျွန်တော့် အသက်ရှူသံကို အိမ်သာပြင်ဘက်က တောင် ကြားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီတုန်း တစ်ယောက် တံခါးဝရောက်လာ ပြီး တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်တယ်။ ဖွင့်လိုက်ရင် ကျွန်တော်က ပစ်မှာစိုးလို့ တံခါးရက်ကေား ချက်ချင်းကပ်နေမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပစ်ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်က ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်လား။

“သူတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာရင်တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလို့ အချိန်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့ကို အရှင်ဖမ်းကြတော့ မှာပဲ” လို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သတ်သေနိုင်အောင် အချိန်ပေးထားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။ ငနဲတွေ ကြောက်နေကြပြီလေ။

“ဟေ့ကောင် တံခါးဖွင့်၊ မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး” လို့ အသံတစ်သံက ပြောတယ်။

ခဏကြာတော့ တိတ်သွားပြီး အဲဒီအသံကပဲ “ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်မှ ပြေးမလွတ်တော့ဘူး၊ ဖွင့်” လို့ ပြောပြန်တယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ အသက်ကို မနည်းရှူနေရတယ်။ “ကဲ ငါ့ကိုမိရင် ရိုက်သတ်ကြတော့မှာပဲ။ သွားတွေကို ချိုးပစ်၊ မျက်လုံးကို ဖောက်ထုတ်လုပ်ကြတော့မှာပဲ။ ဘာလို့ ဒီလို အလုပ်ခံမလဲ” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ရဲအောင် အားပေးကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ပစ်ထည့်ခဲ့တဲ့ ငနဲကြီးသေသလား ရှင်သလားဆိုတာလည်း သိချင်တယ်။ ဒဏ်ရာရရုံလောက် ပဲလား။ ကျန်တဲ့ နှစ်ချက်ကကော မှန်မှ မှန်ရဲ့လား။

အပြင်ဘက်က တံခါးကို ရိုက်ဖွင့်ကြတော့မယ် ထင်တယ်။ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ဆွဲလာသံကြားရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သေနတ်ပြောင်းကို ပါးစပ်ထဲ ခပ်မြန်မြန်ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောင်းကို တစ်အားကိုက်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပစ်နိုင်တော့ဘူး။ မောင်းပေါ်ကိုတောင် လက်တင်လို့ မရတော့ဘူး။ အားလုံးတိတ်လို့။

ကျွန်တော်ဟာ သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

[Jean Paul Satre's Erostratus]

သက်တမ်းကြာမြင့်လှသော အဘိုးအဘွားများသည် မြန်မာ့
ဗုဒ္ဓဘာသာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ နှစ်ခြိုက်စွာ နေထိုင်ကြသည်။
အဘိုးအဘွားများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ
နေထိုင်ကြသည်။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး လွှမ်းမိုးပုံပြင်

ရုရှားစာရေးဆရာကြီး မန္တလေးတိုင်း (၁၈၈၆-၁၉၃၆)၏
ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ကီသည် အောက်ဆုံးအလွှာတွင်
ကျင်လည်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် အောက်ဆုံးလွှာများ၏ဘဝကို ပိုင်နိုင်စွာ
ရေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၉ နှစ်သားတွင် ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမား
လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထိုမတိုင်ခင်က သင်္ဘောသား၊ ထမင်းချက် လယ်
ကူလီ၊ ဖောင်သမား စသည့် ဘဝမျိုးစုံတွင်လည်း ကျင်လည်
ခဲ့ဖူးသည်။ ဂေါ်ကီသည် ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်၍ သေရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင်
သေနတ်ကျည်ဆန်က နှလုံးသားကိုမထိ၊ အဆုတ်ကို ထိရုံမျှသာ
ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံတွင် တက်၍ ဆေးကုခဲ့ရသည်။ ဆင်းရဲပင်ပန်း
လှသည့် ဘဝမှ ထွက်ရာလမ်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခြင်း
မဟုတ်၊ ထိုအခြေအနေဆိုးကို တွန်းလှန်တိုက်ပွဲဝင်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်ဟု ဂေါ်ကီသဘောထားပါသည်။ ဘဝလမ်းကြောင်းကို
ပြောင်းပစ်ခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောင်းရန်ကြိုးစားခြင်းသာ
ဖြစ်သည်ဟု ဂေါ်ကီနားလည်လာသည်။

သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုလျှင် ပတ်ဝန်း
ကျင်အကြောင်းကို နားလည်ရလိမ့်မည်။ ဘဝကိုပြောင်းလဲပစ်
လိုလျှင် ဘဝကို နားလည်ရလိမ့်မည်။ မိမိလူမျိုးနှင့် မိမိတိုင်းပြည်ကို
ပြောင်းလဲပစ်လိုလျှင် လူမျိုးနှင့်တိုင်းပြည်အကြောင်းကို နားလည်ရ

လိမ့်မည်။ လူထုများကို လှုပ်ရှားထကြွလာစေမည့် အတွေးအခေါ်များ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ၊ စကားလုံးများကို ရှာကြံရလိမ့်မည်။ ဤသို့ ဂေါ်ကီသဘောပေါက်လာသည်။

ဤသို့ နှလုံးသွင်းနိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂေါ်ကီသည် ဘဝ၏အထုအထောင်း၊ အရိုက်အပုတ်ကို ခံနိုင်လာသည်။ ၁၈၉၁ ခုနှစ်တစ်ဝိုက်၌ ရုရှားပြည်တွင် သရေကြီးခိုင်းသောအခါ လူများစွာ သေကြေပျက်စီးကြသည်။ ဗောလ်ဂါမြစ်တစ်ရိုးနှင့် အလယ်ပိုင်း ရုရှားပြည်မှ လယ်သမားအိမ်ထောင်စုများသည် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ တောင်ပိုင်းဒေသများသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ အငတ်သားဒုက္ခသည်များအတွက် ထိုစဉ်က စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်ကြသော တော်လီစတိုင်း၊ ချက်ကော့ဗ်၊ ကိုရိုလင်ကို စသူတို့က ကယ်ဆယ်ရေးရန်ပုံငွေများ၊ အသင်းများဖွဲ့၍ လယ်သမားများကို ကူညီခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဂေါ်ကီသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာသေး။ သူ့ကိုယ်တိုင် အငတ်သား ဒုက္ခသည်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်သည်။ ဂေါ်ကီသည် အငတ်သားဒုက္ခသည်များနှင့်အတူ ယူကရိန်း၊ ကရိုင်းမီးယား၊ ကော့ကေးဆပ် စသည့် ပြည်နယ်များကို ဖြတ်၍ တောင်ပိုင်းသို့ပြောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ပုလိပ်များက သူ့ကို “မသင်္ကာ” ဟုဆိုကာ မကြာခဏအဖမ်းခံရသည်။ အညှဉ်းခံရသည်။ ထိုစဉ်က အကျပ်အတည်းကို ဂေါ်ကီဖြတ်သန်းရပုံမှာ ပြင်းထန်ခက်ခဲလွန်းသည်။ ဆယ်ခါပြန် သေဖို့ကောင်းသည့်အခါများကို ကြုံခဲ့ရသည်။ မည်သို့ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီသည် လူ့ဘဝကို စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းမဖြစ်တော့။ လူနေမှုစနစ်ကြီးကို နာကြည်းသည့်စိတ်၊ အဟောင်းကိုပျက်၍ အသစ်ကို တည်ဆောက်လိုစိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် ဂေါ်ကီသည် စာများကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်။

ဂေါ်ကီ၏ဝတ္ထုများထဲ၌ “အမေ”ဝတ္ထုသည် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည်။

ယခုဖော်ပြပါ “လွမ်းဖွယ်ပုံပြင်” ဝတ္ထုတို၌ အပိုင်းသုံးပိုင်းပါသည်။ ထိုအပိုင်းသုံးပိုင်းသည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝတွင် တွေ့ရမည့် လမ်းသုံးသွယ်ကို ပြထားသည်ဟု ဆိုသင့်သည်။ ပထမပိုင်းမှာ လာရာ၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ (လာရာ ဟူသည်မှာ အထီးကျန်ဖြစ်သူဟု ဝတ္ထုထဲတွင်ပါသည့် အဘွားကြီး အီဇာကီက အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သည်။) ထိုဇာတ်လမ်းတွင် လာရာသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် သီးခြားကင်းလွတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ လောကတွင် ပြည်သူလူထုနှင့် ကင်းကွာရခြင်း၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကင်းကွာရခြင်းလောက် ကြီးမားသည့် ဒုက္ခဆင်းရဲဟူသည်မရှိ။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ပြည်သူလူထုနှင့် ကင်းကွာနေရသော ပြစ်ဒဏ်လောက် ကြီးလေးသည့် ပြစ်ဒဏ်မျိုးဟူသည် မရှိ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးကို ပြဆိုထားသည်ဟု ယူနိုင်သည်။ ဂျာမန် အဘိဓမ္မာဆရာကြီး နစ်ရှေး၏ ဇာတ်ဆောင်ဇရာသုတ္တရက လူသည် အထီးကျန်နေရမည်။ ဧကစာကျင့်ရမည်။ ဤသို့နေနိုင်လျှင် လူသည်လောကတွင် အကြီးဆုံးသော စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကို ရတော့သည်ဟုဆိုသည်။ ဂေါ်ကီရေးသည့် လာရာ၏ ဇာတ်လမ်းပုံပြင်ကမူ ဇရာသုတ္တရ၏ ကမ္ဘာ့အမြင်နှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ အထီးကျန်နေရခြင်းသည် ဆွေခြင်းထက်ပင် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးသည်။ အကြီးဆုံးသော ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်သည်ဟု ဂေါ်ကီက ဆိုသည်။

ဤဝတ္ထု၏ ဒုတိယပိုင်းမှာ အဘွားကြီး အီဇာကီ၏ဘဝဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ဤအပိုင်း၌ ဂေါ်ကီက မိမိတစ်ဦးတည်း၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာသူ၊ မိမိတစ်ဦးတည်းအတွက် အသက်ရှင်သူ၊ မိမိစိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ရှာသူသည် လောက၌ ကြီးမြတ်ခြင်းအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်၊ ထိုလူမျိုးသည် လောက၌ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှ ကင်းကွာသောလာရာကဲ့သို့ မုန်းစရာ၊ စက်ဆုပ်စရာကောင်းစေကာမူ သနားစရာကောင်းသူမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဂေါ်ကီဆိုလိုပုံရသည်။

တတိယပိုင်းမှာ ဒန်ကိုဆိုသော လူငယ်တစ်ဦး၏ဇာတ်လမ်း

ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထု၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် အသက်ကို စတေးခြင်းသည် လူတစ်ဦးအတွက် အကြီးဆုံးသော ပျော်ရွှင်မှုဖြစ် သည်ဟု ဂေါ်ကီက ဆိုလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ထဲ၌ ဇာတ်လမ်း သုံးခုကို တစ်ပိုင်းစီခွဲ၍ တင်ပြသည်။ ပထမပိုင်းမှ လာရာသည် ပြည်သူ့ဆန့်ကျင်ရေးသမား ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ကီသည် လာရာကို မုန်းစရာ၊ စက်ဆုပ်စရာဖြစ်အောင်ဖွဲ့သည်။ ဒုတိယပိုင်းမှ အီဇာဂီ သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းကိုသာ ကြည့်သူဖြစ်သည်။ ဂေါ်ကီသည် အီဇာဂီကို သနားစရာဖြစ်အောင်ဖွဲ့သည်။ တတိယပိုင်းမှ ဒန်ကိုသည် ပြည်သူ့အတွက် အသက်စွန့်သူဖြစ်သည်။ ဂေါ်ကီသည် ဒန်ကိုကို မြတ်နိုးဖွယ်၊ အားကျဖွယ် ဖြစ်အောင် ဖွဲ့သည်။

ဝတ္ထုတိုကလေး တစ်ပုဒ်ထဲ၌ ဇာတ်ကောင်သုံးကောင်၏ လူသဘာဝအဖွဲ့နှင့် ကမ္ဘာ့အမြင်ကို ဂေါ်ကီ နှိုင်းယှဉ်ပြထားပုံမှာ ပီပြင် ရှင်းလင်းသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဤဝတ္ထုတိုကို အခြေတည်၍ ဂေါ်ကီသည် “ထိုသုံးယောက်” ဟူသော ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို ရေးသည်။ “ထိုသုံးယောက်” ဝတ္ထုကြီးထဲမှ ဇာတ်ကောင်သုံးဦးသည် ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ရွေးကြသည်။ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ အီဂျာလျူနက်သည် ဘုရင်သြဇာကို တစ်ဦးချင်းတိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားသည်။ ဒုတိယ ဇာတ်ကောင် ယာကော့ပ် ဖီလီနီမော့သည် လောကကို အရှုံးပေးကာ အသေဆိုး သေသွားခဲ့ရသည်။ တတိယဇာတ်ကောင် ပေဝဲလ်ဘရာချော တစ်ဦးတည်းသာလျှင် တော်လှန်သော ပညာတတ် လူငယ်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ လမ်းမှန်ကို ရောက်သွားသည်။

ဤဝတ္ထုတိုကို “ထိုသုံးယောက်” ဝတ္ထုရှည်ကြီးနှင့် နှိုင်းယှဉ် ဖတ်လျှင် ဝတ္ထုတိုနှင့် ဝတ္ထုရှည်၏ အတတ်ပညာသဘောကိုလည်း မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ဇာတ်ကောင်ဖွဲ့စည်းပုံ၊ လူသဘာဝ အဖွဲ့အနွဲ့ ကွာခြားပုံတို့ကိုလည်း လေ့လာနိုင်သည်။

လွမ်းဖွယ်ပုံပြင်

(၁)

သောရေးဗီးယားနယ်၊ အက္ကာမန် အနီးက ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဤပုံပြင် ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညနေ စပျစ်သီးခူးပြီးချိန်၌ ကျွန်တော်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မော်ဒါ န်များ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းသွားကြသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် အီဇာဂီ ညှိ အသွားကြီးတို့ နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ဇာတ်ပရိတ်တွင် အမောပြေ လဲကြရင်း ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသွားကြသူများကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏အရိပ်များသည် ညနေဆည်းဆာ၏ မှန်ပြာပြာ ရောင်နှင့် ရောသွားကြသည်။

သူတို့ဆီမှ သီချင်းဆိုသံ၊ ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ ယောက်ျားတွေက ဆရာကြောင့် အသားတွေ ကြေးနီရောင် ပေါက်နေကြပြီး နက်မှောင်ရှည်လျား သော မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ ဆံပင်မွေးများက ပခုံးပေါ်ထိ ဝဲကျနေကြသည်။ မြတ်အင်္ကျီတို့များနှင့် ခြေကျင်းဝတ်တွင် ကြိုးနှင့် စည်းထားသည့် ဘောင်းဘီပွ ခြေများကို ဝတ်ထားကြသည်။ အမျိုးသမီးများနှင့် မိန်းမငယ်များကလည်း ခြုံဖြူးထူးနေကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများက မည်းမှောင်ပြာလဲ့ကြသည်။ နှုတ်သန်က တင့်တယ်ပြေပြစ်သည်။ သူတို့အသားအရေကလည်း ယောက်ျား များ၏အသားအရေလိုပင် ကြေးနီရောင် သမ်းလျက်ရှိသည်။ ပိုးမျှင်ကဲ့သို့ သူသူများ၍ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်များက ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲပျံ့ကျနေကြသည်။ သူသူလေးညင်းက ဆံပင်များကို ဆော့ကစားလိုက်သည့် အခါတွင်

ကျွန်ဆံ့ဦးများတွင် တပ်ထားသည့် ငွေပြားများ၏ ချွင်ချွင်မြည်သံကို ကြားရသည်။
ပင်လယ်ဘက်မှလေသည် ရေစီးကြောင်းကြီးများ စီးလာသလို ဒလသေ
တိုက်ခတ်လာသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အတားအဆီးကြီးတစ်ခု
အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုက်လိုက်သည်နယ် ဆောင့်၍ တိုးလိုက်သည့် အခါများတွင်
အမျိုးသမီးများ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များသည် လွင့်သွားကာ နောက်တွင်
ဟူးလျားပျံ့နေတတ်သည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေထဲတွင်
ပါတတ်သည့် ထူးဆန်းသည့်သတ္တဝါမျိုးတွေလောဟုပင် ထင်ရသည်။ ပင်လယ်
ကမ်းစပ်တွင် သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါ၌မူ ညနေဆည်းဆာမှု
ကျွန်တော်စိတ်ကူးတို့က မွမ်းမံပေးလိုက်သည့်အတွက် သူတို့သည် ပို၍ လှ
ဆန်းကြယ်လာကြသည်ဟု ထင်ရသည်။

တယောသံ တနဲ့နဲ့ကို ကြားရသည်။ အသံသြသြဖြင့် မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ တေးဆိုသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ ရယ်သံများ
ပေါ်ထွက် လာသည်။

လေသည် ပင်လယ်၏ အနံ့အသက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနုဿ
ရွာထားသော မိုးရေဖြင့် စိုရွှေလျက်ရှိသော မြေသင်းနံ့တို့ဖြင့်လည်းကောင်း
မွမ်းထုံနေသည်။

ကောင်းကင်တွင် မိုးတိမ်တို့လွင့်နေကြသည်။ သဏ္ဍာန်မျိုးစုံ၊ အသွေးမျိုး
တမျိုး တိမ်တိုက်များက မပီမသ ဝိုးတိုးဝါးတား။ တချို့က မီးခိုးလုံးကြီးများ
သဏ္ဍာန်။ တချို့က ပြာမဲ့မဲ့။ တချို့က ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်ထ
ကျောက်ဆောင်စွန်းကြီးများလို အချွန်အတက် အထွတ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည့်
တိမ်ကမ်းပါးတွေကြား၌ ညချမ်းသည် ရွှေစက်ရွှေပြောက်တို့ဖြင့် တောက်ပလှ
ရှိသည်။ အသံများနှင့် အနံ့များ၊ တိမ်များနှင့် လူများ၊ ဤအရာအားလုံးသည်
ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းနေသည်။ လှပနေသည်။ ထိုအရာအားလုံးသည် အံ့သြဖွယ်
ကောင်းသော ပုံပြင်တစ်ခု၏ နိဒါန်းလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအရာအားလုံးသည်
ကြီးထွားမှုသည် ရပ်တန့်ကာ ပျောက်ကွယ်ပျက်ပြုန်းနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။
အသံများက တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍ ပျောက်သွားကြကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ကောင်းသည့်သက်ပြင်းချသံများ ဖြစ်သွားကြသည်။

“နင်ကော ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မသွားတာလဲ”

အဘွားကြီး အီဇာဂီက ပင်လယ်ဘက်သို့ လှမ်း၍မေးငေါပြရင်း
ကျွန်တော်ကို မေးသည်။

အဘွားကြီးမှာ ဧရာဒဗ္ဗလကြောင့် ခါးတွေ ကိုင်းနေပြီ။ တစ်ခါက
အိပ်တောက်ပသော သူ့မျက်လုံးများမှာ မှုန်မှေးစ ပြနေပြီ။ သူ့အသံက
အနည်းပါးသည်။ သူ့လျှာတွင် အရိုးရှိသည့်နယ် သူ့အသံသည် မာဆတ်နေသည်။

“ကျွန်တော် မလိုက်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“နင်တို့ ရုရှားတွေဟာ မွေးစပေါက်ကတည်းက လူကြီးလေးတွေ
ကြည့်ရတာ မှန်တော့တော့နဲ့ တစ္ဆေတွေလိုလို။ တို့ ကောင်မလေးတွေက
တို့ ရုရှားတွေဆိုရင် ကြောက်တယ်။ နင်ကတော့ ငယ်လည်းငယ်တယ်၊
သန်လည်း သန်တယ်”

လထွက်လာသည်။ သွေးလို နီရဲ၍ ဝိုင်းစက်နေသော လဝန်းသည်
သူတို့၏ အသွေးအသား များစွာကို ဝါးမျိုစားသောက်ထားသည့် မြေကြီး၏
အောက်ကို ခွဲ၍ ထွက်လာသလောဟု ထင်ရသည်။ လူတို့၏အသွေးအသား
များစွာကို ဝါးမျိုစားသောက်ထားသည့်အတွက် မြေကြီးသည် ဤမျှ မြေဩဇာ
အင်အားသန်နေသလော မပြောတတ်။ အဘွားအိုအီဇာဂီနှင့် ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တစ်စုထဲတွင် ပိတ်မိနေကြသလို ဇာပြောက်တို့ ထင်လျက်ရှိသော
အိပ်ထဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ လက်ဝဲဘက်က
အိုင်လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်၌ ပြာလဲသော လရောင်ကြောင့် မှုန်မှုန်ရေးရေး
နေသည့် တိမ်ရိပ်များသည် တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ လာရာရယ်”

အဘွားကြီးက ကောက်ကွေးတုန်ယင်သော လက်ချောင်းများဖြင့် တိမ်ရိပ်
များကို ညွှန်ပြသဖြင့် သူညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မြေကြီးပေါ်တွင်
လူနေကြသော တိမ်ရိပ်များကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ တိမ်ရိပ်က မှုန်မှုန်ရေးရေး
နေသလောက်ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် အခြားတိမ်ရိပ်များထက် မှောင်မည်းသော
တိမ်ရိပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ထိုတိမ်မည်းညိုရိပ်သည် အခြားသော
တိမ်ရိပ်များ ထက်လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ ထိုတိမ်ရိပ်မှာ
အခြားတိမ်ရိပ်များနှင့် ထပ်မံသွားသဖြင့် ပို၍ မည်းမှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အမေကြီးရ”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“နင်ကလည်း ငါ့လို အဘွားကြီးထက်တောင် ကန်းနေပါသေးလားဟိုမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ မည်းမည်းကြီး ရွှေနေတာ မမြင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်သည်။ တိမ်ရိပ်များမှအပ အခြား ဘာမှ မရှိ။

“တိမ်ရိပ်တစ်ခုပါ အမေကြီးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ လာရာလို့ ခေါ်တာလဲ”

“လာရာမို့ လာရာခေါ်တာပေါ့ဟဲ့၊ လာရာကိုယ်စားဆိုလို့ ဒီအရိပ်ကတော့ တစ်ခုပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။ အေးလေ နှစ်ပေါင်းကလည်း တစ်ထောင်လောက်ရှိသွားပြီကိုး၊ ဒီလောက်ပဲ ကျန်တော့မှာပေါ့။ သူ့အသားတွေ သူ့အသွေးတွေဟာ နေမင်းကြောင့် ခန်းခြောက်ခဲ့ရတယ်။ သူ့အရိုးတွေဟာ လေတိုက်လို့ ဖုန်မှုန့်တွေ ဖုန်မှုန့်ညက်ညက် ကြေခဲ့ရတယ်။ အင်း ဘုရားနဲ့တွေ့တဲ့အခါကျတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မာနဟာ ပြားပြားဝပ်ရတာပဲ”

“ပြောပြစမ်းပါဦး အမေကြီးရယ်” ကျွန်တော်က အဘွားကြီးကို ပြောသည်။ စတက် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုက ကျွန်တော် ကြားရဦးတော့မည်။

အဘွားကြီးက ထိုဒဏ္ဍာရီကို ပြောပြသည်။

“နှစ်တွေကတော့ ထောင်သောင်းကြားပြီပေါ့၊ ပင်လယ်ရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကနေ ဝန်းထွန်းလင်းတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ မြစ်ကြီးတစ်စင်းရှိတယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်ကနေ မင်းဟာ ပုလွန်းလို့ သစ်ပင်က သစ်ရွက်ကြီးတွေ မြက်ပင်တွေဟာ တစ်ကိုယ်စာ အရိပ်ခိုလို့ရအောင် ကြီးကြသတဲ့။

“အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ မြေကြီးကလည်း အလွန် မြေဩဇာကောင်းသလို ပြီးတော့ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ အလွန်သတ္တိကောင်းတဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးရှိတယ်။ သူတို့ဟာ သိုးတွေနွားတွေ ကျောင်းကြတယ်။ တောတိရစ္ဆာန်တွေကို ဖမ်းရှာလည်း အလွန်သတ္တိကောင်းပြီး အလွန်ရဲရင့်ကြတယ်။ အမဲလိုက်က ပြန်လာစားပွဲသောက်ပွဲကြီးတွေ ကျင်းပတယ်။ သီချင်းတွေဆိုကြ မိန်းကလေးတွေ ပျော်ကြပါကြသတဲ့။”

“တစ်နေ့တော့ အဲဒီလို စားပွဲသောက်ပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေတုန်း

အောင်းကင်ကနေ လင်းယုန်ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြုန်းဆို ထိုးဆင်းလာပြီး ညနေဆည်းဆာလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဆံပင်နက်နက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆို သုတ်သွားသတဲ့။ လင်းယုန်ကြီးကို အောက်ကနေပြီး မြှားတွေနဲ့ ပစ်တဲ့အခါ သူတော့ မြှားတွေဟာ တစ်စင်းမှ လင်းယုန်ကြီးကို မထိဘဲ မြေကြီးပေါ် ဖြန့်ကျလာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေက ငှက်ချီသွားတဲ့ မိန်းမပျိုကို ခိုက်ရှာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှာလို့ မတွေ့ကြဘူး၊ အတန်ကြာတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က အရာတွေကို လူတွေက မေ့သွားလေ့ရှိတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီ မိန်းမပျိုကိုလည်း မေ့သွားကြတယ်”

အဘွားကြီးက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အသံအက်အက်ဖြင့် စကားပြောသည့်အခါ၌ သူ့အသံသည် လွန်လေပြီး သော အတိတ်ခေတ်များက ခံစားချက်များကို ပြန်ပြောင်းထုတ်ဖော်နေသကဲ့သို့ ခင်ရသည်။ ထိုခံစားချက်များသည် အောက်မေ့တသဖွယ်များအဖြစ် သူ့ရင်ထဲတွင် ကိန်းဝပ်နေဟန်တူသည်။

လှိုင်းပုတ်သံများသည် အဘွားကြီးပြောပြသည့် ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီ နိဂုံးကို ညင်သာစွာ ပဲ့တင်ထပ်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။ ဤဒဏ္ဍာရီအဖြစ်အပျက်သည်ပင် ဤပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်လော မပြောတတ်။

“ဒါပေမဲ့ အနှစ် ၂၀ ကျော်တဲ့အခါကျတော့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဘွားကြီးဖြစ်သွားပြီလေ။ အိုစာသွားပြီ၊ ရုပ်တွေကလည်း ကျသွားပြီ၊ သူနဲ့အတူ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်၂၀ သူငယ်ငယ်ကလို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ အသက် ၂၀လောက်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာသတဲ့။ အနှစ်၂၀ လုံးလုံး သူငယ်ရောက်နေသလဲလို့ မေးတော့ သူက ငှက်ကြီးက သူ့ကို တောတွေအောင်းတွေထဲ ချီသွားပြီး သူ့ကို မယားအဖြစ် ထားသတဲ့။ ခု ပါလာတဲ့ သူငယ်ဟာ သူနဲ့ လင်းယုန်ငှက်ကြီးနဲ့ရတဲ့ သားပေါ့လေ။ ငှက်ကြီးကတော့ ချီတော့ဘူး။ လင်းယုန်ငှက်ကြီးဟာ ခွန်အားတွေ ကုန်ခါနီးတဲ့ အခါကျတော့ အက်ဆုံး အကြိမ်အနေနဲ့ ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးကို ပျံပြီး တက်သတဲ့။ အောင်းကင် အမြင့်ထဲရောက်တော့ အတောင်တွေကို ခေါက်၊ တောင်စောင်းနဲ့ ခင်တိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ သုတ်သေလိုက်တယ်။”

“လင်းယုန်ရဲ့သားကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ မျက်လုံးတွေက

လွဲရင် ကျန်တာကတော့ သူလို ကိုယ်လိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးတွေက သူ့အဖေ ငှက်ဘုရင်လင်းယုန်ကြီးရဲ့ မျက်စိတွေလို စူးရှတောက်ပပြီး ရက်စက်တဲ့ အသွင်၊ မာန်ကြီးတဲ့အသွင်ကို ဆောင်တယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ကို နှုတ်ဆက်တဲ့ အခါ ပြန်ပြီး နှုတ်မဆက်ဘူးတဲ့။ လူမျိုးအကြီးအကဲတွေက သူ့ကို စကားပြော ရင်လည်း သူက အရိုအသေမပေးဘဲ သူလို ကိုယ်လို တန်းတူထားပြီး ဆက်ဆံ သတဲ့။ ဒါကိုမြင်တော့ လူမျိုးစုတွေက သူတို့ကို စော်ကားတာပဲလို့ ယူဆကြတယ်။ သူ့ကို အတောင်မပါတဲ့ မြားလို့ ခေါ်ကြသတဲ့။ သူ့လိုလူမျိုး အထောင်အသောင်း သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆကြီးတဲ့ လူအထောင်အသောင်းက သူတို့ကို ဂါရု ထားရကြောင်း၊ အရိုအသေပေးရကြောင်း သူ့ကို ပြောကြပေမဲ့ အချည်းနှီးပဲ။ သူတို့ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး လောကမှာ သူ့လိုလူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ အရိုအသေပေးချင်းပေးရင် သူ့ကို ပေးရမတဲ့။ မပေးရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ အို ဒီစကားလည်းကြားရော အကြီးအကဲ တွေဟာ ဒေါသထွက်ကြလွန်းလို့တဲ့။”

“တို့ လူမျိုးထဲမှာ သူ့အတွက် နေရာမရှိဘူး။ တခြားသူ သွားချင်တဲ့ နေရာရှိရင် သွားပေစေ”လို့ ပြောကြသတဲ့။

“ဒီတော့ လူငယ်က ရယ်ပြီး သူ့သွားချင်တဲ့နေရာ သွားသတဲ့။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဆီသွားပြီး ဖက်လိုက်တယ်။ အဲဒီမိန်းမပျိုက သူ့ကို မကျေနပ်တဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပျိုတဲ့ သူက ရုပ်ချောပေမဲ့ မိန်းမပျိုက သူ့ဖွေဖက်တာကို မခံဘဲ တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ အဖေကို ကြောက်တော့ လက်မခံရဲဘူးပေါ့လေ။ မိန်းမပျိုက သူ့ကို တွန်းပစ်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားတယ်။ ဒီတွင် ယောက်ျားပျိုကလည်း ရှက်ပြီး မိန်းမပျိုကို ပါးရိုက်ပြီး လွဲချလိုက်တယ်။ လဲကျသွားတဲ့ အခါမှာ မိန်းမပျိုရဲ့ ရင်ဝတ် ဟက်ပြီး ခြေထောက်နဲ့ပေါက်တယ်။ မိန်းမပျိုရဲ့ ပါးစပ်က သွေးတွေဟာ ကောင်းကင်အထိ ငေါက်ခနဲ ပန်းဟက်လာကြတယ်။ ခဏကြာတော့ မိန်းမပျို ဟာ မြွေတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်ပြီး အသက်ထွက်သွားတယ်။

“ဒါကိုမြင်တော့ လူတွေဟာ စကားဟစ်လုံးမှ မပြောနိုင်ကြဘဲ ကြောက်နေကြတယ်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် သတ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြဘဲကိုး။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်အတော်ကြာ သူတို့ဟာ

အတားမပြောနိုင်ဘဲ မှင်တက်မိပြီး ငေးကြည့်နေမိကြတယ်။ မျက်လုံးအပြူးသား ပါးစပ်က သွေးတွေစီးကျပြီး လဲနေတဲ့ မိန်းမပျိုကို တစ်လှည့် မိန်းမပျိုရဲ့ ဆားမှာ ခပ်ကြုံးကြွားရပ်နေတဲ့ ယောက်ျားပျိုကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြတယ်။ ယောက်ျားပျိုကတော့ သူ့ကို အပြစ်ပေးရဲရင် ပေးကြည့်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ရင်ကော့ပြီး ခေါင်းကိုမော့လို့၊ နောက်ဆုံးကျတော့မှ လူတွေလည်း မှင်တက်မိနေရာက သတိပြန်ရလာကြပြီး သူ့ကို ဝိုင်းဖမ်းကြတယ်။ ခြေတွေလက်တွေကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး အဲဒီနေရာမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့ကြတယ်။ ချက်ချင်းမသတ်သေးဘူးပေါ့လေ။ အားရ ဆွာကအောင် ညဉ့်ပြီးမှ သတ်မယ်ပေါ့။”

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်စ ပြုလာသည်။ ညသည် အသံမျိုးစုံဖြင့် ညဉ့်လျက်ရှိသည်။ ပွေးများက မြေတွင်းထဲမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန် ခေါင်းပြု ဆွတ်လာကြသည်။ နံကောင်များက သစ်ကိုင်းများကြားတွင် တကျစ်ကျစ်မြည်နေ ကြသည်။ သစ်ရွက်များက သက်ပြင်းချကာ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကြသည်။ စောစောက သွေးရောင်လို နီရဲနေသော လပြည့်ဝန်းသည် မြေကြီးနှင့်ဝေးသည် နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း ဖြူစပြုလာကာ ရွှန်းမြဲပြာလဲ့သော ရောင်ခြည်များကို ဖြတ်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်သို့ ရက်ရက်ရောရောကြီး ပက်ဖျန်းပေးလျက်ရှိသည်။

“လူမျိုးစုအကြီးအကဲတွေဟာ ဒီရာဇဝင်မှုအတွက် လူငယ်ကို အပြစ်ခံစာ် ဆဲဖို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ပထမတော့ ဒီလူရွယ်ကို မြင်းတွေနဲ့ နင်းသတ်ဖို့ စိတ်ကူးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသတ်နည်းက သိပ်ပြီးတော့ ညင်သာလွန်းနေတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လူတစ်ယောက် မြားတစ်စင်းစီ နင်းသွင်းပြီးသတ်ဖို့ စိတ်ကူးပြန်တော့ ဒါကိုလည်း သဘောမကျကြပြန်ဘူး။ အဲဒါဖြင့် သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ရင်ကော။ ဒီလို လုပ်ပြန်ရင်လည်း နီးနီးထွေဖူးနေလို့ သူမချီမဆန့် ခံစားတာကို မမြင်ရဘဲ နေလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကြိုက်ကြပြန်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်နည်းတွေကို စင်ပြကြပေမဲ့ အများစုကမကြိုက်ကြဘူး။ သူ့အဖေက သူတို့ရဲ့ ခူးထောက် ဆိုင်းပြီး အသနားခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်ရည်တွေ သူ့စကားတွေဟာ သူတို့ကို သနားကရုဏာစိတ် ပေါ်လာအောင် မတတ်နိုင်ကြပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်အတော်ကြာ တိုင်ပင်ပြီးတဲ့နောက်ကျတော့ သူတို့ထဲက ပညာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က

“အခု ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးကို သတ်သလဲလို့ သူတို့ မေးကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား” လို့ ပြောတာနဲ့ သူ့ကို မေးကြတယ်။

“ကျုပ်ကို ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို အရင်ဖြေပေးပါ။ ဒီကြိုးတွေကို ဖြေမပေးရင် ကျုပ်ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ သူ့ကိုယ်က ကြိုးတွေကို ဖြေပေးတဲ့အခါကျတော့ ယောက်ျားပျိုက သခင်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကိုပြောတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ “ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေး ရမှာတုန်း” လို့ မေးသတဲ့။

“မင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကျုပ်လုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုအတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ဘာကြောင့်ဖြေရှင်း ချက်ပေးနေရမှာလဲ”

“အကျိုးအကြောင်း သိရအောင်လို့ပေါ့။ ဟေ့ မာနကြီးတဲ့ကောင်လေး ခု မင်းကို တို့သတ်ကြတော့မယ်။ ဒီတော့ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းမသေခင် တို့ကို ပြောသွား၊ တို့က အသက်ရှင်နေရဦးမှာ၊ ဒီတော့ တို့မှာ အသိဉာဏ် နောက်ထပ်ရဖို့လိုတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် မသိဘူး။ ကျုပ်ကို မုန်းလို့ သတ်မိတယ် ထင်တာပဲ။ ကျုပ် သူ့ကိုလိုချင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူက မင်းပိုင်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲ” လို့ သူတို့က ပြောတယ်။

“ဘာလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ပိုင် ပစ္စည်းကိုမှ ခင်ဗျားတို့ အသုံးပြုခွင့်ရဖို့ ထုံးစံရှိသလား။ လူတိုင်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ရယ်၊ ခြေနှစ်ချောင်းရယ်၊ စကားပြောရုံ လျှာတစ်ခုရယ်၊ ဒါပဲရှိတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့မှာ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်တွေကို ပိုင်နေကြတယ်။ မိန်းမတွေကို ပိုင်နေကြတယ်။ မြေယာတွေကို ပိုင်နေကြတယ်။ အခြားပစ္စည်းတွေကို ပိုင်နေကြတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ဒီတော့ သူတို့က လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်းအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးကို ပေးရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ စိတ်ဓာတ်နဲ့ပေးရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခွန်အားနဲ့လည်း ပေးရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အသက်နဲ့တောင် လဲရတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

သူကတော့ ဘာမှ မပေးနိုင်ဘူး။ ပေးလည်း မပေးချင်ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ လူရွယ်နဲ့ အတော်အတန် စကားပြောကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ လူရွယ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ လူ့တကာအထက်က ရောက်နေတယ်လို့ ထင်နေမှန်း သိသွားကြတယ်။ သူတစ်ယောက်အတွက်ကလဲ့လို့ တခြားဘယ်သူ့အတွက် ကိုမှ မစဉ်းစားတတ်တဲ့ လူမျိုးဆိုတာ သိသွားကြတယ်။ သူဟာ ကမ္ဘာလောကကြီး ဆင်နဲ့လုံးနဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိတော့ ထိတ်လန့်သွား ကြတယ်။ သူ့မှာ ဆွေမျိုးလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ၊ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်တွေလည်း မရှိ၊ မယားလည်းမရှိ၊ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီအရာတွေကို လိုလည်းမလိုချင်ဘူး။

“ဒါကြောင့် သူ့ကို နောက်ထပ် ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်မျိုး ပေးရဦးမလဲ ဆိုတာ ထပ်စဉ်းစားကြပြန်တယ်။ သူတို့ ဒီလိုတိုင်ပင်ဆွေးနွေးလို့ မကြာသေးဘူး။ အစဉ်းပျောက်လုံး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့တဲ့ စောစောက ပညာရှိကြီးက ပြောပြန်တယ်။

“သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခု တွေ့ထားတယ်။ အဲဒီနည်းက ကြောက်လည်း ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းမျိုးကို အနှစ်တစ်ထောင် အတွင်းမှာတောင် ရှာလို့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းမကောင်း ဆိုတာကတော့ သူ့အပေါ်မှာပဲ တည်တယ်။ ခု သူ့ကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေကို ဖြေလိုက်ကြ။ သူ့ကို သူသွားလိုရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့် ပြုလိုက်ကြ။ ဒါဟာ သူ့ကိုပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပဲ”

ဒီတုန်းမှာ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ဒီတစ်ကင်းစင်တဲ့ ကောင်းကင်ပြင်က မိုးကြိုးထစ်ချုန်းတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ခတ်သိကြားများက ပညာရှိရဲ့အဆိုကို ထောက်ခံကြတယ်။ သူ့အဆိုကို အားလုံးက လက်ခံကြပြီး တစ်နေရာကို ထွက်သွားကြတယ်။ အဲဒီ ကတည်းက အရာဆိုတဲ့ လူရွယ်ဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အရာဆိုတာကတော့ အငြင်းပယ်ခံ၊ အမှန်းတီးခံလို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်။ အရာက သူ့ကိုပိုင်းပယ်တဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။ သူတစ်ယောက် တည်းနေရတာ၊ သူ့အဖေလို အချုပ်အချယ်မရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာကို မြင်တော့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူ့က သူ့သားဖြစ်နေပြီး သူ့အဖေက လူသားမဟုတ်တာက ခက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့

လာရာဟာ အဲဒီကတည်းက ငှက်တစ်ကောင်လို လွတ်လပ်စွာနေတယ်။ လူမျိုးစုတွေက သူလိုချင်တာ ရှိပြီဆိုရင် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေ၊ မိန်းမပျိုတွေ ဘာရော လိုချင်တာ မှန်သမျှကိုယူတယ်။ သူ့ကို မြားနဲ့ဝိုင်းပစ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်းဆိုတဲ့ သံချပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားတဲ့ အတွက် ဘယ်မြားမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မစူးနိုင်ဘူး။ လာရာဟာ ဖျတ်လတ်တယ်။ လူယက်သောင်းကျန်းတတ်တယ်။ သန်မာကြံ့ခိုင်တယ်။ ရက်စက်တယ်။ လူတွေကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ့ မရှိဘူး။ လာရာကို အနီးကပ် မမြင်ဖူးကြဘူး။ အဝေးကပဲ မြင်ဖူးကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူဟာ ကာလအတန်ကြာ လူအသင်းအပင်း လူအုပ်စုတွေရဲ့ အစွန်အဖျားမှာ တရစ်ဝဲလုပ်နေခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ လာရာဟာ လူတစ်စု မှီတင်းနေထိုင်ရာ နေရာတစ်ခုနားထိုင် ကပ်လာတယ်။ လူတွေက ရွာကထွက်ပြီး လာရာကို တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ လာရာဟာ ထွက်လည်းမပြေးဘူး။ ခုလည်း မခုခံတော့ဘူး။ သူ့နဂါးနေရာမှာ မလှုပ်မရှား ရပ်နေတယ်။ ဒီတွင် လူတစ်ယောက်က သူ့အကြံကို ရိပ်ခိုင်းပြီး “သူ့ကိုသွားမထိကြနဲ့။ သူ့သေချင်လို့လာတာ” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ဒီတော့ လူတွေက လက်ရှောင်ကြတယ်။ သူ့ကို မသတ်ကြတော့ဘဲ သူ့ကို ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ရယ်သံတွေကို ကြားတော့ လာရာဟာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားလာတယ်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာသလို သူ့ရင်ဘတ်ကိုသူ စမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက် သူ့လက်ထဲမှာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး လူတွေထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ရှောင်ပေးကြတယ်။ အထိမခံ ကြဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဘာမှ ပြန်မလုပ်ကြဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လာရာဟာ အင်အား ကုန်ခန်းပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ညည်းတယ်။ နောက် မြေကြီးထဲ လိုမ့်ချလိုက်တယ်။ လူတွေက ဘေးရှောင်ပေးပြီး အသာ ရပ်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီလို ကြည့်နေတုန်း လာရာဟာ ဒယ်ဒယ်နဲ့ထလာပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်တုန်း ကျကျနံရစ်ခဲ့တဲ့ ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ သူ့ရင်ဝကို စိုက်ချလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားဟာ သူ့ရင်ဝထဲကို စူးမဝင်ဘူး။ ကျောက်တုံးပေါ် ရိုက်ချိုးသလို နှစ်ပိုင်း ကျိုးသွားတယ်။ ဒီတော့ လာရာဟာ မြေကြီးပေါ်လှဲပြီး ခေါင်းကို မြေကြီးနဲ့ ဆောင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးကလည်း လာရာကို ရှောင်တယ်။ လာရာခေါင်းနဲ့ ဆောင့်တဲ့နေရာက မြေကြီးဟာ ခွက်ဝင်သွားတယ်။

“ကောင်းတယ်။ ဒီကောင်သေလို့မရတော့ဘူး” လို့ လူထုထဲက အစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ အော်တယ်။

လူထုကြီးဟာ လာရာကို ဒီအတိုင်းထားပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ လာရာဟာ ပက်လက်လန်လဲနေရာက ကောင်းကင်ကြီးကို မောကြည့်တယ်။ ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးမှာ ဝဲပျံနေကြတဲ့ လင်းယုန်ငှက်တွေကို သူ သွားမြင်တယ်။ သူ့ချက်လုံးထဲက ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေဟာ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေတောင် လိုက်မီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လာရာဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရပြီး သေမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေ တယ်။ လာရာဟာ ကမ္ဘာမြေအနှံ့ လျှောက်သွားရင်း အချိန်ကုန်ရတယ်။ လာရာဟာ အရိပ်တစ်ခုလိုလွင့်နေပြီး ဒီလိုအရိပ်တစ်ခုရဲ့ ဘဝနဲ့ပဲ ကမ္ဘာမြေ နည်းသရွေ့ နေသွားရတော့မှာပဲ။ လာရာဟာ ဘာကိုမှ မသိတော့ဘူး။ လူ တွားကိုလည်း နားမလည်တော့ဘူး။ လူ့အပြုအမူတွေကိုလည်း မသိတော့ဘူး။ သူဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေဖို့အတွက် အရိပ်တစ်ခုလို ဒီလိုပဲ ထာဝစဉ် ချွင့်ပါးနေရတော့တယ်။ သူ့ကို အသက်ရှင်နေတယ်လို့လည်း မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချင်တယ်ဆိုပြန်တော့လည်း သေလို့မရတော့ပြန်ဘူး။ သူ့အတွက် လူတွေကြားထဲမှာ နေစရာမရှိတော့ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့မာနဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ ဒါကိုသာ ကြည့်ပေတော့”

အဘွားကြီးက သက်ပြင်းကြီးချသည့်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရင်ပေါ်သို့ ခြစ်ကျနေသော ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းနေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အိပ်ချင်ဟန် တူနေပြီ။ အကြောင့်မသိ။ အဘွားကြီးအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့ပုံပြင်ဆုံးပုံမှာ ဆုံးမသြဝါဒသံ ပါသည်မှန်သော်လည်း သူ့အသံထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သံ၊ ကျိုးနွံရဲသေသံ ပေါက်နေသည်ကို ကျွန်တော် အတိအကျ မြင်မိသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်က လူများက သီချင်းဆိုနေကြသည်။ ခါတိုင်းထက်ပင် ပိုအော်ဟစ်နေကြသည်။ အသံက အသံသြကြီး တစ်သံဖြင့် စ၍ ဆိုလာပြီး ကောက်တွင် ဒုတိယအသံတစ်ခု ဝင်လာသည်။ နောက် တတိယ၊ စတုတ္ထအသံများ ပေါ်လာသည်။ ဤအသံများ စုံသွားသောအခါတွင် သီချင်းကို အားလုံးပြိုင်တူ

အစက ပြန်ဆိုကြပြန်သည်။

ထိုသီချင်းသံများကြားထဲက မိန်းမသံများကိုလည်း ကြားရသည်။ ယောက်ျားသံများကြားမှ မိန်းမတေးဆိုသံများသည် ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ ရောင်မျိုးစုံထွက်သော စမ်းရေယာဉ်တို့ ဖြာကျလာကြကာ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်နေသော ယောက်ျားများ၏ အသံလှိုင်းများနှင့် ရောယှက်ပေါင်းစပ်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ထိုနောက် ထိုအသံများထဲမှ တစ်သွယ်စီ တစ်သွယ်စီ ဖြာထွက်သွားကြ ပြန်သည်။

ထိုညက သီချင်းဆိုသံများကြောင့် ပင်လယ်လှိုင်းသံများကိုပင် ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမကြားရတော့။

(၂)

“ဒီလို သီချင်းသံမျိုး အရင်က ကြားဖူးရဲ့လား”

အဘွားကြီးက သွားဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော်ထံ ပြုံး၍မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး အမေကြီး”

“အေး နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့လူမျိုးက သီချင်းဆို အလွန်ဝါသနာပါတယ်။ မှတ်ထား။ စိတ်ထားလှတဲ့ လူမျိုးက သီချင်းဆိုတတ်တယ်။ လူ့ဘဝကို ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ်ရှိတဲ့ လူပဲတဲ့ လူမျိုးက တစ်မျိုးသာလျှင် သီချင်းဆိုတတ်တယ်။ တို့လူမျိုးက အဲဒီလို လူမျိုးကွယ်ကြည့်စမ်း။ ခု သီချင်းဆိုနေတဲ့ လူတွေဟာ တစ်နေကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်တာတောင် မမောနိုင်ကြဘူးလို့ ထင်စရာပဲ။ သူတို့မှာ နေထွက်ကနေဝင် အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ခု လထွက်လာတော့ သီချင်းဆိုလို့။ ပျော်ပျော်ပါးပါးလို့။ ပျော်ပျော်မနေတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေကျတော့ ပင်ပန်းလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် အိပ်ရာထဲ ဝင်ကုန်ကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝကြီးက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူမျိုးကျတော့ သီချင်းလေးတဆိုဆိုနဲ့”

“ဒီတော့ သူတို့ကျန်းမာရေး”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“လူတစ်ယောက်မှာ သူ့တစ်သက်တာ နေသွားနိုင်ဖို့ ကျန်းမာရေးဆိုတာ

ထဲက လုံလောက်ပြီးသားပါကွယံ။ ကျန်းမာရေးဆိုတာ ဘာလဲ။ မင်းမှာ ဘာဆီရှိရင် ဘာလုပ်မလဲ။ သုံးမှာပဲ မဟုတ်လား။ ကျန်းမာရေးဆိုတာ ဘာလဲ။ အမေကြီးငယ်ငယ်က ဘယ်လိုနေခဲ့တယ်မှတ်သလဲ။ မနက် အရှုတ်တက် တည်းက နေဝင်သည်အထိ ကော်ဇောရက်တယ်။ ကျောတောင် မကွေးဘူး။ ထောင်ခြည်များလို ရွှင်လို့လန်းလို့။ အလုပ်လုပ်ပြီးဆိုရင် ကျောက်တုံးကြီးလို ရောမရွေတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ထိုင်ရတာ ကြာလွန်းလို့ ချိန်းတွေကို ကိုက်ခဲနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညနေစောင်းလို့ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ပြိုင်နက် အမေကြီးလည်း အမေကြီးရည်းစားဆီ သွားတော့တာပဲ။ သူနဲ့ အမေကြီးနဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်တာ သုံးလကြာတယ်။ အမေကြီးလည်း ညဆိုရင် ချိန်းတွေတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တာပဲ။ အင်း ဟိုတုန်းက နေခဲ့ရတာတွေကို အမေကြီးဖြင့် မမေ့နိုင်တော့ဘူး။ အမေကြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကြောတွေ တည်း ခုလို နေနိုင်အောင် ဖွဲ့စည်းနေသလား မသိဘူး။ အမေကြီးမှာ ရည်းစားကလည်း အများကြီး”

ကျွန်တော်က အဘွားကြီး မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် ယခုတိုင် မှုန်မှိုင်းရီဝေနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က ခြစ်များကို ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် သူ့မျက်လုံးများကို ခြုံ၍ တောက်ပ ရွှင်လန်းစေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ လရောင်သည် ကွဲအက် ကြောက်သွေ့နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ အမွေးအမှင်များ ပေါက်နေသည့် သူ့မေးချွန်ချွန်ပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ဇီးကွက်တစ်ကောင်၏ နှုတ်ခမ်းလို ကောက်ကွေ့ရှုံ့တွနေသော နှာခေါင်းပေါ်သို့လည်းကောင်း ဖြာကျ ချက်ချီသည်။ တစ်ခါက ပြည့်ဟောင်းလျက်ရှိသော သူ့ပါးများသည် ပိန်ချိုင့် နှုတ်ခမ်းဝင်နေကြပြီ။ ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသည့် တဘက်နီနီအောက်မှ ဆံပင်ဖြူ နှုတ်ခမ်းထိုးထွက်ကာ ပါးပေါ်သို့ကျနေသည်။ မျက်နှာ၊ လည်ပင်းနှင့်လက်များ ပေါ်၌ ရွှံ့တွလျက်ရှိကာ အရေအတွက်များသည် ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ကြသည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စကားပြောလိုက်သည့်အခါများတွင် သူ့အရေ ပေါ်၌ စုတ်ပြီ ကွာကျသွားကာ ကျွန်တော်ဘေးတွင် မျက်လုံးနက်နက်နှင့် ကျွန်တော်ဘက်ကောင် ဖွေးဖွေးကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်လောဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။

အဘွားကြီးက ခြောက်ကပ် ကွဲအက်သောအသံဖြင့် စကားကို ဆက်သည့်
 “အမေကြီးရယ်၊ အမေကြီးရဲ့ အမေရယ်က ဖာလမီမြို့နားမှာ နေသကဲ့သို့
 ဖာလမီဆိုတာ ဝါလတ်မြစ်ပေါ်မှာရှိတယ်။ အမေကြီးတို့ လယ်တောကို
 ရောက်လာတော့ အမေကြီးက ၁၅ နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ သူက ထောင့်
 ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားညိုညိုနဲ့ ကျက်သရေရှိတယ်။ လူကလည်း
 ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ သူက လှေကလေးနဲ့ ရောက်လာရင် အမေကြီး
 အိမ်နောက်ပေး၊ ရေစင်နားထိုးဆိုက်ပြီး “အရက်ကလေးတစ်ခွက်နဲ့ စားစား
 လေးများ မရှိကြဘူးလားဗျို့” လို့ မေးတတ်တယ်။ ဒီတော့ အမေကြီးကလည်း
 နောက်ဖေးက ကဲလားကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်ရတာပေါ့။ ကဲလား ပေါက်
 ဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုရင် လရောင်အောက်မှာ ပြာမှိုင်းနေတဲ့ မြစ်ကြီးကို သစ်ကိုင်း
 ကြားထဲက မြင်နေရတယ်။ သူက ခါးပြတ်အင်္ကျီဖြူနဲ့ ခါးပတ်ပြားကြီးပတ်
 လှေထဲမှာ ရပ်လို့။ ခြေထောက်တစ်ဖက်က လှေဝမ်းထဲမှာ၊ တစ်ဖက်က
 ကမ်းပေါ်ထောက်လို့။ လှေပေါ်ရပ်ပြီး သီချင်းဆိုနေတာလေ။ အဲ အမေကြီး
 ကိုလည်း “ဒီလောက်လှတဲ့ လှေမမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ။ ဒီတစ်ခါ
 တွေ့ဖူးသေးတယ်” လို့ မကြားတကြား လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်
 အလှဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးကို သူမြင်ဖူးခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ အမေကြီးကလည်း
 အိမ်မှာရှိတဲ့ အရက်တစ်ခွက်နဲ့ ဝက်သားခြောက်နည်းနည်း လှမ်းပေးလိုက်တယ်
 မကြာပါဘူး။ နောက် လေးရက်လောက်လဲရှိရော အမေကြီးလည်း သူနဲ့ကြီး
 သွားကြတာပဲ။ ညဆိုရင် အမေကြီးနဲ့သူ နှစ်ယောက်သား လှေတစ်စင်း
 မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လျှောက်လှော်ကြတာပဲ။ ညကျလို့ လှေကလေး
 ရောက်လာပြီး ပုရစ်ကလေးလို လေချွန်လိုက်ပြီဆိုရင် အမေကြီးကလည်း
 မြစ်ထဲကနေ ကမ်းပေါ် ခုန်တက်တဲ့ ငါးကလေးတစ်ကောင်လို ပြတင်းပေါက်က
 ခုန်ချလိုက်တာပဲ။ အဲ လှေပေါ်လည်း ရောက်ရော နှစ်ယောက်သားမြီး
 လှေနဲ့ မျှော်ကြတာပဲ။ သူက ပရွက်က တံငါသည်ကဲ့။ တို့အကြောင်းလည်း
 အမေသိရော၊ ဆူသရော ရိုက်သရောပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ သူက ဒီဗရူဂျာ
 ထွက်ပြေးကြရအောင်လို့ ပြောတယ်။ ဒီဗရူဂျာဆိုတာက ဒင်းဒြူးမြစ်
 လက်ထက်ကလေးတစ်ခု ပေါ်မှာကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်ကျတော့ အမေကြီး
 သူ့ကို စိတ်ကုန်သွားပြီ။ သူက သီချင်းဆိုရုံ၊ မိန်းမပိုးရုံလောက် တတ်တာကိုးကွယ်

အဘွားဘာမှ မလုပ်တတ်ဘဲ။ ဒါနဲ့ အမေကြီးလည်း သူ့ကို ငြီးငွေ့လာတယ်။
 အဘွားတုန်းမှာ အမေကြီးတို့ဆီကို ဂျစ်ပစီတွေ ရောက်လာတယ်ကဲ့။ ဂျစ်ပစီဆိုတာ
 အနံ့ လျှောက်သွားပြီး တွေ့ရာနေရာမှာ ရည်းစားထားတတ်တဲ့ ကောင်တွေ။
 ဂျစ်ပစီနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရတဲ့ ကောင်မတွေဆိုရင် ပျော်လိုက်ကြတာလေ။ တစ်ခါ
 လေကျတော့လည်း ဂျစ်ပစီက ပစ်သွားလို့ ရင်ကွဲကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မတွေ
 မနည်းဘူးပေါ့။ သူ့ရည်းစားဖြင့် ထောင်ထဲကျသလားတဲ့၊ မိန်းမမှုကြောင့်
 ထောင်ထဲ ပစ်သွားလားဟဲ့နဲ့ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူးတော့။ မောင်မင်းကြီး
 တစ်ယောက် မိုးပေါ်က ကျလာသလို ဖြုန်းဆို ပေါ်လာတာပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း
 ထောင်ထဲကတည်း။ တစ်ခါတလေလည်း အဖော်တွေနဲ့ပေါ့လေ။ လက်ဆောင်တွေ
 လည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး။ ဒီဂျစ်ပစီကောင်တွေဟာ ပိုက်ဆံရှာလည်း
 ရှာနိုင်ကောင်းတယ်။ ပြန်လာပြီဆိုရင် ပွဲကြီးလမ်းကြီးပဲ။ စားလိုက် သောက်
 နိုင်နဲ့။ သူ့ရည်းစား ချောကြောင်း၊ လှကြောင်းလည်း သူ့အဖော်တွေကို
 ပြောလိုက်ရတာ အမောပဲ။ ကောင်မကတော့ ကျေနပ်လို့ပေါ့လေ။ တစ်ခါတော့
 အမေကြီးကို ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်ကို
 ပြောတယ်။ နေ့စမ်းပါဦး။ ဒီကောင်မနာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်။ အမေကြီး
 လည်း မမှတတ်ပါဘိသနဲ့၊ အရင်တုန်းကလို မမှတ်မိချင်တော့ဘူး။ အေးလေ၊
 ပြီးဆိုတော့လည်း သိပ်မမှတ်မိချင်တော့ဘူးပေါ့။ အဲ အမေကြီး သူငယ်ချင်း
 တစ်ယောက်ပေးလို့ ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်နဲ့ သိကြရောဆိုပါတော့။ သူက ရုပ်ချောချော၊
 ခြင်္သေ့နီနီ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီနဲ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရဲနေတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့
 အမေကြီးတို့ တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သဘောအကောင်းသား။
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဟိန်းလိုက်
 လာတတ်လိုက်နဲ့။ တစ်ခါတုန်းက သူက အမေကြီးပါးကို ရိုက်တာနဲ့ အမေကြီး
 ကလည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို ထခုန်ပြီး
 သူ့ပါးကို တအားကိုက်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူ့ပါးမှာ အနာရွတ်ကြီး ထင်နေတာ
 အကြောင်းပေါ့။ သူက သူ့အနာရွတ်ကို အမေကြီးနမ်းရင် သိပ်သဘောကျ
 သေးလေ။

“အမေကြီးရဲ့ အရင် ရည်းစား တံငါသည်ကကော” ကျွန်တော်က
 မေးသည်။

“တံငါသည်လား။ သူလည်း အရင်လိုပဲပေါ့။ နောက်ကျတော့ သူလည်း ဂျစ်ပစီတွေနဲ့ ပေါင်းသွားတာပေါ့။ အစတုန်းကတော့ သူ့ကို ပြန်လက်ခံ အမေကြီးကို တောင်းပန်တယ်။ သူ့ကို ပြန် လက်မခံရင် အမေကြီးကို နေထိုင် နှစ်သတ်မလိုတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ ဂျစ်ပစီတွေ တွေတော့ သူလည်း နောက်ရည်းစားတစ်ယောက် ရသွားတာပါပဲ။ နောက်တော့ တံငါသည်ရော ဂျစ်ပစီရော အမေကြီးရည်းစား နှစ်ယောက်လုံး ကြိုးစား ခံသွားရတယ်လေ။ သူ တို့ကို ဒီဗရူဂျာမှာ ကြိုးဒဏ်ပေးတော့ အမေကြီးလည်း သွားကြည့်တယ်။ တံငါသည်ရည်းစားက သူ့ကို ကြိုးဒဏ်ပေးမယ်ဆိုတော့ မျက်နှာတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရောနဲ့ ငိုလိုက်တာလေ။ ဂျစ်ပစီရည်းစားကတော့ မငိုဘူးဟေ့။ ဆေးတံများတောင် သောက်နေလိုက်သေးတယ်။ ဆေးတံကိုခွဲ၍ ကြိုးစင်ဆီကို ရင်ကော့ လျှောက်သွားတာပဲ။ လက်နှစ်ဖက်ကို အိတ်ထဲနှိပ်ထား၍ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက ပန်းပေါ်ကျလို့။ နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ပေါ်ထဲ အမေကြီးကိုမြင်တော့ သူက ဆေးတံကို ပါးစပ်က ချွတ်တဲ့ပြီး “သွားပြီဟေ့” နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲဒီ တစ်နှစ်လုံးလုံး အမေကြီး သူ့အတွက် ငိုတော့ သူတို့နေတဲ့ တောင်ရိုးပေါ် ပြန်ပြေးမယ်လုပ်လို့ အဖမ်းခံရတာ။ ရှမေးနီးယား တစ်ယောက်အိမ်မှာ အရက်သောက်နေကြတုန်း သူတို့ကို ဝိုင်းဖမ်းကြတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်ခါတည်း အဖမ်းခံရတာလေ။ တချို့လည်း နေရာတွေ ပွဲချင်းပြီး အသတ်ခံရတယ်။ တချို့လည်း ထွက်ပြေးကြတယ်။ သူတို့လည်း သွားခေါ်တဲ့ ရှမေးနီးယားကိုတော့ ဝိုင်းပြီး လက်စားချေကြတယ်လေ။ သူ့လယ် တောရော၊ သူကြိတ်ဆုံကလေးရော၊ စပါးကျိတွေရော မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြတယ်။ သူလည်း နောက်ဆုံး တောင်းစားရတဲ့ဘဝကို ရောက်တော့တာပဲ”

“အမေကြီးက လက်စားချေတာပေါ့”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အံမာလေး။ ဂျစ်ပစီတွေမှာ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးပဲ။ အမေကြီး တစ်ယောက်တည်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ သူတို့အတွက် လက်စားချေပေးတာပေါ့”

ယခုအချိန်၌ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ တေးသံများ တိတ်သွားကြတော့ အသွားကြီး၏ ပုံပြင်ကို စည်းလိုက်ပေးသည်။ အရာဆို၍ ပင်လယ်လှိုင်းတို့

လှိုင်းသွားသံမှအပ အခြားဘာမျှမကြားရတော့။ ရပ်နားခြင်းမရှိသော ပင်လယ် လှိုင်းတို့၏ ညည်းတွားသံသည် ရပ်နားခြင်းမရှိသော ဘဝတစ်ခု၏ ပုံပြင်အတွက် ထိုက်ဖက်သော ကာရန်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ညသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်စ ပြုလာသည်။ လရောင်သည် ပို၍ ပြာမှိုင်းလာသည်။ ဖော်ပြခြင်းငှာ မှုမ်းနိုင်သော ည၏အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း မေးမှိန်စ ပြုလာသည်။

“အမေကြီးနဲ့ ကြိုက်တဲ့ တူရက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ အမေကြီးက စကုတာရီမှာ သူရဲမယားတစ်ဦးပေါ့လေ။ တစ်ပတ်တလေတော့ အမေကြီးလည်း ဆွဲသလိုလို ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်ကျော်လာတော့ ဒီဘဝကို အမေကြီး ငြီးငွေ့လာတယ်။ သူ့အဆောင်ထဲမှာ မိန်းမတွေချည်းပဲ။ မယားချည်းပဲ ရှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့လုံး စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ အတင်းပြောလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတာပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း ကြက်မတွေလို တစ်ကောင်တစ် ကောင် ဆိတ်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။ အမေကြီးရဲ့ ယောက်ျား တူရက်က အသက်ကြီးပြီ။ ဆံပင်တွေတောင် ဖြူနေပြီ။ ချမ်းသာတယ်။ ဩဇာလည်း ရှိတယ်။ တကယ့်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးလို နေတာပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေက နက်ပြီး စူးရှတယ်။ တစ်ဖက်သားစိတ်ကို ထိုးဖောက်ကြည့်နိုင်သလား အောက်မေ့ ရတယ်။ အမြဲတမ်း ဘုရားရှိခိုးနေတာပဲ။ သူ့ကို ဗျူခါရက်မြို့မှာ စမြင်ဖူး တာလေ။ သူ ဈေးထဲလျှောက်လာရင် တကယ့်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးလို ခြွေရုံ သင်းပင်းတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ အမေကြီးက သူ့မြင်တော့ ပြုံးပြတယ်။ အဲဒီ ညနေကျတော့ အမေကြီးကို လမ်းမမှာ ဆွဲဖမ်းပြီး သူ့ဆီ ခေါ်သွားတာပဲ။ သူက သားမွေးဖိနပ်နဲ့ နံသာဖြူတွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။ ခု ဗျူခါရက်မြို့ကို အာတာတာ အဲဒီပစ္စည်းတွေလာဝယ်တာ”

“နင် ငါနဲ့လိုက်နေမလား” လို့သူက မေးတယ်။

“လိုက်တာပေါ့” လို့ အမေကြီးကလည်း ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အမေကြီးလည်း သူ့နောက်ကို ပါသွားတာပဲ။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အသားညိုညို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ကျစ်ကျစ်၊ အသက်က ၁၆ နှစ်လောက် ခြံပြီ။ အမေကြီးက သူနဲ့အတူ တူရက်ကုန်သည်ကြီးဆီက ထွက်ပြေးလိုက်တာ။ သူလ်ဇေးရီးယားပြည်ကို ရောက်သည်အထိပဲ။ သူလ်ဇေးရီးယားက လွန်ပလန်ကာ ဆိုတဲ့ မြို့တစ်မြို့ ရောက်တော့ အမေကြီး ဓားထိုးခံရတယ်။ သူလ်ဇေးရီးယားမ

တစ်ယောက်က ထိုးတာလေ။ သူ့ ယောက်ျားဆိုလား၊ သူ့ရည်းစားဆိုလား အဲဒီကောင်နဲ့ အမေကြီးက ကြိုက်လို့။ ဒီကောင်နာမည်တော့ မေသွားပါပြီ။

“အမေကြီးလည်း သိလရင် ကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းမှာနေပြီး ဓားဒဏ်ရာကို ဆေးကုရတာပေါ့။ ပိုလန်မယ်သိလရင် တစ်ပါးက အမေကြီးကို ပြုစုတယ်လေ။ သူ့ဆီကို သူ့မောင်တော်တဲ့ ခင်ကြီးကလေးတစ်ပါး မကြာခဏ လာတတ်တယ်။ ခင်ကြီးက အမေကြီးအနားကို တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေတာပဲ။ ဒါနဲ့ အမေကြီးလည်း နေကောင်းရော သူနဲ့ ပိုလန်ပြန်ကို လိုက်သွားတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အမေကြီးနဲ့ လိုက်လာတဲ့ တူရကီကောင်လေးကကော တယ် ရောက်သွားသလဲ”

“သူကလား။ သူက သေသွားတယ်။ စိတ္တဇ ရောဂါ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ နေပူမိသွားတဲ့ သစ်ရည်တက်စ အညွန့်အညှောက် ကလေးလိုပေါ့။ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးခြောက်သွားတာပဲ။ မြင်ယောင်သေးတယ်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ဖောက်မြင်ရတဲ့ ရေခဲတုံးတစ်တုံးအတိုင်းပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးပြီး အိပ်ရာပေါ် ပက်လက် ကလေးလဲလို့။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အချစ်မီးတောက်လို့ပေါ့လေ။ သူက သူ့ကို ပွေ့စမ်းပါလို့ အမေကြီးကို ပြောတယ်။ အမေကြီးကလည်း သူ့ကို ချစ်တော့ ပွေ့ဖက်ပြုစုတာပေါ့လေ။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးယှဉ်အိပ်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နွေးအောင် လုပ်ပေးပါလို့ တဖွဖွ ပြောနေတယ်။ အမေကြီးလည်း သူ့ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်တာပေါ့။ သူ့ဘေး ဝင်အိပ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဟာ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလာတော့တာပဲ။ တစ်နေ့ အမေကြီး အိပ်ရာက နီးလာတော့ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်တုံးကြီးလို အေးစက်တောင့်တင်းလို့ အသက်မရှိတော့ဘူးလေ။ အမေကြီးလည်း ငိုတာပေါ့။ အမေကြီးကြောင့် သေရတာပဲဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။ အမေကြီးက သူ့ထက် အသက်လည်း နှစ်ဆလောက်ကြီးတယ်။ ခွန်အားလည်းကောင်းတယ်။ တကယ့် ကလေးလေး ပါကွယ်”

အဘွားကြီးက သက်ပြင်းချ၍ လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက် သည်။ သူ ဤသို့ဆုတောင်းသည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။ အဘွားကြီးသည် ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် သုံးကြိမ် လက်ယှက်ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုနဲ့ အမေကြီးလည်း ပိုလန်ပြည် လိုက်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဒါပေါ့။ အမေကြီးလည်း ပိုလန်သားနဲ့ ပိုလန်ပြည်ကို လိုက်သွားတာပေါ့။ ဒီကောင်ကတော့ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်။ သူ့စိတ်လိုရင် အမေကြီး အနားကပ်ပြီး ကြောင်ကလေးလို ချွဲလို့။ နှုတ်ခမ်းကို ပျားရည်းလူးထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ သူ့အာသာလည်းပြေရော အမေကြီးကို ဝက်နှုတ်သီးနဲ့ ဆိုးသလို ပက်ပက်စက်စက် ပြောတော့တာပဲ။ တစ်နေ့တော့ အမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် မြစ်ကမ်းပါးမှာ လမ်းလျှောက်နေကြတုန်း သူက အမေကြီးကို အော်စော်ကားကား စကားတစ်ခွန်း ပြောတယ်။ အမေကြီး စိတ်ဆိုးလိုက်တာလေ။ ရင်ထဲလည်း ဗလောင်ကိုဆူနေတာပဲ။ ဒါနဲ့ အမေကြီးလည်း သူ့ကို ကလေးလေး အစ်ယောက်လိုကောက်ကိုင်ပြီး (လူကလည်း သေးသေးကလေးကွဲ့) တစ်ကိုယ်လုံး ဘိုင်ညှစ် ပစ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့မှ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်ကနေပြီး ပစ်ချလိုက်တာပဲ။ အောင်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အော်လိုက်တာ။ ရယ်လည်း ရယ်ရရဲ့။ ချေထဲရောက်တော့ ဒီကောင် မကူးတတ် ကူးတတ်နဲ့ကူးတာ ကြည့်နေတာ။ အမေကြီးလည်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက အမေကြီးလည်း သူ့ကိုတစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ အမေကြီးလည်း ကံကောင်းတယ် ပြောရမှာပဲ။ အဲဒီနောက်ကစပြီး အမေကြီးမှာလည်း ရည်းစားတွေ ဘာတွေရယ်လို့ မရှိ တော့ဘူး။ ရည်းစားထားရတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူးကွယ်။ သေမင်းကို တွေ့ရတာကမှ တော်ဦးမယ်”

အဘွားကြီးသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိ ဆဲတွင် သူ့ပုံပြင်ထဲမှ လူတွေကို မြင်ယောင်လျက်ရှိသည်။ ဆံပင်နီနီဖြင့် သေးတံကိုကိုက်ကာ ကြိုးစင်သို့ တက်သွားသည့် ဂျစ်ပစီကို မြင်ယောင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အေးစက်ပြာလှနေသည်။ သူ့အကြည့်က ခိုင်မာစူးရှသည်။ သူ့ဘေးတွင် ပရုတ်ရွာမှာ မုတ်ဆိတ်နက်နက်ဖြင့် တံငါသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်သည်။ သူက သေရမှာကို ကြောက်သူဖြစ်သည်။ သေရမည်ကို ကြောက်ကာ ငိုလျက်ရှိသည်။ သေမင်းကို ကြောက်သဖြင့် ဖြူရော်လျက်ရှိသော မုတ်နာပေါ်က ရွှင်လန်းထက်သန်သော မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း မှုန်မှိုင်း သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်လျက်ရှိသည်။ မျက်ရည်စတုရန်းစုံလျက် ရှိသော သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် တွန့်လိမ်ရှုံ့မနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့

ဝဲကျနေကြသည်။

တန်ခိုးသြဇာကြီးသော တူရကီ ကုန်သည်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ယောင်သည်။ တူရကီ ကုန်သည်ကြီးသည် ဧကရာဇ်ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ သူ့အနီးတွင် အဘွားကြီးနှင့် လိုက်သွားသော သူ့သား တူရကီကလေးကို မြင်ယောင်သည်။ အရှေ့တိုင်း၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်နှင့် တူသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ထိုနောက် ဘဝင်မြင့်၍ ယဉ်ကျေးသလောက် ရက်စက်ပြီး၊ စကားပြော ကောင်းသလောက် အေးစက်စက်နေတတ်သော ပိုလန်သားရည်းစားကို မြင်ယောင် သည်။

ယခု သူတို့အားလုံးသည် မှေးမှိန်သော အရိပ်များအဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြပြီ။ တစ်ခါက အဘွားကြီး၏ရည်းစားဟောင်းများ အားလုံးသည် ယခု ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ရောက်နေကြပြီ။ အသက်ထင်ရှားရှိနေကြသေးသော်လည်း ဧရာကြောင့် အိုမင်းရှုံ့တွနေကြပြီ။ အသွေးမရှိ အသားမရှိ၊ ခံစားချက်ကင်းသော နှလုံးသား၊ တောက်ပခြင်းကင်းသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် အရိပ်များလောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

အဘွားကြီးက စကားဆက်ပြန်သည်။

“ပိုလန်ရောက်တော့လည်း အမေကြီး မပျော်ဘူးကွယ်။ သူများတိုင်းပြည် ဆိုတော့ လူတွေကလည်း ခပ်စိမ်းစိမ်း။ ဟန်ဆောင်မှုတွေကလည်း များတယ်။ သူတို့လျှာတွေက ခြေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွတော့။ စကားကို မှန်မှန်မပြောတတ်ဘူး။ တချိုးချိုး မြည်ရုံပဲတတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တချိုးချိုးမြည်ရုံမြည်တတ်တာလဲ။ သူတို့ကိုက မရိုးသားတော့ ဘုရားက သူတို့ကို လျှာနှစ်ခွ ဖန်ဆင်းပေးလိုက် တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပိုလန်ပြည်မှာလည်း ကြာကြာမနေပါဘူး။ အမေကြီး ပြန်ထွက်လာတာပဲ။ ဘယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ခြေဦးတည့်ရာထဲ အဲဒီတုန်းက ပိုလန်လူမျိုးတွေက မင်းတို့ ရှုရှားတွေကို မကျေနပ်လို့ ပုန်ကန်မယ် လုပ်နေကြပြီ။ အမေကြီး ထွက်လာတော့ ဘော့ချီနီးယားဆိုတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကို ရောက်တယ်။ အဲဒီမှာ ရေဝတီတစ်ယောက်က အမေကြီးကို ဝယ်လိုက်တယ်။ အမေကြီးကို ပြည်တန်ဆာ လုပ်ခိုင်းဖို့လေ။ အမေကြီးကလည်း ရောင်းလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မွေးတယ်ဆိုရင် အလုပ်တစ်ခုကိုတော့ လုပ်တတ်ရမယ်။

ထုတ်လား။ အမေကြီးက ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ချင်းစားရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဇာတိကို ပြန်ဖို့ စရိတ်ကလေး ခံဆောင်မိရင်တော့ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ တင်းအောင် ချည်းထားတဲ့ ကြိုးပဲဖြစ်ပါစေ၊ ပြတ်အောင် ဖြတ်မယ်လို့တော့ ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘဝဟာ ဆင်းရဲလှချည်ရဲ့လို့တော့ အမေကြီး မပြောချင်ပါဘူး။ သူ့ရမ်းသာတွေဟာ အမေကြီးနဲ့လာပြီး ပျော်ပါးကြတယ်။ ပိုက်ဆံ သုံးလိုက် ကာကလည်းသောက်သောက်လဲပဲ။ အမေကြီးအတွက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြံပုတ်ကြတာတွေလည်း မနည်းဘူး။ တစ်ယောက်ကတော့ အမေကြီးကို အမေကြီးစွဲပြီး အမေကြီးကို အတည်တကျယူဖို့တောင် ကြံစည်သေးတယ်။ သူက အမေကြီးဆီလာရင် တပည့်တစ်ယောက်က နောက်ကလိုက်ပြီး အိတ်ကြီး အိတ်အိတ် ထမ်းလိုက်ရတယ်။ အမေကြီး အနားလည်းရောက်ရော အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အမေကြီးခေါင်းပေါ် သွန်ချလိုက်တာပဲ။ ရွှေပြားတွေလေ။ အမေကြီး ခေါင်းပေါ်က ချီးပြီး အောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို တချွင်းချွင်းမြည်ပြီး လိမ့်ကျသွားလိုက်တာ။ အမေကြီးတွေ တချွင်းချွင်း မြည်သံကြားရရင် အမေကြီး ဘယ်လိုပျော်မှန်း ဆိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေကြီး သူ့ကို လက်မခံပါဘူး။ ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ချက်နှာက ထူအမ်းအမ်း။ မိုက်ကြီးကလည်း ခေါင်းအုံးကြီးလို ပျော့ပျော့ အင်းဖောင်းကြီး။ အဝတ်စုတ်တွေ သွင်းထားတဲ့ ဝက်ရုပ်ကြီးလိုပဲ။ မြေတွေ၊ ရေတွေ၊ မြင်းတွေကိုရောင်းပြီး ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ဝယ်လာတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမေကြီး လက်မခံလိုက်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက အမေကြီးက တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ပြောနေတယ်။ လူကတော့ သိပ်မချောပါဘူး။ မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ကြီးတွေနဲ့။ သူ့ရက်စစ်ပွဲတုန်းက ထိုက်ပွဲမှာရခဲ့တဲ့ ဓားဒဏ်ရာတွေလေ။ ဂရိတ်နဲ့ တူရကီနဲ့ မြစ်ကြတော့ သူက ဂရိတ်တွေဘက်က ဝင်တိုက်ပေးတာတဲ့။ အဲဒီစစ်ပွဲမှာ သူ့လုံးတစ်ဖက်လည်း ပျက်ခဲ့သတဲ့။ ဘယ်ဘက်က လက်ချောင်း ကလေး ချောင်းလည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သတဲ့။ ဂရိတ်တွေကို သဘောကျလွန်းလို့တော့ ထုတ်ပါဘူး။ စွန့်စွန့်စားစား အလုပ်မျိုးတွေကို လုပ်ချင်တာနဲ့ ဝင်တိုက်ပေး တာတဲ့။ လူက အဲလိုလူမျိုးကွဲ့။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ။ လူတစ်ယောက် က စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ချင်လာပြီဆိုရင် စွန့်စားစရာ အခွင့်အရေးတော့ မရှိလာတတ်စမြဲပဲ။ လောကမှာ ဒီလို အခွင့်အရေးတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။

စွန့်စားချင်ရက်သားနဲ့ ဒီလို အခွင့်အရေးကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူဟာ လူပျင်းရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ သတ္တိမရှိတဲ့ လူရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ လူ့လောက အကြောင်းကို နားမလည်တဲ့လူရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ လောကအကြောင်းကို တကယ်သိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို နောင်လာနောက်သားတွေက အမှတ်တရရှိနေအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ခဲ့မှာ အမှန်ပဲ။ လူတိုင်းကသာ ဒီလို နားလည်ပြီး ဒီလိုလုပ်ခဲ့ကြရင် လောကကြီးဟာ လူတွေကို အစအနမကျနဲ့ အောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမေကြီးရဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်ဟာ သတ္တိရှိတဲ့ လူကွယ်။ အများကောင်းကျိုးဆောင်ဖို့ဆိုရင် ကမ္ဘာမြေအနှံ့ ဘယ်နေရာ သွားရသွားရ သွားမှာပဲ။ ခုတော့ ရုရှားတွေကို ပုန်ကန်ရင် ကျသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ မင်းကော ဘာဖြစ်လို့ ပိုလန်သူပုန်တွေကို သွားပြီး မတိုက်သလဲ။ အေးလေ ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့”

အဘွားကြီးက ဆိတ်ဆိတ်နေရန် ကျွန်တော့်ကို လက်ပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

“ပိုလန်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို အမေကြီး တွေဖူးသေးတယ်။ အမေကြီးနဲ့ ညားနေရင်း တစ်နေ့တော့ ပျောက်သွားတယ်။ ဆောင်းတွင်းကြီးပေါ့။ နွေရောက်တော့ လယ်ကွက်တစ်ကွက်ထဲမှာ သူ့အလောင်းကို သွားတွေ့တယ်။ ခေါင်းမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့။ အချစ်ကြောင့် သေရတဲ့လူ အရေအတွက်ဟာ ပိုလန်ရောဂါကြောင့် သေရတဲ့လူ အရေအတွက်ထက်တော့ နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ နေပါဦး အမေကြီးစကား ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ဪ သိပြီ။ ပိုလန်ပြည် အကြောင်း ပြောနေတာ။ ပိုလန်မှာ အမေကြီး နောက်ဆုံး ဒီဘဝက ကျွတ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမှာ အလွန်ချောတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အမေကြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ အမေကြီးက အရွယ်ကျနေပြီ။ ကျဆို တော်တော်ကို ကြီးနေပါပြီကွယ်။ အသက် လေးဆယ်လောက် ရှိရောပေါ့။ သူက မိန်းမတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဆိုတော့ မာနလည်း ကြီးတယ်။ သူကြိုရင် အမေကြီးက လွယ်လွယ်နဲ့ပါလိမ့်မယ် ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အမေကြီးက သူထင်သလို လွယ်လွယ်နဲ့ မပါဘူး။ အမေကြီးက တစ်သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်မကျိုးခဲ့ဖူးဘူး။ သူနဲ့တွေ့တော့ အမေကြီးက ရေဝတီကြီးရဲ့လက်ထဲက လွတ်လာပြီလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငွေပေးပြီး ပြန်ရွေးခဲ့ရတာပေါ့။ အမေကြီးက ကရာကောမှာ နေတယ်။

အခြေအရံတွေက ရထားတွေနဲ့ တစ်ဆောင်တယောင်ပေါ့။ အဲဒီ မာနကြီးနဲ့ အလန်သားက အမေကြီးရှိရာကို တကောက်ကောက် လိုက်လာတာပဲ။ သူထင်တာတော့ အမေကြီးဟာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ လွယ်လွယ်နဲ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပုံရတယ်။ အမေကြီးကလည်း သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း သူ့ဘက်ပါချင်လှပြီ။ အဲဒါပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချုပ်ထားတယ်။ သူကလည်း သူ့မာနမလျော့။ အမေကြီးကလည်း မလျော့နဲ့ မာနချင်း ပြိုင်ကြတာလေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူ့က အလျော့ပေးတယ်။ အမေကြီးရဲ့ ခူးထောက်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်ချောက သူကလည်း အသားစီးရပြီဆိုရော အမေကြီးကို စုံကန်တာပဲ။ အမေကြီးက အသက်ကြီးပြီး ရပ်ကလည်း ကျသွားတာကိုး။ ကိုယ့်မှာ ရပ်နေတော့ဘူးဆိုတာသိရော ဝမ်းနည်းလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်းလေ မပြောပါနဲ့တော့။ လောက် တစ်ခါမှ ဝမ်းမနည်းဖူးဘူး။ အမေကြီးက သူ့ကို တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေလည်းသိရော သူက အမေကြီးကို ရက်စက်တယ်လေ။ အမေကြီး ခံစားရတာတွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်တော့တာပဲ။ တော်တော်ရက်စက်နိုင်တဲ့လူ။ အမေကြီးက အလွန်အမင်းအမေကြီးကို ရယ်စရာသတ္တဝါမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်ပြောတော့တာပဲ။ အမေကြီး ဘယ်လောက် ခံစားရသလဲဆိုတာ တွေးသာကြည့်ပေတော့။ အမေကြီးက ကျလူဆိုတော့ သူ့ကို အစစအရာရာ အလိုလိုက်ရတာပေါ့။ အမေကြီးတော့ ရုရှားတွေကို တိုက်ဖို့ဆိုပြီး သူလည်း စစ်ထဲလိုက်သွားတယ်။ အမေကြီးလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ဆီလိုက်သွားတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူက ဝါဆောမြို့နားက တပ်စခန်းတစ်ခုမှာ နေတယ်။”

“တပ်စခန်းရောက်တော့ သူ့ကို မင်းတို့ ရုရှားစစ်သားတွေက ဖမ်းပြီး နှိပ်နက်ထားနှင့်ကြပြီ။ တပ်စခန်းနားက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ သူ့ကို သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းထားတယ်။”

“အင်း ငါတော့ သူနဲ့ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိဘူး။ ဒါနဲ့ အမေကြီးနဲ့တစ်ဖုံကြဲမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး အမေကြီးက ခြေကျိုး သူတောင်းအမေကြီးယောင်ဆောင်ပြီး သူ အချုပ်ခံထားရတဲ့ရွာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အမေကြီးလမ်းလုံး ကော့ဆက်တွေ၊ စစ်သားတွေချည်းပဲ။ သုံ့ပန်းတွေကိုလည်း နယ်နေရာထားမှန်း မသိဘူး။ နောက်ဆုံး သူတို့ထားတဲ့ နေရာကို သိတဲ့အခါ

ကျတော့လည်း အဲဒီနားကိုရောက်အောင်သွားဖို့ သိပ်မလွယ်ဘဲဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်သွားမယ်ဆိုပြီး တစ်ညတော့ သူ့အချုပ်စခန်းသွားတာပဲ။ စိုက်ခင်းတွေကြားထဲက ဝမ်းလျားထိုးပြီး ကပ်သွားတယ်။ ရှေ့နားရောက်တော့ စခန်းနားမှာ စန္ဒရီတစ်ယောက် ရပ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ပိုလန်သုံပန်းတွေရဲ့ သီချင်းဆိုသံ စကားပြောသံတွေကို ကြားရတယ်။ မယ်တော်မာရီစန္ဒသီချင်းကို ဆိုနေကြတာလေ။ အဲဒီထဲမှာ အမေကြီးနဲ့ ရည်းစားအသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ ဒီတော့မှ အမေကြီးလည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားမိတော့တယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ယောက်ျားတွေက လေးဘက်ထောက်ပြီး အမေကြီးနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်ကို အမေကြီးက လေးဘက်ထောက် လိုက်နေပြီလေ။ အသံကြားလို့ ထင်ပါရဲ့။ စန္ဒရီက နားစွင့်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်တယ်။ အမေကြီး ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားတယ်။ ချက်ချင်းထပြီး သူ့ဆီကို လျှောက်သွားတာပဲ။ အမေကြီးမှာ လက်နက်ဆိုလို့ အပ်တစ်ချောင်းမှ မပါဘူး။ ဓားတစ်ချောင်းလောက် ယူသွားမိရင် အကောင်းသားလို့ တွေးမိတယ်။ အနားရောက်တော့ စန္ဒရီက “ဟေ့ ဘယ်သူလဲ” ဆိုပြီး လှံစွပ်ကြီးနဲ့ ချိန်တော့တာပဲ။ ဒီတော့ အမေကြီးက “ငါ့မောင်ရယ်၊ အမေကြီးကို ချမ်းသာပေးပါ။ အမေကြီးကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ လာတာပါ။ အမေကြီးကို သနားပါ” ဆိုပြီး တောင်းပန်တယ်။ ဒီတော့မှ သူက သေနတ်ကြီးကိုအောက်စိုက်ပြီး “အဒေါ်ကြီး ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ သွားမလာခဲ့နဲ့” လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ အဘွားက “အဒေါ်သားတစ်ယောက် သုံပန်းအဖြစ်အဖမ်းခံနေရပါတယ်။ မင်းမှာလည်း အမေရှိမှာပဲကွယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်ချင်းစာပါ။ အမေသားလေးကို ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ပါရအောင်နော်လည်း တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ မို့လို့ပါ။ ဒီတစ်ခါ တွေ့ပါရအောင် မင်းအမေဆိုရင်လည်း မင်းကို မသေခင် ကြည့်ချင်မြင်ချင်မှာပဲ။ ဒီတော့ သနားသဖြင့် အမေကြီး ကြည့်ပါရစေကွယ်” လို့ တောင်းပန်တယ်။

“အမေကြီး သူ့ကို တောင်းပန်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာတယ်လဲ” မသိဘူး။ တော်တော်ကြာတော့ မိုးတွေ တဖြုန်းဖြုန်းရွာချလို့ အမေကြီးနဲ့ နှစ်ယောက် ရွဲရွဲစိုကုန်တယ်။ လေရော မိုးရောဆိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေတုန်းနဲ့တော့ အမေကြီးလည်း မလျှော့ဘူး။ ကျောက်ခွပ်ကြီးလို့ ရပ်နေတာ

လေးရှေ့က ရပ်ပြီး တတွတ်တွတ် ပြောတာပဲ။ သူကလည်း “မဖြစ်ဘူး” ဟု နှုတ်ငြင်းတာပဲ။ သူက မဖြစ်ဘူးပြောလေ အမေကြီးကလည်း ပိုတွေ့ချင်။ အမေကြီးက စကားပြောရင်း သူ့ဗလကို အကဲခတ်ကြည့်တယ်။ ပိန်ပိန်သေးသေး၊ အရပ်ပုပုရယ်။ ချောင်းကလေး တဟုတ်ဟုတ်နဲ့။ အမေကြီးကလည်း မြေကြီးပေါ် လှဲချပြီး ဇွတ်တောင်းပန်တာပဲ။ အမေကြီးမှာ သူ့ခြေထောက်ကိုဖက်ပြီး မြေကြီးပေါ်လှဲချပစ်လိုက်တယ်။ အမေကြီးလည်း လဲကျသွားတယ်။ အမေကြီးလည်း သူမအော်နိုင်အောင် ခေါင်းကို ရွံ့ဗွက်ထဲ အတင်းနှစ်ပစ်တာပေါ့။ အော်တော့ မအော်ဘူးဟေ့။ အော်ကနေ အတင်းရုန်းထတာပဲ။ အမေကြီးကလည်း သူ့ခေါင်းကို ရွံ့ဗွက်ထဲ အတင်းနှစ်တာပဲ။ သူ့မွန်းနေတော့မှ အမေကြီးလည်း ကပျာကရာထ။ အချုပ်စခန်းကပ်ပြီး အမေကြီးရည်းစား နာမည်ကိုခေါ်တယ်။ နံရံကြားလေးထဲက ခေါ်ရာပေါ့။ ပိုလန်ဆိုတဲ့ကောင်မျိုးတွေက ပါးတယ်။ အမေကြီးအသံကို ကြားရတော့ မကြားအောင် သီချင်းတွေကို ဆက်ပြီး အော်ဆိုမြဲတယ်။ ဒီတုန်း သူကလည်း အမေကြီးဘက်လှည့်ကြည့်တာနဲ့ ဆုံသွားတယ်။ “အော်လိုက် လာလို့ဖြစ်သလား” လို့ အမေကြီးကမေးတော့ “နဲ့ရဲအောက်က ချွတ်ရင်ရမယ်” လို့ သူကပြောတယ်။ “ဒါဖြင့် မြန်မြန်ထွက်ခွာ” လို့ ပြောတော့မှ လေးယောက်ထွက်လိုက်လာကြတယ်။ “စန္ဒရီ ဘယ်မလဲ” လို့ သူတို့က တော့ အမေကြီးကလည်း စန္ဒရီ လဲနေရာညွှန်ပြပြီး ရှေ့ကထွက်လာတယ်။ သူတို့လည်း အမေကြီးနောက်က ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ ပြေးလိုက်လာကြတာပဲ။ သူကလည်း သိပ်သည်း၊ လေကလည်း တဝီဝီတိုက်လို့။ ဒီလိုနဲ့ အမေကြီးတို့ နားရောက်၊ ရွာစွန်ကနေပြီး တောထဲကို ဖြတ်လာကြတယ်။ ကားတစ်စီးမှ မြင်မိကြဘူး။ အမေကြီးတို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကြတယ်။ သူက အမေကြီးလက်ကို ဖမ်းကိုင်တယ်။ သူ့လက်တွေက ပူပြီး တုန်နေတယ်။ သူနဲ့ အသက်သား စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာရတာကိုပဲ အမေကြီး ကြည့်နူးလို့ နေတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်ဟာ အမေကြီးရဲ့ဘဝမှာအပျော်ဆုံးအချိန်ပဲ။ ဒီလောက် အခါမှ မပျော်ဖူးဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ အမေကြီးတို့ စားကျက်တစ်ခုထဲ ဆုံတော့ အမေကြီးတို့ ခဏနားကြတယ်။ သူတို့ကို ထုတ်လာတဲ့အတွက် အမေကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြတယ်။ သူတို့က စကားတွေ ပြောနေတုန်း

www.burmeseclassic.com

အမေကြီးကတော့ အမေကြီးရဲ့ ရည်းစားကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတာပဲ။ အမေကြီး သူ့ဘယ်လိုများ သဘောထားသလဲဆိုတာ သိချင်နေတယ်။ သူ့အမေကြီးကိုဖက်ပြီး ဂုဏ်ယူတဲ့အသံနဲ့ ပြောတယ်။ ဘာတွေ ပြောမှန်းမသိဘဲ အမေကြီး ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ကို လွှတ်အောင်လုနီးအတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းပေါ့လေ။ ခဏကြာတော့မှ အမေကြီးက ခုထောက်ထိုင်ပြီး “ငါ့ရဲ့ ဘုရင်မပဲ” လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောတယ်။ တော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ကောင်။ အမေကြီးလည်း သူ့ကို ခြေထောက်နဲ့ ပစ်လိုက်တယ်။ ပါးကိုရှိက်မယ်လုပ်တော့ သူက ဖြုန်းခနဲခနဲထပြီး ရှောင်လိုက်တာ။ သူ့မျက်နှာဟာ ဖြူရောင်နေတယ်။ သူ့အဖော် သုံးယောက်လည်း သူ့အတိုင်း ရပ်နေကြတယ်။ စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြဘူး။ အမေကြီးကလည်း သူတို့ စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေတယ်။ အမေကြီးလည်း ဒီကောင်တွေကိုကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လာတယ်။ “ကဲ သွားချင်ရာ သွားကြတော့” လို့ ပြောလိုက်တာ။ ဒီတော့ အဲဒီ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေက ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ။ “ခင်ဗျား ရုရှားတပ်တွေဆိုသွားပြီး ကျုပ်တို့ ဘယ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ သတင်းပေးမလို့ မဟုတ်လား” လို့ မေးတယ်။ အဲသလောက် ကျေးဇူးကုန်ကောင်တွေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့လည်း ထွက်သွားကြတာပဲ။ အမေကြီးလည်း ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အမေကြီးကို ရုရှားတပ်တွေ လာဖမ်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏကြာတော့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ။ အမေကြီးလည်း ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်ဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးရလာတာပဲ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်ကတစ်ကောင်လို တစ်လည်လည်ဘဝကို အဆုံးသတ်ဖို့ကောင်းပြီ မဟုတ်လား။ အမေကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း လေးလံလာပြီ။ အတောင်ကလည်း ညောင်းစပြုလာပြီ။ အမေကြီးဟာ အသက်ကြီးလာပြီ။ အိုလာပြီ။ ဒါနဲ့အမေကြီးလည်း ဂါလီရှာကို ထွက်လာတယ်။ ဂါလီရှာကနေပြီး ဒီဘဝက ပြန်လာတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး အမေကြီးလည်း အဲဒီမှာ နေလာခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမှာ အမေကြီး လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာပဲ။ ခုတော့ သေရှာပါပြီ။ အမေကြီးလည်း တစ်ယောက်တည်းနေတော့တာပဲ။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူတို့နဲ့ဆိုပါတော့”

အဘွားကြီးက ပင်လယ်ဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြသည့်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်

ကိုမျှ မကြားရတော့။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ လူသံလိုလို သဲသဲကြားရတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအသံများသည် ချက်ချင်းပေါ်လာကာ ချက်ချင်း နောက်သွားကြသည်။

“သူတို့က အမေကြီးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးကြတယ်။ အမေကြီးက နေထိုင်ပုံပြင်တွေ၊ ဒဏ္ဍာရီတွေ ပြောပြတယ်။ သူတို့ကလည်း အမေကြီးပြောတဲ့ တွေကို သိပ်သဘောကျကြတယ်။ သူတို့နဲ့ နေရတာကို အမေကြီးပျော်တယ်။ တစ်ခါတော့လည်း အမေကြီးက သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သူတို့လိုပါလား။ ဒါပေမဲ့ တို့ခေတ်တုန်းကတော့ လူတွေက ပိုပြီး ကျန်းမာကြတယ်။ စိတ်အားထက်သန်ကြတယ်။ လူ့ဘဝ ဆိုတာလည်း ကျန်းမာစွာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြမှ နေလို့ကောင်းတဲ့ နေရာပါကလားလို့ အမေကြီး မှတ်တယ်။”

အဘွားကြီး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အနီးတွင် နေထိုင်ရင်း ဝမ်းနည်းဖို့လိုက်လျက်ရှိသည်။ ခဏကြာတော့ အဘွားကြီး ငိုက်မျဉ်းစသော သူ့ခေါင်းသည် ငိုက်၍ငိုက်၍ကျသွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တကုတ်ကုတ် နှစ်သပ်သည်။ ဘုရားစာ ရွတ်နေသည်လော မပြောတတ်။

တောင်ထွတ်များလို အတွန့်အလိပ်တွေထနေသည့် တိမ်မည်းညိုတစ်ခုလည်း ပင်လယ်ပေါ်မှ တက်လာကာ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ ချိတ်ချိတ်သွားသည်။ တိမ်မည်းများသည် ထိုတိမ်တိုက်ကြီးမှ ပဲ့ထွက်သွားကာ တိမ်မည်းများ လွင့်သွားကြပြီးနောက် ကြယ်ကလေးများကို ဖုံးလွှမ်းကြသည်။ မြက်ခင်းသည် ညည်းတွားလျက်ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း စပျစ်ခြံဘက်ဆီမှ ချိတ်ချိတ်သံ၊ နမ်းရှုပ်သံ၊ သက်ပြင်းချသံများကို ကြားရသည်။ မြက်ခင်းပြင်ဆီမှ ချိတ်ချိတ်သံကောင် ထိုး၍ အူလိုက်သည်။ လေသည် ထူးဆန်းသော အနံ့တစ်မျိုးဖြင့် ဖြည့်သွင်းထား သဖြင့် နာဝများ၊ အာရုံကြောများကို နှိုးဆွသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ထိုတိုက်များ၏ အရိပ်များသည် မြေကြီးတွင် မှောင်ချည်တစ်လှည့်၊ ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်တွင် လရောင်ဟူ၍ မရှိတော့။ လရောင် မှန်မှန်မှေးမှေး အလင်းရောင်ကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ တိမ်တိုက်များက ဖုံးလွှမ်းတတ်သည်။ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်မှ မီးရောင်ကလေးများသည် တဝင်းဝင်း တောက်နေကြသည်။ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်မှ မီးရောင်လက်လက်များကို ကြည့်ရ

သည်မှာ လူအချို့ မီးခွက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီဖြင့် ဥစ္စာပျောက် ရှာနေသည့် ရှိသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်မှ မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ကလေးများသည် အံ့သြဆန်းကြယ်နေသည်။

“မီးရောင်ကလေးတွေကို မြင်ရဲ့လား” အဘွားကြီးက မေးသည်။

“မြက်ခင်းပြင်ထဲက မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ ကလေးတွေကို ပြောတာက ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုး၍ မေးသည်။

“အေး ဟိုမြက်ခင်းပြင်ကျယ်ထဲက မီးရောင် လက်လက်ကလေးအခု မြင်နေရသေးတယ်လေ။ အမေကြီး မျက်လုံးကတော့ ကောင်းကောင်းမမြင်တော့ပါဘူး။ အမေကြီး မမြင်ရတော့တဲ့ အရာတွေ အများကြီးပဲ”

“ဒီမီးရောင်ကလေးတွေက ဘယ်က မီးရောင်ကလေးတွေလဲ ကျွန်တော်က မေးသည်။

ထိုမီးရောင်ကလေးများအကြောင်းကို ကျွန်တော်ကြားဖူးပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးပါးစပ်မှ ပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားချင်သေးသည်။

“မီးလျှံညီညီတောက်နေတဲ့ ဒန်ကိုရဲ့ အသည်းနှလုံးက ထွက်လာမီးရောင်တွေလေ။ တစ်ခါတုန်းက ကွဲအက်ပြီး မီးလျှံတွေဖြစ်သွားတဲ့ နှလုံးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ မီးရောင် လက်လက်ကလေးတွေဟာ အဲဒီ မီးလျှံကျန်ခဲ့တဲ့ မီးတောက်ကလေးတွေပဲ။ အဲဒီ ပုံပြင်ကလေးကိုလည်း အမေပြောပြရဦးမယ်။ ပုံပြင်က ဟောင်းတော့ ဟောင်းလှပါပြီကွယ်။ တကယ်တော့ အရာရာဟာ ဟောင်းကြ အိုကြရတာပဲမဟုတ်လား။ ဟိုအစတုန်းက အေးလုံးဟာ အကောင်းတွေ အသစ်တွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုကျတော့ အကောင်းတွေ အသစ်တွေဟာ ဘယ်မှာရှိသေးလို့လဲ။ လူတွေလည်း မရှိတော့သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေလည်း မကျန်တော့ဘူး။ ပုံပြင်တွေဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မေးရင် အမေကြီးလည်း မဖြေတတ်ဘဲ ဘာသိသလဲလို့မေးရင် ဘာမှ မသိဘူး။ အမေကြီး မင်းတို့လူငယ်တွေအသိသလားလို့မေးရင် မင်းတို့လည်း မသိဘူး။ အတိတ်ကို ပြန်ပြီးရှာဖွေတာတွေဟာ လူ့လောကကြီးရဲ့ ပုစ္ဆာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ အဖြေတွေ တွေ့ရခဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့ကလည်း မရှာဘူး။ ဒါကြောင့် ပုစ္ဆာရဲ့အဖြေတွေကိုလည်း မတွေ့ရဘဲ အမေကြီးကို ခေတ်မမီတော့ဘူး။ နားမလည်တော့ဘူးလို့ မင်း ထင်သလား”

အမေကြီးသိပါတယ်။ အမေကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ မှန်ဝါးနေပေမယ့် အမေကြီးအားကောင်းမြင်ပါတယ်။ လူတွေဟာ ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး မနေလိုက်ကြရဘူး။ ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး နေမယ်လို့ ပြင်ဆင်ရင်းနဲ့ နေမယ်လို့ ဆည်းကြရော သေသွားကြတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့က ကံပဲဆိုပြီး ကံကို ရိုးမယ်ဖို့ကြတယ်။ တကယ်ကတော့ ကံဆိုတာ လူပါပဲ။ လူတစ်ယောက်က ကံတစ်ခုပဲ။ ခုခေတ်မှာ အမေကြီး လူတွေအများကြီးကို တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရလှပြီ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ လူရယ်လို့ သိပ်မရှိလှတော့ဘူး။ ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတွေအရေအတွက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း နည်းလာပြီ”

စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်၍ ယောက်ျားပီသသူတို့သည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီနည်း။ အဘွားကြီးသည် ထိုပြဿနာကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက် နေရာမှ မည်းမှောင်သော မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် နေသည်။ သူ့မေးခွန်းအတွက် အဖြေကို ရှာနေသလောမပြောတတ်။

ကျွန်တော်က သူ့ပုံပြင်ကို နားထောင်ရန် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေသည်။ အေးတစ်ခွန်း ဝင်ပြောလိုက်မိလျှင် သူ့စိတ်ကူး ပျက်သွားမည်လောဟုစိုးရိမ်ကာ အေးလည်း တစ်ခွန်းမျှ မပြောရ။

ထိုစဉ်တွင် အဘွားကြီးက သူ့ပုံပြင်ကို စပြောသည်။

(၃)

“ရှေးရှေးတုန်းက လူမျိုးတစ်မျိုးရှိသတဲ့။ အဲဒီလူမျိုးတွေနေတဲ့ ဒေသက အေးသုံးဘက်မှာ အလွန်နက်တဲ့ တောအုပ်ကြီးတွေ ကာရံထားတယ်။ စတုတ္ထဘက်မှာတော့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီး တစ်ခုရှိသတဲ့။ အဲဒီလူမျိုးတွေဟာ သန့်မာတယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတော့ အလွန်မကောင်းတဲ့အခါနဲ့ ကြုံရသတဲ့။ တခြားလူမျိုးတစ်မျိုးက သူတို့ကို အသစ်တိုက်ပြီး သူတို့ကို တောနက်ထဲ မောင်းထုတ်လိုက်ကြသတဲ့။ သစ်တောကြီးထဲ သိပ်ထူပြီး တောထဲမှာလည်း ရွံ့မြေစိမ့်မြေတွေချည်းပဲတဲ့။ ရှေးတုန်းက အဘွားကြီးကိုး။ သစ်ကိုင်းတွေကလည်း သိပ်ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့ ကောင်းကင်ကြီးကို မမြင်တောင် ကောင်းကောင်းမမြင်ရဘူး။ နေရောင်ဟာ သစ်ကိုင်းတွေကို အနိုင်နိုင်သာ ထိုးဖောက်နိုင်တဲ့အတွက် တောထဲက စိမ့်မြေတွေပေါ်ကို နေရောင်

ပျံ့ပျံ့ကလေးသာ ကျနိုင်သတဲ့။ အဲဒီလူမျိုးတွေဟာ တောထဲက ရေအိုင်တွေနားထဲ
ရောက်လာကြတဲ့အခါကျတော့ ရေအိုင်ထဲက အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အငွေ့တွေထဲ
ရှူမိတဲ့အတွက် လူတွေဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နာပျားမကျန်းဖြစ်ပြီး
သေကုန်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ မိန်းမတွေနဲ့ကလေးတွေက ငိုကြတာပေါ့။ ယောက်ျား
တွေဆိုတာလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အကြံရခက်ကုန်ကြတယ်။ လူတွေ
မသေစေချင်ရင် တောထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ တောထဲက
ပြန်ထွက်ဖို့အတွက် လမ်းကလည်း နှစ်လမ်းတည်းသာရှိသတဲ့။ တစ်လမ်းကတော့
သူတို့လာတဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်ဆုတ်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမ်းက ပြန်ဆုတ်ရင်
သူတို့ပြန်ထွက်အလာကို စောင့်နေတဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်။ တစ်လမ်း
ကတော့ တောထဲအတိုင်း ရှေ့ဆက်ပြီးတိုးရမတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆက်သွားရင်
အလွန်မြင့်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေက သစ်ကိုင်းကြီးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး သစ်မြစ်ကြီး
တွေကလည်း စိမ့်မြေတွေထဲမှာ အမြစ်တွယ်နေတဲ့အတွက် အလွန်အသွား
ခက်သတဲ့။ ကျောက်နံရံကြီးတွေလို ဖြစ်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေဟာ အုံ့မှိုင်းနေတဲ့
တောအုပ်ကြီးထဲမှာ မလှုပ်မရှား ရပ်နေကြသတဲ့။ ညရောက်လို့ မီးဖိုတွေဖိုကြရင်
သစ်ပင်ကြီးတွေဟာ လူတွေကို ပိကျတော့မလိုတောင် ထင်ရတယ်။ အင်မတန်
လွတ်လပ်ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်း
လာခဲ့တဲ့ လူမျိုးဟာ သူတို့ကို ချေဝါးပစ်မလို ထင်ရတဲ့ အရိပ်ကြီးတွေထဲမှာ
အလှောင်ခံထားရသလို ဖြစ်နေကြတယ်။ သစ်ပင်ထိပ်များတွေကြားထဲမှာတစ်
အော်မြည်ရိုက်ခတ်နေတဲ့ လေကလည်း အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။
သစ်တောကြီးထဲမှာ ပိတ်အလှောင်ခံထားရတဲ့ သူတို့အဖို့ သစ်ပင်ထိပ်တွေကြား
ထဲက လေမြည်သံဟာ မျောက်မင်းအူသံလို ဖြစ်နေတယ်။ စောစောတုန်းထဲ
ပြောခဲ့သလို အဲဒီလူမျိုးဟာ ရဲရင့်တဲ့ လူမျိုးဆိုတော့ အကယ်၍သာ လူမျိုး
တစ်မျိုးလုံး ပြုတ်မသွားဘူးဆိုရင် သူတို့ ရန်သူကို အနိုင်ပြန်တိုက်မှာပဲ။
သူတို့ ဘို ဘေးဘိဘင်တွေရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေကို မတိမ်ကောအောင် ထိန်းသိမ်း
ကြလို့ နာမည်ခံကြသတဲ့။ လူမျိုးပျောက်ရင် ရှေးဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ထားခဲ့တဲ့
ဩဝါဒတွေပည်း ပျောက်ဆုံးတော့မူ့ကိုး။ ဒါကြောင့် သူတို့လူမျိုး မပျောက်
အောင် ရှေးဘိုးဘွားများရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေ အစဉ်တည်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရလို့
မလဲလို့ ညညထိုင်ပြီး စဉ်းစား ကြသတဲ့။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အခိုးအငွေ့တွေကလည်း

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြည့်လို့။ လေကလည်း သစ်ပင်ထိပ်များတွေမှာ တစ်ဝီ
ဆာလိုပေါ့လေ။ မီးဖိုက မီးတောက်ကြီးတွေကလည်း လေဒဏ်ကြောင့်
နီယမ်း ဒီယမ်းနဲ့ ယမ်းထိုးနေကြသတဲ့။ မီးတောက်ကြီးတွေ ယမ်းထိုးနေပုံဟာ
တောင်ဆိုးဝါး နတ်တွေကခုန်မြူးထူးနေသလို ထင်ရသတဲ့။ အကြီးအကဲတွေ
တော့ မီးပုံဘေးမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး တိုင်ပင်ကြရသပေါ့။ မင်း သိတဲ့
အတိုင်း စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေကို တွေ့ရတာဟာ ခွန်စိုက်အားစိုက် အလုပ်လုပ်
ထက် အများကြီး ပင်ပန်းတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ စိတ်ညစ်စရာ
တွေကို တွေးရလွန်းလို့ အင်အားတွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခန်းလာကြတယ်။
သူတို့နည်းသားထဲမှာ ကြောက်စိတ်တွေ ပေါ်လာကြတယ်။ သန်မာတဲ့ သူတို့
ဆက်ရုံးတွေကို ကြောက်စိတ်က တုံ့ဆိုင်ထားတယ်။ အဆိပ်ငွေ့မိလို့ သေတဲ့
သူတွေရဲ့ ဘေးမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုနေတဲ့ ငိုသံတွေကြောင့် သူတို့ရဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ
ပြီး ကြီးသည်ထက် ကြီးလာကြတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
တိပ်ပျက်အားငယ်တဲ့ စကားတွေကို တီးတိုးပြောပြလာကြတယ်။ အစတုန်း
တော့ ခပ်တိုးတိုး ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရင်း ပြောရင်း ဒီအသံတွေဟာ
ဖြည်းဖြည်းကျယ်လောင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ရန်သူဆီသွားပြီး
သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ပြန်တောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။
သူတို့ဟာ သေမှာလို့ ကြောက်ကြတဲ့အတွက် အခြားလူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ လက်
အောက်မှာ ကျန်အဖြစ် နေရမှာကိုတောင် မရှက်တော့ဘူး။ ဒီတုန်းမှာ ဒန်ကို
ဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး သူတို့ကို ကျွန်ဘဝ ရောက်မဲ့ဘေးက
ကယ်လိုက်တယ်။

ဒန်ကို၏ မီးလျှံတောက်သော နှလုံးသားအကြောင်းကို အဘွားကြီး
ကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောပြီးဖြစ်ဟန်တူသည်။

အဘွားကြီး၏ ကွဲအက်တုန်ယင်လျက်ရှိသော အသံကို နားထောင်ရင်း
ဒန်တောထဲမှ လေတိုက်သံများကို ကျွန်တော် ကြားယောင်နေသည်။

“ဒန်ကိုဆိုတာက သူတို့အထဲက လူငယ်တစ်ယောက်၊ သတ္တိလည်း
ကောင်းတယ်၊ ယောက်ျားလည်း ပီသတယ်။ ယောက်ျားပီသနဲ့သားတဲ့ လူများဟာ
ဤကောင်းတတ်တယ်။ ဒန်ကို သူ့ရဲဘော်တွေကို ဒီလိုပြောသတဲ့။

“ကြံစည်တွေးတောရုံနဲ့ ကျောက်ကို တွေ့ဟာ မရှေ့လျားနိုင်ဘူး။ ဘာ-

မလုပ်သူဟာ ဘာကိုမှ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တွေးတောစဉ်းစားရင် ဘာကြောင့် အင်အားတွေကို အကုန်ခန်းခံရမှာလဲ။ ထကြ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ တစ်ဖက်တောစပ်ရောက်တဲ့အထိ ရှေ့ကိုဆက်သွားကြမယ်။ အစရှိရင် အဆုံးတော့ ရှိရမှာပဲ။ ရှေ့ကို ဆက်ကြစို့လို့ ပြောသတဲ့။”

“သူတို့ဟာ ဒန်ကိုကို ကြည့်ကြတယ်။ ဒန်ကိုဟာ သူတို့အထဲမှာ အတော်ဆုံးလူဖြစ်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ရှင်သန်ခြင်း၊ အားမာန်ပြည့်ခြင်း တို့ကြောင့် တောက်ပနေကြတယ်။”

“တို့ကို မင်းပဲခေါင်းဆောင်ပါလို့ သူတို့ကပြောကြတယ်။ ဒန်ကိုကလည်း သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်သွားတယ်။”

အဘွားကြီးက စကားပြောရာမှရပ်၍ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း မှောင်စပြုလာပြီ။ ဒန်ကို၏ မီးလျှံတောက်သော နှလုံးသားမှ မီးပွားကလေးများသည် အပြာရောင် နတ်ပန်းပွင့်များကဲ့သို့ အဝေးတွင် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ဒန်ကိုက သူတို့ကိုတောနက်ကြီးထဲ ခေါင်းဆောင်ခေါ်သွားတယ်။ သူတို့ကလည်း ဒန်ကိုကို ယုံတဲ့အတွက် နောက်က လိုက်သွားကြတယ်။ တောထဲက ခရီးဟာ အလွန်ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတယ်။ မှောင်လည်း မှောင်တယ်။ ခြေလှမ်းမှားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူတွေဟာ ညွှန်ကြီးထဲမြုပ်သွားကြတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေကလည်း တံတိုင်းကြီးတွေလို ပိတ်ဆို့နေတယ်။ သစ်ကိုင်းတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး သစ်မြစ်တွေကလည်း မြွေကြီးတွေလို ဘေးပတ်ပတ်လည် ပြာထွက်နေကြတယ်။ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ရင်းယူရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်အတော်ကြာခရီးသွားမိကြတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ ခြေလက်တွေဟာ အားကုန်လာကြတယ်။ ဒီတော့ ဒန်ကိုကို အပြစ်ဖို့လာကြတယ်။ ဒန်ကိုဟာ အသက်ငယ်တယ်၊ အတွေ့အကြုံမရှိဘူး။ သူခေါ်ရာကို ဘာလို့ လိုက်ရမလဲ စသည်ဖြင့် စကားများလာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒန်ကိုကတော့ ရှေ့ဆက်လျှောက်တာပဲ။ စိတ်ဓာတ်မကျဘူး။ နည်းနည်းလေးမှ နောက်မတွန့်ဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ တောထဲမှာ မုန်တိုင်းကြီးကျသတဲ့။ သစ်ပင်တွေက

ကြောက်စရာ တဝီဝီအော်မြည်နေကြသတဲ့။ သစ်တောကြီးပေါ်စ ကာလ အင်လျှောက်လုံးမှာရှိတဲ့ ညတွေကို စုပေါင်းထားသလို အမှောင်ကြီး ကျလာသတဲ့။ အဝန်းဝန်းတိုက်နေတဲ့ မုန်တိုင်းတွေကြားက သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့အောက်မှာ သားငယ်တဲ့ လူကလေးတွေဟာ ဆက်သွားနေကြတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေဟာ အကျိကျမြည်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါး သိချင်းတွေကိုဆိုနေသလိုပဲတဲ့။ ဒီအထဲမှာ သူပဲစီးလက်တဲ့အခါကျတော့ တောအုပ်ထဲမှာ လင်းခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး အကြာတော့ ပြန်မှောင်သွားတယ်။ လူတွေဟာလည်း ကြောက်သထက် ကြောက်လာကြတယ်။ လျှပ်စီးရောင်ထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေဟာ လူတွေကို အင်းယူစားသောက်ဖို့ လက်ကြီးတွေကို ဆန့်တန်းနေသယောင် ထင်ရတယ်။ အင်စုံတစ်ရာ ကြောက်စရာကြီးတစ်ခုဟာ သစ်ကိုင်းတွေ သစ်ခက်တွေကြားက သူတို့ကို ချောင်းမြောင်းနေသယောင် ထင်ရတယ်။ လမ်းခရီးဟာ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတဲ့အတွက် လူတွေဟာ အင်အားကုန်ခန်းပြီး စိတ်ပျက်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်ပျက်တာကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံဖို့ ရှက်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကြောင့် သူတို့ခေါင်းဆောင် ဒန်ကိုကို ဝိုင်းဝန်းအပြစ်ဖို့ပြီး ဒေါသထွက်နေကြတယ်။ သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိဘူးလို့ ဝိုင်းပြီး စွပ်စွဲလာကြတယ်။”

“တစ်နေရာရောက်တော့ ခရီးတစ်ထောက် နားကြတယ်။ မောလည်း မောလှပြီ။ စိတ်လည်းဆိုးလှပြီ။ အောင်ပဟဲ့လို့ ကြိုးဝါးနေတဲ့ မုန်တိုင်းသံတွေ ကြားထဲ အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ ဒန်ကိုကို ဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်ကြတယ်။”

“ငါတို့ကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ မင်းပဲ။ မင်းကို တို့ မုန်းတယ်။ ခက်ဆပ်တယ်။ ခု မင်းခေါ်လာလို့ တို့တစ်တွေ ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ဆုတ်ခဲ့ရပြီ။ ဒါကြောင့် မင်း သေပါစေလို့ ကျိန်ဆဲကြသတဲ့။”

“ဒီတော့ ဒန်ကိုက “ခေါင်းဆောင်ပါ”လို့ ခင်ဗျားတို့ကပဲ ပြောခဲ့တဲ့ အတွက် ကျုပ် ခေါင်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်မှာ ခေါင်းဆောင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိတယ်။ ခေါင်းဆောင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိတဲ့အတွက် ကျုပ်ခေါင်းဆောင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အာလုပ်သလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စနဲ့ ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ သူများ ခေါင်းဆောင်ရာကိုပဲ လိုက်ခဲ့တယ်။ ပင်ပန်းခက်ခဲတဲ့ ခရီးကိုသွားဖို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို အားလည်း မမွေးကြဘူး။ သိုးအုပ်လို နောက်က လိုက်ရုံပဲတတ်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။”

“ဒီစကားကို ကြားတော့ နောက်လိုက်တွေက ပိုပြီး ဒေါသထွက်တာပေါ့။”

“ဒန်ကိုသေပါစေ၊ ဒန်ကိုသေပါစေလို့ ဝိုင်းအော်ကြသတဲ့။ သစ်တောကြီးကလည်း သူတို့အော်သံတွေကို ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ကောင်းချီးပေးသတဲ့။ တောကြီးတစ်ခုလုံး မြည်ဟည်းသတဲ့။ လျှပ်စီးတွေဟာ အမှောင်ထုကြီးကို ဆုတ်ပြပစ်သတဲ့။ တဝင်းဝင်းလက်သတဲ့။ ဒန်ကိုဟာ သူတာဝန်ယူ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့တစ်တွေဟာ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေလို ခက်ထန်တင်းမာနေတယ်။ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လူတွေပြည့်ကျပ်နေသေးတဲ့ သူတို့ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ လူ့စိတ်ရဲ့အရိပ်အရောင်ဆိုလို့ မရှိကြတော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုလူတွေကို သနားအောင် ပြောပြနေလို့လည်း အပိုဖြစ်နေပြီလေ။ ဒန်ကိုဟာ ဒေါသသိပ်ထွက်နေပေမဲ့ ဒီဒေါသစိတ်တွေကို ကရုဏာစိတ်က အနိုင်ရလိုက်တယ်။ ဒန်ကိုဟာ သူ့လူတွေကို သူချစ်တယ်။ သူမရှိရင် ဒီလူတွေဟာ သေကြေပျက်စီးရတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ သူတို့ကို ကယ်တင်ချင်တဲ့စိတ်၊ ဖြောင့်ဖြူးချောမောတဲ့လမ်းက ခေါ်ဆောင်လိုတဲ့စိတ်ဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ မီးလျှံလို့ တောက်နေတယ်။ ဒီမီးလျှံဟာ သူ့မျက်လုံးမှာ လာပေါ်နေတယ်။ ဒါကိုမြင်တော့ ဒန်ကိုဟာ သိပ်စိတ်ဆိုးနေပြီလို့ လူတွေက ထင်ကြတယ်။ စိတ်ဆိုးလို့ သူ့မျက်လုံးတွေက ဝင်းဝင်း တောက်နေတာပဲလို့ ယူဆကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဝံပုလွေလို ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လာပြီး သူ့ကိုသတ်မယ်ဆိုပြီး ရှေ့ကို တဖြည်းဖြည်း တိုးလာကြတယ်။ ဒါကို ဒန်ကိုကလည်း ရိပ်မိတယ်။ သူ့နှလုံးသားထဲက မီးလျှံဟာလည်း ပိုပြီး တောက်သည်ထက် တောက်လာတယ်။ သူတို့ရဲ့အတွေးဟာ ဒန်ကိုရဲ့ မျှော်လင့်ချက် မီးလျှံကို ပိုပြီး တောက်လာအောင် လုပ်ပေးတဲ့ လောင်စာလို ဖြစ်နေတယ်။”

“သစ်တောကြီးကလည်း စိတ်ညစ်ညူးစရာ မြည်ဟည်းနေတယ်။ မိုးကြိုးပစ်တယ်။ မိုးသည်းကြီးရွာတယ်။”

“ဒီတုန်းမှာ ဒန်ကိုဟာ သူ့ရင်ကိုခွဲ နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ပြီး လက်နှံ့ကိုင်မြှောက်ပြလိုက်တယ်။”

“သူ့ နှလုံးသားဟာ နေမင်းထက်တောင် လင်းသတဲ့။ ဒေါသကြီးနေတဲ့ သစ်တောကြီးဟာ ငြိမ်ကျသွားပြီး ဒန်ကိုရဲ့ နှလုံးသားက အရောင်ကြောင့် တစ်တောလုံးဟာ လင်းနေတယ်။ ပြည်သူ့ကို ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်ရဲ့

အလင်းရောင်ကြောင့် အမှောင်ထုကြီးဟာ တောထဲက စိမ့်မြေထဲမှာ ငုပ်လျှိုးချောက်ကွယ်သွားသတဲ့။ လူတွေဟာလည်း အံ့အားသင့်လွန်းလို့ ကျောက်ရပ်ကြီးတွေလို မလှုပ်မရှား ရပ်နေကြသတဲ့။”

“ကဲ လိုက်ခဲ့ကြလို့ ဒန်ကိုကပြောပြီး ရှေ့က ပြေးထွက်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာတော့ လင်းထိန်တဲ့ အလင်းရောင်ကိုပေးတဲ့ သူ့နှလုံးသားကို မြှောက်ကိုင်လို့ ။”

“လူတွေဟာ ညို့ခေါ်သလို ဒန်ကိုနောက်ကို ပါသွားကြတယ်။ သစ်ပင်တွေကလည်း အဆန်းတကြယ်ကို မြင်ရတဲ့အတွက် ဟိုဟိုဒီဒီယိမ်းပြီး တီးတိုးအားပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တွေရဲ့ အသံတွေဟာ ပြေးလွှားနေတဲ့ ခြည်တွေရဲ့အောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။ လူတွေဟာ ရှေ့ကို ချီရင့်ရင့် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးနေကြတယ်။ ဒန်ကိုရဲ့ နှလုံးသားနောက်ကို အတင်းပြေး လိုက်ကြတယ်။ လဲကျပြီးသေသွားပေမဲ့ မညည်းညူ ကြဘူးတဲ့။ ခြေကြားတဲ့။ ရှေ့ကပြေးနေတဲ့ ဒန်ကိုရဲ့ နှလုံးသားဟာ မီးလျှံတွေ တညီးညီး တောက်နေသတဲ့။”

“ဒီတုန်းမှာ မြန်းခနဲဆို ရှေ့က တောအုပ်ကြီးဟာ ဓားနဲ့ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်သလို ဟက်တက်ကြီး ကွဲသွားသတဲ့။ သူတို့အဖို့ လမ်းရှင်းပေးသလို ဖြစ်ပြီး သူတို့လွန်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောအုပ်ကြီးဟာ ပြန်စုသွားသတဲ့။ ဒန်ကိုနဲ့ သူ့လူတွေဟာ နေရောင်တွေဖြာနေတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးနဲ့မိုးနဲ့တွေ့ မွေးနေတဲ့ သေတွေကို ရှုရှိုက်မိကြတယ်။ မုန်တိုင်းဟာ တောအုပ်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ရေချည်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ နေရောင်ဟာ လင်းလို့။ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ သက်သက်အားနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ မြက်ပင်တွေပေါ်မှာ စိန်ရောင် မိုးသီးခိုက်တွေနဲ့ သီးနေကြတယ်။ မြစ်ဟာ ရွှေရောင်တောက်နေတတ်။ ညနေခင်း နောက်နေပြီ။ ညနေဆည်းဆာရဲ့ အရောင်တွေဟာ မြစ်ပြင်ကို သွေးနီရောင် ခြယ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ မြစ်တစ်ပြင်လုံးဟာ ဒန်ကိုရဲ့ နှလုံးသားက သွေးလိုနီရဲနေတယ်။”

“ရဲရင့်တဲ့ ဒန်ကိုဟာ အပြောကျယ်တဲ့လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ လွတ်လပ်မှု နယ်မြေကို ရွှင်လန်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တယ်။ ဘာမှ ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားစွာ ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒန်ကိုဟာ လဲကျပြီး

သေသွားတယ်။”

“သူ့နောက်က လူတွေဟာ ပျော်နေတော့ ဒန်ကိုတစ်ယောက် လဲကျသေသွားတာကို မသိလိုက်ကြဘူးပေါ့။ သူ့အလောင်းဘေးမှာ မီးလျှံထားနေတဲ့ ဒန်ကိုရဲ့ နှလုံးသားကိုလည်း သတိမထားမိကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ ဒီနှလုံးသားကို မြင်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခြေထောက်နဲ့ တက်နင်းပစ်လိုက်တော့ နှလုံးသားဟာ အစိတ်စိတ်ကွဲပြီး မီးရောင်ကလေးတွေဟာလည်း တစ်စစီ လွင့်ပျံ့သွားကြသတဲ့။”

“ဒါကြောင့် ဒီမီးပွင့်ပြာပြာကလေးတွေကို မြက်ခင်း လွင်ပြင်ကျယ်ထဲမှာ မြင်နေရတာပေါ့။ မုန်တိုင်းမတိုင်မီဆိုရင် ဒီမီးရောင်လေးတွေ လက်လာတာပဲ”

အဘွားကြီးက သူ့လှပသော ပုံပြင်ကို အဆုံးသတ်သည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်သည် ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။ ရဲရင့်သောဒန်ကို၊ မိမိအသည်းနှလုံးထဲ ပြည်သူ့အတွက် ခွဲထုတ်လှူဒါန်းသောဒန်ကို၊ မိမိ၏အပြုအမူအတွက် ကျေးဇူးတင်ပြီး မှုကို မမျှော်မှန်းသည့် ဒန်ကို၏ အားမာန်သတ္တိကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်နယ်မြက်ခင်းလွင်ပြင်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အဘွားကြီးက ငိုက်မျဉ်းစ ပြုလာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပုံပြင်တွေ မည်မျှရှိသေးသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ဒန်ကို၏ မီးလျှံတောက်သော အသည်းနှလုံးကိုလည်းကောင်း၊ လှပသော ပုံပြင်များကို ဖန်တီးသည့် သူ့စိတ်ကူးဉာဏ်၏ စွမ်းအားကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

လေတိုက်လျက်ရှိသဖြင့် အဘွားအိုကြီး၏ အရိုးငေါငေါထနေသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်စများသည် တလွင့်လွင့် ဖြစ်နေကြသည်။ အဘွားအိုကြီးက အိပ်ပျော်စပြုပြီ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စောင်မြို့ပေးကာ သူ့ဘေးတွင် လှဲလိုက်သည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ထဲ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်လျက်။ တိမ်တိုက်များက ကောင်းကင်ပြင်တွင် တဖြည်းဖြည်း လွင့်လျက်။ ပင်လယ်က ဝမ်းနည်းဖွယ် ညည်းညူလျက်။

[Gorky's Old Izergil]

ဟာမင်ဟောဂျာမင်း၏ အဘိုးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်

ဟော်လန်ပြည်သား စာရေးဆရာကြီး ဟာမင်ဟောဂျာမင်း (၁၈၆၄-၁၉၂၄)၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဟောဂျာမင်းသည် ဝတ္ထုနှင့် ပြဇာတ်အများအပြားကို ရေးခဲ့သည်။ နောင်တွင် အမ်စတာဒမ်မြို့၌ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ရုံတစ်ရုံကို တည်ထောင်အုပ်ချုပ်ကာ ပြဇာတ်များကို ကိုယ်တိုင်ရေး၍ တင်ဆက်ခဲ့သည်။ အများအားဖြင့် အလတ်တန်း အောက်လွှာများ၏ ဘဝကို ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။

ယခုဖော်ပြသည့် “အဘိုးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်” ဝတ္ထုတိုမှာ အလတ်တန်း အောက်လွှာအိမ်ထောင်စုတစ်ခု၏ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ဖော်ပြထားသည်။ ဟောဂျာမင်း၏ ကလောင်သည် သွက်သည်။ ခပ်မြူးမြူး ရေးနိုင်သည်။ သားသမီးတစ်ယောက် သူတို့အဖေကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရန် စီစဉ်ရာ၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွက်ကတ်ကြပုံ၊ တွန့်တိုကြပုံတို့မှာ သံဝေဂရဖွယ်လည်းကောင်းသည်။ ရွှင်မြူးဖွယ်လည်းကောင်းသည်။

သားသမီးတစ်စုံက အဖေမွေးနေ့တွင် သားသမီးမြေးမြစ်တစ်တွေစု၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ မူလသဘောတူညီချက်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဏ် မျှတခွဲဝေခံကာ အဘိုးကို လက်ဆောင်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ အချိန်တန်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်မည်ပြုသည့်အခါတွင် မည်သူကမျှ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဏ်ရိတ် မထုတ်ကြ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

တွက်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ အဘိုးသည် သားသမီးမြေးမြစ်များ က သူ့မွေးနေ့တွင်ပေးသော လက်ဆောင်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို သူ့အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စကလေးတစ်ခုကို စာတစ်ပုဒ် လုပ်၍ ဖွဲ့ဆိုရာ၌ လူ့သဘာဝကို ပေါ်လွင်အောင် ဖွဲ့နိုင်သည်မှာ ဟောဂျာမင်း၏ ဝတ္ထုတို အတတ်ပညာဟု ဆိုနိုင်သည်။

*

အဘိုးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်

အဘိုးအဘွားအဖို့ သိုက်ထဲတွင် တောင့်တောင့်တင်းတင်းဟူ၍ သိပ်မရှိလှ။ တစ်မျိုးလုံး ချောမွေ့ကြသည်။ ကံထမ်းလာသည်ကို မမြင်နိုင်၊ လှံထမ်းလာသည်ကိုသာ မြင်သည်ဆိုသည့် စကားကို အားကိုးကာ တစ်မျိုးလုံး ကံကိုသာ ပုံ၍အပ်ထားကြသည်။ နှစ်စဉ်နှင့်အမျှ လျော့စပြုနေသော ပိုက်ဆံသေတ္တာကလေးများကို ခြည့်လာအောင် လုပ်သည့်နည်းမှာ ကံကို အားကိုးသည့်နည်းမှတစ်ပါး မရှိတော့တော့နည်းမရှိ။

သူတို့အထဲတွင် အကြီးမ ဂျက်က ချောင်ချောင်လည်လည် အရှိဆုံးလူကြီးကြသည်။ သို့သော် ယောက်ျားမမာ၍ ဆေးရုံတက်ရသည့်ကိစ္စ ပေါ်လာသည့်အခါတွင် ရှိစုမဲ့စုကလေး ပြောင်တော့သည်။ သူတို့အဘိုးမွေးနေ့တွင် ရွှေညှပ်အသစ် သမ္မာကျမ်းစာတစ်အုပ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးရန် စိတ်ကူးပေါ်လာကာ အကြီးမဂျက်ဖြစ်သည်။ အခြား မြေးများကလည်း ထိုကံထိုက်တန်တန် လက်ဆောင်မျိုး ပေးသင့်သည်ဟု အကြီးမဂျက်က ယူဆသည်။ မူလတုန်းက အဘိုးအဘွားသည် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ ဤမျှလောက်တော့ တတ်နိုင်ကြသည်။

ဒုတိယမှာ အကြီးမဂျက်အောက်က မောင်ငယ် ဒတ်ဖြစ်သည်။ သူက အသက် ၆-နှစ်ငယ်သည်။ အခြားမောင်နှမ သုံးယောက်မှာ အမေမဆုံးမီကလေးက တခြားသို့ ပြောင်းသွားကြပြီ။ ဒတ်က အကြီးမဂျက်၏ အကြံဉာဏ်ကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားခြင်းမရှိ။ သူတို့အထင်၌ သူတို့အဘိုးသည် ခြည့်ပါသည့် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို လက်ဆောင်ရသည့်တိုင် အဘိုးသည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို အသုံးပြုမည်မဟုတ်။ အဘိုးသည် အဘွားမဆုံးမီက

အဘွားနှင့်အတူ ဖတ်လေ့ရှိသည့် ကျမ်းစာအုပ်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိသူ မဟုတ်လော။ ဤမျှသာ မက။ ဒတ်ကလည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သုဖြစ်သည့် လူတိုင်း မိမိယုံကြည်ရာကို လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဒတ်မရောက်သည်မှာ ကြာလှပြီ။ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် အဘိုးအား လက်ဆောင်ပေးခြင်းကို ဒတ်သဘောမတူ။ သူတို့အားလုံး အဘိုးကို လက်ဆောင်ပေးရမည်ဆိုလျှင် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ရွေးချယ်မှု ကိစ္စ၌ အားလုံးက သဘောတူဖို့လိုသည်။ အကြီးမ ရွေးချင်ရာကိုရွေးတိုက် သူတို့က သဘောမတူနိုင်။

ပရိဘောဂ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလွန်ကောင်းသည့် လက်တင်ကုလားတစ်လုံးကို ဒတ် တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်က နှစ်ဆယ်ရာနှုန်းလျှော့ချရောင်းနေသည်။ သူတို့အဘိုးကို ဤကုလားထိုင်မျိုး ဝယ်၍လက်ဆောင်ပေးရမိစရာကုန် ဆီခန်းဘဝတွင် အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် နေထိုင်သွားနိုင်စေမည်ဆိုလျှင် စကားမျိုးကိုလည်း ဒတ်က ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုမျှမက အဘိုးသတင်းထိုင်ဖတ်လေ့ရှိသည့် ကုလားထိုင်ကလည်း စုတ်ပြတ်နေပြီ။ ကုလားထိုင်ပရင်တွေကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်နေကြပြီ။

မေရီက ဒုတိယသမီးဖြစ်သည်။ သူက (အစိုးရစရိတ်ဖြင့်) တစ်ခုတစ်လင်ကွာ ဖြစ်သည်။ ရုံးတော်က ကွာရှင်းခွင့် အမိန့်မကျသေး။ စတုတ္ထက ကိုယ်ဝန်နှင့်ဖြစ်သည်။ မေရီက ကုလားထိုင်လက်ဆောင်ပေးရန် သဘောမတူသလို ကုလားထိုင်ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရသည်ဟုလည်း ဒတ် သဘောမကျချင်။ ကုလားထိုင်စုတ်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ပါဟု သူတို့ အဘိုးမည်သူက တိုက်တွန်းသနည်း။ သူ့ဘာသာသူ ထိုင်ချင်၍ ထိုင်သည်မဟုတ်လော။ အဘွား ထိုင်သွားခဲ့သည့် ကုလားထိုင်မဟုတ်လော။ ကုလားထိုင်ကြီး ဖင်ကွဲသည့်မှာ အဘွားထိုင်ခဲ့၍ မဟုတ်လော။ အဘိုးက သည်အကြောင်းကို အခြေတစ်ခါဇင်မက ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ မြေးတွေက စု၍ လက်ဆောင်ပေးမည် ဆိုတိုက်ပစ္စည်းသည် အဘိုးအတွက် အသုံးဝင်ရမည်။ အလဟဿ မဖြစ်သလောက်ဆောင်းဝတ်ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ လည်စည်းတစ်ခု၊ လက်အိတ်တစ်ခု သို့မဟုတ် လွှာဖိနပ်ကောင်းကောင်းတစ်စုံ စသည်တို့ဖြစ်သင့်သည်။ ထိုပစ္စည်း များဆိုလျှင် အဘိုးအတွက် အသုံးလည်းဝင်သည်။ တန်ဖိုးကလည်း သိပ်များ လှသည်။

ဆုတ်။

အငယ်များဖြစ်သည့် ပီယက်နှင့်ဖရန်တို့ကိုမူ စာရင်းထဲသွင်း၍ မဖြစ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်ငွေမရှိသည်မှာ ကြာလှပြီ။ မကြာခဏ အပေါင်ဆိုင်သို့ ချွေးတက်ကြသည်။ အဘိုးက မကြာခဏ ထောက်ပံ့ရသည်။ သို့ရာတွင် အဘိုးဆောင်ပစ္စည်း ရွေးသည့်ကိစ္စ၌မူ သူတို့က စကားအပြောဆုံးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သမ္မာကျမ်းစာကိုလည်း မကြိုက်။ ကုလားထိုင်ကိုလည်း သဘောမတူ။ ဆောင်းဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကိုလည်း မနှစ်သက် (ကိုယ်က ခြင်ဆံတစ်ပြားမှ မထည့်သော်လည်း) သူတို့ စိတ်ကူးက ကြီးကျယ်သည်။ ခြင်ဆံကို ပန်းစက္ကူတွေ၊ ပူဖောင်းတွေနှင့် အလှပြင်မည်။ စပျစ်သီးခြောက်၊ အချိန်၊ ဂျင်တို့ဖြင့် အဘိုးကို ဧည့်ခံမည်။ သူတို့လည်း စားကြမည်။

ဟန့်က အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သည်။ ဟန့်သည် မကြာမီကမှ စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစုတွင် တာဝန်ကျနေသည်။ သင်တန်းတက်စဉ်က လူစာအားလုံးကို သုံးပစ်ပြီးပြီ။ သူကမူ အဘိုး၏မွေးနေ့လက်ဆောင်ဖြစ် (မွေးနေ့ကလည်း လေးရက်သာ လိုတော့သည်။) ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ သမီးများနှင့် မြေးများအားလုံး ပါဝင်သည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ပေးသင့်သည်ဟု ဆိုပြသည်။ ထိုလက်ဆောင်သည် လူတိုင်းအတွက် သင့်တော်သည်။ အထူးသဖြင့် အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစုတွင် တာဝန်ကျနေသူ မိမိအတွက်လည်း အသုံးဝင်သည်။

ဟန့်၏တင်ပြချက်ကို အားလုံး ဝိုင်းဆွဲနေကြပြီးနောက် လက်ခံလိုက်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ဆွေမျိုးတစ်သိုက်မှ ဓာတ်ပုံဆိုင်သွားကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံကြသည်။ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်လုံး အစ်ယောက်မကျန် အကုန်ပါသည်။ မနေ့ညကမှ ဆေးရုံက ဆင်းလာသည့် ဟန့်၏ယောက်ျားပင်လျှင် မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်နှင့် ပါလာသေးသည်။ သမီးများဖြစ်ကြသော မေရီ၊ ထရစ်နှင့် ဂျက်တို့က အလယ်ခေါင်တွင် ကုလားထိုင်များဖြင့် ထိုင်ကြသည်။ သားများဖြစ်သည့် ဒတ်၊ ပီယက်၊ ဟန့်နှင့် ဟန့်က ဘွန်းတို့က နောက်က မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။ ပီယက်က အခါလည်ခွဲအငယ်ကိုပွေ့ကာ လက်ဝဲအစွန်တွင် ရပ်သည်။ ဟန့်က ယူနိုဖောင်းအသစ်ဖြင့် ဟန့်ယာအစွန်တွင် ရပ်သည်။ လက်တွင် အစ်မကြီး ဂျက်၏သားအငယ်သုံး

ဆန်ကျိုကို ချီထားသည်။ အခြားကလေးငါးယောက်က ကုလားထိုင်ရှေ့ကော်စောပေါ်တွင် အမေနှင့်ကပ်လျက် ထိုင်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး ဆယ့်လေးယောက် နှင်နှင်ရှိသည်။ ကံမကောင်းသည့် ဂဏန်းထက် တစ်ခုပိုသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာကမူ သူ့ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် သည့်ထမ်းခမ်းနားသိုက်မြိုက်သည့် ဆွေမျိုးသိုက်ကို တစ်ခါမှ မရိုက်ရဖူးသေးဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ဓာတ်ပုံဆရာအဖို့ သူတို့တစ်တွေကို နေရာချထားရသည်မှာ မလွယ်။ ပီယက်၏သား ဝီလီက ဓာတ်ပုံရိုက်တော့မည်ကြိုတိုင်း ဂိုတတ်သည် အဝတ်နက်ကြီးအောက်က ပြုတ်တစ်ပြုတ်တစ် ထွက်လာသော ဆံပင်ရှည်ရှည် ဓာတ်ပုံဆရာ၏ ခေါင်းကို ဝီလီကြောက်သည်။ ကလေးတွေ ကင်မရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်စေရန် ဓာတ်ပုံဆရာက ဓာတ်ပုံဆိုင်က အရပ်ကလေးတစ်ရပ်သို့ ကင်မရာပေါ်သို့တင်၍ လှုပ်ပြသည့်အခါ၌မူ ဝီလီ စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုတော့သည်။ ကုလားထိုင်တွင် နေသားတကျ ထိုင်ပြီးနေသော ထရွန်က ထ၍ချော့ရသည်။ သို့ဖြင့် နာရီတစ်စိတ်လောက် အချိန်ကုန်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး၍ နေရာထကြသည့်အခါတွင်မူ တင်းထားရသည့် အကြောများကိုဖြေကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံတို့၏ အမူအရာများကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြော၍ ရယ်ကြသည်။ တချို့လည်း ယခုမှ သက်ပြင်းကြီး ချနိုင်တော့သည်။

ပထမဆုံး အရိုက်ခံသည့် ပုံနှစ်ပုံ ပျက်သွားသည်။ တစ်ပုံက ဓာတ်ပုံရိုက်မည့်လုပ်တုန်း ဆန်ကျိုက “ဟပ်ချိုး”ဟုချေလိုက်သဖြင့် ပျက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ တမင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာက တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ရေနေစဉ် ဟန့်က နေရာပြင်လိုက်သဖြင့် မရိုက်လိုက်ရ။ ဒုတိယဓာတ်ပုံ ပျက်ရသည်မှာ မေရီ၏သား ချာလီက ရိုက်ပြီးပြီအထင်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဂျက်၏သား ဂျန်က သူ့ကို တစ်တောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်ကို ပြီးပြီဟု ပြောသည်ထင်သဖြင့် ရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ထောအမေများက သူတို့ ကလေးတိုင်းကို နားရွက်ဆွဲလိမ့်မည်သည်။ ထိုနောက် အအော်အဟစ်ရပ်၍ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံများဖြင့် ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် တောင်တောင်ကြီးတွေထိုင်ပြီး အရိုက်ခံကြသည်။ တတိယတစ်ကြိမ်တွင်မူ ချောချောမောမောပြီးသွားသည်။

ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် ငွေလက်ငင်း ချေရလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မထင်ကြ

သူတို့တွင် ဓာတ်ပုံဆရာက ဒတ်ကိုသိသဖြင့် (ဒတ်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သည်။) ဒတ်ထံ တောင်းသည်။ ဒတ်က ဓာတ်ပုံဆရာကို ဒေါ် ဒေါ်နီနီနီနီ ပေးခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံကိုမူ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် လာယူရန် ချိန်းလိုက်သည်။

“နေပါဦးဗျ။ ဓာတ်ပုံပျက်သွားရင်ကော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”
ဒတ်က ဆိုင်ကထွက်ခါနီးတွင် မေးသည်။
“ပျက်သွားရင် ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလို့ပါဘူး”ဟု ဓာတ်ပုံဆရာက ပြောသည်။
“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”ဟု ဒတ်က စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်အကြောင်းကို အဘိုးအား မပြောဘဲလျှို့ဝှက် ကြသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြောင်းကို အဘိုးအားလာပြော ချက်မှား ထိုနေ့ညနေမတိုင်မီတွင်ပင် လေးယောက် ရှိနေပြီ။ ထိုနေ့ညနေက နေရာ၏သားငယ်ဂျန်သည် သူ့အစ်မနှင့်အတူ အဘိုးထံရောက်လာကာ သကြားလုံး ခိုက်ဆံနှစ်ပြားတောင်းသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ခွဲပစ္စည်းကို ကျွန်တော်သိတယ်ဗျ။ ဘာလဲသိရဲ့လား”ဟု မေးသည်။
အဘိုးကြီးက ရယ်ကာ သွားမရှိတော့သည့် သွားဖုံးနှစ်ခုကြားက ဘာကို ချွတ်လိုက်ပြီး-

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ကလေးက လှရဲ့လားကွ”
“မပြောရဘူးတဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးရ”
“ကဲ ဒါဖြင့် စားစရာလားကွာ”
“မဟုတ်ဘူး၊ စားစရာပေးရင် ဗိုက်နာမစိုးလို့တဲ့” ဂျန်က ရယ်၍ ပြောသည်။
“ကဲ ဒါဖြင့် ဖတ်စရာ၊ ကြည့်စရာ စာအုပ်လားကွာ”
“ကြည့်လို့တော့ ရတယ်”
“ကဲ ဒါဖြင့် ထိုင်စရာလားကွာ”
“ထိုင်လို့လည်း ရတယ်။ ဟားဟား”
“ကဲ ဒါဖြင့် ဝတ်စရာလားကွာ”

“ဟင်အင်း ဝတ်လို့တော့မရဘူး ဘိုးဘိုးကြီးရ”

“ကဲ ဘိုးဘိုးကြီးလည်း မဖော်နိုင်ဘူး။ ပန်းပေးပါပြီတဲ့ကွာ”

အဘိုးကြီးက ကျေနပ်စွာ ပြောသည်။

ဂျန်သည် သူ့အဘိုးထံမှ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မုန့်ဘိုးနှစ်ပြား ရနေကျဖြစ်သည်။ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် သူ့အဘိုးက တစ်ပြား တိုးပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျန်က အရိပ်အမြွက်လောက် ဖော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးပါတယ်။ ဖေဖေရော၊ မေမေရော၊ ဒေါ်အေးရော၊ ဒေါ်လေးထရွန်းရော၊ ဦးလေးဒတ်ရော၊ ဦးလေးပီယက်ရော၊ ဦးလေးဟန်ရော ယူနီဟောင်းကြီးဝတ်လို့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရော အားလုံးက နာရီဝက်လောက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေရတယ်။ အဲဒီတော့မှ ရတယ်”

“ပြီးတော့ မုန့်ပေါင်လည်း သွင်းရဦးမယ် မဟုတ်လားကွ”

အဘိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် မေးသည်။

“ဒါတော့ မပြောရဘူးတဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့”

တစ်နာရီခန့်ကြာသော် သောက်စရာတစ်ခုခုလာရှာသည့် သားထံသို့ ဟန်ရောက်လာသည်။

“နောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရောက်ရင် ဖေဖေတော့ သိပ်အံ့သြသွားမှာ ဟန်က ပြောသည်။ “အရင်တုန်းက ဖေဖေက တစ်ခါမှမရှိဘူးတဲ့ဟာမျိုး ဂျက်က ဖေဖေကို သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ပေးချင်တယ်။ ဒတ်က မတ်တတ် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေးချင်တယ်။ မေရီက ဆောင်းတွင်း ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဒါမျိုးတွေ မလိုချင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတာ။ ကျွန်တော် ဝင်ဖြေရှင်းပေးလိုက်တယ်။ ကြိုသိထားရင် ပျော်စရာမကောင်းဘူး အတွက် ခုတော့ ကျွန်တော်မပြောသေးဘူး”

“အံ့မာလေး၊ မပြောလည်း သိပါတယ်ကွ။ အနံ့ခံကြည့်လိုက်ရင် သိတာပဲ လောင်းတောင် လောင်းလိုက်ချင်သေး”

အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

“စိမ်လိုက်လေ။ ဖေဖေ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးစဉ်းစား။ မပေါ်ဘူး စိတ်ချ”

ဟန်ကပြောသည်။ အဘိုးကြီးက မီးခိုးထောင်းထောင်းထဲသို့

တံကိုဖွာ၍ စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“အဲဒီပစ္စည်းက လေးထောင့်ကွာ။ မျက်လုံးက နှစ်ဆယ့်ရှစ်လုံး၊ ခြောက်လုံး နှစ်ဆယ့်ရှစ်ချောင်း၊ နားရွက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ်ခု၊ ပါးစပ်ကဆယ့်လေး ခြောက်၊ ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေးရှိတယ်ကွ၊ သိရဲ့လား”

“ဟာ” ဟန်က အလန့်တကြားအော်သည်။ “သူတို့က ဖွင့်ပြောပြီး ပြောလား။ ဖေဖေကော ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဖေဖေလည်း မင်းအရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစုမသွားခင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ထား ပြောမလို့ လုပ်နေတာ။ တော်တော်နဲ့ ပြန်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား”

ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ ဒတ်နှင့် ဂျက်တို့ကလည်း အဘိုးကြီးထံ လာကာ အသီးပါးရိပ်ခြည် လာပြောကြသည်။ သို့သော် သူတို့အရင် ဦးအောင်ပြောပြီးသူ မှတ်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြသည်။ ယခုမူ ထိုကိစ္စသည် လျှို့ဝှက်ချက် မဟုတ်တော့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်ပုံသည် အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ပစ္စည်း ဖြစ်ကြား အလုံးလုံးက သဘောတူကြသည်။ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်၊ ကုလားထိုင်၊ ကုတ်အင်္ကျီ စသည်တို့ထက် အများကြီးကောင်းသည်။ စင်စစ် မိသားစုဓာတ်ပုံ တစ်ပုံသည် အဘိုးအတွက်သာမက မည်သူ့အတွက်မဆို၊ မည်သည့်အချိန်မဆို လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အဘိုးကို မုန့်ပေါင်သွင်းထားသည့် ခြံကြီးတစ်ပုံ ပေးမည်။ ကျန်လူများက မုန့်ပေါင်မသွင်းချည့် ပုံငယ်များကို လိုချင်သည်။ လူကြီးတွေရော ကလေးတွေပါ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ချင်ကြလေပြီ။

အင်္ဂါနေ့ည အဘိုးအိပ်ရာဝင်သည့်အခါ၌ (အသက် ၇၀- အဘိုးကြီးများ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်တော့) ဒတ်၊ ပီယက်နှင့် ဟန်တို့က ဧည့်ခန်းကို ဖြင့်ဆင်မွမ်းမံကြသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် ပန်းစက္ကူကြီးများ တန်းသည်။ ဆောင်းများ ချည်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် နေရာပင် တူသေးသည်။ မုန့်ပေါ်တွင် ငွေရောင်စာလုံးများ ရေးထားသည့် စက္ကူ ခြောက်စုံချိတ်ထားသည်။ “သားသမီးမြေးများနှင့်အတူ အသက်ရာကျော် နှစ်ဆယ့်ရှစ် နေနိုင်ပါစေ” ဟု ရေးထားသည်။ အမေဆုံးသွားသည့် ကုလား ထိုင်နောက်မှီနှင့် လက်တင်များတွင် စက္ကူနှင့်ဆီပန်း ခွေများ တင်ထားသည်။ သူတို့တစ်တွေ ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို အဘိုးကြီး မရိပ်မိစေရန် ဖိနပ် ခြစ်၍ သွားကြရသည်။ အဘိုးကြီး နီးမည်စိုးသဖြင့် နံရံများတွင် သံမဏိကံ

ဆံညပ်များနှင့် တွယ်ကြသည်။ ဂျက်နှင့် မေရီတို့ အိမ်ပြန်ကြသောအခါ ဆံပင်တွေ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ပြန်သွားကြရသည်။ သူတို့ခေါင်းတွင် ပါသော ဆံညပ်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီ။

မွေးနေ့နံနက် ရောက်သောအခါ၌ နေရောင်သည် သက္ကလတ်ခန်းအိမ်များမှ အခန်းတွင်းသို့ လျှောကျလာသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင်လည်း ထိုတွေဝေနေသည်။ အားလပ်ရက်များတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည့် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစိတ်များ မဝင်အောင် နတ်သိကြားသော်မှ ဆင်းတား၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပန်းစက္ကူကြိုးများ၊ ပူဖောင်းများဖြင့် ရွှင်မြူးဖွယ်ကောင်းနေသည့် ဧည့်သည် ထိုမင်္ဂလာနေ့နံနက်တွင် လှပခံညားနေသည်။

နံနက်ကိုးနာရီ၌ အိပ်ရာထဲတွင် ရှိနေသေးသည့် အဘိုးထံ လက်ထပ်ရည်တစ်ခွက် ခွက်ကြီးကြီးဖြင့် ပို့လိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် နှစ်ချပ်လည်းပါသည်။ နံနက် ၁၀ - နာရီ ဓာတ်ပုံရွေးပြီးသည့်အထိ အဘိုးအပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲတွင် ထားရဦးမည်။ နံနက် ၁၀ - နာရီတွင် ဓာတ်ပုံများကို နှာချင်းဆိုင်ဆေးဆိုင်ရှိ ဒတ်ထံပို့မည်ဟု ဓာတ်ပုံဆရာက ကတိပေးထားသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာ ကတိတည်ကောင်းပါ၏။

တစ်အိမ်လုံး ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားကြသည်။ ဂျက်၏ သားအမိက အဘိုးရှေ့တွင် ရွတ်ပြရမည် ကဗျာကို ရွတ်ပြနေသည်။ ခေါက်ဆွဲခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသော အဘိုးခြေသံကို ကြားရသည်။ မည်မျှအေးရဦးမည်နည်းဟု မေးသည်ကလည်း နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။

၁၀ နာရီဒင်ခန့်ထိုးသည်နှင့် ဒတ်သည် အိမ်ရှေ့ခြံကလေးထဲသို့ လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်း။ မျက်နှာထားက သုန်သုန်မှုန်မှုန်။

“ဟော့တော့၊ ဘယ်မလဲဓာတ်ပုံ”
ဂျက်က အလန့်တကြားမေးသည်။
“နင့်ဆီကို လာမပို့ဘူးလား”
“ဟယ်၊ ဓာတ်ပုံမရဘူးလား။ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မရခဲ့တာလဲဟဲ့။ ပြောစမ်းပါအုံး။ ဘယ်နှယ် ငူတူတူကြီးရပ်နေတာလဲ”
မေရီက မေးသည်။

ဗုဒ္ဓက နက္ခတ်ဝင်ဝတ္ထုတိုများ

“ခွေးသား ဓာတ်ပုံဆရာ”
ဒတ်က လက်ဆီးဆုပ်၍ ကျိန်ဆဲသည်။
“ဓာတ်ပုံတော့ ပို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ကျန် လက်ငင်းပေးမှ ဓာတ်ပုံ”
“လက်ငင်းပေးမှ”
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီကောင်သွားတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်ချင်သေး။ သူ့ပိုက်ဆံကလေးကို မပေးတော့မဲ့အတိုင်းပဲ”
“နို့ နင်က စိုက်မပေးလိုက်ဘူးလား”
ထရွန်က မသိဟန်ဖြင့် မေးသည်။ စင်စစ် ဓာတ်ပုံလက်ထပ်မရောက်မချင်း နတ်ရမည် ပိုက်ဆံကို မပေးဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။
“ဓာတ်ပုံရလာတော့ အားလုံး ပေးမှာပေါ့ဟဲ့”
“တော်စမ်းပါ”
ဒတ်က အော်သည်။
“ခင်ဗျားတို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့ပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ်တောင် အိတ်ထဲက ခဏချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ သွားစိုက်ထားရသေးသလဲ။ ဆေးဆိုင်က ပိုက်ဆံတွေနဲ့ စိုက်ထားရမှာလား”
“ကဲကဲ၊ တော်ကြပါတော့”
ဖရန့်က ဝင်ဖြန်သည်။
“ဆေးဆိုင်က ငွေတွေကို စိုက်သုံးရမယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူကမှလဲ ပြောသေးပါဘူး။ ဓာတ်ပုံပျက်သွားရင် ပိုက်ဆံမပေးနဲ့လို့ ဓာတ်ပုံဆရာက ပိုက်ဆံတယ် မဟုတ်လား။ ဓာတ်ပုံပေးပေးချင်း ငွေပေးရမယ်ဆိုတော့ ပြန်မလဲ။ ကောင်းမှန်း ဆိုးမှန်းမှ မသိရသေးဘဲ။ ဝက်ထီးဝက်မမှန်း ရသေးဘဲ ဘယ်နှယ်လုပ် ဝယ်နိုင်ပါ့မလဲ”
“အင်း အဲဒါကမှ ဓာတ်ပုံရတာထက် ပိုအံ့သြစရာကောင်းနေတာ”
နိုက်ပေးဖို့ စိတ်ကူးမထည်သည့် ပိယက်က ပြောသည်။
ထိုစဉ် ဟန့်ဝင်လာသည်။
“ဘယ်မလဲ ဓာတ်ပုံ”
ဟန့်က ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ပထမဆုံး စိတ်ကူးရသူလည်းဖြစ်၊ စရန်ငွေ

www.burmeseclassic.com

စိုက်ပေးရုံသူလည်း ဖြစ်သည့်အတွက် ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း မေးသည်။

“ဘယ်မလဲလုပ်မနေနဲ့ တော်ရေ။”

ဂျက်က ဝင်ဖြေသည်။

“ရှင်ယောက်ဖ ဓာတ်ပုံဆရာက ပြန်တဲ့ငွေ လက်ငင်းပေးမှ ဓာတ်ပုံပေးမတဲ့”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ ဘာမှ မရခဲ့ဖူးပေါ့”

ဒက်က ပြောသည်။

“ပေးစရာ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကျပ်ခွဲမှ မရှိတာ။ ဓာတ်ပုံဆိုင်က ကောင်လေး ပြန်ယူသွားတာပေါ့”

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ”

ဟန့်ကပြောသည်။

“မင်းနဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလောက်တော့ ကြည့်လုပ်ခဲ့ပေါ့ကွာ”

“သူက မပေးပါဘူးဆိုတာ ငါက ဘယ်နှယ်လုပ်ရဦးမှာလဲ။ ဆိုင်လေး သွားတော့လည်း ဓာတ်ပုံဆရာက မရှိဘူး။ ညနေကျမှ ပြန်လာမတဲ့။ ကိုယ်နဲ့ စရာရှိတာ စောစောစီးစီး စိုက်ထားကြရင် ဒီလိုတောင် ဖြစ်စရာ မလိုဘူး ငါလည်း ရှက်လိုက်တာ”

“ငါ မပြောနဲ့လေ။ ငါက စရန်စိုက်ပေးခဲ့သားပဲ။ မင်း ကြိုးစားရအောင်”

“မင်းကိုက ဂြိုဟ်မွေတာ”

ဒက်က ပြန်အော်သည်။

“အစကတည်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဝယ်ပေးရအောင်ပါလို့ ပြောခဲ့ပဲ။ ကုလားထိုင်ဆိုရင် ခုလိုမကြည့်ဘဲနဲ့ ပိုက်ဆံပေးရတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး”

သူတို့ ရန်ဖြစ်နေကြစဉ် ကျီစနဲမြည်၍ တံခါးဖွင့်လာကာ အဝင်လာသည်။ လှေကားထိပ်ကနေ အော်ခေါ်နေသည်မှာ သုံးလေးကြိမ်မျှသာ ဘယ်အချိန်လောက် ဆင်းလာရမည်ကို သိချင်လှပြီ။ အောက်တွင် ဘာကြောင့် ဖြစ်နေကြသည်ကို သိချင်လှပြီ။

“ငါ့ကို မေ့များနေကြသလားလို့ ဆင်းလာရတာဟေ့”

မိတ်ကုန်ချီ

အဘိုးက ပြုံး၍ပြောသည်။ မှတ်ဆိတ်တွေ ရိတ်ထားပြီး ဖြူဖွေးနေသော

စည်းကို စည်းထားသည်။ မနက်စာစားစဉ် ပထမဆုံး လက်ဆောင်အဖြစ် သူလာခဲ့သော ဆေးတံအသစ်ကို ခဲထားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲက အဆင်အပြင်

ကို မှန်မွဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း ဖေဖေ”

ဂျက်က နှုတ်ဆက်ပြီး အသားပတ်သဖြင့် ကွဲအက်နေသော ပါးပြင်ကို လိုက်သည်။

“ပျော်ရွှင်တဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ”

ထိုနောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မွေးနေ့ဆုတောင်း ပြောကြသည်။ အဘိုးက ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ မှန်ပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲသည့် စာတန်းကိုကြည့်သည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သူ့ကို ရုတ်တရက် ပြုကြသည့် သားသမီးများ၊ မြေးများကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ထိုနောက် ထူးခြားသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ရှာကြည့်သည်။ နှစ်ပတ်လည်တစ်ကြိမ်၊ ဓာတ်ပုံမရသည့်အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို အပ်ပေါက် ခြောက်ပေါက်ဆီမှ တစ်ပြိုင်တည်း ကြားရသည်။

သို့ရာတွင် ညနေရောက်သော် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အားလုံး မေ့သွားကြပြီ။ သမီးများ၊ မြေးများ စိတ်မပျက်စေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဂုဏ်သိက္ခာ မညှိုးမိန့်စေရန်အတွက်လည်းကောင်း ကျသင့်ငွေ အလုံးကိုမူ အဘိုးက စိုက်၍ ပေးလိုက်ရပါသတည်း။

[Herman Heijermans's Grandfather's Birthday Present.]

ရိကာဒိုဖာနန်ဒေးစ်ဂါဆီယာ၏ အချစ်နှင့် တော်လှန်ရေး

လွန်ခဲ့သည့် ၁၉ ရာစုနှစ်မှစ၍ လက်တင်အမေရိကတိုက်ကြီးသည် ပွက်ပွက်ဆူနေသော လုံကြီးတစ်လုံးနှင့်တူသည်။ ၁၉-ရာစုနှစ်မှစ၍ လက်တင်အမေရိက တိုင်းပြည်များသည် အဆက်မပြတ်သော တော်လှန်ရေးများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ စပိန်နယ်ချဲ့သမားကို ဆန့်ကျင်သည့် ပုန်ကန်မှုများ၊ စစ်အာဏာရှင် အုပ်စိုးမှုကို ဆန့်ကျင်သည့် ပုန်ကန်မှုများ၊ အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားကို ဆန့်ကျင်သည့် တော်လှန်ရေးများသည် တရစပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ယနေ့တိုင်လည်း လက်တင်အမေရိက တိုင်းပြည်များသည် ပုန်ကန်တော်လှန်ဆဲ ရှိနေကြသေးသည်။

ယခု ဝတ္ထုတိုမှာ လက်တင်အမေရိကတိုက် ကော်စတာရီကာမှ စာရေးဆရာကြီး ရိကာဒို ဖာနန်ဒေးစ် ဂါဆီယာ၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

သူပုန်ဗိုလ်ဆာလ်ဝေဒိုသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မြို့တစ်မြို့ကို ဝင်စီးသည့်အခါတွင် သူတို့တပ် အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ မရှောင်မလွှဲသာသဖြင့် ဆာကင်ဝေဒိုသည် ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ခဲ့ရသည်။ သူပုန်ဗိုလ် ဆာလ်ဝေဒိုသည် ရဲဘော်တစ်ဦးနှင့်အတူ အနီးရှိ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ ခိုလှုံရန် ထွက်သွားသည်။ နယ်စပ်က ရွာကလေးတစ်ရွာအနီးရှိ လယ်သမား ဂျိုဆေ၏လယ်ထဲတွင် တစ်ညအိပ်သည်။ ထိုစဉ်

ဂျီဆေ၏သမီး၊ နယ်စပ်ပုံလိပ်အရာရှိ၏ ဇနီး မီးမဖွားနိုင်သဖြင့် ဆာလ်ဝေဒိုက မီးဖွားပေးရသည်။ ဆာလ်ဝေဒို မီးဖွားပေးနေတုန်း မြို့ကို သူပုန်ဝင်စီးကြောင်း၊ ဂျီဆေ၏သားမှာသူပုန်၏အသတ်ခံရကြောင်း၊ ထိုသူပုန်ဗိုလ်သည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်၍ ယခုနယ်စပ်သို့ ထွက်ပြေးကြောင်း၊ ကြေးနန်းရောက်လာသည်။ ဂျီဆေသည် သူ့သားကိုသတ်ခဲ့သော ဆာလ်ဝေဒိုကို သတ်ရန် ဓားကို ကောက်ကိုင်သည်။ ထိုစဉ် မီးနေခန်းထဲမှ မွေးကာစ သူ့မြေးငယ်ကို ပွေ့ထွက်လာသော ဆာလ်ဝေဒိုကို သွားတွေ့သည်။ ဤတွင် လယ်သမားဂျီဆေစိတ်ပြောင်းသွားကာ ဆာလ်ဝေဒိုကို လွှတ်ရာ ကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးရန် ပြောခြင်းဖြင့် ဝတ္တုကိုအဆုံးသတ်သည်။

*

အချစ်နှင့် တော်လှန်ရေး

လှိုင်လ ညတစ်ည၌ မြင်းစီးယောက်ျားလေးဦးသည် ဥရုကာနယ် ရွာတစ်ရွာမှ ဆွတ်ကာ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုမြင်းစီး ယောက်ျားလေးဦးသည် စန်အန်တိုနီယို လမ်းခွဲသို့ ရောက်လျှင် မြင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့လမ်းခွဲကြရလိမ့်မယ်ဗျ” တစ်ယောက်က ပြောသည်။ “အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ” ထိုလူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် အမှောင်ထဲတွင် သူ့မိတ်ဆွေ၏လက်ကို ခြိမ်းနေသည်။

“ဆာလ်ဝေဒိုရေ သွားပြီဗျို့” တစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။ ထိုလူ၏ အသံသည် အနည်းငယ် တုန်ရီလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆုပ်ထားသော လက်များကို မလွှတ်ကြသေးဘဲ ခြေခင်းကွင်းချင်းထိသည်အထိ အနီးသို့ နှုတ်အောင် တိုးလာကြကာ အားရပါးရ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“သွားပြီဗျို့”

နောက်ဆုံးအကြိမ်စိမ့်ပြေနေပြေ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မြင်းစီး ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ခွဲထွက်သွားကြသည်။ ဆွတ်နောက်တွင် ခွဲခွာကာနီး ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ကြရသော မြင်းစီးယောက်ျား နှစ်ယောက်စီ ပါသွားကြသည်။ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးအတိုင်း စီးသွားသည့် မြင်းစီးယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့ ခရီးဝေးဝေး မရောက်ကြ။ စိရလမြစ်ကမ်း အောက်တွင် စစ်တပ်ကင်းများက သူတို့ကို ဖမ်းမိသွားကြသည်။ စစ်သားများက

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလေ့ကျလာ စစ်တပ်စခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်။
 ၁-၂၃-၀၁:ရမ်းပြေးနှစ်ဦးမှာ ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရဘဲ စန်အိမ်
 ၇နိယို ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်စီးလာခဲ့ကြသည်။ ပိန်းပိတ်အောင်
 မောင်လျက်ရှိသဖြင့် လမ်းကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ လမ်းမများရန် ချိုင့်
 ကျင်းထဲ မကျရန်အတွက် မြင်းနှစ်ကောင်ကိုသာ အားကိုးလာခဲ့ကြရသည်။
 မိုးရွာလျှင် ခရီးဖင့်မည်မချဖြစ်သည်။ ခရီးဖင့်လျှင် ဆာလ်ဝေဒိုအဖို့ အခြေအ
 သိပ်မလှ။ မနေ့ညတုန်းက ဆန်ဂျီစံမြို့စောင့်တပ်ကို ဝင်၍တိုက်ခဲ့သဖြင့်
 သူ့ကို လိုက်ရှာနေကြပြီမဟုတ်လား။ သို့သော် ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်လေ။
 မညီ၊ ထိုညက မိုးတစ်စက်မျှမရွာ။ မလက အစီအစဉ်မှာ သူတို့က ဆန်ဂျီ
 မြို့စောင့်တပ်ကို ဝင်တိုက်နိုင်မည်။ အချို့တပ်လွန်ရေးတပ်များက အနီးအနား
 မြို့များမှ လူအင်အားစု၍ ဆန်ဂျီစံသို့လာမည်။ ဆန်ဂျီစံမြို့က လက်နက်ချလှ
 ထိုလူသစ်များကို ဆန်ဂျီမှ လက်နက်များဖြင့် တစ်ဆင့်ပေးပြီး အခြားမြို့များ
 ဆက်တိုက်မည်။ သို့သော် သူတို့ အနီးအနားမြို့များမှ တပ်ကူများ မရောက်
 သဖြင့် သူတို့လက်နက်တိုင် ပုန်ကန်ထကြွမှု အရေး နှိမ်ခံရသည်။
 သူတို့က ဆန်ဂျီစံမြို့စောင့်တပ်ကို ဝင်တိုက်နေသည့် အရေးအကြီးအကဲ
 အချိန်တွင် တပ်ကူဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မပေါ်လား။ အိပ်ပျော်နေသည့်
 မြို့စောင့်တပ်ကို အစာရိုပြန်နှစ်ချက်တွင် သူတို့က လူနည်းနည်းကလေးဖြင့်
 ရဲရင့်စွာ တိုက်ခဲ့ကြသည်။ အကျအဆုံးများစွာဖြင့် မြို့ကို သိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း
 တစ်ထူမရောက်လာသဖြင့် လင်းအားကြီးတွင် ဆုတ်လာခဲ့ကြရသည်။
 သူ့နောက်မှ မြင်းစီးရဲဘော်က ဆာလ်ဝေဒိုကို မေးခွန်းတွေ တစ်ခု
 တစ်ခု မေးသည်။ သို့သော် ဆာလ်ဝေဒို မဖြေ။ သူ့စိတ်သည် မနေ့ည
 ဖြစ်ပွားခဲ့သော စိုက်ပွဲသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ မနေ့ညတုန်းက ဆန်ဂျီစံမြို့
 သူတို့ရဲဘော်တစ်ယောက်အိမ်တွင် စည်းဝေးကြသည်။ တပ်ကူများကို စောင့်
 ကြသည်။ မည်သူ သစ္စာဖောက်လေမည်နည်းဟု တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
 တိုက်ပွဲစမည့် အချိန်ကိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြကြီးစွာဖြင့် မျှော်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုနောက်
 မြို့စောင့်တပ်အနီးသို့ ကပ်လာခဲ့ကြသည်။ တပ်ထဲက သူတို့လူတစ်ယောက်
 တပ်ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသဖြင့် တပ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ အစောင့်များ
 လက်တစ်ကမ်းတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။ အချို့စစ်ဗိုလ်များက တစ်လက်

တစ်ယောက်မျှ ရဲရဲရင့်ရင့် အစောင့်အရှောက်မရှိသဖြင့် ချီအရာ
 တွေကို ခြေလှမ်းဝင်၍ မြင့်မြင့်ပျော်နေသည်။ ပိတ်လားခိုဆ ခြေငယ်လှ
 ဆိုရာမှလက် သူ့မျက်စိထဲတွင် ပျောက်ကွယ်နေသည့် မြင့်ကွင်းကစွဲ
 ခြေ။ ခပ်ဝမ်းသာ ခပ်ဝမ်းသာ ခိုလှုံကလေးတစ်ဦး။ သူ့ရဲဘော်များကို ကူညီရန်
 လွှတ်လိုက်၍ ပြေးတက်လာသည်။ သူတို့တစ်ကမ်း အကွာသို့ အရောက်တွင်
 ရှာသောနတ်မြို့ ချမ်းသာလွန်းသည်။ အခါတွင် တိုက်ပွဲလေး လဲကျသွားခဲ့သည်။
 မြင့်ကွင်းထဲမှ ဆာလ်ဝေဒို မဖြေ။ မျက်စိများကို ပစ်၍ မဖြေ။
 စစ်ဗိုလ်သည်မှာ သိည့်အတိုင်းဖြစ်သည်။ လူမသတ်ချင်သော်လည်း
 နတ်ရည်။ ခုတုတ်နိုင်။ ဆာလ်ဝေဒို သူတို့၏သူ ဤသို့ အားထင်သည်။
 ရပ်ထဲ အသည်းထဲက သွေးထွက်သယံဖြစ်ခြင်း။ လူသတ်ခြင်းကို ဆန်ကျင်
 သည်။ ဆာလ်ဝေဒိုသည် အေးအေးနေတတ်သူဖြစ်သည်။ အကြမ်းပတ်မှုကို
 နှစ်သက်သည်။ လူတို့ကို ခြိတ်လက်ခံရ ကံသိသောသူများ ခြေမခို
 အမိတို့ပြည်၏ ဝင်သိက္ခာအတွက် လက်အားချခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။
 ဆာလ်ဝေဒိုအတွက် တိုက်ပွဲလည်းဖြစ်သည်။ ဤအရာများ အားလုံးစွဲ
 ဆာလ်ဝေဒိုကလေးတစ်ချောင်းကို စွန့်လွှတ်ခြင်းမှာ ဘာမျှ ပြောပလောက်သည်
 ဘုတ်။ လာမည့်ဟင်္သာ။ ခြေမခိုခြင်းဟင်္သာ။ ဘေးရန်လက်ခံ။ ခြေမခို
 ယခုမှ သူ ယူကျုံးမရှိဖြစ်ပြီ။ အိပ်ရာမှလန်နိန်းသည့်အခါတွင် မျောက်
 ချစ်စွာရသည့် အိပ်မက်တစ်ခုလို သူ့ရင်ထဲက ပြည့်ချစ်စိတ်ဓာတ်သည်လည်း
 မျက်စိကွယ်သွားပြီ။ ပုန်ကန်ထကြွမှု ကျဆုံးရသည့် အခြေရောက်အောင်
 ဘောနည်းသော သူလူများကိုလည်း သူတို့ကြည့်သည်။ အကျိုးမဲ့ အချည်နှိုး
 ခုတ်သွားရသည့် သူ့ရဲဘော်များကို နှမြောသည်။ ဒုက္ခရောက်ပြီး သေလုဆဲ
 နေသဖြင့် ဤတပ်မှ သူ့မျှ ထွက်လာခဲ့ရသော လူငယ်ရဲဘော်ကလေး
 နှစ်ယောက်အတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။
 ပြီးခဲ့သော တိုက်ပွဲအဖြစ်အပျက်များသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် အထင်သွား
 လာကြသည်။ အချို့အဖြစ်အပျက်များသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။
 အဖြစ်အပျက်များသည် ရိုင်းစိုင်းသည်။ အချို့အဖြစ်အပျက်များသည်
 ရောကောင်းသည်။ ဥပမာ ခပ်ကြွေးကြွေး ရဲဘော်တစ်ယောက်ဆိုလျှင်
 သူ့ထံသို့ ဝင်စီးတန်းမှ ခြောက်လုံးပြုပြီး မေးချင်မေးဝင်နေသဖြင့် ခြောက်လုံး

ပြူး ယူဦးမည်ဟုဆို၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရင်ဝကို လက်ဖြင့်ဖိကာ လဲထွားသည့် အစိုးရတပ် စစ်ဗိုလ်ကလေးကို သူ မြင်ယောင်သည်။ အရေးနိမ့်ပြီးနောက် လင်းအားကြီးတွင် တိတ်ဆိတ်ဆော့ လမ်းမများ တစ်လျှောက် သူ၏ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရုံကို မြင်ယောင်သည်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏အိမ်မှ အိတ်တွေကြားထဲတွင် သူနှင့်ဆိုလာရီတို့နှစ်ဦးပုန်းနေကြရသည်။ သူတို့ကို ရှာနေသူများအသံထိ အိတ်တွေကြားထဲက ကြားနေရသည်။ ထိုနောက် ညအမှောင်ကိုခိုကာ သူတို့နှစ်ယောက် ဆန်ဂျိုးစံမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ အာဏာရှင်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်နေသည်။ သူတို့၏အနာဂတ်သည် ဘာအရေရာခြင်းမရှိ။ ရန်သူတို့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားစေရန်အတွက် သူတို့တစ်သိုက်သည် လူစုခွဲ၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြရသည်။ သူက ပွန်တာဂျီနာမြို့ဘက်သို့ သွားသော်လည်း လမ်းအတိုင်း ထွက်သည်။ စန်အန်တိုနီယိုကိုဖြတ်၍ ကားမင်း လွင်ပြင်တို့သို့ ခိုမည်။ ရေမွန်ဆာလိုဂျီက ဆန်ကာလိုမြို့ဘက်သို့ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း ထွက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နီကာရာဂွာသို့ ကုန်းလမ်းအတိုင်းဝင်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ချောချောမောမောဖြစ်လျှင် နီကာရာဂွာပြည်တွင် ဆုံကြမည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် စိတ်ချရသည့် ရဲဘော်တစ်ယောက်စီ ပါသည်။ ရဲဘော်များက တောလည်းကျွမ်းသည်။ သတ္တိလည်းကောင်းသည်။ အပွဲပွဲတွင် အစမ်းသပ်ခံခဲ့ပြီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းတွင် ဇာတ်ဆရာမှာ ကံတရားဖြစ်သည်။ ကံဇာတ်ဆရာသည် ဆာလိုဂျီကို ရန်သူလက်တွင်းသို့ ပို့ပေးပြီး ဆာလ်ဝေဒိုကို လိုရာခရီးသို့ ချောချောမောမော ပို့ပေးလိုက်သည်။

ဆာလ်ဝေဒိုသည် လမ်းတွင် လူသူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ ညနားရိပ်တစ်ချက်တီးအချိန်တွင် ပွန်တာဂျီနာ လမ်းဆုံသို့ရောက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အချုပ်ထဲသို့ ရောက်နေသည့် ဆာလိုဂျီသည် သူ့ရဲဘော်ကြီး ဆာလ်ဝေဒိုကို လွှတ်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းလျက်ရှိသည်။

ဆာလ်ဝေဒိုသည် နံနက် သုံးချက်တီးတွင် မက်တီနာ ရွာကိုဖြတ်သော်လည်း လာခဲ့ပြီး နံနက်ခြောက်ချက်တီး၌ စန်မတ်တီယို ရွာတံခါးဝသို့ ဆိုက်ဆိုက်၍ မြိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ မြင်းများလည်း မောလှပြီ။ သူတို့အစီအစဉ် ဆူရူဘာရ် တောင်ရိုးရှိ စိတ်ချလုံခြုံရသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် တစ်နေ့

ညတွင် ခရီးဆက်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မြင်းများကလည်း မောလှပြီ။ ဆာသားတစ်ယောက်အဖြစ် ရုပ်မျက်ထားသည့်တိုင် ရွာထဲက ဖြတ်လာလျှင် သူတို့ လူတွေက မှတ်မိကြဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ခရီးဆက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ အနီးမျိုးတစ်ဖုံ စီစဉ်ရတော့မည်။

“ရှေ့ကိုက်သုံးရာလောက်မှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်တစ်ခုရှိတယ် ခိုလှုံနား။ စိတ်ချရတယ်။ အဲဒီမှာ နားပြီး ညကျမှ ရွာထဲကို ဖြတ်ရရင် မကောင်းဘူးလား။”

သူ့ရဲဘော်က ဆာလ်ဝေဒိုကို မေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ။ အဲဒီ သွားရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းကို ခပ်သုတ်သုတ် စီးလာခဲ့ကြသည်။ ခဏကြာမှ ပေတစ်ရာလမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လယ်တဲတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသည်။ အိမ်တံဝင်းတံခါးက ဖွင့်ထားသည်။ သူတို့ဝင်သွားသည့်အခါတွင် အမွေးကျိုးတိုးချွတ် ခွေးပိန်သုံးကောင်က ဆီးဟောင်သည်။ ခွေးဟောင်သံကြောင့် ခပ်ဝဝသံသမားကြီးတစ်ယောက် တဲရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

“ဂျီဆေ” ဟု အတူပါလာသူ ရဲဘော်က ခေါ်သည်။

“ပီဒရိုလား” ဟု လယ်သမားက ဘိုးကြီးက ပြန်အော်သည်။ “အခြေအနေ အယုံနယ်လဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဦးကြီးကော နေကောင်းရဲ့လား။ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ခဏ မြင်ဖြုတ်ပြီး နားကြဦးလေ” အဘိုးကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“မြင်းစီး ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ဆာလ်ဝေဒိုသည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ဘုန်းခနဲ လိမ်ကျသွားသည်။ ခြေထောက်တွေ ဆာသင့်နေသည်။ သူက ခြေထောက်များကို ဆန့်နေစဉ် ဂျီဆေနှင့် ပီဒရိုတို့က ကျန်းနီးများကို ဖြုတ်နေကြသည်။ ပီဒရိုက သူတို့နှစ်ယောက် တခြားသို့ ပြည်သို့ ထွက်ပြေးလာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း လယ်သမားကြီး ဂျီဆေကို ပြောပြသည်။ တချို့ကို အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ ဖုံးထားသည်။ တချို့ကို အတိအကျထိုး၍ ပြောသည်။

လယ်သမား အဘိုးကြီးက စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးခြင်းမရှိ။ သူ့အိမ်တွင် သူတို့ တည်းခိုသွားကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဟု ကတိပေးသည်။

ပိဒရိုက မြင်းများကို စားကျက်သို့သွား၍ လွှတ်သည်။ ဆာလ်ဝေဒိုက ဂျီဆေ၏သမီးငယ် ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို အားရပါးရသောက်သည်။ လယ်သမား အဘိုးကြီးတွင် ရဲအရာရှိသမက်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသမက်မျိုး ရ၍ ကျေနပ်သည်။ သမီးကြီးက ချောသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဆာလ်ဝေဒို အိပ်ငိုက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ နားနားနေနေ အိပ်စက်ရန် ခုတင်တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ငါးမိနစ်လောက် ကြာလျှင်ပင် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးလို ဆာလ်ဝေဒို အိပ်ပျော်သွားပြီ။ တစ်ညလုံး ဆာလ်ဝေဒို တစ်ရေးမျှ မနိုး။ အရိုးတွေ အဆာတွေကလည်း ကိုက်သည်။ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်းသည်။

ပိဒရိုက မြင်းတွေကို အနီးရှိမြစ်ထဲသို့ဆင်း၍ ရေတိုက်သည်။ ပြောင်းအဝအောင်ကျွေးသည်။ ဤကိစ္စ အားလုံးပြီးမှ နာရီ အနည်းငယ်ခန့် မှေးသည့် ဤမျှလောက် မှေးလိုက်ရလျှင် တော်ပြီ။ လိုအပ်သည့် ခွန်အားတွေ ပြည့်လာပြီ။ ညနေ နှစ်ချက်တီးသည့်အခါတွင် နှစ်ယောက်သား ရှိသမျှကလေးဖြင့် ညစားကြသည်။

စန်မတ်တီယိုရွာရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံများကြားသည့် ဆာလ်ဝေဒိုကို နှိုးချိန်တန်ပြီဟု သဘောရသည်။ ဆာလ်ဝေဒို အိပ်လျှင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်တတ်သဖြင့် သူ့ကို နှိုးရသည်က မလွယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုင်ခါ၍ လှုပ်သည့်တိုင် တော်တော်နှင့် အိပ်ချင်မပြေ အိပ်မှုနံနံများ ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ မျက်လုံးများကိုဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကြည့်ကြောင်းကြည့် ကြည့်နေသည်။ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို သူ့ဘာသာ သူ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံရသည်။ ပိဒရိုက ခပ်မြန်မြန်လုပ်ရန် လောတော့မှ သူ့ကို အခြေအနေကို ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

ဆာလ်ဝေဒိုသည် ခပ်လေးလေး ထသည်။ လှုပ်ရှားတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်က နာကျင်နေသည်။ ကောညက် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်မှ ခန္ဓာကိုယ်က နာကျင်မှုတွေ သက်သာသွားသည်။ ညစာစားပွဲက အနံ့အသက်တွေရသည့် အခါတွင် နာရီပေါင်းများစွာ သူ့အစာမစားခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။

ဆာလ်ဝေဒိုက ကြက်ကလေးကြော် တစ်ဖွဲကို ဝါးနေသည်။ ပိဒရို၏ ဘာဝန်းပန်ချက်အရ အိမ်ရှင်ဂျီဆေ၏သမီးက ကြော်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျီဆေသည် ဆာလ်ဝေဒို စားနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းခုံတစ်ခုံပေါ်မှ ထိုင်၍ ခြည့်နေသည်။ ဆာလ်ဝေဒို ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီသည် လယ်သမားများ ခုံထားသည့် အင်္ကျီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆာလ်ဝေဒိုသည် ထိုအင်္ကျီမျိုးကို ခုံနေကျ လူမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ဂျီဆေ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ပိဒရိုက ဆာလ်ဝေဒိုကို ဂရုတစိုက်ပြုစုနေခြင်း၊ တရိတသေ စကားပြောခြင်းတို့ကို ဆက်သော် ဆာလ်ဝေဒိုသည် လယ်သမားအဝတ်အစားကို ဝတ်ထားသော် မည်သည့် အထက်တန်းကျသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဂျီဆေသိပုံရသည်။ သို့ရာတွင် ဂျီဆေအဖို့ ဆာလ်ဝေဒို ဘယ်လို လူစားဖြစ်နေပေစေ၊ သူ့ကိစ္စ မဟုတ်။ သူ့ကိစ္စမှာ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကို ဝတ္တရားကျေအောင် ခြံစည်ခံဖို့ မဟုတ်လော။

ဆာလ်ဝေဒိုက ဂျီဆေ၏ လက်ထဲသို့ ငါးဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ချပ်သည်။ သေချာပြီ။ သူထင်သည့်အတိုင်း ဤသူသည် အနုညာတတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ဂျီဆေသိသည်။

ခဏကြာတော့ ပိဒရိုဝင်လာကာ “မြင်းများ အဆင်သင့် ပြင်ပြီးပြီ” ဟုပြောသည်။ ဆာလ်ဝေဒိုက နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် အိမ်သည် ဂျီဆေ၏ နားကို အားပါးတရ ဖြစ်ညစ်သည်။

ဆာလ်ဝေဒိုက အားပါးတရဖျစ်ညစ်သဖြင့် ဂျီဆေ ကံကောင်း၍ ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းခရီး ချောမောပါစေကြောင်းကိုပင် အနိုင်နိုင် ဆုတောင်းသည်။

သူတို့ထွက်ကြတော့မည့်ဆဲဆဲ လူငယ်တစ်ယောက် ပြေးလာကာ ဂျီဆေ၏ သမီးကြီး အကြီးအကျယ် နာမကျန်းဖြစ်နေသည်ဟု လာပြောသည်။ သို့သော် လက်ဝန်ကြီးဖြင့် ချော်လဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျီဆေ အစိုးရိမ်လွန်နေသဖြင့် ဆာလ်ဝေဒိုက ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ကာ ဆာလ်ဝေဒိုပင်ရန် ပြောရသည်။

“ဒီနားမှာ ဆရာဝန်မရှိဘူး။ အလေဗျူလာအထိ သွားခေါ်ရမှာ။ ဆာလ်ဝေဒိုအောင် သွားခေါ်နေရင်လည်း ဆရာဝန် ဒီမရောက်ခင်တွင် လူနာက

သေမှာ”

ဂျိုးဆေကပြောသည်။

ဆာလ်ဝေဒိုသည် ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်စကားတစ်လုံး လွတ်ခန့် ထွက်သွားသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် လာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်မယ်။ ကျွန်တော်ဆရာဝန်ပဲ”

ဂျိုးဆေသည် အံ့အားလည်းသင့်နေသည်။ ဝမ်းလည်း သာသွားသည်။ ဘာပြန်ပြောရမုန်းပင် မသိ။

“ဘုရားသခင် စောင့်မပါစေဗျာ။ ဘုရားသခင် စောင့်မပါစေ”

ဂျိုးဆေက အသံတုန်တုန် မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် ဆုတောင်းသည်။ ပီဒရိုက မျက်နှာပျက်နေပြီ။ ဂျိုးဆေ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ သမီးကို အခေါ်ထွက်သွားသည်။ အခါ၌ ယခု ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသည့် ဂျိုးဆေသမီးမှာ ပုလိပ်အရာရှိ၏ ခံစားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ကိုယ်ရပ်မှ ထုတ်ပယ်ခံရခြင်းကြောင့် ဝါးရမ်းရှိမည် ထင်ကြောင်း ပီဒရိုက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပီဒရို၊ ရောဂါသည် မိန်းမတစ်ယောက် အသေမခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးကုပေးဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်။ လာ သွားကြည့်ကြမယ်”

သမီးအိမ်မှပြန်လာသည့် ဂျိုးဆေသည် နောက်ဆုံးစကားလုံးများ ကြားလိုက်သည်။ “ဘုရားကယ်တော်မူပါ” ဟု ခပ်တိုးတိုးမြည်တမ်းလှူလိုက်သည်။ ပီဒရိုက လယ်သမားအဘိုးကြီး ဂျိုးဆေကို မြင်းကုန်းနီးနောက် တင်၍ ဆာလ်ဝေဒိုက ဂျိုးဆေ၏သမီးငယ်ကို သူ့မြင်းပေါ်သို့ တင်လာခဲ့ကြသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ခပ်သုတ်သုတ် စီးလာခဲ့ကြသည်တွင် သူတို့လေးယောက် သာ ပုလိပ်အရာရှိ နေထိုင်ရာ ဂါတ်တံရှေ့သို့ ရောက်ကြသည်။

ပုလိပ်အရာရှိအိမ်တွင် အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဂျပ်ယက်ခတ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆေးမီးတိုတွေ ပေးကြသည်။ ပုလိပ်အရာရှိ၏ မိတ်ဆွေများက ထမင်းစားခန်းထဲရှိစားပွဲတွင် ရပ်အရက်ဖြူတစ်လုံးဖြင့် ဝိုင်းပွဲနေကြသည်။ အလားတူအဖြစ်မျိုးကို တွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိကြောင်း သက်သာသွားကြကြောင်းဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိမင်း စိတ်သက်သာအောင် ပြောလေ့ရှိကြသည်။

အဖေနှင့် ညီမငယ် ရောက်လာပြီဆိုသောအခါ လူမမာက ညည်းသည်။ အကိုယ်ဝန်ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်လျက်ရှိသည်။

“ကြပါဆရာ ကြပါ”

ဂျိုးဆေက ဝမ်းခြေ ဆာလ်ဝေဒိုကို တရိုတသေ ဖိတ်ခေါ်သည်။ လုံးလုံးအလုပ်များလျက်ရှိသဖြင့် ဆာလ်ဝေဒိုကို မည်သူကမျှ သတိမထားမိကြ။ နောက်မှ ဆာလ်ဝေဒို ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားကို ကြည့်၍ မသိနားလည်သည့် လယ်သမားများကို ညာဝါးကုနေသည့် “ဒေါက်တာရမ်းကု” တစ်ဦး ခေါ်၍ သဘောထားကြသည်။

ဆာလ်ဝေဒိုက လူမမာကိုကြည့်သည်။ လူမမာအခြေအနေက သိပ်မဆိုးဘူး။ သို့သော် ကုလျှင် ရနိုင်သည့်အခြေအနေတွင် ရှိသေးသည်ဟု ယူဆသည်။ ဆာလ်ဝေဒို အချိန်မဖြုန်းနိုင်။ လုပ်စရာရှိသည်ကို မြန်မြန်လုပ်သည်။ အချိန်မှစ၍ ဆာလ်ဝေဒိုသည် တခြားဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။ ဂျပ်ထဲတွင် ရောက်နေသည့် အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ရေးအတွက်သာ ဆုတောင်းနေသည်။ ပီဒရိုက ဂါတ်တံဝင်းထဲတွင် သူတို့ရောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း သတိပေးသော်လည်း ဆာလ်ဝေဒို ဂရုမစိုက်တော့။

ဆရာဝန်၏ထင်မြင်ချက်ကို ကြားရသည့်အခါ၌ ဂျိုးဆေနှင့် သူ့သမက်တို့ အရာရှိသည် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြသည်။ အရက်သုံးလင်း ကုန်နေသည့် အရက်ဝိုင်းသို့ သွားကြသည်။ ဒုတိယပုလင်းသောက်သည့်အခါတွင် အားလုံးလျှာချောင်လာကြသည်။ ခပ်စောစောတုန်းကလို အရက်ဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်မနေတော့။ ဆူညံစပြုလာသည်။

အရက်ဝိုင်း၌ တစ်နေ့က ဆန်ဂျိုးစတွင် ဖြစ်ပွားသော လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲအကြောင်းသို့ စကားရောက်သွားကြသည်။ လယ်သမားဂျိုးဆေသည် မြို့နယ်မြို့တွင် ဖြစ်ပွားသည့် လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး အကြောင်းကို သိသေးသေး။ ထို့ကြောင့် သူတို့ထံ မေးမြန်းရသည်။ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဖြေဆိုသည်။ မြို့စောင့်တပ်ကို သူပုန်တို့ ဝင်တိုက်သည်ဟု ကြားရသောအခါတွင် မြို့စောင့်တပ်ထဲရှိ သူ့သား ရာဇာဓိပတိသမီးကို သူ့သမက်ထံ ပြန်ပို့ကြသည်။

“ရာဖဲရဲသတင်းတော့ ဘာမှမကြားရသေးဘူးအဖေရဲ့” ပုလိပ်အရာရှိက ပြောသည်။ “ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်ဆီကို ဘာသတင်းမှ ရောက်မလာသေးဘူး ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ဆန်ဂျိုးစ်ကို သံကြိုးနဲ့ လှမ်းမေးကြည့်မယ်”

ပုလိပ်အရာရှိက သံကြိုးစာရေးပြီး စာတိုက်သို့ အပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆာလ်ဝေဒိုသည် အပါးမှ တစ်ဖဝါးမျှမခွာဘဲ လူနာကို စောင့်ကြည့်သည်။ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန် လူမမာကို အားပေးစကားပြောသည်။ ပီဒရိုက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပြီ။ မြင်းများ အနီးတွင်ရပ်ကာ လမ်းမဘက်ဆီသို့ တကြည့်ကြည့်လုပ် နေသည်။

ည ၁၀ နာရီတွင် ပုလိပ်အရာရှိထံသို့ ကြေးနန်းရှည်ကြီးတစ်စောင် ဆန်ဂျိုးစ်မှ ရောက်လာသည်။ သံကြိုးစာကိုဖတ်ရင်း သူ့လက်များသည် တုန်ယှမ်း ပြုလာကြသည်။ ချက်ချင်း ပါးစပ်မှ အာမေဇိုတံသံ ထွက်လာသည်။

အနားကလူများက ပုလိပ်အရာရှိထံ အကျိုးအကြောင်း မေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်အရာရှိသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်။ သူ့ယောက္ခမ၏ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲရောက်သော် သူ့သား ရာဖဲသည် ယမန်နေ့က တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့သား ရာဖဲသည် ဒေါက်တာဆာလ်ဝေဒိုဆိုသူ သူပုန်ခေါင်းဆောင်၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးသည်ဟု ထင်ရကြောင်း၊ ဒေါက်တာဆာလ်ဝေဒိုသည် ပြည်ပသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည် နေကြောင်းဖြင့် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ပြောပြသည်။

လယ်သမားအဖိုးအို ဂျိုဆေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ကာ သားအတွက် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုသည်။ ခဏကြာတော့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပုန်းခနဲထလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်သွားပြီ။ သူ့မျက်လုံးများသည် မီးကျီခဲလို နီရဲတောက်ပနေသည်။

“ဆာလ်ဝေဒို ဟုတ်လား၊ ဒီနာမည်ကို တစ်သက်မမေ့ဘူး၊ မှတ်ထား ငါ့သားကို သတ်တဲ့ကောင်”

“ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးတယ်” ပုလိပ်အရာရှိက ပြောသည်။ “ဥရောပပညာသင် ပြန်လာတဲ့ ဆရာဝန်က လေးရဲ့ နာမည် မဟုတ်လား”

ထိုစဉ် သူတို့အခန်းသို့ မိန်းမတစ်ယောက် ပေါက်လာကာ လူမမာတို့

ဘားယောကျ်ားလေးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ကြောင်း၊ ကလေး ရော လူကြီး၊ ကုန်းမာကြောင်းဖြင့် လာပြောသည်။ ဂျိုဆေနှင့် သူ့သမက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်မည် ပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝင်ခွင့် မရသေး။

အောက်က စောက်နေရသည့် ပီဒရိုကား စိုးရိမ်လှပြီ။ ဆာလ်ဝေဒိုကိုကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်ရန် သတိပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် အပြောခိုင်းရန်ဂျိုဆေကို လိုက်ရှာသည်။

“ဂျိုဆေ၊ ဆာလ်ဝေဒိုကို သွားပြောချည်ဗျာ၊ အချိန် သိပ်နောက်ကျနေပြီ အောက်မှာ ကျွန်တော်စောင့်နေတယ်လို့”

ပီဒရိုသည် ဆာလ်ဝေဒို၏ နာမည်ဝှက်ကို ပြောရန် သတိမရတော့။ ဆာလ်ဝေဒို၏နာမည်ကို ကြားရသောအခါ လယ်သမား ဂျိုဆေသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးသည်။

“ဆာလ်ဝေဒို ဒါ ဆရာဝန်ရဲ့ နာမည် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ခင်ဗျားကို ပြောပြသလား”

ဂျိုဆေသည် ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ဓားတစ်လက်ထောင်ထားရာ နံရံထောင့်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အောက် တင်းမာသူနဲ့မူနဲသော မျက်နှာထားဖြင့် လူမမာ သမီးကြီး အခန်းဘက် ဆီသို့ ပြေးသည်။

ထိုစဉ် လူမမာ၏အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူမမာ သည် ပက်လက်လှန် မှိန်းနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူရော်လျက်ရှိသော်လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့် မျက်လုံးများက ပြုံးနေကြသည်။

ဆာလ်ဝေဒိုသည် အင်္ကျီလက်ကိုပင့်ကာ ကလေးငယ်ကို အင်တုံတစ်ခုထဲ သွင် ရေချိုးပေးနေသည်။ အခြားဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ သူ့အလုပ်ထဲတွင် အင်တုံရောက်နေသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို မြင်သည့်အခါ၌ ဒေါသဖြင့် မွန်ထူနေသော ဂျိုဆေ၏ရင်ထဲတွင် ကရုဏာစိတ်တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ ဤလူသည် သူ့သားရာဖဲကို သတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် တကယ့်အပြစ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သားကိုသတ်ခဲ့သည့် ဤလူသည် ယခုလွတ်လပ်မှုနှင့် အသက်ပင် ဖန်လွှတ်ကာ သူ့ဝိညာဉ်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ကယ်တင်ပေးသူ ဖြစ်နေပြန်ပြီ။

ဂျိုဆေသည် ကြည်နူးဖွယ် မြင်ကွင်းကိုငေးကြည့်နေသည်။ ယျော်ရွှင်

ကြည်နူးလျက်ရှိသည့် ကလေး၏မိခင်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေသည့် အိမ်နီးချင်း များ။ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ပိုက်ယုယလျက်ရှိသည့် ဆရာဝန်။ ကလေးငယ်အား သူ့အမေကို ကယ်တင်ခဲ့သူအား ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းဆိုသည့်နယ် အော်ဟစ်သံများ လျက်။

ဂျီဆေသည် အခန်းပေါက်မှ တစ်လှမ်းချင်း ပြန်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲက ဓားကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်သည်။ လက်ဝါးကြမ်းကြီးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို လေးကန်စွာ ပွတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဝရမ်းပြေး ဆရာဝန် ဆာလ်ဆေး အနီးသို့ကပ်၍-

“ဆာလ်ဝေဒို မြန်မြန်ပြန်တော့၊ ပြန်တော့၊ ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာနေရင် ဓင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်” ဟူ၍ ကွဲအက်တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

[Ricardo Fernandez Garcia's Chivato]

ဂျီဟန်ဘိုဂျား၏ နတ်မြင်းပျံ့ မြူးကြားကြား

ဗွေဆိုးသောမြင်းကို တွေ့ဖူးကောင်း တွေ့ဖူးကြလိမ့်မည်။ မြင်းက မြင်းဆိုး မြင်းကတ်ဆိုလျှင် မြင်းသမား သူ့မြင်းကို သုမနိုင်ချင်တော့။ မြင်းသည် ပတပ်ရပ်၍ ကုန်းနှီးပေါ်က စီးသူကို ခါချသည်။ လှဲအိပ်သည်။ သစ်ပင် ပင်စည်ကို ဝင်ဆောင့်ပစ်သည်။ ခုန်၍ ပေါက်၍ ဆန္ဒပြသည်။ သူ့ကိုယ်သူပါ ရော အနာတရအဖြစ် ခံချင်လျှင်ခံမည်။ သူ့ကျောပေါ်တွင်မူ ကုန်းနှီးတင်ခွင့်မပြု။ ဤသို့ဖြင့် မြင်းဆိုးမြင်းကတ်ကို စီးသူက အလျှော့ပေးရတော့သည်။

ဤဝတ္ထုထဲက စကိုဘီလက်ဆိုသည့် မြင်းသည် ဖော်ပြပါ မြင်းဆိုးမြင်းကတ်ဖြစ်သည်။ လှည်းဆွဲလျှင် ကောင်းကောင်းမသွား ကပ်နေတတ်သည်။ ကြာပွတ်ဖြင့် တစ်အားရိုက်လျှင် အရွဲ့တိုက် သည့်အနေဖြင့် တရကြမ်းပြေးသည်။ လိုရာတွင် ရပ်၍မရတော့။ သူပြေးချင်ရာကို စွတ်၍ ပြေးတတ်သည်။

သို့ရာတွင် ဤဝတ္ထုထဲက မြင်းရှင်ပီတာသည် မြင်းဆိုးမြင်း ကတ်သို့ အလျှော့မပေး။ မြင်းကြမ်းလျှင် သူကလည်းကြမ်းသည်။ မြင်းရွတ်လျှင် သူကလည်း ရွတ်သည်။ မြင်းကတ်လျှင် သူကလည်း ကတ်သည်။ ဤလို မြင်းဆိုး မြင်းကတ်မျိုးကိုမှ သူက စီးချင် သည်။ လှည်းတပ် မောင်းချင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုတွင် မြင်းကြမ်းစကို ဘီလက်နှင့် လူကြမ်းပီတာတို့ တွေ့ကြသည်။

ပီတာက သူ့မြင်း စကိုဘီလက်ကို လှည်းတပ်ဖို့ပြင်လျှင်

ရွာရှိလူကုန် ဆပ်ကပ်ပွဲကြည့်သလို ထွက်ကြည့်ကြသည်။ ပီပီကလည်း ဤသို့ သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်ရခြင်းကို သဘောကျသည်။ ဤဝတ္ထု၌ မြင်းကြမ်းနှင့် လူကြမ်းတွေ ပုံမှာထိတ်စရာမျှသာမက၊ ရွှင်မြူးစရာလည်းကောင်းသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ရသများကို ပေးနိုင်သည်။ ဝတ္ထုအဆုံး၌ မြင်းကြမ်းစကိုဘီလက်သည် စောင်းမှ လွတ်ထွက်ကာ ညွန့်ဗွက်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် နစ်သည်။ မလှုပ်နိုင်တော့။ လည်ပင်းရောက်အောင် နစ်နေပြီ။ မြင်းကြမ်း မကြမ်းနိုင်တော့။ ကယ်သူမဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ မြင်းရှင် ပီတာသည် ညွန့်ထဲနစ်နေသော သူ့မြင်းစကို ဘီလက်ကို သွားတွေ့သည်။ ထိုအခါ၌ လူကြမ်းပီတာသည်လည်း မကြမ်းနိုင်တော့။ သူ့မြင်းကို ဝီစကီနှင့် ကြက်ဥ ခေါက်တိုက်သည်။ သူ့မြင်းကို မှက်တွေမကိုက်အောင် စောင့်ရှောက်သည်။ ဖြုတ်ကိုက်သဖြင့် ဒဏ်ရာရနေသော မျက်လုံးကို သုတ်ပေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူ့မြင်း၏ ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ဓားဖြင့်ထိုးသတ်လိုက်သည်။

လူကြမ်းကြီးပီတာက “ကျုပ်မြင်းကို နတ်မြင်းပျံနဲ့တောင် မလဲနိုင်ဘူး။ စကိုဘီလက်ဟာ ကျုပ်ကို ပညာတွေ အများကြီး ပေးသွားတယ်” ဟုဆိုသည်။ မြင်းကြမ်းသည် လူကြမ်းကို ပျော့ပျောင်းသွားအောင် သွန်သင်ပေးသွားသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြစ်သည်။

ဝတ္ထု၏ အစပိုင်းသည် ထိတ်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ အလယ်ပိုင်းသည် ရွှင်မြူးဖွယ်ဖြစ်သည်။ အဆုံးသတ်သည် ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်သည်။

နော်ဆ အမျိုးသားစာရေးဆရာကြီး ဂျီဟန်ဘိုဂျား (၁၈၇၀-၁၉၅၉)၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

နတ်မြင်းပျံနဲ့ မြင်းကြားကြား

စကိုဘီလက်သည် မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ဖြစ်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းများသည် အင်း၌ မြည်နေကြသည်။ ခေါင်းလောင်းသံသည် လမ်းအိုလမ်းပျက်၊ သစ်တဲအို လယ်တဲပျက်များကို ကျော်ကာ အိပ်မောကျနေသည့် ရွာကလေးကို ချီခိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

“သပ္ပူရိသနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့၊ ကြီးသူငယ်သူ၊ ချမ်းသာသူ၊ ရဲသူ တောင်သူမိလကွ။ ကြားကြားသမျှ အပေါင်းတို့ လာကြကုန်၊ ကွယ်ကြကုန်၊ ဆည်းကပ်ကြကုန်” ဟု ခေါင်းလောင်းသံများက ကျယ်လောင်စွာ ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။

ခဏကြာလျှင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ သွားနေကြသူများကို လမ်းမပေါ်၌ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် မြင်နေရသည်။ အချို့က မြင်းစီးလျက်၊ အချို့က ကြေးကွင်းလျှောက်လျက်၊ လှည်းအိုကြီးများက အနားမှ ဖြတ်မောင်းသွားကြသည်။ သူတို့ လက်တစ်ဖက်တွင် တုတ်ကောက်ကိုကိုင်၍ တစ်ဖက်တွင် ဦးထုပ်ကို ကိုင်ထားကြသည်။ ကုတ်အင်္ကျီများကို လက်တွင် ပိုက်ထားကြသည်။ လက်ရက်ကုန်ကို ပြာမွဲမွဲတောင်းဘိ အများများကို မည်းနက်နေအောင် အမဲဆီသုတ်ထားသည့် ပိနပ်ရှည်ကြီးများထဲသို့ ထိုးထည့်ထားကြသည်။ မိန်းမများက တဘက်ကို ကြည့်ကာ လက်တွင် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်များကို ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့ကိုယ်မှ အနား နဲ့သည် လေထဲတွင် ပျံ့ထုလျက်ရှိသည်။

တောင်တန်းများနှင့် လယ်ကွင်းများ ပိုင်းရံလျက်ရှိသည့် အင်းအလယ်မှ သူတို့သည် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာကြသည်။ သန့်မာတောင်တန်း

သည့် လှေသမားကြီးများက လှော်ခတ်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်းတစ်ဖက်မှ လှေများသည် ရွက်ဖွင့်၍လာကြသည်။ တောင်ခါးပန်းတစ်လျှောက်တွင် အစားအစာနေကြသည့် ကျွဲနွားများသည် မြက်အစားရပ်၍ ခေါင်းလောင်းသံများကို နားစွင့်နေသယောင် ထင်ရသည်။ နွားကျောင်းသားသည် ဆိတ်ချိုထို ခပ်ပြင်းပြင်းမှုတ်သည်။

ထိုစဉ်ကမူ တနင်္ဂနွေနေ့သည် အားလပ်ရက်လည်းဖြစ်သည်။ ရက်ထူး ရက်မြတ်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်ကို ယခု ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်သည်။ သည်လို နေ့မျိုး ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်။ သာယာနေသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးက မြေနီသုတ်ထားသဖြင့် ညိုမှိုင်းနေပြီ။ သရဖူတွေ၏ စိန်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများ အလယ်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသည် သက်သက် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုနှင့် မတူ။ ဘုရင်ကြီး တစ်ဆူသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသည် နတ်သိကြားတို့ ဖန်ဆင်းသည့်နယ် တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသယောင် ထင်ရသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ သက်တမ်းသည် နှစ်ရာပေါင်း များစွာကြာလှပြီ။ လူတွေမွေး၍ လူတွေ သေသွားကြသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပြီ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘေးက သုသာန်သည် သစ်သား လက်ဝါးကပ်တိုင်များ ကျောက်ပြားများတို့ စုဝေးရာ ရိပ်ခြုံကလေးတစ်မြို့လို ဖြစ်နေသည်။ ယိုင်စေ နေသော သင်္ချိုင်းကမ္ပည်းတိုင်များကြားတွင် မြက်ပင်တို့ တောထအောင် ပေါက်နေကြသည်။ သင်္ချိုင်းစောင့်က ဤနေရာသို့လာ၍ နွားစားအလိုတိုင်း မြက်ရိတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းစောင့်အိမ်က နွားနှို့တိုက်၍ သောက်သုံး သည့်အခါများ၌ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်များကို ဝါးမျိုးသောက်သုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် သုဂတိဘုံ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ရရှိစေရန် နတ်သုဒ္ဓါတို့ကို စားသုံးနေရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လည်း ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးတစ်သိုက်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်ကာ လူကြီးတွေ လုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြသည်။ လူကြီးတွေကို အတုနဲ့ ကြသည်။ လူကြီးတွေကိုကြည့်၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချင် ပေးကြသည်။

ဒုက္ခိတက သူ့ကို မမြင်စေရန် လူအုပ်ကြားထဲတွင် ကုပ်နေသည်။ ကြားကြား ကာလသားကြီးများက မျက်လုံးကစားသည်။ ကွမ်းတောင်ကိုင် မေးချောတို့က မျက်လွှာချ၍ ပြီးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတစ်သိုက်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့လာသည့် ပရိသတ်များထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ အတုနဲ့ရမည့် နေရာကို ရှာကြည့်သည်။ သူတို့လို ကာလသားကြီးတွေ ဖြစ်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အတုနဲ့ရမည့် သူရဲကောင်းကို လိုက်ရှာသည်။

ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ ရောက်လာသည့် ကျောင်းဆရာသစ်ကလေး နှစ်ဦးရှိသည်။ သူက အင်္ကျီဝတ်လျှင် ကြယ်သီးများကို အပြည့်တပ်လေ့ ရှိသည်။ လည်စည်းအဖြူ စည်းတတ်သည်။ ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကြီးကို ဆောင်းတတ် ရသည်။ လက်ထဲတွင် ထီးကို လိပ်၍ ကိုင်ထားသည်။ ရွာက လယ်သမားထက် ပိုမိုကလေးရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် စမတ်အကျဆုံးဆို၍ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လို ဆရာဖြစ်သင် နေမိမိကျောင်း ဆက်ပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်က ကြာကြာမခံ။ ခဏကြာတော့ သေသတ်လိုင်စင်ရသူတစ်ဦး ရွာသို့ရောက်လာသည်။ သူက အပြာရောင် သေသတ်လိုင်စင်ကို ဝတ်သည်။ အောက်က အဖြူရောင် ခါးပြတ်အင်္ကျီ ဝတ်သည်။ နာရီရွှေကြိုးက အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက တွဲလောင်းကျနေသည်။ သေသတ်ကြယ်သီးကလည်း ရွှေကြယ်သီးဖြစ်သည်။ ကော်လာအဖြူက မာတောင် ဖြစ်လက်နေသည်။ မြက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလေ့ရှိသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ အတုနဲ့ ခံပြဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ကြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သေသတ်လိုင်စင်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ကြမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ပစ်လိုက်ကြ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲတွင် ခံပြတွေ သေသတ်ပြီးတစ်ယောက် တန်းစီပေါ်လာကြသည်။ ထိုစဉ် မြို့အရှေ့ပေါက်ဝက နှစ်ဦးရောက်လာပြန်သည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်သည် ပို၍ ထူထည်ကြီးလာသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တကယ် အသိရန် တစ်ပါးဟု ထင်လောက်သည်။ ရွှေကိုင်မျက်မှန် တပ်ထားသည့်အခါ မျက်ခေါင်းသည်ပင်လျှင် ထိုက်တန်သည့် အဆင်အပြင်ရှိသည်ဟု ထင်မိ

ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ကြပုံမှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ ကျွန်တော်တို့ ပညာတွေ ဘယ်လောက်တတ်မည် မတတ်မည်ကိုတော့ မသိ။ စာကြည့်လွန် မျက်မှန်တပ်ရသည်ဟူသော စကားမျိုးကို ပြောနိုင်အောင်၊ မျက်မှန်တပ် အကြောင်း ပြချက်ရအောင် စာတွေကို တစ်အားကုန်း၍ ကြည့်ကြသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ စကိုဘီလက် ရောက်လာသည့် စကိုဘီလက်က မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

စကိုဘီလက်၏ ရွာသံများသည် ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးထဲသို့ တဖျောက်ဖျောက်ကြားနေရသည်။ ရွာက ပီတာဆိုသူတစ်ဦးက မှတ်ပုံစံ မြင်းတစ်ကောင်ကို ဝယ်လာခဲ့သည်။ သူ့မြင်းက မြင်းမည်ကာမတ္တ မဟုတ် တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ထဲက မြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ မော်တော်ပေါ်မှ လူငြော ယောက်ဆွဲ၍ ကမ်းပေါ်သို့တင်ရသည်။ သူ့ကို ကမ်းပေါ်ရောက်အောင် တတ်နိုင်သူမှာ ပီတာ တစ်ယောက်သာရှိသည်။ မြင်းက နောက်ခြေ သန်သည့် အိပ်နေတုန်းမှာပင် ဟိတတ်သည်။ ဗွေလည်းဆိုးသည်။ လူတော်တော်များက သူ့ကြောင့် သေခဲ့ရပြီ။ သူ့အမည်က စကိုဘီလက်ဖြစ်သည်။ စကိုဘီလက်က ဘာကျွေးရသည် ထင်သနည်း။ ကောက်ရိုးမဟုတ်။ ဂျုံလည်းမဟုတ်။ ဆန်လည်း မဟုတ်။ စကိုဗီလက်က ဤအစာမျိုးကို တုံ့ပင်မတုံ့။ ကြက်သွန်စိစက်နှင့်ခေါက်၍တိုက်မှ စကိုဘီလက်က စားသည်။ ပီတာနှင့် စကိုဘီလက်က ထိုအစာကို အတူစားကြသည်ဟုပင် ရွာထဲက ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ မြင်းမြင်းပိုင်ရှင်ရော အားများများလိုသည် မဟုတ်လော။

တနင်္ဂနွေနေ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြန်ကောက်ရဦးမည်။ ကျွန်တော်ကလေးတစ်သိုက်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝမှ နေ၍ ရွာထိပ်ကို လည်းတဆန်ဆန်ဖြင့် မျှော်ကြည့်ကြသည်။ ပီတာက သူ့မြင်း စကိုဘီလက်ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လာလေ့ရှိသည်။

ရွာထိပ်လျှိုကြားမှ လှည်းယဉ်တွေ အလျှိုအလျှို ပေါ်လာကြသလို လမ်းဆုံမှ တချို့လှည်းယဉ်များကလည်း လှည့်တန်းကြီး နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ၌ သတို့သားကို သတို့သမီးအိမ်သို့ အပ်ရန်လှည့်လာသော တောမင်္ဂလာဆောင် လှည်းတန်းကြီးနှင့်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်က လှည်းများတွင် တပ်လာသည့်မြင်းများ၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍ အ

အားကို အကဲခတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် စကြာဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး ဆင်းသား ပေါ်လာသကဲ့သို့ရှိသည်။ အချို့မြင်းများက ဆူဖိုး၍ အချို့က ငြိမ်သည်။ တချို့က ကကြီးတန်ဆာတွေ ဆင်ထားသည်။ တချို့က အဆင်အပြင် မရှိ။ တချို့က ဝမ်းဗိုက်ကြီးတွေ ဖောင်းနေကြပြီး တချို့က ပိန်ချပ်နေကြသည်။ လှည်းပင်းရှည်၍ ကျောရိုးကြီးတွေက ထောင်နေကြသည်။ ဝန်ကိုရန်းသည့် ခေါင်းက အောက်စိုက်ပြီး ရင်ငုံဆီသို့ ဆွဲထားသည်။ မြင်းများကို ကြည့်၍ ရွာက ကောက်ပဲသီးနှံအတွက်ကို ခန့်မှန်း၍ရသည်။ ဘယ်သူ့ ယယ်လောက် ချမ်းသာသည်ကို အကဲခတ်၍ ရသည်။

ရှေ့လှည်းက မြင်းမကိုကြည့်။ မြင်းမက သားတော်တော်ကျပြီးပြီ။ ကြောင့် ထင်၏။ ခေါင်းမောမော လည်ဆံကြောကြောဖြင့် လောကကြီးကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကလေးများကို မွေးခဲ့ရသော မိခင်တစ်ဦး၏ မျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြင်းပုကလေးများလည်း ပါလာ ထင်သည်။ တင်ပါးကလေးတွေက ပိန်ချပ်နေသည်။ မြေကြီးကို ခြေကန်၍ နိုင်ရန်နေရသည်။ လေးလံသည့် ဝန်အောက်တွင် ချွေးတွေ ပြိုက်ပြိုက် ကျနေကြသည်။ တချို့မြင်းပုကလေးများမှာ ပြားဝပ်နေကာ ကြွက်ဝမ်းဖြူ ကလေးတစ်ကောင်ကို ကြည့်ရသလို ပီပီသေးသေးကလေး ဖြစ်နေသည်။ အောက်တစ်ကောင်က မြင်းမကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ အသက်ကတော့ကြီးပြီ။ မျက်လုံးက မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လာ သည်။ သူ့သခင်တွေမှာ တနင်္ဂနွေ အားလပ်ရက်ရှိသလို သူ့တွင်တော့ အားလပ်ရက် မရှိတော့ပြီဟု စဉ်းစားလာသလော မပြောတတ်။ သူ့နောက်က တချို့လှည်း များတွင် မြင်းမကလေးတွေကို လှည်းတပ်လာကြသည်။ သူ့နောက်က မြင်းလားပေါက်ကလေးများက ဟိ၍ လိုက်လာကြသည်။ မြေကြီးတစ်ကောင် ကို ကြည့်ပါဦး။ သူ့ဗိုက်မှာ ဘာကြောင့် ရွံ့တွေ နေပါသနည်း။

ရှင်းပါသည်။ တောင်ပေါ်ယာတောက ဆင်းလာသည့် မြင်းဖြစ်သည်။ တစ်မနက်လုံး မြင်းရွှေကြီးသည် ချောင်းတွေရိုးတွေကို ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ဝန်အောက်က ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးသို့ ရောက်အောင် ဗွက်ကြီးတွေကို ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ရွာရောက်မှ သူ့ဖခင်က သူ့ကို လှည်းငှား၍ တပ်သည်။

အလာတုန်းက ခရီးပန်းသလို အပြန်ခရီးကလည်း သိမ်လွယ်လှသည် မဟုတ်
နေပါဦး။ သည်ပြင် မြင်းတွေအကြောင်း အပြောများသွားပြီ။ ပီတာကော
သူ့မြင်း စကိုဘီလက်ကော။

နောက်ဆုံးက လှည်းတစ်စီး လိုက်လာသည်။ လယ်တဲတွေနှင့် ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှာ ရှိနေသေးသည်။ ကိစ္စမရှိ။ လှည်းက ဒုန်းမောင်းလာသဖြင့် မကြာခင်
ရှေ့လှည်းများကို မိတော့မည်။ ရာပေါင်းများစွာသော မျက်လုံးများက သူ့လို
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံတွေက တဒင်ဒင် မြည်နေသည့်
မြင်းတွေကို ဖြုတ်ပြီး ကျောင်းဝင်းနားက သစ်ပုပ်ပင်ကြီးများတွင် ချည်ကြသည့်
မြင်းတွေက ခေါင်းငဲ့ကာ အိတ်ထဲက ကောက်ရိုးတွေကို တစ်ဖြုတ်ဖြုတ်စား
ကြသည်။ ကောက်ရိုးစားရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောင်တိကြောင်တောင်
ကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ် မြင်းများ အားလုံး ရုတ်တရက် ခေါင်းမောလိုက်
ကြသည်။ တချို့မြင်းကြီးများက လည်ကိုဆန့်ကာ လမ်းမကို ကြည့်နေကြသည်။

ပီတာနှင့် သူ့မြင်း စကိုဘီလက်တို့ ရောက်လာကြသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

စကိုဘီလက်သည် လှည်းရှေ့မှ သုံးချောင်းထောက် ပြေးလာသည်။
မည်းမည်းနက်နက် ကိုယ်လုံကြီးကြီးနှင့် ဧရာမမြင်းကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ပန်းစွာ
တွေက ပန်းပေါ်တွင် ကခုန်လိုက်လာကြသည်။ လည်ဆံမွေးများက လည်ကုပ်တွင်
လှိုင်းထသလို တွန့်နေကြသည်။ မျက်လုံးနားတွင် တပ်ထားသည့် ပန်းပွားထ
နားနောက်နားသို့ လွင့်နေသည်။ စကိုဘီလက်သည် ခေါင်းကိုမောလျှင်
လေတရှူးရှူး မှုတ်ထုတ်လာသည်။ သူ့မြင်သမျှ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့ဘုရား
ဟုများ အောက်မေ့သလော မပြောတတ်။ ထိုနောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ
ခေါင်းလောင်းသံကို မောက်ထွင်းကာ ကျယ်လောင်စွာဟီလိုက်သည်။ သူ့အဆံ
သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ရိုးတောင်ကြားများထဲတွင် အဆက်မပြတ်
ပဲ့တင်ထပ်နေလိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်သည်။

လှည်းပေါ်တွင် သူ့သခင်ပီတာ ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဇက်ကို ပုံစံ
ထားသည်။ ပီတာက အသက် ၃၅ နှစ်ထက် ကျော်ဟန်မတူသေး။ ပန်း
ကျယ်ကျယ်၊ ရင်အုပ်ကားကား၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ကြားထဲက သူ့ နှုတ်ခမ်းသည်

တစ်စီး ပြီးယောင်းသမ်းနေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသည့် သူ့မယား
အသက်ကြီးသည်။ သည်မယားမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ပီတာအဖို့ ရှေ့သွား
ထိုင်လိုက်ညီသည်ဟု မဆိုနိုင်။ မိန်းမက တစ်ကိုယ်လုံး ခပ်ကုန်းကုန်းဖြစ်သည်။
ညီပြင်ကလည်း ကုန်းသည်။ ခါးကလည်း ကုန်းသည်။ ပါးနီနီများက
ညီပြင် လျော့တွဲကျနေကြသည်။ မျက်ခုံးများ မျက်ခွံများကလည်း တွဲကျနေ
သည်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း တွဲကျနေသည်။ စကားပြောလျှင်လည်း ညောင်းညို
ညောင်းညိုနှင့် နားငြီးစရာ ကောင်းသည်။ ပီတာက သည်လိုမဟုတ်။ လူချော
အနီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပီတာသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ချောမောလှပခြင်း
သည့်နယ် အချောအလှကို ကြိုက်တတ်သည်။

စကိုဘီလက်က အားရပါးရ ဟီသည့်အခါ၌ ပီတာသည် လူအုပ်ထဲက
အိတ်ဆွေများကို လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။ လိုရာခရီးအရောက်တွင်
စကိုဘီလက်က တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကြာပွတ်စာ တစ်ချက်တော့
အိတ်သေးသည်။ နောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်တွင် စကိုဘီလက်က
အိတ်ပေါ် ပြန်တက်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်သည်။ လူအုပ်ကြီးက
ညီနောက်က လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတစ်သိုလ်လည်း
ညီနောက်က တရုတ်မီး ပြေးလိုက်လာကြသည်။

ပီတာက သူ့မြင်း စကိုဘီလက်ကို လှည်းမှဖြုတ်ကာ မြင်းစောင်းသို့
တက်သည်။ စကိုဘီလက်ကို ပီတာ ကိုင်တွယ်ပုံကြည့်ရသည်မှာ ဆပ်ကပ်ပွဲ
ကြည့်ရသလို ကြည့်ကောင်းသည်။ ထိုနေ့၌ ပီတာသည် ခါတိုင်းထက်
ပိုကျနေသည်။ မြင်းကြောင့် သခင်လည်း ဂုဏ်သိန် တိုးလာသလို
ဖြစ်သည်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကလည်း ပြောင်လက်နေသည်။ ကျောင်းဆရာလို
အင်မြင့်မြင့်ကို ဆောင်းထားသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ပီတာနှင့် သူ့မြင်း
စကိုဘီလက်တို့ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့ နတ်မြင်းပျံသည်
အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ပီတာသည် မြင်းစောင်းထဲမှ ထွက်လာကာ
အိတ်တွင် ကပ်နေသည့် မြင်းမွေးများကို ခါချသည်။ ပြောင်လက်တောက်ပသော
နှုတ်ခမ်းကို ရွှံ့မပေအောင် ရှောင်ကွင်းကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်သို့
ထွက်လာသည်။

ဤတွင် ပရိသတ်များကလည်း သူ့နောက်က လိုက်လာကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ပိတာက လှေကားအတိုင်း တက်လာကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးကလည်း နောက်က လိုက်လာသည်။ ပိတာက ခုံတစ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဓမ္မသီချင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖွင့်ပြီး ဓမ္မသီချင်းရွတ်သည်။ ဤတွင် လူအုပ်ကြီးကလည်း သူ့နည်းတူ လိုက်ရွတ်သည်။ သို့ဖြင့် ဓမ္မသံသည် ညီညာဖြဖြ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုနေ့သည် မြင်းများအဖို့လည်း မင်္ဂလာအခါတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ခုံသစ်ပုပ်ပင်အောက်တွင် ချည်ထားသည့် မြင်းမများသည် အစာမစားကြတော့။ လည်ပင်းကို ဆန့်ကာ ၂-နှစ်သမီးလေးအသွင် ဟန်ရေးပြကြသည်။ မြင်းထီးကြီးများနှင့် မြင်းလားများက သူ့ကို အန်တုမည့်ပြိုင်ဘက်ကို လိုက်ရှာကြသည်။ ပြိုင်ဘက်တွေ့လျှင် ဘာလုပ်သည် ထင်ကြသနည်း။ မြေကြီးကို ခွာနှင့်ယက်ကာ တဟိဟိအော်တတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများ မြည်ဟည်လာပြန်သည်။ လူအုပ်ကြီးကလည်း အပြင်သို့ထွက်လာသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ ကိုယ့်မြင်းကိုဖြတ်ရန် သတိမရကြသေး။ ပိတာနှင့် သူ့မြင်း စကိုဘီလက်တို့ မြင်းစောင်းမှ ထွက်လာမည်ကို စောင့်ကြည့်ချင်ကြသေးသည်။

ပိတာထွက်လာပြီ။ မျက်လုံးများက သူ့ထံရောက်နေကြသည်။ ပိတာသည် စကားတပြောပြောဖြင့် ခင်ကြီးနှင့် အတူယှဉ်၍ လျှောက်လာသည်။

ပိတာ မြင်းစောင်းသို့ သွားမည်ပြုသောအခါ လူတွေအားလုံး ရှုကုန်ကြသည်။ ခပ်ညှက်ညှက် လူတစ်ယောက်က သူ့လှည်းကို ကွင်းပြင်ထဲမှ တခြားသို့ တွန်းထုတ်သွားသည်။ မိန်းမတွေက စပါးကျီဆေးက အုတ်ခုံပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြသည်။ ဝေးရာမှ ရှားမှဖြစ်မည်။ ရှောင်မှ ဖြစ်မည်။ လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်မှ တော်ကာကျမည်။ သို့ရာတွင် သိပ်အဝေးကြီးရောက်အောင်တော့ မရှောင်ချင်ကြ။ ပိတာ သူ့မြင်း စကိုဘီလက်ကို စောင်းမှ မည်သို့မည်ပုံ ထုတ်မည်နည်းဟု ကြည့်ချင်သေးသည်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို လက်မလွှတ်နိုင်။

ပိတာက မြင်းစောင်းတံခါးကို သော့ဖွင့်သည်။ နောက် စောင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ စောင်းထဲက မိုးကြိုးသံထက် ခုနစ်ဆလောက်မြည်သော ဟိသံ ထွက်လာသည်။ ဇက်ကြိုးကွင်းများ ကတချင်ချင် မြည်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွာကျသံများက စည်ကြီးများ မြည်သည့်နယ်ရှိသည်။ ခဏကြာလျှင် စည်ပိုင်း

ကြီးကိုလိုမုံထုတ်လိုက်သလို မည်းနက်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ထွက်လာသည်။ စကိုဘီလက်က “ထိရဲလျှင် ထိကြည့်”ဟု စိမ်ခေါ်သည့်နယ် တဟိဟိမြည်လိုက်ပြီးနောက် ပိတာကို ကိုယ်လုံးဖြင့်ပစ်တိုက်လိုက်သည်။ ပိတာသည် တစ်လံတစ်လံကွာအထိ လွင့်ထွက်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ကျသွားသည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းဖြင့်မကျဘဲ မတ်တတ်ရပ်ကလေး ပြန်ကျသွားသဖြင့် တော်သေးသည်။ အဘိုးကြီးတွေက ဝေးရာသို့ ရှောင်ပြေးကြသည်။ ဦးထုပ်တွေ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲပျံနေကြသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တလင်းပြင်တွင် စကိုဘီလက်နှင့် သူ့သခင် တာတို့၏ နှစ်ပါးသွားထွက်ပြီ။ စကိုဘီလက်က ပါးစပ်မှ တရှားရှူးမှုတ်သဖြင့် မြည်တွေ တစ်စီထလာသည်။ မည်းနက်သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ချွေးတွေ ပြောင်လက်နေသည်။ စကိုဘီလက် လှည်းထမ်းပိုးကြားတွင် မဝင်လို၍ နုတ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ စကိုဘီလက်သည် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြေကြီးကို ခတ်သည်။ နောက်ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် မြှောက်၍ကန်သည်။ ဘုံးလုံးလှဲပစ်သည်။ ပြန်သက်သည်ဘက်သို့ လှိမ့်ချသည်။ မည်းနက်တောက်ပသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကို ခတ်ထားသည့် ပိတာ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မိုးသို့ထောင်ကာ ကော့ကော် ခတ်ထားဖြစ်နေသည်။ အလွန်ကြည့်ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ တစ်မဟုတ်နှင့် အတွင်း၌ပင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တလင်းပြင်၌ ယာဉ်ရထား၊ လူသူ ချုံဖုံးရှိတော့။ မည်သူမျှ အနားမကပ်ရဲတော့။ ဝေးရာသို့ ရှားကုန်ကြပြီ။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတလင်းပြင်သည် ချက်ချင်း ဆပ်ကပ်ကွင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ပိတာက သူ့မြင်း စကိုဘီလက်ကို အော်သည်။ ငေါက်သည်။ သည်။ စကိုဘီလက်က စကြဝဠာကြီးနှင့်တကွ သူ့သခင်ပိတာကို ပြန်၍ ခတ်သည်။ သို့ဖြင့် လူနှင့်မြင်းတို့ နှစ်ပါးသွားနေကြသည်။ တစ်ချီတွင် ခတ်လက်သည် ဘုရားဝတ်ပြုရန် စိတ်ကူးရသလောမသိ။ ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ချဉ်းပြုသည်။ တစ်ခါတွင် ကျောင်းစောင့်၏မိန်းမကို တီးတိုးစကား ပြောလို၍ ခတ်သည်။ နားရွက်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်မည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် ပိတာက ခွာစဉ်းအောင်ပြေးကာ နာနကို ဖိနပ်ဖြင့် ပိတ်ကန်သည့်အတွက် စကိုဘီလက် အားရှိမရှိလိုက်ရ။ ကျောင်းစောင့်၏ မိန်းမနားနားသို့ကပ်၍လည်း တီးတိုးစကား ပြောလိုက်ရ။ နာနကိုပိတ်အကန်ခံလိုက်ရသည်၌ စကိုဘီလက်သည်

ဘုရားရှိခိုးခန်း ထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ စကြိုဆေးက နံရံကို တိုက်ချလိုက်သည်။ သံလက်ရန်းသည် ဝုန်းခနဲမြည်ကာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ပီတာ ဒေါပွလွန်းသဖြင့် မျက်နှာတွေ နီရဲနေပြီ။ စကိုဘီလက်ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အမြှုပ်တွေပွေးနေပြီ။ အမျိုးသမီးများကမူ တဟယ်တဟယ်နှင့် အလန့်တကြား အော်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ စကိုဘီလက်ကို ထမ်းပိုးကြားတွင် သွင်းမိသွားသည်။ စက်ကို လွှတ်၍ထားသဖြင့် စကိုဘီလက် ပတ်တံရပ်လိုက်သည်။ ထိန်းပြတ်ပြီး လည်ပင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။ စကိုဘီလက်သည် လည်ပင်းကွေးကာ ပတ်ချာလှည့်၍ ခုန်သည်။ နှာခေါင်းကလည်း တရှူးရှူးမှုတ်သည်။

ထိုစဉ် ပီတာ၏မိန်းမ ရောက်လာသည်။ သူက တစ်ဘက်ကလေးပန်းပေါ်တွင် တင်းတင်းဆွဲခြံကာ စကိုဘီလက် သောင်းကျန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မှောက်ခုံနဲ့ ဖြစ်လုမတတ်ဖြစ်နေသည် လှည်းပေါ်သို့ (ယုံချင်ယုံ မယုံချင်ယုံ) ကျွန်ုပ်တို့ရ တက်သွားသည်။ စကိုဘီလက်ခုန်သဖြင့် သူ့ခွာအောက်က မဟာမင်းမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်သဖွယ် ချာချာလည်နေသလောဟု မှတ်ရသည်။

ဤတစ်ပွဲတွင် သူနိုင်ပြီဟု ပီတာသိပြီ။ မနိုင်ဘဲ နေပါမည်ဟု စကိုဘီလက်သည် ထမ်းပိုးကြားတွင် ရောက်နေပြီ မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် လှည်းယဉ်ခြေနင်းခံကို လက်ထောက်ကာ လှည်းပေါ်ရှိ ဇနီးဘေးသို့ ခုန်လှန်လိုက်သည်။ မြင်းက ခုန်ပေါက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းထားနေသည်။ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တွေ တစ်စုံထွက်သည်။ ပီတာ ကြာပွားတစ်ရွမ်းရွမ်းမြည်သည်။ ထိုသည့်နောက် တဒဂံ၌မူ လှည်းသည် ဖုန်လုံးကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပေတစ်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဖုန်လုံးကြီးသည် တလိမ့်လိမ့် ပြေးနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးတစ်သိုက်သည် သစ်ငုတ်တိုကြီးများလို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ပီတာနှင့် စကိုဘီလက်တို့သည်နောက် ဤနေရာတွင် ဘာကြည့်စရာ ကျန်ဆေးသနည်း။

ထိုနေ့ကစ၍ စကိုဘီလက်သည် ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် နာမည်မပျံ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် သူတစ်ဦးတည်း မဟုတ်။ ပီတာနှင့် စကိုဘီလက်တို့နှစ်ဦးသည် လမ်းထွက်လျှင် ရွာရိုးရှိသူမှန်သော

ဧကကြည့်ရသူများ ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဒုန်းစိုင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်လျှင် တစ်ရွာလုံး ကြိမ်တုန်ခံလိုက်ရသလို တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် ဒုန်းစိုင်းချင်လာကြသည်။ မြင်းပိုင်ရှိသည့် လယ်သမားများသည် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ယခင်က မဝရေစာ ကျွေးထားသည့် မြင်းများကို ဝအောင်ကျွေးကြသည်။ အမွေးညှပ်ပေးကြသည်။ ဂရုတစိုက်မွေးကြသည်။ သူတို့သည် နတ်မြင်းပျံ စကိုဘီလက်ကိုပိုင်သည့် ပီတာကို အားကျကြလေသည်လော မပြောတတ်။

ယခင်က ဓေတစ်ရာပေါ်တွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းစီးသော်လည်း ယခုပီတာကို အားကျကာ လမ်းမတွင် ဒုန်းစိုင်းကြသည်။ ပီတာလို ရယ်စရာ မောစရာကလေးတွေ ပြောကြသည်။ ဟေးလားဝါးလား ရယ်မောကြသည်။ စွန့်စားချင်လာကြသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပီတာနှင့် စကိုဘီလက်တို့ ရောက်လာကြသောအခါတွင် သူတို့၌ မရှိဖူးသည့် ခွန်အားမျိုးတွေ တိုးလာသည်ဟု ထင်မိကြသည်။ အမြောင်းအမြောင်းထနေသော ကြွက်သားများကို သဘောကျကြသည်။ ပီတာနှင့် သူ့မြင်းစကိုဘီလက်ကို ကြည့်၍ လူ့ဘဝ၌ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်များ၊ သောကဗျာပါဒများဖြင့်သာ ရှိသည်မဟုတ်။ နေတတ်လျှင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသည်ဟူသော အသိကိုလည်း ရလာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် အချိန်တွေ ညောင်းခဲ့သည်။ ပီတာသည် အဝတ်အစားကို ဂရုစိုက်စ ပြုလာသည်။ စာအုပ်များကို ဖတ်စပြုလာသည်။ ကော်လာဖြူတပ်စ ပြုလာသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပရဝုဏ်တွင် နှာချေလျှင် လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ချောရတတ်မှန်း သိလာသည်။ စကားပြောလျှင်ရွာက ပုလိပ် အင်စပက်တော်၏ ဟန်ပန်ကို အတုခိုးသည်။ သူနှင့် သူ့မြင်းစကိုဘီလက်ကို တစ်ရွာလုံးက အလေးဂရုပြုမှန်း သိသောအခါ သူတို့ ဂရုစွဲစိုက်သည်နှင့်အညီ ထိုက်တန်အောင် နေသင့်သည်ဟု သူသဘောရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတစ်သိုက်က ကြီးလာလျှင် ပီတာလိုလူမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့သာမက ရွာရှိ လူကြီးများကလည်း ပီတာ၏ ဟန်အမူအရာကို အတုခိုးကြသည်။ ဖိနပ်တိုက်လျှင်ပင် “ပီတာ ဖိနပ်တိုက်သလို တိုက်ရတယ်”ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ လည်စည်းတပ်လျှင်လည်း “ပီတာစည်းသလို စည်းရတယ်”ဟု ပြောတတ်

ကြသည်။ မြင်းပိုင်ရှင်များ အဖို့လည်း ပီတာ၏မြင်း စကိုဘီလက်သည် ခံပြမြင်း တစ်ကောင် ဖြစ်လာသည်။ သင်ခန်းစာယူဖွယ် မြင်းတစ်ကောင် ဖြစ်လာသည်။

သို့ရာတွင် ပီတာမမျှာ ကံမကောင်းရှာ။ ပီတာသည် မြင်းနှင့် နေရာ ပျော်သူဖြစ်သည်။ တခြား ဘာအလုပ်ကိုမျှ လုပ်ချင်စိတ်မရှိ။ သူ့မြင်းနှင့် ကျေးတော လမ်းကြီးလမ်းကြားတွင် ဒုန်းစီးရသည့်အခါမျိုး၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပရဂုဏ် လူထူထူရှေ့တွင် သူ့မြင်းကို ထမ်းပိုးတပ်ရသည့်အခါမျိုး၌သာ ပီတာသည် ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းနေတတ်သည်။ တချို့ကမူ ပီတာသည် မြင်းစောင်း ထဲတွင် မြင်းနှင့်အတူအိပ်သည်ဟုပင် ပြောကြသည်။ လူနှင့်မြင်းသည် တဖြည်း ဖြည်းတူလာသည်ဟု ပြောသူလည်း ရှိသည်။ မြင်းမလေးများကို စကိုဘီလက် တွေ သည့်အခါ ဟိသည့်အသံနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ပီတာက လူတွေကို နှုတ်ဆက်သည့် အသံသည် တူသယောင်ရှိသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ပီတာ၏ အသံသည် မြင်းဟိသံ ထွက်နေသည်ဟု ပြောကြသည်။

စင်စစ်ပီတာသည် အားကျရာကောင်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်။ ပီတာ သည် အလှအပမှန်သမျှကို ချစ်တတ်သည်။ သူစိတ်ညစ်သည့်အခါများ၌ ပီတာသည် သနားစရာပင် ကောင်းနေတော့သည်။ ထိုအခါတွင် သူသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားကာ တစ်နေ့ကုန် ပုတီးစိပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်လည်း စကိုဘီလက်ကို လှည်းတွင်မတပ်ဘဲ မြင်းမပိန်အိုကလေးကို လှည်းတွင်တပ်၍ မောင်းတတ်သည်။ မျက်နှာချဉ်စုတ်စုတ်နှင့် သူ့မိန်းမသည် တစ်ဘက်ကို ခပ်တင်းတင်းခြုံ၍ သူ့ဆားမှ ပါလာတတ်သည်။ ဤပုံစံမျိုးလျှင် ပီတာ စိတ်လက်မကြည်မသာဖြစ်နေသည်မှာ သေချာပြီ။ ထိုနေ့မျိုးတွင် ပီတာ သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပလ္လင်ရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ကာ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ဖြင့် ဘုရားဝတ်ပြုတတ်သည်။ မိန်းမတွေဘက်ကို တစ်ချက်မျှ စောင်း ဝဲခြင်း မပြုတော့။ ထိုအခါမျိုး၌ ရွာသားများက “ပီတာတော့ ဂိုက်တစ်မျိုး ဖမ်းပြန်ပြီ”ဟု ပြောတတ်ကြသည်။

နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်အကြာတွင် စကိုဘီလက်ကို စီးလာသည့် ပီတာကို တွေ့ရတတ်သည်။ သူ့မိန်းမကစကိုဘီလက်လို ဗွေဆိုးသည့် မြင်းကို မထားစေချင်။ တခြားသို့ ရောင်းပစ်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် ပီတာကမူ

စကိုဘီလက်လို မြင်းချောမြင်းလှကို မစွန့်ရက်။ ဗွေဆိုးသည့်တိုင် သည်မြင်းကို ချွေးချင်သည်။

သို့ရာတွင် စကိုဘီလက်သည် သက်ဆိုးမရှည်ရှာ။ တစ်ညတွင် စကို ဘီလက်စောင်းမှ လွတ်ထွက်သွားကာ တောင်ရိုးပေါ်က မြင်းမအုပ်တွေနောက်သို့ ထိတ်သွားသည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် မြင်းမအုပ်များ တောင်ရိုးပေါ်တွင် လာ၍ ချက်စားလေ့ရှိသည်။

ပီတာသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော မြင်းစောင်းကို မြင်သည့် အခါ၌ ဒေါသတကြီးအော်သည်။ သူ့မြင်း ဘယ်သွားသည်ကို ပီတာ ကောင်း ကောင်းသိသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ပီတာတစ်ယောက် တောင်ရိုးပေါ်သို့ ဆက်ကာ စကိုဘီလက်ဟိသလို ဟိ၍ သူ့မြင်းကို ခေါ်နေသံကို ရွာသားများ ကြားနေရသည်။

နောက်ဆုံး၌ ပီတာ သူ့မြင်းကိုတွေ့ပြီ။ တောင်ခြေက ဗွက်တစ်ခုထဲတွင် စကိုဘီလက်သည် လည်ပင်းထိအောင် နစ်နေသည်။ စကိုဘီလက်သည် နှုတ်မှလွတ်အောင် ရုန်းသည်။ ရုန်းရင်းရုန်းရင်း တဖြည်းဖြည်း နစ်သည်။ ဆက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းလည်း သွင်းသွင်းကျိုးနေပြီ။ ခြေထောက်က ချိုးအစအနများသည် အပြင်သို့ငေါထွက်နေကြသည်။ မှက်ကြီးများခဲသဖြင့် ချွေချက်လုံးများက သွေးတွေ ယိုစီးကျနေသည်။

ပီတာသည် သူ့အချစ်တော် စကိုဘီလက် မျက်လုံးကို မြက်ပင်တို့ဖြင့် အထူအနက် သုတ်ပေးသည်။ ဝီစကီနှင့် ကြက်ဥကို ခေါက်၍တိုက်သည်။ ဆားသည် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျရင်းက သူ့အချစ်တော် စကိုဘီလက်ကို ကြည့်သည်။ သူ့ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင် ပြီး ဆွဲထုတ်သည်။

ထိုနောက်မှစ၍ ပီတာသည် ပေတစ်ရာတွင် လှည်းမောင်းလျှင် ဒုန်းရိုက်၍ မောင်းတော့။ ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာသာ မောင်းတော့သည်။ သူ့ခေါင်းသည် အောက်သို့ ကျဆင်းနေတတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးများကလည်း ဖြူသည်ထက် ဖြူလာသည်။ ယခုအချိန်တွင် ပီတာသည် အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ အသက်အောင် အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာဝတ်၍ မြို့သားဂိုက်ဖမ်းသ နေသည်။ စကိုဘီလက် အကြောင်းကို စကားစပ်မိ၍ ပြောတိုင်း-

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်မြင်း စကိုဘီလက်ဟာ အညတြမြင်း မဟုတ်ဘူး။
နတ်သိကြားတွေကပေးတဲ့ နတ်မြင်းပျံဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကို အသိပညာတွေ
အများကြီး ပေးသွားတယ်”ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

[Johan Bojer's Skobelet]

ကာရာဂျီယန် မီးပူဇော်ပွဲ

ရှမေးနီးယန်း အမျိုးသားစာရေးဆရာကြီး ကာရာဂျီယန်
(၁၈၅၂-၁၉၁၂)၏ ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

လူအေးလူရီးတို့သည် ကြောက်တတ်ကြသည်။ အေးအေး
ချမ်းချမ်းနေချင်ကြသည်။ သူတို့ကြောက်တတ်သည်ကို အခွင့်
ကောင်းယူကာ လူဆိုးလူမိုက်တို့က ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။ လူရီး
လူအေးများသည် အနိုင်ကျင့်သမျှကို ခံကြရသည်။ သို့ရာတွင်
သည်းခံခြင်းဆိုသည်မှာ အတိုင်းအတာရှိသည်။ မခံနိုင်သည့်
ကပ်နေ လူရီးလူအေးတို့သည် ၎င်းတို့အပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့်သည့်
လူဆိုးလူမိုက်တို့ကို ပြန်၍ တုံ့ပြန်တတ်ကြသည်။ ရက်စက်စွာ
လက်စားချေတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။

ယခုဝတ္ထု၌ ထမင်းဆိုင်ရှင် ဇီဘားသည် လူရီးလူအေး
ဖြစ်သည်။ ဂျော်ဂီက ရပ်ရွာလူမိုက်ဖြစ်သည်။ ဇီဘားသည်
ဂျော်ဂီ အနိုင်ကျင့်သမျှကို ကြိတ်မှိတ် သည်းခံသည်။ သို့ရာတွင်
ဇီဘား၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းသည် တဖြည်းဖြည်းနည်းလာပြီ။ တစ်ည
တွင် ဂျော်ဂီတို့ လူသိုက်က သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ရန်လာသည်။
ဇီဘားသည် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်။ ဂျော်ဂီတို့ လူသိုက် မည်သည့်
အချိန်တွင် ရောက်မည်နည်း၊ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ကြ
တော့မည်လောဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် နေရသည်။ ဇီဘား အရှုံး
ပေးမည်လော၊ ပြန်၍ခုခံမည်လော။ ဝတ္ထုတွင် ဇီဘား၏ စိတ်ထဲက

ပဋိပက္ခဖြစ်နေပုံမှာ လူ၏စိတ္တဗေဒကို အထင်းသား ဖော်ပြသည်။
လျှို့ဝှက်သည်းဖို ရှိနေရသည်။

ကာရေဂျီယံသည် သူ၏ အတတ်ပညာဖြင့် လူကြောက်နှင့်
လူမိုက်တို့၏ အားပြိုင်မှု၊ လူရိုင်းနှင့် လူရမ်းကားတို့၏ အားပြိုင်မှု
ဇီဘား၏ အတွင်းသဏ္ဌာန်ထဲက အကြောက်နှင့်အရံ၊ အရှုံးမပေးလို
စိတ်နှင့် အနိုင်မခံလိုစိတ်တို့၏ အားပြိုင်မှုကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း
ဖော်နိုင်သည်။

မီးပူတော်ပွဲ

ဇွန်တော်မိတ်ဆွေ ထမင်းဆိုင်ရှင် ဇီဘားသည် ထမင်းဆိုင်ရှေ့အရိပ်ထဲတွင်
နုထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးတွင်ထိုင်ရင်း ငိုနေသည်။ သူစောင့်နေသည့်
ခြင်းရထားက လာချိန်တန်ပြီ။ သို့ရာတွင် လာချိန်တန်၍ တစ်နာရီကျော်သည့်
ဆိုင် မြင်းရထားက ရောက်မလာသေး။

ဇီဘား၏ဘဝသည် မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဘဝ ဖြစ်သည်။
ကြာခဏ ငှက်ဖျားတက်တတ်သည်။ တစ်ခါများတိုင်း သူ့ဘဝအဖြစ်အပျက်
များကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ပြန်စွဲတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ နာမကျန်း
ဖြစ်ခြင်းသည် သူ့ဘဝမှ အရေးကြီးသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်စဉ်းစားရန်
အချိန်ပေးသကဲ့သို့ရှိသည်။

ဇီဘားသည် ကုန်စုံရောင်းဖူးသည်။ သံထည် တိုလီမိုလီကလေးတွေ
ရောင်းဖူးသည်။ ကုန်သွေးသည်လည်း လုပ်ဖူးသည်။ ထို့ထက်မက ကြမ်းတမ်း
ဆင်ပန်းသော အလုပ်များကိုလည်း လုပ်ဖူးသည်။ အဝတ်ဟောင်းရောင်းသူ၊
အင်ချပ်သမား၊ ဂျာဆီမြို့က ညစ်ပတ်ပေရေသောလမ်းကြားတွင် ဖိနပ်တိုက်သမား
စသဖြင့် ဘဝမျိုးစုံတွင်လည်း ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။ အစတုန်းက ဇီဘားသည်
နိုင်အရက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် အရက်ရောင်းသည့် သူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်မှပြုတ်သည့်နောက်၌မူ ဇီဘားသည် ကြုံရာကို
ချုပ်တော့သည်။

အရက်ဆိုင်တွင် ဇီဘား အရောင်းစာရေးလုပ်စဉ် အရက်စည်ကြီး
အစည်ကို ကူလီနစ်ယောက်ဖြင့် မြေတိုက်ထဲသို့ ချရသည်။ လုပ်ခခွဲသည့်အခါ၌
သူတို့သုံးယောက် စကားများကာ ကူလီတစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်ကို

အနီးရှိ သစ်သားတုတ်ကြီးဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ အရိုက်ခံရသူခေါင်းမှ သွေးထွက် ပြာဆင်းလာကာ လဲကျသွားသည်။

သည်တုန်းက ဇီဘားငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးသည်။ အရိုက်ခံရသူ ခေါင်းမှ သွေးထွက်မြင်သည့်အခါ၌ ဇီဘား ထိတ်လန့်တကြား အော်မိသည်။ ဤတွင် ဇီဘားကိုလည်း ရိုက်၍ ထွက်ပြေးသည်။ ဇီဘားသည် မြေကြီးသို့ ဘုံးခနဲလဲကျကာ မေ့မြောသွားသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် လပေါင်းများစွာ ဆေးကုသ ရသည်။ သူနေကောင်း၍ အလုပ်သို့ ပြန်ဆင်းသည်အခါ သူ့နေရာတွင် လူစားထိုးပြီး ဖြစ်နေပြီ။ ထိုကတည်းက ဇီဘား၏ ဘဝတည်မြဲရေးတိုက်၌ အစပြုတော့သည်။ စုရာနှင့် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ဇီဘားအဖို့ ပို၍အခက်အခဲ တွေ့လာသည်။ စုရာ၏ အစ်ကိုက ပိုဒီနီတွင် ထမင်းဆိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ စုရာ အစ်ကိုသေသောအခါ ပိုဒီနီက ထမင်းဆိုင်သည် ဇီဘား လက်သို့ရောက်လာသည်။ ဇီဘားသည် သူ့အရင်းအနှီးဖြင့် ထမင်းဆိုင်ကို ဆက်ဖွင့်သည်။

ပိုဒီနီတွင် ဇီဘား ထမင်းဆိုင်ဖွင့်လာခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ လက်ထဲတွင် ငွေကလေးလည်း တော်တော်စုမိပြီ။ ငွေမြက်မြက်ကလေး ရမည့် အမျိုးကောင်း ဝိုင်အရက်ကလေးလည်း တော်တော်စုမိပြီ။ ဇီဘားဆင်းရဲတွင်းက ကျွတ်ခဲ့ပြီး သို့ရာတွင် ဇီဘား၊ သူ့ဇနီး စုရာနှင့် သူ့ကလေးစသည့် သတ္တဝါသုံးဦးသည် ကံခေါ်ကြသည်။ ပိုဒီနီသည် ငှက်တောခွေးတောဖြစ်သည်။ ငှက်များ ထူသည်။ ပိုဒီနီ တစ်ဝိုက်က လူများကလည်း ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းကြသည်။ သူတစ်ပါးထံ မကောင်းပြောတတ်သည်။ လျှောင်ပြောင်တတ်သည်။ ပိုးစိုးပက်စက် ပြောတတ် သည်။ မလိုတမာ ယိုးစွပ်တတ်သည်။ သတ်မည် ပုတ်မည်ဟု ခြိမ်းလာ ခြောက်လားလည်း လုပ်တတ်သည်။ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဟူသည့် မဲမဲမြင်သမျှ ကြောက်နေသော လူတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော အရာ ဖြစ်သည်။ ယခုဇီဘားသည် လူတစ်ယောက်၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ခံနေရပြီ။ ထိုခြိမ်းခြောက်မှုသည် ဇီဘားအဖို့ ငှက်များရောဂါထက် ကြောက်စရာကောင်း နေသည်။

“ခွေးသား အလကား ကောင်”

ဇီဘားက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချင်း တွေးသည်။

ဇီဘား ပြောသည် “အလကားကောင်” ဆိုသည်မှာ ဂျော်ဂီကို ပြောခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဇီဘားနှင့် ဂျော်ဂီတို့ကြားတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်ပွားသည်။

တစ်နှစ်နက်၌ ဂျော်ဂီသည် ပိုဒီနီရှိ ဇီဘား၏ ထမင်းဆိုင်ကလေးရှေ့သို့ ဆာနဲ့ထောနဲ့ဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ဆေးရုံက ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အခု အလုပ်လိုက်ရှာနေကြောင်းဖြင့် ဂျော်ဂီကပြောပြသည်။ ဤတွင် ဇီဘားက အနားကာ သူ့ထမင်းဆိုင်တွင် အလုပ်ခန့်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာ။ ဂျော်ဂီသည် အတိပြလာသည်။ ဂျော်ဂီက ရိုင်းစိုင်းသည်။ မျက်နှာထားကြီးကလည်း အမြဲလိုလို မှုန်နေတတ်သည်။ ပါးစပ်လည်း သရမ်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ယောက်တည်း ဒေါပွကာ ကော်ဆဲချင် ဆဲနေတတ်သေးသည်။ ချုပ်၍ မြှောရလျှင် ဂျော်ဂီသည် အလွန်ဆိုးသည့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ချင်းသည်။ ပစ်ပစ် များသည်။ လက်ဆော့သည်။ တစ်နေ့သ၌ ဂျော်ဂီသည် ဂျော်ဂီလေးလက်ဝန်ဖြင့် ရှိနေသော စုရာကို သတ်မည်ပုတ်မည်ဟု ကြိမ်းမောင်း သည်။ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးသည်။ ဗိုက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးသည်။ တစ်ခါ သွေလည်း ဇီဘား၏ သားငယ်ကို ခွေးဖြင့် ရှူးတိုက်သည်။

ဇီဘားသည် သူ့လုပ်ခကို ချက်ချင်းထုတ်ပေးကာ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ် ထိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျော်ဂီက မထွက်။ သူ့ကို တစ်နှစ်ငှားသည်ဟု ဆိုထားသဖြင့် ယခု မထွက်နိုင်သေးဟု သဟောက်သဟဲလုပ်သည်။ ဤတွင် အင်းဆိုင်ရှင် ဇီဘားသည် မြို့က ပုလိပ်ကိုခေါ်၍ မောင်းထုတ်ရသည်။

ဂျော်ဂီက ရင်ဝကိုလက်ဖြင့်ဖိကာ “ရေဝတီစုတ်”ဟုဆဲသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေကြစဉ် အဆိုးချင်တော့ ထမင်းဆိုင်သို့ လှည်းတစ်စီး ရောက်လာသည်။ ဂျော်ဂီက အိပ်ကြီးဖြင့် ရယ်ရင်း-

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ။ သွားမှာပါ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် အရက်ပုလင်းတင်သည့် ခုံတန်းကိုကျော်၍ လေသံ ခပ်တိုးတိုး

“အိစတာပွဲတော် အကြံနေ့ကုရင် စောင့်နေ၊ သိရဲလား ရေဝတီစုတ်ကြီး။

အိကျတော့မှ အကြောင်းသိကြမှာပေါ့”

ထိုစဉ် ထမင်းစားမည့်သူများ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ဤတွင်

ကျော်ဂီက အားလုံးကြားလောက်သည့် လေသံဖြင့်-

“အိစတာနေကျရင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြဦးစို့ ဆရာ”ဟု ပြော၍ ထွက်သွားသည်။

ဇီဘားသည် ပုလိပ်ဌာနသို့ တစ်ခေါက်သွားကာ သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်သွားကြောင့်ဖြင့် တိုင်ရပြန်သည်။ သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းရပြန်သည်။ ပုလိပ်အရာရှိက ခပ်ငယ်ငယ်ဖြစ်သည်။ အစတွင် ပုလိပ် အရာရှိက ဇီဘား၏တိုင်ချက်ကို နားထောင်သည်။ ထိုနောက်၌ကား ရေဝဏီ လူမျိုးသည် ဤမျှသတ္တိနည်းရသလောဟုဆိုကာ ကြည့်၍ ရယ်သည်။ ဇီဘားက ဤကိစ္စသည် ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့ထမင်းဆိုင်သည် ရွာနှင့်လည်း အလှမ်းဝေးကြောင်း၊ ဗေတစ်ရာလမ်းမကြီးနှင့်လည်း လှမ်းကြောင်းဖြင့် ပြောပြ သည်။

ဤတွင် ပုလိပ်အရာရှိက ဤမျှစိုးရိမ်ရန် မလိုကြောင်း၊ ဤရွာတစ်ဝိုက် မှ လူများသည် လူကြမ်းများဖြစ်ကြောင်း၊ ဤလိုပြောနေပါက သူတို့ထံ ဥပဒေချိုးဖောက်အောင် ဆွေးသလို ဖြစ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဣန္ဒြေမပျက်နေစို့ လိုကြောင်း စသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသော် အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက် မြင်း ကိုယ်စီဖြင့် ပေါက်လာကြကာ ကျော်ဂီအကြောင်းကို လာ၍ စုံစမ်းကြသည်။ ကျော်ဂီကို အမှုတစ်ခုအတွက် အလိုရှိ၍ ဖြစ်သည်။

ဇီဘား ကံကောင်းသည်။ သူစောစောနှင့်ထုတ်လိုက်နိုင်၍ တော်သေး သည်။ သူဆိုင်တွင် လုပ်နေတုန်း ပုလိပ်လာဖမ်းမှဖြင့် သူပါ စစ်လားဆေးလား အလုပ်ခံရဦးမည်။

ကျော်ဂီဘယ်ရောက်နေသည်ကို မည်သူမျှမသိကြ။ ကျော်ဂီနှင့်သူ အမျှစုံ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် ကျော်ဂီ၏ ပုံပန်း၊ အိတ်ထဲက ဓားထိုး ဆွဲထုတ်တော့မည့်နယ် ရှိသည့်အမှုအရာ၊ ခြိမ်းခြောက်သွားသည့် စကားလုံးများ စသည်တို့အားလုံးသည် ဇီဘားရင်ထဲတွင် ပျောက်ပျက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဤအခြင်းအရာတို့ကို ဘာကြောင့် သူမေ့ပျောက် မပစ်နိုင်သနည်း။ ဇီဘား တွေး၍မရ။

ထိုနေ့မှာ အိစတာပွဲတော် အဖိတ်နေ့ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် အင်းထဲကရွာများရှိ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများကို တဒင်ဒင် ကြားနေရသည်။ ဇီဘားက အားလုံးထနေသည်။ ငှက်များထနေချိန်တွင် ထိုအသံများသည် ပို၍ကျယ်လောင် နှာ မြည်ဟည်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ယခု ညသည် အိစတာပွဲတော် အကြိမ်နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုညတွင် ကျော်ဂီလာမည်ဟု ပြောသွားသည် မဟုတ်လော။ “ခုအချိန်ဆို ဒီကောင် အဖမ်းများ ခံနေရပြီလား သိဘူး”ဟု ဇီဘား ဆွေးသည်။

ဇီဘားသည် ပိုဒီနီတွင် သိပ်ကြာကြာနေဖို့ စိတ်မကူး။ သူ့အရင်း အနီးဖြင့်ဆိုလျှင် ဂျာဆီတွင် အရောင်းအဝယ်ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်သည်။ မြို့ရောက်လျှင် သူ့ကျွန်းမာရေးလည်း ကောင်းလာနိုင်သည်။ ပုလိပ် ဌာနနှင့်လည်း နီးသည်။ ပုလိပ်များ၊ စာသင်များ၊ အရာရှိများကိုလည်း ကောင်းကောင်း ဆွေးမွေးနိုင်သည်။ သူ့လုံခြုံရေးအတွက်လည်း စိတ်ချရမည်။

ပိုဒီနီတစ်ဝိုက်တွင် ညဆိုလျှင် လူခြေတိတ်နေတတ်သည်။ မှောင်မည်း နေသည်။ ဂျာဆီတွင်ဆိုလျှင် ညတော်တော်နှင့် လူခြေမတိတ်။ ဂျာဆီတွင် အမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ထမင်းဆိုင်နှင့်ကပ်လျက် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် နှုတ်ထားနိုင်သည်။ ထမင်းဆိုင်တွင် ကောင်မလေးတွေ ညလုံးပေါက် ဆိုကြ ကြသည်။ ဂီတပိုင်းလည်းရှိသည်။ မည်မျှ ပျော်စရာကောင်းသနည်း။ အရာရှိ များသည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ကောင်မလေးများနှင့် ဆိုကြ၊ ကကြ၊ နီကြ၊ မှုတ်ကြသည်။ မည်မျှ ပျော်စရာကောင်းသနည်း။

ပိုဒီနီလိုအရောင်းအဝယ် မကောင်းသည့် ချောင်းကလေးထဲတွင် အဘယ်ကြောင့် နေတော့မည်နည်း။

“ဇီဘားရေ မြင်းရထားတစ်စင်း လာတယ်ထင်တယ်။ ခြုံသံတွေ ကြားရတယ်”

စူရာက အခန်းထဲက လှမ်းပြောသည်။

ပိုဒီနီသည် ချိုင့်ဝှမ်းဒေသဖြစ်၍ ဘေးပတ်လည်တွင် တောင်တွေ ပေါက်လည် ကာရံထားသည်။ တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် တောင်ကျစမ်းများ ပေါက်သည့် အင်းများရှိသည်။ ထိုအင်းများထဲတွင် မြို့နယ် ပိတ်ပေါင်းတို့ အိတ်လျက်ရှိသော ကျွန်းငယ်များရှိသည်။ ဇီဘား၏ ထမင်းဆိုင်က ပိုဒီနီချိုင့်ဝှမ်း

အလယ်ကောင်တွင်ရှိသည်။ တောင်ဘက်၌ အင်းများရှိ၍ မြောက်ဘက်တွင် ကမ္မများရှိသည်။ ထမင်းဆိုင်က ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးဖြစ်ပြီး ခံတပ်ငယ်ကလေး တစ်ခုလို တောင့်တင်းသည်။ မြေကြီးက ရေစိမ့်သဖြင့် ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်သော်လည်း နံရံများ၊ မြေတိုက်ခန်းများက မြောက်သွေ့နေသည်။

စူရာ၏အသံကို ကြားသည်၌ ဇိဘားသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ အနိုင်နိုင်ထသည်။ မြေလက်များကို အညောင်းဆန်သည်။ ထိုနောက်အရှေ့စူးရှသော မျှော်ကြည့်သည်။ မြင်းရထား၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။

“မလာသေးပါဘူးကွာ။ မင်းစိတ်ထင်လိုပါ” ဇိဘားက သူ့ဇနီးထံ လှမ်းပြောကာ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။

ဇိဘား ပင်ပန်းလှပြီ။ လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ခေါင်းမှောက် အိပ်သည်။ ခေါင်းကပူလှပြီ။ နွေဦးနေခြင်းသည် စိမ့်ကောပေါ်သို့ ဖြာကျလာသည်။ ဇိဘားသည် အိပ်ငိုက်စပြုလာသည်။ သူ့စိတ်သည် လူမမာတစ်ယောက်၏ စိတ်ကူးကဲ့သို့ ယောက်ယက်ခတ်စပြုသည်။ မျက်စိထဲတွင် အရောင်စုံ၊ ပုံသဏ္ဌာန်စုံကို မြင်လာသည်။

ရှော်ဂီ၊ အိစတာအဖိတ်နေ၊ သူခိုးများ၊ ဂျာဆီမြို့၊ မြို့လယ်ကောင်က ထမင်းဆိုင်ကလေး၊ ဆိုင်းသံငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ပျော်ပွဲစားရုံ၊ သူ့ကျန်းမာရေး၊ ထိုအရာအားလုံး သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ပေါ်လာကြသည်။

ဇိဘား အိပ်ငိုက်စပြုနေပြီ။

စူရာတို့ သားအမိက ဆိုင်ရှေ့ပေတစ်ရာသို့ ဆင်းသွားကြသည်။

ဇိဘားသည် ငိုက်မျဉ်းရာမှထကာ တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာပြီး ပေတစ်ရာလမ်းမဆီသို့ ကြည့်သည်။

ပေတရာပေါ်တွင် မြင်းရထားများကို မြင်ရသည်။ လူတစ်စုသည် ဆူညံစွာအော်ဟစ်လျက်၊ လက်ရှေ့ယမ်းလျက် ထမင်းဆိုင်ဆီသို့ လာနေကြသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းလာပုံရသည်။ စစ်သားများ၊ ပုလိပ်များနှင့် အရပ်သားများ ကနောက်က လိုက်လာကြသည်။

“အင်း သူခိုးတစ်ယောက်တော့ ဖမ်းမိလာပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု ဇိဘားတွေးသည်။

လူအုပ်သည် ထမင်းဆိုင်နားသို့ ရောက်လာသည်။ စူရာသည်

သွားထစ်တွင် ရပ်နေသည့် ဇိဘားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဘာတဲ့လဲဟေ့” ဇိဘားက မေးသည်။

“အရူးတစ်ယောက် အရူးထောင်က ထွက်ပြေးလို့တဲ့တော်”

“ဒါဖြင့်လည်း တိုဆိုင်တံခါး မြန်မြန်ပိတ်ဟေ့။ တော်တော်ကြာ နေထိုင်ဖို့ ဝင်လာနေလိမ့်ဦးမယ်”

“ခု ကြိုးနဲ့တုပ်ထားပါတယ်တော်။ စောစောကတော့ ကြိုးဖြေပြီး ထွက်ပြေးလို့တဲ့။ စစ်သားတွေကို ခံလုပ်တယ်ဆိုပဲ။ ရေဝတ်တစ်ယောက်ကို အရူးအနား တွန်းလွှတ်တော့ အရူးက ပါးကိုက်လွှတ်လိုက်လို့တဲ့”

ဇိဘားက လှေကားထစ်ပေါ်က ရပ်ကြည့်နေသည်။ စူရာက ကလေးကို ခြံ၍ လှေကားအောက်ဆုံးထစ်မှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ဘေးတစ်ဖက် အနီးချက်မှ လူနှစ်ယောက် ဖမ်းချုပ်ထားကြသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးတုတ် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ပူးချည်ထားသည်။ လူက အလုံးအထည်ကြီးခိုင်သည်။ ခေါင်းက ကျွဲခေါင်းကြီးလို ကြီးသည်။ ဆံပင်တွေက နက်မှောင်နေသည်။ ဆံဆိတ်မွေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့နှုတ်အင်္ကျီသည် ရုန်းကန်ရလွန်းသဖြင့် စုတ်ပြီနေပြီး ရင်ဘတ်အဟောင်းသား အဖြစ်နေသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကလည်း ခေါင်းမှာလိုပင် အမွေးအပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မရှိတော့။ ပါးစပ်ကလည်း သွေးတွေစီးကျ သေးသည်။ ရေဝတ်၏ ပါးကို ကိုက်ခဲတုန်းကပါလာသည့် အမွေးတွေကို သူ့ပါးစပ်ထဲက တပစ်ပစ် ထွေးထုတ်နေသည်။

အားလုံးရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အစောင့်များက သူ့လက်ကကြိုးကို ခြိမ်းနေကြသည်။ တစ်ဖက်လူအုပ်က ဘေးသို့ ရှုပေးလိုက်သဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် လာလာဟင်းလင်း ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။ အရူးက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကြည့်သည်။ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် ဇိဘားကို မြင်သောအခါ အံ့မကျေသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီးနောက် အံ့ဟုန်ထိုးခုန်ကာ လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ကလေး၏ခေါင်းကိုကိုင်၍ လက်ယာ ဘက်ဖြင့် စူရာ၏ခေါင်းကို ကိုင်သည်။ ထိုနောက် ခေါင်းနှစ်လုံးကို ကြက်ဥကလေး နှစ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်သည့်နှယ် တစ်အားကုန် ဆောင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ရေဝတီစုတ်။ ထ”ဟု တစ်ယောက်က စားပွဲကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်၍ အော်သည်။

“ကောင်းကောင်းနိုးပါတော် ဒီလောက်ရိုင်းရသလား”ဟု စုရား လှမ်းအော်သည်။

“ဘာကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်နေရတာလဲ ရေဝတီစုတ်။ နေ့လယ် နေ့ခင်းကြီး အိပ်ရသလား။ ထမင်းစားမယ့်လူတွေ လာနေပြီ။ စာပို့ မြင်းရထား တောင် လာတော့မယ်”

တစ်ယောက်က အော်ကာ ဇီဘား၏ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ထူသည်။

“သွားဗျာ။ ကျုပ် နေမကောင်းဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် အေးအေးနေချင် တယ်”

ခဏကြာတော့ စာပို့ မြင်းရထား ဆိုက်သည်။ ရထားသည် ခါတိုင်းထပ် သုံးနှုန်းရုံနောက်ကျသည်။ ရထားပေါ်တွင် ခရီးသည်နှစ်ဦးသာ ပါလာသည်။ ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် ရထားသမားကိုခေါ်၍ ထမင်းကျွေးကြသည်။

ခရီးသည်နှစ်ယောက် စကားပြောနေသံကို ကြားတော့မှ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သိရတော့သည်။ ယမန်နေ့ညက ချောထောက်စခန်း တစ်ခု ရေဝတီတစ်ဦးပိုင်သော ထမင်းဆိုင်တွင် လူသတ်၍ ပစ္စည်းယူသော အမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အသတ်ခံရသည့် ရေဝတီ ထမင်းဆိုင်ရှင်၏ တာဝန်ကို ချောပို့ရထားကို မြင်းများ လဲပေးရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မြင်းများ လူဆိုးများ ယူသွားသဖြင့် မြင်းမရှိတော့။ ဤတွင်ခရီးသည်များက မြင်းရှာ သဖြင့် ဆင်းကြည့်သည့်အခါတွင် အသတ်ခံရသော ရေဝတီ ထမင်းဆိုင်ရှင်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ ထမင်းဆိုင်ရှင်၏ သားမယားအပါအဝင် လူငါးဦး အသတ်ခံရသည်။ လူသတ်မှုက ရိုးရိုးဟုတ်ဟန်မတူ။ လက်စားချော လူသတ်မှုနှင့် သို့မဟုတ် ဘာသာရေး အယူသည်း ဂိုဏ်းဝင်တို့၏ လူသတ်မှုမျိုးဖြစ်သည်။ ဘာသာရေး အယူသည်းဂိုဏ်းများက ဤနည်းနှင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်သည်ကို ကြားရဖူးသည်။

ဇီဘားသည် မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြင့် နားထောင်ရင်းက ငှက်ရူး တက်ကာ တဟည်းဟည်း တုန်စပြုလာသည်။

ခရီးသည်နှစ်ယောက်မှာ ကျောင်းသားများဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က

ဆေးကျောင်းသားဖြစ်၍ တစ်ယောက်က ဒဿနိက ကျောင်းသားဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်၍ မြို့သို့ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သည် ရာဇဝတ်မှု ပေါ်ပေါက်ခြင်းကိစ္စကို အချေအတင် ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ဆေးကျောင်းသားက ဒဿနိကကျောင်းသားထက် အချက်အလက်ပြည့်စုံသည်။

ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ရခြင်းမှာ မျိုးရိုးလိုက်ခြင်းလည်း ပါသည်။ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းလည်း ပါသည်။ အရက်သေစာကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ချို့ယွင်းရခြင်း၊ နှိပ်လက်အင်္ဂါမစုံလင်ခြင်း၊ အာရုံကြော အားနည်းခြင်း စသည်တို့ ပေါ်ပေါက် အနိုင်သည်။ ခေတ်သစ် သိပ္ပံပညာကြောင့် အချို့ရောဂါများကို ကုနိုင်ပြီ။

ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သည် အရက်ကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါများ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဒါဝင်၊ ဟက်ကက်၊ လွန်ပရီဆို စသူတို့၏ သဘောတရားများကို ပြောကြသည်။ ရာဇဝတ်ကောင်၏ ခန္ဓာဗေဒ ဖွဲ့စည်းပုံကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ရထားသမားသည် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်၏ ဆွေးနွေးချက်ကို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“ရာဇဝတ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာဗေဒကိုကြည့်ရင် သူ့လက်တံတွေဟာ ရှည်တတ် တယ်။ ခြေတိုတယ်။ နဖူးပြင်ညီပြီး ကျဉ်းတယ်။ နှာခေါင်းကြီးတယ်။ သေသေချာချာကြည့်ရင် သူ့မျက်နှာဟာ ကြမ်းတမ်းပြီး ရက်စက်ပုံရတယ်။ အမွှာဦး လူသားရဲ့ပုံမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်ခဏခဏ ပြောဖူးသလို မကြာခင်ကမှ ခြံထောက်ပေါ်ထရပ်ပြီး ခေါင်းကိုမိုးကောင်းကင် အလင်းရောင်ဆီကို မတ်မတ် ဆားတတ်လာကာစ လူပေါ်စ ခေတ်က ပုံမျိုး”

ဆေးကျောင်းသားကပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ကလေးတွေ ရှိကြ သေးသည်။ ဤအရွယ်ကလေးတွေက ဤစကားမျိုးတွေကို ပြောသံကြားရတော့ ဇီဘား အံ့သြသည်။ အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ ဒါဝင်နှင့် လွန်ပရီဆိုတို့၏ သဘောတရားတွေကိုပြောရင်း “ခေါင်းကို မိုးကောင်းကင် အလင်းရောင်ဆီကို မတ်မတ်ထားတတ်ကာစ”ဟူသော ရှိပင်ဟွာ၏ စကားလုံးကလေးများကို ညှပ်၍ သုံးသွားသည်။

ဇီဘားက ဤအဘိဓမ္မာတွေကို ကောင်းကောင်းနားမလည်။ ဤစကား

များသည် ပိုဒီနီတစ်ဝိုက်တွင် ပထမဆုံးပြောပူးကြားဖူးသည့် စကားများဖြစ်သော်လည်း ထင်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ပြောသည့် ရာဇဝတ်ကောင်၏ ခန္ဓာဗေဒသဘာဝတရားကိုမူ ဇီဘား ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ သူတို့ပြောသည့် ပုံသေရာဇဝတ်ကောင် အမျိုးအစားသည် ဂျော်ဂီ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့ပြောရာဇဝတ်ကောင် အမျိုးအစားကို စာအုပ်တွေထဲမှာသာ တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဇီဘားက သူ့မျက်စိဖြင့် ဒိဋ္ဌမြင်နေရပြီ။

ခဏကြာတော့ ချောပို့ရထားထွက်သည်။ ဇီဘားသည် တောင်ကုန်းတစ်ခုတွင် ရထားပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နေဝန်အဆောက်အအုံတော်တော် တောင်ရိုးတွင် မေးတင်နေပြီ။ ပိုဒီနီချိုင့်ဝှမ်းတွင် ဆည်းဆာမိန့်ဖျော့ဖျော့ အရိပ်အပြောက်များကို ရက်စ ပြုနေပြီ။

ဇီဘားသည် စိတ်ဓပ်လေးလေးဖြင့် သူကြားလိုက်ရသမျှကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ အကုသလ ညအခါ၌ ရေဝတီတစ်ယောက် မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့်ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် လူတိရစ္ဆာန်တို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ရပြီ။ အော်ငိုလျက်ရှိသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ကြပြီ။ ပုဆိန်ဖြင့် ခေါင်းကို ထုခွဲပစ်ခဲ့ကြပြီ။ လည်ပင်းကို ဓားနှစ်လှီးပစ်ခဲ့ကြပြီ။ လည်ပင်းက သွေးတွေ ပွက်ပွက်ယိုစီးခဲ့ရပြီ။ ဤလူသတ်မှုသည် ရှေးတုန်းက ရေဝတီများကို သတ်ခဲ့သည့် လူသတ်ပွဲထက်ပင် ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းသည်။

ဇီဘား၏နှုတ်ခမ်းများသည် ငှက်ဖျားကြောင့် ခြောက်သွေ့ပူလောင်နေသည်။ လူသတ်မှုအကြောင်းကို တွေးရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထလာသည်။

ဇီဘားသည် ထမင်းဆိုင်ရှေ့ခန်းသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့သည်။ “ဇီဘား နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ တော်တော် ဖျားနေပုံရတယ်။ ဇီဘားတစ်ယောက် ဘာကြောင့် ဒီလောက် မူပျက်နေပါလိမ့်။ ခုတလေး ဇီဘား ကြည့်ရတာ ဣန္ဒြေပျက်နေတယ်”ဟု စူရာ တွေးသည်။

ဇီဘားသည် ထမင်းဆိုင်တံခါးကိုပိတ်ကာ မီးများကိုဖွင့်သည်။ ထမင်းစားမည့် ဧည့်သည်သုံးယောက် တံခါး လာခေါက်သော်လည်း ဇီဘားဖွင့်မထားတံခါးခေါက်သံကြားတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ကာ “မရှိတော့ဘူး၊ ဆိုင်ပိတ်နေပြီ”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသည်။

ဇီဘားသည် ထမင်းဆိုင်ရှေ့ခန်း ဆင်ဝင်အောက်သို့ လျှောက်လာကာ သစ်သားမင်းတုပ်ထိုးထားသည့် တံခါးဝနားတွင်ကပ်၍ အပြင်ဘက် ကျောက်စရစ်သစ်ကလေးပေါ်မှ အသံဗလံကို နားစွင့်ကြည့်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆုန်လျက်ရှိသည့်အတွက် ကောင်းကောင်း မရပ်နိုင်။ သို့ရာတွင် ထိုင်၍လည်း နေနိုင်။ သည်အထဲတွင် စူရာက တကြော်ကြော်ခေါ်နေသည်။ ဇီဘားသည် စူရာကို အအိပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးမီးတွေကို ငြိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။ စူရာက မအိပ်ချင်သေး။ ဇီဘားက အတင်းခိုင်းနေသဖြင့် မအိပ်ချင် အိပ်ချင်ဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ရသည်။

စူရာသည် မီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်သည်။ ထိုနောက် သားငယ်၏ဘေးတွင် ဝင်အိပ်လိုက်သည်။

စူရာ မှန်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း ဇီဘား ငှက်ဖျားတက်နေပြီ။ ညရောက်လာသည်။ တော်တော်နှင့် ဇီဘား အိပ်မပျော်။ ဇီဘားသည် အချိန်အတန်ကြာထိုင်ကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ နားစွင့်နေသည်။

မည်သည့် အသံနည်း။

အရှေ့မှ မသဲမကွဲအသံများကို ကြားရသည်။ မြင်းခွာသံ၊ ပြင်းထန်စွာ ဆွန်သံ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို အကြိတ်အနယ်ပြောဆိုနေသံတို့ ဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညအမှောင်ထဲတွင် နားစွင့်ထောင်နေရခြင်းကြောင့် သူ၏ သောတအာရုံများသည် ပို၍ထက်မြက်လာကြသည်။ စက္ခုအာရုံက မှန်မှေး၍ တန်ခိုးသတ္တိ လျော့ပါးသွားသောအခါ၌ သောတအာရုံ၏ တန်ခိုးသတ္တိသည် နှမ်းပကားကြီးလာသည်။

ဇီဘားစိတ်က ထင်နေခြင်း မဟုတ်။ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးဘက်မှ သူ့ထမင်းဆိုင်သို့ လာနေသော မြင်းခွာသံများကို ဇီဘား တကယ်ကြားနေရသည်။ ဇီဘားသည် အိပ်ရာမှထကာ အလယ်တံခါးပေါက်ကြီးဆီသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို သစ်သားမင်းတုပ်ကြီး ကန့်လန့်ထိုး၍ အသေပိတ်ထားသည်။ သစ်သားမင်းတုပ် အစွန်းနှစ်ဖက်ကို နံရံအပေါက်ထဲတွင် ထိုးထားသည်။ သူ့ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ဖိနပ်အောက်က သံများသည် တကျိကျိမြည်နေကြသည်။ သူသည် ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး နောက်ထောင့်တွင်ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ခြေကိုဖော့နင်းကာစကြိုမှထွက်၍ အပြင်ဘက် တံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ မြင်းစီးလာသူများသည် စကြိုရှေ့နားသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးလာနေကြပြီ။ သူတို့စကားသံက ခပ်တိုးတိုး လေသံကလေး သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဇီဘားကြားနိုင်ရုံလောက်တော့ ကျယ်သည်။

“အိပ်ပြီ ထင်တယ်ကွ”

“တကယ်လို့ အိမ်မှာ မရှိရင်ကော”

“သူ့အလှည့်တော့ ရောက်ရဦးမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်ချင်တာက...”

နောက် စကားများကို သဲကွဲစွာ မကြားရတော့။ ခပ်ဆေးဆေးသို့ရောက်သွား ကြပြီ။

ဤစကားများသည် မည်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောသည့် စကားများနည်း အိပ်ရာဝင်ပြီဆိုသည်မှာ မည်သူ့ကိုပြောသနည်း။ အိမ်တွင်မရှိဟုဆိုသည်မှာ မည်သူ့ကိုပြောခြင်းနည်း။ သူ့အလှည့်ဆိုသည်မှာ မည်သူ့အလှည့်နည်း။ သူ လုပ်ချင်သည်ဆိုသည်မှာ ဘာနည်း။ ဤပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် သူတို့ တစ်တွေ ဘာလာလုပ်ကြသနည်း။ ထမင်းဆိုင်သို့ လာသူများသာ ဤပေတစ်ရာထိ အသုံးပြုကြသည် မဟုတ်လော။

ဇီဘားသည် ဤသည်တို့ကို တွေးရင်းအားကုန်သွားသလို မောသွားသည်။ ရှောင်ကိတို့ လူသိုက်လော။

ဇီဘား၏ ခွန်အားတို့သည် အရည်ပျော်ကုန်ပြီဟု ထင်ရသည်။ သူသည် တံခါးအနီးတွင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အတွေးများသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ ကြည်ကြည်လင်လင် မတွေးနိုင်။ ဘာကိုမျှ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်၍မရ။

ဇီဘားသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ မီးခြစ် ခြစ်သည်။ ရေနံဆီ မှန်အိမ်ကလေးကို ထွန်းသည်။

မီးက မှိန်မှိန်ကလေးသာလင်းသည်။ မီးစာက တိုလွန်းသဖြင့် မီးတောက် ကလေးက ဘေးမှ ကြေးနီမီးစာအိမ်ကလေးထဲမှ အပေါ်သို့ မထွက်လာ။ အလင်းရောင်သည် မီးစာအိမ်ဘေးက အပေါက်ကလေးများမှ အနိုင်နိုင် ပြာထွက်လျက်ရှိသဖြင့် အလင်းရောင်တန်းကလေးများသည် ဆေးခြင်းတရားလို မှောင်မည်းသော အမှောင်ထုကြီးကို အားနည်းစွာ ထိုးဖောက်နေကြရသည်။

သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ ဤအလင်းရောင်လောက်ရှိလျှင်ပင် ဇီဘား ကောင်းကောင်း မြင်ရပြီ။ သူ့ထမင်းဆိုင်က အခန်းတွေကို သူ မှတ်မိပြီးသား မဟုတ်လော။ မီးပိတ်အောင် မှောင်သော အမှောင်ကြီးစိုးရာအရပ်၌ ဤမီးခွက်ကလေး၏ အရောင်သည်လည်း နေမင်း၏ အလင်းရောင်နှင့် ဘာမျှ ကွာခြားလှသည်မဟုတ်။ နံရံပေါ်က တိုင်ကပ်နာရီ၏ တစ်ချက်ချက်မြင်သံကို ကြားနေရသည်။

ငွေဖွယ်ကောင်းသော နာရီသည် ဇီဘားကို ချောက်ချားစေသည်။ ဇီဘားသည် နာရီချိန်သီးကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ နာရီကို ရပ်လိုက်သည်။

အာခေါင်တွေ ခြောက်လှပြီ။ ဇီဘား ရေငတ်လာသည်။ စားပွဲခုံဘေး ဆုံးချောင်းထောက် စည်ပိုင်းကလေးထဲတွင် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ဆေးသည်။ ထိုနောက် အရက်ဖန်ချိုင့်ထဲက ဘရန်ဒီအကောင်းစားတစ်ခွက်ကို ငဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အရက်ဖန်ချိုင့်နှင့် ဖန်ခွက်သည် နှုတ်ခမ်းချင်းတိုက်ကာ ချွင်ခနဲ ခြည်သွားသည်။ ဤအသံက ပို၍ပင် ချောက်ချားစရာကောင်းသေးသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ငဲ့သည့်အခါ၌လည်း အသံမမြည်အောင် ဇီဘား မငဲ့နိုင်။ ဆက်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။

အရက်ငဲ့ရန် ဇီဘား နောက်ထပ်မကြိုးစားတော့။ ဖန်ခွက်ကို အရက် ဖန်ချိုင့်ထဲ နှစ်၍ ခပ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက်တိုက်သောက် ခိုက်သည်။ ထိုနောက် အရက်ဖန်ချိုင့်ကို သူ့နေရာသို့သူ ပြန်ရွှေ့လိုက်သည်။ အရက်ဖန်ချိုင့်နှင့် နံရံတိုက်မိသံသည် မိုးကြိုးသံလောက် ကျယ်သည်ဟု ဇီဘား ထင်သည်။ ဇီဘားသည် ထိတ်လန့်ကာ ဘာကိုမျှ ရှေ့ဆက်မလုပ်ရဲဘဲ ခုန်နေသည်။ ထိုနောက် မီးခွက်ကိုယူကာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်သို့တင်သည်။ မီးခွက်ကို ဤနေရာတွင်ထားလျှင် တံခါးမကြီးဆီသို့ ကောင်းကောင်း လှမ်း၍ မြင်ရသည်။

ဇီဘားသည် တံခါးအနီးတွင်ထိုင်ကာ နားစွင့်၍ထောင်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဘုရားရှိခိုးခေါင်းလောင်းသံများကို ကြားရသည်။ အိမ်တာပွဲတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် ခေါင်းလောင်းသံများ ဖြစ်သည်။ သန်းခေါင် ကျော်၍ နောက်တစ်နေ့ကူးပြီ။ နံနက်လင်းစေ့ချင်ပြီ။

ခြေထောက်အောက်က သဲတွေက တကျိကျိမြည်သံကို ကြားရသည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်က မဟုတ်။ သူက မလှုပ်မရှား ထိုင်နေသည်မဟုတ်။

လော။ နောက် ခြေသံတစ်ခု ကြားရသည်။ နောက်ခြေသံတစ်ခု ကြားရပြန်သည်။
*ကန္တ အပြင်တွင် လူကပ်နေပြီ။ တံခါးနား ကပ်နေပြီ။

ဇိဘားသည် ရင်ဝကိုဖိကာ အလုံးကြီးကို မျိုချလိုက်သည်။
အပြင်တွင် ဂျော်ဂီတို့လူသိုက် လာနေကြပြီ ထင်သည်။ မှန်သည်။

*ကန္တ ဂျော်ဂီဖြစ်ရမည်။ အိစတာနေညလာမည်ဟု သူပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော။
အပြင်ဘက်မှ တီးတိုးစကားပြောသံကို ကြားရသည်။

“အိပ်နေပုံရတယ်။ မီးတွေတော့ မှိတ်ထားတယ်”
“အိပ်ပျော်ရင်ကောင်းတာပေါ့။ တစ်မြို့လုံးမိတာပေါ့”

“ငါ တံခါးဖွင့်မယ်။ ဒီတံခါးအကြောင်း ငါသိတယ်။ ဒီအလယ်ကောင်
လောက်မှာ သစ်သားမင်းတုပ်ကြီး ကန့်လန့်ထိုးထားတယ်။ ဒီနားက ဖောက်ရင်
မင်းတုပ်ကို ဆွဲနှုတ်လို့ရတာပေါ့”

သစ်သားမင်းတုပ်ကြီးရှိရာကို အပြင်ဘက်ကမှန်း၍ စမ်းနေကြသည်။
သစ်သားကို လွန်ပူဖြင့် ဖောက်သံသည် တကျွံကျွံ ပေါ်လာသည်။ ဇိဘားသည်
ယိုင်လဲကျမသွားရန် တံခါးပေါင်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖမ်းမှေးထားပြီးညာလက်ဖြင့်
နားထင်ကို အုပ်ထားရသည်။

ထိုစဉ် “ချောပို့ရထားလာနေပြီ”ဟူသော စူရာ၏ လှမ်းပြောသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။ ဇိဘား အားတက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် နားစွင့်ကြည့်တော့
တကယ်မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဇိဘားသည် တံခါးတွင် မှေးထားသည့် ဘယ်လက်ကိုဇတ်ခနဲရုပ်လိုက်
သည်။ အပြင်ဘက်က ဖောက်လာသော လွန်ပူက သစ်သားကို ပေါက်ကာ
သူ့လက်ဖဝါးကို လာစူးသည်။

သူထွက်ပြေးရမည်လော။ လွတ်နိုင်ပါဦးမည်လော။ မဖြစ်နိုင်။ ထိတ်လန့်
ချောက်ချားလျက်ရှိသော သူ့စိတ်၌ လွန်ပူ၏ ပမာဏသည် အကြီးကြီး ဖြစ်လာ
သည်။ လွန်ပူကြီးက မီးခိုးခေါင်းတိုင်လောက်ကြီး ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။
ထိုလွန်ပူကြီးဖြင့် ဖောက်လိုက်သည်တွင် အပေါက်သည် လူတစ်ကိုယ် ကောင်း
ကောင်းကြီးဝင်နိုင်သည့် အပေါက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ချောက်ချားလျက်ရှိသော
လူတစ်ယောက်၏ စိတ်သည် လူ၏စိတ် မဟုတ်တော့။ မြင်သမျှ ကြားသမျှ
ထိတွေ့သမျှသည် မူလထက် အဆရာထောင်ပို၍ ကြီးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

အပြင်ဘက်က လွန်ပူသည် တကျွံကျွံမည်ကာ မှန်မှန်ကြီး ဖောက်နေ
သည်။ လွန်ပူသွားသည် ဤဘက်ဆီ ထုတ်ချင်းပေါက်လာကာ ပြန်နှုတ်သွား
သည်။ နောက်တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာလိုက် နှုတ်သွားလိုက်ဖြင့် လွန်ပူ သံမဏိသွားကို
အကြိမ်လောက် မြင်လိုက်ရသည်။

“လွပေးတော့ဟေ့”
ဂျော်ဂီ၏ လွတောင်းနေသံကို သူ ကြားရသည်။

ပထမ လွန်ပူပေါက်ထဲမှ လွများကလေးပေါ်လာသည်။ လွများကလေးက
နှုတ်သွားလိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်ဖြင့် မှန်မှန်ကြီး အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူတို့အကြံကို
ထားသိပြီး ပျဉ်ပြားကြီးကို လွန်ပူဖြင့် လေးချက်ဖောက်လိုက်သည်။ လွန်ပူပေါက်
ထဲသို့ လွငှားသွင်း၍ တိုက်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် အပေါက်လေးပေါက်ကို
လွများဖြင့် တိုက်ချပြီး၊ လွရာချင်း ဆက်မိသွားသောအခါ၊ လေးထောင့်သစ်
ပြား အလယ်ကောင်ကို လွန်ပူဖြင့်စိုက်ပြီး သစ်သားကို ခွာချလိုက်မည်။
အခါ၌ လက်နှိုက်သာလာပြီ။ ထိုအပေါက်မှ လက်လျှိုပြီး သစ်သားမင်းတုပ်
ကိုဖြုတ်၊ အထဲသို့ဝင်၊ သူ့ကိုသတ်။

ခဏအကြာတွင် ဤလွန်ပူကလေးသည် ဇိဘား၏အသက်၊ ဇိဘား၏
နှုတ်ခံကို ဖြိုဖျက်တော့မည်။ ဇိဘားကို လူနစ်ယောက်က ခေါင်းနှင့် ခြေ
အုပ်နိုင်အောင် ကိုင်ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးလှဲထားမည်။ ဂျော်ဂီက
သစ်သားကို လွန်ပူလှည့်သလို သူ့ရင်အုံကို လွန်ပူစိုက်၍လှည့်မည်။ နှလုံးကိုထိပြီး
နှလုံးမှ သွေးပွက်ပွက်စီးကာ အခုန်ရပ်သွားသည်အထိ လွန်ပူဖြင့် လှည့်သတ်မည်။

ဇိကင်းလောက်ရှိသည့် ချွေးစီးကြီးတွေ ဇိဘား နဖူးမှ တစ်ပြိုက်ပြိုက်
ချလာသည်။ ဇိဘားသည် ထိတ်လန့်ကာ ဒူးညှုတ်၍မြေကြီးပေါ်သို့ ဒူးထောက်
ချက် ကျသွားသည်။ အသက်ပင် ပါသွားသလောဟု ထင်ရသည်။ သူ့တွင်
အားကိုးရာ မရှိတော့။ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းနည်းမရှိတော့။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ရင်ဝကို လွန်ပူနဲ့လှည့်ပြီး သတ်မှာ။ လွန်ပူနဲ့လှည့်ပြီး
သတ်မှာ”

ဇိဘား တွေးသည်။

ဇိဘားသည် ပြတင်းပေါက်ပေါ်ပေါ်ရှိ မီးခွက်က မီးရောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်
သည်။ သူသည် ထိတ်လန့်တကြား ထရပ်သည်။ “ငါ့ရင်ဝကို လွန်ပူနဲ့

ထိုးသတ်ကြတော့မယ်”ဟု ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်သည်။

ထိုစဉ် သူ့ရင်ထဲတွင် ခံစားချက်တစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ မိမိ၏ကြောက်ပုံကို ရွံ့မှန်းသောစိတ်ဖြစ်သည်။ ဇီဘား အတုနဲ့ရပ်သွားသည့် ကြောက်လန့်အားငယ်စိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။ ရွံ့မှနေသော သူ့မျက်နှာထဲတွင် တင်းမာ တည်ငြိမ်သော အသွင်ကို ဆောင်လာသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းပန်းတိုင်ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် အောင်နိုင်မည့်သူတစ်ဦး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးဖြစ်ရင်ကိုကော့၍ ခေါင်းမောသည်။

သစ်သားပြားပေါ်က လွန်ပူနစ်ပေါက်ကို လွှာရာဆက်မိသွားပြီ။ ဇီဘားသည် ရှေ့နားသို့တိုးကာ လွှာဖျားကလေး လှုပ်ရှားနေပုံကို မျက်တောင်မခွဲစိုက်ကြည့်သည်။ ပို၍ ရဲလာသည်။ သူ့ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည့် သူ့အတွက် အချိန်မီသေးသည် မဟုတ်လော။

လွှာသွားသည် အောက်က လွန်ပူနစ်ပေါက်ကို ဆက်တိုက်ဖြတ်လွှာရသည်။

“လူသုံးယောက်ပါမယ်ထင်တယ်”

ဇီဘားသည် ဤသို့ပြောကာ ကျွမ်းကျင်သောသူခိုးတစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ထမင်းဆိုင်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အရက်စားပွဲခုံအောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကိုရှာ၍ ကောက်ယူပြီး စကြိုဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသည့် သူ့လက်ထဲကပစ္စည်းကို နံရံကြီးများ မြင်မည်စိုးသည့်အလား ဂုဏ်၍ ယူခဲ့သည်။ ထိုနောက် ခြေဖျားထောက်၍ တံခါးနားသို့ကပ်သည်။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ လွှာတိုက်သံ ရပ်သွားသည်။ ဘာသံမျှ မကြားရတော့။ လွှာတိုက်၍ ပြီးသွားပြီလော။ သို့မဟုတ် ပြန်ထွက်သွားကြပြီလော။ ဇီဘားသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။ စင်စစ် လွှာတိုက်သံမရပဲ။ သူ့စိတ်က ထင်ခြင်းဖြစ်သည်။ လွှာတိုက်သံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ရင်းက လွှာဖျား၏လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်သည်။ ဇီဘား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မြန်မြန်အပေါက် ဖြစ်စေချင်လှပြီ။ မြန်မြန်ပြီးပါတော့။ မြန်မြန်ပြီးပါတော့။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိစတာပွဲတော်နေအကူး ခေါင်းလောင်းသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ဟောကောင်တွေ မြန်မြန်လုပ်ကွ။ မိုးလင်းသွားလိမ့်မယ်” အပြင်ဘက်က အသံလည်း ဇီဘားလို အပေါက်မြန်မြန် ဖြစ်စေချင်ပုံရသည်။

လွှာချက်က ပို၍ ဖြိလာသည်။ နောက်လေးငါးချက်လောက် ဆွဲလိုက်လျှင် လွှာလေးဘက် ဆက်မိတော့မည်။ အပေါက်ဖြစ်တော့မည်။

နောက်ဆုံး။

နောက်ဆုံး၌ လွန်ပူသည် လွှာပေးထားသည့် သစ်သားလေးစထောင့်ပြား အသံခေါင်တည့်တည့်ကို ဖောက်၍ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝမှ လက်ထဲသို့ လျှို့ဝင်လာသည်။ လက်ချောင်းက သစ်သား မင်းတုပ်ကို စမ်းနေသည်။ နောက်တွင် သစ်သားမင်းတုပ်ကို ရှာမတွေ့မီ နှစ်ခွန်းဆင့်၍ အော်သံကြီး ထွက်လာသည်။ ဇီဘားက အထဲလျှို့ဝင်လာသည့်လက်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ ချည်လိုက်သေး။

ဇီဘား၏ ထောင်ချောက်က ပီရိသည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းကို တစ်နေရာရှိ အဆုံးတစ်တုံးတွင် ချည်ထားသည်။ ထိုကြိုးဖျား၏အဆုံးက လွှာဖြင့် တိုက်ဖြတ်ထားသည့် တံခါးပေါက်ဘေးက နံရံနားတွင် ဆုံးသည်။ ကြိုးအဆုံးတွင် ဖြစ်ထောင်ချောက်လို ညှပ်အားကောင်းသည့် သံမဏိညှပ်ကြိုးတစ်ချောင်း ချည်ထားသည်။ ဇီဘားက သံမဏိညှပ်ကြိုးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်၍ ထားကာ အပြင်ဘက်က လက်လျှို့ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလက်ကို ခြစ်ကြိုးဖြင့်ဖိ၍ ညှပ်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုန် ဆွဲယူသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သောအခါ အပြင်ဘက်က အသံသည် အထဲသို့ ပါလာကာ လက်မောင်းရင်းအထိ အထဲသို့ ရောက်လာသည်။

တစ်စက္ကန့်အတွင်း ဇီဘား၏စိမ့်ကိန်း အကောင်အထည် ပေါ်နေပြီ။ ဤတွင် အသံနှစ်သံပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အသံတစ်သံက ထိတ်လန့်အားငယ်စွာ အော်လိုက်သည့် အပြင်ဘက်ကအသံ။ တစ်သံက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည့် အသံ၏အသံ။

ယခု လက်မောင်းတစ်ဖက်လုံး အထဲသို့ရောက်နေပြီ။ ထောင်ချောက် အစင်းသားမိနေပြီ။ အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပြေးသည့် ခြေသံများကို ခြားရသည်။ ဂျော်ဂီ၏အပေါင်းအသင်းများသည် ဇီဘားလက်ထဲတွင် လှလှကြီး ချည်သည့် သားကောင်ကို စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးကြပြီ။

ဇီဘားသည် ထမင်းဆိုင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးနောက် မီးခွက်
ယူလာခဲ့သည်။ မီးစာကို အစွမ်းကုန်မြှင့်လိုက်သည်။ မီးစာအိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော
မီးတောက်သည် အောင်သေအောင်သား စားရတော့မည်ဟု မြူးထူးနေသည့်
အစွမ်းကုန် တောက်နေသည်။

ဇီဘားသည် မီးခွက်ကိုကိုင်ကာ စကြိုလမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်
ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်က လူဆိုးကအသည်းထိတ်စဖွယ် ညည်းနေသည်။ ညည်း
ပြုတ်ရန် ရုန်းသော်လည်း မရတော့။ ဆွေးမလျှောက်တော့သဖြင့် လက်ခံ
တစ်ခုလုံး တောင်စပြုလာပြီ။ လက်က ဖူးဖူးယောင်စပြုကာ လက်ချောင်းထွေး
ကွေးစပြုလာပြီ။

ဇီဘားသည် ညှပ်အနီးတွင် မီးခွက်ကိုချသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း
တုန်စပြုလာသည်။ အရေးထဲ ငှက်ဖျားက ပြန်ထလာသည်။ ထိုနေ့
ဇီဘားသည် မှန်အိမ်ပြောင်းဝကို လက်အောက်ကတော့၍ ကပ်ထားလိုက်သော
လက်ချောင်းတွေက ကွေးကောက်စပြုလာသည်။ ညည်းသံကြီး ပေါ်လာသော
ဇီဘားသည် မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ချောက်ချားစ ပြုလာသည်။

ဇီဘားတစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကြည့်
ကြည့်ရင်း ပြူးကျယ်လာကြသည်။ ထိုနောက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်သော
သူရယ်သံသည် လူခြေတိတ်လျက်ရှိသော စကြိုတစ်လျှောက်မှ တစ်ဆင့်ဆိုင်
ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

အာရုဏ်တက်လှပြီ။

စူရာသည် အိပ်ရာမှရုတ်တရက် နိုးလာသည်။ အိပ်ပျော်နေစဉ် ညည်း
တစ်သံကို သူကြားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ အိပ်ရာမှ ထကြည့်တော့ ဇီဘား
ကိုအိပ်ရာထဲတွင် မတွေ့ရ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့်
အိပ်ရာထဲမှ ဝုန်းခနဲထကာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းသည်။ ဇီဘား
အိပ်ရာက အရာမယွင်း။ တစ်ညလုံး အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်ဟန်မတူသော

ဇီဘား ဘယ်ရောက်နေသနည်း။ စူရာသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်
လှမ်းကြည့်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် မီးပွင့်ကလေးများသည် နိမ့်ချည်မြင့်
ပျံ့ဝဲကာ အမြင့်သို့ တက်သွားကြသည်။ အိစတာပွဲတော်နေ့တွင် လွှတ်သော
မီးအုံများဖြစ်သည်။ စူရာငုံကြည့်လိုက်သည်။ အခါတွင် အောက်သံတံခါး

သံမှ ညည်းသံကို ကြားရသည်။ စူရာသည် အောက်ထပ်သို့ အထိတ်တလန့်
ဆင်းလာသည်။

စကြိုတွင် မီးလင်းနေသည်။ အခန်းပေါက်သို့ရောက်သော် ကြောက်စရာ
မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်။

ဇီဘားက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေသည်။ ဒူးပေါ်
တွင် တံတောင်ဆစ်ထောက်ကာ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လိမ်နေသည်။ ဓာတ်စင်
အမျိုးမျိုးတို့ကို ပေါင်းစပ်ကြိုချက်ပြီးနောက် သဘာဝကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး
တစ်ရပ်ကို ရှာဖွေလျက် ရှိသည့် သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးနှင့်တူသည်။ ဇီဘားသည်
သူ့ရှေ့တွင် တွဲလောင်းကျကာ မည်းနက်၍ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပျက်နေသောအရာ
တစ်ခုကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်
နှုတ်အိမ်တစ်လုံး တင်ထားသည်။

ဇီဘားသည် သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်မည့် လက်ကြီးတစ်ဖက်
မီးလောင်ကျွမ်း ပျက်စီးသွားသည်ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။
အပြင်ဘက်ကလူ၏ ညည်းသံကိုလည်း နားမဝင်။ ယခုချိန်၌ ဇီဘားသည်
နားထောင်ရသည့် အရသာထက် ကြည့်ရသည့် အရသာကို ပို၍ သဘောကျ
နေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် လက်အကြောဆွဲသွားပုံ၊ လက်ချောင်းကလေးများ
တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ကွေးကောက်သွားပုံတို့ကို ဇီဘား စိတ်အားထက်သန်
စွာကြည့်သည်။ လက်ချောင်းကလေးများ ကွေးကောက် ရှုံ့တွငြိမ်သက်သွားပုံသည်
ပိုးနားသန်ကောင်တစ်ကောင်ကို မီးရှို့သည့်အခါတွင် ခြေထောက်ကလေးများ
ကွေးကောက်သွားပုံလို ကြည့်၍ကောင်းသည်။ အစတွင် အရှိန်အဟုန်ဖြင့်
တုံ့ကွေးသွားပြီး ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားကြသည်။

ကိစ္စပြီးပြီ။ မီးလောင်ကျွမ်းသွားသည့်လက်သည်း ဖူးရောင်လာကာ
လှုပ်ယှက်ခြင်း မရှိတော့။

စူရာက လန့်၍အော်လိုက်သည်။

“ဇီဘား၊ ဇီဘား”

ဇီဘားက သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးရန် အချက်ပြသည်။ အသားကို
မီးလောင်သည့် ညှော်နံ့ကြီး တစ်ခန်းလုံး ဖုံးနေသည်။ မီးလောင်သဖြင့်

တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

“ဇီဘား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်။ ဘာလဲ”

စူရာက မေးသည်။

မိုးထိန်ထိန် လင်းနေပြီ။ စူရာသည် သစ်သားမင်းတုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်၍ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်သို့ ဖွင့်လာသော တံခါးရွက်နှင့်အတူ ဂျော်ဂီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပါသွားသည်။ သို့ရာတွင် လက်က ညှပ်ထဲတွင် မိထားသဖြင့် လဲကျမသွား။ မီးတုတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည့် ရွာသားများသည် ထမင်းဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးကြသည်။

မကြာမီ အပြစ်အယွက် အလုံးစုံကို သူတို့သိကြရသည်။ ကုလားထိုင်တွင် မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေသည့် ဇီဘားသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သည်။

“ဗျို့၊ ရေဝတီကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲ” ဟု တစ်ယောက်က မေးသည်။

ဇီဘားက ခေါင်းကိုမော့၍ ရင်ကို ကော့သည်။

“ကျုပ် ဂျာဆီကိုပြောင်းပြီး ဆိုင်ဖွင့်တော့မယ်။ ဇီဘားဆိုတဲ့ကောင်က ရေဝတီဒီဋီ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုရင်တို့သိပြီမဟုတ်လား။ ဇီဘားဟာ ခရစ်ယာန်တို့ ခရစ်ယာန်။ အိစ္ဆိမာပွဲတော်နေ့မှာ ဒီကောင်ရဲ့လက်ကို မီးရှို့ပြီးခရစ်တော်ကို ပူဇော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဟား ဟား”

ဇီဘားသည် ဝိုင်းကြည့်နေသည့် လူအုပ်ကြီးကို တိုးခွေပြီးနောက် နေထွက်ပြုရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေလှမ်းများက နှေးကွေးနေကြသည်။ ရှည်လျားသည့် ခရီးတစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ သွားခြင်းဖြင့် မအောင်မြင်နိုင်။ နှေးကွေးစွာ သွားခြင်းဖြင့်သာ အောင်ရာ၏။

[I.A. Caragiale's The Easter Torch]

ဒီမီထရီယိုဘီကဲလတ်စ်၏ ဥပါဒါန်

ဂရိပြည်သည် စာပေကျမ်းဂန်များ၊ ပုံပြင်များ ထွန်းကားခဲ့ရာ ဒေသဖြစ်သည်။ သမိုင်းဆရာတို့က “ဘုန်းကျက်သရေဟူသည် ဂရိပြည်။ ဂရိပြည်ဟူသည် ဘုန်းကျက်သရေ” ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ ၁၉ ရာစုနှစ် အစဉ်မှ ဂရိစာရေးဆရာတို့က ဝတ္ထုတိုကို စတင်ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ဂရိပြည်သူတို့၏ဘဝ၊ ဂရိပြည်သူတို့၏အတွေးကို ဝတ္ထုတိုဖြင့် ဖော်ပြစ ပြုလာခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့အထဲတွင် ဂရိစာရေးဆရာကြီး ဒီမီထရီယို ဘီကဲလတ်စ် (၁၈၃၅-၁၉၀၈)သည် ထင်ရှားသော ဝတ္ထုတိုဆရာဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုတို၌ ဝံပုလွေကိုက်ခံရသဖြင့် ရူးသွားရသော ခရီးတော်ကို ရွာသူရွာသားများက ရှောင်ကြပုံ၊ ဂရိကျေးလက်ရှိ ရွာသူရွာသားများ ခေတ်မီဆေးဝါးကို အယုံအကြည်ကင်းမဲ့ကြပုံ စသည့် ဂရိလူမျိုးတို့၏ ခေတ်နောက်ကျမှုကို ဖော်ပြထားသည်။ ၎င်းတို့၏ ခေတ်နောက်ကျမှု၊ ရှေးဟောင်း အစဉ်အလာများကို စွဲလမ်းမှုတို့ကြောင့် ခရီးတော်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပုံကို ကြေကွဲဖွယ် ဖော်ပြထားသည်။

ဥပါဒါန်

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခွေးအကြောင်း ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အားလုံး ညစာစားပြီးကြပြီ။ အမျိုးသမီးများက လသာဆောင်ဘက်သို့ ချွတ်ကာ ဝင်လုဆဲနေရောင်တွင် တရဲရဲတောက်နေကြသော တိမ်တိုက်များကို ခြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတစ်သိုက်က ကော်ဖီသောက်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘွဲ့ အင်ဒရူးက အခန်းထောင့်တွင် သူ့ခွေးနှင့် ကစားနေသည်။ (အင်ဒရူးက ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သေး။ သောက်သည် ဆိုလျှင်လည်း ခိုးသောက်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်။)

အင်ဒရူး၏ ပျော်ရွှင်မြူးထူးလျက်ရှိသော အသံသည် စားပွဲတွင်စုထိုင်နေကြသည့် ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတစ်သိုက်ကို ရွှင်ပျမြူးထူးစေခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ထမင်းလုံးစီနေသည်ကို အထောက်အပံ့လည်း ဖြစ်၏။ ဆုညရန်ကောဟု မည်သူကမျှလည်း မပြောကြ။ အင်ဒရူးက ကျွန်တော်တို့ အိမ်သည်၏ တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်၍ သူနှင့်ကစားနေသည့် ခွေးကလည်း သူအနှစ်သက်ဆုံးအဖော်မို့ ကျွန်တော်တို့က ဘာမျှမပြောကြ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခွေးကို အခန်းထဲက မောင်းထုတ်ပစ်ချင်နေကြသည်ကိုကား အလွယ်တကူပင် အကဲခတ်၍ ရနိုင်လိမ့်မည် ကျွန်တော်ထင်သည်။

ဤသည်ကို ကျွန်တော့်ယောက်ဖက ရိပ်မိသဖြင့် ခွေးကို အပြင်သို့ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ အင်ဒရူးက သူ့ခွေးကို မောင်းထုတ်ရကောင်းလောဟု ကျေနပ်ဟန်မတူ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားကြပြီးမှ တစ်ယောက်

တစ်ပေါက် ပြောကြပြန်သည်။ သဘာဝကမ္ဘာ ကျွန်တော်တို့သည် နယ်နှင့်အစွဲ
အပေးခံလိုက်ရသော အင်ဒရူး၏ ခွေးကလေးအကြောင်း၊ ၎င်း၏ အရည်အချင်း
များအကြောင်း၊ ၎င်း၏မျိုးရိုးအကြောင်းနှင့်တကွ ခွေးများအကြောင်းကို ယေဘုယျ
ပြောကြသည်။ ခွေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုမှစ၍ အခြား
အကြောင်းသို့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြရင်း နောက်ဆုံး ခွေးရူးပြန်ရော
အကြောင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အင်ဒရူးက အခြားသူများထက် ပို၍
စိတ်ဝင်စားဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် သင်းအုပ်ဆရာတစ်ယောက်ပါရာ အင်ဒရူးက
ရွာတွင် ခွေးရူးဘယ်နှစ်ကောင်ရှိသနည်းဟု သင်းအုပ်ဆရာကို မေးသည်။

“သိပ်များများ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက တချို့ခွေးတွေဟာ
ရူးမှန်း မသိရဘူး”

သင်းအုပ် ဘီရာဖင်က ပြောသည်။ တစ်ခါက ရူးသည်ဟု ထင်သဖြင့်
ခွေးမျိုးကောင်းတစ်ကောင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်ခဲ့ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြ
သည်။

ဤတွင် အင်ဒရူးက ကြားဖြတ် မေးခွန်းတွေမေးသည်။ ခွေးရူးဟု
မည်သို့ ခွဲခြား၍ သိနိုင်သနည်း။ ဘာကြောင့် ရူးသွားရသနည်း။ ခွေးရူးလွှင့်
မည်သို့ ဖြစ်သနည်း။ ခွေးရူးကို မည်သို့ သတ်သနည်း။

သင်းအုပ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့
ဘာမျှ မထူးခြား။ သိပြီးသားတွေ ဖြစ်သည်။

“ခွေးရူးတဲ့ အကြောင်းကို ပြောတာ နားထောင်ရတာထက် လူရူးတဲ့
အကြောင်းကို ပြောတာ နားထောင်ရတာက ကောင်းပါတယ်ကွာ။ မင်း နား
မထောင်ချင်ဘူးလား”

ကျွန်တော့်ယောက်ဖက စကားရှည်သော သူ့သား အင်ဒရူးကိုလှည့်၍
မေးသည်။

“အရူးတစ်ယောက်အကြောင်း ဟုတ်လား”

အင်ဒရူးက စိတ်ဝင်တစား လှမ်းမေးသည်။ အရူး မည်သူနည်း။
ဘယ်မှာနည်း။ ဘာကြောင့် ရူးသွားသနည်း။ နောက်ဆုံး မည်သို့ဖြစ်သွားသနည်း။
သင်းအုပ်ဆရာ၏ ထူထဲသော မျက်ခုံးကြီးများသည် တွန့်သွားကြသည်။

ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဤအကြောင်းကို ပြောချင်ပုံမရ။
အရာတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြဟန်ကို မြင်သည့်၌
အလားထိုင်တွင် ကိုယ်ကိုပြင်၍ ထိုင်သည်။ ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့
ထင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် နဖူးကိုလက်ဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက်သပ်ကာ
ကျွန်တော်တို့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်စီကိုကြည့်ကာ

“ကျုပ်တို့ ရွာရဲ့အနောက်ဘက်မှာ ငှက်ရဲသိုက်ဆိုတဲ့ နေရာတစ်ခုရှိရ
တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမလားမသိဘူး။ ကျုပ်တို့ရွာ သုသာန်က ငှက်ရဲသိုက်ရဲ့
အနောက်နားမှာရှိတယ်လေ။ ညာဘက်မှာ ဗြဟ္မာတောကလေးရှိတယ်။ ဘယ်ဘက်
တောင်ရိုးကလေးနဲ့။ တောင်ရိုးနဲ့ ဗြဟ္မာတောကြားမှာ ငှက်ရဲသိုက်ကနေပြီး
သုသာန်ကိုသွားတဲ့ လမ်းကလေးရှိတယ်။ အဲဒီ လမ်းတစ်ဝက် တောင်ရိုးဘေးမှာ
ညောင်ကြတ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ ထီးထီးကြီး။ အပင်ကြီးက တော်တော်
သက်ကြီးပြီ။ အရိပ်တော်တော်ကောင်းတယ်။ ခရီးသွားလို့ အဲဒီညောင်ကြတ်
ပင်ကြီး နားရောက်ရင် ကြက်သီးတွေထ၊ ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးလာတာပဲ။
ညောင်ကြတ်ပင် ကိုင်းကြားထဲက လေတွေကလည်း တဝီဝီတိုက်လို့။ အဲဒီ
သိုက်ကံသံတွေ ကြားရင် ခရီးတော်ကို သွားသွား အမှတ်ရတာပဲ။”

“အင်း ခုဆိုရင် ဆယ်သုံးနှစ်လောက်တော့ ရှိသွားပါပြီ။ ဩဂုတ်လလယ်
ပြီးပါ။ ရွာနားမှာ ဝံပုလွေတစ်ကောင် ကပ်တယ်လို့ ပြောလို့ လူတွေကလည်း
အိတ်လန့်နေကြတယ်။ ငှက်ရဲသိုက်နားမှာ တဲလေးတစ်လုံးနဲ့နေတဲ့ မိထရီ
ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ညကျတော့ ခွေးဟောင်သံကြားတာနဲ့
ခေါင်းထဖွင့်ကြည့်တော့ ခြံစည်းရိုးနားမှာ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင် ကပ်နေတာကို
မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ သေနတ်ကောက်ဆွဲပြီး ပစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
သေနတ်ကောင်းကို မထိလိုက်ဘူး။ အမြီးကုပ်ပြီး ဒယ်ဒယ်ထွက်ပြေးသွားတာကို
ရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျည်ထိုးပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ဖို့
ထင်တော့လည်း မမီလိုက်တော့ဘူး။ နွားကျောင်းသားတွေကလည်း ဒီကောင်ကြီး
ကို တွေ့ခဲ့ကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေလည်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ပေါ့။”
အောင်းကောင်းမအိပ်ကြရဘူး။ ဘယ်ချက်မှာ ငါ့နွား ဝင်ဆွဲမလဲဟဲ့နဲ့ပေါ့။”

“သူတို့ကသာ ဒီလောက် ထင်တာကိုး။ တကယ်က အဲဒီ ဝံပုလွေဟာ

အစာငတ်နေရုံလောက် မဟုတ်ဘူး။ ဝံပုလွေမကြီးတဲ့။ ရူးလည်း ရူးနေသတဲ့။

“တစ်ညနေကျတော့ ခရီးတော်က စောစောက ကျုပ် ပြောခဲ့တဲ့ ညောင်ကြပ်ပင်ကြီးနားမှာ သူ့အဖေ နွားတွေကို ကျောင်းနေသတဲ့။ ညောင်ကြပ်ပင် အောက်ထိုင်ပြီး နွားနို့ညှစ်တဲ့ သံပုံးကို ဆေးနေသတဲ့။ ဒီတုန်းသူ့သို့မဟုတ် နွားတွေ ရုန်းရုန်းရုန်းရုန်း ဖြစ်ပြီး တစ်ကောင်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့နေကြတာ မြင်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်မတုန်းဆိုပြီး သုဿန်ထက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူနဲ့ အလှမ်းနှစ်ဆယ်ကွာလောက်မှာ သွားကြီးတွေဖြူပြီး ခုန်အမလိုဝပ်နေတဲ့ ဝံပုလွေကြီးကို မြင်လိုက်တာကိုး။ ဒီတွင် ထတဲ့ပြီး ခဲတစ်လုံး ကောက်လိုက်တယ်။ အမှန်ကတော့ ဝံပုလွေဆိုတာ လူကြောက်တယ်။ လူမြင်ရင် ထွက်ပြေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခု ဝံပုလွေကတော့ ရူးနေတာကိုး”

သင်းအုပ်ဆရာက ဦးထုပ်ကို အမှတ်တမဲ့ ကောက်ကိုင်ပြီး ခေါင်းတွင်ဆောင်းသည်။

“စပ်မိလို့ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ရူးနေတဲ့ ဝံပုလွေက ကြုံခဲ့မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခွေးရူးနဲ့မျှားတွေလို ခွေးရူးက ဝင်ကိုက်ရင် လက်ထဲမှာလည်း ဘာလက်နက်မှ မပါဘူးဆိုရင် လက်ကို မကိုက်အေးသတိထားကြ။ လက်နဲ့ခုခံရင် လက်ကို ဖမ်းကိုက်မယ် မဟုတ်လား။ ဦးထုပ်ပါရင်လည်း ဦးထုပ်ကိုချွတ်၊ တဘက်ခေါင်းပေါင်းထားရင်လည်း တဘက်ချွတ်ပြီး လက်ကို ပတ်ထား၊ လက်ကို မကိုက်ပေစေနဲ့။”

“ခရီးတော်လည်း ဝံပုလွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးနေတော့ မပြေးသာဘူး။ ဝံပုလွေကလည်း သူ့ထတာမြင်ရော ထွက်မပြေးဘူးမျိုး။ ဝံပုလွေက ခုန်အတော့တာပဲ။ လက်ထဲက ကျောက်ခဲနဲ့တောင် ပစ်ချိန်မရလိုက်ဘူး။ ရှေ့လက်ထဲတွေနဲ့ ညာဘက်ခါးကို ဖမ်းဆွဲပြီး ရင်ဝဖမ်းကိုက်တာပဲ။ လက်ထဲ ကိုင်ထားကျောက်ခဲလည်း လွတ်ကျသွားလို့ လက်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့တော့ဘူး။”

“ရွာက ကာလသားတွေထဲမှာ ခရီးတော်က အလုံးအပန်းကောင်းထား မဟုတ်လား။ သန်လည်းသန်တယ်၊ သတ္တိလည်းကောင်းတယ်။ ခရီးတော်က သတ္တိကောင်းတဲ့ ကောင်မျိုး မပြောနဲ့ တော်တော်တန်တန် သူရဲဘောကြောင့် ကောင်တောင် အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ရင် ရဲလာတာပဲ မဟုတ်လား။ ခရီးတော်က ဝံပုလွေရဲ့ လည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ဆွဲပြီး ချိုင်းကြားထဲ ညှပ်ထားလိုက်တာပဲ။”

သံဘက်လက်နဲ့ ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး လည်ပင်းကို အတင်းလိမ်ချိုးတာပဲ။”

“ဝံပုလွေနဲ့ လူနဲ့ နပန်းပွဲက သဲသဲမဲမဲပဲ။ ဝံပုလွေရဲ့သွားတွေနဲ့ ထက်သည်းတွေဟာ ခရီးတော်ရဲ့ အသားထဲကို ဖြုပ်ဝင်သွားတယ်။ ခါးကြားထဲမှာ ထိုးရုံပေမဲ့ ဝံပုလွေရဲ့ခေါင်း လွတ်သွားမှာစိုးလို့ ဓားကိုဆွဲမနုတ်ရဲဘူး။ ခေါင်းက သူ့ချိုင်းအောက်မှာ ညှပ်ထားတာကိုး။ အော်ပြီးလည်း အကူအညီမကောင်းနိုင်ဘူး။ လူက တော်တော်မောနေတော့ အားကုန်နေပြီလေ။”

“နောက်ဆုံးတော့ လူရော ဝံပုလွေရော လဲပြီး မြေကြီးပေါ် လိမ်နေကြတယ်။ ခဏကြာတော့ ခရီးတော်က ဝံပုလွေအပေါ်မှာ တက်စီးထားနိုင်ပေမဲ့ ခေါင်းက လက်ထဲက လွတ်သွားတယ်။ ဝံပုလွေကလည်း အောက်က ရုန်းထနိုင်အောင် သူ့ကို အတင်းခဲထားတာပေါ့။”

“ခရီးတော်က တဖြည်းဖြည်း အားနည်းလာတယ်။ နည်းနည်းလည်း ကြောက်စပြုလာတယ်။ ဒီတုန်းမှာ သူ့အဖေ မိထရီရဲ့ အသံကိုကြားရတယ်။”

“လူလေးရေ ကိုင်ထားဟေ့၊ မလွတ်ပေစေနဲ့” လို့ ဖအေက အော်တယ်။

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုလေ။ သိုးတွေနဲ့နွားတွေက ဝံပုလွေကို ကြောက်တာနဲ့ သယ်တဲဘက်ဆီ ပြေးလာကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကောင်တွေ ဘာကြောင့် အစောကြီး ဖြန်လာကြပါလိမ့်ဆိုပြီး ထွက်ကြည့်တော့ လားလား။ ညောင်ကြပ်ပင်ကြီး အောက်မှာ ခရီးတော်နဲ့ဝံပုလွေ နပန်းလုံးနေကြတာကို သွားမြင်တာကိုး။ ဒါနဲ့ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ သေနတ်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လိုက်လာတယ်။”

“ညောင်ကြတ်ပင်နားရောက်လို့ ဝံပုလွေနဲ့လူ လုံးထေးနေတာမြင်တော့ ခုတ်တရက်မပစ်ရဲဘူး။ လူကိုထိသွားမှာစိုးလို့။ ဒါပေမဲ့ ခရီးတော်က သူ့အနား အကူရောက်လာတော့ အားတက်လာပြီး ရင်ဘတ်ကိုခဲထားတဲ့ ဝံပုလွေကို အတင်းတွန်းထားရင်း “အဖေရေပစ်တော့မျိုး၊ ပစ်” လို့ အော်တယ်။ သူ့အဖေကလည်း ဝံပုလွေရဲ့နားထင်ကို ချိန်ပြီး ပစ်ချလိုက်တယ်။ ဝံပုလွေလည်းလူးလို့မပြီ၊ သေသွားတာပဲ။

သင်းအုပ် ဘိရာဖင်သည် အတန်ကြာငြိမ်နေသည်။ မည်သူမျှ စကားမပြောကြ။ သူပြောမည့်စကားကို စောင့်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေဝင်ပြီ။ အခန်းထဲတွင် မှောင်စပြုနေပြီ။ အမျိုးသမီးများက လသာဆောင်ဘက်တွင် ရှိကြသေးသည်။ သူတို့ဘက်ဆီမှ စကားမပြောသေး။

တစ်ချက်တစ်ချက်ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာစဉ်းစားနေသလဲ သိရဲ့လား” သင်းအုပ်ဆရာက မေးသည်။ “ကျွန်တော်တို့ဟာ အသိဉာဏ် တော်တော်နည်းကြသေးတာပဲဆိုတာ တွေးနေတာ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ခဏခဏ စဉ်းစားမိတယ်။ တကယ် လို့သာ ကျွန်တော်တို့မှာ အသိဉာဏ်နည်းနည်းလေး ပိုရှိခဲ့ရင် တချို့ဘေးအန္တရာယ် တွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရှောင်နိုင်မှာပဲ။ အနည်းဆုံး ခုထက်တော့ အန္တရာယ်တွေ နည်းသွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အသိဉာဏ်ရအောင် ဘယ်သူက သင်ပေးမလဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဗဟုသုတကလေး အသိဉာဏ်လေး အရင်က ထက်တော့ ပိုရှိလာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အများကြီး လိုသေးတယ်။ သိစရာတွေ တစ်ပုံကြီး ကျန်နေသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ခရိုင်က ရွာတွေမှာ ဆရာဝန်တို့ ဆေးပေးခန်းတို့ ရှိတဲ့ရွာဆိုလို့ တစ်ရွာမှ မရှိသေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်လား။ အသင်မြို့တော်ကြီးမှာ ဘယ်လိုရှိသလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့တောမှာတော့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ရောဂါတွေကို ဘယ်လိုကုရမယ်၊ ဘယ်လို ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ညွှန်ကြားထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ မရှိသေးဘူး။ ခွေးရူးပြန်တဲ့ရောဂါတွင် မကဘူး၊ ကလေးတွေမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အခြားရောဂါတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကလေးတွေဟာ မသေသင့်ဘဲ သေနေကြရတယ်။ ကဲပါလေ ဒါတွေ သိပ်မပြောတော့ဘူး အချိန်ကျတော့ ရှိလာလိမ့်မပေါ့။”

“ခရီးတော်ဟာ သူ့အဖေက တွဲခေါ်လာလို့ အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝံပုလွေကိုက်ရာတွေပြည့်လို့။ သွေးတွေနဲ့ အဝတ်တွေကလည်း စုတ်ပြတ်လို့။ တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းပေါ့။ ကျုပ်လည်း သတင်း ကြားတာနဲ့ ချက်ချင်း သွားကြည့်တယ်။ သူက ဘုရားဝတ်ကျောင်း ဘေးနားက တဲကလေးတစ်လုံးမှာ သူ့အဖေနဲ့နေတယ်။ တဲကလေးက နှစ်ထပ်။ အောက်ထပ် မှာ စပါးတိုက်နဲ့ ဆီဆုံကလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်း နှစ်ခန်းရှိတယ်။ အပေါ်ထပ်ကိုတက်ချင်ရင် လမ်းဘက်မျက်နှာမူနေတဲ့ လှေကား က တက်ရတယ်။”

“ခု ကျောင်းဆရာကလေးနေတဲ့အိမ် မဟုတ်လား”
အင်ဒရူးက မေးသည်။

“ဟေ့၊ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ လူနာအနားမှာ လူတွေ ခိုင်းအုံနေတယ်။ အနားရောက်အောင် မနည်းတီးယူရတယ်။ မိန်းမတွေကလည်း ပြည့်လို့။ လာကြတာကတော့ စေတနာကောင်းနဲ့ပါပဲ။ ကူညီဖို့၊ လူနာသတင်း ဆေးဖို့။ ဒါပေမဲ့ လူနာအဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်။”

“ပထမဆုံးလုပ်ရမဲ့ အလုပ်က ကောင်လေးကိုယ်က သွေးတွေကို ဆေးကြောမပစ်ဖို့။ အဝတ်စုတ်တွေကိုပြန်ပြီး မချုပ်ဖို့လိုတယ်။ သူ့ကိုယ်က ဒဏ်ရာတွေကို မီးနဲ့တိုပေးရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဘယ်သူမှ စိတ်ကူးမရကြဘူး။ အရူးပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဆေးမြစ်တွေကိုသာ ရှာနေကြတယ်။ ကျုပ် ကောင်လေး ကို အသင်ဆေးရုံ ပို့ဖို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ လက်မခံကြဘူး။ “အရူးပြန်ပျောက်တဲ့အပင်” “အရူးပြန်ပျောက်တဲ့အပင်” ဆိုပြီး တဖွဖွပြောနေ ကြတယ်။ သူတို့က ဒါလောက် သိတာကိုး။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီအပင်ကလဲ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူ့အိမ်မှာမှ မရှိဘူး။”

“ဘာပင်တဲ့လဲဗျ”

ကျွန်တော်က သင်းအုပ်ဆရာကို မေးသည်။

အားလုံးက ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့အကြည့်ဒဏ်ကို တွန့်တော်မခံနိုင်။ မျက်နှာတွေ နီရဲသွားသည်။ ကျွန်တော်ကြားဖြတ်၍ မေးသည် ကိုလည်း ကြိုက်ကြဟန်မတူ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း အမေးလောသွား သည်ကို သတိရသည်။ ဤအချိန်သည် ဆေးဖက်ဝင် အပင်များ အကြောင်းကို မေးရန် အချိန်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် နောက်မှ သတိရသည်။

“ဘာပင်မှန်းတော့ မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်လည်း မမြင်ဖူးဘူး” သင်းအုပ် ဆရာက ပြောသည်။ “ဆလာမိဘက်မှာ ပေါက်တယ်ထင်တာပဲ။ အဲဒီဘက်က ဘုန်းကြီးတွေ စိုက်ကြတယ်ပြောတယ်။ ဒီအပင်နဲ့ စီးပွားလမ်း တော်တော်ဖြောင့် ကြတယ်ပြောတာပဲ”

ဤအဖြေလောက်နှင့်ပင် ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားကာ ခေါင်းငုံ့လိုက် သည်။ ဘာမျှမပြောတော့။ သင်းအုပ်ဆရာက အခြားသူများဘက်သို့လှည့်ကာ စကားဆက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခရီးတော်ကို ဆေးရုံပို့ဖို့ သူ့အနားက ယောက်ျားတွေ ခိန်းမ တွေကို ကျုပ်မနည်း နားချရတယ်။ ခရီးတော်က မနက်ဖြန် လောက်ကျမှ

ဆေးရုံ တက်ချင်တယ်။ ကျုပ်က ခုချက်ချင်း တက်ဖို့ပြောတယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့မယ်လို့ပြောတော့မှ သူ လက်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း မြင်းနဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ရွာက မိန်းမတွေက ရောဂါပျောက်ကြောင်း ဆုတောင်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးသိပ္ပံပညာကို သူတို့ရဲ့ အပင်လောကီ ယုံကြည်ပုံတော့ မရဘူးဗျ။”

“အသင်ကို ကျုပ်တို့ရောက်တော့ တော်တော်မှောင်နေပြီ။ ကျုပ်လည်း ခရီးတော်ကို ဆေးရုံတင်ပြီး ညတွင်းချင်း မြင်းနဲ့ပြန်လာခဲ့တယ်။”

“ခရီးတော် ဝံ့ပုလွေကိုက်ခံရတာ တနင်္လာနေ့ဗျ။ ကြာသပတေးနေ့ ကျတော့ သူ ဆေးရုံက ဆင်းလာတယ်။ မီးကင်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေရှိနေသေးတဲ့ ဝံ့ပုလွေကိုက်တဲ့ ဒဏ်ကတော့ တော်တော်သက်သာသွားပြီ။ မီးကင်တဲ့ ဒဏ်ရာ ကလည်း မကြာခင် ပျောက်သွားမှာပါ။”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့တောက လယ်သမားတွေက ဆေးရုံကို အယုံအကြည် သိပ်မရှိကြဘူးဗျ။ မီးကင်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာကလည်း ရှိ၊ သူတို့အပင်ကိုလည်း အသုံးမပြုရတော့ ဆေးရုံကို လုံးလုံးမယုံကြဘူး။ သူတို့အပင်ကို အသုံးမပြုဘဲ ရောဂါပျောက်မယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ကြဘူး။ ခရီးတော်ဟာ ရူးနေတယ် ဆိုပြီး သူလာရင် ရှောင်ကြတယ်။ ကလေးအမေတွေက ခရီးတော်လာရင် သူတို့ကလေးတွေကို ခေါ်သွားကြတယ်။ တစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုကြည့်ထားကြတယ်။ ကြာတော့ ခရီးတော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ရောဂါဟာ ပျောက်မှပျောက်ရဲ့လား ဆိုတာ သံသယဝင်လာတယ်။ ကျုပ်က နှုတ်ဆက်ရင် မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေတာ လူတွေကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးနဲ့ကြည့်တာတွေကို မြင်ရတော့ သူ့ကိုယ်၌မှာကို လျှို့ဝှက်တဲ့အကြောက်တစ်မျိုး ရှိနေပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ကျုပ် သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း စဉ်းစား ကြည့်လေ။ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ရောဂါကြီးတစ်ခုရှိနေပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီရောဂါကြီး ပေါ်လာမလားလို့ တထင်ထင်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရမလဲ။”

“ပိုဆိုးတာက ဒီစိုးရိမ်မှုကြောင့် ရောဂါ တကယ်ပေါ်လာတာက ပိုဆိုး တာပေါ့” ကျွန်တော့်ယောက်ဖက ပြောသည်။ “တစ်လောကတင် ဆေးပညာ ဂျာနယ်တစ်ခုထဲမှာ ဆောင်းပါးတစ်စောင် ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ခွေးကိုက်ခံရတဲ့

ဆစ်ယောက်ဟာ ခွေးရူးပြန်ရောဂါ ပေါ်မှာကို သိပ်ကြောက်တတ်သတဲ့။ ဒီလို ကြောက်နေတာကိုယ်၌ပင်လျှင် ရောဂါပဲတဲ့။ ဒီလိုကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် ခုချက်ဒဏ်ရာနဲ့ မီးကင်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ အကျိုးဆက်တွေဟာ ပြန်ပေါ်လာတတ် သတဲ့။ အဲဒါတွေကြောင့် မေးခိုင်ရောဂါ ဖြစ်တတ်သတဲ့။ မေးခိုင်ရောဂါနဲ့ ခွေးပြန်ရောဂါဟာ လက္ခဏာချင်း တော်တော်တူတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဆရာဝန် သူ့ရဲ့ အဆိုပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခွေးကိုက်ခံရတဲ့ လူရဲ့စိတ်ထဲမှာ ငါတော့ ခွေးပြန်တော့မှာပဲလို့ ထင်နေတဲ့ စိုးရိမ်မှုကို သူတို့လည်း ပျောက်အောင် ဆက်နိုင်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေဆရာဝန်တွေကို ခြံမြန်းနေတာပဲ။ ဆရာတွေ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းလေး ဆက်ပြောပါဦးဆရာ”

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဆောင်းပါးမျိုး မဖတ်ဖူးပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ တွေးမိတယ်။”

“ဒီလိုနဲ့ ရက်တော်တော်ကြာသွားတယ်။ ရွာသားတွေကလည်း ဒီကိစ္စကို အခုပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြပြီ။ စက်တင်ဘာလကုန်ခါနီး တစ်နေ့ ကျုပ်ခပ်စောစောမှာ ခရီးတော်ရဲ့အဖေ ကျုပ်ဆီ ပေါက်လာပြီး သူ့သား အကောင်းဘူးလို့ လာပြောတယ်။”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိဘူးဆရာ။ နည်းနည်းဖျားတယ်။ အစာလည်း မစားဘူး။”

“ကျုပ်လည်း ချက်ချင်းထလိုက်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ခရီးတော်ဟာ ဆင်ကြီးမြို့ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေတယ်။ သိပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိဘူး။ ဆေးမျက်နှာက ဖြူလို့။ သူ့ရောဂါကိုတွေးပြီး စိတ်ညစ်နေပုံပဲ။ အသက်ရှူလို့ မရဘူးတဲ့။ မကြာခဏ အသက်ရှူရ ကျပ်သတဲ့။ ကျုပ်က နို့တစ်ခွက် တစ်တယ်။ သူလည်း ထထိုင်ပြီး နို့ခွက်ကို ကိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်နားလည်း ချက်ချင်း မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲပြီး တုန်လာတယ်။ ကျုပ်က နို့ခွက်ကို လှမ်းမယူ နိုင်ခင် သွားကြီးစေပြီး တက်သွားတာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ သေပြီလို့ထင်တာ။ အဲဒါနဲ့ ခဏကြာတော့ ပြန်သတိရလာတယ်။”

“အဖေအပြစ်ပဲ။ အဖေအပြစ်ပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် အရူးပျောက်ပင် ကျွန်တော်ခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး” လို့ဆိုပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်။

“ကျွန်တော်က ဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဝမ်းဗိုက် ကသိကအောက်ကြီး
ဒီလိုဖြစ်တာ၊ မကြာခင် ပျောက်သွားမှာလို့ ပြောပေမဲ့ မယုံဘူး။ နောက်
ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို ဘိသိက်သွန်း
ရှိတာနဲ့ ညနေကျမှ လာခဲ့မယ်ပြောပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ သင်းအုပ်ဆရာဆို
ဒီလိုပဲလေ။ ဝမ်းသာစရာရော၊ ဝမ်းနည်းစရာရော။ မင်္ဂလာပွဲရော၊ အသုဘ
ကြုံရတာပဲ။”

“မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စပြီးလို့ ညနေဘက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခရီးတော်
ယောက် ငန်းမမ်းပြီး ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကြားရ
သူ့အဖေက ကျုပ်ကို စောင့်လို့။ သူ့ကို ရွာအပြင်ဘက် ပြောင်းပေးချင်
ကျုပ်ကို အံ့ကူအညီလာတောင်းတာ။ အိမ်နီးချင်းတွေက ခရီးတော်တစ်
လမ်းမကို လွှတ်ထွက်လာပြီး ကလေးတွေကို လိုက်ကိုက်မှာ ကြောက်
လူတွေက သိပ်ကြောက်နေတော့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးလေ။ ခရီး
ဖောက်လာရင် ပစ်သတ်ဖို့လည်း ဝန်လေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကျုပ်လည်း သူ့အိမ်ရောက်သွားတယ်။ ကျုပ် ရောက်တော့ ခရီးတော်
သတိရလို့ ပြန်ကောင်းနေပြီ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထိုင်လို့။ တစ်အိမ်လုံး
ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွလို့။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် အကွဲတွေလည်း တစ်အိမ်
ပွစာကြနေတာပဲ။ ကျုပ်တောင် နည်းနည်းလန့်သွားတယ်။ သူ့အဖေ
မရဲတရဲ ကပ်သွားပြီး သူ့နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး ပရိတ်ရွတ်တယ်။”

“ကျုပ် ပရိတ်ရွတ်ပြီးတော့ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီး ကျုပ်ထံ
နမ်းတယ်။”

“ခရီးတော် ဒီအိမ်မှာနေရတာ သိပ်မကောင်းဘူး။ ရွာပြင်ဘက်က
ဘဒ္ဒေ လယ်တဲကိုပြောင်းမလား။ အဲဒီအိမ်မှာဆို အေးအေးဆေးဆေး ရှိ
တယ်။”

“ဒီတော့ သူက ခပ်တည်တည်ပဲ။ မတ်တတ်ထပြီး ကျွန်
ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အနားကို ဘယ်သူမှမလာပါ
ပြောတယ်။”

“ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ပြီး အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့
သွားကြ။ သွားကြ။ ဘယ်သူမှ မလာကြနဲ့။ ကဲ ခရီးတော် ဘယ်
မရှိတော့ဘူး။ သွားကြရအောင်လို့ ပြောတယ်။”

“ဒီတော့ သူက ဆရာ ကျွန်တော် အလင်းရောင်ကို မကြည့်နိုင်ဘူး။
အိမ်လို့ ပြောတယ်။”

“ပြောမဲ့သာ ပြောရတယ်။ နေက ဝင်လုပြီ။ နေရောင်က ပြတင်းပေါက်
ပြီး အခန်းထဲ ထိုးကျနေတယ်။ ခရီးတော်ဟာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးမြီးပြီး
တော့လက်ကို ဆွဲတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် သူ့ဘဒ္ဒေတဲကို လိုက်လာတယ်။
လည်း သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျောင်းဖျော်ပြီး ညကျမှ အိမ်ပြန်လာတယ်။”

“လယ်တဲကထွက်တော့ တဲပြင်ဘက် အမှောင်ထဲမှာ လူတစ်သိုက်
နေတယ်။ သေနတ်တွေ ကိုယ်စီနဲ့။”

“ကျုပ်လည်း တဲတံခါးကိုသော့ခပ်၊ သော့ကို ကျုပ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်
တယ်။ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာပြီး ခရီးတော်အကြောင်း ကျုပ်ကို မေးကြတော့တာပဲ။
ကျုပ်လည်း ခရီးတော်ဟာ မကြာခင်သေမှာပဲ။ သေမဲ့အတွက် သက်သက်
သေသေအောင်ဆုတောင်းပေးကြဖို့ ပြောရတယ်။ ဒီလူတွေဟာ ဒီလောက်
အာတရား မခေါင်းပါးကြပါဘူး။ ခရီးတော်ဟာ သူတို့မိတ်ဆွေလည်း
မဟုတ်တယ်။ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလည်း မဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုသနားကြတယ်။
သူ့ကိုယုံကိုယ်ကို အသက်ရှင်ရေး စိတ်ဓာတ်ဟာ ကရုဏာစိတ်ဓာတ်ထက်
အကြီးတယ်လေ။ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲ၊ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်
လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူတို့ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေလို
မကြောက်နေကြတယ်။”

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးများ ဝင်လာကြသည်။ ညလေက
ပြုပြီဖြစ်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟောတော်။ ခုထက်ထိ စကားကောင်းနေကြ သေးတာကိုး။ မီးလည်း
ချွန်သေးဘူး” ဟု ကျွန်တော့်ညီမက ပြောသည်။ “ဧကန္တ ခရီးတော်ကို
ဆောင်ကောင်းနေကြပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း နားထောင်ရအောင်
ပြောပါလား။”

သူက မီးများကို အထွန်းခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခရီးတော်ကော ဘာဖြစ်သွားသလဲ” အင်ဒရူးက လေသံကလေး
မေးသည်။

သင်းအုပ်ဆရာက မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ လက်ကိုဆန့်ပြသည်။

မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားချင်။ ခရီးတော်သည်
ညင်ညင်သာသာဖြင့် အသက်ထွက်ခဲ့ရသည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ရွာသာသနာ
ကပင် သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်လော။

အစေခံသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်း၍ ယူလာသည်။ ကျွန်တော်
လည်း အခြားအကြောင်းများကို ဆက်၍ပြောကြသည်။

[Dimitrios Biklas's The Priest's Tale]

ဂျေ၊ အမ်၊ မာကာဒို ဒီဇာကဆစ်၏ လူမမာစောင့်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

ဘရာဇီးလ် အမျိုးသားစာရေးဆရာကြီး ဂျေ၊ အမ်၊
မာကာဒို၊ ဒီ၊ အက်ဆစ်(၁၈၃၉-၁၉၀၈) ခုနှစ်၏ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။
၎င်းကို ခေတ်သစ် ဘရာဇီးလ်စာပေ၏ ဖခင်ကြီးဟု စာပေသမိုင်း
ဆရာတို့က မှတ်ချက်ပြုကြသည်။ ၎င်း၏ဝတ္ထုများသည် အများ
အားဖြင့် အဆိုးမြင်ဝါဒဘက်သို့ တိမ်းညွှတ်တတ်သည်။ စိတ္တဗေဒ
သရုပ်ဖော် ဘွဲ့များကို ရေးလေ့ရှိသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သူသည် လူသတ်သမားတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လူမမာတစ်ဦးကို ပြုစုရသည်။
လူမမာက နိုင်ငံထက်ကလွဲပြုတတ်သည်။ သူ့ကိုနှိပ်စက်သည်။
အစေခံသည် ဇီဝကြောင်သောလူမမာကို သည်းခံသည်။ ကောင်းစွာ
ပြုစုစောင့်ရှောက်တတ်သည်။ တစ်ညတွင်မူ သူ့ကို နှိပ်စက်လွန်း
လှသဖြင့် လူမမာကို သတ်ခဲ့မိသည်။ လူများက လူမမာ ရိုးရိုး
တန်းတန်း သေဆုံးသည်အထိဖြင့် လူမမာ၏ မကောင်းသတင်း
များကို ပြောကြသည်။ အကြင်နာတရားမရှိပုံ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား
ခေါင်းပါးပုံကို ပြောကြသည်။ အစေခံကိုမူ အလွန်သည်းခံနိုင်သူ၊
စိတ်ရှည်သူဟု ချီးကျူးထောမနာ ပြုကြသည်။ သေသူ လူမမာ
ကလည်း သေတမ်းစာရေးကာ အစေခံကို အမွေပေးခဲ့သည်။

လူသတ်သမားက အမွေလည်းရလိုက်သေးသည်။ အချိုးမွမ်း

လည်း ခံရသေးသည်။ လူသတ်သမား၏ ဩတ္တပ္ပစိတ်သည်
သို့ကို ပြန်ခြောက်လှန်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် လူသတ်သမားက
သူ့ဇာတ်လမ်းနှင့် သူ့ခံစားချက်များကို စာရေးဆရာအား ပြန်ပြော
ပြသည်။

လူမမာစောင့်တစ်ဦး၏ ပြောချက်

၁၈၆၀ ခုနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ စာဖွဲ့
ဆရာတယ်လို့ ထင်လို့လား။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောပြမယ်လေ။
ကျွန်တော်မသေခင် ဒီအကြောင်းကို ပုံနှိပ်ခြင်းမပြုပါဘူးလို့တော့
သေးရမယ်နော်။ ဒါကလည်း ကြာကြာမစောင့်ရပါဘူး။ တစ်ပတ်လောက်ပဲ
တော့တာပါ။ ကျွန်တော်က သေဒဏ်ကျထားပြီ မဟုတ်လား။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံး ပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း
နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အချိန်
လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ စာရေးဖို့ စက္ကူလည်း မရှိဘူး။ ပြီးတော့
တော့မဲ့ဆဲဆဲ ဒါတွေကို ပြန်ရေးနိုင်လောက်အောင်လည်း ကျွန်တော်
မကောင်းဘူး။ ရေးမယ်ဆိုရင်တော့ စက္ကူနည်းနည်းပါးပါး ရှိပါရဲ့။
ကျွန်တော် သတ္တိမကောင်းတော့ဘူး။ လူ့ဘဝမှာ ကျွန်တော်နေရမဲ့
ဟာ နည်းနည်းကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီအချိန်ကလေးဟာ ကျွန်တော်
ယောင်းတိုင်မီးတောက်ကလေးရဲ့ ဘဝနဲ့အတူတူပဲ။ မကြာခင် မနက်ဖြန်
နံနက် နေမင်းကြီး ထွက်လာတော့မယ်။ ဘဝကို တားမရသလို နေမင်းကြီး
လည်း တားမရဘူးမဟုတ်လား။ ကဲ- နှုတ်ဆက်ပြီးသားပဲ။ ကျွန်တော်
အပျက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော်
ပန်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုးတာတွေ့ရင် ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီစာကိုဖတ်ရင်
စိတ်နဲ့လို မွေးပျံ့တဲ့ရန်မျိုး ထွက်မလာဘဲ အပုပ်နဲ့တွေ့ ထွက်လာတယ်ဆို
လည်း သည်းခံပါ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေး မှတ်တမ်းတစ်စောင်

လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ရေးလိုက်ပါတယ်။

ခင်ဗျားသိချင်တဲ့အတိုင်း ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ၁၈၆၀ ခုနှစ် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီနှစ်မတိုင်ခင် ဩဂုတ်လမှာ ကျွန်တော်အသက် ၁၂ နှစ် ပြည့်တယ်လေ။ ကျွန်တော် အသက် ၄၂ နှစ်မှာ ကန့်ကူစာရေး ဝင် တယ်။ ကန့်ကူစာရေးဆိုတာ နှစ်သိမ့်ခွင့်က ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ စာ ပရိယတ္တိတွေကို လိုက်ကူးရတဲ့ စာကူးစာရေး ဆိုပါတော့။ ကန့်ကူစာရေးလုပ်တာ သူက ကျွန်တော့်စားဝတ်နေရေး ကိစ္စအားလုံးကို တာဝန်ယူတယ်။ ၁၈၅၅ ဩဂုတ်လမှာ သူ့ဆီကို မြို့လေးတစ်မြို့မှာ သီတင်းသုံးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ် ခုဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမြို့မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖီးလစ်စီဘတ်ဆီ လူမမာတစ်ဦးကို ရှောင်ဖို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင် လူတစ်ယောက် ရှာပေးပါ။ လိုချင်တဲ့လခ ပေးပါမယ်လို့ အဲဒီစာထဲ ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာတော်က ကျွန်တော်သွားမလားလို့မေးတော့ ကျွန်တော် လည်း ဝမ်းသာအားရလက်ခံလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပိဋကတ်တွေထုတ် ရတာကို ငြီးငွေ့လှပြီလေ။ ပထမ ဗိုလ်မှူးကြီးမှာနေတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် သွားနှုတ်ဆက်ပြီး အဲဒီကမှ မြို့ကလေးကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ သတင်းဆိုးတွေကို ကြားရတော့တာ အလွန် ဖိစီးကြောင်းသတိပေးတယ်။ ရိုင်းသတဲ့။ ပြီးတော့ စစ်စီသတဲ့။ ဘယ်သူမှ သည်းညည်းကို မခံနိုင်ကြဘူးတဲ့။ သူ့ မိတ်ဆွေတွေတောင် သည်းမခံနိုင်ကြဘူး ကြားရတယ်။ သူက လူမမာဆိုပေမဲ့ ဆေးဝါးသိပ်မမှီဝဲဘဲ လူနာစောင့်တွေကို အားကိုးတယ်ဆိုပဲ။ သူ လက်သီးနဲ့ထထိုးလို့ လူမမာစောင့်နှစ်ယောက် ကျိုးပျိုးသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကျန်းမာတဲ့ လူမျိုးကိုတောင် မကြောက်ဘဲ လူမမာလောက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က စာပေးလိုက်တဲ့ ဖုန်းကြီးကို ဝင်ဖူးပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ သူက ကြားတဲ့အတိုင်း မှန်ကြောင်းပြောလိုက်ပြီး သည်းခံဖို့၊ စိတ်ရှည်ဖို့ တရား လွှတ်လိုက်တယ်။ ဖုန်းတော်ကြီးကို ဝင်ဖူးပြီး ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ရောက်တော့ လူမမာ ဗိုလ်မှူးကြီးဟာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီးထိုင်လို့။ ရောဂါက တော်တော်

ပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဆီးကြိုတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ လိုတမာ ပြုံးလိုက်တယ်။ သူ အရင်က ငှားခဲ့တဲ့ လူမမာစောင့်တွေဟာ ကြယ်စေ့လေးတစ်စေ့လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိကြောင်း၊ အအိပ်အလွန်ကြီးကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားကြောင်း၊ အိမ်က အိမ်ဖော်မကလေးနဲ့ ပရောပရည်ပြုလုပ်ကြောင်း၊ နှစ်ယောက်ကတော့ သူခိုးတွေ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြတယ်။

“မင်းကကော ခိုးတတ်သလား”လို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“မခိုးတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဒီလို မေးပြီးတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော်က နာမည်ကို ပြောတော့ အံ့သြတဲ့ဟန်နဲ့ လှမ်းကြည့်နေတယ်။

“ဘာရယ်၊ မင်းနာမည်က ကိုလံဘို ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နာမည်ကပရိုကိုပီယို ဗာလွန်ဂိုပါ”

ဗာလွန်ဂိုတဲ့။ ဒီနာမည်ဟာ ခရစ်ယာန်နာမည် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပရိုကိုပီယိုလို့ ခေါ်မယ်ဆိုပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်သလိုခေါ်ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြန်ပြောနေရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ် သေး။ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကိုသိအောင် ပြောပြရတာ။ နောက် အစ်ချက်ကလည်း ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သိပ်သဘောကျ သွားပြီဆိုတာ သိအောင် ပြောပြရတာ။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဘုန်းကြီးကို သည်း ဒီအတိုင်းပဲ လျှောက်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ကျွန်တော့်လို သည်းခံတဲ့ လူမမာစောင့်တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက်တော့ ကျွန်တော့်နဲ့ ပြေလည်နေတယ်လေ။

အဲ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့ အရုဏ်တက်ကျတော့သာ ကျွန်တော့်ရှေ့က လူမမာစောင့်တွေရဲ့ ဘဝကို ကျွန်တော်နားလည်တော့တာပါပဲ။ ခွေးသာသာ အဝလာကပ်ပိုတာကိုး။ ကျွန်တော် အိပ်လည်း မအိပ်ရဘူး။ တခြား ဘာမှလည်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းတာကို ငဲ့ခံ။ သူ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲတာကို မနာသလိုလုပ်ပြီး ရယ်ပြ။ ဒါနဲ့ အချိန်ကုန်ရတာပဲ။ သူ ဆဲတဲ့အခါ ဒီလိုနေပြမှ သူကကြိုက်တာကိုး။ လူက နဂိုကတည်းက ရိုင်းပြီး ပါးစပ်ပေါက်

ဆိုးရဲတဲ့အထဲ မကျန်းမာတော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။ သူ့ရောဂါကလည်း စုံနေတာပဲ။ နှလုံးရောဂါလည်း ရှိတယ်။ အဆစ်အမြစ်ကိုက်တဲ့ ရောဂါလည်း ရှိတယ်။ တခြားရောဂါကလေးတွေကလည်း သုံးလေးခုရှိတယ်။ လူ့အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ငါးနှစ်သားလောက် ကတည်းက အနီအစေ့တွေနဲ့ မကြောင့်မကြ နေခဲ့ရတာ။ စိတ်တိုတတ်ရုံ၊ ချေးများရုံလောက် ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သည်းခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်သဘောထားလည်း ပုပ်သေးတယ်ခင်ဗျ။ တစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲတာ၊ ဒုက္ခရောက်ရတာကြည့်ပြီး ပျော်တတ်တဲ့လူမျိုး။ သုံးလက်မတံတဲအခါကျတော့ ဒီလူကြီးနဲ့ နေရတာ ကျွန်တော် ငြီးငွေ့လာပြီ။ ထွက်မှပဲလို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အခွင့်အရေးကတော့ မပေါ်လာသေးဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကြာကြာမစောင့်ရပါဘူး။ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ဆီကို စကားတစ်ခွန်း အပြောခိုင်းလိုက်တာ မေ့နေလို့ မပြောဖြစ်ဘူး။ နည်းနည်းနောက်ထွေးသွားတယ်။ ဒီတွင် ကြိမ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ပြီး နှစ်ချက် သုံးချက် ရိုက်တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးပဲ။ ဒီထက် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ထပ်မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်အထုပ်ကို ကျွန်တော် ပြင်တော့တာပဲ။ ဒီတော့ သူ ကျွန်တော်အခန်းထဲ လိုက်လာပြီး အလုပ်က မထွက်ဖို့ တောင်းပန်တယ်။ စိတ်မဆိုးဖို့အကြောင်း၊ အသက်ကြီးသူ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ စိတ်တိုတတ်တာကို ဧဗ္ဗမယသင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောတယ်။ သူ တောင်းပန်လွန်းတဲ့အတွက် ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆက်နေဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

အဲဒီ ညနေကျတော့ သူက

“ငါလည်း သိပ်နေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သင်္ချိုင်းထဲ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းနေပါပြီ။ ဒီတော့ ငါ့ မသာတော့ လိုက်ပို့ပါဦး။ ငါ့အတွက်ကို အမျှသွားပါဦး”တဲ့။ ပြီးတော့မှ သူက ရယ်ရင်း “တကယ်လို့ ငါ့ကိုသာ အမျှမဝေရင် ညကျရင် မင်း ခြေထောက်ကိုလာဆွဲပြီး ချောက်မှာပဲ။ တချို့ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံရဲ့လား”လို့ မေးတယ်။

“မယ့်ဘူးခင်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ မယ့်ရသလဲ”ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ခွံ

ကြည့်နဲ့ အော်တော့တာပဲ။

ဒါ သူ အင်မတန် စိတ်ကောင်းဝင်နေတဲ့ အချိန်နော်။ စိတ်ဟောက်အာရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာတော့ တွေးသာ ကြည့်ပေတော့။

ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်နဲ့တော့ မရိုက်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စော်ကားတာတော့ အရင်လိုပဲ။ အတန်ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း အရေထူလာတယ်။ သူ ပြောတာ၊ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းတာတွေကို သိပ် ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ လူ့အန္တိတုံ့။ ကုလားအုပ်တဲ့။ နလပိန်းတုံးတဲ့။ ဝမ်းတွင်းရူးတဲ့။ ချီပြောလိုက်တာစုံလုံးပဲ။ ရစရာ မရှိတော့ဘူး။ အမှန်က ကျွန်တော်မို့လို့၊ သူ့အင်မတန် သဘောကျလွန်းလို့ ဒီလောက်ပြောတာ။ ဒီပြင်လူတွေဆိုရင် အဆက်ဆုံးတယ်။ သူမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ တူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း အဆုတ်ရောဂါနဲ့ ဆုံးပြီတဲ့။ သူ့ဆီလာပြီး သူ့ကို အလိုက်အထိုက်ပြော၊ သူ့အကြိုက်ကို လိုက်လုပ်ပေးတဲ့ အိမ်ဆွေတွေကလည်း သူ့ဆီ ကြာကြာမနေကြဘူး။ အလည်လာတယ်ဆိုရင် ထပ်။ ကြာလှရင် ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ပေါ့။ အဲ သူ့ ဆဲရေးတိုင်းထွာတဲ့ ဒါဟာရ အဘိဓာန်ကြီးကို လက်ခံတဲ့လူဆိုလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ ခံတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အိမ်က ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးတာလည်း တစ်ခါတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးက သူ့ကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မထွက်ဘဲ နေနေတာ။

ဒီလို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးအဆင်မပြေ ဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ ကျွန်တော်ကလည်း ရီယိုမြို့ကို သွားစရာကိစ္စ ပေါ်လာတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျွန်တော်အသက် ၄၂ နှစ်ရှိပြီ။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားဆိုလို့ နည်းနည်းမှ မရှိတဲ့ စိတ်ပျက်စရာ လူမမာအိုကြီးနဲ့ ဆွတ်ကျွတ် ရွာကလေးတစ်ရွာမှာနေရတာ ဘယ်လောက်ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသလဲ။ ဥပမာလေးတစ်ခုပဲ ကျွန်တော်ပြောမယ်။ သတင်းစာကလေးတစ်စောင် ဆောင် မမတ်ရဘူး။ သူ့ကိစ္စ ဝိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်တာကလွဲရင် ကမ္ဘာလောကကြီးမှာဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိရဘူး။ ဒါကြောင့် အခွင့်သင့်ရင် ကျွန်တော် နေထိုင်မှုကို ပြန်ချင်တယ်။ ဆရာဘုန်းကြီးစိတ်ဆိုးရင်လည်း ဆိုးပါစေတော့၊ ဆက်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ပြောလက်စနဲ့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ကျွန်တော်မှာ

လခကလေးကလည်း နည်းနည်းပါးပါး စုမိဆောင်းမိသားဖြစ်တော့ ဒါလေးကို မြို့တက်ပြီး ပြန်ချင် သုံးချင်သေးတယ်။

မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ အခွင့်ကောင်း ပေါ်လာတာပါ။ သူ့ကျန်းမာရေးက တစ်နေ့တခြား ဆိုးလာတယ်။ ဒါနဲ့ ရှေ့နေကိုခေါ်ပြီး သေတမ်းစာ အရေးခိုင်းတယ်။ ရှေ့နေခံမြှာလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ အပြောအဆို ခံလိုက်ရတာ။ သူကလည်း အရင်ကထက် ပိုစိတ်တိုပြီး အပြောအဆို ပိုရိုင်းလာတယ်။ နားအေးပါးအေး နေရတဲ့အချိန် မရှိသလောက်ပဲ။ အရင်တုန်းကတော့ ဟယ် လူမမာကြီးပဲဆိုပြီး သည်းခံပါတယ်။ သနားစိတ် ပေါ်အောင်လည်း နှလုံးသွင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရှိစုမဲ့စု သနားစိတ် ကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခန်းသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သူ့ကို မုန်းတဲ့စိတ်၊ စက်ဆုပ်တဲ့စိတ်ဟာ ဗလောင်ဆူနေတယ်။ ဒါနဲ့ ဩဂုတ်လဆန်းရင်တော့ ထွက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ဆရာဝန်ကလည်း ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏတော့ နေပါဦးတဲ့။ ကျွန်တော်က တစ်လနေမယ်လို့ ပြောတယ်။ တစ်လကုန်ရင်တော့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ကျွန်တော် မနေတော့ဘူး။ သွားတော့မယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း လူစားရှာပေးမယ်ပြောတယ်။

ဒီမှာ ပြဿနာပေါ်တာပဲ။ ဩဂုတ်လ ၂၄ ရက် ညနေမှာ မောင်မင်းကြီးသား ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ အကြီးအကျယ်ဒေါပွပြီး ကျွန်တော့်တို့ ရစရာမရှိအောင် ဆဲတော့ဆိုတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပစ်သတ်မတဲ့ ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်တာ။ သူ့ကို ဆန်ပြုတ်အအေးတွေ တိုက်ရမလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်နဲ့ လှမ်းပေါက်တယ်။ ပန်းကန်လည်း နံရံသွားထိပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားတယ်။

“ဟေ့ သူနိုး ငါ့ပန်းကန် လျော်ပေး” ဆိုပြီး အော်တယ်။

ပါးစပ်က တထွတ်တထွတ်ဆဲဆိုပြီး ည ၁၁ နာရီလောက်ကျတော့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူ အိပ်ပျော်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်းတွေ့တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်ရင်း သူ့အိပ်ရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းကထိုင်ပြီး လူမမာ စောင့်တာပေါ့။ ညသန်းခေါင်ကျရင် သူ့ကိုနှိုးပြီး ဆေးတိုက်ရမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းနေလို့လား၊ စာဖတ်လို့လားမသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း နှစ်မျက်နှာ

မျက်နှာလောက်ဖတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူ့အော်သံကြားလို့ ကျွန်တော် လန်နိုးပြီး ချက်ချင်းထတယ်။ ကြည့်ရတာ ငန်းဖောက်လာတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆဲတဲ့ကြီးနဲ့အော်လို့။ ပြီးတော့အနားမှာရှိတဲ့ ရေပုလင်းနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဖိထိလိုက်တယ်။ ဘယ်ရှောင်ချိန်ရမလဲ။ ရေပုလင်းက ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက် ဆို လာမှန်တာပေါ့။ လူ့ကို မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒီတွင် ကျွန်တော်လည်း ခုန်ခုန်အုပ်ပြီး သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်တော့တာပဲ။ သူက တစ်အားရုန်းလေ၊ ကျွန်တော်က ညှစ်လေ။

သူ အသက်မရှုဘဲ ငြိမ်ကျသွားတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဆဲတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မကြားဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့အနား ခေါ်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို လှုပ်ကြည့်တယ်။ လက်လွန်သွားပလား ဆိုပြီး ခေါ်ကြည့်၊ မကြည့်၊ သတိပြန်ရအောင် အမျိုးမျိုးလှုပ်ကြည့်တယ်။ မရတော့ဘူး။ ဘာကျသွားပြီလေ။ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေသွားတာ။ ကျွန်တော်လည်း ခုန်ခုန်ခန်းထဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအခန်းထဲကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မဝင် နေ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြောမပြတတ်ဘူး။ လူက ငိုငိုတိုတိုငိုငို၊ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အသံလို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘူး။ နံရံကြည့်တော့လည်း နံရံကို မမြင်ဘူး။ နံရံကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖြိုပြနေတယ် ထင်ရတယ်။ စူးဝါးစူးဝါးနဲ့ နံရံအသံတွေကို ကြားနေတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆဲဆိုသံတွေ၊ အော်သံကြီးတွေကို ကျွန်တော်နားထဲမှာ ကြားနေရတယ်။ “လူသတ် နေပါပြီ။ လူသတ်နေပါပြီ” ဆိုတဲ့ အကြီးတွေကို ကြားနေရတယ်။ ဒါဟာ စကားပမာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသံပြောတာ။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ စည်းချက်မှန်မှန်နဲ့ တစ်ချက်ချက် ဖြိုနေတဲ့ နာရီသံဟာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို လေးနက်စေတယ်။ ချောက်ချားတယ်။ ညည်းသံညည်းသံများ ကြားရဦးမလားလို့ တံခါးနားကိုကပ်ပြီး ဆောင်ကြည့်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဆဲသံ၊ ဆိုသံ၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံပုံဖြစ်ဖြစ် ကြားရရင် တော်ပါပြီ။ သူ့ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အကူကိုရရင် ကျွန်တော်စိတ်အေးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဆဲရုံ ဆိုရုံတွင် နေဘူး။ ဆယ်ချက်၊ အချက်နှစ်ဆယ်၊ အို အချက်တစ်ရာ ထ ရိုက်လည်း

ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ခံဖို့ အသင့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။
တိတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လှုပ်လှုပ်
တယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ ထိုင်ပြီး ငိုနေမိတယ်။ ဒီနေရာကို လာမိတာ
မှားတာပဲလို့လည်း နောင်တရတယ်။

“ဒီလို အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့မိလေခြင်း” လို့လည်း ကိုယ့်အတွက်
အပြစ်တင်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလွတ်လိုက်တဲ့ ကန့်ကူလက်လှည့်
ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း အပြစ်တင်မိတယ်။ စောစောက ထွက်သွားခဲ့
အကောင်းသား။ သူတို့တားလို့ ငါနေရတယ်ဆိုပြီး ဆရာဝန်နဲ့ ဦးပဉ္စင်းကို
အပြစ်တင်မိတယ်။ ငါကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုကြီးထဲမှာ သူတို့လည်း တရားခံတွေ
ဆွဲထည့်မိတယ်။

အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်လွန်းနေတော့ ကြောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်
ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ယုတ်စွအဆုံး လေတိုက်သံကြားရရင်
နည်းသလားပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက လေတစ်ချက်မှ မတိုက်ဘူး။
တိတ်လို့။ ကြယ်တွေကလည်း ခါတိုင်းလို လက်လို။ မသားတစ်ခု ချလား
တွေ့တော့ ဦးထုပ်ချွတ်ရုံချွတ်ပြီး တခြားကိစ္စတွေကို ဆက်ပြောနေပြန်
လူတွေလိုပဲ ဘာမှ ထူးခြားဟန်မပြဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ပြတင်းပေါက်တော်
လက်ထောက်ပြီး အချိန်အတော်ကြာ အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။
ညအမှောင်ထဲကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ချောက်ချားမှု ပြေလို့ပြေငြား ကျွန်
ဘဝကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ပိုဆိုးလာတာ
ငါဟာ ပြစ်ဒဏ်ခံရတော့မှာပါလား။ လူသတ်တရားခံကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲ
ဆိုတဲ့ အသိက ပိုကြီးလာတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ကြောက်
ရော နောင်တရတော့ရော ရောထွေးနေတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်
မွေးညှင်းတွေ ထလာတယ်။ ခဏကြာတော့ ဝရန်တာဘက်က လူသုံး
ယောက် ချောင်းကြည့်နေသလို ထင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်
ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်လည်း လှည့်ထွက်လာရော လူသုံးယောက်သဏ္ဌာန်
ပျောက်သွားတယ်။ စိတ်ချောက်ချားနေတာလေ။

မိုးမလင်းခင် ကျွန်တော့်မျက်နှာက ဒဏ်ရာကို ကျွန်တော် ပထမ
စည်းတယ်။ အဲဒီနောက် အတန်ကြာတော့မှ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာရဲတယ်။

ခါလောက် ပြန်လှည့်ထွက်မလို့ လုပ်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ရှင်းမှ
မယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အရဲစွန့်ပြီး ဇွတ်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒါတောင်
ဝင်ချင်း အိပ်ရာနားကို မသွားရသေးဘူး။ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး
ညည်းတုန်ပြီး တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတယ်။ ထွက်ပြေးရမလားလို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။
မေ့မိတဲ့ ထွက်ပြေးရင် ကိုယ် သတ်တယ်ဆိုတာ အလိုလို ဝန်ခံပြီးဖြစ်နေမယ်။
အကြီးတာက ခြေရာ လက်ရာ မကျန်အောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဒါနဲ့
အိပ်ရာနားကို ကျွန်တော် ကပ်လာပြီး အလောင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်တယ်။
တစ်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်ပြီး ပါးစပ်ကြီးဟလို။ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ
အဲဒီလူတွေ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ကျွန်တော်
အယောက်ထဲအပေါ် ပုံချပြီး “နင် ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေ၊ နင် ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေ”
ပြောနေသလိုပဲ။

သူ့လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လက်သည်းရာတွေ ထင်နေတာ တွေ့ရ
တယ်။ သူ့ရင်ဘတ်က ကြယ်သီးတွေကိုဖြုတ်ပြီး အိပ်ရာခင်းကို သူ့လည်ပင်း
တစ်အောင် ဆွဲချပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အစေခံတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး
အိပ်စောစောက သေသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ဆရာဝန်ကို
လည်း အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်အစ်ကို နေမကောင်းလို့ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ အမြန်ဆုံး
အိပ်သွားရမလားလို့ ပထမဆုံး စိတ်ကူးရတယ်။ တကယ်လည်း တကယ်ပဲ။
အိပ်သွားခင်ကပဲ သူ နေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ စာတစ်စောင် အစ်ကို့ဆီက
ကျွန်တော် ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ရုတ်တရက်ကြီး ထွက်သွားရင် ယုန်ထင်
အောင်ထင် ထင်နေကြလိမ့်ဦးမယ်လေ ဆိုပြီး ကိစ္စပြီးအောင်နေဖို့ ကျွန်တော်
ပြတ်လိုက်တယ်။ မျက်စိမိမ့်မိမ့် နီဂရီး အစေခံတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အလောင်းပြင်တယ်။ အလောင်းထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ
ပြန်လို့ ကျွန်တော် ရှိနေတယ်။ မသင်္ကာစရာ တစ်ခုခုများ တွေ့သွားမလားလို့
စိတ်ထိတ်နဲ့။ တခြားလူတွေရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို သင်္ကာရှင်းတဲ့
အရာမျိုးကို ကြည့်လည်းကြည့်ချင်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်လည်း မကြည့်ရဲဘူး။
အဲဒီအမှုအရာတွေကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ အခန်းထဲ
ထဲမှာ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်နေတာ၊ သူတို့အချင်းချင်း တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့

စကားပြောနေကြတာ။ အသုဘအခမ်းအနားပြင်တာ။ ဦးပဉ္စင်းက ပရိတ်ရွတ်
ဒါတွေ အားလုံးကို ကြည့်ရင်း မလုံမလဲ ဖြစ်နေတယ်။ အချိန်ရောက်
ခေါင်းကို ပိတ်တယ်။ လက်တွေက တုန်လို့။ တုန်လိုက်သမှ ဘယ်လို
တည်းလို့မှ မရဘူး။ ဘေးက လူကတောင် သတိထားမိလို့ “အင်း သူ့ဆရာ
သူ့အပေါ် ဒီလောက် ဆဲဆိုနေတာတောင် ဆရာသေတော့ မျှာ စိတ်အေး
ရှာဟန် မတူဘူး” လို့ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သေးတယ်။

သူ့စကားဟာ ကျွန်တော်ကို သရော်နေသလား။ အောက်မေ့ရတာ
ကျွန်တော်ကတော့ကိစ္စတွေ မြန်မြန်ပြီးစေချင်လို့။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်
အလောင်းကိုထမ်းပြီး ထွက်လာကြတယ်။ လမ်းမပေါ်ရောက်လို့ အလင်း
ထင်းထင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်မလုံမလဲ ဖြစ်နေပြန်တယ်။
ကျွန်တော်ပြစ်မှုကို ဖူးကွယ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး တွေးကြောက်လာတာ
ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုငုံရင်း အသုဘလိုက်ပို့တာ
ကိစ္စတွေပြီးမှ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

အပေါ်ယံအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်စိတ်အေးသွားပြီလေ။ ဒါ
ကျွန်တော် အသိဉာဏ်ထဲမှာတော့ မငြိမ်းချမ်းသေးဘူး။ အထူးသဖြင့် ကိစ္စပြီး
ညတွေမှာ အိပ်လို့မရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကြာကြာဆက်မနေတော့
ရီယိုကို ပြန်လာခဲ့တာပဲ။ ရီယို ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော်စိတ်
ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတယ်။ ရယ်လည်း မရယ်ဘူး။ စကား
သိပ်မပြောဘူး။ အစားလည်း သိပ်မစားဘူး။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်နေတာ

တချို့မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်တော်ဝိုင်ဝိုင်ကြီးနေတာကို ကြည့်
“သိပ်လည်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကောင်းရာသုဂတိ လား
ဆုတောင်းပေါ့” လို့ ပြောကြတယ်။

သူတို့ကတော့ သဘောရိုးနဲ့ ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဗလေ
နေတာကို မသိကြဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်အမူအရာတွေကို ဒီလို အဓိ
ကောက်တော့မှ ကျွန်တော်နည်းနည်း စိတ်အေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်က
သေသူဗိုလ်မှူးကြီးဟာ ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးပေမဲ့ စိတ်ထားမဆိုးတဲ့အကြောင်း
ပြောရတာပေါ့။ ကြာလို့ ပြောဖန်များတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင်
တော့ အဟုတ်ထင်လာတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းလာပုံက

ရက်ကို ပြောရဦးမယ်။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီကနေပြီး ကောက်ချက်တစ်ချ
ဆုတ်နိုင်မလား မသိဘူး။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုလေ။

ကျွန်တော်က ဘုရားတရားနဲ့ သိပ်နီးစပ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ခြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ သေသူ ဗိုလ်မှူးကြီးအတွက် အမျှအတန်းလေးဘာလေး
ရနိုင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ကိုယ်တိုင်
တိုင်းကျောင်းသွားပြီး ဆီမီးပူဇော်၊ သေသူနာမည်နဲ့ အလှူအတန်း လုပ်လိုက်
တယ်။

ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်ချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူသိရှင်ကြား
တတ်ဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး အမျှအတန်း
အာပေါ့။ ပါးစပ်ကလည်း “ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ” လို့ တဖွဖွ
အောင်းမိတယ်။

ရီယိုကိုရောက်လို့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဦးပဉ္စင်းဆီက စာတစ်စောင်
ရတယ်။ သေတမ်းစာကို ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ကို တစ်ဦးတည်းသော
ဇနီးအမွေခံအဖြစ် ထားခဲ့တယ်လို့ စာထဲမှာပါတယ်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ
မလုံမလဲဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့။ အံ့လည်းအံ့သြ၊ နောင်တ
မရှိဘဲ၊ အို ခုံလို့ပဲ။ ကျွန်တော် အဖတ်မှားသလားလို့ ကျွန်တော်အစ်ကိုနဲ့
ဆွေတွေကို ပြကြည့်တယ်။ မမှားဘူး ခင်ဗျ။ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်ကို
အမွေခံအဖြစ် ထားခဲ့တာ တကယ်မှတကယ်။ ငါ့ကို ထောင်ဖမ်းဖို့များလား
လည်း တွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သတ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော်ကို
ချင်ရင် ဒီပြင်နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိသားပဲ။ ဘာထောင်ဖမ်းနေစရာ
လဲ။ ဦးပဉ္စင်းကလည်း ဒီလိုတော့ မလုပ်တန်ရာဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ
ငါးကြိမ်၊ ဆယ်ကြိမ်၊ အကြိမ်တစ်ရာ ပြန်ဖတ်တယ်။ မမှားပါဘူး။
ကျွန်တော်ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့အမွေစား အမွေခံခင်ဗျ။ တကယ်ပဲ။

“ပစ္စည်းက ဘယ်လောက်ရှိသလဲကွ” လို့ အစ်ကိုက မေးတယ်။
“ဘယ်လောက်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ချမ်းသာတာတော့ အမှန်ပဲ”
“အင်း မင်းအဖို့တော့ ဆရာကောင်းရတာပေါ့လေ”
“ဒါပေါ့၊ ဆရာကောင်းပေါ့”

ကံတရားရဲ့ လှည့်စားချက်ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်
လက်ထဲရောက်လာကြပြီလေ။ ပထမတန်းကတော့ အမွေခံဘဝကို ငြင်းလိုက်
မယ်လို့ စိတ်ကူးသေးတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သူ့ပစ္စည်းယူရတာ အ
လိပ်ပြာ သန့်ပါ့မလဲ။ လူငှား လိုက်သတ်ပေးလို့ အခကြေးငွေ ယူရတာ
နည်းနည်းတော်ဦးမယ်။ ခုဟာက။

အမွေကို ယူသင့်မယူသင့် သုံးရက်လောက် ကျွန်တော်စဉ်းစားတာ
ငါက ငြင်းလိုက်ရင် ငါ့ကို သံသယမဖြစ်ဘဲ နေကြမှာမဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတာ
နောက်ဆုံးတော့ သူတို့လည်း သံသယမရှိအောင် ကျွန်တော်လည်း လိပ်ပြာ
အောင်ဆိုပြီး သူ့အမွေတွေကို ယူမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမွေတွေကို တိတ်တဆိတ်
အလှူအတန်း လုပ်ပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အမွေကို မလိုချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကုသိုလ်
လုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ဒုစရိုက်ကို ကျွန်တော်ကြေပျက်အောင် လုပ်ချင်လို့
ဒီလိုလုပ်မှ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာရာ ရမယ်ထင်လို့ပါ။

ကျွန်တော်လည်း ပြင်ဆင်ပြီး အမွေတွေကိုယူဖို့ အဲဒီရွာကိုထွက်
ခဲ့တယ်။ ရွာနားရောက်တော့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်လာတာ
ကျွန်တော့်အတိတ်ကို ပြန်ပြီး အစဖော်ပေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ သေသူ
ဝိညာဉ်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပြီး ချောက်လှန့်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်။
ရန်းပုံတွေ၊ သူ အော်သံတွေ၊ အဲဒီညက သူ အလန့်တကြား ဖြစ်နေပုံတွေ
မြင်ယောင်ကြားယောင်နေတယ်။

ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာလား
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်တာလား၊ တကယ်က ကာကွယ်တာပါ။ ကျွန်တော်
လုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကာကွယ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကာကွယ်
ပုံဟာ လက်လွန်သွားတယ်။ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဘယ်
လှည့်တွေးတွေး နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာကို ပြန်ဆိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို
စကားတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် သူဆိုးတဲ့ အချက်တွေ
ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ တကယ်ကတော့ သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရောဂါကြော
ပါ။ ရောဂါဖိစီးလို့ ဒီလောက်ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော် အကုန်လုံး
ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဖျောက်ဖျက်မရဆုံးကတော့ သူ့

အတိတ်တစ်ခုက တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသတ်ရင်လည်း
သူဟာ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး တစ်ဖက်က လှည့်တွေးတယ်။
ကို သူကိုယ်တိုင် သိလို့ မကြာခဏလည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။
တကယ်ကတော့ သူဟာ အသက်ရှင်နေတာနဲ့ မတူတော့ပါဘူး။
ရောဂါဖိစီးလို့ တစ်ရံရှိ ညှဉ်းအသတ်ခံနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ရောဂါကြောင့်
တော့မဲ့ဆဲဆဲ ကျွန်တော် သွားလုပ်မိလို့ တိုက်ဆိုင်သွားတာကော မဖြစ်နိုင်
လား။ မတိုက်ဆိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ။ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်။
သေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် သူကလည်း သေတော့မယ်။ ကျွန်တော့်
သောကကလည်း ပါသွားတယ်။ ခွေးရော ဥပါဒ်ရော နှစ်ခု ပေါင်းသွားတာ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်က ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး၊ ရွာထဲဝင်လာတာနဲ့
ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်နေတယ်။ ရွာက ချက်ချင်း
လှည့်ပြေးချင်တယ်။ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ချုပ်ပြီး မနည်းလာခဲ့ရတယ်။
ကျွန်တော့်ကို ရွာက အားရဝမ်းသာ ဆီးကြိုကြတယ်။ ထောမနာ ပြုကြတယ်။
သွင်းက သေတမ်းစာမှာပါတဲ့ အချက်အလက် အသေးစိတ်ကို ပြောပြတယ်။
ကျွန်တော်ဟာ ခရစ်ယာန်ကောင်းတစ်ဦး ပီသစွာ သည်းခံတတ်တဲ့အကြောင်း၊
အတိုတဲ့အကြောင်း၊ စိတ်ထားမြတ်သူဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် ချီးကျူးတယ်။
သောက် စိတ်တိုတတ်တဲ့ လူမမာကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက်
အကျိုးခံစားရခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။

“တင်ပါဘုရား” လို့ ကျွန်တော်က မလုံမလဲပြောပြီး သေးကို လှမ်းကြည့်
တယ်။

ကျွန်တော် အံ့သြနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးက ချီးမွမ်းကြတယ်။
ညည်းခံတယ်။ သစ္စာရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သေတမ်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ပစ္စည်း
တွေကို စာရင်းလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်လို့ မရဘူး။ ရှေ့နေငှား၊
ခင်းယူ စတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးအကြောင်း
အောင်းပြောလိုက်ကြတာတွေကလည်း စုံလို့ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို
ကွယ်ပြောရတာပေါ့။ ပါးစပ်ပေါက် ဆိုးပေမဲ့ စိတ်သဘော မဆိုးတဲ့အကြောင်း၊
အိတ်အကြောင်း စသဖြင့်ပေါ့လေ။

“ဘယ်ကစေ့စပ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားလူကြီးဟာ သေပေလို့။ မသေများ

မသေရင် တော်တော်ဆိုးဦးမယ့်လူကြီး”တဲ့။

သူတို့က ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေ၊ ဇီဝာကြောင်ပုံတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဥပမာလေးတွေနဲ့ ပြောကြားတယ်။

ကျွန်တော် ပြောချက် ပေးလိုက်ရမလား။

ပထမတော့ ကျွန်တော် သူတို့စကားတွေကို တအံ့တဩ နားထောင်တယ်။ နားထောင်ရင်း ငါ့ကိုတော့ သံသယ မရှိကြတော့ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဝမ်းမသာချင်ဘူး။ သူ စိတ်ရင်းနှီးကြောင်း၊ စိတ်တိုတာက ရောဂါကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆိုကာကွယ်ပြောတယ်။ ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးတာ၊ ဇီဝာကြောင်တာလေးတွေ ရှိကြောင်း စသည်ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်က ဝန်ခံတယ်။

“နည်းနည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အများကြီးပဲ။ သူစိတ်ဆိုးရင် မြွေသေ ကျနေတာပဲ”လို့ ဆံပင်ညှပ်သမားက ပြောတယ်။

မြေတိုင်းစာရေးကရေး၊ စာရေးကရေး၊ ဘယဆေးသည်အားလုံးက သူကောင်းကြောင်း တစ်စက်မှမပြောကြဘူး။ နောက်ထပ် ဥပမာ ပြပြီး သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောကြပြန်တယ်။ သေသူရဲ့ အကြောင်း ရာဇဝင်ချပြီးပြောကြတယ်။ မှီလိုက်သူတွေက သူငယ်ငယ်က အလွန်ရက်စက် တွေကို ပြောကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အမွေကိစ္စတွေကို ဥပဒေနဲ့ညီအောင် လုပ်ဆောင်အတွက် ဒါတွေကို သိပ်မစဉ်းစားမိတော့ဘူး။ လူတွေက သူ့အကြောင်းမသေ ပြောဖန်များတော့ စောစောက ရွာကို ပြန်ပြေးချင်ပေမဲ့ ခုတော့ ဒီသေမဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်လည်း အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်လာတာမျိုးကို မြေအဖြစ်ထား၊ တချို့ကို ငွေအဖြစ်ထားပေါ့လေ။

ဒီလိုနဲ့ လပေါင်းများစွာ ကြာလာတယ်။ စောစောတုန်းက သူ့အမွေတွေကို လူတန်းပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုက လူချင်တန်းချင်စိတ် ဒီလောက် မရှိတော့ဘူး။ လူတန်းနေကော ဘာထူးဟန်ဆောင်တာပဲဖြစ်မှာပဲလို့ ထင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် စတိအနေနဲ့ ငွေထူမဖြစ်စလောက်ကို ဆင်းရဲသားတွေ လှူလိုက်တယ်။ ရွာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနည်းနည်းပြင်တယ်။ လူအိုရုံကို နည်းနည်းပါးပါး လှူတယ်။ ပြီး

သူ့သချိုင်းမှာ ဂူလုပ်တယ်။ ကျောက်ဖြူသားနဲ့ လုပ်တဲ့ ဂူကလေး။ အဲဒီတုန်းက ခိုယိုမှာ နာမည်အကျော်ဆုံးဆိုတဲ့ ပန်းရန်ဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ လက်ရာပေါ့။ ခုတော့ ပန်းရန်ဆရာကြီးလည်း သေရှာပါပြီ။ ပါရာဌေးမှာ ထင်ပါရဲ့။

နှစ်တွေကြာလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မှတ်ဉာဏ် သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ မေ့တတ်လာတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့အကြောင်းကို တွေးမိပေမဲ့ ဟိုတုန်းကလို လန့်တာကြောက်တာတွေ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောပြတိုင်း ဆရာဝန်တွေ အားလုံးလောက်ကပဲ ဒီရောဂါမျိုးဟာ ကြာကြာမခံဘူးဆိုတာ တညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြတယ်။ ဒီလောက် ကြာကြာခံနိုင်တာကို အံ့သြနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ရောဂါကိုပိုပြီး ပြောမိလိုလားတော့သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သတ်လို့ မသေရင်လည်း ဗြူးစားကြီး သေမှာပါပဲ။ မကြာပါဘူး။

ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှတ်တမ်းဟာ ခင်ဗျားအတွက် အတော်အတန် တန်ဖိုးရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်သေတဲ့အခါ ကျွန်တော့်အလောင်းကို ဂူသွင်းပေးပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဂူပေါ်မှာ ဒီကမ္ဘာလေးကို ထိုးပေးပါ။ သမ္မာကျမ်းစာမှာပါတဲ့ စာပိုဒ်ကလေးလေ။

“ရှိသောသူတို့သည် သုဂတိဘုံသို့ လားကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ဒုစရိုက်ကို ချေနိုင်သကြောင့် ဖြစ်၏”

[J. M. Macado De Assis's An Attendent's Confession]

ဒီမီဝရီဒီဒီနောင်၏ ရာဇဝတ်အုတ်မင်း၏ နာတာလျားပွဲ

ဘူလ်ဂေးရီးယားစာပေ၏ သက်တမ်းသည် နနယ်သေးသည်။ ပထမဆုံး သဒ္ဒါစာအုပ်ကို ၁၈၃၅ ခုနှစ်ကျမှ ပုံနှိပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ဝတ္ထုတိုမှာ ဘူလ်ဂေးရီးယား စာရေးဆရာ ဒီမီဝရီ အီဒန်နော့စ် (၁၈၇၈-၁၉၄၉)၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အီဒန်နော့စ်သည် ဘူလ်ဂေးရီးယား လယ်သမားလူတန်းစားတို့၏ ဘဝ၊ ၎င်းတို့၏စရိုက်၊ စိတ်နေစိတ်ထား စသည်တို့ကို ၎င်း၏ ဝတ္ထုများတွင် ရေးလေ့ရှိသည်။

ဝတ္ထု၌ ဘူလ်ဂေးရီးယား ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေး မတိုင်မီက အုပ်ချုပ်သူ မင်းစိုးရာဇာ လူတန်းစားနှင့် လယ်သမားတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို တွေ့နိုင်သည်။ ကျေးလက်က လယ်သမားသည် အုပ်စိုးသူ မင်းစိုးရာဇာ လူတန်းစား အနိုင်ကျင့်သမျှကို ခံရသည်။ ၎င်း၏အာဏာစက်ကို ကြောက်သည်။ သို့ရာတွင် အခွင့်မပေါ် လိုက်နှင့်၊ ပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းစိုးရာဇာ လူတန်းစားကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် လက်စားချေသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ရွာသို့ အခွန်ကောက်လာသော ရာဇဝတ်အုပ် မင်းသည် လှည်းသမားကို တစ်လမ်းလုံး ကြိမ်းမောင်းလာသည်။ လယ်သမားလူငယ်သည် အခွန်ကောက်လာသော ရာဇဝတ်အုပ် မင်းကို မည်သို့ တုံ့ပြန်ရပါမည်နည်းဟု တစ်လမ်းလုံး အကြံ

ထုတ်လာသည်။

ဝံပုလွေပေါ်သည့် တောစပ်၌ သူလည်း ဗွက်ကြီးထဲနစ်နေသောအခါတွင် လယ်သမားလူငယ်သည် မြင်းများကို ဖြုတ်လွှတ်ကာ သူလည်း ထွက်ပြေးတော့သည်။ ဗွက်လယ်ခေါင်က ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၏ ငိုသံသည် သနားစရာမကောင်း။ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

ကိုယ့်အလှည့်ကျလျှင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် လက်စားချေတတ်သော လယ်သမားလူတန်းစား၏ သရုပ်နှင့် ဘဝတူချင်း စာနာတတ်သော လယ်သမား အွန်ဒရာ၏ သရုပ်တို့သည် ဤဝတ္ထုတို့တွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

*

ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၏ နာတာလူးပွဲ

ချိန်မီပါတယ်ဆရာ။ မနက်လင်းခင် ရောက်မှာ။ စိတ်သာချ။ ဟော၊ မောင်ခြေက ရွာကလေးကိုတောင် မြင်နေရပြီ။ မြင်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဝတ်အုပ်မင်း။ ဒီ ကမူကလေးကိုကျော်ပြီးရင် ရောက်တော့မှာပဲ”

မြင်းလည်းဆရာက သူ့မြင်းပိန်ကလေးကို ကြာပွတ်ဖြင့် တဖြန်းဖြန်း ဖြိုရင်းပြောသည်။

“ဖေသားကြီး၊ ဟဲ့ ဖေသားကြီးကွ။ အို မြင်းက”

မြင်းလည်းဘီးက တောလမ်းရွဲ့ဗွက်ထဲတွင် အနိုင်နိုင်ရုန်းလျက်ရှိသည်။ ဤဘီးဘေးတွင် ရွဲ့စက်တွေ စင်နေသည်။ လှည်းကလေးက ခပ်အိုအိုဖြစ်သည်။ မောင်းကြောင့် တောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် စွတ်စိုကာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသည်။ တောစပ်တစ်လျှောက်တွင် လှည်းအိုကလေး၏ တကျိကျိမြည်သံကိုသာ ခံရသည်။

မြင်းလည်းသမားက လူရွယ်ကလေးဖြစ်သည်။ မြင်းလည်းဆရာသည် အိုငေါက်ကာ ရထားနဲ့ပေါ်တွင် ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိုးရေစိုရွာလျက်ရှိသည့် လှည်းကိုရွတ်ကာ လက်တွင် တဖျတ်ဖျတ်ရှိက်၍ စည်းလိုက်ရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုလိုက်လာသည်။

“ဟေ့ ကောင်လေး၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဝံပုလွေရေကြီးကို ဝတ်လျက် ရထားထဲတွင် ထိုင်လာသူ ခပ်ဝဝလူကြီးက မေးသည်။ လူရွယ်က သီချင်းဆိုမြဲ ဆိုနေသည်။

“ဟေ့ကောင်”

ထိုလူက ခပ်ထန်ထန် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဗျာ”

လူရွယ်က လှည့်ကြည့်သည်။

“နာမည်။ နာမည်။ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“အွန်ဒရာပါ”

“အွန်ဒရာတဲ့၊ တော်တော် လူပါးဝတဲ့ကောင်တွေ။ ခုလော့ မသိတော့သေးတွေလည်း လူလည်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မဟုတ်ဘူးလား။ မသိတော့သေးတွေ။ လိမ်ဖိုကောက်ဖိုလောက်ပဲ စိတ်ကူးနေကြတာ။ ရုံးရောက်ရင်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ကလေးတွေလိုပဲ ကုပ်လို့။ ထူသလဲ အသလိုလို့နဲ့။ ပြီးတော့ စားဖားတွေချည်းပဲ။ တရားသူကြီးတို့ ဘာဟိုလောက်သူတို့က သူတို့အမဲလောက် အောက်မေ့နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ တောသူ ကောင်သားဆိုလူရိုးတွေပါ။ သက်သက်ပြောကြတာပါ။ တကယ်က ကျွန်တော်တို့ ပြောသလောက် မဆိုးပါဘူး။ တောသူ တောင်သားက လိမ်တယ်ဆိုရင်လည်း မသိမလိမ္မာလို့ပါ။ ဗဟုသုတကလည်းမရှိ ဆင်းရဲလည်း ဆင်းရဲဆိုးလိမ်တဲ့ အခါလည်း လိမ်မိတာပေါ့ဆရာရယ်”

“ဘာကွ၊ ဆင်းရဲလို့ လိမ်တယ်ဟုတ်လား။ ဟင်း မအေးပြောတော့ ဗဟုသုတ မရှိလို့တဲ့။ ဆင်းရဲလို့တဲ့၊ စားတော့ ခွေးလို စားတယ် ထို့”

“ဒါဖြင့် ဆရာက ကျွန်တော်တို့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အလွန်ရှိနေတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား ဆရာ။ ချမ်းသာတဲ့ ရောဂါ ရှိနေတယ်ပြောချင်တာလား။ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တောသားအရက်ကလေး ဘာလေးသောက်တာက ချမ်းသာလို့၊ ပိုက်ဆံပေါလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲတော့ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် အပျော်အပါး သဘောလေးသောက်တာပါ။ ဒါကလည်း တစ်ယောက်တလေပါ။ လက်ချိုး ရေရင်သေရပါတယ်”

“ခွေးသား၊ မင်းလည်း သောက်လာပုံရတယ်။ သောက်စကားကလေးများပါဘိသနဲ့။ အမွေးမှ မပေါက်ချင်သေးဘူး၊ ဒီအရွယ်က အရက်သောက်

နဲ့၊ မင်းတို့ လယ်သမားဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ။ သေစာရှင်စာတောင် မရေးတတ်ဘူး”

“ဘယ်ရေးတတ်ပါ့မလဲ ဆရာရယ်”

လယ်သမားလူငယ်က ရာဇဝတ်အုပ်မင်းကို ပြောပြီးနောက် သူ့မြင်းခြောက်များကို လှမ်း၍အော်သည်။

“ဖေသားကြီးကွ၊ ဟဲ့ ဖေသားကြီး”

လယ်သမားလူငယ်သည် တစ်ယောက်တည်း တွေး၍ လိုက်လာသည်။ အမေပြောတော့။

သူ့မြင်းများကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလာသည့်နယ် အသွားနေသည်။

ရထားထဲက လူဝံဝကလည်း ဝံပုလွေရေ အင်္ကျီကော်လာကို ထောင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလိုက်လာသည်။

အမွေးစုတ်ဖွားနှင့် ကျီးကန်းတစ်ကောင်က လမ်းဘေးသစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်သို့ လာနားသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်သည် တကွ၍မြှင့်၍နေသည်။ ကျီးကန်းကလည်း သူ စားလာသည့် အစာကို စားမြုံ့ပြန်ဟန်သည်။ မှိုင်းအုံ့နေသည့် ဆောင်းရာသီပင်လျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေသည့်လော့ မပြောတတ်။ မနက်ဖြန်ကျရောက်မည့် နာတာလူးပွဲတော်ကို မှန်မှာ ဆီးကြိုလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်တွင် မည်းမှောင်သော တိမ်တိုက်သည် တရိပ်ရိပ် တက်လာကြသည်။ မြေကြီးသည် စိုစွတ်ကာ ဗွက်ထလျက်သည်။ သူတို့ရှေ့က သစ်ပင်အုပ်အုပ်နှင့် ရွာကလေးများ၊ ချောင်းရိုးကလေးများ၊ များ၊ တောင်တန်းများသည် မှိုင်းညိုမည်းမှောင်ကာ အသက်ကင်းမဲ့လျက်လည်း လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်ဝိုက်တွင် ရေအိုင်ကလေးများကို တွေ့ရသည်။ ဆင်းကင်အရောင်ဟပ်သဖြင့် မှန်ရောင်လက်နေသော်လည်း မည်းညစ်နေသည်။ အလောင်းကောင် တစ်ကောင်မှ မျက်လုံးများနှင့် တူသည်။

မြင်းလှည်းကလေးသည် ရွှံ့ဗွက်ကြီးထဲတွင် ဒယီးဒယိုင်၏ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသောင်းလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လှည်းပတောင်နားအထိ နစ်သည်။ အက်က နစ်သွားပြီး တစ်ဖက်က ဗွက်လွတ်သည်။ သွားသည့်အခါတွင် သယ်က ချိုးချလိုက်သလို လိမ်နေသည်။ မြင်းလှည်းနံဘေးတွင် ချိတ်ထားသည်

ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်က စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် တဂျောက်တဂျောက် မြည်နေသည်။ ရပ်နားသည်ဟူ၍မရှိ။ ရထားသွားတိုင်း တရစပ် မြည်သွား မြင်းလည်းပေါ်က ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် ထိုအသံကို နားငြီးနေဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာ ထူအမ်းအမ်းပြုထွက်လာကာ

“ဟေ့ကောင်၊ တဂျောက်တဂျောက်နဲ့ ဘာသံလဲကွ၊ ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်ဟု အော်သည်။

“မြင်းစာထည့်တဲ့ အဖုံးခင်ဗျ။ ပတ္တာပြုတ်ကျနေလို့။ တဂျောက်တဂျောက် မြည်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ပညာရှိများလို စာအံနေတာပါ”

“တော်တော် စကားတတ်တဲ့ ကောင်။ ကောင်မလေးတွေကိုလည်း မင်းဒီလိုပဲ ပတ်ချွန်ပတ်ချွန် လုပ်မှာပဲ။ တောသားဆိုတဲ့ ကောင်တွေက လူတို့ဘာမှ မဟုတ်တယ်။ မယားကျတော့ ငယ်ငယ်လှလှကလေးတွေမှ ယူကြတာပဲ။ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက ဝံပုလွေမွေး အင်္ကျီကော်လာကို နောက်သို့လှန်ချကာ ပြောသည်။

“ရွာရောက်ရင် ဆရာ ကြိုက်ရာကိုသာ ပြောပါဆရာ။ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းပေါ်မယ်။ အပျိုကြိုက်သလား။ တစ်ခုလပ် ကြိုက်သလား။ လင်ရှိကြိုက်သလား။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ တရားသူကြီးကွ၊ သိရဲ့လား။”
အွန်ဒရာက နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး ခရီးသည်၏မျက်နှာကို ကြည့်ချာကြည့်သည်။

“အစိုးရကိစ္စနဲ့ လာတာလား ခင်ဗျာ”
“ဟုတ်တယ်၊ အစိုးရကိစ္စနဲ့။ မင်းတို့ရွာက ကောင်တစ်ယောက် ငါ့ပတ်တီးရိုက်သွားတယ်။ ဒီတစ်ချို့တော့ ဒီကောင် သိရောပေါ့ကွာ။ ငါ့လက်ထဲ ဝရမ်းလည်း ပါလာတယ်။ ဖမ်းပစ်ရမယ်။ တို့ကို ဒီကောင် လိမ်နေတာကြောင့် ညနေကျရင် ဒီကောင်ကို ရွာထဲမှာ အပြာခိုင်းရမယ်။ သူ့စပါးတွေ ပြောင်းပေးအားလုံး ဝရမ်းဖမ်းပစ်ရမယ်။ မနက်ဖြန် နာတာလူးပွဲဆိုတော့ ပွဲတော်မင်း ဒီကောင်ကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်အောင် ဆုံးမလိုက်ရမှာပေါ့ကွာ။ ပွဲတော်ရောက်ရင် ငါ့ကို အမှတ်ရနေအောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ အစိုးရကို လိမ်တဲ့ကောင်မလေး ဒီကောင်ကို ခပ်မြက်မြက်ကလေး အပြစ်ပေးလိုက်မှ နောင်မှာ တောသားတွေ

အမြဲမှာ။ စံပြ အပြစ်ပေးရမှာပေါ့။ မင်းတို့ တောသားတွေဟာ အစိုးရကိုလည်း လိမ်တယ်။ ကုန်သည် ပွဲစားတွေကိုလည်း လိမ်တယ်။ မြို့သားတွေကိုလည်း လိမ်တယ်။ စပါးထဲ သဲထည့်ပြီး ရောင်းလား ရောင်းရဲ့။ ကြက်ဥပုပ်ကို ရောင်းလား ရောင်းရဲ့။ ထောပတ်အချဉ်တွေကို ညာရောင်းလား ရောင်းရဲ့။ အမဲ တရားရုံးကိုတော့ လိမ်လို့မရဘူးကွ၊ သိလား။ လိမ်လို့ မရဘူး။ အဲဒါတို့ တောသားတွေအကြောင်း အံ့ခွနေပြီ။ မင်းတို့ကို ပညာပေးနေလို့ နော်။ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ကြိမ်ရိုက်ပစ်ရမယ်။ နာနကို ရိုက်ချိုးပေးရမယ်။ မင်းတို့က မှတ်မှာ။ တောသားဆိုရင် နလဗိန်းတုံး အရက်သမားချည်းပဲ။ ညည်း အခွန်တော်တွေ မပေးဘူး။ အမတော်ကြေးတွေ ပြန်မဆပ်ဘူး။ ဒါ ပြည်ကို ဖျက်ဆီးနေတာကွ။ အဖျက်သမားတွေ။ ခု မင်းတို့လို အဖျက်သမား ကြောင့် တိုင်းပြည် ထူထောင်ရေးမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေရပြီ။ တောက်၊ ဇာဘုရင် နှစ်ရက်လောက် ဖြစ်လိုက်စမ်းချင်တယ်ကွာ။ ခွေးသားတွေ နှိပ်လုံးရိုက်သတ်ပစ်မယ်။ ဇာဘုရင် မဖြစ်တာ သိပ်နာတာပဲ”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် ဝံပုလွေရေအင်္ကျီ ကြယ်သီးဖြတ်သည်။ ဥစ္စုထဲမှ လွန်လာသည့် ကြက်ကလေးတစ်ကောင်လို အင်္ကျီထဲမှ ကိုယ်ကို လူးလွန် ထွက်လိုက်သည်။

“ဒါထက် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း မနက်ဖြန် နာတာလူးပွဲနေ့နော်။ အိမ်းသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဖွားတော်မူတဲ့ နေ့ပါကလား။ ဘုရားသခင်ဟာ ကြီးကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူတုန်းက မိန်းမတွေမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးရှိဖို့ လိုတယ် ဆိုတော် မူပုံမရဘူးနော်။ ဒါကြောင့် မိန်းမတွေမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးမရှိတာ မှာပေါ့။ မြည်းများဆိုရင်လည်း နားရွက်ရှည်ဖို့ လိုတယ်ထင်တော်မူလို့ ရွက်ရှည်တွေ တပ်ပေးထားတာထင်တယ် နော်”

အွန်ဒရာက အူတူတူ အတတဟန်ဖြင့် မေးသည်။
“သောက်စကား မများနဲ့ကွာ။ လှည်းမောင်းမှာ မောင်းစမ်း။ မိုးချုပ်တော့ မနက်ဖြန် နာတာလူးပွဲနေ့မိအောင် ပြန်ရမယ်။ အိမ်မှာ မိန်းမနဲ့ နာတာလူးပွဲလုပ်ဖို့ ပြင်ထားတယ်။ ခွေးမသား မြင်းလည်းခကလည်း သိပ်ယူ ဆယ်မိုင်ခရီးကို သုံးကျပ်တောင် တောင်တယ်။ တောသားပီပီ ခွေးဖို့လောက်ပဲသိတယ်။ ဟေ့ကောင် မြန်မြန်မောင်းမလား မမောင်း

သူးလား။ မင်းမြင်းတွေ အမေပေါ်သွားချင်သလား။”

“ဟဲ့ ဖေသားကြီးများ ရုန်းလိုက်ကွ၊ ဖေသားကြီး”

အွန်ဒရာက ကြာပွတ်ကို လေထဲတွင် မြှောက်ယမ်းရင်း အော်သွားသည်။

“ဖေသားကြီးလို့ မခေါ်နဲ့ကွ၊ အဖေလို့ခေါ်၊ သိရဲ့လား၊ အဖေလို့ခေါ်ရင် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက ဒေါပွပွဖြင့် ကြိမ်းသည်။”

“အဖေလို့ခေါ်ရင် ကျွန်တော်မြင်းတွေက မကြိုက်ဘူးခင်ဗျ။ သူတို့ ဖေသားကြီးလို့ခေါ်မှ သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော်တို့တော့ သူတို့ကိုပဲ အဖေ နေရတာ မဟုတ်လား ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ မဟုတ်တာပဲ။ သူတို့လည်း ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတို့လို ရုံးတက်ရတာပဲ။ အချိန်မှန်မှန် ရုံးတက်ရတယ်။ မနက်လင်းရင် အိပ်ရာထ။ သူတို့ကို အစာမရေတိုက် ပြီးတော့ဇက်ခွံ၊ ပြီးတော့ ရုံးတက်ရတာပဲ။ တစ်နေ့ကုန်ရုံးတစ်နေ့ကျမှ လှည်းချွတ်ရတာပဲ။ လှည်းဆွဲတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ကို ဝင်ရတာပဲ။ ရုံးတက်ရတာနဲ့ အတူတူပေါ့ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့။ အဲ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ညနေစာကျွေး၊ ရေတိုက် “သတင်းစာဖတ်”ပြီးတော့ အိပ်၊ တကယ့် အစာအမုထမ်းဘဝပဲ ခင်ဗျ”

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်ကသောက်လာတာလဲ။ စကားမများနဲ့ ခပ်မြန်မြန်မောင်းစမ်း။ ငါ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ မင်းကြည့်ရတာ တော်တော် လိမ်ကျမယ့် ကောင်ပဲ”

“ဒီနားမှာ ဝံပုလွေတို့ ဘာတို့ မရှိပါဘူး ရာဇဝတ်အုပ်မင်း မကြောက် ပါနဲ့”

ရထားဆင်းက ငြိမ်းခြောက်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည့်အတွက် ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ကျောချင်း သွားသည်။

“ဝံပုလွေက အရေးမကြီးပါဘူးကွ။ ရာသီဥတုက သိပ်အေးတာပဲ။ အအေးမိပြီး ဖျားနာနေမှာ စိုးရတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာကြသည်။

“ဒါဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက အစိုးရကိစ္စနဲ့ လာတာပေါ့။ ဒီတစ်ချိန်က ဘယ်သူ့ကို ဝါရမ်းဖမ်းဖို့လည်း မသိဘူးနော်”

အွန်ဒရာက သူ့ဒရီးသည်ကို မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် မေးသည်။

“ရာဇဝတ်အုပ်က ရုတ်တရက်မဖြေ။”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ။ ဒီကောင်နာမည်က စတန်နွိုင်ချီတဲ့။ ပဲညှက်ညှက် လည်ပင်းတုတ်တုတ်နဲ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ သိတယ်ခင်ဗျ။ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက သူ့စပါးတွေကို လိုလား၊ ဆင်းရဲရှာပါတယ် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်။ ဒီတစ်ချိန်တော့ သာပေးလိုက်ပါ။ အခါကြီးရက်ကြီး မဟုတ်လား”

“ဆင်းရဲပေမဲ့ သူက ဆိုးတာကိုးကွ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်းမှောင်စသွားသည်။ မြင်းများသည် ရွာမရောက်ခင် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ကုန်းကို ရုန်းတက်နေရသည်။ အွန်ဒရာသည် မြင်းများကို အော်လည်းမအော်တော့။ သူတို့လည်း မမြှောက်တော့၊ ဘက်ားလည်းမပြော၊ သိချင်းဆိုခြင်းလည်း မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားလာသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်၍ အဆင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ တောင်မှောင်နေပြီ။ သို့ရာတွင် ရွာကိုမမြင်ရသေး။ အေးမြသောလေသည် ကင်လွင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ တိုက်လာသည်။ မိုးတိမ်များသည် တောင်ထိပ်သို့ ရွေ့တက်လာကြသည်။ မြင်းများသည် ခပ်သွက်သွက် မပြေးနိုင်တော့။ အင်းနားစ ပြုလာကြသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းမြင်းတွေကို ကြာပွတ်နဲ့ ချစမ်းကွာ၊ ချီးတဲ့မှပဲ။ သူ့ သေတော့မယ်”

ရာဇဝတ်အုပ်က ဒေါပွပွဖြင့် ပြောသည်။

အွန်ဒရာသည် ဝတ်ကျောတမ်းကျော မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ သူတို့ကိုလည်း ဝတ်ကျောတမ်းကျော မြှောက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မြင်းများက ကားကို ကြားဟန်မတူ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ လေးတွဲစွာ သွားလျက်ရှိဆဲ ဖြစ်သည်။

အွန်ဒရာသည် စတန်နွိုင်ချီ၏ အကြောင်းကို တွေးလျက်ရှိသည်။ နက်ဖြန် မိုးသောက်သို့ ရောက်လျှင် သူ့စပါးတွေ အသိမ်းခံရတော့မည်။ သူ့စပါးတွေကို သိမ်းမည့် ရာဇဝတ်အုပ်ကို တင်ခေါ်လာသဖြင့် စတန်နွိုင်ချီက သူ့ကို ခေါ်ဆိုတော့မည်။ သူ့ကို ငိုကြွေးချက်မနှင့် စကားနာ ထိုးတော့မည်။

စတန်နှိုင်းချိုက မျက်ရည်လွယ်သည်။ သူ့စပါးကို သိမ်းလျှင် စတန်နှိုင်း
ငိုမည်မချဖြစ်သည်။

သူသည် စတန်နှိုင်းချိုကို ကူညီရလိမ့်မည်။ ဘဝတူချင်း စာနာရလိမ့်မည်။
သူ့စပါးတွေကို ညတွင်းချင်း ဂှက်ရန် ပြောမည်။ စပါးစည်ကို ရှင်းလင်းနေသော
ဝိုင်းလုပ်ရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် နောက်နှစ်တွင် စတန်နှိုင်းချိုတစ်ဆူ
အူဟောင်းလောင်း ဖြစ်ရတော့မည်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့်တော့ ကူညီရမည်။

ဘာကိုမျှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ရွဲ့ပြင်ကြီးကိုသာ မြင်ရသည်။ ရွဲ့ပြင်ကြီး
နက်သည်။ ရွဲ့ဗွက်ကြီးထဲတွင် လမ်းကိုရှာမရ။ ရှေ့တိုးတိုင်း ဗွက်ထဲသို့
နစ်၍ သွားသည်။

အွန်ဒရာသည် ဇက်များကိုဆွဲကာ မြင်းလည်းကို ရပ်လိုက်သည်။
“ကျွန်တော်တို့ လမ်းပျောက်နေပြီ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း။ လမ်းမှားသွား
ထင်တယ်”

အွန်ဒရာက အမှောင်ထုထဲကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။
ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် မြင်းလည်းသမား အွန်ဒရာ၏မျက်နှာကို ကြည့်သည်။
စောစောကလို ပျက်ချော်ချော် မဟုတ်တော့။ အတည်ပြောနေသော
ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ လမ်းတွေ့အောင်ရှာနော်၊ နောင်တော့သာ ငါ့အပြစ်မလွှဲ
လမ်းမတွေ့ရင်တော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ အသိပဲ”

အွန်ဒရာက ဇက်ကိုလှုပ်၍ ကြာပွတ်ကို မြှောက်ရင်း “မြမြကို
ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရေ”ဟု အော်သည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ရွာဆီမှ မီးရောင်ပြာ
မြင်ရသည်။ ခွေးဟောင်သံ သံသဲကိုလည်း ကြားရသည်။ သူတို့ရှေ့လက်ယာ
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မြင်းလည်း
ကန်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသည်။

“ဘာလဲကွ၊ ရေကန်လား”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဗွက်ကြီး။ လမ်းက အဲဒီဗွက်ကြီးကို ဖြတ်မောင်း
ကိစ္စမရှိပါဘူး ရာဇဝတ်အုပ်မင်း။ ဗွက်က သိပ်မနက်ပါဘူး။ တချို့နေရာတွေ
နက်တာပါ။ ကျွန်တော် မောင်းနေကျပါ။ ကဲ ဖေသားကြီး ရုန်းလိုက်တာ

ဦးတည်လိုက်ကွ”

မြင်းများသည် ကြယ်ရောင် ယပ်နေသည့် ရေဗွက်ထဲသို့ တစုတစည်း
ဆင်းသွားကြသည်။ ဗွက်က တဖြည်းဖြည်း နက်စပြုလာသည်။ အနက်ထဲသို့
အောက်လာသည့်အခါ၌ မြင်းများသည် ခြေမသွက်ကြတော့။ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့်
လှမ်းနေကြသည်။ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ရေမျက်နှာပြင်သည် လှုပ်ရှားစပြု
လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ရပ်တော့ကွ”
ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက ကုတ်အင်္ကျီကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲပတ်ကာ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အော်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ရထားထဲ ရေတွေ ဝင်ကုန်ပြီကွ ငါ့ကို ရေနစ်သတ်မလိုလား
မင်း။ ဟေ့ကောင်၊ ရပ်တော့ကွ”
အွန်ဒရာက မြင်းလည်းကိုရပ်သည်။ ရထားကြမ်းပေါ်သို့ ရေရောက်နေပြီ။
ရထားသည် ရွဲ့ဗွက်ကြီးအလယ်တွင် ရောက်နေသည်။ ကမ်းကို လှမ်းမမြင်ရ။
အမှောင်ထုထဲတွင် တောင် မြောက် ခွဲခြားမသိနိုင်။

“ဟဲ့ ဖေသားကြီး၊ ရုန်းလိုက်ကွ”
အွန်ဒရာက မြင်းများကို ငေါက်သည်။ နုနယ်၍ အားကောင်းသော
သူအသံသည် ညအမှောင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ အနီးမှ တောဘဲများ
သည် အတောင်တဖျပ်ဖျပ်မြည်ကာ လန့်ပျံ့ကြပြီးနောက် အမှောင်ထဲတွင်
အောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“တောက်၊ တောဘဲတွေလို ထပျံနိုင်ရင်လည်း အကောင်းသား”

“ဟေ့ ခွေးသား။ အတင်းစွတ်ပြီး မောင်းမနေနဲ့ကွ။ ရထားတစ်စင်းလုံး
လှုပ်သွားလိမ့်မယ်။ ရပ်ဆို မရပ်ဘူးလား၊ မင်းကို ငါ ထရိုက်မိလိမ့်မယ်။ ရပ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့။ မနစ်ပါဘူး။ စိတ်သာချပါ။
အမှောင်တော့ လမ်းရှာရတာ ခက်တယ် မဟုတ်လား။ ငြိမ်ငြိမ်သာ ထိုင်နေ
ပါခင်ဗျ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

အွန်ဒရာသည် မြင်းဇက်များကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထိုနောက်
မြင်းဇက်များ၊ ကကြီး တန်ဆာများကို ဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက် လုပ်သည်။
အိပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ကျိန်ဆဲသည်။ ကကြီးတွေကို ဖြုတ်လိုက်

တပ်လိုက်လုပ်ပြန်သည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်ကာ ကြားရသလို
ငွေ့ယမ်းရင်း “ကံ မေ့သားကြီးတို့၊ ရုန်းလိုက်ကြစမ်းကွ။ မေ့သားကြီးကွ”
အော်သည်။

မြင်းများက ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ ရုန်းရင်း မြင်းတစ်ကောင် ထမ်းချီ
ပြုတ်ထွက်သွားကာ ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် ဒယ်ဒယ်သွားသည်။ မြင်းဇက်ကျွတ်သွားပြီး
ကျန် မြင်းတစ်ကောင်က ရထားတွင် တန်းလုန်း ကျန်ရစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်လို လုပ်တာလဲ”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက အော်သည်။

“ဟဲ့ ရာကျော်၊ ရာကျော်ကြီး၊ လာဟေ့”

အွန်ဒရာက လွတ်သွားသော မြင်းကို လှမ်းခေါ်သည်။ ပြန်လာရန်အတွက်
ခေါ်သည်။

သို့ရာတွင် မြင်းက ဗွက်ကိုလန့်ကာ ကမ်းဘက်ဆီသို့ ကူးသွားကာ
အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်သွားသည်။ သူ့သခင်၏အသံကို ကြားဟန်မတူတော့။

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် ရထားပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။
ဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီ။

ထိုစဉ် အွန်ဒရာသည် ကျန် မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ
ရာကျော်ကြီး သွားရာဘက်သို့ စီးသွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း “ရာကျော်
ဟေ့ ရာကျော်၊ လာ၊ လာ၊ လာ။ ရာကျော်၊ လာ၊ လာ၊ လာ။”
တကြော်ကြော် အော်လျက်ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်သွားဦးမလို့တုန်း။ ခွေးသား ဘာလုပ်တာလဲ”
မအေ- တောသား၊ ငါသတ်မိလိမ့်မယ်”

အမှောင်ထဲမှာ အွန်ဒရာ၏ အားရပါးရ ရယ်သံကိုသာ ကြားရသည်။

“ဟေ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်၊ ငါ့ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မလို့လား။ ငါ
ရေနစ်တော့မယ်ကွ။ ဝံပုလွေ ကိုက်လိမ့်မယ်ကွ။ ဟေ့ အွန်ဒရာ ပြန်လာပါ
ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးကွ။ ပြန်လာခဲ့ပါ။ ငါ့ တစ်ယောက်တည်းမို့လို့ပါ”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောသည်။ သူ့အသံသည်
စောစောကလောက် ခက်ထန်ခြင်း မရှိတော့။

“မကြောက်ပါနဲ့ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့” အွန်ဒရာက လှမ်းအော်သည်။

“ဒီဗွက်ကြီးထဲမှာ ဝံပုလွေ မရှိပါဘူး။ အင်္ကျီကို လုံလုံခြုံထားချင်နော်။
အေးမိနေလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန် မနက် မိုးလင်းလင်းချင်း ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်။
မြင်းလည်းအောက်က မြင်းစာခုံထဲမှာ ကောက်ရိုးတွေ ရှိတယ်ဗျ။ ကောက်ရိုး
မင်းအိပ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီနေ့ည တည်းခိုအတွက် အခ မယူပါဘူး”

“ဟေ့ သူငယ်၊ မကျိုးစားပါနဲ့ကွာ” ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက လေသံပျော့
လေးဖြင့် ဆိုသည်။ “ငါတစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားပါနဲ့ကွာ။ ပြန်လာခဲ့ပါ။
ဒီဗွက်ကြီးထဲမှာ ထားမပစ်ခဲ့ပါနဲ့”

“သိပ်မှောင်တယ် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့။ ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ မြင်းကလည်း
ဗွတ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

အမှောင်ထဲမှာ အွန်ဒရာ၏ ခပ်လှောင်လှောင်အသံကို ကြားရသည်။
ဗွက်ကြီးထဲတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့ရတော့မည်ဟု တွေးမိကာ
ရာဇဝတ်အုပ်မင်း စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။

“အွန်ဒရာ၊ လာပါဦးကွ။ ငါ တစ်ယောက်တည်း ကူးလို့မရဘူး။
ဆီဆံပေးပါမယ်ကွ။ ဗွက်ကြီးထဲမှာ ငါ့ကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့။ ငါ့မှာ ကလေးတွေ
အိပ်ပြီတစ်ခေါင်းကြီးနဲ့၊ မနက်ဖြန် နာတာလူးနေဆိုရင် ငါ့ကို စောင့်နေ
ကြတော့မှာ။ ငါ့ကို မသနားတောင် ကလေးတွေ သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ နားကို စွင့်ကြည့်
သည်။ ဘာသံမျှ မကြားရ။ ထိုနောက် အားတင်းသည့်ဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်
နေသည့် အမှောင်ထုကြီးဆီသို့ လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ခွေးသား၊ ခွေး တိရစ္ဆာန်၊ ငါ့ဆီ လာဦးကွ။ ငါ့ကို ဗွက်ထဲက
ခွဲထုတ်လှည့်ဦး။ ကလေးတွေတော့ ငါ့ကို စောင့်နေကြတော့မှာပဲ။ မအေ-
တောသား။ သိပ် လူပါးဝတယ်။ အဟီး”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် ရထားခုံပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကာ အင်္ကျီကို
ခွဲရင်း ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိုက်ကြီးတင်ငံ ငို ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိသည့် ညက ဘာမျှ တစ်စုံတစ်ရာ
မမြင်ပေးခြင်း မရှိတော့။

အန်တုန်ဂုစတပ်စ် အိပ်နိုးချင်း

ယခု ယူဂိုစလပ်နိုင်ငံထဲတွင်ပါသည် ကရီးရှန်းအမျိုးသား
စာရေး ဆရာကြီး အန်တုန်ဂုစတပ်စ်၊ မာတိုခ် (၁၈၇၃-၁၉၁၄)၏
ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ မာတိုခ်သည် စစ်သားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး
သည်။ ကျောင်းဆရာလည်း လုပ်ဖူးသည်။ သတင်းစာဆရာလည်း
လုပ်ဖူးသည်။ ဝတ္ထုတိုဝတ္ထုရှည်များနှင့် ဆောင်းပါးများ ဆေးစာများ
လည်း ရေးခဲ့သည်။ ကရီးရှန်းစာပေကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ခဲ့သူများ
တွင် မာတိုခ်သည် ရှေ့တန်းမှပါသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ကြေးစားလက်ရေ ချန်ပီယံနှင့် လင်ရှိမယားတို့
တွေ့ကြသည်။ ကြေးစားလက်ရေ ချန်ပီယံသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို
အလွန်ထိန်းသူဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူ အဖေကလည်း သူတို့
အမျိုးသိက္ခာကိုထိန်းရန် တဖွဖွ မှာခဲ့သည်။ ကိုယ့်အမျိုးသိက္ခာကို
ပျက်အောင်လုပ်မိလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ရန် ခြောက်လုံးပူး
တစ်လက်လည်း ပေးခဲ့သည်။

လက်ရေ ချန်ပီယံသည် လင်ရှိမယားအိမ်သို့ သွားကာ
ရည်းစားစကားပြောသည်တွင် လင်ကြီးနှင့်မိခန်း ဖြစ်သည်။
လက်ရေ ချန်ပီယံသည် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်မည်လော။ သို့တည်း
မဟုတ် အမျိုး၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ပျက်မည်လော။

ကရီးရှန်းစာပေ ပေါ်ဦးစဖြစ်၍ ဝတ္ထုတိုသည် အနည်းငယ်

စင်းသည်။ ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုတွင် မှတ်တိုင်တစ်တိုင်
အဖြစ် လေ့လာဖွယ် ဖြစ်သည်။

*

အိမ်နီးချင်း

သူတော်တော်မောလှပြီ။ ဒုတိယထပ်က ပြတင်းဝတွင်ထိုင်၍ အမောဖြေသည်။ သူ့အတွေးများသည် အတိတ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ အကြွေးများကို ကြေအောင် ဆပ်နိုင်သဖြင့် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကန်ပြည်အရောက် ခရီးစရိတ် ကိုတော့ ပေးလိုက်သေးသည်။ ဂျီနီဗာသို့ ရောက်သည့်အခါ ငွေယားကလေး အိတ်ထဲတွင် ပါလာသဖြင့် ဖဲကစားသည်။ ဘူလ်ဂေးရီးယန်း ကျောင်းသားများ နှင့် ပိုကာကစားရာတွင် တော်တော်ပွဲလိုက်သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှာ ခဲခွံ၍ ရေကန်ထဲ ဆင်းသေသွားသည်။ ဤတွင် ကာလက် ဖဲမကစားတော့။ ဂျီနီဗာတွင် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်မည်။ ဓားသိုင်းနှင့် လက်ဝှေ့သင်တန်းတစ်ခု ခွင့်မည်ဟု စိတ်ကူးကြည့်သည်။ (လက်ဝှေ့ကို ပါရီက လက်ဝှေ့သမား ဆမားဂရီထံတွင် သူ ကောင်းကောင်း သင်ခဲ့ဖူးသည်။)

ဓားသိုင်း ကစားတတ်သဖြင့် သူ နာမည်ကြီးလာသည်။ အထက်တန်း လွှာက ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ထိတွေ့လာရသည်။ သူတို့ထဲက ထောက်ခံချက်များ ရခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ရုရှားပြည်ကို သွားဖို့ ထောက်ခံချက်များ ရခဲ့သည်။ တစ္ဆာချန်ပီယံ လက်ဝှေ့ပွဲတစ်ခုတွင် သူ အနိုင်ရသည့်အခါတွင် ပါရီသို့ ပြောင်းနေရန် စီစဉ်သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် ပိုက်ဆံစုရန် စိတ်ကူးသော အကြိမ်သည် ဤအကြိမ် ပထမဆုံးဖြစ်သည်။ ပါရီက အပျိုချောများရှေ့တွင် သားသားနားနား ဝတ်ရဦးမည်။ ယခုမူ အကြွေးများကိုလည်း ဆပ်ပြီးပြီ။ သူ့ကို လူတွေအားလုံးကလည်း အထင်ကြီးလာကြပြီ။ စင်စစ် သူ့အမျိုးသည်

ဆွကြီးမျိုးကြီးထဲက ဖြစ်သည်။ တစ်မျိုးလုံး နယ်ခြားတပ် အရာရှိကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

သူ့နဂို စိတ်ရင်းက မဆိုး။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခပ်ကြွေးကြွေး နေတတ်သည်။ တောက်ပသည့် သူ့မျက်လုံးများတွင် ကလေးငယ်တစ်ဦး၊ မိန်းမငယ် တစ်ဦး၏ ဆက်ဆံမှုမျိုး ဝင်းလက်နေတတ်သည်။

နက်မှောင်၍ ယောက်ျားပီသသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးများက ခန့်ညား တည်ကြည်မှုကို ပို၍ လေးနက်စေသည်။ မိန်းမတွေအများကြီး သူတွေ့ခဲ့ဖူး သော်လည်း တစ်ယောက်ကိုမျှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မချစ်စဖူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် စိတ်ကူးတတ်သူတို့ ခမ္မတာ၊ သူချစ်ရမည့် မိန်းမမျိုးသည် ခံပြမိန်းမမျိုးဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ယခု သူ့စိတ်ကူးထဲက မိန်းမမျိုးကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့သေး။

ပန်းခြံထဲမှ လေညင်းက တသုန်သုန် တိုက်လာသည်။ အနီးရှိ ပြတင်း ပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ ကနေရီငှက်တစ်ကောင် မြည်သံကို ကြားရသည်။ ရှိပင်၏ တေးတစ်ပုဒ်ကို တီးနေသံသည် ခပ်သဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကာလက်သည် စီးကရက် မီးခိုးများကို ပါးစပ်မှ မှုတ်ထုတ်ကာ မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ငေးနေသည်။

ကာလက်သည် ရုတ်တရက် မျက်တောင်ခတ်လိုက်သည်။ ချွေးတွေ စိုနေသည့် လည်ကုပ်ပေါ်တွင် အစက်များထင်နေသည်။ ကာလက် သူ့လည် ကုပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်သည်။ မိုးရေစက်များပါတကား။

ကြည်လင်သည့် ကောင်းကင်မှ မိုးပေါက် ဖွဲ့ဖွဲ့ကလေးများ ကျလာ သလော။ မဟုတ်။

ကာလက် အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အထက်ထပ် ပြတင်းအ ပန်းအိုးများ၊ ပန်းပွင့်များကြားမှ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသော မိန်းမချောတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောသော်လည်း မိန်းမပျို၏ အမူအရာက အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာကို ငုံ့၍ ကြည့်နေသည်။

“ညီမက ပန်းပင်တွေတွင် ရေလောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖက်ယားပင်တွေ ကိုပါ ရေလောင်းနေတာကိုး”

ကာလက်က ပြင်သစ်သံ မပီတပီဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ ပြင်သစ်စကား

စိတ်ကူးချို့ချို့

ခေါင်းကိုပင် မိန်းမပျိုများက သဘောကျနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“မတော်လို့ပါရှင်”

မိန်းမပျိုက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တောင်းပန်သည်။

“မင်း ဖက်ယားပင်က ဆူးမရှိဘူး ထင်တယ်နော်”

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်။ မတော်လို့ပါ။ ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ”

“မသွားပါနဲ့ဦး။ ကောင်းကင်ပြာကြီး နောက်ခံပန်းပွင့်တွေကြားထဲမှာ နေထိုင်ဖို့ကို ကြည့်ရတာ လှလွန်းလို့ပါ”

“ရှင်က နိုင်ငံခြားသားနော်။ ရှင်စကားဝဲပုံက ဒီနိုင်ငံသားနဲ့ မတူဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီနိုင်ငံသား မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်တပ်က ချက်လာတဲ့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ခုတော့ ဓားသိုင်းနဲ့ လက်ရေ့သင်တန်း ဖြင့်သင်ပေးနေပါတယ်”

“ဪ ရှင်ကိုး။ ရှင်အကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်လေ။ ခုတိုက် နာမည်ကြီးတွေပဲနော်”

“နာမည်ကြီး ထမင်းငတ်ပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့လေ ခိုးဝှက်စားတာနဲ့စာရင် ဆာသေးတာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လူဆိုတာ အလုပ်တစ်ခုကိုတော့ ချစ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အကြံအစည်အောင်ရင်တော့ ပါရီကို သွားမယ်လေ။ မိနီမှာ သွားပြီး မြင်းစီးသင်တန်းကျောင်း ဖွင့်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ကျွန်တော်က မြင်းစီး သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ဒီမှာ မြင်းမရှိတော့ သိပ်ပြင်းစရာ ကောင်းတာပဲ။ မြင်းချောချော တစ်ကောင်မြင်ရင် ကျွန်တော့်မှာ နေမထိ နိုင်မထိ ဖြစ်နေတာပဲ။ မြင်းနဲ့ မြင်းစီးသမားဟာ အမြွှာပူးလို့ဆိုတာ ခြင်းသမားမှ သိတယ်လေ”

“ဩ ရှင်က မြင်းလည်းစီးတတ်သကိုး”

မိန်းမပျို၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ဖြူရောင်သွားပြီးနောက် သွေးရောင် ချမ်းလာသည်။ ကာလက်၏နက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည်လည်း ချွတ်တောက်ပလာကြသည်။ ကာလက်က မိန်းမပျိုနှင့် စကားပြောချင် သေးသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းပွင့်များကြားမှ မျက်နှာကိုမမြင်ရတော့။ ငွေဆည်း ဆည်းသလို ရယ်သံကလေး တလွင်လွင်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

စိတ်ကူးချို့ချို့

ညနေတွင် ကာလက်မြို့ထဲသို့ ထမင်းသွားစားရမည်။ သို့သော် မသွားချင်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှက်နေသည်။ အပေါ်ထပ်က မိန်းမပျိုနှင့် တွေ့ရမည်ကို ရွံသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ မည်းမှောင်လျက်ရှိသည့် အခန်းထဲက သားရေဆီဖာကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

ကာလက်သည် အမေ့ကို အမှတ်ရသည်။ သူသည် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။ အမေ သူ့ကို အလိုလိုက်လွန်းသဖြင့် သူပျက်စီးခဲ့ရသည်။ စစ်ဗိုလ်ဘဝရောက်သည့်တိုင် ကာလက်သည် အမေအိပ်ရာသို့ သွားကာ အမေနှင့်အတူ အိပ်တတ်သေးသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အဖေ့ကို အမှတ်ရပြန်သည်။ အဖေသည် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မျက်နှာနီနီ၊ မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ၊ တကယ့်စစ်သားကြီးဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်က တပ်ကြပ်ကြီး၏ လက်ကိုင်တုတ်ထဲ မှာသည်။ အဖေက အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် နည်းနည်းမျှမလိုက်။ အရပ်ဝတ် အရပ်စားဝတ်လျှင် အဖေ့ကိုယ်ပေါ်၌ အရပ်သား အဝတ်အစားသည် အကျိုးရှိ တွင် ချိတ်ထားသည့်နယ်ရှိသည်။ အဖေက စည်းကမ်းလည်းကြီးသည်။ စစ်ဦးစီး ဖြစ်လာသည့်တိုင် အမေ့ရှေ့တွင် ဆေးလိပ်မသောက်ဝံ့သေး။ အဖေက ခွင့်ပြုထား ဆေးလိပ်သောက်ဝံ့သည်။ သူ စစ်ထွက်ခါနီးတော့ အဖေက သြဝါဒပေးသည်။ ထိုစကားများကို ကာလက် ယခုတိုင် ကြားယောင်နေသည်။

“လူဆိုတာ မှန်တာကို လုပ်ရဲရတယ်။ စစ်သားကောင်းမဖြစ်လို့ ကုန်သွယ် ဖြစ်လာဦးတော့ ရိုးသားရမယ်။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးမိဘရဲ့ဂုဏ်ကို စောင့်ထိန်းရမယ်။ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်အမျိုးဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်စေရဘူး။ ရော ဒီခြောက်လုံးလုံး ယူထား။ အမျိုးကို သိက္ခာကျမဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်မိရင် လူ့ပြည်မှာနေ နိုင်မကူးနဲ့တော့။ အသက်ထက် အရှက်က ပိုအဖိုးတန်တယ်။ မှတ်ထား။”

ကာလက်၏ အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ဖုန်အိပ်ပစ္စည်းတွေ၊ သေတ္တာတွေ ကြားထဲတွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရှိသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ အသားညိုညို၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ပုံ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ နုနယ်သည်။ နက်မှောင်သောမျက်လုံး၊ ခပ်ယုယဲ့ အပြုံးတို့ဖြင့် စွဲမက်စွာ ကောင်းသည်။ ထိုပုံသည် သူ့အမေ၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ နိုင်ငံအနှံ့ လေ့လာ နေခဲ့သော ကာလက်သည် အမေ့ဓာတ်ပုံကို ဖက်နမ်းကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ကာလက်သည် ပေါက်ကြီးများသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။ ကာလက်သည် အမေ၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်၍ ကြည့်နူးကာ အဝတ်အစားပင်လဲရန် သတိမရတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခေါက်သံကြောင့် ကာလက်သည် ရုတ်တရက် ချက်လာသည်။ ပထမတော့ သူ့စိတ်ထဲတွင် အိပ်မက် မက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ခုတော့တွင် အိပ်မက်မဟုတ်။ ပြတင်းမှ ခေါက်သံသည် ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက် လာသည်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်။

ကာလက်သည် အိပ်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်လာ သည်။ ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် ကြိုးတွဲလဲဖြင့် အပေါ်ထပ်မှ ကျလာသော သော့တစ်ချောင်းကို မြင်ရသည်။ သော့တွင် ပွဲဈေးများတွင် ရောင်းတတ်သည့် သည်းပုံ မုန့်ချပ်ကလေးတစ်ချပ် ချည်ထားသည်။

အချိန်က သန်းခေါင်လောက် ရှိနေပြီ။ လမ်းမပေါ်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဓာတ်သွားသည့် ကားသံများမှအပ၊ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဝေးမှ မင်ဒိုလင်ဖြင့် တေးဆိုနေကြသော အီတလီအလုပ် အစားများ၏ တေးသံသံသံကို ကြားရသည်။

“မြို့ပြင်ဘက် ပွဲဈေးကပြန်လာတာ။ ရှင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေ ခဲ့တာကို အမှတ်ရတာနဲ့ ဒီမုန့်ကလေးကို ဝယ်လာတာ။ ဒါက ကျွန်မအိမ် မှုတ်ဘူး။ ကျွန်မက ပြင်သစ်သူပါ။ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့လူ ဆိုရင် ခိုသနားတယ်။ အောက်ထပ်မှာ ရှင် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက် ခိုသနားရကောင်းလိုက်မလဲ မသိဘူးနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကာလက်က သော့ချောင်းတွင် ချည်ထားသည့် အသည်းပုံမုန့်ချပ် ကလေးကို ဖြုတ်ယူသည်။ အိပ်ချင်စိတ်က မပျောက်သေး။ ကာလက်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်ထွက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြည့်ဝန်းကြီး၏ အလင်းရောင်ထဲတွင် ဝင်းဝင်းစက်စက်လှနေသော မိန်းမပျိုကို မြင်ရသည်။

“မင်းက သိပ်လှတာပဲနော်။ မင်းပေးတဲ့ အသည်းပုံ မုန့်ကလေးဟာ အသည်းကလေးလိုပဲ ကိုယ် ယူဆမယ်။ ဟုတ်လား။”

“တိုးတိုးရှင်၊ တိုးတိုး။ တော်တော်ကြာ ဒီပြင် အခန်းတွေက နီးကုန်မယ်”
“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒီပြင်အခန်းက လူတွေက အမြဲ ခရီးသွားနေလေ့ရှိတာပဲ”

ကာလက်က ရုတ်တရက် ထခုန်ကာ ပြတင်းပေါက် အထက်စွန်းထွက်နေသည်။ ခါးပန်းကို ခုန်ဆွဲလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ခါးပန်းတွင် တွဲလွဲကျနေသည်။

“အို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ သစ်သားက ဆွေးနေလို့ ကျိုးကျသွားရင် ရှင်လိမ့်ကျသွားလိမ့်မယ်။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပါရှင်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားမှဖြင့်”

“မိန်းမပျိုက ငိုသံပါကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ကာလက်၏ လက်မောင်းအောင်လှပြီ။ နဖူးပေါ်တွင် ပူနွေးသော အစက်များ ကျလာသည်။ မိန်းမပျို၏ မျက်ရည်စက်များ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ မင်းက ခုန်ချဆိုရင် ကိုယ် အောက်ကို ခုန်ချလိုက်မလဲလေ။ တကယ်တော့ ကောင်းကင်က နှင်းစက်တွေလို မင်းမျက်ရည်တွေကိုယ် နဖူးပေါ် ကျလာတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် သေချော်ပါပြီ။ ခုန်ချလိုက်မလား။”

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ တောင်းပန်ပါရစေ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ခုန်တော့ မချပါနဲ့ရှင် လိုချင်တာ ပေးပေါ့မယ်။ ရှင် အခန်းထဲ ရှင် ပြန်ဝင်သွားပါ။ ခုန်လိုချင်တာ ပေးပါ့မယ်”

ပြတင်းပေါက်အောက်မှ ခါးပန်းစွန်းက တကျွံကျွံမြည်၍ ကျိုးသွားသည်။ မိန်းမပျိုက ကြိတ်၍ အော်လိုက်သည်။ ကာလက်က တစ်ချက်မျှ လွှဲလှယ်ရယ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

“စောစောတုန်းက ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့ အမှောင်ထုကြီးရဲ့ ကြားက တွဲလျောင်းချိတ်နေတယ်လေ။ သေမလား ရှင်မလားဆိုတဲ့ လမ်းနှစ်လမ်းကြားက ရောက်နေတယ်။ ခု လရောင်ဖြာနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်က မင်းမျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရပြီဆိုတော့ စောစောက စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှာလဲ မသိတော့ဘူး။”

ကာလက်သည် ပြတင်းပေါက်ပေါင်တွင်ထိုင်ရင်း မိန်းမပျိုကိုကြည့်

သည်။ လရောင်ရိပ်သည် မိန်းမပျို မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ မင်းကင်က ကြယ်ပွင့်များသည် မိန်းမပျို ခေါင်းပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံနေသည်။ မိန်းမပျိုက အောက်ထပ် ပြတင်းပေါက်က လူထူးလူဆန်းကို ကြည့်နေသည်။

“ရှင်က လူတစ်မျိုးပဲနော်။ ကျွန်မစကားကို နားထောင်ပေမဲ့ ကျွန်မဆီက မတောင်းဆိုဘူး။ ကဲ အိပ်တော့မယ်နော်။ ကောင်းသော ညပါ”

“ခဏနေပါအုံး။ မင်း နာမည်ကလေး ပြောသွားပါဦး”
“ဗလင်တီနာတဲ့”

“နာမည်ကလေးက သိပ်လှတယ်နော်။ ဟိုးရှေးတုန်းက ဒဏ္ဍာရီထဲက သား ဒီနာမည်နဲ့ သိပ်လှတဲ့ မင်းသမီးကလေး တစ်ပါးရှိခဲ့ဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်။ ဗီလန်မြို့က ဗလင်တီနာ မင်းသမီးလေ။ ဒါထက် ရှင် ညီကကော”

“ပီတာကာလက်တဲ့”

“ကဲ ကောင်းသောညပါ ပီတာ။ မကြာခင် ကျွန်မ အိမ်ကလူလည်း တော့မယ်”

“ဘယ်သူ”

“အိမ်က လူလေ”

“အင်း ကောင်းသောညပါ၊ ကောင်းသောညပါ”

အိမ်ကလူ ဆိုပါတကား။ ဤမိန်းမပျိုတွင် လင်ယောက်ျား ရှိလိမ့်မည်ဟု ဆက် တစ်ခါမျှ မတွေးစဖူး။ သူ့နဖူးတွင် ချွေးစီးကြီးတွေ ပြန်လာသည်။ ဆက်သည် အောက်ထပ်ခြံထဲသို့ဆင်းလာကာ လရောင် ဖြာကျလျက်ရှိသည့် ပေါင်တစ်လျှောက် လျှောက်သွားသည်။ ကန်ရေပြင်တွင် လက်နေသည့် မိန်းမများသည် ဝိုးစုန်းကြူးများနှင့်တူသည်။ အာရုဏ်တက်ခါနီးမှ အခန်းပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အိပ်ပျော်ခါနီးတွင် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါက်သံ သုံးချက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဤသို့လိုက်သည့်အခါတွင် ပြတင်းဝတွင် ငုံ့ကြည့်နေသည့် အပေါ်ထပ်က မိန်းမပျို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာက အာရုဏ်လို ရွှေတစ်ဝက် ပတ္တမြားတစ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။ နှင်းဆီတစ်ဝက် နှင်းပန်းတစ်ဝက် ရောနေသည်။ ချစ်စဖွယ်

မျက်လုံးများတွင် အိပ်နိုးစ မှုန်တမှုန် အမူအရာသမ်းနေသည်။ မိန်းမတို့ နီရဲရွှန်းစိုသော နှုတ်ခမ်းတွင်ကပ်၍ လက်ညှိုးထောင်ပြကာ တိတ်တိတ်လေး အချက်ပေးသည်။

“ကိုယ့် ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး” ကာလက်က ပင်ပန်းနွမ်းနားစွာ ပြောသည်။

“သိပ် စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ ရှင့်ဘက်မှာ ကျွန်မရှိပါတယ်”

ကာလက်က ပြတင်းဝသို့ တက်ကာ ပန်းပွင့်များ ဝေဆာနေသော အပေါ်ထပ် ပြတင်းဝဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဂျာမန်သံဝဲဝဲဖြင့် အသံဆိုးကြီးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မိန်းမတို့ မျက်နှာသည် ပန်းအိုးများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပန်းပွင့်များ ယိမ်းလှုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပတ်ခန့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြတင်းဝတွင် တွေ့ကြုံသော တစ်နေ့တွင် ကာလက်တစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသော ဗလင်တီနာ အံ့သြသည်။ ကာလက်ကို လွမ်းသလိုလို ရှိသည်။ မိုးတွေရွာနေသော တစ်နေ့တွင် သူ့ယောက်ျားက ယနေ့ အိမ်သို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောမည်ဖြစ်သဖြင့် ရှောင်သောကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ ဗလင်တီနာက အလုပ်ကိစ္စဟု ထင်သည်။ ညပိုင်းလောက်တွင်ကာလက်၏ ခြေခံကို ကြားရသဖြင့် ဗလင်တီနာ အံ့သြနေသည်။ ကာလက် လာရောက်သည့်ကိစ္စကို သူ့ယောက်ျားထံ မေးသော်လည်း ကျေနပ်လောက်သည့် အဖြေကိုမရ။

ထိုအခိုက် အစေခံရောက်လာကာ မစ္စတာကာလက် ရောက်လာကြောင်း ဝင်ခွင့်တောင်းနေကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဗလင်တီနာသည် ကာလက်ကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့။ ကာလက်သည် ဤရက်များအတွင်း သိသိသာသာကြီး ပိန်ချုံးကျသွားသည်။ သူ့ယောက်ျားက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထူအမ်းအမ်း မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် အမူအရာပြောင်းသွားသည်။ သူ့ယောက်ျားက မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ မျက်မှန်ကြည့်၍ဆိုသုမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ မျက်နှာက မဲ့နေသည်။ ခေါင်းကြေးပြောင်ကြီးကို ပွတ်ကာ ပန်းနာထသူကဲ့သို့ တစ်ချို့ အသက်ရှူလျက်ရှိသည်။

ကာလက်က စစ်သားဟန်ပါယုံဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွှတ်ပြီးနောက် အိမ်ရှင် နှစ်ယောက် ဗလင်တီနာ၏လက်ကို နှစ်ဖက် နှုတ်ဆက်အညွှန်း ထိုးနောက်သွားထိုင်တွင် ထိုင်ချကာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ အိမ်သည်ကို ခြေချ စကားပြောသည်။

“ခုလို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံတဲ့အတွက် ဝမ်းသာအပ် မစ္စတာ ကိုလီနွန်။ ကျွန်တော်လာတာကို ဟောဒီက မစ္စတာကိုလီနွန်တော့ ပြောပြပုံမရဘူးထင်တယ်။ အကယ်၍ ခုခေတ်မှာ မင်းမှတ်မိသေးသလား။ စကားစနစ်ရယ်လို့ ရှိခဲ့သေးရင် တော်တော်တန်တန် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ လေးတွေကို အလွယ်တကူ မေ့ပျောက်ပစ်နိုင်တဲ့ လူမျိုးကို သူရဲကောင်းဘွဲ့ ချမှတ်ပေးမယ်”

“မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်” အိမ်ရှင်က အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရင်း ပြောသည်။

“ဒီနေ့ပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းကို စုံစမ်းလို့ အားလုံး သိပြီးပါပြီ။ နားရဲ့ အခြေအနေကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့အလားအလာတော့ သိပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း စေ့စပ်တဲ့လူဆိုတော့ နားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့တကွ၊ ခင်ဗျားဒီမှာ လာနေတာကို ကျုပ်လည်း ချစ်တန်သလောက်တော့ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒီမှာဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ အသိမိတ်ဆွေ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်လူမျိုးရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာဆိုရင်တော့ အရေးကြီးသလဲ။ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူးပေါ့။ ခုတော့ ခင်ဗျားက မိန်းမနားချင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ အကူအညီ တောင်းလာတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကလည်း ပေးရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားက ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးကို အကူအညီမပေးရင် ကျုပ်ရိုင်းရာကျမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ ကိစ္စမျိုးကို စကားပြောတဲ့နေရာမှာ ကြားလူတစ်ယောက်ရှိရင် စကားပြောရတာ ပိုကောင်းတယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက် ဟောဒီက မိန်းမကိုလည်း ခေါ်ထားရတာပေါ့။ ကျုပ်မှာ သားထောက် သမီးခံရယ်လည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့လို လူငယ်လူရွယ်တွေဆိုရင် ကျုပ်လည်း ခင်တတ်ပါတယ်။ နားလည်း လည်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ”

“နေပါဦးလေ။ ကျုပ်ပြောပါရစေဦး။ ကျုပ်ဟာ သူတို့ လောက်လည်း ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်နိုင်အောင် အထောက်အကူတော့ နည်းနည်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ သင်တန်းတွေဟာ နာမည်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားသားတွေဆီမှာ အထူးမတောင်းဘဲ ကျုပ်လိုလူဆီလာပြီး အကူအညီ တောင်းတဲ့အတွက် ငွေပါတယ်”

“မိတ်ဆွေကြီး ထင်သလို အကူအညီတောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ကာလက်၏မျက်နှာ ပြူရော်စ ပြုလာပြီ။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မသွားရန် မနည်း သတိထားနေရသည်။ အသက်ကိုပင် မှန်မှန် မရှူနိုင်ပန်းနာရင်ကြပ်သမားတို့ အသက်ရှူသံ၊ နာရီမှ တစ်ချက်ချက်ဖြည့်နှင့် နှလုံးခုန်သံများ ရောထွေးနေကြသည်။ ဗလင်တီနာ၏ မျက်လုံးမျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးစကားတွေကို ကြားတော့ မိတ်ဆွေကြီးဟာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်တာထက်ပိုပြီး စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ သိရတယ် ခင်ဗျား။ ဒီလို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဆီမှာ ခုလို အကူအညီ တောင်းရတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် တော်တော်ကို အားနာပါစေစောစောကသာ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကျွန်တော် ခုလိုလာပြီး အကူအညီတောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

ကာလက်က ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ပြောသည်။ ကိုလိနွန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိမိသည် ခွန်အားကောင်းကောင်း အရူးတစ်ယောက်ဖြင့် တွေ့နေပြီလော။

“ကဲ ခင်ဗျားတောင်းချင်တဲ့ အကူအညီကိုသာ ပြောပါလေ။ အဘယ်ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုအကူအညီများလဲ”

ကိုလိနွန်က ခပ်သွက်သွက်မေးရင်း အလန့်တကြားဖြစ်နေသည့် မိန်းမကို သတိပေးသည့်အနေဖြင့် စားပွဲအောက်မှနေ၍ လှမ်းကန်လိုက်အနီးလုပ်သူက ဘာမျှမသိတော့။ မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေပြီ။

“ကျွန်တော် ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီတောင်းဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်လာတာက၊ ကျွန်တော်လာတာက သူ့၊ သူ့၊ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ဇနီးကို ချစ် ချစ်”

“ဟေ့ လူ ခင်ဗျား စိတ်မှကောင်းရဲ့လား” အိမ်ရှင်သည် မီးလောင်သည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ “မီး မီး”ဟု အော်သံမျိုးဖြင့် အော်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ကာလက်က စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးပြောသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ဦးပါ။ မမှန်တာကို မပြောပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့မိန်းမ၊ အထူးသဖြင့် မိတ်ဆွေကြီးလို စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူ တစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမကို ပြစ်မှားခဲ့မိတဲ့အတွက် သတ်သေဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ဇနီးကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ညတော့ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါဆိုသလို မိတ်ဆွေကြီးကို ဖွင့်ပြောပြီး မိတ်ဆွေကြီးသဘောတူမယ်ဆိုရင် သူနဲ့ ကျွန်တော်”

ကာလက်က အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍-

“မကြောက်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီး။ ကျွန်တော် လူကောင်းပါ။ ကျွန်တော် ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ မိတ်ဆွေကြီး မကျေနပ်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီသေနတ်နဲ့ပဲ ပစ်သတ်လိုက်ပါ”

ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ပန်းနာသမား၏ အသက်ရှူသံ၊ နာရီတစ်ချက်ချက်မြည်သံ၊ နှလုံးခုန်သံများသည် ရောထွေးနေကြသည်။

“ဘာ၊ ဘာပြောတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်သလား၊ ဗလင်တီနာ ပြောစမ်း။ ငါ့ကိုပြောစမ်း။ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား ဗလင်တီနာ။ သူပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

ကိုလိနွန်က အလောတကြီးမေးသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဂိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ကောင် မဟုတ်ပေမဲ့ မဟုတ်မမှန်တာကိုတော့ မပြောပါဘူး မိတ်ဆွေကြီး”

ကာလက်က ရင်ကိုကော့ကာ စစ်မိန့်ပေးသည့် လေသံမျိုးဖြင့်

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ ဗလင်တီနာ၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ထပ်မံဝဲလာကြပြန်သည်။ ထိုနောက် ဗလင်တီနာသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထကာ ကာလက်ထံလျှောက်သွားပြီး ခြေဆုံးခေါင်ဆုံး စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“ဒီမှာ မွန်စီယာကာလက်။ ရှင်ဟာ ဩစရီးယန်း လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်ဂေရီယန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆလပ်လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ သိထားစေချင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူတစ်ပါးမယားကို ပြစ်မှားမိတယ်ဆိုရင် လင်ယောက်ျားရှေ့မှာ သွားပြောရဲတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူးရှင်။ သိရဲ့လား။ ဒီမှာကိုကို၊ ခင်ဟာ အစတုန်းကတော့ သူ့လို ယောက်ျားမျိုးကို သဘောကျသလိုလို ရှိခဲ့ မိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ခင်ဟာ ဘာမှ လွန်လွန်ကျူးကျူး မဖြစ်ခဲ့ကြသေး ဘူး။ ခုအချိန်ကစပြီး ခင် ဒီလူကို မုန်းလိုက်ပြီ။ သူ့မျက်နှာကို ခင် မကြည့် ချင်ဘူး။ ဒါပဲ”

ဗလင်တီနာသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ကဲ မွန်စီယာကာလက်၊ ဘာအကူအညီ လိုချင်သေးသလဲ။ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ကိုလိန္ဒန်က ပြောလိုက်သည်။ ကာလက်သည် အရက်မူးသူကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကြိမ်ရိုက်ခံရသူကဲ့သို့လည်းကောင်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေကားဝ အရောက်တွင် အစေခံက သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာ သည်။

“ဆရာ ဆရာ။ ဆရာခြောက်လုံးပြု၊ မေကျန်ခဲ့တယ်ခင်ဗျ”

[Antum Gustav Matos's The Neighbour]

လီဘင်၏ ပျော်ပွဲတား

ယစ်ဒစ်ဟုခေါ်သော ဂျာမန်ရေဝတီဘာသာဖြင့် ရေးသည့် စာရေး ဆရာကြီး လီဘင် (၁၈၇၂-၁၉၅၅)၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ် သည်။ ဂျာမန်ရေဝတီ စာပေသည် လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်အစကမှ ရုရှားနှင့်ပိုလန်နိုင်ငံများတွင် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျာမန် ရေဝတီ စာရေးဆရာအများအပြားမှာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တွင် နေထိုင်ကြသည်။

ယခု ဝတ္ထုတို၌ အမေရိကန်နိုင်ငံက အောက်တန်းလွှာ ရေဝတီမိသားစု၏ ဘဝကို ဖော်ပြထားသည်။ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုတွင်ရှိသည့် ရေဝတီတို့၏ ဘဝကို ဟာသစွက်၍ ခပ်မြူးမြူး ရေးထားသည်။

ပျော်ပွဲစား

ဦးထုပ်ပြင်ဆရာ ရှုမူကို ပျော်ပွဲစားလိုက်မည်လောဟု အပျင်းပြေသွားစကြည့်လျှင် သူ့ကို ကြိုးစင်တက်ရန် သွားပြောသည့်နှယ် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် သင့်ကို လိုက်ရိုက်လိမ့်မည်။ တစ်ခါက သူနှင့်သူ့မိန်းမဆရာတို့ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြ ဖူးသည်။ ရှုမူသည် ထိုပျော်ပွဲစားကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့တော့မည်မဟုတ်။

ထိုနေ့က ဩဂုတ်လ ၂၃ရက်နေ့ တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ရှုမူသည် အလုပ်မှ စောစောစီးစီး ပြန်လာကာ သူ့မယားကို ခေါ်သည်။

“ဆရာရေ”

“ရှင်”

“မင်းကို ငါ ကောင်းကောင်း ပြုစုရဦးမယ်ကွ” ရှုမူက သူ့စိတ်ကူးဖြင့် သူ သဘောကျနေသည်။

“ဘယ်လိုများ ပြုစုမှာတဲ့လဲ၊ ဘာလဲ မနက်ဖြန် ရေကူးကန်ကို ခေါ်မလိုလား”

“အို ရေကူးကန် ခေါ်တာလောက်များ စကားထဲ ထည့်ပြောလို့”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲရှင်။ ညစာစားပြီး ဖာလူဒါ တိုက်မလိုလား”

“ဟင့်အင်း ဒါလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် လိမ္မော်ရည်လား”

ရှုမူက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်ဟာကဘာလည်း၊ ဘီယာတိုက်မလိုလား”

“အို၊ ဘီယာ ဘာလုပ်ရအောင်လဲကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တက်အိပ်ခိုင်းမလို့လား”

“အို ဘာဖြစ်လို့ တက်အိပ်ခိုင်းရမှာလဲ”

“ဪ၊ ကာဘော်လစ်ဆီ ဝယ်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ဂျိုးတွေ သတ်ကြမယ်ပေါ့”

“အင်း နည်းနည်းတော့ နီးစပ်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း သိပါဘူးတော်။ ရှင်ဘာသာရှင် လ ကမ္ဘာကို သွားသွား ကျွန်မ လာအလုပ်ပေးမနေနဲ့။ ပြောမှာဖြင့်လည်း မြန်မြန် ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဟာ”

ဆာရာက စိတ်တိုတိုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“တို့များ ရေဝတီ အသင်းဝင်ဖြစ်ပြီနော်၊ ဒါ မင်းလည်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့” ဆာရာက စကားမရှိ စကားမရှိ ပြောနေသော သူ့ယောက်ျားကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်သည်။ “အရင်တစ်ပတ် ကပဲ အသင်းဝင်ကြေး တစ်ဒေါ်လာ ပေးလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။ ငွေတွေ ဒီလောက်ပေးပြီး ဒီအသင်းကို မဝင်ပါနဲ့လို့ အတန်တန်ပြောရက်နဲ့ ဇွတ်ဝင်တယ်။ ခု နောက်ထပ် ဝင်ကြေး တောင်းနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

“မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“သိပါဘူးတော်၊ ရှုပ်လွန်းလို့”

“တို့များ တို့များ” ရှုမူက စကားထစ်နေသည်။ “တို့များ မိသားစု တစ်စုလုံး ပျော်ပွဲစားလေး ဘာလေး ထွက်ရကောင်းမလားလို့ပါကွယ်”

“ဘာ၊ ပျော်ပွဲစား ဟုတ်လား” ဆာရာက အလန့်တကြား အော်လိုက် သည်။ “ကြိုကြိုစည်စည် တော်၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာများ အောက်မေ့နေလို့လဲ”

“ဒီလိုပါကွယ်၊ တို့ လင်မယားမှာ တစ်နှစ်လုံး လုပ်လိုက်ရတဲ့ အလုပ် ခါးကျိုးမတတ်ဘဲ။ တစ်ခါလာလည်း စာရေးသောက်ရေး နေရေးထိုင်နေ အတွက် ပူပင်သောကရောက်ရ၊ တစ်ခါလာလည်း ပူပင်သောက ရောက်ရနဲ့ စိတ်အေးလက်အေး နေရတယ်လို့လို့ မရှိဘူး။ ဒီလိုချည်းသာ နေသွားရင် တို့ဘာမှာ ဘာများ ပျော်စရာရှိတော့လို့လဲ၊ ကဲ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကများ နေခဲ့ရဖူးသလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲတော်”

ဆာရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

“မကြာခင် နွေရာသီကုန်တော့မယ်၊ တစ်နေ့လုံး စိမ်းစိမ်းစိုစိုဆိုလို့ မြက်ပင်ကလေးတစ်ပင်တောင် မမြင်ရဘူး၊ အခန်းကျဉ်း မှောင်မှောင်ကလေးထဲမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်နေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့” ဆာရာက သက်ပြင်းချသည်။ ရှုမူက အားတက်စ ပြုလာကာ အသံကျယ်လာသည်။

“ဒီတော့ တို့များ အပျင်းပြေ ပျော်ပွဲစားလေး ဘာလေးထွက်ရအောင် ကွာ။ တို့လည်း တစ်သက်တစ်ခါ ပျော်ရပါးရတာပေါ့၊ ကလေးတွေလည်း လေကောင်းလေသန့်ကလေး ဘာလေးရှုရတာပေါ့၊ ငါးမိနစ်လောက်ပဲကြာကြာ အပြောင်းအလဲ ရတာပေါ့”

“ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက် ကုန်မှာတဲ့လဲ”

ဆာတာက ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ ရှုမူက စရိတ်ကို ထွက်ပြသည်။

“ယိုဆဲရယ်၊ ရီဗဲရယ်၊ ဟာနာရယ်၊ ဗာရဲရယ်အတွက် မော်တော်ကား လက်မှတ်ခက ဆင့် သုံးဆယ်ပဲ ကျမယ်ကွာ။ အငယ်ကောင့် ရီဇနဲ့ဒိုးလက် အတွက်ကတော့ ကားခပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့လင်မယားနှစ်ယောက် အတွက်က အသွားအပြန် ဆယ်ဆင့်စီဆိုတော့ စုစုပေါင်း ကားခချည်းပဲ ဆင့် ငါးဆယ် ကျမယ်။ စားစရာလေးဘာလေး ဝယ်သွားတာက ဆင့်သုံးဆယ် လောက်ကျမယ်။ နာနုတ်သီးကတစ်လုံး (နည်းနည်းပါးပါး အပုပ်ပါတာဆိုရင် ငါးဆင့်ပဲ ပေးရမယ်။) ငှက်ပျောသီး လေးငါးလုံး၊ ဖရဲသီးတစ်စိတ်၊ ကလေးတွေ အတွက်နို့တစ်ပုလင်း၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ ဒါဆိုရင် အားလုံးပေါင်းမှ စားစရိတ်ရော ခရီးစရိတ်ရော ဆင့် ရှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ မြို့ပြင်ပျော်ပွဲစား ထွက်လို့ရတယ်၊ အယ်နယ်လဲ”

“ဆင့် ရှစ်ဆယ်ကြီးတောင် တော်” ဆာရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။ “ဆင့် ရှစ်ဆယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ လင်မယား တစ်နေ့လုပ်ခတော့၊ နှစ်ရက်စာစားလို့ ရတယ်။ ရေခဲဘူးဟောင်း တစ်လုံးဖိုး ဆင့်ရှစ်ဆယ်၊ အောင်းဘီရှည် တစ်ထည်ဖိုး ဆင့်ရှစ်ဆယ်”

“ဒီလောက်လည်း တွက်မနေပါနဲ့ကွာ” ရှုမူးက အားပေးသည်။ “ဒီဆင့်ရစ်ဆယ် ချွေတာလိုက်ရုံနဲ့ တို့များလည်း ထူးပြီး ချမ်းသာ မလာပါဘူး။ ဒီပိုက်ဆံလောက်ကလေးနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ တစ်နှစ်လုံးမှာ တစ်ရက်လောက်တော့ လူလို နေလိုက်ချင်သေးသကွာ။ ကဲကွာ သွားကြရအောင်။ ဟိုရောက်ရင် လူတွေလည်း မြင်ရ တွေ့ရတာပေါ့။ သူများတွေ ဘယ်လိုအပျင်းမြေကြသလဲ ဆိုတာလည်း ကြည့်ရတာပေါ့။ မင်းလည်း အိမ်ခေါင်းထဲချည်း တစ်နေကုန် အောင်းနေရတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ကဲ ငါ မေးမယ်၊ မင်း အမေရိကန်ပြည်ရောက်မှ ဘာများ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်ဖူးသေးလို့လဲ။ ဘဝ္ဗတ်ကလင်တံတားကြီးကို မြင်ဖူးပြီလား။ ဗဟို ပန်းခြံကြီးကိုကော မြင်ဖူးရဲ့လား၊ ဆာရွန်မတ် ရေပူစမ်းကိုကော မရောက်ဖူးသေးဘူး။”

“ဘယ်ရောက်ဖူးပါ့မလဲ တော်၊ သိရက်သားနဲ့ မေးနေသေးတယ်။ အိမ်နဲ့ ဈေးကလွဲလို့ ဘယ်မှ မရောက်ဖူးသေးဘူး။”

“ငါလည်း အလုပ်လျှောက်ရှာရင်းသာ ရောက်ဖူးတာ။ အလုပ်သား လိုက်မရှာရရင် မင်းလိုပဲ အိမ်တွင်းပုန်းကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ခုမှ အမေရိကန်ပြည် ကြီးဟာ တကယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ ရောက်လည်လို့ အနွမ လမ်းမကြီးတို့၊ ၁၃၀ လမ်းမတော်တို့ကို ရောက်ဖူးတာ။ ကုလသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံကြီးဘေးက လမ်းတွေဆိုတာ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ ဓာတ်ရထားဂိတ်တို့ ဘာတို့လည်း ရောက်ဖူးပြီ။ မင်းမှာ ဘယ်မှ မရောက်ရ သေးဘူး။ သဘောကအတက် သဘောဆိပ်ကုပ် ရောက်ဖူးသေးတယ်။ တစ်ခါ တလေ ထွက်ကြည့်စမ်းပါကွာ။ အဲဒီတော့မှ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာ သိမယ်”

“ရှင် သဘောပဲ၊ သွားဆိုလည်း သွားရုံပေါ့”
ဆာရာ၏မျက်နှာက ပြုံးလာသည်။

ထို့ကြောင့် ရှုမူးနှင့် ဆာရာတို့ လင်မယားသည် ကလေးတစ်သိုက်နှင့်အတူ သူတို့ရေဝတီအသင်းက ထွက်သည့် ပျော်ပွဲစားသို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တစ်အိမ်လုံး အိပ်ရာမှ စောစောထကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံနေကြသည်။ ကလေးတွေကို ရေမိုးချိုးပေးသဖြင့် ကျွက်ကျွတ် ညံ့နေသည်။ ဆာရာက သားငယ်ဒိုးလက်ကို ရေချိုးပေးမည် အလုပ်တွင်

ဆက်ဆော်၍ငိုသည်။ ရှုမူးက နို့ညှာရီခဲ၏ ခြေထောက်က ချေးတွေကို ပွတ်တိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဖိနပ်စီးလေ့မရှိသော ရီခဲ၏ ခြေထောက်သည် မည်မျှတိုက်ချွတ်စာမှ တိုးတက်ခြင်းမရှိ။ အဖေက ခြေထောက်ကို ရေနေ့ထည့်ထားသည့် နံရံတွင် စိမ်ရမည်ဆိုသောအခါ ယိုဆဲကြူကြူပါအောင် ငိုသည်။ ကလေးများ ထုံးကို ရေမိုးချိုးသန့်စင်၍ အဝတ်အစား ဝတ်ပေးပြီးသည့် အချိန်တွင်မူ ဓာရီ ထိုးနေပြီ။ သည်တော့မှ ဆာရာကသူ့ယောက်ျား ရှုမူးကို ပြင်ဆင်သည်။ ဘောင်းဘီကို မီးပူထိုးရသည်။ အင်္ကျီပေါ်က အစွန်းအထင်းများကို ဆီဖြင့် ပွတ်တိုက်ပစ်ရသည်။ ပြုတ်နေသော ကြယ်သီးများကို တပ်ပေးရသည်။ ဓာတ် ဆရာသည် မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က ဝတ်သော ဖဲဝတ်စုံကိုဝတ်၍ ပြင်ရသည်။ နာရီပြန် ၂-ချက်ထိုးသော် မိသားစုအားလုံး ဘတ်စ်ကားပေါ် ဆက်ကြသည်။

“ဘာများ မေ့နေသေးသလဲ” ဆာရာက သူ့ယောက်ျားကို မေးသည်။ ရှုမူးက ကလေးတစ်သိုက်နှင့် ပစ္စည်းတွေကို ရေကြည့်သည်။

“အားလုံးပါတယ်ဟေ့”

ကားပေါ်ရောက်တော့ အငယ်ဆုံးကောင် ဒိုးလက်သုံးနေအောင် အိပ်တော့ အကြီးကောင်တွေက သူတို့နေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေကြသည်။ ဆွက်တော့ ဆာရာလည်း ငိုက်မျဉ်းစမြဲလာသည်။ ပျော်ပွဲစားထွက်ရန် ဆင်ရသည်နှင့် မောလှပြီ။

မြို့ဖွန်ရောက်သည်အထိ ချောချောမောမော ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သို့အရောက်၌မူ ဆာရာက-

“ကားစီးရတာ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ကြီး” ဟု ရှုမူးကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း နောက်ကျိကျိပဲ။ လေစိမ်းတိုက်လို့ ထင်တယ်”
“ဟုတ်မှာပဲ၊ ကလေးတွေများ နေထိုင်မကောင်းရင် ဒုက္ခ” ဆာရာက

သည်။

သူ့စကားမဆုံးမီ အငယ်ဆုံးကောင် ဒိုးလက်နီးလာကာ၊ ကိုယ်ပူပြီး အိပ်လုပ်တော့သည်။ ဤတွင် ယိုဆဲကလည်း သူ့ကိုကြည့်၍ ငိုသည်။

အမေက မငိုရန်ငေါက်သည်တွင် အခြားကလေးများကလည်းငိုသည်။ တစ်ဖန်
စပယ်ယာက မော်တော်ကားပေါ်တွင် ကလေးတစ်ယောက်ကြီးဖြင့် လိုက်လာ
ရှုမှုကို ငြိမ့်သည့် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ရှုမှုက စပယ်ယာကို လန့်နေသည့်
သူတို့မိသားစုအတွက် ရိက္ခာတွေ ထည့်လာသည့် လက်ဆွဲအိတ် အောက်
ကျသွားသည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးထဲက ပစ္စည်းတွေ မည်သို့ရှိမည်မသိ။
ကုန်ပြီထင်သည်။ မြို့ပြင်ရောက်၍ လက်ဆွဲအိတ်ထဲက စားစရာတွေ ပျက်
ကုန်လျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်းဟု အကြံရကျပ်ကာ ငှုကြီး ထိုင်လိုက်လာသည့်
ဆာရာက ကလေးတွေကို မာန်မဲနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများ
မြို့ပြင်ရောက်၍ မော်တော်ကားပေါ်ကဆင်းလျှင် မည်သို့ စိမ့်မည်နည်း
မေးနေသယောင် ရှိသည်။

မြို့ပြင်ရောက်၍ မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ဆာရာက-

“ကဲ သွားချင်ဦးလေ ပျော်ပွဲစားကြီး။ တယ်မိမ့်ကျ။ ဆင်းရဲသား
ဆင်းရဲသားပီပီ နေတာမဟုတ်ဘူး။ ပျော်ပွဲစားသွားချင်ရတာနဲ့ ဘာနဲ့
ရှုမှုက စိတ်ပျက်နေပြီ။ ဘာမျှ မပြောသာတော့။ သူ့ရင်ထဲ
ဘလောင်ဆူလှပြီ။

ရှုမှုသည် ယိုဆဲကို လက်တစ်ဖက်တွင်ချီ၍ ရီဇဲကို အခြားတစ်ဖက်တွင်
ချီထားသည်။ စားစရာတွေထည့်သည့် လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို လွယ်ထားသည့်
အထဲက စားစရာတွေက စား၍ရုံမည် မထင်တော့။ ပျက်စီးလောက်ပြီ။

“ဟေ့ ကောင်တွေ၊ တိတ်ကွာ၊ တိတ်၊ တိတ်၊ တော်တော်ကြား
မေမေက ပေါင်မုန့်ကို သကြားဖြူးပေးလိမ့်မယ်။ မငိုနဲ့၊ မငိုနဲ့။”

ရှုမှုက ခါးပေါ်က ကောင် နှစ်ကောင်ကို ချောသည်။ သို့ရာတွင်
ကလေးတွေက အငိုမရပ်။

ဆာရာက အငယ်ဆုံးကောင် ဒိုးလက်ကို ပွေ့၍ လှုပ်သိပ်လာသည့်
ဘာရဲနှင့်ဟာနာက နောက်က ပြေးလိုက်လာကြသည်။

“သက်သက်မဲ့ ကျွန်မကို ဒုက္ခမများများအောင် ခေါ်လာတာ။ သူတို့
ဒုက္ခများသေး။ အိမ်မှာနေရင် အကောင်းသားနဲ့” ဆာရာကပြောသည်။

ခဏကြာလျှင် ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်ကြသည်။

“လာကြဟေ့၊ အရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ နားကြရအောင်။ ဆာရာရေ
ဟေ့”

“မောလှပြီတော်၊ သိပ် မရှောက်နိုင်တော့ဘူး”ဟု ဆိုကာ ဆာရာက
ခြံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်သည်နှင့်
သည်။ ရှုမှုက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် ဆာရာအမူအရာက
ငယ် မောပန်းနေသည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် မပြောသာတော့ဘဲ
အားတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဆာရာက သားငယ်ဒိုးလက်ကို နှိတ်လိုက်သည်။
ကလေးများက မြက်ခင်းပေါ် လူးလိမ့်ကစားနေကြသည်။ အော်ကြ
ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ရှုမှု အသက်ရှူချောင်တော့သည်။

ပန်းခြံထဲတွင် သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်စားထားသည့် အမျိုးကလေးတွေ
လျှောက်နေကြသည်။ သစ်ပင်များအောက်တွင် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်
စု ထိုင်နေကြသူများလည်း ရှိသည်။ အချို့နေရာတွင် မိန်းကလေးချောချော
သောက်ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ တစ်နေရာတွင်
ကျားလေးချောချော တစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် အုံနေကြသည်။

ပန်းခြံတစ်နေရာ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ဆီမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏
အသံလေးလေးတွဲတွဲ ပေါ်လာသည်။ အနီးတွင် တစ်ယောက်က မင်ဒိုလင်
နေသည်။ ဆာရာက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခဏကြာတော့
ချက်နာတွင် စိတ်တိုသည့် အမူအရာသည် တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်
သည်။ ဆရာ၏ရင်ထဲတွင် ခံစားချက်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင်
သူနပ်သည့် ခံစားချက်မျိုးမဟုတ်။ သူ့ဘဝကိုတွေး၍ ဝမ်းနည်းသည့်
ချက်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ယောက်ျားကို ကြည့်၍လည်း သူ သနားသည်။
ဆင်းရဲပုံကိုတွေး၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ဆာရာက ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်
အိုးပေါ်တွင် လက်တင်လိုက်သည်။ ရှုမှုကလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်
နေသည်။ ရှုမှုသည်ပန်းပင်များ၊ နင်းဆီပွင့်များ၊ မြက်ပင်များကို ငေးကြည့်ရင်း
ထင်သံကို နားထောင်နေသည်။ သူလည်း ဝမ်းနည်းလာသည်။

“ဟင်း”ဟု သက်ပြင်းကြီးချကာ ဆာရာဘက်သို့ စကားလှည့်ပြောမည်
ဖြစ်ပွဲကလေးများ ကျလာသဖြင့် စကားပြောချိန်မရ။ မိုးလုံသည့် နေရာသို့
ခင်းရုံ ပြင်ဆင်နေစဉ် မိုးက သံသံမဲမဲကြီး ရွာချလိုက်သည်။ လူတွေ

ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကာ မိုးလုံရာသို့ပြေး၍ မိုးခိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို နေရာမှ မရွေ့ဘဲ မိုးရွာထဲတွင် ရပ်နေသည်။

“ရှုမူ၊ မိုးတွေ ရွာနေပြီတော့၊ ကလေးတွေကို ခေါ်ဦး” ဆာအမိနဲ့ပေးသည်။ ရှုမူက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပွေ့သည်။ ဆာအမိနဲ့ပေးသော သုံးယောက်ကိုဆွဲကာ မိုးလုံရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ဒီးထဲနောက်တစ်ကြိမ် ငိုပွဲကြီး ဆင်ပြန်ပြီ။

“မေမေ ဆာတယ်” ဟု ဆာရဲက နီဒါန်းဖျိုးသည်။

“ဆာတယ်၊ ဆာတယ်။ မုန့်စားမယ်” ဟု ယိုဆဲက နေထိုင်သည်။

ရှုမူက လက်ဆွဲအိတ်ကို ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်အခြေအနေကို ရှုမူ ပထမဆုံး မြင်ရသည်။ နို့ ပုလင်းက ကွဲသွားပြီ။ အိတ်ထဲတွင် နို့တွေဖိတ်ကုန်ပြီ။ ပေါင်မုန့်နှင့် ငှက်ပျောသီးများ နီကျွန်းကုန်ပြီ။ (တစ်ဝက် ပုပ်နေသည်) နာနတ်သီးကလည်း အခြေအနေ ဆိုးနေပြီ။ ဆာရာသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲက အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ထွက်လာသည်။ သူ့ယောက်ျားကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်ချင်အခြားသူများရှေ့တွင်ဖြစ်၍ ယောက်ျားကို ကြိမ်းမောင်းမာန်မဲ၍လည်း လျော်။ သို့ရာတွင် ဆာရာမအောင်အည်းနိုင်။ ယောက်ျားအနားသို့ တိုးလာကာ လေသံကလေးဖြင့်-

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဟင်” ဟု မေးသည်။

ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း တကျီကျီငိုကာ အစာတောင်းနေကြသည်။

“ဟိုနားက အအေးဆိုင်သွားပြီး နို့တစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ် သွားဝယ်ငိုက်မယ်ကွာ”

ရှုမူက ပြောသည်။

“ရှင်မှာ ပိုက်ဆံပါသေးလို့လား၊ ဝယ်ရခြင်းရတာနဲ့ ကုန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ငါဆင့်တော့ ကျန်သေးတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားဝယ်ချည်တော်။ ရှင်သားတွေက ငတ်ကြီးထူထူ”

ရှုမူသည် အအေးဆိုင်သို့ထွက်လာကာ နို့တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်အစုံ ဈေးမေးသည်။

“ဆင့် နှစ်ဆယ်ခင်ဗျ”

ရှုမူသည် လက်ကိုမီးဖြင့် တိုလိုက်သလို တွန့်သွားသည်။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့် ဆာရာဆီသို့ ပြန်လာသည်။

“ဘယ်မလဲ နွားနို့” ဆာရာက မေးသည်။

“ဆင့် နှစ်ဆယ်တုံကွ”

“ဘာ၊ နို့တစ်ခွက်နဲ့ မုန့်သုံးလေးချပ်ကို ဆင့်နှစ်ဆယ်တုံ။ ရှင်ကို သူဌေးယောက်ဖများ အောက်မေ့နေသလားမှ မသိတာ” ဆာရာ ဒေါပွလှပြီ။

“ကဲ မှတ်ဦးလေ၊ သွားချင်ဦးလေ ပျော်ပွဲစားကြီး။ နောက်တစ်ခါသွားရင် အိပ်ရာလိပ်တောင် ပေါင်ရလိမ့်မယ်”

ကလေးများက အစားအစာ တောင်းနေကြပြီ။ တကျီကျီ ငိုနေကြပြီ။

“ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ” ဟု ရှုမူက မကြိတ်တတ် မစည်တတ်ဖြင့်မေးသည်။

“ပြန်မယ်၊ ခု ပြန်မယ်”

ဆာရာက အော်သည်။

ရှုမူက ကလေးတချို့ကို ကပျာကယာ ကောက်ချီကာ သူတို့မိသားစု တစ်ယိုက် ပန်းခြံမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး ဆာရာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ အိမ်ကျရင် အသိဟူသာ တစ်ကြိမ်တည်း ကြိမ်းနေသည်။

“ကျွန်မမှာ ဖဲဝတ်စုံကြီးလည်း ဝတ်လာရသေးတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း ဒီ ဖဲဝတ်စုံကြီး။ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးလည်း ကိုင်လာရသေးတယ်။ ပိုက်ဆံက တစ်ပြားမှ မပါဘူး။ နာနတ်သီးကလည်း အပုပ်၊ ငှက်ပျောသီးလည်း စားမရ၊ နို့ပုလင်းကလည်း ကွဲ။ ရှင်ကြောင့်၊ ရှင်ကြောင့်၊ ရှင်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာ။ အိမ်မှာနေရင် အကောင်းသားနဲ့ ခုတော့ အရှက်လည်း ကွဲရသေး၊ ကလေးတွေလည်း ထမင်းငတ်သေး၊ ရှင်ကြောင့်ချည်းပဲ။ သွားဦးလေ၊ ပျော်ပွဲစားကြီး သွားပါဦးလား၊ သူဌေးယောက်ဖကြီးရဲ့”

“မင်း ပြောချင်သလို ပြောတော့ကွာ” ရှုမူက လေပြည်ထိုးသည်။

“မင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ငါက ငါ့ဘဝကို ငါ မသိဘူး။ ကိုယ်နဲ့ မတန်တာ သွားလုပ်မိတာကိုး။ တော်ပြီကွာ။ နောက်တော့ ဒီပျော်ပွဲစားတွေ ဘာတွေလည်း မသွားတော့ဘူး။ ဆင်းရဲသားဟာ ဆင်းရဲသားပီပီ နေတာပဲ ကောင်းတယ်။ တို့နဲ့ ပျော်ပွဲစားဆိုတာ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

အိမ်ရောက်တော့ ဆာရာသည် သူပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လက်တွေ့ လုပ်သည်။ ရှမ်းသည် ညစာကလေးကိုတော့ ကောင်းကောင်းစားတတ်သည်။ စားလည်းစားချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆာရာသည် ထိုနေ့ညက ရှမ်းကို ညစာ မကျွေးတော့။

ထိုညက ဆာဆာနှင့် ရှမ်းအိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး အိပ်ရာထဲတွင် ယောင်နေသည်။

“အော် ပျော်ပွဲစား၊ ပျော်ပွဲစား”

[Libin's The Picnic.]

ကာရိုလီကစွဟလူဒီ၏ မမြင်ရသောအနာ

ခေတ်သစ်ဟန် ဂေရီယန်စာပေခေါင်းဆောင်ကာရိုလီ ကစွဟလူဒီ၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ကစွဟလူဒီသည်ပြဇာတ် ရေးဆရာဖြစ်သော်လည်း ဝတ္ထုတို အများအပြားကိုလည်း ရေးခဲ့ သည်။

ယခုဖော်ပြပါ ဝတ္ထုတိုမှာ ဝတ္ထုတို အတတ်ပညာတွင် နည်းယူလောက်သည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ရေး ဆရာများက ဆိုကြသည်။

ကိုယ့်မိန်းမကို အထင်လွဲ၍ သတ်ခဲ့မိသည့်လူတစ်ယောက် ဆရာဝန်ထံပေါက်လာကာ သူ့ရောဂါကို အကူခိုင်းသည်။ သူ့ ရောဂါက လက်မောင်းတစ်နေရာက ကိုက်ခဲ့သည့် ရောဂါဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။ ဆရာဝန်က သေချာစွာစစ်ဆေးပြီး သူ့တွင် ရောဂါ မရှိဟုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် လူမမာက မကျေနပ်။ သူ့လက်က ဝေဒနာပျောက်ရန် အသားကို လှီးပဲ့ထုတ်စေသည်။ ဆရာဝန်က သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လှီးထုတ်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထိုလူနာရောက် လာပြန်ကာ ယခင်လှီးထုတ်ထားသည့် နေရာကိုထပ်၍ ခွဲစိတ်ပေးရန် ပြောပြန်သည်။ ဆရာဝန်က လိုက်လျောရပြန်သည်။ နောက်တစ်လ ခန့်အကြာတွင် ဆရာဝန်ထံသို့ စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ရောက် လာသည်။ စာမှာ လူနာထံမှစာဖြစ်၍ သူ့ရောဂါအကြောင်းကို ရှင်းပြထားသည်။

သူ့ရောဂါမှာ သူ့မိန်းမကိုသတ်ခဲ့စဉ်က မိန်းမ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်သော သွေးစက်ကျရာနေရာတွင် ကိုက်ခဲ့သော ဝေဒနာဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမကို အထင်လွဲ၍ သတ်ခဲ့မိသဖြင့် သူ့စိတ်တွင် ဥပါဒါန်ဖြစ်နေသည်။ ဝတ္ထုတိုတည်ဆောက်ပုံ ထူးခြားသည်။ ဝတ္ထုတို၏ သဘောကို လေ့လာရာ၌ အထောက်အကူဖြစ်နိုင်သည့် စံပြဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသင့်သည်။

မမြင်ရသောအနာ

တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ နာမည်ကျော်ခွဲစိတ်ကုသမှု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ လူနာတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်ကြီးမှာ အိပ်ရာမှ မထသေး။ လူနာက ဆရာဝန်ကြီးကို ချက်ချင်း တွေ့ခွင့်တောင်းသည်။ သူ့ရောဂါကို ယခုပြမှ ဖြစ်မည်။ တစ်မိနစ်မျှ မဆိုင်းနိုင်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာဝန်ကြီးသည် အဝတ်အစား ကပ္ပာကယာ လဲကာ သူ့တပည့်ကိုခေါ်သည်။

“ကဲ လူနာကို သွားခေါ်ချည်”

ဝင်လာသည့် လူနာသည် အထက်တန်းလွှာမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ဖျော့တော့လျက်ရှိသော မျက်နှာ၊ တုန်ယင်ချောက်ချားလျက်ရှိသော အမူအရာက ၎င်း၏ရောဂါအခြေအနေကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ လူနာ၏ လက်ယာဘက်လက်ကို ပတ်တီးတစ်ခု သိုင်းထားသည်။ လူနာသည် ဣန္ဒြေမပျက် ဟန်ဆောင်လျက်ရှိသည့်တိုင် မကြာခဏ ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်လို့မရတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဆရာ။ ကျွန်တော့် ညာဘက်လက်က သိပ်ကိုက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ကင်ဆာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြားရောဂါလား မဆိုနိုင်ဘူး။ အစတုန်းကတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့လက်မောင်းက ကိုက်လာတယ်။ အမြဲတမ်း တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေတာပဲ။ တစ်ချက်မှ မရပ်ဘူး။ နာတာကတော့ အလွန်ပဲဆရာ၊ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီပိုပြီး ကိုက် ကိုက်လာတယ်၊ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပဲ။ ဒါနဲ့ ဆရာ့ဆီ လာပြတာပါပဲ။ နောက် တစ်နာရီလောက်သာ ခုလို အက်တိုက်

ကိုက်နေရင် ကျွန်တော်ရူးလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဆရာ။ ဒီလက်မောင်းကိုဖြတ်ရင် ဖြတ်ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တစ်နည်းနည်း ကုပေးပါ”

ဆရာဝန်ကြီးက လူနာ၏ လက်မောင်းကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခွဲစိတ်ရန် မလိုကြောင်း ပြောပြသည်။

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ဆရာ။ ခွဲပစ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကိုက်တဲ့ နေရာကို ခွဲစိတ်ပေးပါဆရာ။ ကျွန်တော် မခံနိုင်လွန်းလို့ပါ”

လူနာက ပြောသည်။ ထို့နောက် အဝတ်ဖြူဖြင့် သိုင်းထားသည့် လက် ယာလက်ကို ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ မြှောက်ပြပြီး-

“လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာမတွေ့ရလို့တော့ မအံ့သြပါနဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော့် ရောဂါက တော်တော် ထူးဆန်းပါတယ်”

ဆရာဝန်က မိမိသည် ရောဂါအဆန်း တော်တော်များများကို တွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘာမျှမအံ့သြကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်သည် တအံ့တသြဖြင့် လူနာ၏လက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ စင်စစ် လူနာ၏လက်မောင်းတွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှမတွေ့။ လူကောင်းပကတိ၏ လက်မျိုးဖြစ်သည်။ အသားအရောင်ကလည်း ပုံမှန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူနာမှာ အတော် မချိမဆန့် ဝေဒနာခံစားနေရဟန်တူသည်။ ဆရာဝန်က သူ့လက်ကို ပြန်ချလိုက်သည့်အခါ၌ လူနာသည် သူ့လက်ကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် မှေးကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာက နာတာလဲ”

လူနာက လက်မောင်းပေါ်က သွေးပြန်ကြောကြီးနှစ်ခုအကြားက နေရာ တစ်ခုကို ထောက်ပြသည်။ ဆရာဝန်က ထိုနေရာကို လက်ဖျားထိပ်ကလေးဖြင့် တိုက်ညှိသည့်အခါ၌ လူနာသည် လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာကလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ သိပ်နာတာပဲ”

“ကျွန်တော် လက်ဖျားနဲ့ ဖိကြည့်တာကို သိသလား”

လူနာက ဘာမျှပြန်မဖြေနိုင်။ မျက်ရည်တွေသာ စီးကျလာသည်။

“ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျ။ ဒဏ်ရာဆိုလို့ ဘာမှလဲ ရှာလို့မတွေ့ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ရှာလို့မတွေ့ဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုက်တာကတော့

တရားလွန်ပဲ။ ဒီဝေဒနာ ခံစားရမဲ့အတူတူ သေသွားတာက ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ် ဆရာ”

ဆရာဝန်သည် လူနာ၏လက်မောင်းကို ထပ်၍ကြည့်ပြန်သည်။ လက်မောင်းကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်သည်။ အပူချိန်ယူသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။

အရေပြားကလည်း ကောင်းသားပဲ။ သွေးလွှတ်ကြောတွေလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ရောင်တာလည်း မရှိဘူး။ လူကောင်းရဲ့ လက်အတိုင်းပဲ”

“ကိုက်တဲ့နေရာက နည်းနည်းတော့ နီရဲနေတယ်ဆရာ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာဆရာ”

လူနာက လက်ဖမိုးပေါ်တွင် ဒဂါးပြားလောက် ဝိုင်းပြသည်။

ဆရာဝန်သည် လူနာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ စိတ္တဇရောဂါရှင်တစ်ဦး နှင့် တွေ့နေရပြီလောဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မပြန်နဲ့ဦးလေ၊ မြို့မှာပဲ နေဦးပေါ့။ နောက်သုံးလေးရက် ရှိတော့ ကျွန်တော် ထပ်စစ်ကြည့်ဦးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ် တစ်မိနစ်လောက်တောင် မဆိုင်းပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ရူးနေတယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့ဆရာ။ ဒဏ်ရာကို မမြင်ရတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကနေပြီး အရိုးအထိ၊ အပေါ်က အသားကိုတော့ လှီးထုတ်ပေးပါဆရာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ခင်ဗျားလက်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ။ ကျွန်တော့်လက်လို အကောင်း ကေတိပဲ”

“ဘာလဲဆရာ၊ ကျွန်တော် ရူးနေတယ်လို့ ထင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာကို လိမ်နေတယ်လို့ ထင်လို့လား”

လူနာက အိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ တစ်ထောင်တန် ဆွေတူညီတစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ဆကယ် ပြောနေတာပါ ဆရာ။ ဒီရောဂါပျောက်ရင် ငွေတစ်ထောင်မကလို့

ဘယ်လောက် ပေးရ ပေးရ ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကိုသာ ခွဲပေးပါ။”

“တတ်နိုင်လို့ ခင်ဗျားက ကမ္ဘာပေါ်ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေ ပုံပေးဦး။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ခွဲမပေးနိုင်ဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်နဲ့ ဘယ်ညီပါ့မလဲဗျ။ ရောဂါ မရှိဘဲနဲ့ခွဲပေးရင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးက ခင်ဗျားကို အရူးလိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရူးကို ညာပြီး ပိုက်ဆံယူတယ်လို့ စွပ်စွဲကြမှာပေါ့။ မရှိတဲ့ရောဂါတစ်ခုကို ကုပေးတယ်လို့ ပြောကြမှာပေါ့။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဆရာကို တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ။ ဒီဒဏ်ရာကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ခွဲပါရစေ။ ဘယ်လက်နဲ့ ခွဲရတော့ ကောင်းကောင်းတော့ မသန်ဘူးပေါ့ဆရာ။ ကျွန်တော်ခွဲပြီးတဲ့အခါမှာ ဒီဒဏ်ရာကို ဆရာက ကုသပေးဖို့တော့ တောင်းပန်ပါရစေ။”

လူနာသည် မပြီးမရယ် အတည်ပြောနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဆရာဝန်အံ့အား သင့်နေသည်။ အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်နေသည့် လူနာကို ကြည့်နေသည်။ လူနာက အိတ်ထဲမှ မောင်းချဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်က ဘာမျှမပြောရသေးခင် လူနာက သူ့လက်ကို ဓားဖြင့်ကွင်းလှီးလိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဗျိုလူ၊ နေဦး” ဆရာဝန်က အော်သည်။ လူနာ အလိုးမတတ်လျှင် သွေးကြောတွေ ပြတ်သွားနိုင်သည်။ “ကဲ ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် ခွဲချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ပဲ ခွဲပေးမယ်”

ဆရာဝန်က လက်ကို ခွဲစိတ်ရန်ပြင်သည်။ အသားကို တကယ်လှီးထုတ် တော့မည်အပြုတွင် ဆရာဝန်က လူနာကို တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားရန် ပြောသည်။ အချို့လူများမှာ ကိုယ့်သွေးကို ပြန်ဖြင့်လျှင် မူးမေ့သွားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ”လူနာက ပြောသည်။ “ဘယ်နေရာအထိ လှီးထုတ် ရမယ်ဆိုတာ သိရအောင် ဆရာလက်ကို ကျွန်တော် ကိုင်ပေးပါမယ် ဆရာ”

လူနာသည် တစ်ချက်မျှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ အခွဲစိတ်ခံသည်။ မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်အောင် ခွဲရမည်ဟုလည်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

လက်တစ်ချက်မျှ တုန်ခြင်းမရှိ။ ပြထားသည့်အပိုင်းကို လှီးထုတ်ပြီးသည့်အခါ တွင်မူ လူနာသည် အလုံးကြီး ကျသွားသကဲ့သို့ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ကျသွားသည့်နှယ် ပေါ့ပါးသွားဟန် ရှိသည်။

“ခုကော ကိုက်သေးသလား”

ဆရာဝန်က မေးသည်။

“ပျောက်သွားပြီဆရာ” လူနာက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။ “ကိုက်နေတဲ့ ရောဂါကြီးကို လှီးထုတ်ပစ်လိုက်သလိုပဲဆရာ။ ဓားနဲ့ဖြတ်လို့ နာတာကလည်း ကိုက်တာ ခဲတာနဲ့စာရင် ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး ဆရာ။ သိပ်ပူအိုက်နေတုန်း လေအေးအေးကလေး ခံလိုက်ရသလို သိပ်ကောင်းသွားတာပဲ။ ဒီသွေးတွေ ထွက်သွားရင် ကျွန်တော် ကောင်းသွားမှာပဲ ဆရာ”

ဆရာဝန်က ဒဏ်ရာကိုပတ်တီးစည်းပေးပြီးသည့်အခါ၌ လူနာသည် ရွှင်ပျကျေနပ်သွားဟန်ရှိသည်။ စောစောကလို ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ရွှင်လန်းကျန်းမာသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ လူနာက သူ၏ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆရာဝန်၏လက်ကို ဆုပ်လိုက်ရင်း-

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ဆရာဝန်သည် လက်ကိုခွဲစိတ်ပြီးနောက် လူနာကို နေ့တိုင်းသွားကြည့်သည်။ လူနာက ခရိုင်မြို့တစ်မြို့မှ အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ပညာတတ်သည်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာကျက်သည့်အခါတွင် လူနာလည်းခရိုင်မြို့သို့ ပြန်သွားသည်။

ရက်သတ္တ သုံးပတ်ကြာသောအခါတွင် လူနာသည် ဆရာဝန်၏ဆေးတိုက်သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ သူ့လက်မောင်းတွင် ပတ်တီးသိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ယခင်ခွဲစိတ်ထားသည့် နေရာမှ ကိုက်ခဲလာပြန်ပြီဟု ဆိုသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ဖယောင်းကဲ့သို့ ဖြူနေသည်။ နဖူးတွင် ချွေးစီးကြီးတွေ စိုနေသည်။ လူနာသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချကာ ဘာမျှ မပြောဘဲ သူ့လက်ယာဘက်လက်ကို ထုတ်ပြသည်။

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“ဆရာက နက်နက်လှီးမထုတ်လိုက်ဖူးထင်တယ်ဆရာ” လူနာက ညည်းသံဖြင့်ပြောသည်။ အနာက ပြန်ကိုက်လာပြန်ပြီ။ အရင်ကထက်တောင် ဆိုးလာတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုနဲ့သေရလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဆရာ။ ဆရာကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ ကျွန်တော်ကြိတ်မှတ်ခံပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မနေနိုင်အောင် နာလွန်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော် လာရတာပါ။ ဒီနေရာ နောက်တစ်ခါ ထပ်ခွဲ ပေးပါဦး ဆရာ”

ဆရာဝန်က သူပြသည့်နေရာကို ကြည့်သည်။ ယခင်သူခွဲစိတ်ပေးခဲ့သည့် ဒဏ်ရာက လုံးဝကျက်ကာ အသားနု တက်နေပြီ။ သွေးပြန်ကြောများ အားလုံးကောင်းသည်။ သွေးခုန်နှုန်းကလည်း ပုံမှန်ဖြစ်သည်။ အဖျားမရှိ။ သို့တိုင်အောင် လူနာသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားလို ရောဂါမျိုးကို ကြားလည်းမကြားဖူးဘူး။ တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးဘူး”

လူနာကို ခွဲစိတ်ပေးလိုက်ရုံမှအပ အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့။ ပထမ အကြိမ်တုန်းကကဲ့သို့ပင် ချောချောမောမော ခွဲစိတ်ပြီးသွားသည်။ အကိုက်အခဲ လည်း ပျောက်သွားသည်။ အနာ သက်သာသွားဟန်တူသည့်တိုင် လူနာက ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိ၊ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည့်အခါ၌ သူ့မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်း ယူကျွေးမရသည့် အရိပ်အယောင် ပေါ်နေသည်။

“နောက်တစ်လအတွင်း တစ်ခေါက်ပြန်လာရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကုပေးပါဦး။ စိတ်မရှိပါနဲ့” ပြန်ခါနီးတွင် လူနာကပြောသည်။

“ရောဂါက ပျောက်ပြီပဲ၊ ဒီအကြောင်း သိပ်တွေးမနေပါနဲ့”

“ပြန်ပေါ်ဦးမှာ ဆရာ၊ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါ။ ကဲ ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ” လူနာက နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။

ဆရာဝန်သည် ထိုလူနာ၏ရောဂါကို သူ့မိတ်ဆွေဆရာဝန်များနှင့် ဆွေးနွေးကြသည့်သည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ကြ။

တစ်လကုန်သည့်အခါတွင် လူနာလည်း ပေါ်မလာတော့။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်လွန်သည့်တိုင် လူနာရောက်မလာ။ သို့ရာတွင် လူနာထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် စာကို

ဖောက်လိုက်သည်။ ဤလောက်ဆိုလျှင် ရောဂါရှင်းရှင်းပျောက်လောက်ပြီ။ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာခင်ဗျား

ကျွန်တော့်ရောဂါ ပေါ်ပေါက်လာပုံနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာသို့လော သို့လော မဖြစ်စေလိုပါ။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို သေရွာသို့ ကျွန်တော် ယူမသွားချင်သည့်အတွက် ဆရာကို အသိပေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ရောဂါဆိုးကြီးရာဇဝင်ကို ရေးလည်အောင် ရှင်းပြလိုပါသည်။ ယခုအချိန် ဤရောဂါပြန်၍ထသည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပါပြီ။ ဤရောဂါ ကို ကျွန်တော်ဆက်လက်ကုသလိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ ယခု ဤစာကို ရေးနေသည့် အချိန်မှာပင် အနာက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လွန်းသဖြင့် အနာပေါ်တွင် မီးခဲတင်၍ကင်ရင်း ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထဲက ကိုက်ခဲနေသည့် ဝေဒနာနှင့်စာလျှင် မီးခဲတင်ထားသည်ကမှ သက်သာပါသေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လခန့်လောက်တုန်းက ကျွန်တော်သည် ကျွန်းမာသန်စွမ်း၍ ပျော်ရွှင်ရောင့်ရဲနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ဆို၍လည်း ပြောစရာမရှိပါ။ အသက် ၃၅ နှစ်ရွယ် လူတစ်ယောက် ခံစားနိုင်သော စည်းစိမ်ဟူသမျှကို ခံစားခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်ကမူ ကျွန်တော်လက်ထပ်ခဲ့ပါသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်ခင်စုံမက်၍ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက ရပ်ရည်လည်း ပြောစရာမရှိပါ။ အရွယ်ကလည်း ငယ်ပါသည်။ လိမ်မာရေးခြားလည်း ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံနှင့် မလှမ်းမကမ်း ခြံတစ်ခြံမှ မြို့စားကတော်တစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးကြားက လေသွေးလျှင် ဝေးသည် ထင်ရလောက်အောင် ချစ်ကြ ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ ကြင်ကြင်နာနာ နေလာခဲ့သည်မှာ ခြောက်လကြာခဲ့ပါသည်။ ခြောက်လအတွင်း ကျွန်တော် တို့ လင်မယား မည်မျှ ပျော်သည်ကိုမူ ရေး၍ မပြတတ်လောက်အောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မြို့သို့သွား၍ ပြန်ချိန်ရောက်လျှင် မိုင်ပေါင်း များစွာ ခြေကျင်လျှောက်၍ ကျွန်တော့်ကိုလာကြိုပါသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့

ခြံနီးချင်း မြို့စားကတော်ထံ အလည်အပတ် သွားခြင်းလည်း မရှိတော့ပါ။ သွားသည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်မရှိတုန်း ခဏတစ်ဖြုတ်မျှလောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို သူချစ်ပုံ၊ ယုယမြတ်နိုးပုံမှာ လွန်လွန်းသဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများကပင် သံလွန်းသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ယောက်ျားနှင့်တွဲကခြင်းလည်း မရှိတော့ပါ။ အိပ်မက် မက်လျှင်ပင် သူ့အဖို့ ကြီးလေးသော အပြစ်ကြီးတစ်ခုဟု ယူဆကာ ဖွင့်၍ တောင်းပန်တတ်ပါသည်။ မိန်းမမြတ်တစ်ဦးဟု ကျွန်တော်ဆိုချင် ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤသို့ နေထိုင်ခြင်းမှာ ဟန်ဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လာပါသည်။ ဤအထင် မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာသည်ကို ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ ဤသို့ထင်လာသည် နှင့် ကျွန်တော် များစွာ စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။ သူ့စက်အံ့ဆွဲကို အခြံ ဆော့ခတ်ထားကာ ထိုဆော့ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ထားလေ့ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ ဤမျှလောက် ဂရုတစိုက် လျှို့ဝှက်ထား စရာ ဘာများရှိပါသနည်း။ ကျွန်တော် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်လာပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများ၊ ယုယ ကြင်နာမှုများက အပြစ်ကင်းဟန်၊ ရိုးသားဟန် ရှိသော်လည်း ရိုးသားသည်ဟု ကျွန်တော် မထင်တော့ပါ။ သူ့အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်လို၍ တမင် ဟန်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ခြံနီးချင်း မြို့စားကတော် ရောက်လာကာ သူတို့ ခြံသို့ တစ်နေ့ခင်းလောက်နေရန် လာခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ညနေ လာခေါ်မည်ဟုဆိုကာ သူ့ကို ထည့်လိုက်ပါသည်။

သူတို့ရထား ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့စက်အံ့ဆွဲ ကို ဖွင့်ပါတော့သည်။ ဆော့တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း လှည့်ဖွင့်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဖွင့်၍ရသွားပါသည်။ မိန်းမအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို မွေ့နှောကပ်ရာမွေ့ရာ အောက်ဆုံးတွင် ပိုးကြိုးဖြင့် စည်းထားသည့် စာထုပ်တစ်ထုပ်ကို သွားတွေ့ပါသည်။ ပန်းရောင်ပိုးကြိုးကလေးဖြင့် စည်းထားသည့် ရည်းစားစာများ ဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် သိသာ

ပါသည်။

ဤစာထုပ်ကို ဖြေ၍ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တွင် အပြစ်မရှိဟု ယူဆပါသည်။ လင်နှင့်မယားကြားတွင် ဤမျှလောက်တော့ အခွင့် အရေးရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲရှိ တစ်စုံတစ်ရာ က ထိုစာထုပ်ကိုဖြေရန် တိုက်တွန်းနေပါသည်။ အပျိုဘဝတုန်းက ရည်းစားစာများလော။ စာထုပ်ကို ဖြေ၍ စာများကို တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ဖတ်ကြည့်ပါသည်။

ထိုအချိန်သည် ကျွန်တော်ဘဝတွင် စိတ်အဆင်းရဲဆုံးအချိန် ဖြစ်ပါသည်။

စာများကို ဖတ်ကြည့်သည့်အခါတွင်လူတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ကျူးလွန်သည့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော သစ္စာဖောက်မှုကို ကျွန်တော်တွေ့ရ ပါသည်။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ထိုလူသည် ကျွန်တော်၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရေးပုံသားပုံကလည်း အလွန် ရင်းနှီးနေကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ အတော်ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်နေကြပါပြီ။ စာတွင်သူတို့နှစ်ဦး၏ ကိစ္စကို မသိအောင် ဖုံးထားဖို့ လိုကြောင်း၊ ဤလိုကိစ္စမျိုးတွင် လင်ယောက်ျားတို့သည် ဆံတစ်ပင် တင်းချစ်ခြင်းမယား ဆိုသကဲ့သို့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်တတ်ကြောင်း စသည်တို့ ပါဝင်ပါသည်။ စာများကို ထောက်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ပြီးမှ လွန်ကျူးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် အတော်ပျော်ပျော်နေတတ်သည့်ကောင်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်မှာ ဤစာများကို ဖတ်တော့မှ သွက်သွက်လည်အောင် မှားနေကြောင်း သိရပါသည် ဆရာ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် မည်မျှလောင်ဆူ နေသည်ကို ဆရာ စဉ်းစားကြည့်ပါ ဆရာ။ အဆိပ်ကို သောက်ရသည် နှင့် မခြားတော့ပါ။ စာများကို ဖတ်ပြီးနောက် သူ့နဂါးနေရာတွင် ပြန်သိမ်းကာ စက်အံ့ဆွဲကိုလည်း ပြန်၍ ဆော့ခတ်ထားပါသည်။

ညနေရောက်၍ မြို့စားကတော်၏ခြံကို ကျွန်တော်သွားမခေါ် လျှင်လည်း ကျွန်တော်မိန်းမ ပြန်လာမည်မှာ သေချာပါသည်။ ထင်သည့် အတိုင်း သူ့ဘာသာသူ ပြန်လာပါသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ရထားပေါ်မှ

ဆင်းလာကာ ကျွန်တော့်ကို ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိစ္စကို မသိယောင်ပြုကာ ခါတိုင်းဆဲ ဆက်ဆံပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ စကားစမြည်ပြော၊ ညစာစားပြီးမှ အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ကိုယ့်အခန်းကိုယ်သီးခြားအိပ်ကြပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပါပြီ ဆရာ။ ဤမျှယုတ်မာသည့် မိန်းမမျိုး၊ ဤရိုးသားအပြစ်ကင်းသည့် မျက်နှာမျိုးကို လိမ်ညာဖန်ဆင်းပေးလိုက်သော ဘာဝတရားကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်နှာပါသည်။ ဤသို့တော့ သန်းခေါင်လောက်တွင် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်တော့်ဇနီး၏ လှပ၍အပြစ်ကင်းရိုးသားသော မျက်နှာကို စေ့စပ်နေမိပါသည်။ သူ့စာများကို ဖတ်ခဲ့စဉ်က အဆိပ်တွေကို မျှော်လင့်တတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုအချိန်၌ ထိုအဆိပ်များသည် ကျွန်တော့်တစ်ယောက်လုံး အသိမ်အူမ၊ ကြောသေးကြောမွှာများ အားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေသော ကျွန်တော်က သူ့လည်ပင်းကို လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်ကာ တအား ညှစ်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် အတန်ကြာတော့ မှိတ်သွားအသက်ပျောက်သွားပါသည်။ တစ်ချက်မျှမအော်၊ တစ်ချက်မျှ မရုန်တော့ပါ။ အိပ်မက်ထဲတွင် အသက်ထွက်သကဲ့သို့ အသက်အသက်ထွက်သွားပါသည်။ သူ့ကိုသတ်သည့်အတွက် ကျွန်တော် ခုခံနိုင်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ ရန်ငြိုးထားဟန်လည်း မရှိပါ။ သူ့ပါးသွေးတစ်ဖွက် စီးကျလာကာ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်သို့ ကျလာပါသည်။ မည်သည့်နေရာတွင်ကျသည်ကိုမူ ဆရာသိလောက်ပါပြီ။ နံနက်လင်း၍ လက်ပေါ်တွင် ခြောက်နေသည့် သွေးစက်ကို တွေ့သော သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသုဘကိစ္စကို အကျဉ်းရုံးလိုက်ပါသော ကျွန်တော်တို့ ဒေသက ခြံများ တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ အလှမ်းဝေးသို့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုနယ်တွင် ကျွန်တော်ကြီးအား အတန် ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း မည်သုကမျှ

စစ်ဆေးခြင်းလည်း မရှိပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီးဖြစ်၍ သံသယလည်း မဖြစ်ကြပါ။ သူ့ဘက်က ဆွေမျိုးရင်းချာလည်း မရှိသည့်အတွက် ဘာ ပြဿနာမျှ မပေါ်ပါ။ ကျွန်တော်က အသုဘပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဆိုင်ရာ သေစာရင်းဌာနသို့ တိုင်တန်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် နည်းနည်းမျှ နောင်တမရပါ။ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဤလို မိန်းမယုတ်မျိုးကို ဤလို သေသင့်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မုန်းလည်းမမုန်း၊ ချစ်လည်း မချစ်တော့ပါ။ သူ့ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် မေ့ပျောက်ပစ်လိုက် နိုင်ခဲ့ပါသည် ဆရာ။ မည်သည့် လူသတ်သမားမျှ ကျွန်တော့်လို သွေးအေးအေးဖြင့် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

သေစာရင်းရုံးမှ အိမ်သို့ ကျွန်တော်ပြန်လာသောအခါ သူ့သူငယ်ချင်း မြို့စားကတော် ရောက်လာပါသည်။ အသုဘကို လိုက်ပို့ရန် မိမိ၍ အိမ်သို့လာခြင်းဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ သူလည်း မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းပါ။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံ ရပါသည်။ ဖြန်းစားကြီး သေသွားသဖြင့် အလွန်အမင်း ချောက်ချားနေပုံရပါသည်။ သူ့အသံလည်း မမှန်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို တရားပြနေသော်လည်း သူ့စကားများကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော့်လို လူကို မျောင်းဖျံ နှစ်သိမ့်စရာလည်း မလိုဘူးမဟုတ်လားဆရာ။ ခဏကြာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်တို့ကာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ပြောလိုကြောင်း၊ မည်သူမျှ မသိစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်ဆရာ။

သူက ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော့်ဇနီးထံ စာထုပ်တစ်ထုပ် အပ်ထားကြောင်း၊ ထိုစာများမှာ အခြားသူ မသိစေချင်သော အရာများ ပါ၍ မိမိတွင် မထားလိုသောကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီးထံ အပ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ယခု ထိုစာများကို ရှာဖွေ၍ ပြန်ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ဖျန်းခနဲ ထသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှ မသိဟန်ဆောင်ကာ ထိုစာထုပ်

www.burmeseclassic.com

ထဲတွင် မည်သည့် စာမျိုးတွေပါကြောင်း မေးပါသည်။ သူက အတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်-

“ရှင် မိန်းမဟာ ကျွန်မရဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ။ ဒီစာတွေဟာ ဘာစာတွေလဲလို့ တစ်ခါမှ မမေးဖူး။ ပတ်သက်ကြည့်ပါဘူးလို့ ကျွန်မကို ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်”

“ခင်ဗျား စာတွေကို ဘယ်မှာ ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ။

“သူက ပြောတော့ သူ့စက်အံ့ဆွဲထဲမှာ သော့ခတ်ထားမယ် ပြောတာပဲ။ ပန်းရောင် မိကြိုးလေးနဲ့ စည်းထားတယ်။ ပြာရှင်သိမှာပါ။ စာအားလုံး အစောင်သုံးဆယ်ရှိတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စက်အံ့ဆွဲရှိသည့် အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားစာများကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီစာတွေ ဟုတ်ရဲ့လား”

သူက ကမန်းကတမ်း လှမ်းယူပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ သူ့ကို မကြည့်ရဲတော့ပါ။ ကျွန်တော် ဣန္ဒြေပျက်နေသည်ကို သိသွားစိုးရိမ်နေပါသည်။ သူလည်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပါသည်။

သူ့ကို သဂြိုဟ်ပြီး တစ်ပတ်တိတိကြာသောအခါ သူ့သွေးအန်ကျခဲ့သော ကျွန်တော့်လက်ပေါ်မှ နေရာသည် မခံနိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာပါသည်။ ကျန်အဖြစ်အပျက်များကိုတော့ သိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်ဆရာ။ ဤကိစ္စသည် ကိုယ်ထင်စွဲ စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည် ဆရာ။ သို့သော် ထိုစိတ်ဝေဒနာကို ကျွန်တော် ပျောက်အောင်မတတ်နိုင်ပါ။ ချပ်စရာကောင်းသော ဇနီးသည်ကို မဆင်မခြင် ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့မိသည့်အတွက် ကျွန်တော်ခံထိုက်သည့် ပြစ်ဒဏ်ဟု ကျွန်မယူဆပါသည်ဆရာ။ ယခု ထိုရောဂါကို နောက်ထပ် ကျွန်တော်ကြိုးစားတော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့နောက်သို့လိုက်၍ သူ့ကို တောင်းကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်လို့ ဟုလည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်ဆရာ။ အသက်ရှိစဉ်က ချစ်ခင်နေလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

စိတ်ကူးချို့ချို့

ကျွန်တော့်ကို ကုသပေးခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဆရာ။

[Karoly Kisfaludi's The Invisible Wound]

ရှိမာဇာကီတိုဆန်၏ ခွေးလေ

ဂျပန်စာရေးဆရာကြီး ရှိမာဇာကီတိုဆန် (၁၈၇၁-၁၉၄၃) ရေးသည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ရှိမာဇာကီသည် ဂျပန် ကဗျာခေတ်သစ်ကို ရှေ့ဆောင်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ သဘာဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးလေ့ရှိသည်။ သူ့စာများသည် သဘာဝနှင့် လည်း နီးစပ်၍ ဘဝနှင့်လည်း နီးစပ်သည်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာများက ဆိုကြသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ခွေးလေးတစ်ကောင်၏ ဘဝကို ရှိမာဇာကီ ဖော်ပြထားပုံမှာ ကရုဏာရသ မြောက်သည်ဟု ဆိုသင့်သည်။ တိရစ္ဆာန်ဘက်ကကြည့်လျှင် လူသားသည် အလွန်ကြမ်းကြုတ်ရက် စက်သော သတ္တဝါဖြစ်နေသည်။ ဤ သဘောသည် ယခုဝတ္ထုတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

ဂျပန်စာပေသမိုင်းဆရာတို့က ဂျပန်ဝတ္ထုတိုဟူ၍ အထင် အရှား ပေါ်လာသည်မှာ ၁၉၀၅ ခု ရုရှား-ဂျပန် စစ်ပွဲပြီးသည့် နောက်မှ ဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ ဤအဆိုကို အမှန်ဟု ယူဆ ရလျှင် ဂျပန်ဝတ္ထုတိုသည် အနှစ်မြောက်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေး သည်ကို တွေ့ရသည်။

မွေးလေ

မွေးကတည်းက သူ ကံမကောင်း။ လောကကြီးထဲသို့ သူ ဝင်လာသည် အခါ၌ အမွေးအမှင်ကလည်း ထူသည်။ နားရွက်ကလည်း တွဲသည်။ မျက်လုံးများကလည်း မြေခွေးမျက်လုံးများနှင့် တူသည်။ အိမ်တွင်မွေးသည့် တိရစ္ဆာန်တိုင်း၌ လူတွေ ချစ်စရာ အရည်အချင်း တစ်ခုစီတော့ ရှိကြစမြဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့၌ လူချစ်ရာ အရည်အချင်းဆို၍ တစ်ခုမျှမရှိ။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်၍ မည်သူကမျှ မချစ်ချင်။ ချုပ်၍ပြောရလျှင် သူ့တွင် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တို့တွင် ရှိတတ်သည့် အရည်အချင်းမျိုးဆို၍ တစ်ခုမျှမရှိ။ သို့ကြောင့် သူ့ကို မည်သူကမျှလည်း မချစ်ကြ။

သို့ရာတွင် သူသည် သူ့ဘာသာသူ့ အသက်ရှင်အောင် မနေတတ်သည့် ခွေးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်များကဲ့သို့ ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ တပ်၍ လူတို့ စွန့်ပစ်သော စားကြွင်းစားကျန်များကို စားသောက်ကာ တောကြီး မျက်မည်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားရန်လည်း မလွယ်။ သို့ဖြင့် သူသည် သူ့ကို လက်ခံမည်အိမ်သို့ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လိုက်ရှာရသည်။

ဒုက္ခပေလှသော ဤတိရစ္ဆာန်သည် ခြံသမား ကင်စန့်၏အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကင်စန့်၏အိမ်သည် ဆောက်ပြီးကာစဖြစ်သည်။ သစ်သား အုတ်ကြွပ် မိုးထား၍ အူကိုဘို ရွာသွား လမ်းမပေါ်တွင်ရှိသည်။ နောက်ဖေးမှ အိမ်ရှေ့သို့ တိုးလျှိုပေါက် ဝင်နိုင်သည်။ ကြမ်းပြင်က မြင့်၍ အောက်က မြေကြီးက ခြောက်သွေ့သည်။ ပို၍ ကောင်းသည်က အိမ်နှစ်လုံးကြားက ခြံစည်းရိုးတစ်နေရာတွင် မည်းမှောင် ကျဉ်းမြောင်းသည့် ချောင်ကလေးတစ်ချောင်

ရှိသည်။ အရေးကိစ္စကြုံလျှင် ထိုချောင် ကလေးထဲသို့ဝင်၍ ပုန်းနိုင်သည်။
ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုချောင်ကလေးကို သူ့ရိပ်မြို့အဖြစ် ရွေးလိုက်သည်။

နေ့စရာတော့ ရှိပြီ။ စားစရာ လိုသေးသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ အိမ်နှစ်လုံးရှိသည်။ ခြံသမား ကင်စန် မိသားစုနေသည့် အိမ်နှစ်လုံးနှင့် ပေါင်းလျှင် ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် အိမ် လေးလုံးရှိသည်။ အိမ်များက တစ်အိမ်တစ်အိမ် ကျောပေးနေကြသည်။ အိမ်များကြားတွင် လှပသောသစ်ခေါင် များရှိသည့် သစ်ပင်များပေါက်နေကြသည်။ သူ၏ အနံ့ခံကောင်းသောနာခေါင်း က မီးဖိုခန်းကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ဆာလွန်းသဖြင့် တခြားရှည်ရှည်စား လိုက်မရှာနိုင်။ အသီးခွံများ၊ အေးစက်၍ သိုးစပြုနေပြီ ဖြစ်သည့် ဟင်းကျန်များ စသည့် စားစရာမှန်သမျှကို အကုန် စားပစ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ဤစားစရာများ နှင့် မတင်းတိမ်လျှင် သူသည် အမှိုက်ပုံကို အနံ့ခံကြည့်သည်။ မောဝန်း အားကုန်သွားသည်အထိ အမှိုက်ပုံကို မွေ့နှောကာ လှန်လှောရှာသည်။ ရေတွင် ဘေးက အင်တုံတစ်ခုထဲတွင် ညစ်ပတ်နေသော ခြေအိတ်များကို ရေစိမ်ထားသည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အင်တုံထဲက ရေကို တစ်သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ခြံထဲတွင် မိုက္ကဆေ ပင်အုံကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ထိုသစ်ပင်အုံရိပ်ကြီး အောက်ကို အပန်းဖြေ နားနေရာအဖြစ် အသုံးပြုရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ခြေလေးချောင်းကို မြေကြီးပေါ်တွင် ဆန့်၍ လှဲလိုက်သည်။ သစ်ရွက်များကြားမှ ထိုးကျလာသော နေရောင်ကြောင့် သူ့ခြေထောက်များသည် နွေးနေကြသည်။ မြေကြီးပေါ်လှဲရင်း သက်ပြင်းချသည့် အခါချ၍၊ ယားသည့် နေရာကို ကုတ်သည့်အခါတွင် ကုတ်သည်။ ညနေမိုးချုပ်လျှင် အိမ်အောက်က သူ့ရိပ်မြို့ဆိုသို့လာကာ မီးသွေးအိတ်ကြီးများပေါ်သို့ တက်၍ခွေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သံစည်ပိုင်းပြတ် အလွတ်ထစ်လုံးထဲသို့ ဝင်၍ အိပ်တတ် သည်။ ချမ်းလွန်းမက ချမ်းသည့်အခါများတွင် မီးဖိုအောက်တည်တည်သို့သွားကာ သုံးပြီးသား မီးသွေးဟောင်းများ ထည့်သည့် သေတ္တာပေါ်သို့ တက်အိပ်သည်။ မီးသွေးက မီးငြိမ်းပြီးကာစဖြစ်၍ နွေးနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ဘဝကို အစပြု ရသည်။

ထိုအချိန်က ကင်စန်တို့အိမ်တွင် အဖြူနှင့်အညို ရောနေသည့် စာတိုပြောင်

မွေးကလေးတစ်ကောင် မွေးထားသည်။ အမည်က ပိုချိုဟု ခေါ်သည်။ ကင်စန် တို့အိမ်တွင် သူ့ကို ကြိုဆိုမည့်သူဆို၍ ပိုချို တစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ပိုချိုသည် သဘောကောင်းဟန်ရှိသည်။ ပိုချိုက မြေကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ကာ သူ့အနားသို့ ကပ်လာသည်။ သူကလည်း ဝဲစားစပြုနေသည့် အမြီးတိုကလေးကို ယမ်းရင်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

သို့ရာတွင် ကင်စန်နှင့်တကွသော အခြားသူများကမူ သူ့ကို ပိုချိုဆီးကြို သည့်နယ် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုခြင်း မပြုကြ။

“အရပ်ဆိုးပြီဆိုရင် ခွေးတောင်ကြည့်လို့မကောင်းဘူး။ ခွေးက လူတယ် ဆိုရင်လည်း ကောက်မွေးရသေးရဲ့” ဟု တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

ထိုစကားများသည် သူ့အဖို့ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ သူ့အမည်ကို မသိ သူများကမူ “ဟဲ့ခွေး” ဟု သာမန်မျှသာ ခေါ်ကြသည်။ ထိုအနားက အိမ်လေးအိမ် လုံး၌ အိမ်ရှင်မများ ရှိကြသည်။ သူ့ကို အိမ်ရှင်မတွေကရော၊ ကလေးတွေ ကရော မုန်းကြသည်။ ရယ်ကြသည်။ “ဟဲ့ ခွေး” ဟု အော်ကြ၊ ငေါက်ကြသည်။ အဖေများကမူ ထိုထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းကြသေးသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် သတိလစ်ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မနေလိုက်လေနှင့်၊ နေလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်က လိုက်ကြသည်။ ကျောက်ခဲများ၊ လောက်စာလုံးများ၊ မီးညှပ်များဖြင့် ဖစ်ကြသည်။ တစ်ခါက တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ပစ်လိုက်သဖြင့် နောက်ခြေ ထောက်တွင် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

ကြာသော် သူသည် လူ၏စိတ်သဘောကို နားလည်စ ပြုလာသည်။ ခွဲပြလိုက်လျှင်၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ဟန်ပြင်လိုက်လျှင်၊ ပခုံးတွန့်၍ နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်လျှင် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်တော့မည် စကားဟု သိနေပြီ။ လွတ်အောင် ပြေးပေတော့။ တစ်နေ့သော် ကံကောင်း၍ ကင်စန်အိမ်က မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ချောင်ပိတ် အရိုက်မခံရခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ သူ လွတ်မည် မထင်တော့။ “ကြိုးယူခဲ့ဟေ့၊ ကြိုးယူခဲ့” ဟု ပွက်လောရိုက်အောင် အော်နေကြသည်။

သူ သိပ်ကြောက်လန့်နေပြီ။ ခြံထဲက ချုံတွေကြားထဲ စွတ်ပြေးပြီး ရေချိုးခန်းကို ပတ်သည်။ ထိုနောက် စပါးစည်ဘေးမှဖြတ်ကာ ကွင်းပြင်ထဲသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

“လွတ်သွားပြီဟေ့။ တို့အိမ် လာနောင်ယုက်နေတဲ့ ခွေးမဟုတ်လား”ဟု ကင်စန်က အော်ပြောသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း ကင်စန်သည် သဘောကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ရယ်နေသည်။

ဤလို သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရသော အကြိမ်ပေါင်းမှာ သူ့ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်မကတော့။ သို့ရာတွင် သူသည် ဤလို အခက်အခဲမျိုးကို လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးတတ်သော သတ္တဝါမျိုးမဟုတ်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့လျှင် “ဒါ ကျုပ်နယ်မြေ”ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ဣန္ဒြေရရှိဖြင့် အစာရှာနေတတ်သည်။

သူသည် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ခပ်တည်တည် ဝင်လာတတ်သည်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း ညစ်ပတ်ပေရနေသော ခြေထောက်များဖြင့် စကြိုပေါ်တွင် လျှောက်လာတတ်သည်။ ဖိနပ်မှ သားရေစများကို ကိုက်ဖဲ့ပစ်တတ်သည်။ အိမ်ရှင်မတို့ လျှော်ဖွပ်ထားသော အဝတ်များကို ဆော့ကစားကာ ဖုန်တွေ ရွံ့တွေ လူးအောင် လုပ်တတ်သည်။ ကလေးများကိုမူ နည်းနည်းမျှ အကြောက် အလန့်မရှိ။ ကင်စန်တို့အိမ်တွင် ကိုချန်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ကိုချန်သည် သစ်သားခုံဖိနပ်ကြီးကိုစီးကာ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ကစားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သူသည် ကိုချန်ကို အပျင်းပြေလိုက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကိုချန်က မုန့်တစ်ချပ်ကို ထုတ်ပြကာ-

“ဟဲ့ခွေး၊ လာ လာ”ဟု ခေါ်တတ်သည်။ သူက ခုန်၍ မုန့်ကိုဟပ်သည့် အခါတွင် “မေမေရေ၊ ကိုချန်မုန့်ကို ခွေးလုစားသွားပြီ”ဟု တိုင်တတ်သည်။

ကိုချန်သည် တစ်ဆိတ်ရှိလျှင် အမေကို တိုင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ အမေ ထွက်လာပြီး-

“ဟဲ့ ကိုချန်၊ ဒီသစ်သား ခုံဖိနပ်ကြီးကို ဘာလို့စီးနေတာလဲ”ဟု အော်တတ်သည်။ အမေထွက်လာသည့်အခါ၌ ကိုချန်လက်ထဲတွင် ဘာမျှ မကျန်တော့။ မုန့်က သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ရောက်နေပြီ။ သို့ဖြင့် သူသည် လူတို့စားလေ့ ရှိသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို စားခဲ့ရသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် စားပြီးသည့်အခါမျိုး၌ သူသည် နီရဲသောလျှာဖြင့် နှာထိပ်များကို လျက်နေတတ် သည်။

သို့ရာတွင် မုန့်ကိုလုစားပြီး နှာသီးများကို လျှာဖြင့် လျက်နေခြင်းမှာ မည်သူ့ကိုမျှ မခန့်လေးစား ပြုလို၍မဟုတ်။ အိမ်ရှင်များက ဆဲရေးတိုင်းထွာ

ဩသော အသံများကိုလည်း သူနားမလည်။ လူတို့တီထွင် ဖန်တီးထားသည့် ဗျင်ဝတ်များကိုလည်း သူ သဘောမပေါက်။ သူသည် ခွေးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။ သူ့အပြုအမူသည် ယဉ်ကျေးသည့်ဖြစ်စေ၊ ရိုင်းသည့်ဖြစ်စေ သူ့အဖို့ ပြဿနာမရှိ။ သဘာဝနှင့်အညီ ကျင့်ကြံနေထိုင်ရသည့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ယခုနှစ် ဆောင်းတွင်းသည် အအေးဓာတ်လည်း လွန်ကဲသည်။ အစာ ရှားလည်း ရှားပါးသည်။ သည်တစ်ဆောင်းတွင်မူ သူ အစာရေစာပြတ်၍ သရတော့မည်ဟု ထင်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူမသေ။ အိုကူဘိုရွာသို့ ဆွမ်းခံ အလေ့ရှိသည့် ဘုန်းကြီးက သူပင်လျှင် ဆွမ်းကွမ်းမမျှတဟု ပြောသံကြားရသည်။ စလေးတစ်ယောက်ကိုချီ၍ တောင်းစားနေသည့် သူတောင်းစားမအဖို့လည်း “သွားပါဦးတော့”ဟုသော အသံများကိုသာ ကြားရသည်။ ထိုနှစ်ဆောင်းရာသီ၌ သူ့လို အဟိတ်တိရစ္ဆာန် မပြောနှင့် လူတွေပင်လျှင် မဝရေစာ စားကြရသည်။ ခြုံဖြစ်လျှင် သူ့လို ဘာအတွက်မျှ အသုံးမကျသော ခွေးငတ်တစ်ကောင်ကို ချစ်သူက လာ၍ ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန် စွန့်ကြဲဦးမည်နည်း။ ထိုနှစ်တွင် သူသည် နှင်းခဲတွေဖုံးသည့် ကွင်းပြင်တစ်လျှောက် လျှောက်သွားကာ တွေ့သမျှကို စားရသည်။ လိမ္မော်ခွံကိုပင် စားရသည်။

ထိုနောက် နွေရာသီရောက်လာသည်။ နှင်းတွေ အရည်ပျော်သည့် အခါတွင်မူ သူသည် အရွယ်ရောက်စပြုလာသည်။ ကင်စန်၏အိမ်မှ ပိုချို၊ ချိုချိုအိမ်မှ ကူရီနှင့် သစ်ဆိုင်မှ ကြောက်စရာခွေးကြီး စသည်တို့သည် သူ့အနားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ သူ့သွားလေရာရာတွင် နောက်က နှုတ်ထိုးနှစ်ကောင် သုံးကောင်ပါလာတတ်သည်။ သို့ဖြင့် အရိပ်အာဝါသ တောင်းလှသော မိုကူဆေပင်ကြီးအောက်တွင် ခွေးသံတွေ ညည်းစီနေတော့သည်။ ခြံတင်းစကားဆိုသည့် အသံများလော။ သူ့အလှကို ဖွဲ့ဆိုထားသည့် အလှတို့များ လော။

ရေတွင်းသို့ ရေလာခပ်သည့် အိမ်ရှင်မတစ်ဦးက သူတို့တစ်သိုက်ကို ခေါ်သွားသည်။

“ဟော့တော့၊ လက်စသပ်တော့ ဒီခွေးက ခွေးမပါလား”ဟု ပြောလိုက် သည်။ ဤတွင် အနား၌ရှိသည့် အခြားအိမ်ရှင်မတစ်ဦးကလည်း-

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မလည်း အစက အထီးထင်နေတာ”ဟု ပြောသည်။
အိမ်ရှင်မ နှစ်ဦးသည် အားရပါးရ ရယ်ကြသည်။

အိမ်လေးလုံးမှ အိမ်သားများအဖို့ ပြဿနာတစ်ရပ် တက်လာသည်။
ထိုပြဿနာမှာ သူ့ကို မောင်းထုတ်ရေး၊ မထုတ်ရေးကိစ္စဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်မ
ယောက်ျားများကတစ်ဖက်၊ အိမ်ရှင်မများကတစ်ဖက် အငြင်းပွားကြသည်။
အိမ်ရှင်မများက သူ့တွင် ဇီးကပ်နေပြီထင်ကြောင်း၊ ခွေးလေးတွေ မွေးသွား
ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နှင်မထုတ်သင့်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်း
ပြကြသည်။ ဤနေရာတွင် အိမ်ရှင်မများသည် ကိုယ်ချင်းစာကြသည်။ ဤ
အတွေ့အကြုံမျိုးကို သူတို့လည်း တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ကြဖူးသည် မဟုတ်လေ။
ဤတွင် ယောက်ျားများကလည်း သူတို့အကြောင်းပြချက်များကို လက်ခံကြ
တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနာဂတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်
တညီတညွတ်တည်း ချနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤအကြောင်းများကို သူဘာမျှမသိ။

တစ်နေ့တွင် ကင်စန့်တို့အိမ်ရှေ့သို့ မြင်းရထားတစ်စင်း ဆိုက်လာသည်။
မြင်ရထားပေါ်တွင် အဖိုးမပါသည့် သေတ္တာအခွံနှင့်တူသည့် အရာတစ်ခု
ပါလာသည်။ အထဲတွင် ကောက်ရိုးတွေခင်းထားသည်။ သူက အနံ့ရလိုက်၍
ရထားပေါ် ပါလာသည့် ပစ္စည်းကို သိလိုက်ပြီ။

မြင်းရထားပေါ်မှ ရံဝတ်စုံဝတ်ထားသူတစ်ဦးနှင့် မသင်္ကာစရာ လူတစ်ဦး
တို့ ဆင်းလာကြသည်။ ပိုချီနှင့် အခြားခွေးများက ထိုလူနှစ်ယောက်
ဆီးဟောင်ကြသည်။

“ခွေးသတ်ဖို့လဲကြီး လာပြီ မေမေ”ဟု ကိုချန်က အော်ကာ အမေ့အောင်
တွင် ပုန်းနေသည်။

အိမ်က လူများကလည်း ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပန်းခြံထဲ
ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသည့် ကင်စန့်၏သမီးက ပန်းကရားကြီးကိုကိုင်
လမ်းမသို့ထွက်လာသည်။ ရေဆေးဖြင့် ပန်းချီဆွဲနေသည့် အလယ်တန်း
ကျောင်းသား ကလေးက ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို ထားပစ်ကာ ထလာသည်။

“ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ၊ ပြေးပြီ”

အားလုံး ပြေးကြ လွှားကြဖြင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ကူးချီချီ

နောက်ဆုံးတွင် သူလွတ်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင် သစ်သားတုတ်ကြီးကို
ခိုင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က ခေါင်းကိုယမ်းရင်း “ပြေးပြီ၊ မမိလိုက်တော့
ဘူး”ဟု လှမ်းပြောသည်။ ရဲသားကရယ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ပျက်
စက်ပျက်ဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ဤတစ်ချိန်တော့ လွတ်သွားပြီ။ သူ့ဝမ်းဗိုက်သည်
ပြည်းပြည်း စုတွက်စပြုလာသည်။ မျက်ကွင်းတွေ ညိုစပြုလာသည်။ သူ့အသက်
သားမက ဝမ်းဗိုက်ထဲက သားသမီးများ၏ အသက်ကိုပါ ကာကွယ်ရတော့မည်။
ထို့ကြောင့် အရိပ်ကောင်းသည့် မိကူဆေပင်ကြီး၏အောက်တွင် အေးအေး
ခိုက်သာ လှဲမနေနိုင်တော့။ မြေစိုစိုကြီးပေါ်တွင် လှဲ၍ အမောပြေနေသည့်တိုင်
မခနဲမြင်လိုက်လျှင် ထွက်ပြေးရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားရသည်။ တစ်ချက်
လေးမျှ သတိလစ်၍မဖြစ်။ သူ့အဖို့၌ လောကတွင် လူလောက်ရက်စက်၍
ကြင်နာကင်းမဲ့သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ ရှိသည်ဟု မထင်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် လူသူနှင့် ဝေးရာအရပ်သို့ မသွားနိုင်။ အခြား
ရဲစွန့်များကဲ့သို့ တောထဲက စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များ၊ မြက်တောများကြားသို့
သွား၍ သားသမီးမွေးဖွားရလျှင် မည်မျှအေးအေးလူလူ ရှိမည်နည်းဟု အချို့က
ထင်ကောင်းထင်ကြမည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့လည်း သူမသွားနိုင်။ လူ့အသိုင်းအဝန်း
ရှောင်သာ နေတတ်သည့် သူ့သဘာဝကို သူမချောက်ဖျက်နိုင်။

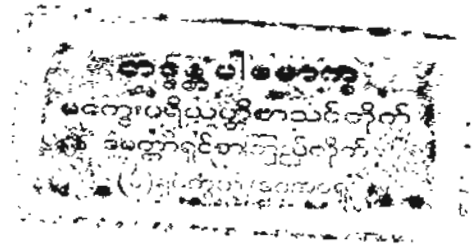
ဇွန်လဆန်းလောက်တွင် သူ့ကိုယ်ဝန် လစေ့သည်။ ကင်စန့်တို့အိမ်က
ချိုးခန်းထဲတွင် ခွေးငယ်ကလေး လေးကောင်ကို မွေးသည်။ နှစ်ကောင်က
အဖြူ၊ အညို စာဥပြောက်လေးများဖြင့် ဖြစ်၍ ပိုချီနှင့် တူသည်။ တစ်ကောင်က
အနက်ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ကောင်ကမူ မအေးလို ပြာမဲ့မွဲအရောင်ဖြစ်သည်။

သူကလေးမွေးပြီးသည့်နောက်ကျမှ လူသတ္တဝါတို့၏ အပြုံးကို ပထမဆုံး
ငုံဖူးတော့သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် လူသတ္တဝါက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
သွားသောအစာကို ပထမဆုံး စားရတော့သည်။

“ဟဲ့ ခွေးမ၊ လာ လာ”

ကင်စန့်၏အိမ်မှ အိမ်ရှင်မက မီးဖိုခါးကိုဖွင့်၍ ခေါ်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍
သူသည် “ခွေးမ”ဟူသော အမည်ပညတ်ကို ရခဲ့ပေသတည်း။

[Shimazaki Toson's A Domestic Animal]

မု-ရာချအာနန် ၏ ကျွန်တော်ကြောင့်

ကိုလိုနီတစ်ပိုင်း ပဒေသရာဇ်တစ်ပိုင်း နိုင်ငံများ၌ ကျေးလက် လူထုသည် ခေတ်နောက်ကျသည်။ ၎င်းတို့၏ စီးပွားရေးသည် မိမိခြေ မိမိလက်ကို အသုံးပြုရသော သဘာဝ စီးပွားရေးဖြစ်သည်။ ခေတ်မီစက်ကိရိယာကို သုံးရမှန်း မသိသေး။ ခေတ်မီ စက်ကိရိယာ အကြောင်းကိုလည်း ဘာမျှ နားမလည်သေး။ စက်မှုတော်လှန်ရေး နှင့် ကိုလိုနီစနစ်ကြောင့် ခေတ်မီစက်ကိရိယာသည် ကျေးလက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပျံ့နှံ့စပြုလာသည်။ ကျေးလက်မှ မြေမဲ့ယာမဲ့သည် စက်ရုံကလေးများတွင် လုပ်ခစား အလုပ်သမားဘဝသို့ ကူးပြောင်း သွားကြသည်။ အချို့သည် ကိုယ်ပိုင်စက်မှုလုပ်ငန်း အငယ်စား ကလေးကို ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ သို့ရာတွင် အရင်းရှင် စနစ်၏ သွေးစုပ်မှုကြောင့် ၎င်းတို့သည် ပစ္စည်းမဲ့များ၊ အလုပ် လက်မဲ့များဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ အတိုးကြီးစနစ်ကြောင့် လူလုံးမလှ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ဤသည်မှာ ကိုလိုနီတစ်ပိုင်း ပဒေသရာဇ်တစ်ပိုင်း နိုင်ငံများတွင် ကြုံတွေ့ရသော ကျေးလက် လူထု၏ အခြေအနေဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထု၌ ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆူဒေဂါသည် ဖိနပ်ချုပ်စက်ကို မမြင်ဖူး။ သားရေကို စက်ဖြင့် ချုပ်သည်ဆိုသောအခါ သူ့အလွန် အံ့ဩသည်။ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကို စာရေးသူ ကျောင်းသားကလေးက အပ်ချုပ်စက်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ

အံ့သြနေသည်။ ထို့ကြောင့် အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံး လိုချင်သည်။ သူ့ဘဝတွင် ဆင်းဂါး အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံး ပိုင်လျှင် သေပျော်ပြီဟု ယူဆသည်။ ဤတွင် ဆူဒေါဂါသည် အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးကို ငွေချေး၍ ဝယ်သည်။ အပ်ချုပ်စက် ဝယ်နိုင်လျှင် ဖိနပ်ကောင်းကောင်းတွေ ချုပ်ရောင်းမည်။ ဤသို့ဖြင့် စီးပွားလမ်းဖြောင့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆူဒေါဂါသည် မျှော်လင့်ချက် အဆောက်အအုံကြီးကို စိတ်ကူးထဲတွင် တည်ဆောက်သည်။

ဆူဒေါဂါက အပ်ချုပ်စက်ရလျှင် ထိုအပ်ချုပ်စက်ကို ဝယ်ဖြစ်အောင် အကြံပေးသည့် ကျောင်းသားငယ်ကို ဖိနပ်ကောင်းကောင်းတစ်ရန် ချုပ်ပေးမည်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြင့် ကျောင်းသားငယ်၏ စိတ်ကူးထဲ၌လည်း ဆူဒေါဂါအပ်ချုပ်စက်ဝယ်လျှင် သူ ဖိနပ်ကောင်းကောင်းတစ်ရန်ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ချက် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်သည်။

သို့ဖြင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆူဒေါဂါ၏ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ကျောင်းသားငယ်၏ မျှော်လင့်ချက် နှစ်ခုတို့ အားပြိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ မျှော်လင့်ချက် အဆောက်အအုံတို့သည် ပြိုကွဲသွားခဲ့ကြသည်။ ဆူဒေါဂါသည် အပ်ချုပ်စက်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်မလာ။ အပ်ချုပ်စက် ဝယ်ရသည့် အကြွေးကို ဆပ်ရင်းဆပ်ရင်း အလုပ်ပင်ပန်း၍ သေသွားခဲ့ရသည်။ ဖိနပ်သစ်တစ်ရန်ထို့မျှော်ခဲ့သော ကျောင်းသားငယ်၏ မျှော်လင့်ချက်သည်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရွာက လူများက ဆူဒေါဂါ သေရသည်မှာ အပ်ချုပ်စက်ယောင်ဆောင်လာသည့် မကောင်းဆိုးဝါးကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ စာရေးသူက ဆူဒေါဂါ သေရသည်မှာ သူ့ပယောဂကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ စာရေးသူသည် ဆူဒေါဂါကို စက်မှုဓနတိသို့ ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ စက်မှုဓနတိ၏အကြောင်းကို ဟောပြောခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆူဒေါဂါကို လွတ်မြောက်အောင် လမ်းမညွှန်နိုင်။ စက်မှုပစ္စည်းကို ဆူဒေါဂါတို့လို ပစ္စည်းခံ

တွေပိုင်အောင် သူမတတ်နိုင်။ အပ်ချုပ်စက်ဖြင့် ချုပ်တတ်အောင် လမ်းပြရုံသာ ပြတတ်ပြီး အပ်ချုပ်စက်ကို ပိုင်အောင် လမ်းမပြတတ်။ အတိုးကြီးစားစနစ်အောက်တွင် ဆူဒေါဂါသေခဲ့ရခြင်းသည် သူ့ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု စာရေးသူက ဝန်ခံသည်။

အိန္ဒိယစာရေးဆရာကြီး မု-ရာချီ အာနန် (၁၉၀၅-)၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုများစွာ ရေးခဲ့သည်။ ၎င်း၏ “ကူလီ” “ဇာတ်နိမ့်သူ” စသည့် ဝတ္ထုကြီးများမှာ ထင်ရှားသည့် ဝတ္ထုများဖြစ်၍ အိန္ဒိယပြည်အောက်တန်းလွှာတို့၏ ဘဝကို ရေးလေ့ရှိသည်။ စတာလင် ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

*

ကျွန်တော့်ကြောင့်

ကျွန်တော်တို့ ရွာက ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆူဒေါဂါနှင့် ကျွန်တော်သည် အသက်ချင်း
ဘွားကြသော်လည်း စက်ကိရိယာကို ဝါသနာပါရာတွင် သွားတူနေကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆူဒေါဂါ စိတ်ဝင်စားသည့် စက်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ရွာက အပ်ချုပ်ဆရာတွင် အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးရှိသည်။ စက်ဆရာ
သည် သူ့အခန်းကျဉ်းကလေးရှေ့က ဖိနပ်ချုပ်တွင် ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့်
အပ်ချုပ်တတ်သည်။ တောင်ပေါ်မှ တောသားများက မိုင် ငါးဆယ်ခရီးမှလာ၍
သူ့အပ်ချုပ်စက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လာကြည့်တတ်ကြသည်။ ထိုအခါ
သူ့တွင် စက်ဆရာဂိုက်ထုတ်ပုံမှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ သူ့စက်က အနက်ရောင်
စက်လှည့်အပ်ချုပ်စက်ဖြစ်သည်။ စက်ခေါင်းပေါ်တွင် သစ်ရွက်တွေ၊ ပန်းပွင့်
တွေကို ရွှေမှင်ဖြင့် ရေးထားသည်။ သို့ရာတွင် ဆီချေးတွေ စွန်းထင်းပေကျံနေပြီ။
သူ့စက် အပ်သွားသည် ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်လို အဝတ်တွေကို တပပ်ပပ်နေ
အောင် ပေါက်တတ်သည်။

ကျွန်တော်က ဆူဒေါဂါလိုမဟုတ်။ စက်ဟူသမျှ စိတ်ဝင်စားသည်။
စက် မြို့သို့ ကျွန်တော်ကျောင်းတက်သွားလျှင် မြင်ရတတ်သည့် မီးရထားစက်
ခေါင်းကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ မုန့်စားကျောင်းဆင်း၍
အေးထားမောင်းတမ်း ကစားကြလျှင် ထိုမီးရထားစက်ခေါင်းကြီး အသံလို
ပြည်အောင် ကျွန်တော် လုပ်တတ်သည်။ ဓာတ်စက်ကိုလည်း ကျွန်တော်
သဘောကျသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုဓာတ်စက်ထဲမှ ကိုယ့်အသံကိုကိုယ် ပြန်၍

နားထောင်ရလိမ့်မ။ ဂုလည်း ကျွန်တော်ထင်သည်။ ရွေးကောက်ပွဲနီးလာလျှင် အမတ်လောင်း လာလဒတ်စံက ကျွန်တော့်အဖေကို မဲဆွယ်ပေးဖို့ လာမည်ဟု တတ်သည့် မော်တော်ကားကိုလည်း ကျွန်တော်သဘောကျသည်။ ကျွန်တော် တက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယကျောင်းအုပ်စီးလာလေ့ရှိသည့် စက်ဘီးကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ တူးမြောင်းနှစ်ခုဆုံရာတွင် တည်ဆောက်သည့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံမှ ပစ္စတန်များ၊ ဘီးများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော အင်ဂျင်စက်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာကထွက်သည့် ဝါတွေ၊ သိုးမွေးတွေကို အထည်ဖြစ်အောင် ရက်ပေးသည့် ဒါရီဂါး အထည်စက်က တဂုန်းဂုန်းမြည်နေသော သံမဏိစက်ကြီးများကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ အပ်ချုပ်စက်ပင်လျှင် ကျွန်တော် ဆုဒေဂါလို တစ်မျိုးတည်း မြင်ဖူးသည် မဟုတ်။ နှစ်မျိုး သုံးမျိုး မြင်ဖူးသည်။ ထိုင်ခုံပါတွဲ၍ခြေဖြင့်နှင်းရသော ခြေနင်းအပ်ချုပ်စက်ကို မြို့ဈေးထဲက ဘာလားအုဒင်၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်မြင်ဖူးသေးသည်။ ထိုမျှမက၊ ဘာလားအုဒင်၏ ဖိနပ်ဆိုင်က ဖိနပ်ချုပ်သည့် မတ်တတ်ဖိနပ်ချုပ်စက်ကြီးများကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ဖူးသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဆုဒေဂါ၏မည်းမှောင်သော သက်သွယ်တံတွင် ပျင်းပျင်းဖြင့် ထိုင်သည်။ ဆုဒေဂါက လမ်းတစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စက်ဆရာ ဘာဂျီရတ် တကုပ်ကုပ် စက်ချုပ်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဦးလေး ဆုဒေဂါ” ကျွန်တော်က သူ့ကို ခေါ်သည်။ “ဖိနပ် အစုံအပြတ်တွေကို ဦးလေး ချုပ်ချုပ်ပေးနေရတာ အချိန်ကုန်လှတယ်ဗျာ။ ဦးလေး ဘယ်လောက်ပဲကောင်းအောင် ချုပ်ချုပ် နာမည်လည်း မရဘူး။ ဖိနပ်တွေကို ကောင်းကောင်း မချုပ်ဘူး၊ ရေတွေဝင်တယ်လို့ ခဏခဏအပြောခံနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာဂျီရတ်လို အပ်ချုပ်စက် ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ဝယ်လားဗျာ။ ထိုင်ခုံနဲ့တွဲရက် အပ်ချုပ်စက်မျိုးလေ။ မြို့က ဘာလားရဲ့ ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ အဲဒီလို စက်မျိုးနဲ့ ချုပ်တာဗျ”

“ဟေ ဖိနပ်ချုပ်တဲ့စက် ဟုတ်လား ရှိသလား”

ဆုဒေဂါက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် မေးသည်။ အပ်ချုပ်စက် ဆရာ၏ သူ့လက်လှည့်စက်ကို မြင်ကတည်းက အဝတ်ကိုချုပ်သော စက်ကြီး

လျှင် သားရေးချုပ်သည့်စက်မျိုးလည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု ဆုဒေဂါ တွေးနေသည်မှာ ဤပြီ။

“ရှိတာပေါ့ဗျ”ဟု ကျွန်တော်က အားတက်သရော ပြောသည်။ ကျွန်တော် ခုန့်မှ စက်ဟူသမျှသည် လူတို့စေခိုင်းရာ ပစ္စည်းတစ်ရပ် မဟုတ်။ ကစားစရာများ တစ်နေ့ကြသည်။

“ဦးလေးက ဒီ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာချည်း ကုပ်နေတာကိုးဗျ။ ဦးလေးထဲ ဘာထဲမှ သွားမကြည့်ဘဲ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း စက်တွေ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ခုလာဟိုမှာ စက်မူပြပွဲတစ်ခု လုပ်နေတယ်၊ သွားကြည့်ပါလား။ အဲဒီမှာ စက်နဲ့ချုပ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကြီးတစ်ဖက် ပြထားသတဲ့။ အဖေကပြောတယ်၊ ကြီးကြီးပဲတဲ့။ ဖိနပ်ထဲဝင်ပြီး တူတူပုန်းတမ်း ကစားရင်တောင် ရသတဲ့”

သိပ္ပံပညာ၏ အံ့ဩဖွယ်များကို ကျောင်းဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် မြင်ဖူးသည်။ မြို့ပေါ်တွင်လည်း ကျွန်တော်မြင်ဖူးသည်။ သိပ္ပံပညာကို ကျွန်တော်တို့ ဆူးလက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်လာစေချင်သည်။ ခေတ်သစ်သည် ကျေးလက်၏ ခေတ်နောက်ကျမှုကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

“အင်း၊ လက်နဲ့လုပ်ရမဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ပေးတဲ့စက်တွေ ပေါ်နေပြီ ခေါ့တော့ကြားဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါဘူးကွာ။ တစ်ခါက ဘာချန်းရဲ့ မြင်းစောင်းထဲမှာမြင်ဖူးတဲ့ မြင်းကုန်းနီးတွေ၊ ဇက်ကြိုးတွေ၊ ခဲပတ်တွေဆိုတာများ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဟာတွေကွာ။ လက်နဲ့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလောက်တော့ သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာနဲ့လုပ်မှန်းတော့မသိဘူး။ စစ်ခါတုန်းကလည်း သူကြီးသားက သူ့ရှူးဖိနပ်အနက်ကို ငါ့ကို ချုပ်ဖို့ ဆပေးတယ်၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖိနပ်ကွာ။ ဧကန္တ လက်နဲ့ချုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ခေါ့တော့ အထင်သားကွ။ ဘာဂျီရတ်ဆိုက်က အဝတ်ချုပ်တဲ့စက်ကို မြင်ကတည်းက အပ်ချုပ်တဲ့ စက်မျိုးလည်း ရှိမှာလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါက အသက် ခြီးပါပြီကွာ။ မြို့လည်း မရောက်တော့ပါဘူး။ မရောက်ဆို ဆယ်နှစ်တောင် ခြားပြီ။ ဘာစက်မှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ တစ်နေ့တော့ သွားကြည့်ရဦးမယ်။ အေးလေ၊ ကြည့်ရင်လည်း ကြည့်ကြည့်ပဲ ရှိမှာပါပဲ။ ငါ့လိုကောင်းမျိုးက စက်မျိုး ဘယ်ဝယ်နိုင်ပါ့မတုန်း။ ဒီစက်ကြီး ဝယ်ရင်လည်း တို့တစ်လွှဲ သယ်အလုပ်လုပ်ရပါတော့မလဲ၊ ငါ့တပည့်တွေလည်း အလုပ်အကိုင်မရှိ ဖြစ်ကုန်

တောမှာပေါ့”

“ဦးလေး ဆူဒေါဂါ မြင်ရင်တော့ အဲဒီစက်မျိုးကို သိပ်သဘောကျမှာပဲ။ ဦးလေး ဆူဒေါဂါက စက်ရုံကြီးပေါ်မှာ မားမားကြီး ထိုင်လို့ စက်ဆရာကြီး ဂိုက် အပြည့်နဲ့လေ။ စက်ဆရာကြီးဖြစ်တော့ ဦးလေး ဆူဒေါဂါက ဦးထုပ်ဆောင်းလို့၊ ထမင်းစားရင်လည်း ခုလို မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်မစားတော့ဘူး။ စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်နဲ့ အကျပေါ့လေ။ မြင်ယောင်သေးဗျာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်အညံ့ခဲလဲဗျ။ အိမ်က အမေအိုးကွဲကိုမှောက်ပြီး ကုလားထိုင်လို့ နားစာခွက်ကိုမှောက်ပြီး စားပွဲလုပ်၊ ဦးလေး ဆူဒေါဂါနဲ့ အပြိုင်ပေါ့”

“ငါက ဇာတ်နိမ့်ထဲကပဲကွ။ မင်း ပြောသလို ဘယ်စတိုင်ကျကျပေါ့ဗျ။ ပါမလဲ။ ကုလားထိုင်ကြီးနဲ့ အခန့်သား ဖိနပ်ချုပ်နေတာတွေ့ရင် လူတွေက ရယ်မှာပေါ့”

“အလကားပါဗျာ။ လူတွေ ဘာပြောတယ်ဆိုတာကို ထည့်စဉ်းမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ခု ကြီးပွားနေတဲ့ ဆပ်တွေကို ကြည့်လား။ စတိုင်နဲ့ နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုလည်း ဇာတ်နိမ့်သူတွေ ပြောနေကြတာပဲမဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီ လူတွေဟာ ခေတ်သဘောနားမလည်ကြဘူးဗျ။ ရှေးတုန်းကလို့ ဂျန်းဂလီးစိတ်တွေ မပျောက်ကြသေးဘူး ခေတ်ကြီး ပြောင်းနေပြီဆိုတာ နားမလည်ကြဘူး”

“ပြောတတ်ပါဘူးကွာ” ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆူဒေါဂါက ပြောသည်။ “ဘုရားသခင်က တောင်တွေပေါ်မှာ သံတွေဖန်တီးပေးခဲ့တော့ ဒီသံတွေ စက်တွေဆောက်စေချင်တဲ့ သဘောနေမှာပေါ့”

“တစ်နေ့က ကစားကွင်းထဲက ဝက်အူကြီးတစ်ချောင်း ကောက်ရတယ်။ ဦးလေး ဆူဒေါဂါကို ပြရဦးမယ်။ ဝက်အူကြီးက သိပ်လှတာပဲ ကြည့်မလား ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“အေး ကြည့်ရတာပေါ့” ဆူဒေါဂါက ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောဟန်တူသည်။ “ကဲကဲ၊ အိမ်ပြန်တော့။ တော်တော်ကြာ မင်းအဖေပြန်လာတယ်လို့ ဇာတ်နိမ့်တွေဆီလာပြီး စကားပြောနေတာမြင်ရင် ဆူလိမ့်ဦးမယ်လား ကစားချည်”

“ပြီးတော့ ဦးလေး ဆူဒေါဂါဖို့ အပ်ချုပ်စက် ကက်တလောက်တွေ့ရင်

ယူခဲ့ဦးမယ်၊ စက်ပုံစံတွေ အများကြီးပဲ”

ကျွန်တော်က ဦးလေးဆူဒေါဂါနဲ့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အရှည်ဆက်ဆံရန် နိဒါန်းပျိုးထားသည်။ ဆူဒေါဂါက သူ့ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးရှေ့တွင် ကလေးတွေလာ၍ ဝိုင်းအုံနေသည်ကို မကြိုက်။ ကလေးတစ်သိုက်အုံလျှင် နဂိုက မျက်စိမဲ့ရသည့်အထဲ တံခါးကြားက အလင်းရောင်ကလေးကို ကွယ်လိုက်သဖြင့် အလုပ်လုပ်၍ မရတော့။

“အေး အေး၊ နောက် ကြိုတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီပုံတွေကိုယူခဲ့ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ကွာ ဆေးရိုးသည်ဆီ ရွှေလာပြသလို နေမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဆူဒေါဂါစိတ်ဝင်စားအောင် ပြောသော်လည်း သူ စိတ်ဝင်စားဟန် မတူ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော် စိတ်ကူးနှင့် ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ရွာက ဖိနပ်ချုပ်သမားတွင် ဖိနပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးရှိသည် ဆိုလျှင် မည်မျှ ပျော်စရာကောင်းမည်နည်း။ ဤဆန္ဒသည် ကျွန်တော်အတွေးနယ်ကို ကျယ်စေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကစားစရာအသစ်ရတော့မည် ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာထဲတွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စက်ရုံကြီးတစ်ခု ပေါ်လာတော့မည်။ သံရက်မကြီးများ၊ သံဘောင်ကြီးများ၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဝက်အူများ ဖြင့်ပြီးသော စက်ကြီးတစ်လုံးကို ကျောင်းက သိပ္ပံဆရာလို ပညာရှင်တစ်ဦးက တပ်ဆင်ပေးမည်။ ထိုနောက် အဆန်းတကြယ်ပစ္စည်းများကို ထုတ်လုပ်တော့မည်။ ဖိနပ်ချုပ်စက်ကလေးကို ကျွန်တော် ဤမျှအထိ အကျယ်ချဲ့ တွေးပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းဆင်း၍ အိမ်ပြန်ခါနီးသော် ကျွန်တော်အဖေများကို စုသည်။ ထိုနောက် မီးရထားဘူတာရုံကြီး အုတ်နံရံကို ကျော်၍ ဆင်းဂါးစက် ကြော်ငြာပိုစတာကြီးကို ဖြုတ်ကြသည်။ ဆင်းဂါးအပ်ချုပ်စက် ကြော်ငြာထဲတွင် ဆံထုံးမြင့်မြင့်နှင့် အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်ထိုင်၍ စက်ချုပ်နေသည်။ ကြော်ငြာစာရွက်ပေါ်တွင် အက်စ်ဟူသော စာလုံးကြီးကို ဖောင်းကြွနေသည့် သံမဏိပြားကပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်က ထိုဆင်းဂါး အပ်ချုပ်စက် ကြော်ငြာပိုစတာကြီးကို ဆူဒေါဂါ ကြည့်ရအောင် ယူလာသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီစက်မျိုးပဲ ဦးလေးဆူဒေါဂါ။ ဒါက အဝတ်ချုပ်တဲ့ စက်။ ဘာလားရဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်မှာချုပ်တဲ့ စက်တွေကလည်း ဒီပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့

အဲဒီစက်တွေက သားရေကိုချုပ်တဲ့ စက်တွေဆိုတော့ အပ်က သူ့ထက် တုတ်တယ်”

ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆူဒေါဂါသည် ဆင်းဂါးအပ်ချုပ်စက်ပုံကို မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် တအံ့တကြည် ကြည့်သည်။ ဆူဒေါဂါသည် ပိုစတာပေါ်က သံမဏိဟောင်းကြွဖြင့် ရိုက်ထားသော အက်စ် စာလုံးကြီးကို လက်ဖြင့် တယုတယ ပွတ်ကြည့်သည်။ ဤသည်ကို ထောက်သော် အပ်ချုပ်စက်ကို ဆူဒေါဂါသဘောကျသည်မှာ သေချာပြီ။ ယခုပုံထဲက အပ်ချုပ်စက်က ဘာရှိရတ် ၏ စက်ထက် အရွယ်ကြီးသည်။ သားရေချုပ်သည့် စက်မျိုးကို မမြင်ဖူးသည့်တိုင် အဟုတ်တကယ်ရှိသည်ဟု ဆူဒေါဂါ ယုံသွားပြီ။

ဦးလေးဆူဒေါဂါက ကျွန်တော်ပြသည့် ပိုစတာထဲက အပ်ချုပ်စက်ပုံကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခိုးလာသော ထိုပုံကြီးကို သူ့ဆိုင်တွင် အလှူချိတ်ထားရန် တောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက်ကိုလည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားစီ ပေးလိုက်သည်။

ဦးလေးဆူဒေါဂါသည် ဆင်းဂါးစက်ကြော်ငြာပုံကြီးကို ဆိုင်တွင် အလှူချိတ် ရန်သက်သက် သိမ်းထားသည်ဟု ကျွန်တော်မထင်။ ထိုစက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ချင်ဟန်တူသည်။ တစ်နေ့တွင် ဝယ်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးထားဟန် တူသည်။ သူ့အခန်းကျဉ်းကလေးသို့ ကျွန်တော်ရောက်တိုင်၊ ရုပ်ပုံထဲက စက်ချုပ်အပ်၏ပုံမှာ မသဲကွဲကြောင်း၊ အောက်က ခြေနှင်းခုံကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းနေစဉ် အပေါ်က တစ်ခုခု တစ်ပြိုင်တည်း အပ်ချုပ်သွားသည့် သဘောကို နားမလည်နိုင်ကြောင်း တဖွဖွပြောတတ်သည်။ ဤသည်ကို ထောက်လျှင် ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်း ဦးလေးဆူဒေါဂါ စက်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးနေသည်မှာ သေချာပြီ။

“ပြီးတော့ ဖင်ထိုင်နံကလည်း ငယ်တယ်ကွ။ မိန်းမတွေအဖို့တော့ အတော်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့လိုဖင်မျိုးကျတော့ ဘယ်ထိုင်လို့ရမလဲကွ။ ခုန်က သေးသေးကလေးရယ်”

ဆူဒေါဂါက ပြောသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ဆူဒေါဂါ အရည်အချင်းကိုသိပြီ။ ဆူဒေါဂါသည် ရုပ်ပုံကို မြင်ကာရှိသေး စိတ်ကူးစိတ်သန်း ထုတ်တတ်နေပြီ။ စက်ကို တကယ်

ကိုရ်ရလျှင် ဆူဒေါဂါသည် ဘာလားဆိုင်က ဖိနပ်ချုပ်သမားလို ကျွမ်းကျင်မည် မုချဖြစ်သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးဗျ ကျင့်သားရသွားရင် ဦးလေးဆူဒေါဂါက ချက်ချင်း တတ်သွားမှာပါ။ ဖင်ထိုင်ခုံထိုင်လို့ မရမှာတော့ မပူပါနဲ့ဗျာ။ ဟိုလမ်းဗိုလ်ကတော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဖင်အကြီးကြီးနဲ့လေ။ သူ့ဖင်ကြီး နဲ့တောင် ဒီစက် ဖင်ထိုင်ခုံ ကလေးပေါ်ထိုင်လို့ ရသေးတာ။ ဦးလေးဆူဒေါဂါရဲ့ ဖင်က သူ့ဖင်လောက် မကြီးပါဘူး။ အဲမယ် အဲဒီခုံကလေးပေါ်မှာ လမ်းဗိုလ် ကတော့ထိုင်နေတာ စမတ်ကိုကျလို့။ မြင်းပေါ်ထိုင်လိုက်လာသလို သက်သက် သာသာကလေးရယ်”

ဆူဒေါဂါ၏ မှန်မဲ့သော မျက်လုံးများတွင် အံ့သြသည့် အရိပ်အရောင်တွေ သမ်းနေသည်။ ဆူဒေါဂါသည် ကျွန်တော်ကို ရိုသေကျိုးစွဲစွာကြည့်ရင်း၊ အစိမ်း ရောင်နောက်ခံတွင် အနက်တစ်ဝက်၊ အဖြူတစ်ဝက် ဖော်ထားသည့် သံမဏိ စာလုံးကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။ ထိုနောက် ပြုံး၍ မျက်လုံးများကိုမိုတ်ကာ ခေါင်းကို ယမ်းနေသည်။ သူ၏စိတ်ကူးထဲတွင် တစိုးစိုးလည်နေသောစက်များ၊ လှပသည့် ဖိနပ်ရှည်ကြီးများ၊ သေသပ်ပြောင်လက်သည့် ရှူဖိနပ်များ၊ ခွာထူထူ ဖြင့် တောစီးဖိနပ်ကြီးများကို မြင်ယောင်နေဟန် တူသည်။

“ဒါပေမဲ့ စက်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိတာကခက်တယ်” ဆူဒေါဂါက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ပြောသည်။ “ဒီလောက်ပိုက်ဆံကို ငါ ဘယ်ကလာရမလဲ ကွာ။ ပိုက်ဆံလည်း ဘယ်တော့မှရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရှိရင်လည်း ဘယ်သွား ဝယ်ရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆူဒေါဂါ၏စကားက လက်တွေ့ကျသည်။ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမည် သိတော့။ စင်စစ် သည်စက်မျိုးတစ်လုံးကို မည်မျှပေးရသည်ဟုလည်း ဈွန်တော် သိသည်မဟုတ်။ ဆူဒေါဂါသည် ပိုက်ဆံကို ဘယ်ကရှာရမည် ဟုလည်း ကျွန်တော်လမ်းမညွှန်တတ်။ သို့ရာတွင် ကြော်ငြာပိုစတာ၌ ဆင်းဂါး ထုမ္မဏီ၊ အင်္ဂလန်ပြည်ဟူသော လိပ်စာကို တွေ့ရသည်။ ဆင်းဂါး ကုမ္ပဏီသည် အဝတ်ချုပ်စက်ထုတ်လျှင် သားရေချုပ်သည့် စက်မျိုးလည်း ထုတ်လိမ့်မည်ဟု ဈွန်တော်ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

“စက်ကတော့ ဘီလပ်က လုပ်တာဗျ။ ဘီလပ်ကို မှာယူရင်မိမယ်

ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခရိုင်မှာမရှိလည်း လာဟိုတို့ ဘုံဘောတို့မှာ သူတို့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ရှိမှာပေါ့”

“အားပါး၊ ဘီလပ်ဆိုတာ အဝေးကြီးပဲကွ။ ပင်လယ်ကြီးတွေထဲ ပြတ်သွားရမှာ။ ပင်လယ်ပြတ်ဖို့ဆိုတာတော့ ခုမပြောနဲ့။ သေလို့ ဘုရားသခင်ဆီ သွားရင်တောင် ပင်လယ်ကို ပြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောင်ဘဝမှာ ဒီလိုသွားနိုင် လာနိုင်အောင် ငါတို့က ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဘဲ။ ဘယ်သွားရမှာလဲ။ လာဟိုတို့ ဘုံဘောတို့မှာရှိရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ တို့ရွာက လူကြီးအဖုံဖမ်းခိုင်းလိုက်ရဦးမယ်”

သို့ရာတွင် ရက်တွေလတွေ သောင်းသော်လည်း လာဟိုတို့ ဘုံဘောတို့သို့ သွားမည့်လူကြီးဆို၍ ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သို့ဖြင့် ဆူဒေါဂါ အပ်ချုပ်စက်ဝယ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆူဒေါဂါ၏ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ ညနေတိုင် ရောက်တတ်သော်လည်း အပ်ချုပ်စက်အကြောင်းကို မပြောမိတော့။ ဆူဒေါဂါ ကလည်း မပြောတော့။ ဆူဒေါဂါသည် ဖိနပ်ကို တကုန်းကုန်းချုပ်ချည် မှတ်ဆိတ်မွေးများကို ပွတ်ချည်ဖြင့် တစ္ဆေသုရ်အကြောင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ အကြောင်းကို ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ယောက်ျားမရသေးသော သားသမီးများ စုန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါ မျိုး၌ သူ့မျက်လုံးတွင် နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည့်သဘော ယှက်သမီးနေတတ် သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဆူဒေါဂါ၏အိမ်နားက မိုင်ဒန်ကွင်းထဲသို့ သွားကစားရန် အဖော်များစောင့်နေသည်။ ဆူဒေါဂါက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ် သည်။ သူက နှုတ်ခမ်းတွေကို အထက်သို့ တွန့်သွားအောင် အရူးတစ်ယောက် လို ထူးထူးဆန်းဆန်းရယ်ရင်း-

“ဟေ့ လူလေး၊ လာပါဦးကွ၊ ခု ငါဘာဖြစ်နေသလဲ သိရဲ့လား” ဟု မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အစတွင် ကျွန်တော်က ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးထဲ ပြုံးရွှင်နေပုံကိုတောက်၍ ကျွန်တော်နှင့်သူ စိတ်ကူးထားခဲ့ကြသည့် စိန်ကိန်းနှင့်

ပတ်သက်နေပြီဟု ကျွန်တော် အတတ်သိလိုက်သည်။

“မင်း ဝတ်လုံတော်ရမင်း လာလဒတ်စ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ဓါပွမ်း အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်တယ်လေ။ ခု သူ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ဘီလပ်ကို သွားတယ်ကွ။ ဘီလပ်က သူ့မိတ်ဆွေတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ငါ့ကို ရွေးနားကွပ်တဲ့ ဖိနပ်တွေ လာအချုပ်ခိုင်းတယ်။ ဖိနပ်တွေလာယူတော့ သူဘီလပ်သွားမလို့တဲ့၊ ဘာလိုချင်သလဲတဲ့၊ ငါ့ကို မေးတယ်။ ဒီတော့ ငါကလည်း သားရေချုပ်တဲ့ အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံး မှာချင်တယ်လို့ ပြောလိုက် တာပေါ့။ သူကလည်း ငါ့ကို သနားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဝယ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောသွား တယ်ကွ။ ပိုပြီးဟန်ကျတာက ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ လက်ငင်းအကြေ ပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိတာပေါ့။ ဒီတော့ သူက သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ စိုက်ဝယ်ခဲ့မယ်တဲ့။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း အတိုးနည်းနည်းနဲ့ အရစ်ကျပြန်ဆပ်တဲ့။ ခုလေးတွင်ပဲ မီးရထားဘူတာရုံက စာတစ်စောင် ရောက်လာလို့ ငါ့ကို မွန်ရှိကဖတ်ပြတယ်ကွ။ ဘီလပ်က လာလဒတ်စ်ဆီက အပ်ချုပ်စက် ပို့လိုက်တဲ့ ပြေစာတဲ့ကွ။ စက်က ခု မီးရထားဂိုထောင်ထဲမှာ ရောက်နေပြီတဲ့။ ဟန်ကျတာပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ ငါလိုချင်နေတဲ့စက်တစ်လုံးရပြီ။ စက်ရောက်လာရင် စက်ဖွင့်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ဆီးယိုထိုးကျွေးရမယ်။ ဒီစက်အကြောင်း ကို ဝထမဆုံးပြောပြတဲ့ မင်းဖို့လည်း ဖိနပ်တစ်ရန် ချုပ်ပေးရမယ်”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရလက်ခုပ်တီးသည်။ အသက်ကိုပင် အနိုင်နိုင် ချူမိသည်။ “ဝမ်းသာတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်”ဟု ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အလိုလို ဆွက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ကပင် ပျော်တတ်သောကြောင့်လော၊ သို့တည်း မဟုတ် ဆူဒေါဂါစက်ရ၍ ပျော်သောကြောင့်လော။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဘုရားကားမသိ။ ကျွန်တော် စက်ချုပ်သံကို ဆိုင်းသံ ဝှံသံတွေ အောက်မေ့ကာ မိတ်ထဲတွင် ကခုန်နေမိသည်။ စက်၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ စက်၏အလုပ်လုပ်ပုံ သည်တို့ကို ကျွန်တော်တွေ့၍ ကြည်နူးသည်။ ဤစက်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ္ပံပညာနှင့် သင်္ချာဗေဒ၏ စိန္တီကာကထာများကို အဖြေထုတ်ပေးသော ဓမ္မဉာဏ်ကိရိယာ တစ်ခုမျှသာမဟုတ်၊ ကစားစရာ ပစ္စည်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဆိုဖိနပ်မျိုး တစ်ရန်ဝယ်ပေးရန် အဖေထံ မကြာခဏ ကျွန်တော်ပူဆာဖူးသည်။ သူ့ဆူဒေါဂါက ချုပ်ပေးမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် အတိုင်းမသိပျော်

သည်။ သူငွေသားတွေ၊ ဗိုလ်တွေ စီးလေ့ရှိသော ဖိနပ်ကိုစီးလျှင် ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးကြဦးမည်။

“စက်က ဘယ်တော့မှမှားလဲ ဦးလေးဆူဒေါ့”

ကျွန်တော်က သိချင်စေဖြင့် မေးသည်။

“ဘူတာကို မနက်ဖြန် သွားယူရမယ်ကွ။ ဘာလိုလိုနဲ့ မြို့မရောက်တာ တောင် ဆယ်တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ”

“မြို့ရောက်ရင် ဘာလားရဲ့ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်က စက်တွေကို ဝင်ကြည့် အုံးဗျ။ ကိုင်နည်း ပြန်နည်း သိရတာပေါ့”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ မင်းအကြံမဆိုးဘူး။ သွားကြည့်ရအုံးမယ် မင်းအကြံပေးလို့ ဒီစိတ်ကူးရတာကွ။ စက်ရောက်ရောက်ချင်း ပထမဆုံး မင်းဖိနပ်ကို ချုပ်ရမယ်”

ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်လို့ သူတို့မခေါ်လျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပ်ချုပ်စက်အကြောင်း ဘယ်လောက် ကြာကြာ ပြောနေမိဦးမည်မသိ။ သို့တိုင်အောင် ထိုနေ့တစ်ညနေလုံး ကစား၍ ကစားရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်က စက်ထဲရောက်နေသည်။ ညကျတော့လည်း ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားကို အပ်ချုပ်စက်ဝယ်ဖို့ စိတ်ထူရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်ကို တွေး၍ ပီတိဖြစ်နေသည်။ မနက်ကျတော့လည်း ကိုယ့်စိတ်ကူး အကောင်အထည်ပေါ်သဖြင့် ဝမ်းသာလျက်ရှိသည့် ကလေးငယ် လေးတစ်ယောက်သဖွယ် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာဖြင့် ကျောင်းသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်ဂနာမငြိမ်။ ကိုယ့်အတွေးဖြင့်ကိုယ် ပျော်နေသည်။ ကျွန်တော် လူရာဝင်ပြီမဟုတ်လော။ ဖန်ဆင်းရှင် မတတ်နိုင်သည့်အရာဟူ၍ ရှိသေးသလော။ မဖြစ်နိုင်သော အရာဟူ၍ ရှိသေးသလော။

ကျောင်းဆင်းလျှင် ဆင်းချင်း ဆူဒေါ့၏ တဲကပ်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။ တွေ့ပြီ။ အပ်ချုပ်စက်ကြီးကို ကျွန်တော်မြင်ရပြီ။ လက်ဖြင့်ဆင် ကိုင်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ အပ်ချုပ်စက်က အသစ်စက်စက်ကြီး။ ဆူဒေါ့၏ အပ်ချုပ်စက်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သားရေတစ်စက်ကို ချုပ်နေသည်။ သူ့နဖူးတွင် ချွေးသီးတွေ စိုနေသည်။ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်နှင့် လူတစ်သိုက်က တဲကပ်ရှေ့တွင် ရပ်ရင်း ပဉ္စလက်အလုပ်ကို လုပ်နေသည့် အပ်ချုပ်စက်ကို ငေးကြည့်နေ

ကြသည်။

“လာဟေ့ လူလေး”

ဆူဒေါ့က မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့ပါးစပ်က အပုပ်နံ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ “မင်းဖို့ ဖိနပ်ချုပ်နေတာကွ။ ခုချုပ်နေတာက ဖိနပ်ဦးပိုင်း။ မင်းကို ပထမဆုံး ချုပ်ပေးမယ်လို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လားကွ”

ကျွန်တော်က ပြုံးသည်။ ကျွန်တော် ဖြတ်ယူလာခဲ့သော ကြော်ငြာထဲကလို့ အသစ်စက်စက်ကြီး ရှိသေးသည့် အပ်ချုပ်စက်ကို လက်ဖြင့် ထိကြည့်ချင်သည်။ ကြော်ငြာထဲက အပ်ချုပ်စက်လို အဖုံးတော့မပါ။ သို့ရာတွင် စက်အပ်သွားတုတ်တုတ်ကြီးက စက်အပ်သွားပေါက်ထဲသို့ ဝင်ရိုးကြီးတစ်ချောင်းလို တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် ပြေးနေသည်။ စက်ခုံပေါ်က သားရေပြားကြီးကိုဖောက်ကာ အပ်ချည်ဖြင့် ချုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အနားက လူတစ်သိုက်ကလည်း စက်ကို ကိုင်ကြည့်မည်တက်က လုပ်နေကြသဖြင့် ဆူဒေါ့က မောင်းထုတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စက်ကို ကိုင်ကြည့်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်ထားရသည်။

“ကျွန်တော့် ဖိနပ်က ဘယ်တော့လောက် ချုပ်လို့ပြီးမလဲ ဦးလေးဆူဒေါ့”

“ဖြည်းဖြည်းတော့ ရမှာပေါ့ကွာ။ အားတုန်း ချုပ်ချုပ်သွားမယ်လေ။ စက်ဖိုး ကြွေးကျေအောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်လေ။ လာလဒတ်စံက မနက်ဖြန်ဆို နီလပ်က ပြန်ရောက်တော့မှာကွ”

သည်နောက် ဆူဒေါ့၏ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော်မကြာခဏရောက်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဆူဒေါ့က ဖိနပ်တစ်ရန် ချုပ်ပေးမည်ဟု ပြောကြောင်း၊ ချုပ်ပြီး မပြီး ကြည့်ချင်ကြောင်းဖြင့် အဖေတို့ အမေတို့ကို အကြောင်းပြကာ ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်နေတတ်သည်။ သားရေကြမ်းဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ကျွန်တော့်ဖိနပ်က စုတ်လှနေပြီ။ ဆူဒေါ့၏ဆီက မရလျှင် ကျွန်တော့်ဖို့ဖိနပ်သစ်တစ်ရန် ဝယ်ပေးရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မိဘများကလည်း ဆူဒေါ့၏ နံနပ်ဆိုင်သို့သွားလျှင် အသာတကြည် ခွင့်ပြုသည်။ နေချင်သလောက် နေနိုင်သည်။

ရက်မကြာမီအတွင်း ဆူဒေါ့သည် ကျွန်တော့်ဖိနပ်များပေါ်တွင် ချုပ်ရိုးများ ဖော်ပြီးပြီ။ ချုပ်ပြီးသားကို ဆိုင်ရှေ့တွင် ချိတ်၍ အလှဆွဲပြထားသည်။ သို့နောက် စက်ဖိုးကျေရန်အတွက် ကုလားဖိနပ်များ ချုပ်သည်။ သယ်ဆောင်ကောင်း သည်တို့ပါ ထည့်တွက်လျှင် စက်ဖိုးတစ်ထောင်ကျသည့်ဟု

လာလဒတ်စ်က ပြောသည်။ အတိုးက ဆယ့်ငါးကျပ်တိုး။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတိုင်း ဆူဒေဂါသည် ပုံစံချုပ်ထားသည့် ဖိနပ်တစ်
ကောင်ကိုကိုင်ကာ-

“နောက်အပတ်ဆိုရင် ဟောဒီ နှုတ်ခမ်းကလေးလုံးလို့ ပြီးတော့မယ်ဗျာ။
အဲဒီတော့မှ အောက်က ခုံအတွက် သားရေ အဝယ်ခိုင်းရဦးမယ်။ နေပါဦး
မင်းက သားရေခုံကြိုက်သလား၊ ကြက်ပေါင်ခုံကြိုက်သလား။”

“ရှေ့ခုံက သားရေ၊ ခွာက ကြက်ပေါင်”

ကျွန်တော်က တစ်ခါလာတိုင်း ထိုအတိုင်းရှိနေသေးသည့် ဖိနပ်တစ်
ကြည့်၍ စိတ်မပါတပါ ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် အားတက်သရော ပြောလိုက်
သည်။

“နှစ်မျိုးတပ်လို့ မရဘူးလေ။ တစ်မျိုးပဲ တပ်လို့ရမယ်”

ဆူဒေဂါက ကြင်နာစွာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံမျိုး လိုချင်တာဗျ”

“နေဦးလေ၊ ခုတစ်ခါတော့ ရိုးရိုးပုံပဲ ချုပ်ပေးမယ်၊ နောက်တစ်ခါတော့

“ဘယ်တော့လောက် ပြီးမလဲ ဦးလေးဆူဒေဂါ”

“မနက်ဖြန်ပေါ့ကွာ။ ဒီထက်တော့ နောက်မကျတော့ပါဘူး။”

သို့ရာတွင် နက်ဖြန်၊ နောက် နက်ဖြန်၊ နောက်နက်ဖြန် စသဖြင့်
နက်ဖြန်များစွာ ကုန်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကုလားဖိနပ် အဟောင်းလည်း
စုတ်ပြီ။ လွင့်ပစ်လိုက်ရပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဖိနပ်မပါဘဲ ကျောင်းတက်နေရဦး
ကျွန်တော်သည် ဖိနပ်အသစ်တစ်ရန် ဝယ်မပေးသော အဖေနှင့် အမေတို့၏
ကျိန်ဆဲသည်။ သူ ကတိပေးသည့်အတိုင်း ပြီးအောင်ချုပ်မပေးသဖြင့် ဆူဒေဂါ
ကိုလည်း ကျိန်ဆဲမိသည်။

ကျွန်တော့်မိဘများက ဆင်းရဲကြသည်။ ကျွန်တော် လိုချင်သည့် ဖိနပ်
မျိုးကို ဝယ်မပေးနိုင်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်။ သူတို့ ဝယ်မပေးသည့်
ကုလားဖိနပ်မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မစီးချင်။ သို့ရာတွင် ဆူဒေဂါဆီကလည်း
မျှော်လင့်ချက် သိပ်မရှိလှ။ သူ့စက်ဖိုးကျေအောင်၊ လာလဒတ်စ်၏ အကြံ
ကျေအောင် တခြားအလုပ်များကို ဖိလုပ်နေရသည်။ ဤသည်ကို တွေးထင်
ကျွန်တော်မကျေနပ်။

“မင်းဖို့ အရင်ဖိနပ်မျိုးတစ်ရန် ဝယ်ပေးမယ်လေ” ဟု အမေက ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း နေပေစေ၊ ဘိုလ်ဖိနပ်ပဲ လိုချင်တယ်။ အမေတို့ ဝယ်မပေးချင်
နိုင်လည်းနေ၊ ဆူဒေဂါက ချုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟဲ့ ကောင်လေးရ။ ခဝါသည် စကားတဲ့၊ ပန်းထိမ်သည် စကားတဲ့၊
နပ်ချုပ်ရဲ့ စကားတဲ့ မယုံရဘူး”

အမေက စကားပုံတစ်ခုကို ကိုးကားသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကမူ ဆူဒေဂါ၏စကားကို ယုံသည်။ သိကြားမင်း
ဦးကသာ ဆင်းမတားလျှင် ဆူဒေဂါအပေါ် ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်သည်
တောင်ကြီးများကိုပင် ရွှေ့စေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့သော် ဆူဒေဂါနာမကျန်းဖြစ်သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ အလုပ်
လုပ်နိုင်။ နေကောင်း၍ အလုပ်ပြန်လုပ်သည့် အခါတွင်လည်း အကြွေးကို
ဆပ်ရန် တခြားအလုပ်များကို ဖိလုပ်နေရပြန်သည်။ သူ တယုတယ ပုံညပ်၍
ရှုပ်ရိုးကလေးတွေ ဖော်လက်စ ထားခဲ့ရသည့် ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို ယောင်၍မျှပင်
မည်းစားအား။ သူ့အလုပ်ပျက်ရက်များအတွင်း ပေးဆပ်ရန် ကျန်သောအတိုး
များကို ကာမိအောင် လုပ်နေရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ဖိနပ် ရဖို့အရေးမှာ
ဆဲသည်ထက် ဝေးနေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အပ်ချုပ်စက်တွင်ထိုင်၍ ငဲ့ငဲ့ချုပ်နေသော အဘိုးကြီး
ဆူဒေဂါကို ကြည့်သည်။ ချွေးပေါက်များသည် မျက်နှာမှလည်ကုပ်၊ လည်ကုပ်မှ
ခြေကြိုးပေါ်သို့ ကျနေကြသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒုက္ခမပေးချင်တော့၊
သူ့ကို မမူဆာလိုတော့။ သူ့ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်သနားလည်း သနားသည်။
အဘိုးကြီးစား စနစ်ကိုလည်း ဒေါသထွက်သည်။ ဤကရုဏာနှင့် ဤဒေါသတို့
မင်းလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အပ်ချုပ်စက်ကြီးကို မုန်းသော
မုန်းပေါ်လာသည်။ အပ်ချုပ်စက်ကြီးက မာမာတောင့်တောင့်ကြီး၊ မားမားကြီး၊
ကျွန်တော်နှင့်ဆူဒေဂါကြားတွင် တံတိုင်းကြီးလို ကာဆီးထားသည်ဟု ထင်ရသည်။
ဤအပ်ချုပ်စက်ကြီးကြောင့် ဆူဒေဂါတစ်ယောက် ကိုယ့်ကျိုးကြည့်လိုစိတ်
မပါလာရသည်။ ဤအပ်ချုပ်စက်ကြီးကို ဝယ်မိသဖြင့် ဖိနပ်ချုပ်သူလာလျှင်
ရမနေ ချုပ်ခဲတောင်းနေရသည်။

ဆူဒေဂါသည် အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည်နှင့်မင်းကဲ့။

ကိုယ်သေကွင်းကိုတူးသည့် စက်ကြီးတစ်လုံးတွင်ထိုင်နေသည်နှင့်တူသည်။ စကားလည်းနည်းလာသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲက အသွေးအသားတို့ကို ဝါသနာစားသောက်သော စက်ကြီးတစ်လုံးကို နင်းနေသည်နှင့်တူသည်။ ယခင်ထုတ်ရယ်ရယ်မောမော မရှိတော့။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်တောက်ပခြင်း မရှိတော့။ သူ့မျက်နှာသည် အမြဲတမ်း ဖြူရော်နေတတ်သည်။ ဖြူရော်သော မျက်နှာသည် အမြဲတမ်း ညစ်ပတ်ပေရေနေတတ်သည်။ ချွေးတွေစိုရွှံနေသည့် သူ့မုတ်ဆိတ်များကလည်း ညစ်ပတ်နေသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ချုပ်ပေးမည်ဆိုသည့် ဘိုလ်ဖိနပ်ကလည်း ယခုထိ မပြီးနိုင်သေး။ ဆူဒေါဂါနှင့် သူ့တပည့်များသည် စက်ဖိုးကျေအောင် အသံခွန်စိုက် အလုပ်လုပ်နေကြရဆဲ ရှိသေးသည်။

ဆူဒေါဂါဆီက ဖိနပ်ကို ကျွန်တော် မမျှော်လင့်တော့ပြီ။ မျှော်လင့်ချက်က စွန့်လိုက်ပြီ။ ဆူဒေါဂါ၏ တဲကုပ်သို့လည်း ကျွန်တော်မသွားတော့ပြီ။ သူ့ကထိ သူ့အမှတ်ရ၍ ချုပ်ပြီးသည့် တစ်နေ့တွင် သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ထိုတစ်နေ့သည် ဘယ်တော့မျှ မရောက်လာတော့။ ကြွေးငွေကိုဆပ်ရန် ခါတိုင်းထက်ပို၍ အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် ဆူဒေါဂါအားကုန်ပြီး ပင်းနွမ်းနယ်လှပြီ။ သူ့ကိုယ်မှ ပြိုက်ပြိုက်ယိုစီးသော ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့နှင့်အညီ ဆူဒေါဂါ၏ အသက်သွေးတို့သည် ခန်းခြောက်ခဲ့ရပြီ။ သို့ဖြင့် တစ်ညနေတွင် ဆူဒေါဂါသည် “အနိစ္စာဝတ သင်္ခါရာ” ဟူသော သံပေါက်ကလေးကိုဆွဲ၍ ဖိနပ်ချုပ်ရင်း ကျောက်တုံးကြီးလို ဘုံးခနဲလဲကာ အသက်ဇီဝိန်ချုပ်ရှာသည်။

ကျွန်တော့်အတွေးထဲ၌မူ တိတ်တဆိတ် ကျူးလွန်ခဲ့သော ကျွန်တော် ပြစ်မှုကို ကျွန်တော်ပျောက်ဖျက်၍ မရ။ ဆူဒေါဂါ သေရခြင်းသည် ကျွန်တော် ပယောဂ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပါသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။

ဆူဒေါဂါနှင့် သူ့တပည့်များအဖို့ အပ်ချုပ်စက်ကို မက်မောနေရုံ မပြီး။ အပ်ချုပ်စက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေရုံနှင့်မပြီး။ ထိုစက်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ပိုင်ကာမှ ကိစ္စပြီးလိမ့်မည်။ အစက ကျွန်တော် ဤသို့ သဘောမပေါက် ယခု အသိနောက်ကျပြီ။ ဆူဒေါဂါသေရခြင်းသည် အပ်ချုပ်စက်ယောင်ဆောင် လာသည့် မကောင်းဆိုးဝါးကောင် လက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု တစ်ရွာလုံး ပြောကုန်ကြပြီ။

စောစောကသာ ဤအသိမျိုးရခဲ့လျှင် ရွာသားများ၏စကားကို ကျွန်တော် ချေဖျက်နိုင်လိမ့်မည်။ ယခု ကျွန်တော် အသိနောက်ကျပြီ။ သူတို့စကားကို ကျွန်တော် ချေဖျက်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။

[Mulk Raj Anand's The Cobbler And The Machine]

အပ္ပဒူလာ ဟာမက်အယ်လာမင်၏ ချစ်ခုက္ခက ပိုဆိုးပါသည်

အာဖရိကတိုက်၊ ဆူဒန်နိုင်ငံသား စာရေးဆရာကြီး
အပ္ပဒူလာ ဟာမက်အယ်လာမင်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

အယ်လာမင်သည် ဝေဖန်ရေးဆရာဖြစ်သည်။ ဆူဒန်နိုင်ငံ
စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်သည်။ “အနှစ် သုံးဆယ်ပိုင်း
ဆူဒန် စာပေသမိုင်း” ဟူသော ကျမ်းစာများကိုလည်း ပြုစုခဲ့သည်။

သူ၏ဝတ္ထုများသည် ဆူဒန်ပြည်သူတို့၏ ဘဝကိုဖော်ပြ
လေ့ရှိသည်။

ဤဝတ္ထု၌ အယ်လာမင်သည် ရထားကြိတ်ခံရသော
ဆူဒန်အလုပ်သမားကြီး တာဟာ၏ဘဝ၊ တာဟာ၏စိတ်လှုပ်
ရှားမှုများကို ရေးခြယ်ပြသွားသည်။ ဆူဒန်စာပေ၏ အတိမ်
အနက်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် ဤဝတ္ထုတိုကို ရွေးချယ် ဖော်ပြလိုက်
ပါသည်။

ချစ်ခုက္ကုက ပိုဆိုးပါသည်

သူ့အနားသွားထိုင်လျှင် သူ့အကြောင်းကို ပြောပြလိမ့်မည်။ ပြောခွင့်သာရမည် ဆိုလျှင် သူ့အကြောင်းကို ပြောရသည်မှာ မောသည်မရှိ။

စစ်တပ်က ပင်စင်ယူပြီးနောက် သူသည် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေး ခြံတစ်ခြံတွင် ညစောင့်လုပ်သည်။ သူ့အလုပ်က ခြံမှ ထွက်သောကုန်များကို လာတင်သည့် ရထားတွဲများကို စောင့်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညလှည့်ကျ၍ အိပ်ချင်သည့် အခါများ၌ သူသည် အိတ်တွေ တင်ထားသည့်တွဲများပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့တစ်ညတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်လာသော ကုန်ရထားတစ်စင်းက လမ်းမှားဝင်လာကာ သူ့အိပ်နေသော ရထားတွဲကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ဤတွင် ရထားတွဲပေါ်မှ လွင့်ကျကာ ရထားဘီးအောက်သို့ ကျသွားသည်။ လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ကလေးမျှသာ ကြာသည်။

သူ့အဖော် အလုပ်သမားများက သူ့ထံသို့ ပြေးလာသည်။ သူတို့အားလုံး ကြက်သေသေကာ ငေးကြည့်နေကြသည်။ စောစောက အကောင်းကြီး။ သူတို့ နှင့်အတူ စားခဲ့သောကံခဲ့သေးသည်။ ယခု ကံတရားက သူ့ကို ရထားဘီးကြီးတွေ အောက်သို့ ပို့လိုက်ပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့ထံက စကားသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာတော့ သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။

“ဘယ့်နယ် ရပ်ကြည့်နေကြတာလည်း၊ လုပ်ကြလေ၊ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ ဆော့ရှိတယ်။ ကျုပ်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ။ အား ခြေထောက်၊ ခြေထောက်”

သူသည် သတိလစ်သွားသည်။ မျက်လုံးများကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်၍ သည့်အခါ၌ ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသော အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်

သော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို သိသိသည်။ သူသည် အဖြစ်အပျက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်စဉ်းစားသည်။ မှန်တီးသော အိပ်မက်တစ်ခုကို ပြန်စဉ်းစားရသလို ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် လက်မောင်းများကို ဆန့်ကြည့်သည်။ သူ့တင်ပါးကို စမ်းကြည့်သည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ရှာမတွေ့တော့။ တစ်ဖန် တစ်ဖက်သို့ အလန်တကြား စမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ညာဘက်က ခြေထောက်ကိုလည်း ရှာမတွေ့။

သို့ရာတွင် အံ့သြစရာတော့ ကောင်းသည်။ သူ့ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးကို ရှာမတွေ့သည့်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ခြေထောက်ရှိနေသေးသည်ဟု ထင်သည်။ ခြေဖျားကလေးတွေက ကျင်သလိုလိုတောင် ထင်လိုက်မိသေးသည်။ မကျေနပ်သဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် စမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးတွေကိုသာ စမ်းမိသည်။

သို့ဖြင့် ရက်တွေညောင်းသွားသည်။ သူသည် ဆေးရုံတက်ရင်း နာလန်ထရသည်။ ခြေတုများဖြင့် လေ့ကျင့်ခန်းယူရသည်။

သူ့ဇာတ်လမ်းဆုံးခါနီးသော် တာဟာသည် မှတ်ဆိတ်ကျိုးကျ ပေါက်သော မေးကိုပွတ်သည်။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးတွေကို မရိတ်ရသည်မှာ ကြာလှပြီ။ စင်စစ် ရိတ်စရာလည်း သိပ်မကျန်တော့။ ဆေးလိပ်သောက်လွန်းသဖြင့် ဖြူဖွေးသော မှတ်ဆိတ်များမီးလောင်ကုန်ပြီ။ တာဟာကို ပါးစပ်တွင် စီးကရုတ်ကလေးခဲရင်း အမြဲတမ်း တွေ့ရတတ်သည်။ သူက အပေါ်စားစီးကရုတ်ကို အမြဲသောက်သည်။ ချောင်းကလည်း အမြဲတမ်းဆိုးသည်။ စီးကရုတ်ဝယ်သောစရာ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် အိတ်ထဲတွင် လိုလိုမည်မည် ဆောင်ထားသည့် ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးမှုန့်ကို ထုတ်၍ စက္ကူပါးပါးကလေးဖြင့် လိပ်သောက်သည်။ ထိုဆေးလိပ်က မီးခိုးထောင်းထောင်း ထအောင်ထွက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် တဟုတ်ဟုတ်ချောင်းဆိုးသံ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပုဒ်ဖြတ်ပေးသကဲ့သို့ရှိသည်။

ဆေးရုံသို့ရောက်သော တာဟာသည် ဘီးတပ် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရသည်။ ကုလားထိုင်က စုတ်ပြတ် ဟောင်းနွမ်းလှပြီ။ သို့ရာတွင် တာဟာကျေနပ်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေတုန်းမြင်ရလျှင် သူ့ကိုကြည့်ရသည်။ ခြေနှစ်ဖက် ပြတ်နေသူနှင့်မတူ၊ တကယ့်လူကောင်းပကတိဖြစ်သည်။ ခြေနှစ်ဖက်

ကို စောင်မြို့ထဲ သွင်းထားသလို ထင်ရသည်။ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်များဖြင့် ဘီးများကို လှိမ့်တတ်သည်။ ဘီးတစ်ဖက်က တိုင်ယာမရှိတော့သည့်အတွက် သူလာပြီဆိုလျှင် အဝေးကြီးကပင် သိရသည်။ အုတ်ကြွပ်ခင်းကြမ်းပြင်တွင် ဘီးသံသည် တကျိုင်းကျိုင်းမြည်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံအနီးတွင် သူ့မိတ်ဆွေ အာမက်ရှိလျှင်တာဟာဘီးလှိမ့်ရသက်သာသည်။ အာမက်က ရှစ်နှစ်သားသာ ရှိသေးသည်။ ရောဂါတစ်ခုရသဖြင့် နားမကြား။ စကားလည်း မပြောတတ်တော့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ပိန်ကလေး။ ထိုအထဲတွင် ဘယ်လက်က သိမ်နေသေးသည်။ သူ့မြင်လျှင် အာမက်က မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာကာ တရုးတဝါးဝါးဖြင့် စကားပြောတတ်သည်။ ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။

အာမက်ကိုမြင်လျှင် တာဟာ၏မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်လာသည်။ အာမက်က သူ့လက်သေးသေးကလေးများဖြင့် ဘီးကို အားကုန်တွန်းပေးသည်။ တာဟာကလည်း စကားတပြောပြောဖြင့် လှိမ့်ပေးသည်။ သည်လိုသားလေးတစ်ယောက်ရလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု တာဟာတောင့်တမိသည်။ ကံမကောင်းသည့် အာမက်လိုဆွဲအ နားထိုင်းစေကာမူ ကိစ္စမရှိ။ အာမက်က မျက်နှာချိုသည်။ ရွှင်သည်။ အကင်းပါးခြင်း၊ လူကြီးတွေ ပြောသမျှကို နားလည်ခြင်း စသည့်သဘောတို့သည် တောက်ပသော သူ့မျက်လုံးများတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

တာဟာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်မှာ အိမ်ထောင်ဆက် လေးဆက်ရှိပြီ။ တစ်ယောက်ဖြင့် ကလေးမွေးနှီးနှီးထင်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကွာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကလေးတစ်ယောက်မျှ မရခဲ့။ အလွှာအရှင်မြတ်က သူ့ကို သားသမီးထွန်းကားစေလိုသော ဆန္ဒ ရှိတော်မူဟန် မတူ။ ခုတော့ သား တစ်ယောက် ကောက်ရပြီ။ အာမက်ရှိပြီ။ ချစ်စရာကောင်းသော အာမက်လို ကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည့်အတွက် ကလေးအဖေ ဖြစ်ချင်သော သူ့ဆန္ဒပြည့်ပြီ။ စီးကရုတ်ဝယ်ပြီးလျှင် ကျန်သမျှ ပိုက်ဆံကလေးဖြင့် အာမက်ကို သကြားလုံးဝယ်ပေးရသည့်အခါ၌ သူ့အများကြီးပျော်သည်။ ပီတိဖြစ်သည်။ အာမက်ကလည်း သကြားလုံးရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ကခုန်တတ်သည်။

တာဟာတွင် အာမက်အပြင် အခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်းရှိသေးသည်။

၃၉၀

မြသန်းထွန်း

၎င်းမှာ သူတို့ဆေးရုံသို့ လာလေ့ရှိသည့် ကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သူ
တွေ့တုန်းက ကြောင်မသည် ဆာလွန်းသဖြင့် တညောင်ညောင်အော်ရင်း
ချာချာလှည့်နေသည်။ တာဟာသည် ဆေးရုံကရသည့် မဝရေစာကလေးထဲမှ
အသားအချို့ကိုခွဲ၍ ကျွေးသည်။ ထိုကတည်းက ကြောင်မ သူ့အနားထဲ
မခွာတော့။ အခန်းထဲက သူထွက်လျှင် ကြောင်မကလည်း နောက်ထဲ
တကောက်ကောက် လိုက်လာသည်။ အမြီးကို ကော့ထောင်ကာ နံရံကို
ကိုယ်လုံးနှင့်ပွတ်သည်။ တဟာကလည်း အခြားလူမမာများရှေ့တွင် သူ့ကြောင်ကို
အချစ်ပြတတ်သည်။ အခြား လူမမာများအနား သူသွားသည်နှင့် သူ့ကြောင်မထံ
လှမ်းခေါ်တော့သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ကြောင်မသည် ပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်ကာ
သူ့အမွှေးနံနံကလေးများအား တာဟာ၏ လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးခြင်းကို
ငြိမ်၍ခံသည်။

ခြေပြတ်တာဟာ၊ ဆွဲအနားထိုင် အာမက်နှင့် ကြောင်မတို့သုံးဦးသာဆို
မြင်လျှင်ဆေးရုံက လူမမာများက ရယ်ကြသည်။ တာဟာက သူတို့တစ်တွေ
ပြောင်ကြနောက်ကြသည်ကို ဂရုမစိုက်။ သူ့ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ဘီးတပ်ကုလား
ထိုင်ကို ကြမ်းပြင်တွင် တဂျိုင်းရှင်းမြည်အောင် လှိမ့်ရင်း သူ့တွင် မိတ်ဆွေရင်း
ချာကြီး နှစ်ဦးရှိပြီဟူသောအတွေးဖြင့် ပျော်နေတတ်သည်။ အနည်းဆုံး သူတို့
နှစ်ဦးသည် အပြစ်ကင်းသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ အန္တရာယ်မပြု။ လောက၌
ရိုးသားအပြစ်ကင်းခြင်းနှင့် တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့ခြင်းတို့သည် လိုအပ်သည်
မဟုတ်လော။

စင်စစ် တာဟာသည် လူ့လောကကြီးကို မကျေနပ်။ လူနေမှုစနစ်ကြီးကို
မကျေနပ်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသဖြင့် သူ ယခုလာ၍ ဆုံစည်းရသည့်
အပေါင်းအသင်းများကိုလည်း မကျေနပ်။ ဆေးရုံတွင် တွေ့ရသော အပေါင်း
အဖော်များကိုလည်း သူမကြိုက်။ ဤဆေးရုံတွင် တွေ့ရသည့် လူငယ်များသည်
ဒုက္ခိတ မိန်းကလေးများကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ပိုး
ကြသည်။ လူကြီးများကလည်း မောက်မာကြသည်။ တချို့လူကြီးများကမူ
မွေးမွေးဖြူဖြူနေသည့် ဆံပင်တွေကိုမှ အားမနာ ကလေးတွေနှင့် ပြိုင်နေကြသည်။
မိန်းကလေးတွေကို ပရောပရီလုပ်ကြသည်။ သိက္ခာမဲ့လွန်းလှသည်။ ထိုအထဲက
လူကြီးတစ်ယောက်ကိုသာ တာဟာ ပေါင်း၍ရသည်။ ၎င်းမှာ ရှိတ်ဆေးယဇ်

စိတ်ကူးချစ်

ဖြစ်သည်။ ရှိတ်က ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသည်။ ဘီးတပ် ကုလားထိုင်တွင်
ထိုင်ရင်းကပင် အချိန်မှန် ဘုရားဝတ်ပြုတတ်သည်။ သူ့ဘုရားရှိခိုးသံကို
နားထောင်ရသည်မှာ သုတိသာယာရှိသည်။ နံနက် အိပ်ရာထနှင့် ညအိပ်ရာ
ဝင်ချိန်တွင် တာဟာသည် သူ့ဘုရားရှိခိုးသံကို နားထောင်တတ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ရှိတ်သည် တမန်တော် မိဟာမက်နှင့်အလွှာ၏
သာဝကများအကြောင်းကို ပြောပြတတ်သည်။ သို့တိုင်အောင် တာဟာသည်
သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ တစ်ခါမျှ ဘုရားဝတ် မပြုသေး။ ဤသို့ ဝတ်မပြုခြင်းသည်
အလွှာ၏ အလိုတော်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောတတ်သေးသည်။ သို့ရာတွင်
ရာမဒမ် ဥပုသ်နေ့များတွင်မူ တာဟာသည် ဘုရားဝတ်ပြုကာ ဥပုသ်ပင်
စောင့်လိုက်သေးသည်။

တာဟာနှင့် ရှိတ်တို့သည် နံနက်စောစောလည်း တွေ့တတ်ကြသည်။
နံနက်ရေချိုးပြန်လာလျှင် ရှိတ်သည် သူ့အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် တာဟာ၏
အခန်းသို့ လှမ်းကြည့်တတ်သည်။ တာဟာ အခန်းထဲက ခုတင်ဘေး၊ ဗီရိ
ကလေးပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီ ဖျော်သောက်စရာ ပစ္စည်းတွေ အပြည့်အစုံ
ရှိသည်။ တာဟာက ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်လေ့ရှိသည်။ ကော်ဖီ
နပ်နေစဉ်တွင် ရှိတ်က တာဟာနှင့် အလာပသလွှာပ စကားပြောတတ်သည်။
တာဟာသည် ကော်ဖီအကြောင်းကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြောတတ်သည်။ ကော်ဖီ၏
အကျိုးအာနိသင်နှင့်တကွ သူတို့ကျေးလက်က တချို့လူများ ကော်ဖီဖျော်
အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ ကော်ဖီသောက်သည့်အခါတွင် လိုက်နာရသည့် ထုံးစံ
လေ့များအကြောင်းတို့ကို ပြောတတ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဧည့်သည်
တစ်ယောက်သည် ကော်ဖီနှစ်ခွက် သုံးခွက်ထက် ပိုသောက်လျှင် ရိုင်းရာ
ကျသည်ဟု ယူဆသည့်အကြောင်း။

ထိုအခါ၌ ရှိတ်က ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက် ကျိုက်သောက်ရင်း ခေါင်း
ညာဆတ်ဆတ် ညိတ်တတ်သည်။ အငွေ့များက တထောင်းထောင်းထနေသည်။
တာဟာက ယခုခေတ်တွင် ကော်ဖီအစား လက်ဖက်ရည်သောက်သောအလေ့
ဆုတ်စားလာသည်ကိုရှုတ်ချသည်။ ရှေးဟောင်းထုံးစံ လေ့တွေ ပျက်စီးကုန်ပြီဟု
ညည်းသည်။ ကော်ဖီ၏ အကျိုးအာနိသင်များကို ငိုကာ ချဲ့သည်။ ကော်ဖီဖြင့်
ဆွည့်ခံခြင်းသည် ဖော်ရွေခြင်းနှင့် အထက်တန်းကျခြင်းကို ပြသည်ဟု ယူဆသည်။

စိတ်ကူးချစ်

www.burmeseclassic.com

ယခုခေတ်တွင်မူ လူများက ကပ်စေးနဲ့ကုန်ကြပြီ။ အလျင်စလို လုပ်ကုန်ကြပြီး ကော်ဖီကို လက်ဖက်ရည်ဖြင့် အစားထိုးကုန်ကြပြီ။ လက်ဖက်ရည်ကိုပင်လျှင် ထိုင်လျက် မသောက်တော့။ မိုးတိုးမတ်တတ် သောက်နေကြပြီ။ နောင်တွင် လမ်းလျှောက်ရင်းများ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြတော့မည်လော မပြောတတ်နိုင်ပြီ။

ရှိတ်ကလည်း တာဟာပြောသည်ကို သဘောတူသည်။ ဟုတ်တော့ ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးနေပြီ။ ရှိတ်က လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးနှင့် လူနေမှုစနစ်ကြီးကို ဝေဖန်သည်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်များ၊ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားမှုများကို ဆွေးနွေးသည်။ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား ဒွေးရောယှက်တင် နေထိုင်ဆက်ဆံခြင်းကို အပြစ်ဆိုသည်။ ဤအခါမျိုးတွင် တာဟာက စကားဖြတ်၍ ပြောသည်။ တာဟာသည် မိန်းမအကြောင်း ပြောလာလျှင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောတတ်သည်။ မိန်းမတွေသည် အဝတ်ဝတ်ထားသည်ဆိုသော်လည်း ကိုယ်လုံးတီးချွတ်ထားသည်နှင့် ဘာမျှမခြားကြောင်း၊ အလိုဆန္ဒ ကြီးကြောင်း၊ တောကမိန်းမများသာလျှင် အမျိုးကောင်းသမီး ပီသတော့ကြောင်း၊ ဇိုင်းကောင်းကျောက်ဖိရှိကြောင်း တောသူများသည် မြို့သူများထက် အဆတစ်သန်းသာကြောင်း၊ မယားတောသူ ဟူသည့် စကားပုံရှိကြောင်းဖြင့် မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။

ရှိတ်က သူ့ကို ထောက်ခံသည့်အခါတွင် တာဟာ အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုနောက် ရှိတ်ကို တံခါးဝထိ လိုက်ဖို့ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

သူ့အဖို့ လေ့ကျင့်ခန်းယူဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ကစားရုံသို့သွားကာ သူ့ခြေထောက်တုများကို လေ့ကျင့်ရဦးမည်။ တာဟာသည် အိပ်ရာစွန့်၍ တွားသွားကာ ဖျတ်ခနဲ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး မျက်စိစကြဘက်သို့ လှိမ့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သစ်သားခြေထောက် နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ကျင့်ရသည်ကို လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ ဝတ်ရုံအင်္ကျီရှည်ကို လှန်ကာ သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေတုနှစ်ဖက်တို့ ဆက်ရာနေရာကို ကြည့်ရသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း သစ်သားများ ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်ခြေထောက်ပုံသဏ္ဌာန်၊ ပုံစံအသားရောင်မျိုး ဖြစ်သည်။ တာဟာသည် နှုတ်ခမ်းကိုလျက်ရင်း ဖိနပ်ထဲထည့် ဆုံးသွားသော ခြေထောက်များကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ဖိနပ်အထက် ခြေကျင်းဝထိ

တာဟာလောက်တွင် လှပသန့်ရှင်းသော ခြေအိတ်တစ်စုံ လျှော့ကျနေသည်။

တာဟာသည် စိတ်မချမ်းမသာပြီးလိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက် ပြတ်ခင်က သည်လိုဖိနပ်ကောင်းကောင်းတစ်ရံနှင့် ခြေအိတ်ကောင်းကောင်းတစ်စုံကိုတောင်တခွဲဖူးသည်။ ခြေထောက်ရှိတုန်းက သူ့အလိုမပြည့်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပြတ်တော့မှ ကြုံကြဖန်ဖန် အလိုပြည့်နေရသည်။ သူ့လခ ကလေးက ခမင်းမှ အနိုင်နိုင် စားလောက်ရုံရှိသည်။ ထိုအရာတွေကို မလှမ်းနိုင်။

နှစ်ကိုက်လောက် စမ်းလျှောက်လျှင်ပင် တာဟာ မောစပြုလာသည်။ အားစိုက်ရသဖြင့် သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးတွေ ပြန်လာသည်။ နာရီတစ်စိတ်ပြည့်အောင် မနည်းလျှောက်ယူရသည်။ မကြာမကြာ နားရသည်။ ပေါင်ထဲက စစ်စစ်စစ်ကိုက်လာသည်။ အားတွေ ကုန်ခန်းသွားသလောဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ဤခြေတုတွေနှင့် အလုပ်မဖြစ်၊ ဘာမျှသုံးမရ။ ဤခြေတုတွေအစား သွက်ချာပါဒ်ကိုနေသူတစ်ယောက်ကို ပေးသလို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေးသည်ကမှ တော်ဦးမည်။ ဤခြေတုကြီးတွေ မပါဘဲ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကလေး လှိမ့်ကာ မိမိသို့ အေးအေးသက်သာ ပြန်သွားချင်သည်။

သူရပ်နေတုန်း ဆရာဝန် အနားကဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ဆရာဝန်က ခြေအနေကို စုံစမ်းသည့်အခါ တာဟာက သူ့အခက်အခဲကို ဖွင့်ပြောသည်။ သူ့ဒုက္ခကို ဆရာဝန် နားလည်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်က သူ့စကားကို မထောင်။ ဇွဲရှိဖို့လိုကြောင်း ဤခြေတုနှစ်ဖက်တပ်၍ အသားကျသွားလျှင် လုပ်လုပ်နိုင်သေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဤတွင် တာဟာ တစ်မျိုးတင်ပြပြန်သည်။ ယခု သူတို့ပေးထားသော သစ်သားခြေထောက် နှစ်ဖက်သည် ပကတိ ခြေထောက်များထက် ရှည်နေသည်။ ခြေကြောင့် တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တိုင်တန်းသည်။ ဤတွင် ဆရာဝန်က မည်မျှရှည်နေသနည်းဟု မေးသည်။ ယခင်တုန်းက သူဝတ်သော ဆောင်းဘီသည် အတော်ဖြစ်သည်။ ယခု တိုနေပြီဟု အကြောင်းပြသည်။ ဆရာဝန်က ရယ်ကာ သူ့ပခုံးကိုပုတ်ရင်း ခြေတုများမှာ နဂိုခြေထောက်နှင့် ခြေအောင် တိုင်းလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘောင်းဘီက ရေလျှော်၍ နှစ်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

တာဟာက နှုတ်ခမ်းကိုလျက်ရင်း သူ့ဘီးတပ် ကုလားထိုင်တွင်

ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးဖြင့် ပြန်ထိုင်သည်။ ခြေတုက ကြမ်းပြင်ထိတော့မည် တာဟာသည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို သူ့အခန်းဘက်သို့ လှိမ့်လာရင်း ခြေ ဆိုသည့်အရာကို တီထွင်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျိန်ဆဲလာသည်။ တောပြန်ရောက် လျှင် ဤကွေး၍မရသော သစ်သားခြေထောက်ကြီးများဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ မိတ်ဆွေများနှင့် မည်သို့ စကားပြောနိုင်မည်နည်း။ တောတွင် ကုလားထိုင်တွေ ဆိုဟတွေမရှိ။ ဤအကြောင်းကို ဆရာဝန်ဆိုသူတို့ မသိ သလော။ မြို့ကလူများသည် တောသားတို့၏အကြောင်း၊ တောသားတို့၏ စိတ်သဘောထားကို နည်းနည်းမျှ နားမလည်ကြ။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် တာဟာသည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြောင်းထိုင်ကာ ခြေနှစ်ဖက်ကို တွဲလွဲချထားသည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ချောင်းက တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက်လာသည်။

သို့ထိုင်နေတုန်း အသက်ကြီးကြီး သူနာပြုဆရာမ စင်္ကီနာ ရောက်လာ ကာ သူ့ကို လက်တွန်းလှည်းကလေးဖြင့် ထမင်းလာပို့သည်။ စင်္ကီနာ၏ မြင်လျှင် တာဟာကျေနပ်သည်။ စင်္ကီနာက ဝဝစိုင့်စိုင့်၊ လူမမာတွေအတွက် အစာများများကို တစ်ယောက်တည်း အဝအပြဲ တုတ်ထားသလော မပြောတတ်။ သို့ရာတွင် စင်္ကီနာသည် ကြင်နာသည်။ သိမ်မွေ့သည်။ အသက်ငါးဆယ် ရှိသည့်တိုင် မျက်နှာတွင် အလှရိပ်သမ်းဆဲ ရှိသေးသည်။

စင်္ကီနာက သူ့ကျန်းမာရေးကို မေးသည်။ တာဟာက ဆရာဝန်ဆို ပေါ့ဆပုံ၊ သူ့ခြေတုများ မကောင်းပုံတို့ကို တိုင်တန်းသည်။ စင်္ကီနာက သူ့ခြေတုများ တစ်ခုခုချို့ယွင်းနေမည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ စစ်ဆေးပြီး ပြန်အပြင် ခိုင်းသင့်ကြောင်းဖြင့် အကြံပေးသည်။ ဤအကြောင်းကို ဆရာဝန်အား ပြောသော် ကြောင်း အကြံပေးကာ လောကတွင် အတုတပ်ရခြင်းဟူသည် ဘယ်တော့မှ မကောင်းကြောင်း စသဖြင့် အရွှန်းအပြက်ကလေးဖောက်၍ ပြောလိုက်သေးသည်။

တာဟာ၏ မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွားသည်။ ယနေ့ ညစာ ဟင်းကို မေးသည်။ စင်္ကီနာ၏သားငယ် နေမကောင်းနေသည်မှာ အခြေအနေ မည်သို့ နည်းဟု မေးမြန်းသည်။

စင်္ကီနာက ကြမ်းပြင်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ သူ့သစ်သားခြေတုကို

ဖိတ်ပေးသည်။ စင်္ကီနာ၏ လက်များက သူ့ပေါင်ကို လာ၍ထိသည်တွင် အစ်ကိုယ်လုံး ကြယ်သီးတွေ ဖြန်းခဲနေသွားသည်။ တာဟာသည် ဤမျှ ထုန်လှုပ်ရသလောဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ သွဲလိုက်ပြီး မတော်တရော်စိတ်ကူးကို ကြိုးစား၍ ပျောက်သည်။ သို့ရာတွင် ဆိုစိတ်ကူးက ပျောက်မသွား။

သူ့အဖို့ သူ့ကို ပြုစု ယူယသည့် မိန်းမတစ်ယောက် လိုနေသည်ကို တာဟာ ယခု သဘောပေါက်ပြီ။ ဤသို့ဖြင့် တာဟာသည် ငိုငိုငိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူ့ထွက်သက်သည် တဖြည်းဖြည်း အထက်သို့တက်လာကာ တာဟာ၏ မျက်နှာကို ကလူ၏သို့၊ မြူ၏သို့။

[Abdullah Hamed El Amin's When Old Taha Wore Socks]

အယုလွဲသူ

မုန်တိုင်းတစ်ခုထဲတွင် သူ့ကိုပထမဆုံး ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စက်လှေတစ်စင်းတည်းပေါ်တွင် မုန်တိုင်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့အောက်တွင် စက်လှေကြီး ပြိုကွဲနစ်မြုပ်သွားသည့် အခါတွင်မှ သူ့ကို ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် စက်လှေပေါ်တွင် ပါလာသည့် ကာနာကာ တိုင်းရင်းသား စက်လှေသမားများ ထဲတွင် သူ့ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မြင်လိုက်မိသည်မှာ မှန်ပါသည်။

သို့ရာတွင် “ပက်တီးဂျင်း” စက်လှေပေါ်တွင် လူတွေပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် သူ့ကို အထူးတလည် သတိမပြု မိခဲ့ပါ။ စက်လှေပေါ်တွင် ကာနာကာ တိုင်းရင်းသား စက်လှေအလုပ်သမား ရှစ်ယောက် ဆယ်ယောက်ခန့်၊ မျက်နှာဖြူ မာလိန်မှူး၊ လက်ထောက်မာလိန်၊ ကုန်ရုံထိန်းနှင့် ဦးခန်းမှလိုက်သည့် ခရီးသည် ခြောက်ဦးတို့အပြင် ကုန်းပတ်ခရီးသည်ကလည်း ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ပါသေးသည်။

သူတို့မှာ ပါမီတန်ကျွန်းသားနှင့် တဟီတီ ကျွန်းသားများဖြစ်ကြပြီး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး စသည်ဖြင့် စုံနေပါသည်။

သူတို့တွင် ကုန်သေတ္တာတစ်လုံးစီအပြင် ဖျာများ၊ စောင်များနှင့် အဝတ်ထုပ်များလည်း ပါလိုက်သေးသည်။

ပါမီတန် ကျွန်းစုတစ်ဝိုက်တွင် ပုလဲငုပ်သည့်ရာသီ ကုန်သွားလေပြီ။ ပုလဲငုပ်သမား အားလုံးတဟီတီ ကျွန်းစုသို့ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။ ဦးခန်းတွင် လိုက်ပါလာသည့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည် ခြောက်ယောက်မှာ ပုလဲကုန်သည်

များ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်မှာ အမေရိကန်လူမျိုးများဖြစ်ပြီး၊ တစ်ယောက်မှာ အချွန်ဆိုသည့် တရုတ်အမျိုးသားဖြစ်သည်။

(အချွန်မှာ ကျွန်တော်တွေဖူးသမျှ တရုတ်များထဲတွင် အသားအဖြူဆုံး ဖြစ်ပါသည်။)

တစ်ယောက်မှာ ဂျပန်လူမျိုး၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ ပိုလန် ရေဝတ်လူမျိုး ဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘာပြဿနာမျှမရှိ။ ကုန်းပတ်ခရီးသည် ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက်တို့တွင်လည်း ဘာပြဿနာမျှမရှိ။ အားလုံးအဆင်ပြေနေသည်။ အားလုံးကပင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရန် ပါပီတီကျွန်းတွင် ဖိမ့်ဖြင့်နေရန် စိတ်ကူးနေကြသည်။

“ပက်တီးဂျင်း” စက်လှေသည် ဝန်များနေသည်။ အမှန်အားဖြင့် တန်ခုနစ်ဆယ်သာရှိသဖြင့် ထိုမျှလောက်ဝန်တင်ခွင့် မရှိ။ စက်လှေဝမ်းထဲတွင် မုတ်ခွံတွေ၊ အုန်းသီးတွေ တင်ထားလိုက်သည်ကလည်း ပြည့်။ အောက်တွင် ထားစရာမရှိတော့သဖြင့် မုတ်ခွံများကို အပေါ်ခန်းထဲတွင် တင်လာခဲ့ရသေး၏။ သည်လောက်များသည့် ဝန်ကိုတင်၍ အလုပ်လုပ်လာနိုင်သော စက်လှေသမားများကို ကြည့်၍ အံ့သြရသေးသည်။ စက်လှေသမားများမှာ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လမ်း လျှောက်စရာနေရာမရှိသဖြင့် လက်ရန်းအပြင်ဘက်မှ တွယ်၍ သွားလာကြရသည်။

ညပိုင်းတွင်ဆိုလျှင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်နေကြသော ခရီးသည်များကို ကျော်ဖြတ်သွားကြရသည်။ အချို့နေရာများတွင်ဆိုလျှင် လူနည်းထပ်မံတတ် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ထိုမျှမကသေးသော ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေလည်း ပါပါသေးသည်။ ပကြွေးဥအိတ်များ၊ အုန်းစိမ်းများနှင့်ငှက်ပျောခိုင်များကလည်း စက်လှေတစ်စင်းလုံး ပြည့်ကျန်နေသည်။ ရွက်တိုင်ကြားတွင် တက်မကိုင်နိုင်ရန်အတွက် သံကြိုးခပ်နိမ့်နိမ့် တန်းထား ပါသည်။ တက်မကြိုးများတွင်လည်း ‘ငှက်ပျောခိုင်တွေ ချိတ်ချထားလိုက်ပါ သေးသည်။ ဘယ်ညာတက်မကြိုး တစ်ချောင်းလျှင် အခိုင်ငါးဆယ်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။

အရှေ့တောင် လေပြင်းတိုက်လျှင် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်နှင့်ကျွန်တော်

တို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုခရီးသည် တော်တော်တော့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည်။ ယခုမှ အရှေ့တောင်လေကလည်း တစ်ချက်မျှ မတိုက်ပါ။ ခရီးထွက်လာပြီးစ ပထမငါးနာရီလောက်တွင်သာ အရှေ့တောင် လေလာပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ ပန်ကာအိုတစ်ဒါဇင်လောက်သာ ရှိပါတော့သည်။ ထိုနေ့ညတစ်ညလုံးနှင့် နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး လေငြိမ်နေပါသည်။ လေငြိမ်ရုံမျှ မက နေကလည်း စူးစူးရဲရဲပူနေသဖြင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းကိုက်စေလောက်အောင် မှန်သားလို ငြိမ်သက်ကြည်လင်နေပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် တစ်ယောက်သေသွားပါသည်။ ထိုသူမှာ အိစတာကျွန်း သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုနှစ် ပုလဲရာသီတွင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အတော် ဆုံးသော ပုလဲငုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်ရောဂါဖြစ်ပြီး သေသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ရှိအိုဂါမှ ထွက်မလာခင် ကမ်းပေါ်တုန်းက ကျောက်ရောဂါဖြစ်သူဆို၍ မကြားခဲ့။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဘယ်လိုလုပ်ပါလာသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိနိုင်ပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့စက်လှေပေါ်တွင်မူ ကျောက်ရောဂါကြောင့် တစ်ယောက်သေသွားပြီး၊ နောက်ထပ်သုံးယောက် ကျောက်ပေါက်နေကြသည်။

ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ စက်လှေပေါ်တွင် ကျောက်ရောဂါဖြစ်သူတို့ကို သီးခြားခွဲထား၍လည်း မရ။ သူတို့ကို ဆေးဝါးကုသခြင်းလည်း မပြုနိုင်။ ကျွန်တော်တို့သည် စက်လှေပေါ်တွင် ငါးသေတ္တာဘူးထဲမှ ငါးများလို ပြည့်သိပ်နေတော့သည်။ ထိုအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံမှအပ အခြားဘာမျှ မတတ်နိုင်ပြီ။ ထေမတစ်ယောက်သေပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုအတိုင်းပင် ငုတ်တုတ်စင်းခဲနေကြရတော့သည်။ ထိုညတွင် လက်ထောက် ဗာလိန်၊ ကုန်ရုံထိန်း၊ ပိုလန်ရေဝတ် ပုလဲကုန်သည်နှင့် ဌာနေပုလဲငုတ်သမား သေးယောက် တို့ လှေကလေးတစ်စင်းဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ သူတို့ အကြောင်းကို နောက်ထပ်ဘာမျှမကြားရတော့။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဗာလိန်မှူးကပါလာသည့် လှေများ အားလုံးကို ဖြတ်ချပစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွင် ဘာမျှ မရှိတော့။

ထိုနေ့တွင် နှစ်ယောက်သေသည်။ တတိယနေ့တွင် သုံးယောက်သေ

သည်။ သို့ဖြင့် ရှစ်ယောက်သေသွားပြန်သည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မည်သို့ရင်ဆိုင်ကြသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစွာ ကောင်းပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဌာနေတိုင်းရင်းသားများဆိုလျှင် စကားကို ပင် မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသည်။ မာလိန်မှူးအိုဒိုဆေ (သူသည် ပြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။) ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာမှာ အကြောပင် ဆွဲနေလေပြီ။ အိုဒိုဆေမှာ လူကောင်ကြီးကြီး ခပ်ဝဝဖြစ်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန်အနည်းဆုံး ပေါင်နှစ်ရာရှိသည်။ မကြာမီတွင်ပင် သူသည် တုန်တုန်တုန်တုန် ဖြစ်နေသော အဆီတုံးကြီးတစ်ခုနှင့် တူလာပါသည်။

ဂျာမန်၊ အမေရိကန် နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စက်လှေပေါ်တွင် ပါလာသည့် စကော့စ်စကီးများကို ချုပ်ဝယ်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ကို မိုးမလင်း အောင်သောက်ပြီး မူးနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တွက်ကိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ သောက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်လုံး အရက်မူးအောင် သောက်ထားလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ကျောက်ရောဂါပိုးတို့ထံ သတိပြုသွား ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တွက်ကိန်းသည် မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရက်မသောက်သည့် မာလိန်မှူး အိုဒိုဆေနှင့် အချွန်ကိုလည်း ဘာရောဂါမှ ကူးစက်ခြင်း မရှိကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုပါသည်။ မာလိန်အိုဒိုဆေမှာ အရက်ကို တစ်စက်မျှ သောက်ခြင်း မရှိဘဲ အချွန်မှာလည်း ထစ်နေထိုင် တစ်ခွက်သာ သောက်ပါသည်။

အချိန်မှာ တော်တော်သာယာသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ဥတ္တရယဉ်စွန်း တန်းသို့ သွားနေသောနေ့သည် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ တစ်ချိန်တစ်ချိန်တွင် မိုးသက်လေပြင်းတိုက်သည်မှအပ ကျန်အချိန် များတွင် လေတိတ်လျက်ရှိပါသည်။ မိုးသက်လေပြင်းသည် တစ်ခါကျလျှင် ငါးမိနစ်မှ နာရီဝက်လောက်အထိ ကြာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရွဲရွဲစိုစို ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျန် အချိန်များတွင် လေငြိမ်လျက်ရှိပါသည်။ မိုးသက်လေပြင်းကျပြီးလျှင် နေသည် ကျကျတော့တော့ ပူလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စက်လှေကုန်းပတ်ပေါ်မှ အနီးအငွေ့သွေ

ပြန်နေတတ်သည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ အငွေ့တွေ ပြန်နေသည့်အခါမျိုးတွင်မူ မသက်သာလှပါ။ ထိုအငွေ့များသည် သန်းပေါင်းများစွာသော ရောဂါပိုးမွှားတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် သေမင်း၏အငွေ့ဖြစ်ပါသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ သေလူမြောပါးဖြစ်သော လူမမာတွေအနီးမှ အငွေ့တွေ ပြန်တက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်ခွက် ထပ်ချကြသည်။ အမှန်ကတော့ တစ်ခွက်တောင် မကပါ။ နှစ်ခွက် သုံးခွက်လောက် ခပ်ပြင်းပြင်းစပ်၍ သောက်ချလိုက်ကြပါသည်။ လူသေများကို ကျွန်တော်တို့စက်လှေဘေးတွင် ခြံရံလိုက်ပါလာသည့် ငါးမန်း အုပ်ကြီးများထဲသို့ ပစ်ချသည့်အခါတိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ထပ် ခွက်ပိုတွေ အများကြီးဆောင်း၍ သောက်ကြပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ပတ်လုံးလုံး ဝီစကီးတွေကို သောက်လာခဲ့ရာ ကုန်သွားသည်။ မသောက်၍လည်း မဖြစ်ပါ။ မသောက်လျှင် ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်ပင် မရှိတော့ပါ။ နောက်ထပ်ကြုံတွေ့လာမည့် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနိုင်ရန်မှာ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့ လိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေတစ်စင်းလုံးတွင် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်ကို ကြည့်လျှင် ကျွန်တော်ဆိုလိုသည်ကို နားလည်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ယင်းနှစ်ယောက်အနက် နောက်တစ်ယောက်မှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာလည်း ကျွန်တော် သူ့ကို စ၍ သတိပြုမိချိန်တွင် မာလိန်မှူးအိုဒိုဆေက သူ့ကို ဒိဋ္ဌိဟုခေါ်သဖြင့် သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စကားကို ပြန်ဆက်ရပါဦးမည်။

သီတင်းပတ် ကုန်သွားသည့်အခါတွင် ဝီစကီးလည်း ကုန်သွားပါပြီ။ နုတ်ကုန်သည်များမှာလည်း မမူးနိုင်ကြတော့ပါ။ ထိုအခါကျမှပင် ဦးခန်း ဆောက်ထပ်သို့ဆင်းသည့်လှေကားတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပြဒါးတိုင်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ ပါမိုတန်ကျွန်းစု တစ်ဝိုက်တွင် ထုံးစံအပူချိန်မှာ အများအားဖြင့် ၂၉ ဒီဂရီ ၈၅ ဒီဂရီနှင့် ၃၀ ဒီဂရီ ၀၀ ဒီဂရီ၊ သို့မဟုတ် ၃၀ ဒီဂရီ ၁၅ ဒီဂရီကြားတွင် အတက်အကျ ရှိတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုကြည့်လိုက် သည့်အခါ အပူချိန်သည် ၂၉ ဒီဂရီ ၆၂ အထိ ကျဆင်းနေသည်။ ထို ပြဒါးချိန်သည် ကျောက်ရောဂါပိုးတို့ကို စကော့စ်စကီးထဲတွင် နှစ်သတ်နေသည့်

ပုလဲကုန်သည် ကိုပင် အမှူးပြေလောက်သည့် ပြဒါးချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အပူချိန် ကျဆင်းနေကြောင်းကို မာလိန်မူး အိုဒိုဆေထံ ပြောပြသည်။ သူက ပြဒါးချိန်ကျဆင်းနေသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြဒါးချိန် ကျဆင်းနေသည်ကို သူ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ အမှန်ကတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ သူသည်လည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်ပါသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါသည်။ သူသည် ရွက်တိုင်ငယ်များမှ ရွက်များကို လိပ်တင်လိုက်ပါသည်။ လေဟာရွက်ကို ချလိုက်ပါသည်။ သက်ကယ်ကြိုးများကို တန်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် လေကို စောင့်ပါသည်။ လေကျလာသည့် အခါတွင်မူ သူသည် အမှားတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိပါသည်။ ယင်းမှာ စက်လှေဝဲဘက်ဦးပိုင်းထိ လေလာသည့်ဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်း တည့်တည့်ထဲသို့ ရောက်မနေလျှင် အိကွေတာ တောင်ဘက်တွင် ထိုအတိုင်း လုပ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ ကျွန်တော့်တို့ စက်လှေသည် မုန်တိုင်းလမ်း ကြောင်းတည့်တည့်တွင် ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လေအားက တဖြည်းဖြည်း ပြင်း၍လာခြင်း၊ အပူချိန်ဆက်တိုက်ကျဆင်းလာခြင်း စသည်တို့ကို ထောက်လှမ်း ကျွန်တော်တို့သည် မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်း တည့်တည့်ထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို သိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အပူချိန်ပုံမှန်ပြန်ရောက်လာသည်အထိ လှေကို ဝဲဘက်ပဲ့ပိုင်းဖြင့် လေကို ခံထားပြီး နောက်မှ ပြန်တည့်ချင်ပါသည်။ သို့ဖြင့် သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကာ အော်ကြ ဟစ်ကြသည့် အထိ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူကမူ ကျွန်တော့်စကားကို လက်မခံပါ။ ဆိုးသည်မှာ မည်သည့် ပုလဲကုန်သည်ကမျှ ကျွန်တော့်ဘက်က ထောက်ခံခြင်း ဆိုခြင်း မပြုကြသည့်အချက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာကောင်နည်း။ ကျွမ်းကျင်သော မာလိန်တစ်ယောက် ထက် ပင်လယ်အကြောင်းကို ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါမည်နည်းဟု သူ၏ ထင်နေကြပုံ ရပါသည်။

လေပြင်းနှင့်အတူ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက ကြောက်စဖွယ် တက်လာကြပါ သည်။ ကျွန်တော့်တို့ စက်လှေကလေးကို လာရိုက်သည့် ပထမဆုံး လှိုင်းလုံးကြီး

သုံးလုံးကို ကျွန်တော့်တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါ။ သင်္ဘောကိုလှည့်သည့်အခါတွင် ကြုံရပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့စက်လှေကလေးသည် ပထမဆုံးတက် လာသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီး ကြားထဲသို့ ကျသွားပါသည်။ ပထမဆုံး လှိုင်းလုံးကြီးသည် စက်လှေကလေးပေါ်ကို ကျော်သွားပါသည်။ အသက်ကယ် ကြိုးစများမှာ ကျန်းမာသူများနှင့် ကိုယ်ကာယဗလ တောင့်တင်းသူများအတွက် သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးငယ်များ၊ မကျန်းမာသူ များနှင့် သေလုမြောပါးဖြစ်နေသူများက ကယ်ပါယူပါ တစာစာဖြင့် တစ်အုပ် တစ်ထွေးကြီး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လိမ်နေကြသည့်အခါတွင်ကား ထိုသက်ကယ် ကြိုးများသည် ကျန်းမာသူများအတွက်လည်း ကောင်းကောင်း အသုံးမဝင်တော့ပြီ။

ဒုတိယ လှိုင်းလုံးကြီး ဝင်ဆောင်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ စက်လှေကလေးမှာ လှိုင်းလုံးကြီးအောက်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ စက်လှေ ခုိုင်းမှာ လှိုင်းအောက်တွင် ရောက်နေပြီး ဦးပိုင်းမှာ ကောင်းကင်သို့ ထောင်နေ ပါသည်။ သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းများအားလုံးသည် ပဲ့ပိုင်းသို့ လျှောကျသွား ပါသည်။ လူရေစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု စီးဆင်းသွားသည်နှင့် တူပါသည်။ အချို့က ဦးခေါင်းက အရင်လာပြီး အချို့က ခြေထောက်က အရင်လာပါသည်။ အချို့က နံ့လန့် ကျသွားပြီး လိမ်ဆင်းသွားကြပါသည်။ အချို့က ခွေခေါက် ချက်၊ အချို့က လက်ကားယား ခြေကားယားဖြစ်လျက်၊ အချို့က တွန့်လိမ်လျက်၊ အချို့က တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် လုံးထွေးရစ်ပတ်လျက်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်ကြိုးတစ်စ ငုတ်တစ်ငုတ်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်မိသည်တိုင် နောက်က လူ့ခန္ဓာတွေ ခုလိုက် အထပ်လိုက်လိမ်လာသည့်အခါတွင် မြဲမြဲမကိုင်နိုင်တော့ဘဲ လွတ်ထွက် သွားကာ ထိုလူထပ်ကြီးနှင့် ရောပါသွားသည်။

တစ်ယောက်မှာ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန်ကျလာကာ စက်လှေယာဘက်က ခုန်းပတ်နှင့် သွားရိုက်မိသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ကြက်ဥကလေးတစ်လုံးလို ခန်းခနဲ ကွဲထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ် လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံး လာနေသည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးခန်းအမိုးပေါ်သို့ ပြေးတွယ်တက်လာခဲ့ကာ ခုတ်ကြိုးခန်းထဲသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ အချွန်နှင့် အမေရိကန် ပုလဲကုန်သည် တစ်ယောက်တို့က ကျွန်တော်လုပ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က တစ်လျားခုန်လောက် ရှေ့သို့ ရောက်နေလေပြီ။ အမေရိကန်မှာ လှိုင်းတစ်ချက် ပုတ်လိုက်သဖြင့် ဖွဲ့မှုန်ကလေးတစ်မှုန်လို ပဲ့ပိုင် ကိုကျော်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။ အချွန်မှာမူ ဘီးဒေါက်ဟိုင်တစ်တိုင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ဘီးနောက်သို့ ပါသွားသည်။

ထိုစဉ် ရာရီတုန်ဂါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းချိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ နည်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မဟုတ်ပါ။ ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ အချွန်က ကျန်သည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကာနာထား တိုင်းရင်းသားပဲ့ကိုင်ကို လှမ်းဆွဲထားပါသည်။ ထိုစဉ် စက်လှေသည် ညာဘက်သို့ စောင်းသွားပါသည်။

ဤတွင် ဦးခန်းနှင့် လက်ရန်းကြား စက်လှေဘယ်ဘက်ကုန်းပတ်သို့ ရောက်နေသည့် လူ့ခန္ဓာများသည် လှိုင်းလုံးများနှင့်အတူစက်လှေညာဘက် ကုန်းပတ်သို့ တရဟော လိမ့်ဆင်းလာပြန်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့အားလုံး လွင့်စဉ်ပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားပါတော့သည်။

ထိုအထဲတွင် အချွန်၊ ရာရီတုန်ဂါကျွန်းသူ အမျိုးသမီးနှင့် ပဲ့ကိုင်လည်း ပါသွားပါသည်။ လက်ရန်းကို တွယ်ထားရာမှ လွင့်ကျသွားစဉ် အချွန်သည် တည်ငြိမ်သောအပြုံး ပြုံးပြသွားသေးသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသေးသည်။

တတိယလှိုင်းလုံးမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း အပျက်အစီး သိပ်မရှိ လှပါ။ ထိုလှိုင်းလုံးရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ စက်လှေပေါ်ရှိ လူအားလုံး ရွက်ကြိုးခန်းထဲသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်မူ ရေတစ်ဝက်မြင့်တစ်ဝက်သတိရနေသူ လူဒေါ်ဒေါ်ခင်ခင်သာလျှင် လှိုင်းပုတ်ရာသို့ လိမ့်နေကြပြီး ဘေးကင်းရာသို့ရောက်ရန် တရွတ်ဆွဲသွားနေကြသည်။

သူတို့သည် စက်လှေပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော လှေနှစ်စင်းက အပျက်အစီး များလိုပင် လွင့်စဉ်ပါသွားကြသည်။ လှိုင်းလုံး တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးကြားတွင် ကျန်တော်နှင့် အခြားပုလဲကုန်သည်အချို့သည် အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ် ဆယ်ငါးယောက်ခန့်ကို ဦးခန်းထဲသို့ခေါ်ပြီး ကြမ်းပြင်တွင် အမှောက်ခိုင်း ထားရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုသင်္ဘောစရာ သတ္တဝါများသည် သူတို့ကအတိုင်း ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

လေမုန်တိုင်းကတော့ ကျွန်တော်အတွေးအကြံအရ ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ခုခံလောက် ပြင်းထန်သည့် လေမျိုးကို ရှိလိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော်မထင်ခဲ့ပါ။ သူတို့ကဲ့သို့ လေမုန်တိုင်းမျိုးကို ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းပါ။ ချောက်ချားဖွယ် အိပ်မက်တစ်ခုကို မည်သို့များ နားလည်အောင် ဖော်ပြနိုင်ပါမည်နည်း။ ယခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ရသည့် မုန်တိုင်းမှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

လေမုန်တိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်အစားများကို ဆုတ်ဖြိပ်စစ်ပါသည်။ ဆုတ်ဖြိပ်စစ်သည်ဟု ပြောခြင်းမှာ ကားပမာပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ တကယ်ဖြစ်ပါသည်။ မယုံလျှင်လည်း တတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သည်တို့ကို ပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံချင်ပါ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သဖြင့်သာ ယုံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုလေမုန်တိုင်းမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရ သူသည် အသက်ရှင်ဖို့ တော်တော်ခက်ပါလိမ့်မည်။ ထိုလေမုန်တိုင်းသည် ရာမ ကြောက်ဖွယ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကြောက်စရာကောင်းခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ လေသည် အရှိန်လျှော့ပါးခြင်းမရှိဘဲ အရှိန်ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တန်ပေါင်း သိန်းသန်းကုဋေ ရှိသော သဲတို့ရှိသည် ဆိုပါစို့။ ထိုသဲပွင့် များသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်ကိုးဆယ်၊ မိုင်တစ်ရာ၊ မိုင်တစ်ရာနှစ်ဆယ် သို့မဟုတ် တစ်နာရီလျှင် ရေတွက်၍မရနိုင်သော မိုင်နှုန်းဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည် ဆိုပါစို့။ တစ်ဖန် ထိုသဲပွင့်တို့သည် မြင်လည်း မမြင်ရ၊ ဆုပ်ကိုင်၍လည်း မဆုပ်ကိုင်ရ။ သို့ရာတွင် သဲပွင့်များ၏အလေးချိန်မျိုးဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည် ဆိုပါစို့။ အချက်တို့ကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် လေမုန်တိုင်းသည် မည်သို့သော ရာကို ဝိုးတိုးဝါးတားလောက်တော့ သဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အမှန်ကတော့ သဲပွင့်နှင့်နှိုင်းလျှင်ပင် မလုံလောက်သေးပါ။ ရွှံ့နှင့် နှိုင်းသင့်သည် ထင်ပါသည်။ ရွှံ့လို အလေးချိန်စီးပြီး မြင်သည်လည်း မမြင်ရ၊ မီးသပ်၍လည်း မရသော အရာကြီး တစ်ခုနှင့်သာ ထိုလေမုန်တိုင်းကို နှိုင်းယှဉ်သင့်ပါသည်။ မဟုတ်သေးပါ။ ထို့ထက်ပင် ပိုပါသေးသည်။ ကမ္ဘာပေါ် တွင် ရှိသမျှသော မော်လီကျူးများသည် ရွှံ့တံတိုင်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းသွားသည်နှင့် တူသည်ဟုလည်း ပြော၍ ရနိုင်မည်ထင်ပါသည်။

ထို့နောက် ထိုရွာတံတိုင်းကြီး ဝင်ဆောင်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အထူးထူးသော အကျိုးဆက်များကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မဟုတ်ပါ။ ထိုမျှလည်း မကသေးပါ။ လူ၏ဘာသာစကားသည် သူ့ဘဝ၏သာမန်အခြေအနေများကို ဖော်ပြနိုင်သောစွမ်းအား ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုမျှပြင်းထန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လေမုန်တိုင်းကြီးအကြောင်းကို ဖော်ပြရန်ကား ဘာသာစကားတွင်လည်း အစွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အထက်တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ထိုလေမုန်တိုင်းကြီး၏မြင်ကွင်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြခြင်း မပြုသည်က ပို၍ ကောင်းမည်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စက်လှေမှရွက်များ လေထဲတွင် စုတ်ပြတ်လွင့်ခဲ့သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် မာလိန်အိုဒိုဆေသည် တောင်ပင်လယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကျက်စားသည့် စက်လှေများပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူဆခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါသည်။

ယင်းမှာ ပင်လယ်ကျောက်ဆူး ဖြစ်ပါသည်။ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးမှာ ကင်းဗတ်အိတ် ချွန်ချွန်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်ပြီး အိတ်ဝတွင် ကြီးမားသော သံကွင်းကြီး တစ်ခု တပ်ထားပါသည်။ စွန်များတွင် စွန်ကြိုးတွေ ဆိုင်းထားသကဲ့သို့ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးကိုလည်း သံကြိုးတွေ ဆိုင်းထားသည်။ စွန်သည် ကြိုးများ ကြောင့် လေကိုစုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးကလည်း ရေကို စုပ်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ၌ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးအိတ်သည် ရေအောက်တွင် မျဉ်းမတ် တစ်ချောင်းကို ထောင်ထားသလို ထောင်ထောင်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ထိုကျောက်ဆူးအိတ်ကြီးကို ပဲ့တွင် ချည်ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် စက်လှေဦးသည် မမြုပ်တော့ဘဲ ဦးထောင်ပြီး ပေါ်နေပါသည်။ လေ မည်မျှထန်ထန် လှိုင်းမည်မျှကြီးကြီး မမြုပ်တော့ဘဲ ဦးထောင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စက်လှေသည် မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်းတည့်တည့်ထဲသို့ ရောက်မသွားခဲ့လျှင် အခြေအနေသည် ထိုမျှလောက်ဆိုးဖွယ် မရှိပါ။ လေသည် ရွက်တိုင်များကြားမှ ရွက်များကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စက်လှေမှ ရွက်တိုင်များကို အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်အောင် ချိုးပစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တက်မကို အဆစ်ဆစ်ကျိုးသွားစေခဲ့ပါသည်။ သို့တိုင် အောင် ကျွန်တော်တို့သည် လာနေသော မုန်တိုင်းကြီး၏ ဗဟိုချက်မထဲတွင် ရောက်ရှိမနေခဲ့လျှင် အခြေအနေ ထိုမျှလောက် ဆိုးမည်မဟုတ်ပါ။ ယခုမှ မုန်တိုင်း၏ ဗဟိုချက်မသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး လာနေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ပြေးမုန်တိုင်း၏ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် သွက်ချာပါဒလိုက် သကဲ့သို့ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်ဘဲ ယိုင်လဲမေ့ကျ သွားတော့မည်လားဟုပင် ထင်မိပါသည်။ အကယ်၍သာ မုန်တိုင်း၏ ဗဟိုချက်မ ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်ဆိုလျှင် သည်အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်သည် တင်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သေသွားတော့မည်ဟုသာ ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် လေသည် ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားပါသည်။ လေဆို၍ တစ်ချက်ကလေးပင် မတိုက်တော့ပါ။ ဤသို့ဖြစ်သွားသည်က ပို၍ပင် ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် နာရီပေါင်းများစွာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ခြင်းထန်စွာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံရင်း လေမုန်တိုင်း၏ ဖိစီးမှုကို တွန်းလှန်နေခဲ့ကြရပါသည်။

ထို့နောက် လေ၏ဖိအားသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် ပြန်ကားထွက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ပျံသန်းသွားလိုက်ချင်၏။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ဦးကို ဖွဲ့စည်းထားသည့် အဓာတ်မြူများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တွန်းကန်လျက် ကာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဟင်းလင်းပြင်ထဲသို့ ပျံသန်းသွားတော့မည်လားဟုပင် ထင်လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ပေါ့ပါးသော ခံစားမှုသည် ကမ္ဘာသာ ကြာလိုက်၏။ ပျက်စီးခြင်း ဘေးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်သို့ ချရောက်လာလေပြီ။

လေပြင်းနှင့် ဖိအား လျော့နည်းသွားသည့်အခါတွင် ပင်လယ်လှိုင်းကြီးများက ကြွတက်လာကြသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများသည် မိုးတိမ်တိုက်များဆီသို့ လှမ်း၍ ခုန်ကြ၏။ ပျံသွားကြ၏။ ပျံတက်ကြ၏။ လေသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှနေ၍ ငြိမ်သက်နေသော ဗဟိုချက်မဆီသို့ စွတ်တိုက်နေသည်။ ထိုအခါ၌ ပင်လယ်သည် မိုမောက်ကြွတက်လာတော့သည်။ ထိုလှိုင်းလုံး

တို့ကို တားဆီးရန်အတွက် လေကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ တိုက်ခတ်ခြင်း မရှိ။ လှိုင်းလုံးများသည် ရေပုံးတစ်ပုံးအောက် ခြေမှ ဖော့များကို ပစ်တင်လွှတ် လိုက်သကဲ့သို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တက်လာကြသည်။

ထိုလှိုင်းလုံးများသည် ဦးတည်ရာတစ်ခုသို့ တူရှုခြင်း မရှိဘဲ ကြွချင်သည့် နေရာမှ ကြွတက်ကာ ပရမ်းပတာဖြင့် သောင်းကျန်းလျက်ရှိ၏။ ထိုလှိုင်းများထူး ရူးသွပ်နေသော လှိုင်းကြီးများဖြစ်၏။ လှိုင်းလုံးတို့၏ အမြင့်သည် အနည်းဆုံး ပေရှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ရှိပေလိမ့်မည်။ အမှန်အားဖြင့် လှိုင်းလုံးဟုပင် မခေါ်ထိုက်တော့။ လူတို့မြင်ဖူးခြင်း မရှိသေးသော လှိုင်းလုံးများသာ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုလှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကြောက်ဖွယ် အလိပ်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ လှိုင်းမဟုတ်။ ရေလိပ်ကြီးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုရေလှိုင်းလိပ်ကြီးများသည် ပေရှစ်ဆယ်ခန့် မြင့်ကြ၏။ ထိုမျှမကပါ။ ပေရှစ်ဆယ်ထက်ပင် မြင့်ပါသေးသည်။

လှိုင်းလိပ်ကြီးများသည် ရွက်တိုင်ထိပ်များကို ကျော်သွားကြသည်။ ထိုလှိုင်းလုံးကြီးများသည် ထောင်တက်လာသော ရေပန်းကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

ရေလုံးပေါက်ကွဲမှုကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ အရက်မူးနေသော လှိုင်းလုံးကြီး များ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုလှိုင်းကြီးများသည် လဲကျချင်သည့်နေရာတွင် ကသောင်း ကနင်း လဲကျသွားကြ၏။ ထိုလှိုင်းစုကြီးများသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး တိုးဝှေ့ကြ၏။ ဝင်ဆောင့်ကြ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တဝေါပေါအောင်မြင့် ပြေးတက်လာကာ တစ်လုံးအပေါ်တွင်တစ်လုံး ထပ်၍ လဲကျသွားကြ၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း ဝင်ဆောင့်မိပြီး ရေတံခွန်ပေါင်းများစွာတို့ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းကျလာသကဲ့သို့ ဖြာထွက်သွားကြကာ ပြိုလဲသွားကြ၏။ ထိုနေရာသည် မုန်တိုင်း၏ ဗဟိုချက်မဖြစ်၏။ ထိုနေရာသည် ပင်လယ်တစ်ခု လူတို့တစ်ခါမျှ မတွေ့ထင်ဖူးသော နေရာမျိုးသာ ဖြစ်၏။

ထိုနေရာသည် ကသောင်းကနင်းဖြစ်မှု၊ ပရမ်းပတာကျမှု၊ ကစဉ်ကလွှဲ ဖြစ်မှုပေါင်းစုံတို့ စုဝေးရာဖြစ်၏။ ထိုနေရာသည် ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး ရူးသွပ်စေ ငရဲတွင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့စက်လှေ “ပက်တီးဂျင်း” ကော ဘယ်ရောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ သူလည်း မသိဟု နောင်တွင် တိတိတကတတွန်းက ကျွန်တော်တို့ ပြောပြသည်။ စက်လှေမှာ တကယ်ပင် စုတ်ပြတ်သွားလေပြီ။ ကွဲထွက်သွားလေပြီ။

စက္ကူချပ်ကလေးတစ်ချပ်လို ပြူးချင်သွားလေပြီ။ ထင်းတို ထင်းစ သစ်တိုသစ်စ အဖြစ် ကြေမ္မသွားလေပြီ။ တစ်စစ် ဖြစ်သွားလေပြီ။ ကြေမ္မပျက်စီးသွားလေပြီ။ သတိရလာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ရေထဲတွင် ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်သုံးပုံနှစ်ပုံက နစ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်သည် အလိုအလျောက် ကူးခတ်နေသည်။

ရေထဲသို့ ဘယ်လိုတယ်ပုံ ရောက်လာသည်ကိုလည်း မမှတ်မိ။ ကျွန်တော် တို့ စက်လှေကလေး တစ်ပိုင်းတစ်စစ် ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အချိန် ကလေးမှာပင် ကျွန်တော် သတိမေ့မြောသွားသည်ကိုသာ ကျွန်တော်မှတ်မိ တော့သည်။

ယခုတော့ ရေထဲသို့ရောက်နေပြီ။ ရောက်သည့်အခြေအနေတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကောင်းဆုံးသည်လည်း အလားအလာတော့ သိပ်မရှိလှပါ။ လေသည် ပြန်၍တိုက်လာပြန်၏။ လှိုင်းလုံး များမှာ သေးငယ်သွားပြီး စည်းချက်မှန်မှန် လှုပ်ရှားမှုပြုလာ၏။ မုန်တိုင်း၏ ဗဟိုချက်မကို ဖြတ်သန်းကျော်လာခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ငမန်းတွေ မရှိသဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ မုန်တိုင်းသည် သေမင်းစက်လှေကို ဝန်းရံလိုက်ပါလာကြသည့် အာသာငမ်းငမ်း ငမန်းအုပ်ကြီးကို အုပ်စုခွဲပစ်လိုက်ပြီးနောက် လူသေအလောင်း များကို ချ၍ ကျွေးပစ်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့စက်လှေအပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြီး နစ်မြုပ်သွားသည့် အချိန်မှာ မွန်တည့်ချိန်လောက်တွင် ဖြစ်၏။ စက်လှေဧရာ အံ့ဖုံးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကောက်တွယ်မိသည့် အချိန်မှာ နောက်နှစ်နာရီအကြာတွင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ထိုအချိန်က မိုးသည် သည်းထန်စွာရွာလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ဧရာအံ့ဖုံးကို သွားတွေ့ခြင်းမှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ လက်ကိုင်တွင်မူ ကြိုးစ ခပ်တိုတို တစ်ချောင်းလည်း ချည်လျက်သား ပါလာ၏။ အကယ်၍ ငမန်းအုပ်ကြီး ပြန်မလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်အဖို့ တစ်ရက်လောက်တော့ အသက်ရှင်နေပေဦးမည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သုံးနာရီ၊ သို့မဟုတ် သုံးနာရီကျော်ကျော်ကြား၍ အံ့ဖုံးကို တွယ်၍ မျောနေသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကို မိတ်ကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ၏။ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲအောင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း

တွင် အသက်ရှူစဉ် ရေတွေနှာခေါင်းထိမဝင်အောင်လည်း သတိထားရလေသည်။

ထိုသို့ အသက်ကို အာရုံစိုက်၍ ရှူနေစဉ် အသံဗလံများကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ မိုးစသွားခဲ့လေပြီ။ လေနှင့်လှိုင်းတို့မှာလည်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ပေနစ်ဆယ် မရှိတရှိ အကွာတွင် အံ့ဖုံးတစ်ချပ်မျောနေပြီး ထိုအံ့ဖုံးကို မာလိန်မှူး အိုဒိုဆေနှင့် တိတ္ထိတက္ကတွန်းတို့ တွယ်ထားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုအံ့ဖုံးကို တစ်ယောက်တည်း တွယ်နိုင်အောင် အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ အနီးဆုံး မာလိန်မှူးကမူ အော်ဟစ်လျက်ရှိ၏။

“ဟေ့ ငါ ရထားတာကွ၊ ဖယ်”

ဟု မာလိန်မှူးက စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ပြီးနောက် ကာနာကာကျွန်းသား တိတ္ထိတက္ကတွန်းကို ကန်ကျောက်နေသည်။

ယခုအချိန်တွင် မာလိန်အိုဒိုဆေ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖိနပ်မှအပ အခြား ဘာအဝတ်အစားမှ မကျန်တော့။ သူ့ဖိနပ်များမှာလည်း လေးလံလှသည့် သားရေဖိနပ်ရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ မာလိန်၏ ကန်ချက်မှာ တော်တော်ပြင်းသည်။ တစ်ချက်မှာ တက္ကတွန်း၏ ပါးစပ်နှင့်မေးများကို တည့်တည့်ကြီး ထိသွားသဖြင့် လန်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် မာလိန်ကို လက်စားချေရန်စိတ်ကူးမိသေး၏။ တက္ကတွန်း သည်လက်စားချေမည်လားဟု ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သေး၏။

သို့ရာတွင် သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆယ်ပေအကွာလောက်မှာသာ အေးအေးဆေးဆေး ကူး၍ လိုက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ လှိုင်းပုတ်သဖြင့် အနားသို့ ရောက်လာလျှင် မာလိန်သည် လက်ဖြင့် အံ့ဖုံးကို မြဲမြဲကိုင်ထားရာမှ တက္ကတွန်းကို ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်း၍ကန်နေ၏။ လှမ်း၍ကန်လိုက်တိုင် ကာနာကာ ကျွန်းသားစက်လေသမားကို ငမည်းကောင် မိစ္ဆာကောင်ဟု ခေါ်၍ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ တိရစ္ဆာန်ကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ မတရားလုပ်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်လာဆွဲနှစ်မယ်”

ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သူ့ဆီသို့ မသွားနိုင်ပါ။ တော်တော်မောနေပါပြီ။

တကယ် ကူးသွားဖို့မပြောနှင့်၊ ကူးသွားမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်လျှင်ပင် ဇူးဆေ နောက်ကျီလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အံ့ဖုံးကို လာတွယ်ရန် ကာနာကာ ကျွန်းသားကို ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်သည်။

သူ့အမည်မှာ အထူးဟု ကျွန်တော်ကို ပြောပြသည်။ သူသည် ဆိုဆိုင် ယက်တီကျွန်းစု အနောက်ဖျားအစွန်ဆုံးဖြစ်သော ဘိုရာတိုရာကျွန်းသား ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြသည်။ အထူးသည် အံ့ဖုံးကို အရင်တွေ့ခဲ့ပြီးနောက် မာလိန်ကိုခေါ်လာခဲ့ကြောင်း၊ မာလိန်က သူ့ကိုကန်ထုတ်ပြီး အံ့ဖုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်တော် သိလာခဲ့ရသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အထူးတို့ ဘယ်ပုံတွေ့ဆုံခဲ့ရပုံ ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသည် တိုက်ချင်ခိုက်ချင်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ ချို့သာ၍ နူးညံ့သော စိတ်ထားရှိသူဖြစ်ပါသည်။ အထူးသည် ချစ်တတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အရပ်သည် ခြောက်ပေနီးပါးရှိပြီး ခြင်္သေ့သတ်သမားလို တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်သားတွေ အပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ရှိသော်လည်း အထူးသည် တိုက်ချင်ခိုက်ချင်စိတ် ရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အလွန်ချို့သာ၍ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် တိုက်ချင်ခိုက်ချင်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် သူ့ရဲဘော်ကြောင့်သူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ၏ စိတ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည့် နောင်ကာလများ အတွင်းတွင် အထူးသည် ကျွန်တော်တစ်ဦးမျှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့သည့် စွန့်စားမှုများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ရန်မဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ရှောင်သော်လည်း ဒုက္ခဖြစ်လာသည်နှင့် ဘယ်တော့မျှ ရှောင်ပြေး တတ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ အထူးသည် လုပ်မိလျှင် နောက်မဆုတ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက ဂျာမန်ပိုင် ဆာမိုဝါကျွန်းတွင်ဘီလ်ကင်း ဆိုသူနှင့် ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ မေ့မည်မဟုတ်တော့ပါ။

ဘီလ်ကင်းမှာ အမေရိကန်ရေတပ်မှ လက်ငွေချန်ပီယံဟု အသိအမှတ်ပြု ခံရသူ ဖြစ်ပါသည်။ လူကောင်ကြီးသလောက် ကြမ်းတမ်းရက်စက်ပါသည်။ တကယ့် ဂေမရီလာမျောက်ဝဲကြီး တစ်ကောင်နှင့်တူပြီး လူကြမ်းစိတ်ကြမ်းဖြစ်၍

လက်ရေကလည်း တော်ပါသည်။ သူသည် အထူးကို အနိုင်ကျင့်၍ ရန်ရှာကာ နှစ်ကြိမ်တိုင် ပိတ်ကန်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်ဆွဲထိုးပါသည်။

ဤတွင် အထူးသည် ပြန်လှန်ခုံခံဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ယူဆလာဟန် တူပါသည်။ လေးမိနစ်လောက်မျှပင် ကြာလိုက်သည် မထင်ပါ။ ကြည့်လိုက် သည့်အခါတွင် ဘီလ်ကင်းသည် ကျိုးသွားသော နံရိုးလေးချောင်းပိုင်ရှင်၊ ကျိုးသွားသော လက်မောင်းတစ်ဖက်ပိုင်ရှင်နှင့် ပြုတ်ထွက်သွားသော ပခုံးတစ်ဖက် ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အထူးသည် ခေတ်မီလက်ရေပညာကို ဘာမျှ နားမလည်ပါ။ တွေ့ရာကို စွတ်ထိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။

အက်ပီယာကမ်းခြေတွင် ထိုနေ့ညနေကရခဲ့သော အထူးလက်ချက်ကြောင့် ဘီလ်ကင်းသည် သုံးလလောက် လှလှကြီး ခံလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ကောက်ရပါဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ထဲတွင် အံ့ဖုံးကလေးတစ်ခုထိ နှစ်ယောက်တွယ်ထားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်လှည့် နားကြပါသည်။ တစ်ယောက်က အံ့ဖုံးပေါ်တက်၍ ပက်လက်လှန်နားနေစဉ် တစ်ယောက်က အံ့ဖုံးကို လက်ဖြင့် တွယ်ရုံတွယ်ပြီး ရေထဲမှ လိုက်လာရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး လေတွေ မိုးတွေကို ဖြတ်သန်းကာ အံ့ဖုံးပေါ် တက်နားလိုက်၊ ရေထဲဆင်းလိုက်ဖြင့် ပင်လယ်ထဲတွင် နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး လေတွေ မိုးတွေထဲတွင် မျောနေခဲ့ကြပါသည်။ နှစ်ရက်ကုန်ခါနီးသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ကယောင် ကတမ်းဖြစ်စ ပြုလာပါသည်။

အထူးမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူတိုင်းရင်းဘာသာစကားဖြင့် ကယောင် ကတမ်းတွေ ပြောသံကို ကြားရပါသည်။

ရေထဲတွင် တစ်လျှောက်လုံး စိမ်လိုက်လာသဖြင့် ရေတော့သိပ်မငတ် လှပါ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ရေနှင့် နေရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆားပေါက်နေလောင်ဖြစ်ကာ ရုစရာမရှိအောင် ဖြစ်ကုန်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အထူးက ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမူ ရေစပ်မှ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသော သောင်ကမ်းစပ်တွင် ကျန်တော်

သည် လဲနေကာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တွင် အုန်းလက် နှစ်လက် မိုးပေးထား သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကို ကမ်းပေါ်သို့ဆွဲတင်လာခဲ့ပြီး အုန်းလက်မိုးပေးသူမှာ အထူးမှအပ အခြားမည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အထူးသည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် လဲနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ကြိမ် သတိပြန်ရလာသည့် အခါတွင်မူ အေးမြ၍ ကြယ်ရောင်တို့ ဝင်းပသော ညသို့ရောက်နေလေပြီ။ အထူးသည် ကျွန်တော်ပါးစပ်ထဲသို့ အုန်းရည်များ လောင်းချပေးနေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် “ပက်တီးဂျင်း” စက်လှေပေါ်မှ နှစ်ဦး တည်းသော ကျန်ရစ်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ မာလိန်အိုင်သို့ဆွဲသော အားပြတ်ပြီး သေဆုံးသွားဟန် တူပါသည်။ နောင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါတွင် သူတို့ယလိုက်သွားသည့် အံ့ဖုံးသည် သူမပါဘဲ ကမ်းစပ်တွင် လာတင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အထူးတို့သည် ထိုကျွန်းကလေးပေါ်ရှိ ဌာနေတိုင်းရင်း သားများနှင့်အတူ သီတင်းသုံးပတ်ကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့နေစဉ် ပြင်သစ် ကမ္ဘာသင်္ဘောတစ်စင်း ရောက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ကို တဟိတိ ဟျန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် နာမည်လဲသည့်အခမ်းအနားကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ တောင်ပင်လယ်၏ ကျွန်းစုများ၏ ထုံးစံမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နာမည်အလဲအလှယ် လုပ်လိုက်လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်အူတုံဆင်းသည့် ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြပြီဟု ယူဆပါသည်။

အကြံရသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ထိုသို့နာမည်လဲရန် ပြောသည့်အခါတွင် အထူးမှာ တော်တော်ပီတိဖြစ်နေပါသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သေမင်း နှုတ်ခမ်းမှာ မျက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက် အတူနေလာခဲ့သူတွေ မဟုတ်လား”ဟု သူက တဟိတိသာသာစကားနှင့် ပြောသည်။

“ခုတော့ သေမင်းက တို့ကို ကြောက်ပြီပေါ့ကွ”ဟု ကျွန်တော်က ခြံ၍ပြောသည်။

“သခင်က သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲနော်၊ သခင်လုပ်လိုက်တော့ သေမင်းလည်း စကားမပြောရဲတော့ပဲ ကုပ်သွားတာပေါ့”

ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သခင်လို့ ခေါ်နေတာလဲကွ၊ တို့နှစ်ယောက် နာမည်ချင်း လဲပြီးပြီပဲ၊ ငါ့ကိုခေါ်ရင် အုထူးလို့ ခေါ်ပေါ့၊ မင်းကိုလည်း ငါက ချာလီလို့ခေါ်မယ်။ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါဟာ အုထူး၊ မင်းဟာ ချာလီဆိုတာ တစ်သက်လုံး မှတ်သွား။ ဓလေ့ထုံးစံဆိုတာ လိုက်နာရမှာပေါ့။ တို့နှစ်ယောက် သေသွားလို့ ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကြားမှာ နောင်ဘဝ အသက်ပြန်ရှင်လာရင်လည်း ငါ့အဖို့တော့ မင်းဟာ ချာလီ၊ မင်းအဖို့ ငါဟာ အုထူးပဲ ဖြစ်နေရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ သခင်ရ”

အုထူး၏ မျက်လုံးများသည်ပီတိဖြင့် ရွှန်းလဲ့ တောက်ပကာ နူးညံ့နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ သခင်လို့ ပြောပြန်ပြီလား”

ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အော်သည်။

“ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ပြောတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ပဲ၊ စိတ်ထဲမှာတော့ အုထူးလို့ပဲ မှတ်ထားမှာပါ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းဆို တွေးတိုင်း သခင်အကြောင်းကို ကျွန်တော် တွေးမိပြီးသား ဖြစ်မှာပေါ့။ လူတွေက ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်တိုင်း သခင်ကို ကျွန်တော် သတိရနေမှာပေါ့။ ကြယ်တွေရဲ့ဟိုဘက် ကောင်းကင်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ရောက်တော့လည်း သခင်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အုထူးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား သခင်”

ကျွန်တော်က အပြုံးကို ချုပ်တည်းထားကာ ကျေနပ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပါမိတီကျွန်းတွင် လူချင်းခွဲခွဲကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် နာလန်ထ အနားယူရန်နေရစ်ခဲ့ပြီး သူက ကတ္တူကလေး တစ်စင်းဖြင့် သူ့ဌာနေဖြစ်သော ဘိုရာဘိုရာကျွန်းသို့ ပြန်သွားပါသည်။ တစ်လခွဲအကြာတွင် သူ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

သူ့ဇနီး ရှိသည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေသည်။ သူသည် ဇနီးထံ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးဝေးများတွင် စက်ရုံ

ခလိုက်တော့ကြောင်းဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသည်။

“သခင်ရော ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ”

နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်၏။ ထိုမေးခွန်းသည် တော်တော် အဖြေရခက်သည့် မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။

“ကမ္ဘာအနှံ့၊ ပင်လယ်အနှံ့၊ ပင်လယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်းတွေအနှံ့ ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်လေ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက သေပြီ”

ကျွန်တော့်တွင် ညီအစ်ကိုရယ်လို့ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အခြားသူများ၏ ညီအစ်ကိုများကို မြင်သည့်အခါတွင် အုထူးကျွန်တော်အပေါ် တွယ်တာသလို သူ့ကို တွယ်တာသည့် ညီအစ်ကိုများ ရှိမှရှိပါ့မလားဟု ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်မိပါသည်။

အုထူးသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ညီအစ်ကိုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အဖေလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အမေလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အုထူးကြောင့် ပို၍ ရိုးသားဖြောင့်မတ်လာကာ ပို၍ ကောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခြား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပါ။

သို့ရာတွင် အုထူးအမြင်တွင်မူ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ရှိနေဖို့ လိုပါသည်။

အုထူးကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဂုဏ်တင်စရာလည်း မလိုတော့ပါ။

အုထူးသည် ကျွန်တော့်ကို စုံပြအဖြစ်ထားပြီး ချစ်ခင်ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် ကိုးကွယ်ထားပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်သည် အပါယ်ငရဲသို့ ကျမည့်အလုပ်များကို လုပ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် အုထူးမျက်နှာကိုငြိမ်း ထိုအလုပ်များကို ရှောင်ကွင်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် သူဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူကြောင်းကို စဉ်းစားမိကာ အလုပ် အစီအစဉ် လုပ်မည်ကြံတိုင်း သူ အထင်သေးမည်လား၊ ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေသည့် အုထူးကို ထိခိုက်မည်လားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားလာမိသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝကျစွာပင် ကျွန်တော့်အပေါ် သူ ဘယ်လို သဘောထားသည့်ကို ချက်ချင်းသိလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ သူသည်ဘယ်တော့မှ မဝေဖန်ပါ။ ဘယ်တော့

မျှ မရှုတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်ကို အထွတ်အမြတ်နေရာတွင် ထားကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းမှသာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး အတူနေခဲ့ကြပါသည်။ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံးပင် သူသည် ကျွန်တော်အားတွင် အမြဲရှိနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် အိပ်သည့်အခါတွင် စောင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် ဖျားနာသည့်အခါတွင် ပြုစုပါသည်။ ဒဏ်ရာရသည့်အခါတွင် ပြုစုပါသည်။ ကျွန်တော် အတွက် တိုက်ခိုက်ရင်း သူလည်းဒဏ်ရာ ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်လိုက်သည့် သင်္ဘောကို သူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဟာရိုင်းယီမှ ဆစ်ဒနီဟက်အထိ ဘော်ရိုရေလ်ကြားမှ ဂါလေပါရီ ကျွန်းစုများအထိ သမုဒ္ဒရာတစ်ခွင် ပြိုင်စင်အောင် ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နယူးဟားဗရိုက်ကျွန်းစုနှင့် လိုင်းကျွန်းစုများမှ လူပိဆီယာဒီနှင့် နယူး ဗြိတိန်ကျွန်းစုများကို ဖြတ်ကာ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်ဖျားအထိ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောပျက်သည်ကို သုံးကြိမ်ကြုံဖူးခဲ့ကြသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ ဆန်တာဇူ ကျွန်းစု၊ ဂီးလ်ပတ်ကျွန်းစုနှင့် ဖီဂျီကျွန်းစုတို့တွင် ဖြစ်သည်။ ပုလဲ၊ မုတ်ဆွဲ၊ အုန်းသီး၊ သိမ်ငှက်နှုတ်သီး၊ ကျောက်ပွင့်၊ လိပ်ခွံနှင့် သင်္ဘောပျက်တို့ကြောင့် ခေါ်လာရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် နေရာမရွေး သွားခဲ့ကြသည်။

ယခုအဖြစ်အပျက်သည် သူ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပင်လယ်အနံ့ ပင်လယ်တွေထဲက ကျွန်းအနံ့လိုက်မည်ဟုပြောပြီး မကြာမီ ပါပီတီကျွန်းတွင် ဖြစ်ပျက် ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ပါပီတီကျွန်းတွင် ကလပ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုကလပ်တွင် ကုန်သည်များ၊ ပုလဲဝယ်သူများ၊ မာလီန်များ၊ တောင်ပယ်လယ် တစ်ဝိုက်တွင် ခြေဦးတည်ရာ သွားနေကြသော လူလေလူလွင့်များ လာရောက် ဆွဲကြသည်။ ကလပ်တွင် ကစားပိုင်းကလည်း ကောင်းသည်။ အရက်ပိုင်းကလည်း ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် မကြာခဏဆိုသလို ကလပ်တွင် ညဉ့်နှစ် သန်းခေါင် နေလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော် မည်မျှညဉ့်နက်သည်ဖြစ်စေ အထူးသည့် စိတ်မချနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်ချောချောမောမော ပြန်ရောက်သည်အထိ စောင့်နေ တတ်သည်။

ပထမသော် ကျွန်တော် ပြီးမိသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း

သည်။ ကျွန်တော်သည် နီထိန်းဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် အရွယ်မဟုတ်ကြောင်း ဖြင့် သူ့ကိုပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှစ၍ ကျွန်တော် အပြင်သို့ ထွက်လာလျှင် ကျွန်တော်ကို စောင့်နေသော အထူးကို မတွေ့ရတော့။ နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင်မူ ကျွန်တော်မမြင်အောင် ကျွန်တော်ကို စောင့်နေသောအထူးကို ကျွန်တော်အမှတ်မဲ့ လမ်းမြင်လိုက်ရပြန်သည်။ အထူးသည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ သရက်ပင်အုပ်ကြား မှောင်ရိပ်တွင် ကျွန်တော်ကို စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော် လုပ်သည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

ကျွန်တော် အဆင်ခြင် ညဉ့်ကင်းစွာဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဆက်နေမြဲ နေသည်။ စိုစွတ်၍ မုန်တိုင်းထန်သော ညများ၌ ကျွန်တော်သည် ညကလပ်တွင် ဇားလားဝါးလား သောက်စားပျော်မြူးရင်း မိုးရေတွေ တစ်စက်စက်ကျနေသည့် သရက်ပင်အုပ်များကြားတွင် ကျွန်တော်ကို စောင့်ရှောက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည် အထူးကို ကျွန်တော် သတိရနေသည်။ ကျွန်တော်ကို လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သည့် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာကား စာရာကို နားလည်သူ မဟုတ်ပါ။ သူသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ သာမန်ကျင့်ဝတ်ကိုပင် နားလည်သူမဟုတ်ပါ။ ထို့မျှမက သူသည် ဘာသာ စာရာကို မသိသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် ဘာသာစာရာမရှိသူဆို၍ သူ တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သူသည် လူသေလျှင် မြေကြီးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြည်သော ရုပ်ဝါဒီစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ရှေးပစ္စုပ္ပန်၊ ရှေးနဂါးဆိုသည့်မူကို ယုံကြည်သူဖြစ်ပြီး နိတ်သဘောထား ပြောစဉ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သေးဖွဲသောကောက်ကျစ်မှု ကလေးသည် သူ့အဖို့ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်သလောက် အပြစ်ကြီးသည်ဟု သူ ယူဆပါသည်။ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသည့်အမှုများကို ပြုသူထက် လူသတ် ညမားတစ်ယောက်ကို သူ ပို၍ လေးစားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော်အတွက် အမြဲစိုးရိမ်လျက်ရှိကာကျွန်တော်ကို အန္တရာယ်ပြုမည့် အလုပ်မျိုး ကျွန်တော်လုပ်လျှင် ကန့်ကွက်လေ့ရှိပါသည်။ ဆောင်းကစားခြင်းကိုမူ သူ ဘာမျှ မပြောပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လောင်း စားမှုကို ဝါသနာထုံပါသည်။ သို့ရာတွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကစားခြင်းမှာမူ

ကျွန်းမာရေး ထိခိုက်သည်ဟု သူက ရှင်းပြပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်သူများ ပြေးပါတော့သည်။

ဖျားနာ၍ ဆေးဆုံးသွားကြသည်ကို သူ မြင်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ သူသည် အရက်သေစာ အစတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စထဲကို ဝင်ရပါမည်လားဟု လည်း ရှောင်ကြဉ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် မိုးတွေရေတွေထဲမှာ ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးမိကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် အထူးသည် အလုပ်လုပ်ရသည့် အခါမျိုး၌ အရက်ပြင်းပြင်း တစ်ခွက်ကိုပေးလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုပ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သဘောကျပါသည်။ သို့ရာတွင် အရက်သည် တန်ဖိုးရှိသော ကောင်းသည်ဟူ၍ ဤခင်တွင် ကျွန်တော်သည် အထူး၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် အကဲဖြတ်ချက်ကို သူ ယူဆပါသည်။ အရက်ကြောင့် အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရသူများ သိအမှတ်ပြုလာခဲ့ရပါ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိစ္စများအတွက် မျက်လုံးကို အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူများကိုလည်း သူတွေ့ခဲ့ဖူးလေပြီ။ အထူးသည် ကျွန်တော်၏ ဖွဲ့ဖွင့်ထားသူဖြစ်ပြီး အမြင်လည်း စူးရှပါသည်။ အရှည်လည်း မြင်ပါသည်။ အတွက်ကိုသာ အမြဲစဉ်းစားနေသူဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် အသက်အထူးသည် ကျွန်တော်၏ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကြိုတင်စဉ်းစားပေးသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးများကို ဝိုင်း၍ စဉ်းစားပေးသည်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်သိသည်ထက်ပင် ပို၍ သိလာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ထက်ပင် အလေးထားသည်။ ကျွန်တော့်အရေးကိစ္စကို ကျွန်တော့်ထက်ပင် နှလုံးသွင်း စဉ်းစားတတ်သူ အရေးကို ထိုမျှ အလေးထားကြောင်းကို ကျွန်တော် သတိမထားမိသေးပါ။

ဥပမာအားဖြင့် ပါပီတီကျွန်းတွင် ရှိစဉ်က ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ခု လူရှုပ်တစ်ယောက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရန် စိတ်ကူးသည့်အခါတွင် သူက ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးကို ရုပ်မိသွားကာ ထိုသူနှင့် အလုပ်လုပ်ရန် ဖျက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုလူကို လူရှုပ်မှန်း မသိပါ။

ပါပီတီကျွန်းရှိ မည်သည့်လူမျိုးမှလည်း မသိပါ။ အထူးကိုယ်တိုင် မသိပါ။

သို့ရာတွင် ထိုလူနှင့်ကျွန်တော်တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလာကြ အခါတွင် ကျွန်တော်မပြောရနှင့်ပဲ ထိုလူအကြောင်းကို စုံစမ်းကာ သူ့အကြောင်း သိလာခဲ့ပါသည်။

ပင်လယ်အနံ့မှ သင်္ဘောသားများသည် တဟိတီကျွန်းသို့ ရောက် တတ်ကြပါသည်။ ထိုအခါတွင် အထူးသည် ထိုသင်္ဘောသားများကြားထဲမှ သွားကာ သူ့သံသယကို အတည်ပြုရန်အတွက် ထိုလူအကြောင်းကို စုံစမ်းပါသည်။ “ရုန်းဒေါ့ဝေါကားစ်”၏ ရာဇဝင်သည် တော်တော်စိတ်ဝင် ကောင်းသည့် ရာဇဝင်ဖြစ်ပါသည်။ အထူးက စုံစမ်းပြီး ပြန်ပြောသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအကြောင်းကို ဝေါ့တားစ်အား ပြန်ပြောသည့်အခါတွင် ဝေါ့တားစ်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ပထမဦးဆုံးကြုံရာသင်္ဘောဖြင့် အော့ကလန်ပြည်သို့ အထိ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ လူငယ်ပီပီ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ဒေါ်လာထက် စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ဦးစားပေးသူ၊ သက်သောင့်သက်သာနေရ၊ စိတ်ကူးရသည်ထက် စွန့်စားခန်းကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ထိန်းသိမ်းပေးမည့် လူတစ်ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေနေပါသည်။ အကယ်၍သာ ထိုစဉ်က အထူး မရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်ဟူ၍ ယနေ့ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဥပမာများစွာအတွက် တစ်ခုကိုပင် ကျွန်တော်ပြောပြပါမည်။ ပါမိုတန် ကျွန်တော်စုတစ်ဝိုက်တွင် ပုလဲ အရောင်းအဝယ်မလုပ်မီ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်တွင် စီးပေါင်းအတန်ကြာ သင်္ဘောသားအဖြစ် ကျက်စားခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ခါသော် ကျွန်တော်နှင့် အထူးတို့သည် ဆာမိုဝါကျွန်းကမ်းခြေတွင် အကဲဖြတ်ကြပါသည်။ (ကမ်းခြေဆိုသည်မှာ တကယ့် ကမ်းပေါ်က မြေမာ မှုကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် မှောင်မိုက်လှေတစ်စင်း ပေါ်တွင် တက်လာခဲ့ပါသည်။ အထူးကလည်း စက်လှေအလုပ်သမားအဖြစ် လိုက်လာ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် နောက် ခြောက်နှစ်အတွင်း သင်္ဘော မျိုးမျိုးပေါ်တွင် မီလာနီးရှားကျွန်းစုတစ်ဝိုက်က ချောင်အကျဆုံး ကျွန်းရိုင်း အထိ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အုထူးသည် ကျွန်တော်တို့ စက်လှေပေါ်တွင် အမြဲတမ်းလိုလို တက်ကာ ဝင်ကိုင်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုကျွန်းစုများတွင် အလုပ်သမားစုလေ့ရှိသည့် ထုံးစံမှာ အလုပ်သမားစုသူကို ကမ်းပေါ်သို့ ချပေးရသည့် ထုံးစံဖြစ်ပါသည်။ အစောင့်လှေက ကမ်းခြေမှ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ခတ်တက်များကို အသင့်ပြင်၍ စောင့်နေရပါသည်။ အလုပ်သမားစု၏ စီးသွားသည့်လှေကမူ ခတ်တက်များကို အသင့်ပြင်ထားရသော်လည်း ကမ်းခြေထိအောင် ဆိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စက်လှေကို ပင်လယ်ဘက်သို့ ဦးလှည့်ပစ်ခဲ့ပြီး အလုပ်သမားစုသည့် လှေကလေးပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အလုပ်သမားအဖြစ် လိုက်မည့် ကျွန်းသားများအား အခအဖြစ်ပေးရန် ကုန်ပစ္စည်းကိုလည်း ယူလာခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် အုထူးသည် ခတ်တက်ကို အသင့်ပြင်ထားကာ ရွက်တိုင်နားသို့ လာရပ်နေရတတ်ပါသည်။ ထိုရွက်တိုင်နားက ကင်းဗတ်လီ တစ်ခုအောက်တွင် ကျည်အသင့်ထိုးပြီး ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်တစ်လက် အသင့်ရှိပါသည်။

အခြားသော စက်လှေသမားများမှာလည်း လက်နက်များ ကိုင်ထားကြပါသည်။ လှေခံရအနီးတွင် စနိုက်ပါ သေနတ်များကို ရွက်ဖျင်တံတွင် ထိုးထားကြပါသည်။

ကျွန်တော် ကမ်းပေါ်တက်ပြီး ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လူသားစား လူရိုင်းများအား ကွင်းစလန်စိုက်ခင်းများတွင် လိုက်၍ အလုပ်သမားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခိုက်စကားပြောနေစဉ် အုထူးသည် သတိအနေအထားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတတ်ပါသည်။ အုထူးသည် လူရိုင်းများ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ မသင်္ကာဖွယ် အပြုအမူများကို စောင့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကို အသံခပ်အုပ်ဖြင့် သတိပေးနေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရိုင်ဖယ်ကိုခွဲ၍ တစ်ချက်ပစ်ပြတတ်ပါသည်။

ယင်းမှာ ကျွန်တော်ကို ပထမအကြိမ် သတိပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြေအနေမကောင်း၍ လှေပေါ်သို့ပြန်ပြေးလာခဲ့လျှင် သူ့လက်သည် ကျွန်တော်ကိုဆွဲတင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးသည့် တစ်ခါက ထိုသို့ပြဿနာဖြစ်နေချိန်တွင် ဆန်တန်အင်နာ စက်လှေသည်

သောင်တင်နေပါသည်။ အစောင့်စက်လှေသည် ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီရန် အပြင်း ခုတ်လာပါ၏။

သို့ရာတွင် လူရိုင်းများစွာတို့သည် စက်လှေရောက်မလာခင် ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်း၍သတ်တော့မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေပါသည်။ အုထူးသည် စက်လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကာ ကျွန်တော်တို့တွင် ပါလာသည့် ကုန်သေတ္တာများ၊ ဆေးရွက်များနှိုက်ကာ ဆေးရွက်များ၊ ပုတီးစေ့များ၊ ပုဆိန်များ၊ ဓားမြှောင်များ၊ အထည်များကို ဖြန့်ကြဲပစ်ချနေပါသည်။

လူရိုင်းများအဖို့ ရတနာပုံဆိုက်သင်္ကေတသို့ ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို လူရိုင်းများက တိုးဝှေ့လိုက်လံကော်ယူနေစဉ် စက်လှေကို သောင်မှ တွန်းချနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာလည်း စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်သွားကာ ပေးလေးဆယ်အကွာလောက်သို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ နောက်လေးနာရီအတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုကမ်းခြေမှ အလုပ်သမား သုံးဆယ်ခန့်ကို ခေါ်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အုထူးသဖြင့် မာလေတာကျွန်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် သတိရနေပါသည်။ မာလေတာကျွန်းမှာ ဆော်လမွန်ကျွန်းအရှေ့ဖျားက အရိုင်းစိုင်းဆုံးကျွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းသားများမှာ တစ်ခါက လွန်စွာဖော်ရွေကြပါသည်။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်လောက်ကမူ ကျွန်သူကျွန်းသားများသည် လူဖြူတစ်ယောက်၏ခေါင်းကို ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံစုဆောင်းနေကြပါသည်။

ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိပါ။ သူတို့အားလုံးမှာ ခေါင်းဖြတ်လူရိုင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ အုထူးသဖြင့် လူဖြူခေါင်းဆိုလျှင် တန်ဖိုးထားကြပါသည်။ လူဖြူခေါင်းကိုရအောင် ယူနိုင်သူသည် ထိုဆုငွေများ အားလုံးကို ရရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လူရိုင်းများမှာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ရန်လိုသော သဘောမရှိဘဲ ဖော်ရွေကြပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် လှေပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ကမ်းပေါ်သို့ ကိုက်တစ်ရာခန့်အထိ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ကမ်းသို့ မတက်မီတွင် အုထူးက ကျွန်တော်ကို သတိပေးသေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲဖြင့် ကျွန်တော် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ကိုက်တစ်ရာခန့်အရောက်တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး သိလိုက်ရသည့် အရာမှာ လမုတောတွေကြားထဲမှ လှံပေါင်းများစွာတို့ ကျွန်တော့်ဆီ ပျံ့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တွင် လှံပေါင်းအနည်းဆုံး တစ်ဒါဇင်လောက် စိုက်လျက် ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခြေသလုံးအသားပုံတွင် စိုက်နေသည့် လှံတစ်ချောင်းကြောင့် ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားပါသည်။ ထိုစဉ် လူရိုင်းများသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လက်ကိုင်အရှည်ကြီး တပ်ထားသည့် ပုဆိန်ကြီးများကို ကိုင်ထားကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ လူရိုင်းများမှာ လိုချင်စော အားကြီးနေသဖြင့် သူ့ထက်ငါ အရင်ရောက်အောင် ပြေးလာကြပါသည်။ ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် သူတို့ ပုဆိန်ချက်မမီအောင် သံပြင်ပေါ်တွင် ဘယ်ဘက်လှိုက်လိုက်၊ ညာဘက်လှိုက်လိုက်ဖြင့် ရှောင်နေရ ပါသည်။

ထိုစဉ် အုထူးရောက်လာပါသည်။ ဘယ်က ရလာသည်မသိ။ သူ့လက် ထဲတွင် တင်းပုတ်ကြီးတစ်ခု ပါလာပါသည်။ ထိုတင်းပုတ်ကြီးသည် အနီးကပ် သတ်ရာတွင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ထက် တာသွားပါသည်။ အုထူးသည် လူရိုင်းများ အလယ်သို့ရောက်သွားရာ လူရိုင်းများမှာလည်း လက်ကိုင် ရှည်ပုဆိန်ကြီးများကို ကိုင်ထားသဖြင့် သူတို့ဘာမျှလုပ်၍မရဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့် အတွက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် နေခြင်းဖြစ်ပြီး ပယောဂ ပူးသကဲ့သို့ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေပါသည်။ အုထူးတင်းပုတ်ကြီးကို ကိုင်သတ်နေပုံမှာ အံ့ဩလောက် ပါသည်။ လူရိုင်းများ၏ ဦးခေါင်းများသည် အမှည့်လွန် နေသော လိမ္မော်သီးများလို ကြေထွက်ကုန်ပါသည်။ သူတို့အားလုံး ထွက်ပြေးပြီ။

ကျွန်တော့်ကို ကောက်ပွေ့ကာ လှေဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည့်အခါ တွင်မှ ပထမဆုံး ဒဏ်ရာရသွားပါသည်။ အုထူးသည် လှံလေးချက်စူးပြီး လှေထဲသို့ ရောက်သွားပါသည်။ လှေထဲရောက်သည့်အခါတွင်မှ ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ချက်လျှင် တစ်တောင့်နှုန်းဖြင့် လူရိုင်းများကို ပစ်နေပါသည်။

ထို့နောက် သူ့ကို စက်လှေပေါ်သို့ တင်လာကာ ကုသပေးရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး အတူနေခဲ့ကြပါသည်။ သူသည်

ကျွန်တော့်ကို လူဖြစ်အောင် မွေးပေးလိုက်ပါသည်။

သူသာ မရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် ယနေ့အချိန်တွင် ကုန်ခန်းထိန်းသော လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမား စုဆောင်းရေးတာဝန်ခံသောလည်းကောင်း၊ အောက်မေ့တသစရာ လူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နေပါပြီ။

“သခင်က ပိုက်ဆံသုံးတယ်၊ ပြီးတော့ ထွက်သွားတယ်၊ ပြန်လာတော့ ပိုက်ဆံတွေ ပိုရလာတယ်၊ ခုတော့ ပိုက်ဆံရှာလို့ လွယ်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းသုံးနေရင် အသက်ကြီးလာတော့ သခင်မှာ ဘာမှ ကျန်တော့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်ထွက်ပြီး ရှာနိုင်တော့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူဖြူတွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိတာပေါ့သခင်၊ ဒီပင်လယ်တစ်ဝိုက်က ကျွန်တွေမှာ တစ်ခါတုန်းကငတ်ခဲ့တဲ့ လူဖြူလူအိုကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ။ အဲဒီတုန်း ကတော့ သခင်လိုပဲ ပိုက်ဆံကို ရှာတိုင်းရတာပေါ့။ ခုတော့ အသက်လည်းကြီး၊ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိတော့ ကမ်းပေါ်ကထိုင်ပြီး သခင်တို့လို လူငယ်တွေ ပေါက်လာပြီး အရက်တိုက်မှာပဲ မျှော်နေကြရပြီ”

“လူမည်း အလုပ်သမားတွေဟာ ရော်ဘာခြံတွေမှာ ကျွန်တွေပဲ။ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ရတယ်။ အလုပ်လည်း ပင်ပန်းပန်းပန်း လုပ်ရတယ်။ အလုပ်သမားခေါင်းကတော့ ပင်ပန်းပန်းပန်း မလုပ်ရဘူး၊ မြင်းတစ်စီးနဲ့ အလုပ်သမားတွေကို လျှောက်ကြည့်ရုံပဲ။ သူက တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာတစ်ထောင် နှစ်ရာ ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စက်လှေပေါ်က စက်လှေသမား၊ တစ်လ ၁၅ ဒေါ်လာရတယ်။ ပင်ပန်းပန်းပန်းလည်းလုပ်ရတယ်။ မာလိန်က ယင်း လိပ်နှစ်ထပ်ကာထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ပုလင်းရှည်ရှည်ထဲက ဘီယာကိုလည်း သောက်ရတယ်။ သူကြိုးဆွဲတာ ခက်တက်ခက်တာကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ သူက တစ်လကို ဒေါ်လာ တစ်ရာငါးဆယ် ရတယ်။ ကျွန်တော်က စက်လှေလုပ်သား၊ သူက ရေကြောင်းပြတုလူး သခင်လည်း ရေကြောင်းပြတာကို နားလည်ရင် ကောင်းတာပေါ့”

တစ်ခါတွင် အုထူးက ပြောသည်။ အုထူးသည် ရေကြောင်းပညာသင်မူ ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ တိုက်တွန်းတတ်သည်။ ကျွန်တော့်စက်လှေတစ်စင်း တွင် မာလိန်နှစ် ဝင်လုပ်သည့်အခါ၌ အုထူးသည် လက်ထောက်မာလိန်နှစ် ဖြစ်လာပါသည်။ အုထူးသည် စက်လှေကို ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်သည်ကို

မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်ထက်ပင် ပို၍ ပီတိဖြစ်နေပါသည်။

“မာလိန်ဆိုတာ လခကောင်းကောင်းရတယ် သခင်၊ ဒါပေမဲ့ သူက စက်လှေကြီးတစ်လုံးကို အုပ်ချုပ်ရတော့ သူ့အပေါ်မှာ အမြဲတာဝန်ရှိနေတယ်။ ပိုင်ရှင်ကတော့ ဒီထက်ပိုပြီး ပိုက်ဆံရတယ်။ သူကတော့ ကမ်းပေါ်မှာ အခိုင်းအစေတွေနဲ့ နေပြီး ပိုက်ဆံကို အလကားရနေတာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စက်လှေတစ်စင်းက ဒေါ်လာ ငါးထောင်လောက် တန်တယ်ကွ၊ ခုလို စက်လှေအဟောင်းပဲရတာ ငါ မအိုခင် မှာတော့ ဒေါ်လာငါးထောင်လောက်တော့ စုမီလိမ်မယ် ထင်ပါရဲ့။”

“လူဖြူတွေအဖို့ ငွေမြန်မြန်ရတဲ့ နည်းတွေရှိပါတယ် သခင်ရဲ့” ဟုဆိုကာ အထူးက အုန်းပင်တွေပေါက်နေသည့် ကမ်းခြေကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် ဆော်လမွန် ကျွန်းစုတွင် ရောက်နေပြီး ဂွာဒါတန်နာကျွန်း အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ဆင်စွယ်သီးများကို တင်နေချိန် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီမြစ်နဲ့ နောက်မြစ်ဝတစ်ခုက နှစ်မိုင်ကွာတယ်။ အဲဒီနေရာက မြေပြန့် ကြီးခင်ဗျ၊ ခုတော့ ဘာမှ အစိုးမတန်တဲ့မြေလွတ်ကြီးပေါ့။ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင်တော့ သိပ်တန်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျရင် လူတွေက ပိုက်ဆံအများကြီး ပေးဝယ်ကြမှာ၊ နေရာက ကျောက်ချလိုလည်း ကောင်းတယ်။ အနားမှာကပ်ပြီး မီးသင်္ဘောဆုတ်လို့ရတယ်။ သခင်လိုချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီက လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် အကြီးအကဲအဆီက မြေလေးမိုင်ပတ်လည်လောက် ဝယ်လို့ရတယ်။ ဆေးရွက် အရိုး ပိဿာတစ်သောင်းရယ်။ အရက်ပုလင်း ဆယ်လုံးရယ်။ စနိုက်ပါ သေနတ်တစ်လက်ရယ် ပေးလိုက်ရင် ရတယ်။ ဒါတွေ အားလုံးတန်လှရင် ဒေါ်လာတစ်ရာပဲတန်မှာပေါ့။ ဝယ်ပြီးရင် ကျွန်းက အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိဆိုမှာ စာချုပ်လိုက်ရုံပဲ။ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် သခင်သင်္ဘောတစ်စင်း လောက် ပိုင်တော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့်အတိုင်း မြေကွက်ကို ဝယ်လိုက်သည်။ နှစ်နှစ်လောက် မဟုတ်သော်လည်း သုံးနှစ်အတွင်းတွင် သူပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂွာဒါတန်နာကျွန်းပေါ်တွင် မြေရိုင်းကြီးတစ်ကွက်ကို ဝယ်လိုက်ပြန်သည်။ စတိသဘောလောက်ပေးကာ အစိုးရထံမှမြေဧက နှစ်သောင်း

ကို ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ် ဂရန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရက်ကိုးဆယ်အကြာတွင် သန်းချီရှိသော တန်ဖိုးဖြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ရောင်းလိုက်သည်။

အထူးသည် အမြဲတမ်းရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်တတ်သူ၊ အခွင့်အလမ်းကို မြင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒွန်ကန်စတာစက်လှေကို ပေါင်တန်ရာဖြင့် လေလံဆွဲပြီး အနည်းငယ်ပြင်ဆင်ကာ ပေါင်သုံးထောင်ဖြင့် ရောင်းလိုက်သည်။ ယင်းမှာလည်း အထူးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အား ဆာဗာအီအုန်းခြံကြီးကို ဝယ်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းသူ၊ အူပါတွင် ကိုကိုးစိုက်ရန် တိုက်တွန်းသူမှာလည်း အထူးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ ပင်လယ်ဘက်သို့ သိပ်မထွက်ဖြစ်ကြတော့။ ကျွန်တော်ကလည်း ချမ်းသာနေပြီ။ အိမ်ထောင်ကွဲ နေပြီ။ အဆင့်အတန်းကလည်း မြင့်နေပြီ။ သို့ရာတွင် အထူးမှာကား ယခင်က အထူးအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးတံကို ပါးစပ်တွင်ခဲလျက်၊ တစ်သျှိုလင်တန် ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်လျက်၊ လေးသျှိုလင်တန် လုံချည်ကို ခါးတွင် ဆည်းလျက်၊ အိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ရုံးတွင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်နောက် အမြဲတစေလိုက်၍ ဆောင့်ရှောက်နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပိုက်ဆံသုံးရန် တိုက်တွန်းသော်လည်းမရပါ။ သူ့ကိုမေတ္တာဖြင့် ကျေးဇူး ဆပ်ရန်မှအပ အခြားနည်းမရှိပါ။ ထိုမေတ္တာတရားကိုမူ ကျွန်တော်တို့ထံမှ သူ့အပြည့်အဝ ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း သံယောဇဉ်ကြီးပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကလေးများကို သူချစ်ပါသည်။ လက်တွေ့ကျသော ကမ္ဘာကြီးတွင် သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လို မတ်တတ်ရပ်ရန် သင်ကြားပေးသူ၊ ဘယ်လိုလမ်းလျှောက်ရန် သင်ကြားပေးသူမှာ ဘုရားသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကလေးငယ်များကို လမ်းလျှောက်သင်ပေးပါသည်။

ကလေးတွေ နေထိုင်မကောင်းသည့်အခါတွင် အနီးတွင် ထိုင်စောင့် ပါသည်။ သူတို့တစ်တွေ မတ်တတ်ပြေးသည်နှင့် သူသည် ကလေးတွေကို ပင်လယ်ကမ်းစပ် ရေအိုင်ကလေးဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး ရေကူးသင်ပေးသည်။ သူသည် ငါးများအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိပါသည်။ ငါးဖမ်းရာတွင် လည်း ကျွန်တော့်ထက် ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သားငယ် “တွမ်”သည်

အသက်ခုနစ်နှစ်တွင် သစ်ပင်အကြောင်းကို ကျွန်တော်ထင်သည်ထက် ပိုသိပါသည်။

ကျွန်တော်သမီး “မေရီ”သည် ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားကို မကြောက်မရွံ့တတ်နိုင်ပါသည်။ ယင်းမှာ လူကြီးတွေကိုယ်တိုင်ပင် အံ့သြရလောက်သော အစွမ်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သားအငယ် “ဖရင့်”သည် ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် သုံးဖာသမိရှိ ရေအနက်အောက်မှ ပိုက်ဆံပြားကို ဆယ်ယူနိုင်ပါသည်။

တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်က သူ့လုပ်ခထဲမှ ကျွန်တော် စုဆောင်းပေးထားသည့် ပိုက်ဆံများကို သုံးစွဲပစ်ရန်၊ ကျွန်တော်တို့ပိုင် စက်လှေတစ်စင်းစင်းဖြင့် သူ့ဌာနေကျွန်းသို့ သွားရန် တိုက်တွန်းပါသည်။ သူကြိုက်သလိုသုံးရန် ကျွန်တော်က စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထူးအခွင့်အရေးပေးကာ စပါယ်ရှယ် ရေလမ်းခရီးအဖြစ် စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်နေတဲ့ ဘိုရာဘိုရာကျွန်းက လူတွေက ကျွန်တော်လိုဘာသာ မရှိတဲ့ဒီဋ္ဌ်တွေကို မကြိုက်ဘူးသခင်ရ၊ သူတို့အားလုံးက ခရစ်ယာန်တွေကိုး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘိုရာဘိုရာ ခရစ်ယာန်တွေကို မကြိုက်ဘူး”ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ပိုင် စက်လှေများ”ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က ထိုစက်လှေများကို ကျွန်တော် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သည် မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် စပ်တူလုပ်ရန် သူ့ကို တိုက်တွန်းနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူက-

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ “ပက်တီးဂျင်း”စက်လှေမြှုပ်သွားကတည်းက စပ်တူလုပ်ခဲ့ကြတာပဲသခင်၊ ဒါပေမဲ့ သခင်က ဒီလောက်တောင် စပ်တူလုပ်ချင် တယ်ဆိုရင်တော့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်လုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီပြင် အလုပ်မရှိပေမဲ့ စားစရိတ်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် စားတယ်၊ သောက်တယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်တယ်၊ ဒီတော့ တော်တော်တော့ ကုန်မှာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဘီလီယံကစားရင်လည်း အခမပေးရဘူး၊ သခင် ကစားပွဲများ ကစားတာကိုး၊ ပိုက်ဆံကတော့ ကျွန်တော်

မကုန်ပေမဲ့ သခင်ကုန်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါးများတံနဲ့ ငါးများရတာထဲလည်း လူချမ်းသာတွေ ဖိခံတဲ့အလုပ် တယ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ငါးများချိတ်ဖို့ ကြိုးဖိုးကလည်း ကုန်လိုက်သေးတယ်။ ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ စာချုပ် စာတမ်းနဲ့လုပ်ပြီး တရားဝင် စပ်တူလုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း သုံးဖို့လို တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် သခင်ရဲ့ စာရေးဆီက ထုတ်ယူမယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် စပ်တူလုပ်ကြပါသည်။ တစ်နှစ်ကြာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်က ထုတ်၍ ညည်းရပါတော့သည်။

“ဟေ့ ချာလီ၊ မင်း တော်တော်ပတ်တီးရိုက်တဲ့ကောင်ပါလား။ ကပ်စေး နဲ့ကော်တစ်ရာပါလား၊ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကုန်းပုစွန်ပါလား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီနှစ်အတွက် စပ်တူလုပ်ငန်းထဲမှာ မင်းထည့်ထားတဲ့ အစုဋ္ဌေဟာ ဒေါ်လာထောင်ချီပြီး ရှိတယ်၊ ခု ငါ့စာရေးက ပေးလို့ မင်းထုတ်သုံးတဲ့ ငွေကိုကြည့်လိုက်တော့ တစ်နှစ်လုံးမှ ရှစ်ဆယ်ခန့် ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အကြွေးတင်နေပြီလား”

ဟု သူက စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

“မင်းအစုက ထောင်ချီရှိနေတာကွ၊ ထောင်ချီ ရှိနေတာ”

သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွား၏။ တော်တော်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန် တူသည်။

“ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့ သခင်ရယ်၊ စာရေးကြီးကို စာရင်းမှန်မှန်သွင်းဖို့ ပြောပါနော်သခင်၊ ကျွန်တော် အသုံးလိုချင်လိုလားမှာ၊ တစ်ပြားမှ အလျှော့မခံနိုင်ဘူး”ဟု ပြောပါသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် “လျှော့ရင်လည်း သူ့လခထဲက ဖြတ်ရမှာပဲ”ဟု ပြောသည်။

သူသည် သေတမ်းစာကို ရှေ့နေ “ကာသော”အား ရေးခိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို အမွေဆက်ခံသူအဖြစ် ထားပါသည်။ သူသည် ထိုသေတမ်းစာကို အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်၏ရုံးက မီးခံသေတ္တာထဲတွင် သွား၍ထားကြောင်း နောက်မှ သိရပါသည်။

သို့ရာတွင် လူတို့မည်သည် တစ်နေ့တွင် အဆုံးသတ်ရန် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အဆုံးသတ်နိဂုံးသည်လည်း ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေထိုင်ခဲ့သည့် ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန် က ကျက်စားခဲ့ရာဖြစ်သော ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေရာဖြစ်သည့် ဆော်လမုန်ကျွန်းစု တစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် အားလပ်ရက် ခရီးထွက်ရင်း ဖလော်ရီဒါ ကျွန်းပေါ်ရှိ ကျွန်တော်၏ စိုက်ခင်းများကို ကြည့်ကြပါသည်။ ဘိုလီကျွန်းတစ်ဝိုက် တွင် ပုလဲငုပ်၍ ရနိုင်မရနိုင်ကိုလည်း လေ့လာကြည့်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စက်လှေသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဝယ်ရန် ဆာဘူကျွန်းတွင် ဆိုက်ထားပါသည်။

ဆာဘူကျွန်းတစ်ဝိုက်မှာ ငမန်းတွေ အလွန်ပေါ့ပါသည်။ လူရိုင်းများကင်း သေလျှင် အလောင်းကို ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချတတ်သည့်ထုံးစံ ရှိသည့်အတွက် ငမန်းများသည် အနီးတစ်ဝိုက်ရေပြင်တွင် ခိုအောင်းနေတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တိုင်းရင်းသားတို့စီးသည့် သစ်လုံးထွင်း လှေငယ်ကလေးဖြင့် စက်လှေဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လှေပေါ်တွင် ကျွန်းသားလေး ယောက်လည်း လှေနောက်မှတွဲ၍ ပါပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မှာ စက်လှေနှင့် ကိုက်တစ်ရာလောက် ဝေးဝါ သေးသည်။ ကျွန်တော်က စက်လှေဆီသို့ လှမ်းပြီး လှေတစ်စင်းယူလာရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေစဉ် ကျွန်းသား၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။

သူသည် သစ်လုံးထွင်းလှေအစွန်းကို ကိုင်လာရင်း အော်ဟစ်လျက်ရှိရာ အောက်က သူနှင့်လှေကို ဆွဲနေပါသည်။ ခဏကြာလျှင် လက်လွှတ်သွားကာ သူလည်း ရေအောက်သို့ ပါသွားပါတော့သည်။ ငမန်းစာ မိသွားလေပြီ။

ကျွန်သည့် ကျွန်းသားသုံးယောက်တို့သည် ရေထဲမှနေ၍ သစ်လုံးထွင်း လှေပေါ်သို့ တက်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို အော်ဟစ်မောင်းချပြီး အနီးရှိသူကို လက်သီးဖြင့် လှမ်း၍ ထိုးသော်လည်း မရပါ။

သူတို့မှာ ကြောက်သဖြင့် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။ အမှန်အားဖြင့် သစ်လုံးထွင်းလှေကလေးမှာ နောက်တစ်ယောက်စာသာ ရှိပါသည်။ သူတို့အားလုံး

စုပြုံတက်လာသည့်အခါတွင် စောင်းပြီး မှောက်သွားပါသည်။ သူတို့လည်း ရေထဲသို့ လွင့်ကျသွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်လုံးထွင်း လှေကလေးမှ ခွာလာခဲ့ကာ စက်လှေဆီ သို့ ရေကူးလာခဲ့ပါသည်။ စက်လှေသို့မရောက်ခင် လှေရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တင်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပါသည်။ ကျွန်းသားတစ် ယောက်လည်း ကျွန်တော်နှင့်လိုက်လာကာ ဘေးတွင် ကူးလာသဖြင့် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကူးလာခဲ့ကြပါသည်။ တစ်ချိန်တစ်ချိန်တွင်လည်း ရေထဲသို့ ငုံ့ကာ ငမန်းတို့ ဘာတို့လိုက်လာမည်လားဟု လှမ်းကြည့်မိကြပါသည်။ လုံးထွင်းလှေတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်းသား၏အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ သည့်အတွက် သူတို့လည်း ငါးမန်းဆွဲသွားပြီဟု ကျွန်တော်တို့ နားလည်လိုက် ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေကူးလာရင်း အောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့် အောက်တွင် ဖြတ်သွားနေသော ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ငမန်းကြီးမှာ ဆယ့်ခြောက်ပေလောက် ရှိမည်ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ငါးမန်းကြီးကို သေချာစွာ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ပျက်ပုံကို အားလုံး မြင်လိုက်ရပါသည်။ ငါးမန်းသည် အလယ်က ကျွန်းသားကို ဆွဲသွားပါသည်။ ကျွန်းသားခေါင်း၊ လက်နှင့်ပခုံးတို့ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်ရင်း အော်ပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာစရာ အော်သံကြီးကိုကြားလျှင် ရပါသည်။ သို့ဖြင့် ပေပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ဒယဉ်တိုက် ပါသွားပြီး ခဏကြာလျှင် ရေပြင်အောက်သို့ မြုပ်သွားပါသည်။

ထိုငမန်းသည် နောက်ဆုံးငါးမန်းဖြစ်မည်အထင်ဖြင့် စွတ်၍ ကူးလာခဲ့ ပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ငမန်းတစ်ကောင် ရှိပါသေးသည်။ ထိုငမန်းသည် စောစောက ကျွန်သားများကို ဆွဲသွားသည့် ငမန်းလား၊ နောက်ထပ် ငမန်းတစ် ကောင်လား ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ယခု ငါးမန်း ကတော့ စောစောက ငါးမန်းတွေလောက်တော့ မကြီးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုငါးမန်း၏ လှုပ်ရှားပုံကို သတိထားနေရသဖြင့် ရေကောင်းကောင်း ကူး၍လည်း မရတော့ပါ။

ထိုသို့ စောင့်ကြည့်နေစဉ် ငါးမန်းသည် ကျွန်တော့်ကို စ၍တိုက်

ခိုက်ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နှာရောင်ထိ ပိတ်ထိုးလိုက်ပါသည်။ သူက ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ရေထဲသို့ မြုပ်သွားသည့်တိုင် သူ့အနီးမှ ဝေးရာသို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ငါးမန်းသည် ဘေးသို့ရောက်သွားကာ ကျွန်တော့်ကို ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရစ်ဝဲနေပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် ထိုနည်းဖြင့် သူ့အနီးမှ လွတ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ တတိယအချိန်တွင်လည်း လွတ်သွားပြန် ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နှာခေါင်းကို ထိုးမည်ပြုသည့်အခါတွင် ငါးမန်းသည် ဘေးသို့ တိမ်းလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အရေခွံကြမ်းကြီး ခြစ်မိသဖြင့် လက်တစ်ဖက်မှာ တံတောင်ဆစ်မှ ပခုံးအထိ စုတ်သွားပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်မှာ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ လက်ပြတ်ကလေးသာ ဝတ်ထားပါသည်။

ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ခုခံပြီးသည့်အတွက် ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လိုက်လေပြီ။ စက်လှေမှာ ကျွန်တော်နှင့် ပေနစ်ရာလောက် ဝေးနေသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို ရေထဲတွင်နှစ်ထားရင်း ကျွန်တော့် အား နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်မည့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုစဉ် သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားထဲတွင် အမည်းရောင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။ ယင်းမှာ အထူးဖြစ်ပါသည်။

“သခင်ရေ၊ စက်လှေဆီကိုကူး။ ကျွန်တော်က ငမန်းအကြောင်းသိတယ်။ ငမန်းက ကျွန်တော့်နဲ့ ညီအစ်ကို”ဟု သူက အပျင်းပြေကစားနေသည့်အခါ ခပ်နောက်နောက် လှမ်းအော်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့်အတိုင်း ခပ်မှန်မှန်ကူးလာခဲ့ပါသည်။ အထူးလည်း ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ကူးလာပါသည်။ အထူးသည် ကျွန်တော်နှင့် ငါးမန်းကြားတွင် ကူးလာရင်း ငါးမန်းတိုက်ခိုက်မှုကို တုံ့ပြန်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ အော်ပြောလိုက်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

အတန်ကြာသည့်အခါတွင် သူက “ကြိုးတော့ပါသွားပြီ အဝိုင်းအလေး နောက်ကို လိုက်စားနေတယ်”ဟု ပြောပါသည်။ ထိုနောက် ငါးမန်းသည် နောက်တစ်ချိန် မောင်းထုတ်ရန် ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားပြန်ပါသည်။

စက်လှေနှင့် ပေသုံးဆယ်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူကား ကျွန်တော်ကိစ္စချောလှနီးပါး ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။

စက်လှေပေါ်မှ ကြိုးတွေချပေးသော်လည်း ကြိုးသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ မရောက်ဘဲ တိုနေပါသည်။ ငါးမန်းမှာ ကျွန်တော့်ဆီကတုံ့ပြန်ချက် ပြင်းပြင်း မရသည်ကို သိသည့်အခါတွင် ရဲလာပါသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့် အနီးသို့ ရောက်လာသော်လည်း အကြိမ်တိုင်းပင် အထူးသည် အချိန် မမှောင်းမီ ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အထူးသည် ကိုယ်လွတ်ရုန်းရန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အခွင့်အရေးရသည့်တိုင် ကျွန်တော့်အနားတွင် စောင့်ရှောက် လိုက်ပါလာပါသည်။

“ချာလီရေ သွားတော့မယ်ဟေ့၊ ငါ မကူးနိုင်တော့ဘူးဟု” ကျွန်တော် အော်ပါသည်။

ကျွန်တော့်နိဂုံးသည် ရောက်ပြီကို ကျွန်တော်သိလိုက်ပါသည်။ နောက် နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် လက်လျှော့လိုက်ကာ ရေအောက်သို့ ရောက်သွားရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အထူးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ရယ်လိုက်ရင်း-

“သခင်ကို ကျွန်တော်သတ်နည်းသစ်တစ်ခုပြမယ်၊ ငမန်း စိတ်ညစ်သွားရ မမည်”ဟု ပြောပါသည်။

ငမန်းသည် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အထူးသည် အောက်တွင် ချန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

“သခင်ရေ ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်းကူးလိုက်၊ ရေပေါ်မှာ ကြိုးပေါ်နေပြီ၊ ဘယ်ဘက်ကိုကူး ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်ဘက်ကိုကူး”

ကျွန်တော်သည် ဘယ်ဘက်နားသို့ ကူးလာခဲ့ပြီ ကြိုးကို မမြင်မစမ်းနှင့် ခုမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာ သတိမေ့လုမေ့ခင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ကြိုးကိုလက်ဖြင့်ဆုပ်လိုက်မိသည်နှင့် စက်လှေပေါ်မှ အာမေဒိုတ်သံများကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်သို့လှည့်လိုက်၏။ အထူး၏ အရိပ်အယောင်ကို တွေ့ရတော့၊ ခဏအကြာတွင် အထူးသည် ရေပေါ်သို့ပေါ်လာသည်။ လက်နှစ် ဖက်မရှိတော့။ လက်မောင်းရိုးတို့နှစ်ဖက်မှာ သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။

“အထူး...”

ဟု သူက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ သူ့အသံထဲတွင် ခွဲတင်

ရိုက်နေသည့် သူ့မေတ္တာကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင်လည်း ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့သည့် အတောအတွင်းတွင် ထိုအမည်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သွားတော့မယ် အထူးရေ”ဟု သူက အော်ပါသည်။

ထို့နောက် သူသည် ရေအောက်သို့ မြုပ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို စက်လှေပေါ်သို့ ကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်ကြပါသည်။ အပေါ်သို့အရောက်တွင် ကျွန်တော်သည် မာလိန်၏ လက်မောင်းထဲတွင် မေ့သွားပါသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့သော အထူး မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် မုန်တိုင်းတစ်ခု၏ ပါးစပ်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ကြပြီး မေန်းတစ်ကောင်၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ခွဲခွာခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လူဖြူတစ်ယောက်နှင့် လူမည်းတစ်ယောက်ကြားတွင် တစ်ခါမျှမရှိခဲ့ဖူးသော ရဲဘော်စိတ်ဖြင့် ၁၇ နှစ်ကြာ အတူနေခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့သော ရဲဘော်စိတ်သည် လူဖြူတစ်ယောက်နှင့် လူမည်းတစ်ယောက်ကြားတွင် မည်သည့်အခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးသော ရဲဘော်စိတ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ပြောရပါ၏။

ကောင်းကင်ဘုံတွင်ရှိသည့် ယေတိဟိဗျာ ဘုရားသခင်သည် စာကလေးတစ်ကောင် သေသည်ကိုပင် စောင့်ကြည့်တော်မူသည်ဆိုလျှင် ဘိုးရာဘိုးရာကျွန်းတို့တိတ္တိတက္ကတွန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အထူးသည်လည်း သူ၏ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ-ပထမအကြိမ်ထုတ် စာအုပ်တွင် အောက်ခြေအညွှန်း ပါမလာခဲ့ပါ။

အနားပြုမည့်အံ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အထူးခြားဆုံးလို ဆိုရမယ့်အချိန်ကတော့ အဲဖရက်ဝင်ဆောဒယ်ရဲ့အလုပ်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တုန်းက အချိန်လို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ဗီဇက အလုပ်တိုဘာတို့ သိပ်လုပ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ထိုင်ပြီး တွေးနေ ငေးနေချင်တဲ့ စရိုက်မျိုး။ ခုတော့ ဒီလိုအကြာကြီး တွေးနေငေးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ စားရေးသောက်ရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ရတော့မယ့် အခြေအနေမျိုး ဆိုက်လာတယ်။

ခါနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေးရုံးသို့ သွားလျှောက်တော့ အဲဒီရုံးက တခြားဒုက္ခသည် ခုနစ်ယောက်နဲ့အတူကျွန်တော့်ကို ဝင်ဆောဒယ်ရဲ့ အလုပ်ရုံကို လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအလုပ်ရုံရောက်ရင် ကျွန်တော့်တို့ အရည်အချင်း စစ်ဆေးခံရမယ်။

ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး။ သူ့အလုပ်ရုံကို အပြင်ကနေ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်လာတယ်။ စက်ရုံတစ်ခုလုံးလည်း မှန်တွေနဲ့ ကာထားတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း အလုပ်လုပ်ရမှာကို ဆေးမလောက် ကြောက်သလို သိပ်လင်းတဲ့အခန်းတွေ အဆောက်အအုံတွေဆိုရင် တစ်မျိုးပဲ။ မနေတတ်ဘူး။ မီးတွေ ထိန်လင်းပြီးဆူညံနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်တို့ကို နံနက်စာကျွေးတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက သံသယဟာ ပိုပြီး ကြီးလာတယ်။

ခပ်ချောချော စားပွဲထိုး ကောင်မလေးတွေက ကြက်ဥကြော်ရယ်၊ ပေါင်မုန့်ရယ်၊ ကော်ဖီရယ် လာချတယ်။ လိမ္မော်ရည်တို့ ဘာတို့ဆိုရင်လည်း ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေနဲ့ ထည့်ပေးတယ်။ ရွှေငါးကလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့

စိတ်ကူးချိန်

စိမ်းပြာပြာ ဖန်ရေကန်ကလေးတွေလည်း ရှိတယ်။

ကောင်မလေးတွေက ပျံနေတာပဲ။ မြူးကြွနေတာပဲ။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ သိချင်း အော်မဆိုမိအောင် မနည်းချုပ်တည်း ထားရတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

ကြက်မများမှာ ဥတွေ မဥရသေးဘဲ အောင့်ထားရသလို သူတို့မှာလည်း သိချင်းတွေ ဆိုချင်းလွန်းလို့ အောင့်ထားရသလားများလို့တောင် ထင်မိတယ်။

ဟုတ်ပြီ။ ချက်ချင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အလုပ်လာ လျှောက်တဲ့ တခြားဒုက္ခသည်တွေကတော့ သိချင်မှသိမယ်။

တကယ်တော့ ခုလို ကျွန်တော်တို့ကို ကျကျနန ကျွေးမွေးပြုစုနေတာကိုက ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ဆေးမှုတစ်မျိုး လုပ်နေတာပဲဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အစားအသောက်စားရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းပဲ စားနေလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ်ကို အရေးကြီးတဲ့ အာဟာရ ဓာတ်တွေနဲ့ ဖြည့်တင်းနေတယ် ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းနားလည် သိကျွမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပုံမျိုး ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူမှ မလုပ်မယ့် အလုပ်တစ်မျိုးကို ကောက်လုပ်လိုက်တယ်။

ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတဲ့ ဗိုက်ထဲကို လိုမော့ရည်နဲ့ ဖြည့်တင်း လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကော်ဖီကို တစ်စက်မှ မသောက်ဘူး။ ကြက်ဥကိုလည်း မစားဘူး။ ပေါင်မုန့်ကိုလည်း မထိဘူး။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာကထပြီး ကော်ဖီဆိုင် ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ထင်ရဲ့ စစ်ဆေးဖို့ခေါ်တော့၊ ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စားပွဲလှလှတွေချထားတဲ့ အခန်းထဲကို ခေါ်လိုက် တယ်။ စားပွဲတွေပေါ်မှာ မေးခွန်းစာရွက်တွေ ချထားတယ်။ အခန်းနံရံကို အစိမ်းနုရောင်လေး သုတ်ထားလား။ အိမ်တွင်းအလှပြင် ဝါသနာပါသူတွေ ကတော့ အဲဒီလို အရောင်မျိုးကို ကြည့်နဲ့စရာ အရောင်မျိုးလို့ သတ်မှတ်ကြမှာပေါ့။ အခန်းထဲမှာ လူသူရှင်းနေပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသလို ထင်မိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်လည်း လှုပ်ရှားတိုင်း သတိထားပြီးလုပ်တယ်။ အိတ်ထဲက ကျွန်တော် ဖောင်တိန် ကိုဆွဲဖြုတ်၊ အဖုံးကိုဖွင့်၊ အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး

တင်ထားတဲ့ မေးခွန်း စာရွက်တွေကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူလိုက်တယ်။ စိတ်မရှည်တဲ့ စားသောက်သူ တစ်ဦးက ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ဘီလ်စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်တဲ့ပုံမျိုးနဲ့ တူမယ် ထင်တယ်။

မေးခွန်းနံပါတ် ၁။ လူတစ်ယောက်တွင် လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ချောင်း မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် နားရွက်နှစ်ဖက်တည်းရှိခြင်းကို မှန်သည်ဟု သင်ထင်ပါ သလား။

အဲ-ကျွန်တော် စဉ်းစားတွေးတောခဲ့တဲ့အတွက် အကျိုးထူးရပြီလေ။ ဘာရမလဲ ချက်ချင်း ကောက်ဖြေလိုက်တာပေါ့။ “ခြေလေးချောင်း၊ လက်လေး ဖက်၊ နားရွက်လေးဖက်ရှိသည့်တိုင် ကျွန်တော်၏စွမ်းအားမျိုးအတွက် လုံ လောက်ခြင်းမရှိပါ။ လူသည် ကိရိယာတန်ဆာပလာ ချို့တဲ့လှသော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်ပါသည်”လို့ ရေးလိုက်တယ်။

မေးခွန်း နံပါတ် ၂။ သင်သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် တယ်လီဖုန်း ဘယ်နှစ်လုံးကို အသုံးပြုနိုင်ပါမည်နည်း။

ဒီမှာလည်း ဂဏန်းတစ်ပုဒ် တွက်ရတာထက်တောင် လွယ်သေးတယ်။ တယ်လီဖုန်း ၇ လုံးသာ ရှိသည့်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်လွန်စွာ စိတ်တိုပါသည်။ တယ်လီဖုန်း ၉ လုံး လောက်ရှိမှ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်စွမ်းအားနှင့် အတော်ငြိမ် ပါသည်။

မေးခွန်းနံပါတ် ၃။ သင့်အားလပ်ချိန်ကို မည်သို့ အသုံးပြုသနည်း။

အဖြေ။ “အားလပ်ချိန်”ဆိုသော စကားလုံးကို ကျွန်တော် အသိအမှတ် မပြုပါ။ ကျွန်တော်၏ ၁၅ နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ထိုစကားလုံးကို ကျွန်တော့် အဘိဓာန်မှ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမူ ကမ္ဘာဦးအစဉ် အလုပ်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်လို့ ရေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အလုပ်ရတယ်၊ တယ်လီဖုန်း ၉ လုံးနဲ့ အလုပ်လုပ်သည့်တိုင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့၊ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်စွမ်းရည် အပြည့်မလုပ်ရသေးဘူး လို့ ထင်နေပါတယ်။ တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက် နားကိုကပ်ပြီး ချက်ချင်း စလုပ်ပါ။ တစ်ခုခုလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တယ်၊ တစ်ခုခုတော့လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပြီးပြီ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ရေလဲနဲ့ သုံးနေတာပဲ။ အများအားဖြင့်တော့

“လုပ်ရမယ်ဆို”တဲ့ အမိန့်သံမျိုးနဲ့ သုံးတာများတယ်။

နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ကလည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးနဲ့ အာဟာရပြည့်ဝတဲ့ အစားအသောက်တွေကို စားကြတယ်။ ဝင်ဆေးဒယ်ရဲ့ အလုပ်ရုံမှာ သူတို့ဘဝဇာတ်လမ်းတွေကို မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ပြောတတ်ကြတဲ့ လူတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ခွန်အားသတ္တိရှိတဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြောရတာမျိုးကို ဝါသနာပါတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့အဖို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြောတာဟာ သူတို့ဘဝထက်ပိုပြီး အရေးကြီးနေတယ်။ ခလုတ်ကလေးတစ်ချက်သာ နှိပ်လိုက်၊ သောက်ကျွေးနဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ တစ်ပုံကြီး ထွက်လာတော့တယ်။

စက်ရုံပိုင်ရှင် ဝင်ဆေးဒယ်မှာ ညာလက်ရုံးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့အမည်က ဘချတ်တဲ့၊ သူ့မှာ ကလေးခုနစ်ယောက်ရှိတယ်။ မယားကလည်း လေဖြတ်ထားတယ်။ ကျောင်းတက်ရင်း ညပိုင်းမှာလည်း အလုပ်လုပ်ပြီး မိသားစုကို ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်။ ဒါတွေ မကသေးဘူး။ စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီး လေးခုမှာလည်း အောင်မြင်ကြီးပွားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ စာမေးပွဲနှစ်ခုကိုလည်း ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီလောက် အလုပ်လုပ် စွမ်းရှိတဲ့အတွက် ဒီလူက တော်တော်နာမည်ကြီးတယ်။ “မစ္စတာဘချတ်မှာ အိပ်ချိန်ရယ်လို့ ရှိသေးရဲ့လား၊ ဘယ်အချိန်မှာ အိပ်ပါသလဲလို့” သတင်းထောက် တွေက မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက “အိပ်တာဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာဗျ” ဟု ပြောတယ်။

ဝင်ဆေးဒယ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမကလေးကလည်း လေဖြတ်နေတဲ့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကလေးလေးယောက်ကို သုံးမွေးထိုးပြီးကျွေးတယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာ စိတ်ပညာနဲ့ ဂျာမန်သမိုင်းကိုယူပြီး ဘွဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ဂျာမန် သုံးထိန်းခွေးကြီးတွေကိုလည်း မွေးသေးတယ်။ ပြီးတော့ ညကလပ်တွေမှာလည်း အဆိုတော် လုပ်လိုက်သေးတယ်။

ဝင်ဆေးဒယ် ကိုယ်တိုင်ကတော့ မပြောနဲ့တော့။ နံနက်လင်းလို့ မူတည် နှစ်လုံး ပွင့်လာကတည်းက “ငါ အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုး”၊ ရေခဲခန်းဝတ်နဲ့ ခါးစည်းကိုစမ်းရင်း “အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့” စဉ်းစားနေတဲ့ လူမျိုး။ မုတ်ဆိတ်-

မလို့ မုတ်ဆိတ်ကို ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း “အလုပ်လုပ်ရမယ်”လို့ စဉ်းစားနေ တတ်တဲ့လူမျိုး။ သူတို့ခွန်အားတွေ စသုံးရာမှာ အမွေးအမြှင်ကလေးတွေကတော့ ပထမဆုံး ဒဏ်ခံရတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေပဲ။ အဲဒီထက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကျတဲ့ လုပ်ငန်း၍ကလေးတွေကို လုပ်ရာမှာလည်း ဒီလူမျိုးတွေဟာ တော်တော်ခွန်တိုက် အားတိုက် လုပ်လေ့ရှိကြတယ်။

ရေကိုင်ရင်လည်း ပြုန်းခနဲ ကိုင်လိုက်တယ်။ စက္ကူသုံးရင်လည်း ရွှံ့ခနဲ ဆုတ်ပြီး သုံးလိုက်ကြတယ်။ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရမယ်မဟုတ်လား။ ပေါင်မုန့်ကိုလည်း စားပစ်လိုက်တယ်။ ကြက်ဥကိုလည်း မြို့ခွဲပစ်လိုက်ကြတယ်။

ဝင်ဆေးဒယ်အဖို့တော့ ဘယ်လောက်သေးမှတ် လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ အဲဒါဟာ အလုပ်ပဲ။ လှုပ်ရှားမှုပဲ။ ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်တာ၊ လက်တုန်တုန်နဲ့ ကြယ်သီး တပ်တာ၊ မယားကို နမ်းတာ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ သူ့အဖို့ အလုပ်တွေချည်းပဲ။ လှုပ်ရှားမှု တွေချည်းပဲ။

ရုံးရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းရေးမှူးမကလေးကို လှမ်းခေါ် လိုက်ပြီး “တို့အလုပ် လုပ်ရမယ်ဗျာ”လို့ ပြောတယ်။

ဒီတော့ အတွင်းရေးမှူးမကလေးကလည်း “ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ပါမယ်”လို့ လှမ်းပြောတယ်။

ဌာန တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ကြည့်လို့ ဌာနတစ်ခုကို ရောက်ရင်လည်း “အလုပ်လုပ်ရမယ်ဗျို့”လို့ ပြောတတ်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ သက်ဆိုင်ရာက “ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ပါမယ်ဆရာ”လို့ ပြောကြတယ်။

ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးနဲ့ ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်လာရင်လည်း “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ လုပ်ပါမယ်ဆရာလို့” ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။

တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ တယ်လီဖုန်း ၁၁ လုံးအထိ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်နှစ်ပတ်မှာ ၁၃ လုံး ဖြစ်သွားတယ်။ မနက်တိုင်း ရုံးကိုလာရင်းလည်း ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို အမိန့်ပေးရမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားလာတယ်။

ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း “အလုပ်လုပ်ရန်”ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အတိအကျ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်နဲ့ စဉ်းစားလာတယ်။ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ အလုပ်လုပ်သည်။

အလုပ်လုပ်လိမ့်မည် စသည်ဖြင့်ပေါ်ဗျာ။

ပြီးတော့လည်း ပြုလုပ်သူ ဝါကျနဲ့ အပြုလုပ်ခံ ဝါကျအဖြစ် အမျိုးမျိုး စဉ်းစား စဉ်းစားလာတယ်။ အလုပ်လုပ်ရမည်၊ အလုပ်လုပ်ခြင်း ခံရမည်၊ အလုပ်သည် လုပ်ရန်ရှိသည်၊ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ စသဖြင့်ပေါ်ဗျာ။

အဲဒီ စကားလုံးတွေကိုပဲ ကျွန်တော် ရေလဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ဂါထာရွတ်သလို ရွတ်လာတာပဲ။ အဲဒီစာလုံးတွေကို ရွတ်ရတာ တယ်ပြီး အရသာရှိတာကိုးဗျ။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ တော်တော်ကြာလာတော့မှ ကျွန်တော်ဟာ စွမ်းအားရှိသလောက် အလုပ်ကို အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်နေသူ တစ်ဦးပါလားဆိုတာ နည်းနည်းယုံကြည်မှု ရှိလာတော့တယ်။

အင်္ဂါနေ့ တစ်မနက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရုံးကို ရောက်သွားတယ်။ ရုံးရောက်လို့ ဖင်ပူအောင် မထိုင်ရသေးဘူး။ ဝင်ဆေးဒယ်ဟာ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဒရောသောပါးနဲ့ ရောက်လာပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း “အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ” ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။

ခါတိုင်းတော့ ကျွန်တော်ဟာလည်း “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ လုပ်ရမှာပေါ့”လို့ ခပ်ရွှင်ရွှင်ကလေး ပြောနေကျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ခါတိုင်းလို မပြောမိဘူး။ ငိုနေတယ်။ ဒီတွင် ဝင်ဆေးဒယ်ဟာ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲ အသံကိုမြှင့်ပြီး “ဖြေစမ်းပါကွာ၊ ထုံးစံအတိုင်း ဖြေစမ်းပါ။ ငါဒီလိုပြောရင် မင်းတို့ ဘယ်လို ဖြေရမယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား”လို့ အော်တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း လူကြီးက အတင်းခိုင်းနေလို့ လုပ်ရတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ လုပ်တာပေါ့လို့” ခပ်လေးလေး၊ ခပ်တိုးတိုး ကလေး ဖြေတယ်။ ကျွန်တော့်စကားလည်းဆုံးရော အလုပ်ကိစ္စ ပေါ်လာ တော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ဝင်ဆေးဒယ်ဟာ ကြမ်းပြင်ကို ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားတယ်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သုံးလေးလှိမ့်လောက် လှိမ့်ပြီး တံခါးနား အရောက်မှာ ကန့်လန့်ကြီး လဲနေတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်က အပြေးထလာခဲ့တယ်။ ကြည့် လိုက်တော့ အသက်မရှိတော့ဘူးဗျ။

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းယမ်း၊ သူ့အပေါ်က ကျော်ပြီး ဘာချတ် အခန်းဆီကို လာခဲ့တယ်။ တံခါးကိုတောင် မခေါက်တော့ဘဲ၊ အခန်းထဲကို တန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ ဘာချတ်က သူ့စားပွဲမှာထိုင်လို့ လက်နှစ်ဖက်မှာ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးစီကိုင်လို့၊ ပါးစပ်နဲ့ ဆာလပ်ပင်ကို ကိုက်ပြီး စာရွက်ပေါ်ကို လိုက်မှတ် နေတယ်။ ခြေထောက်တွေကလည်း စားပွဲအောက်မှာရှိတဲ့ သိုးမွေးထိုးစက်ကို နင်းနေတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ သူ့အိမ်ထောင်စုကို ကျွေးမွေးလာတာ မဟုတ်လား။ အနားရောက်တော့ ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုတော့ ပေါ်လာပြန်ပြီဗျ”လို့ တိုးတိုးပြောတယ်။

ဘာချတ်က ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုက်ထားတဲ့ ဆာလပ်ပင်ကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။ လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ကိုင်ထားတဲ့ တယ်လီဖုန်းခွက်တွေကိုလည်း ချထားလိုက်တယ်။ သိုးမွေးစက်နင်းတာကိုလည်း မရပ်ချင်ရပ်ချင် ရပ်လိုက်တယ်။

“ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ”လို့ သူက မေးတယ်။

“ဝင်ဆေးဒယ် သေသွားပြီဗျ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မယုံရင်လိုက်ကြည့်လုည့်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာလို့ ပြောတယ်” ဒါပေမဲ့ သူ့ဖိနပ်ကလေးကို ကောက်စွပ်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာခဲ့တယ်။

အလောင်းနားရောက်တော့ သူကတော့ “မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”လို့ တဖွဖွပြောနေတယ်။

သူနဲ့ငြိုင်းပြီး မငြင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ဆေးဒယ်ကို ပက်လက်လှန်ပေးလိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အလောင်းကို ငေးပြီး ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို သနားသွားတယ်။ သူ့ကို မမှန်းပါကလားဆိုတာ ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ စန်တာကတော့ မရှိပါဘူးလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတာကို နည်းနည်းကလေး မယုံတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ တူနေတယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”လို့ ဘာချတ်က ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်”လို့ ကျွန်တော်အပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် လုပ်မယ်”လို့ သူကပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါတယ်။ ဝင်ဆေးဒယ်ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တယ်။ ကျွန်တော်က အလုပ်သမားတွေကိုယ်စား သူ့အသုဘနောက်က ပန်းခွေကိုင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာက ပူပုပ်နန်းရုပ်၊ ငေးနေတဲ့ရုပ်၊ တွေးနေတဲ့ရုပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အသုဘတွေမှာ ဝတ်ရတဲ့ ဝတ်စုံအနက်နဲ့လိုက်လိုက်တဲ့။ သူ့အလောင်းရဲ့ နောက်မှာ ဝတ်စုံနက်ကြီးကိုဝတ် နှင်းဆီပန်းတု ပန်းခွေကြီးကိုကိုင်ပြီး မျက်နှာသေကြီးနဲ့လိုက်ရတာ သိပ်စတိုင်းကျနေတာပေါ့ဗျာ။ အသုဘကုမ္ပဏီတစ်ခုကတောင် သူတို့ကုမ္ပဏီက ကန်ထရိုက်ရတဲ့ အသုဘတွေမှာ ပန်းခွေအငှားကိုင်သူ လာလုပ်ခိုက်မီးလှမ်းကြသေးတယ်။

“မင်း အလောင်းနောက်က ပန်းခွေကိုင်လိုက်ပုံကတော့ တကယ့်ကို စတိုင်းကျတာပါပဲကွာ။ မင်းမှ တကယ့်အသုဘရှင်နဲ့ တူတာကွာ၊ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ မင်းအတွက် တို့ ကုမ္ပဏီက ဝတ်စုံကောင်းကောင်းချုပ်ပေးမယ်။ မျက်နှာကလည်း သိပ်ပြီး သရုပ်ပါတာကဲကွာ”တဲ့။ သူတို့က ပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ဟာ ဒီစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ စွမ်းအားရှိသလောက် ပြည့်မီအောင် အလုပ်မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်မှာ တယ်လီဖုန်းအလုံး ၁၃ လုံးနဲ့ လုပ်ရသည့်တိုင် ကျွန်တော့် လုပ်အားတွေပဲ ပိုနေသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်အားတွေ အလဟဿ ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် အလုပ်က နတ်ထွက်စာ တင်ခဲ့တယ်။

အသုဘနောက်က ပန်းခွေကိုင်သမားဘဝကို ပထမဆုံးအကြိမ် လုပ်ရတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိသွားပြီလေ။ ခုမှ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုက်တဲ့အလုပ်ကို သွားတွေ့တာကိုး။

အသုဘဇရာမှာ ကျွန်တော်ဟာ အသုဘခေါင်းနောက်မှာ မျက်နှာသေ ခပ်ပိုင်ပိုင်ရပ်ရင်း ပန်းခွေကိုင်လို့။ အသုဘဆိုင်းက တီးလို့။ သုဿန်တော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟာ ကျွန်တော်စခန်းချတဲ့နေရာပေါ့။ အသုဘတစ်ခု တစ်ခုကြားမှာ အချိန်ရရင် ကျွန်တော် အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာသင့်

တတ်တယ်လေ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့တွေသေရင် ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော်စိုက်၊ ပန်းခွေဝယ်ပြီး တခြား ကုသိုလ်ဖြစ်အသင်းဝင်တွေနဲ့အတူ ပန်းခွေကိုင်ပြီး လိုက်ပို့တတ်ပါသေးတယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း ဝင်ဆေးဒယ်ရဲ့ သင်္ချိုင်းမြေပုံနားကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေ ရှိတယ်လေ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်နဲ့ကိုက်တဲ့ အလုပ်ကို ရခဲ့တာမဟုတ်လား။ မျက်နှာသေဖြစ်ရမယ်။ ခပ်ငှု ခပ်ပိုင်ပိုင်ဖြစ်ရမယ်။ အသုဘခေါင်းနောက်က လိုက်တဲ့ အလုပ်မျိုးအတွက် အဲဒီလိုပုံမျိုး ရှိရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုက်နေတာပေါ့။

ပြောတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ဝင်ဆေးဒယ်ရဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်သမားလုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဘာစက်ရုံမှန်းတောင် မသိခဲ့ဘူး။ ဆပ်ပြာစက်ရုံဆို ထင်ပါရဲ့။

[ဣန္ဒြေစာရေးဆရာကြီး Heinrich Boll ၏ Action will be Taken ကို ဖြန်သည်]

သွေးကြေးနှင့် ထမင်းကြေး

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခရီးအတူထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် မြင်းတစ်စီးသာ ပါပါသည်။ ကျွန်တော့်မြင်းမှာ မြင်းကောင်းဖြစ်ပါသည်။ မြင်းကောင်းဟု ပြောရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ထိုမြင်းပေါ်မှ ကျွန်တော် မကြာခဏ လိမ့်ကျဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းကောင်းမှ သာလျှင် လိမ့်ကျတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မြင်းမှာ ခေါင်းမောကာ ခပ်သွက်သွက် သွားနေပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖော်မှာ အဖြူရောင်မြင်းမကလေးကို စီးပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာပါသည်။ သူ့နောက်တွင် ဝန်တင်မထားသည့် ဝန်တင်မြင်း လေးငါးကောင် ပါလာပါသေးသည်။

ကျွန်တော့်အဖော်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြံ့ခိုင်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ အသားမှာ ဖြူဖျော့ဖြူဖြစ်ပြီး မျက်နှာကမူ တော်တော်ဖျော့သည်ဟု ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် သူတို့ အမျိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပါသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ရွှေကြယ်သီးမှာ ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက်တောက်ပနေကြပါသည်။ ခေါင်းတွင် ပိုးပဝါကြီး တစ်ထည်ကို ခည်းထားပါသည်။ ပဝါစ နှစ်ဖက်သည် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေပါသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခံညားလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုယ်သာ တစ်လမ်းလုံးကြည့်၍ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ စကားပင် ကောင်းကောင်း မပြောမိပါ။

သူ့အမည်မှာ ခိုင်ကိုမရအိုပစ်ချ် ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် ပတ်သက်၍ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် ပုံပြင်များကို ကျွန်တော်

ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့ကို သတ္တိကောင်းသည့်နေရာတွင် ပြိုင်ဘက် မရှိသူတစ်ဦးတည်းက ဟာဇီဝီဗီးယားနယ် တစ်နယ်လုံးကို ဖိတ်ဖိတ်တုန်စေခဲ့သော တောပုန်းစားပြကြီးဟု ပြောလေ့ရှိကြသဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားမှာ မြင်းလေးကောင်တောင် ဆွဲလာတာ ပစ္စည်းလည်း ဘာမှ မပါပါကလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မြင်းလေးကောင်တောင် ဆွဲလာရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ပါပါတယ်၊ မြို့ထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့ပြီလေ၊ ခု ကျုပ်က မြို့ကပြန်လာတာ” ဟု သူက ဖြေသည်။

“ဘာပစ္စည်းတွေများ ပါလို့လဲ”

“စုံလို့ပဲ၊ ပေါင်မုန့်လည်း ပါတယ်၊ အာလူးတွေလည်း ပါတယ်၊ မုန့်လာဥထုပ်တွေလည်း ပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ဖို့လဲ”

“သေသွားတဲ့ အလီမူယာဂစ်ရဲ့ ကလေးတွေဖို့ပါ”

ကျွန်တော် သူ့ကို တအံ့တဩဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလီမူယာဂစ်သည် သတ္တိအကောင်းဆုံး အရက်စက်ဆုံး တူရကီတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျှမက သူတို့အမျိုးနှင့် ကမ္ဘာရန် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သွားဖို့တာလဲ၊ သူတို့မြေကို အငှားလုပ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ သူတို့အကြွေးတွေရှိနေတယ်၊ သူတို့အကြွေးမှ နည်းတဲ့ အကြွေးမဟုတ်ဘူး”

သူက တိတ်ဆိတ်သွားကာ ခေါင်းကိုငုံ့နေသည်။ ထို့နောက် မြင်းစပ်သွက်သွက် သွားနေသည့်တိုင် မြင်း၏လည်ကို တုန်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ မြင်းက ဆေးသို့ ဆင်းသွားသည်။ ဤတွင် သူက နောက်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါမှ မြင်းသည် လမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကာ ရှေ့တည်တည် သွားသည်။

သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ်ဘာမျှ မမေးတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဇက်ကြိုးကို လျှောရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးညည်းညည်း

ခဲ့ပါသည်။ ဘာသီချင်း ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှီတ်မိတော့ပါ။

ထိုသီချင်းကို သူသဘောကျပုံရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အနားသို့ ကပ်၍ စီးလာပြီး နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ကျယ်ကျယ်လေး ဆိုပါဗျ”

ကျွန်တော့်အသံကိုမြှင့်၍ ဆိုပါသည်။ သူသည် ခေါင်းတွင်စည်းထားသည့် ပဝါ ခပ်လျှော့လျှော့ဖြေကာ ပခုံးပေါ်သို့ ဆွဲချလိုက်ပြီး ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် စညလိုက်နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က သီချင်းဆို ရပ်လိုက်ပါသည်။

“လုပ်ပါ ဆက်ပါဦး”

“ရှေ့ဆက်မရတော့ဘူးဗျ”

သူသည် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် မြင်းဇက်ကိုဆွဲကာ တောအုပ်ကလေးဆီသို့ စီးသွားပါသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တောစပ်ကို သွားမယ်လေ၊ နားလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ တောစပ်သို့ အရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး မြင်းများကိုလှန်ထားလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်ရင်း ဆေးအိတ်များကိုဖွင့်ကာ ဆေးတံများကို မီးညှိုနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ကာ မြင်းများ၏ မြက်ဝါးသံနှင့် အဝေးမှ သစ်တောက်ငှက်တစ်ကောင်၏တောအသံကို နားထောင်နေကြပါသည်။

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေကြသဖြင့် ကျွန်တော်က စကားစရှာကာ

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက အလီမူယာဂစ်ဆီက ကြွေးယူထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဒိုင်ကိုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုငှေ့ယမ်းလိုက်ကာ

“ကြာလှပါပြီဗျာ”

“ခုတော့ ကြွေးတွေ ကျသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း မကျေသေးဘူး၊ တော်တော်ကြာကြာ ဆပ်ရဦးမှာ”

သူသည် ဆေးတံကို နှစ်ဖွာ သုံးဖွာလောက် ဆက်တိုက်ဖွာလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“ပြောရရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးဗျ။ ပြောရတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုတော့ ပြောပါမယ်လေ”

ကျွန်တော်တို့နယ်ကို တူရကီ အုပ်စိုးပြီး ထင်တိုင်းကြံနေကြတော့ ကျွန်တော်လည်း မခံနိုင်ဘဲ တောပုန်းကြီး ဖြစ်သွားတယ်လေ။ တူရကီတွေရဲ့ အောက်မှာ နေရတာကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ လူမြင်တိုင်း ကြောက်နေရ၊ အခွင့်အရေးမှန်သမျှလည်း ဆုံးရှုံးဆိုတော့ ကျုပ်လည်း သေနတ်တစ်လက်ရှာ ပြီး အဖော်တွေနဲ့ တောင်ရိုးပေါ်ကို တက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီကနေ တူရကီတွေလာရင်လမ်းက ချောင်းမြောင်းတိုက်တယ်။ တောင်ရိုးတစ်ဝိုက်မှာ တိုက်ပွဲမဖြစ်တဲ့နေ့ရယ်လို့ တစ်ရက်မှမရှိဘူး။ နောက်ဆုံး တော့ ကျုပ်တို့နယ်မှာ ကြီးစိုးမိလ်ကျနေတဲ့ အလီမူယာနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ကြ တာပါပဲ။ တစ်ညတော့ ကျုပ်တို့တစ်သိုက် သူတို့အိမ်ကိုဝင်စီးပြီး သူ့မိသားစု သုံးယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အလီမူယာကတော့ လွတ်ပြေးတယ်ဗျ။ တစ်ရွာလုံး အချိန်တော်တော်ကြာ လိုက်ရှာပေမယ့် ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း သူ့အိမ်ကို မွေနှောက်၊ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတော်တော်များများကို သိမ်းပြီး ကျုပ်တို့စခန်းကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ပစ္စည်း ယူရတာက တန်ဖိုးတော့ ကြီးသဗျ။ အလီမူယာ နောက်ထပ် လက်နက်တွေစုပြီး ကျုပ်တို့ကို တောင်ရိုးပေါ်မှာ တရကြမ်း လိုက်တိုက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ တောနက်ထဲကို ဖြေးလှည့်ကြရတယ်။ အဲဒီ တောကလည်း ထူသလားမမေးနဲ့၊ တောင်ဆိတ်ကလေးတောင် သွားစရာ လမ်းမရှိဘူး။ အဲဒီနေရာရောက်တော့ ကျုပ်တို့လည်း စခန်းကို အခိုင်အမာ ဆောက်ပြီး သေသည်အထိ ခံတိုက်မယ်ဆိုပြီး ပြင်ထားကြတယ်။ အလီကလည်း နောက်က ထက်ကြပ်လိုက်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းထားတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ စားစရာလည်း ပြတ်သွားပြီ၊ ရေလည်း ပြတ်သွားပြီ၊ အပြင်ထွက်ပြီး ရေတို့ အစားအစာတို့ ရှာဖို့ကလည်း

မလွယ်ဘူး၊ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ပြီး သေတော့မယ်ပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ် လူတွေလည်း မကြိတ်တတ် မစည်တတ်နဲ့ ဟိုသွားဒီသွား လျှောက်လုပ်နေကြရ တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှတော့ မညည်းကြဘူးဗျ။

ဒီအတိုင်း ကြာကြာ ဆက်နေဖို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး ကျုပ်လူတွေကို ခေါ်ပြောတယ်။

ဒီမှာ ရဲဘော်တို့ ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ငတ် သေမယ့်အတူတူ ယောက်ျားပီပီ တိုက်ရင်း သေသွားတာက ပိုကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ထွက်တိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲလို့ မေးတယ်”

ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ကကည်း ကျုပ်အဆိုကို ထောက်ခံကြတယ်။

ဒါနဲ့ ကျုပ် ဓားလွယ်ကို ကိုင်ပြီး ရှေ့ဆုံးက တက်တယ်၊ တစ်ခြား ရဲဘော်တွေကလည်း ကျုပ်နောက်က လိုက်လာကြတယ်၊ တူရကီတွေကလည်း ကျုပ်တို့ထွက်လာတာနဲ့ ချက်ချင်း တဖျောဖျော ပစ်တော့တာပဲ။ ကျုပ် ရဲဘော်နှစ်ယောက်လည်း ကျသွားတယ်။ ဒီတင် ကျုပ်လည်း ရန်သူကို အတင်းဝင်ပြီး ဓားနဲ့ခုတ်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်ရဲဘော်တွေကလည်း နောက်က လိုက်လာကြတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ကျုပ်ကို နောက်က တစ်ချက် ရိုက်တာသိလိုက်ပြီး ကျုပ်လည်းသတိမေ့ပြီး လဲသွားတယ်။

သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ဟာ အလီမူယာရဲ့ အိမ်မှာ ရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာလဲလို့၊ အနားမှာလည်း တူရကီတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ အလီမူယာလည်း ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းနေကြတယ်။ ကျုပ်က မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ အလီက ကျုပ်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ကျုပ်လက်ကို လာကိုင်တယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲလို့”မေးတယ်။

ကျုပ်က ထိုင်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်တစ်ချက် အရိုက်ခံလိုက် ရသလို သိပ်နာပြီး ပြန်လဲပြီး သတိမေ့ပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ဟာ တစ်လလောက် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတစ်လအတွင်းမှာ အလီမူယာဟာ ကျုပ်အနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘူး၊ ကျုပ်ကို ဂရုတစိုက်ပြုစုစောင့်ရှောက်တယ်။ ကျုပ်အထင်မှာတော့ ကျုပ်အပေ

တောင် သူ့လိုပြုစုမယ်-မထင်ဘူး။ ကျုပ်ကို သူကိုယ်တိုင် ပုတ်တီးစည်းပေးတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ရေတိုက်တယ်။ သူကိုယ်တိုင် ထမင်းခွဲတယ်။ ကျုပ်က ထမင်းတိုဘာတို့ မစားရင် စားအောင် ချော့မော့ကျွေးတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကျုပ်အစာ မစားရင် ကျုပ်ခေါင်းကို သူ့ ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ကြက်ဥတို့အသားတို့ ကို ကျုပ်ပါးစပ်ထဲကို သူ့ကိုယ်တိုင်ခွဲပေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ နာလန်ပြန်ထစပြုလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လမ်းလျှောက်လာနိုင်တယ်။ အခန်းထဲက နံရံကို ကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှာတင် လမ်းလျှောက်တယ်။ နောက်တော့ အလီက သူ့ကိုယ်တိုင်လက်တွဲပြီး ဝင်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်ခိုင်းတယ်။ မောရင် သူ့အိမ်ဝင်းထဲက ပိုးစာပင်ကြီးတွေ အရိပ်အောက်မှာ အထိုင်ခိုင်းတယ်။

ကျုပ်လည်း တစ်နေ့တခြား အားရှိလာတယ်။ တစ်နေ့တော့ အလီက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နဲ့ မေးတယ်

“ဘယ်နှယ်လို့ ခင်ဗျား ခုန်နိုင်ပြီလား”တဲ့။

“ခုတော့ မခုန်နိုင်သေးဘူးဗျ။ အားမရှိသေးဘူး။

ဒီတော့ အလီက ရယ်ပြီး “မကြာခင် ခုန်နိုင်မှာပေါ့ဗျာ”လို့ ပြောတယ်။

သူသည် ဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်ကို မကြာခဏ မေးတတ်တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့

“ခုန်ကြည့်မယ် လို့ ပြောတယ်။ သူက ကျုပ်ကို ရှောင်ပေးတယ်။ ကျုပ်လည်း ခပ်ဝေးဝေးကို ပြေးသွားပြီး အမြင့်ကို ခုန်လိုတက်တယ်။ အလီက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ရယ်ပြီး

“အမယ် တော်တော်ခုန်နိုင်ပြီပဲဗျ။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား နေကောင်းပြီပဲလို့” ပြောတယ်။

သူဟာ ကျုပ်ကို အိမ်ရှေ့တလင်းပြင်မှာထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း သူလုပ်ပုံကိုပုံကို နားမလည်ဘဲ ကျနီရစ်ခဲ့တယ်။ ခဏနေတော့ သူ အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာ ကျည်ထိုးထားတဲ့ မြင်းစီး သေနတ်နှစ်လက်ကို ကိုင်လို့၊ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဆာလောင်နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလို ပြောင်လက်နေတယ်။

အနားရောက်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး

“ကဲကဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဆေးကျပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်မှာ ရပ်နိုင်အောင် ပြန်လုပ် ပေးပြီးပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်ကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်လောက်ပြီပေါ့၊ ကြွေးကတော့ သိပ်မနည်းဘူးဗျနော်၊ ခေါင်းနှစ်လုံးဗျ၊ ကျုပ်ညီနှစ်ယောက် ခင်ဗျား လက်ချက်နဲ့ ခေါင်းနှစ်လုံး ပြုတ်ခဲ့ရတာကိုး”

သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပိုတောက်လာပြီး စောစောကထက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းလာတယ်။ သူ့မေးဟာလည်း တဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေတယ်။

“ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာ လဲကျသွားတုန်းက ခင်ဗျားကို သတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်တော့ ဖြစ်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဒီလို မသတ်ချင်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကို ကုသပေးပြီးမှ သတ်ချင်တယ်။ အလီမူယာရဲ့ ဘဝမှာ အကာအကွယ်မဲ့တဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မသတ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း ခြွင်းချက်မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ကျုပ်ကို မြင်းစီးသေနတ် လှမ်းပေးတယ်။

“ကဲ ဟောဒီမှာ သေနတ်ဗျ သေနတ်။ ကျုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သေနတ်လိုပဲ ကောင်းတယ်။ ဘာမှ မချွတ်ယွင်းဘူး။ ကျည်လည်း အပြည့်ဖြည့်ထားတယ်။ ကဲ လာဗျာ။ တောထဲသွားပြီး ကျုပ်တို့သေနတ်တွေ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲဆိုတာ စမ်းကြည့်ကြရအောင်”

ကျုပ်လည်း ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး တောထဲကို လိုက်လာခဲ့တယ်။

တောထဲရောက်တော့ သူက

“ကဲ- ခင်ဗျား၊ အဲဒီမှာရပ်နေ၊ ကျုပ်က ဒီနေရာမှာ ရပ်မယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေါ့ဗျာ၊ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်ရင် တစ်ပြိုင်နက် ပစ်မယ်နော်”

ကျုပ်က လက်ထဲက သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်ပြီး ဘေးထွက်ရပ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် မပစ်ရက်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တဲ့လူကို ကျွန်တော်ပစ်ရင် ကျွန်တော့်လောက် မိုက်တဲ့ကောင် ဘယ်မှာ ရှိပါတော့မလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ပစ်ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်ကကော ခင်ဗျားလို လက်နက်မရှိတဲ့”

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ပစ်ရမှာလဲ၊ ကဲ-လုပ်ဗျာ၊ သေနတ်ယူ”

ကျွန်တော်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေတယ်။

“ဗျိုလု၊ သေနတ်ယူလို့ ကျုပ်ပြောနေတယ်၊ ဘာလဲ ခင်ဗျား
ယုန်ကလေးလောက်မှ သတ္တိမရှိဘူးလား”

ကျုပ်က သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟိုဘက်လှည့်” လို့ သူက ပြောတယ်၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း
ကျုပ်လှည့်တယ်။

“ကျုပ်ကို ချိန်ထား”

သူက ကျုပ်ကို ချိန်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို ချိန်ထား
လိုက်ရတယ်။ သူက ကျုပ်ကို ပစ်ချလိုက်တယ်၊ သူ့သေနတ်သံဟာ တောထဲမှာ
ဟိန်းသွားတယ်။

“ကျုပ်ကတော့ သေနတ်မောင်းကို ဆွဲလိုက်သလား မဆွဲလိုက်မိသလား
ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက ဒယ်ဒယ်ဒိုနဲ့
လျှောက်လာပြီး လဲကျသွားတယ်၊ ကျုပ်လည်း အလန့်တကြား အော်ပြီးသူ့ဆီကို
ပြေးလာခဲ့တယ်၊ ကြည့်လိုက်တော့ အသက်မရှိတော့ဘူး”

“အဲဒီနောက်ကတည်းက နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကျုပ် သူ့ကလေးတွေကို
အာလူးတို့ မုန်လာထုပ်ကို သွားဖို့တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့စားဝတ်နေရေးအတွက်
သိုးတို့ နွားတို့လည်း မွေးဖို့ ပေးခဲ့တယ်”

ဒိုင်ကိုသည် ခေါင်းကိုငုံကာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ချုပ်တည်းထားသည်
တိုင် မျက်ရည်များက သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေသည်။

[ဆေးဗီးယား အမျိုးသား Svetozar Chorowich ၏ Deadly Enemies ကို ပြန်ဆိုသည်]

BURMESE
CLASSIC